Của Toàn Của Giá

"Tội danh tối tệ nhất trên thế giới này, gọi là tình yêu"

TÁC GIẢ: LAM BẠCH SẮC
DỊCH GIẢ: Greenroseq

Mục lục

Chương 1: Dẫn Truyện

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11 (18+)

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16 (18+)

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21 (18+)

Chương 22 (18+)

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27+28

Chương 29

Chương 30

https://thuviensach.vn

Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45+46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63

https://thuviensach.vn

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69+70: 71-72-73-74-75

Chương 76+77: 78-79-80-81-82

Chương 83: Ngoại Truyện: Vì Anh Là Tướng Úc Nam

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Dẫn Truyện

Viêm Lương ra khỏi bồn tắm, quấn khăn rời nhà vệ sinh.

Do cô ở trong đó quá lâu, người đàn ông trên giường đã ngủ say.

Viêm Lương ngồi xuống bên cạnh giường, không khách sáo giơ tay vỗ lên mặt người đàn ông, nhưng anh ta vẫn không tỉnh lại.

Người đàn ông có thân hình màu đồng rắn chắc, là DJ tại một quán bar, ngón tay anh ta rất đẹp, nụ cười vô cùng cuốn hút. Viêm Lương cho rằng cô có chút cảm tình với anh ta. Nhưng bây giờ ngắm kỹ anh ta trong giấc ngủ say, Viêm Lương chỉ cảm thấy, gương mặt này xa lạ vô cùng.

Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Đây là phòng khách sạn vô cùng xa hoa, giường hình bầu dục cỡ lớn, quần áo vất bừa bộn dưới đất. Viêm Lương đứng dậy, tìm quần áo của cô mặc vào người. Sau đó cô lục túi xách lấy ví tiền, rút tập tiền đặt lên tủ đầu giường.

Mua hàng trả tiền, sau đêm hôm nay, họ trở thành người xa lạ.

Trong lúc đi ra cửa phòng khách sạn, Viêm Lương vô tình nhìn thấy bóng dáng cô trong chiếc gương cỡ lớn ở bức tường đối diện, cô bất giác dừng bước.

Người phụ nữ trong gương rất xinh đẹp nhưng không có linh hồn.

Đôi mắt của cô trống rỗng vô cảm.

https://thuviensach.vn

***

Viêm Lương về đến nhà là lúc nửa đêm.

Những người giúp việc trong nhà phần lớn mới đến làm, Viêm Lương đến nay thậm chí không nhớ hết mặt bọn họ. Đám giúp việc tuy biết nữ chủ nhân có tính cách lạnh lùng, mối quan hệ với ông chủ chẳng khác nào nước lửa, nhưng gặp cô, họ vẫn cung kính cúi chào: "Phu nhân."

Viêm Lương vừa lái ô tô vào nhà để xe, một người giúp việc xông ra trước đầu xe của cô: "Phu nhân, ông chủ đang đợi phu nhân ở phòng khách."

"Tôi biết rồi."

Miệng nói vậy nhưng trên thực tế, Viêm Lương chẳng hề bận tâm. Cô xuống xe, đi cầu thang ở nhà để xe lên thẳng tầng trên, về phòng ngủ liền đặt mình xuống giường.

Trong lúc ngủ lơ mơ, điện thoại di động của Viêm Lương rung lên, cô cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn từ một số lạ.

"Tôi là đàn ông, dù thế nào cũng không thể nhận tiền của đàn bà, hơn nữa chúng ta vẫn chưa làm gì cả."

Viêm Lương cố nhớ xem cô đưa số điện thoại cho đối phương từ lúc nào nhưng nghĩ mãi không ra. Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng tay nắm cửa phòng chuyển động. Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lương ném điện thoại lên tủ đầu giường, nhắm nghiền hai mắt.

***

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

https://thuviensach.vn

Tấm chăn mỏng bị kéo ra, một bên giường hơi lún xuống, Viêm Lương rất phiền não, cô quay người sang một bên giả vờ ngủ say.

Người đàn ông vừa ngồi xuống giường đưa mắt nhìn chỗ lõm trên đệm, nơi Viêm Lương vừa nằm ngủ. Anh giơ tay chạm vào, vẫn có thể cảm nhận thấy hơi ấm cô để lại.

Người đàn ông ngoảnh đầu về phía chiếc đồng hồ cổ ở góc phòng, bây giờ là hai giờ sáng.

Vợ anh ngày càng không quan tâm đến gia đình, nhưng anh không hề tức giận, ngược lại còn ghé sát, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người cô.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy mấy dấu hôn còn rõ nét trên cần cổ trắng ngần của Viêm Lương.

Viêm Lương bị người đàn ông nổi giận kéo tóc giật ngược về đằng sau.

Cô đau đến mức giật mình tỉnh giấc, túm chặt tay người đàn ông nhưng bị anh gạt ra. Cả người cô không thể khống chế đổ về đằng sau, đè vào chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường, căn phòng đột nhiên tối hẳn.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Viêm Lương nhìn thấy người đàn ông giơ tay định tát cô, nhưng bàn tay anh dừng lại trong không trung, phảng phất như anh đã khôi phục lý trí vào giây phút đó. Vài giây sau, người đàn ông nhấc cằm Viêm Lương: "Hôm nay em lại chơi bời ở đâu? Cũng không biết rửa sạch sẽ rồi mới về nhà."

Động tác của anh khá nhẹ nhàng, ngữ khí kiềm chế. Sự thay đổi thái độ nhanh như tia chớp của anh khiến Viêm Lương ngây người, sau đó cô nở nụ cười thách thức: "Tôi rất mệt, mời anh ra ngoài."

https://thuviensach.vn

"Ra ngoài?" Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng. Trong lúc nhìn cô chằm chằm từ trên cao, bàn tay anh lần đến trước ngực cô.

Tiếng loạt xoạt vang lên, cổ áo của Viêm Lương bị kéo ra.

Viêm Lương cố hết sức giật tay anh nhưng tốn công vô ích. Người đàn ông dễ dàng túm cô về giường nằm.

Người đàn ông làm động tác như sắp bóp cổ cô, khiến cô ngoái đầu sang một bên, để lộ cần cổ trắng nõn. Anh không hề do dự cúi xuống cắn mạnh vào cổ Viêm Lương.

Hành động hoang dã này đã hoàn toàn phủ lấp những dấu hôn trên đó.

Viêm Lương giơ tay định đánh người đàn ông, nhưng bị anh giữ chặt, cô chỉ có thể hét lên: "Tưởng Úc Nam! Có giỏi anh hãy giết tôi đi!"

Tưởng Úc Nam nhả miệng khỏi cổ Viêm Lương, hơi thở nóng hổi của anh phả trên làn da lạnh giá của cô, thanh âm của anh trầm thấp đến mức đáng sợ, nhưng vẫn lộ vẻ tao nhã từ cốt tủy. Anh nói chậm rãi từng từ một: "Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, làm gì có gan lấy mạng em? Cùng lắm tôi chỉ nộp bằng chứng phạm tội thương mại của Châu Trình cho cảnh sát, rồi tiễn cậu ta vào tù mà thôi."

Nghe đến tên Châu Trình, Viêm Lương đờ đẫn.

Lời nói vừa dứt, người đàn ông lập tức kéo váy cô...

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hai năm trước.

Vào một ngày nắng đẹp.

Trên không trung, chiếc máy bay chở khách cỡ lớn bình ổn cất cánh, tạo thành một vệt khí lưu trên nền trời xanh biếc.

Bên ngoài nắng chói chang, Viêm Lương buộc phải kéo cửa sổ, cô nhấc gọng kính, tiếp tục xử lý tập tài liệu trên bàn.

Lúc đó là giờ ăn trưa, cô tiếp viên hàng không đẩy xe, sắp đồ ăn cho hành khách.

Chiếc xe chở đồ ăn nhanh chóng đi đến bên cạnh Viêm Lương, cô tiếp viên hàng không cúi người định đặt dao dĩa, cô hơi tần ngần khi thấy bàn nhỏ để đầy tài liệu.

Viêm Lương đang tập trung phân tích số liệu quan trọng, cô đành buông bút, nhướng mắt nhìn tiếp viên hàng không: "Tôi chỉ cần một ly cà phê, cám ơn."

Cô tiếp viên hàng không mỉm cười, rót cà phê đưa đến tay Viêm Lương.

Đúng lúc Viêm Lương chuẩn bị nhận cốc cà phê, chiếc máy bay đột nhiên chao đảo.

Cô tiếp viên hàng cầm không chắc, nửa ly cà phê đổ xuống tài liệu của Viêm Lương.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương phản ứng nhanh giơ tay che chắn, một phần văn bản tránh khỏi tình trạng dính nước cà phê, nhưng nước cà phê hắt xuống váy áo của cô, tạo thành vệt loang lổ.

"Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi" Cô tiếp viên hàng không vội vàng rút khăn giấy.

Lúc này, tiếng cơ trưởng vang lên trong hệ thống truyền thanh: "Máy bay gặp phải luồng khí lưu, đề nghị quý khách thắt dây an toàn."

Viêm Lương nhanh chóng lau sạch nước cà phê trên tập tài liệu bị ướt, nhìn sang bên này thấy mấy tờ giấy rơi xuống lối đi, cô vội vàng cởi dây an toàn, đứng dậy đi nhặt tài liệu.

Nhưng có một bàn tay thò xuống nhặt tài liệu nhanh hơn Viêm Lương một bước.

Là một hành khách ngồi chếch phía sau cô.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Viêm Lương là cánh tay đàn ông xắn áo sơ mi lên tận khuỷu, để lộ chiếc đồng hồ hàng hiệu và năm đầu ngón tay thon dài. Viêm Lương giơ tay định nhận tờ tài liệu và nói lời cám ơn, nhưng cô chợt khựng lại ngay trước khi mở miệng.

Bởi vì lúc ánh mắt của cô dịch chuyển lên bờ vai đến gương mặt nghiêng của người đàn ông, cô thấy rõ ràng anh ta đang xem tài liệu của cô.

Anh ta ngồi, còn Viêm Lương đứng. Từ góc độ của Viêm Lương, tuy không nhìn rõ gương mặt người đàn ông nhưng cô vẫn nắm bắt được ánh mắt sắc bén của anh ta khi anh ta đọc tài liệu.

Viêm Lương ho khan một tiếng, giơ tay đến trước mặt người đàn ông, tỏ ý muốn lấy lại tài liệu. Cô đồng thời nhấn mạnh ngữ khí: "Cám...ơn..."

https://thuviensach.vn

Đến lúc này người đàn ông mới ngẩng đầu.

Đôi mắt anh ta đâu chỉ sắc bén, mà như con diều hâu rình mồi.

Đây cảm nhận duy nhất của Viêm Lương khi cô chạm phải ánh mắt của anh ta.

Nhưng đôi mắt sắc bén đó ngay lập tức dịu đi, người đàn ông mỉm cười, trả tài liệu cho Viêm Lương.

Viêm Lương nhanh chóng quay về chỗ ngồi. Sau khi sắp xếp lại đống tài liệu lộn xộn, cô không nhịn được quay đầu về phía người đàn ông. Nhưng lúc này, vị hành khách phía sau đang cúi đầu dùng bữa. Anh ta chỉ thuần túy là một người đàn ông xa lạ mà thôi.

Cứ như cảnh tượng vừa rồi là ảo giác của cô, Viêm Lương lắc đầu quay lên.

***

Ba tiếng đồng hồ sau, chiếc máy bay hạ cánh, hành trình vượt đại dương cuối cùng cũng kết thúc.

Dòng người đổ ra đại sảnh sân bay.

Viêm Lương sải bước dài đi tới nơi nhận hành lý. Cô có mái tóc đen, làn môi đỏ nổi bật, nhưng gương mặt vô cảm, đôi giày cao gót của cô nện cộc cộc xuống nền đá, rất có khí thế. Chỉ bộ váy liền của cô vệt cà phê đã khô, khiến cô hơi thảm hại.

Viêm Lương nhanh chóng lấy hành lý của mình. Cô định kéo va ly vào nhà vệ sinh đổi bộ quần áo sạch sẽ, nhưng trên đường đi cô bị một người đàn ông nho nhã mặc comple chặn lại.

https://thuviensach.vn

"Có chuyện gì sao?" Viêm Lương đang vội nên tỏ thái độ không mấy hòa nhã.

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, sau đó anh ta lấy một cái kính từ trong túi xách: "Cái này của cô phải không?"

Viêm Lương mở to mắt. Cô nhìn kỹ cái kính, quả nhiên là của cô.

"Tôi nhặt được ở trên máy bay."

Viêm Lương bị cận nhẹ, chỉ lúc làm việc cô mới đeo kính. Sau khi xảy ra sự cố ở bữa trưa, cô không tiếp tục nghiên cứu tài liệu, vì vậy cô không rõ bị rơi kính từ lúc nào.

Viêm Lương lịch sự mỉm cười, cô đang chuẩn bị cám ơn và nhận kính, ai ngờ người đàn ông nhét kính vào tay cô, bên trong còn kèm một tấm danh thiếp.

"Nếu không có gì bất ngờ, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại." Người đàn ông lên tiếng.

Viêm Lương chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, nên cô không để ý đến câu nói kỳ lạ của người đàn ông. Cô nhận tờ danh thiếp, liếc qua rồi gật đầu biểu thị cáo từ. Sau đó Viêm Lương kéo va ly bước đi, để mặc người đàn ông đứng yên tại chỗ.

Khi đến cửa cảm ứng ở đại sảnh sân bay quốc tế, nhìn thấy thùng rác ở bên cạnh, Viêm Lương lập tức ném tấm danh thiếp vào thùng rác.

Vừa ra ngoài, bên tai Viêm Lương vọng tới giọng nói quen thuộc: "Viêm Lương!"

Viêm Lương đứng lại.

Cô ngó quanh, liền nhìn thấy Châu Trình đang đứng đợi cô ở cửa lớn.

https://thuviensach.vn

Anh vẫy tay với cô và nở nụ cười dịu dàng.

Gương mặt lạnh lẽo của Viêm Lương cuối cùng cũng lộ tia xúc động, cô rảo bước nhanh hơn, chỉ một loáng đã đến trước mặt anh: "Em vinh dự thật đấy, phiền giám đốc Châu đích thân đi đón em."

Câu nói có hàm ý chế nhạo của cô làm Châu Trình mỉm cười bất lực: "Chỉ một năm không gặp, miệng lưỡi em ngày càng ghê gớm."

"Chỉ một năm không gặp, anh ngày càng đẹp trai ra."

Thời tiết rất đẹp, ánh nắng chói chang khiến Viêm Lương nheo mắt, nụ cười của người đàn ông trước mặt còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời. Viêm Lương liền quay đi chỗ khác, cố gắng đè nén tà niệm vừa nảy sinh trong lòng: "Đúng rồi, chú Châu đâu? Chẳng phải trước đây đều là chú phụ trách đón em hay sao?"

"Bố anh đưa phu nhân đi bệnh viện thăm ông già, hôm nay anh được nghỉ nên thay bố làm tài xế của em." Vừa nói Châu Trình vừa đỡ hành lý của Viêm Lương, đi ra bãi đỗ xe.

Cách đó không xa có một chiếc xe sang trọng lặng lẽ đậu một chỗ. Cửa kính xe ô tô đen như mực, giống hệt đôi mắt người đàn ông ngồi ở hàng ghế phía sau.

Anh ta đang nhìn ra ngoài cửa xe, bộ dạng có vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén như có thể nhìn xuyên thấu người khác. Một tay anh ta chống lên thành cửa tì vào cằm, trên cổ tay là chiếc đồng hồ hàng hiệu, vỏ kim loại của đồng hồ còn không lạnh bằng gương mặt anh ta.

Người đàn ông vừa bắt chuyện với Viêm Lương đi khỏi cửa cảm ứng, nhanh chóng chui vào trong xe. Anh ta quay đầu nói với người đàn ông ở ghế sau: "Tưởng tiên sinh, tôi đã thay anh trả đồ rồi."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông ngồi sau không lên tiếng, thấy đôi nam nữ ở bãi đỗ xe cách đó không xa lên xe ô tô, anh ta liền thu ánh mắt, ra lệnh cho tài xế: "Xuất phát!"

***

Châu Trình vừa nổ máy vừa quay sang hỏi Viêm Lương: "Anh fax cho em tài liệu kinh doanh của công ty, em đã xem chưa?"

"Em nghiên cứu trong suốt thời gian ở trên máy bay, gần xong rồi."

"Bây giờ công ty rất hỗn loạn, em phải nhanh chóng nắm bắt tình hình mới được. Đúng rồi, em về nhà trước hay đến thẳng bệnh viện thăm ông già?"

Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ. Nghe câu hỏi của Châu Trình, sắc mặt cô trở nên u ám: "Sức khỏe của ba em thế nào rồi?"

"Tuần trước ông ấy bị trúng gió, giờ vẫn còn nằm viện, tình trạng vẫn tạm coi là ổn định."

Châu Trình tăng tốc, anh chợt nhớ ra một việc quan trọng, liếc nhìn Viêm Lương mới tiếp tục mở miệng: "Chị gái em cũng đang ở bệnh viện."

Ánh mắt đầy hàm ý của Châu Trình khiến Viêm Lương không mấy dễ chịu, cô lặng lẽ quay đi chỗ khác mà không lên tiếng.

"Viêm Lương, em đừng chĩa mũi nhọn vào cô ấy có được không? Coi như nể mặt anh đi."

Viêm Lương nhếch miệng cười, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo: "Châu Trình, Từ Tử Thanh trong mắt anh là nữ thần, còn trong mắt em, chị ta chỉ là một đứa con hoang."

***

https://thuviensach.vn

Viêm Lương cuối cùng quyết định về nhà, cô không muốn đến bệnh viện rồi lại gây ra mâu thuẫn gia đình.

Mười mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay, cô dùng phần lớn thời gian đọc tài liệu nên tương đối mệt mỏi. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nằm trên ghế sofa xem tivi, cuối cùng cô mới cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Viêm Lương cầm điều khiển tivi bấm tung lung. Cô dừng lại ở một kênh, xem hết quảng cáo mới của nhãn hiệu "Phù Sinh Nhược Mộng" mới chuyển sang kênh tin tức bản địa.

Giọng nói ngọt ngào của người chủ trì vang lên: "Những năm gần đây, công ty từng đưa ra dòng mỹ phẩm cao cấp "Phù Sinh Nhược Mộng" là tập đoàn Từ thị tụt dốc nghiêm trọng. Việc chủ tịch hội đồng quản trị Từ Tấn Phu bị trúng gió nhập viện đẩy công ty tới khó khăn mới. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, Từ Tấn Phu đã thông qua công ty Lạp Đầu, tiếp xúc với nhân tài trong giới quản lý. Chủ tịch Từ có ý đưa người quản lý chuyên nghiệp tiếp quản công ty, nhân cơ hội này xóa bỏ phương thức kinh doanh gia tộc truyền thống trước kia..."

Viêm Lương nhíu mày dán mắt vào màn hình tivi, bên ngoài đột nhiên có tiếng mở cửa. Viêm Lương lập tức chuyển sang kênh giải trí.

Cô lại nằm xuống ghế một cách lười biếng rồi đưa mắt nhìn người phụ nữ đang đi vào: "Mẹ đến rồi à?"

Bà Viêm sa sầm mặt khi thấy bộ dạng của Viêm Lương.

"Đến Châu Trình còn biết đường đến bệnh viện thăm bố cô, cô thì hay nhỉ? Vừa về nước là trốn ở nhà xem mấy trò này." Bà Viêm đưa mắt về phía tivi: "Thật chẳng ra làm sao cả."

Viêm Lương tắt tivi, đứng dậy đi rót cốc nước cho bà Viêm để bà bớt giận: "Chẳng phải mẹ ghét nhất gặp mẹ Từ Tử Thanh hay sao? Con nghe

https://thuviensach.vn

Châu Trình nói hai mẹ con Từ Tử Thanh đều ở bệnh viện. Con tưởng có mặt bọn họ, chắc chắn mẹ sẽ không đặt chân vào cổng bệnh viện nửa bước."

"Tôi cũng chỉ vì cô mà thôi. Cô cũng biết bố cô yêu thương Tử Thanh, tôi đưa cô ra nước ngoài học MBA để sau này cô có khả năng kế thừa công ty. Bây giờ thì hay rồi, bố cô bị trúng gió, công ty loạn hết cả lên, Tử Thanh trực tiếp vào bộ phận chiến lược. Tôi gọi cô về nước ngay lập tức, là vì trong tình hình hiện tại, ai hiếu thuận hơn người đó có khả năng được bố cô chuẩn bị đưa lên. Cô chẳng hiểu gì cả? Dù chỉ làm bộ làm tịch cũng phải đi bệnh viện thăm bố cô. Ngộ nhỡ công ty rơi vào tay mẹ con Tử Thanh, đến lúc đó cô hối hận cũng đã muộn."

"Vâng vâng vâng, mẹ nói đúng! Con biết mẹ dụng tâm lương khổ!" Viêm Lương vừa lấy lòng vừa đẩy mẹ ra khỏi phòng ngủ của cô: "Dì Lương nấu canh ngon lắm, con cùng mẹ xuống dưới uống canh nhé!"

"Cô đừng mồm mép với tôi. Nếu cô thật sự muốn tôi bớt lo thì mau nắm bắt công việc của công ty, để tôi khỏi trở thành trò cười trong thiên hạ, nói tôi đấu không lại người đàn bà thối tha đó nên mới để con gái riêng cưỡi lên đầu con gái tôi, tác oai tác quái. Nếu đúng là như vậy, tôi chỉ còn nước đeo mo vào mỗi khi ra ngoài."

"Mẹ nói sao con sẽ nghe vậy, được chưa ạ?" Đến khi Viêm Lương nói câu này, bà Viêm mới bớt càu nhàu.

Cuối cùng, Viêm Lương chẳng được uống canh, bị bà Viêm sai đem canh đi bệnh viện thăm bố.

Khu phòng bệnh cao cấp, hành lang trang trí như khách sạn năm sao. Viêm Lương vừa rời khỏi thang máy liền nhìn thấy Châu Trình đang đứng tựa vào lan can. Cô rón rén tiến lại gần vỗ mạnh vào vai anh.

https://thuviensach.vn

Châu Trình quay đầu, anh tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Viêm Lương: "Chẳng phải em nói hôm nay không đến bệnh viện sao?"

Viêm Lương nhún vai: "Anh ở ngoài hành lang làm gì? Sao không vào phòng?"

"Ông già đang gặp nhân tài quản lý mà công ty Lạp Đầu giới thiệu nên bảo bọn anh tránh mặt."

"Ai hả?"

Châu Trình tỏ ra thần bí: "Một nhân vật lợi hại."

Viêm Lương chợt nhớ tới tin tức cô vừa xem trên tivi: người quản lý chuyên nghiệp, thay đổi phương thức kinh doanh gia tộc truyền thống...Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi chuyển sang đề tài khác: "Từ Tử Thanh đâu rồi?"

"Cô ấy đưa mẹ ra xe, lát nữa sẽ quay lại."

Thấy Viêm Lương không tập trung, Châu Trình lại nhắc nhở: "Viêm Lương, đừng cãi lộn với cô ấy, được không em?"

Đến lúc này Viêm Lương mới có phản ứng, cô cất giọng khinh miệt: "Tại sao tất cả mọi người đều nghĩ em chĩa mũi nhọn vào chị ta, mà không phải chị ta chuyên nhằm vào em?"

Không đợi Châu Trình lên tiếng, Viêm Lương quay người bỏ đi.

Dù anh ở đằng sau gọi tên cô, cô cũng không dừng bước.

Oan gia ngõ hẹp, Viêm Lương không ngờ cô lại đụng phải Từ Tử Thanh ở ngay cửa thang máy.

Thang máy vừa mở cửa, Viêm Lương và Tử Tử Thanh kẻ ở trong người ở ngoài đối mặt nhau, cả hai cùng sững sờ.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Thanh có phản ứng trước, cô ta đi ra khỏi thang máy, nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt dò xét: "Sao? Chịu quay về rồi à?"

Viêm Lương cau mày: "Hình như chị không có tư cách dùng ngữ khí đó với tôi."

"Tôi đang thay bố hỏi cô. Tết năm ngoái cô không thèm về nhà, bây giờ nhà loạn hết cả lên, cô lập tức lộ diện. Người ngoài khó có thể không liên tưởng đến chuyện cô thừa dịp vớt vát lợi lộc."

Viêm Lương đi qua người Từ Tử Thanh, nhưng bị ngăn lại: "Sao cô đi vội thế?"

"Nếu chị không muốn tôi cho một bạt tai như lần trước thì mau tránh ra."

Từ Tử Thanh cười cười: "Cô không nói tôi cũng quên mất, tôi phải cảm ơn cái tát đó của cô. Nếu không nhờ cái tát đó, sao bố có thể cho tôi nhiều cổ phần như vậy?"

Viêm Lương không kiềm chế nổi, nghiến răng nghiến lợi.

Từ Tử Thanh nói tiếp: "Lúc đó mẹ cô tức giận như thế nào, cô không biết đâu. Trước đây mẹ cô đồng ý để mẹ con tôi vào cửa, là bởi vì mẹ tôi cam kết không tranh giành cổ phần với cô. Còn cô thì sao? Một cái tát đã hủy bỏ tâm huyết của mẹ cô bao nhiêu năm. Nếu tôi là mẹ cô, chắc tôi sẽ tức hộc máu mắt."

Viêm Lương không tỏ ra tức giận, ngược lại cười nhạt. Khác với dung mạo thanh nhã của Từ Tử Thanh, ngũ quan của Viêm Lương tương đối rực rỡ, nụ cười khiến cô gương mặt cô có phần ngang ngược: "Lẽ nào chị không biết, đàn ông thường có tâm lý bù đắp cho con cái của bà hai? Bố nợ mẹ con chị bao nhiêu năm như vậy, thậm chí đến danh phận cũng không thể cho mẹ chị. Lúc chị còn nhỏ, mỗi lần cùng mẹ chị về quê thăm họ hàng,

https://thuviensach.vn

có lần nào chị không bị người ta bàn tán xì xào ở sau lưng? Tôi tuyệt đối tán thành việc bố bỏ ít tiền bù đắp cho chị. Lại nói đến Châu Trình, tại sao anh ấy lại đối xử tốt với chị, chẳng phải vì thương hại chị hay sao?"

Ánh mắt tóe lửa của Từ Tử Thanh khiến Viêm Lương vô cùng hài lòng.

Nhưng ở giây tiếp theo, Viêm Lương không cười nổi.

"Nhắc đến Châu Trình, tôi có một tin muốn báo cho cô biết." Từ Tử Thanh cố ý ngập ngừng: "Anh ta cầu hôn tôi rồi."

Giây phút đó, Viêm Lương cảm thấy chân tay cô lạnh buốt.

Trong mắt Từ Tử Thanh đầy vẻ đắc ý: "Nhưng cô yên tâm đi, tôi sẽ không nhận lời anh ta, tất nhiên tôi cũng không buông tha anh ta. Người đàn ông làm em gái tôi bị tổn thương, tôi phải trói anh ta ở bên mình cả đời. Điều này cũng có ích với cô đúng không?"

Viêm Lương cuối cùng không nhịn nổi, vung tay về phía Từ Tử Thanh.

Châu Trình là tử huyệt của cô...

Nhưng cái tát cuối cùng không rơi trên gương mặt vô tội của Từ Tử Thanh.

Bởi vì bàn tay Viêm Lương bị giữ chặt.

Cô kinh ngạc nhìn bàn tay đang cầm tay cô.

Cánh tay của một người đàn ông, trên đó có chiếc đồng hồ hàng hiệu quen thuộc.

Viêm Lương vội ngẩng đầu, liền chạm phải một đôi mắt.

https://thuviensach.vn

Là người đàn ông cô từng gặp trên máy bay, người đàn ông có đôi mắt khó quên.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Viêm Lương cố mấy lần nhưng vẫn không thể rút tay về, người đàn ông có bộ dạng ung dung thoải mái nhưng lực ở tay rất mạnh. Viêm Lương làm thế nào cũng không thể động đậy, cuối cùng cô chỉ biết trừng mắt với người đàn ông: "Buông tôi ra!"

Anh ta mỉm cười: "Con gái la lối om sòm trông xấu lắm."

"Không liên quan gì đến anh."

"Em làm hỏng ấn tượng tốt đẹp của em trước đó với tôi, sao có thể nói không liên quan đến tôi?"

Người đàn ông cất giọng chân thành, nhưng từ người anh ta tỏa ra khí chất xa cách, người khác khó có thể tiếp cận. Viêm Lương nhất thời á khẩu. Cách đó không xa có tiếng bước chân đi tới, Viêm Lương tất nhiên chú ý đến thể diện nên ngừng giãy giụa phản kháng. Người đàn ông trước mặt cũng phát giác có người đi tới, anh ta liền thả tay cô.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Viêm Lương quay lại thấy người đi tới là Châu Trình, cô bất giác nghiến răng càng chặt hơn.

Châu Trình đi đến nơi liền nhìn bắt gặp ba người đứng yên lặng ở đó. Anh dừng bước, liếc mắt dò xét tình hình rồi đi đến bên bọn họ: "Tưởng tiên sinh, tôi tiễn anh xuống lầu."

Người đàn ông quay sang Châu Trình.

https://thuviensach.vn

Lúc này, anh ta lấy lại dáng vẻ thản nhiên, lạnh lùng, cao ngạo, thậm chí khiến người đối diện cảm thấy một sự khinh thường quen thuộc: "Khỏi cần, cám ơn."

Anh ta vừa nói xong, thang máy cũng vừa đến nơi. Anh ta liền bước vào thang máy.

Trước khi thang máy đóng cửa, anh ta còn kịp phóng ánh mắt bức người vào Viêm Lương.

"Cô gái đanh đá, tạm biệt."

Viêm Lương không nhịn nổi lại trừng mắt với anh ta.

Lúc này, Từ Tử Thanh nở nụ cười ngọt ngào và cất giọng đầy quan tâm với Viêm Lương: "Viêm Lương, chẳng phải em định ra về hay sao? Đưa canh cho chị, chị sẽ mang vào cho bố."

Viêm Lương không thèm để ý đến cô ta, quay người đi thẳng về phía phòng bệnh.

Từ Tử Thanh đứng yên một chỗ, cô ta nhún vai và mỉm cười bất lực.

Châu Trình cũng không biết làm thế nào với tính cách cổ quái của Viêm Lương, anh chỉ có thể vỗ vai an ủi Từ Tử Thanh. Thế nhưng, Tử Tử Thanh không để ý đến Viêm Lương và Châu Trình, cô ta không rời mắt khỏi cửa thang máy. Một lúc sau, Từ Tử Thanh mới quay sang Châu Trình: "Người đó là ai vậy?"

"Tưởng Úc Nam."

Từ Tử Thanh sững sờ.

Viêm Lương đang đi trên hành lang, nghe câu nói của Châu Trình, cô cũng lập tức dừng bước.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam...

Không ngờ anh ta chính là Tưởng Úc Nam.

***

Viêm Lương không hề xa lạ với cái tên này.

Tưởng Úc Nam nổi tiếng trong giới kinh doanh mỹ phẩm khi anh ta làm giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của một nhãn hiệu mỹ phẩm quốc tế. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, doanh thu của nhãn hiệu tăng gấp đôi. Anh ta còn tạo ra một thương hiệu riêng phù hợp với làn da của người châu Á, được người tiêu dùng rất hoan nghênh. Anh nghiễm nhiên trở thành "gà đẻ trứng vàng" của tổng công ty.

Ông già có ý định kéo Tưởng Úc Nam về làm CEO của Từ thị?

Bà Viêm cũng nhanh chóng biết tin. Trong bữa cơm tối ngày hôm đó, bà nôn nóng hỏi Viêm Lương tình hình cụ thể.

Viêm Lương cắm mặt ăn cơm, không buồn ngẩng đầu. Cô trả lời qua loa: "Con chỉ biết hôm nay anh ta đi bệnh viện thăm ông già. Những chuyện khác con không rõ."

Bà Viêm nuốt cơm không trôi: "Nếu đó là sự thật, cô làm sao có thể đấu lại cậu ta?"

"Đối với tương lai của công ty mà nói, đây là một quyết định sáng suốt. Con thấy rất tốt chứ có sao đâu?"

Thái độ của Viêm Lương khiến bà Viêm vô cùng tức giận, bà đập bốp đôi đũa xuống bàn ăn.

"Cô bị làm sao vậy? Bố cô đang rút hết lợi ích của cô, vậy mà cô chẳng sốt ruột gì cả?"

https://thuviensach.vn

Viêm Lương cúi đầu dẩu môi, nhưng không dám phản bác.

Bà Viêm thấy bản thân tốn nhiều nước bọt khuyên bảo mà con gái chẳng hề để tâm, bà đành phải đôn thúc: "Tóm lại, tuần sau có cuộc họp hội đồng quản trị lâm thời, tôi sẽ bảo chú Trần đưa cô đi. Cô nhất định phản đối quyết định thuê người quản lý chuyên nghiệp của bố cô."

"...."

"Cô nghe rõ chưa?"

Trong đầu Viêm Lương đột nhiên hiện lên đôi mắt sắc bén như diều hâu. Cô cố gắng gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu, buông đũa đứng dậy: "Con ăn no rồi."

Viêm Lương tham dự đại hội cổ đông tổ chức vài ngày sau đó với tâm trạng rối bời.

Vì quyết định thuê CEO chuyên nghiệp của ông già, các cổ đông cãi nhau rất hăng. Có người tán thành, nhưng đa phần phản đối. Bọn họ e ngại sự xuất hiện của Tưởng Úc Nam sẽ phá vỡ thể chế người nhà trong nội bộ công ty, ảnh hưởng đến lợi ích cá nhân.

Cũng có người tỏ ra bàng quan: "Tưởng Úc Nam vẫn chưa nhận lời Từ tổng, bàn luận bây giờ là hơi sớm."

Chú Trần cũng là một cổ đông kiên quyết phản đối quyết định của Từ Tấn Phu. Trên thực tế, cuộc họp hội đồng quản trị lần này là buổi tụ tập của các cổ đông theo phe phản đối, để bàn cách ngăn cản quyết định của chủ tịch hội đồng quản trị.

Chú Trần đẩy vấn đề cho Viêm Lương: "Viêm Lương, cháu thấy sao?"

https://thuviensach.vn

Các "nguyên lão công thần" của công ty đều là người nhìn Viêm Lương lớn lên, bọn họ đương nhiên coi cô là ứng cử viên chính thức thừa kế công ty. Vì vậy khi chú Trần đặt câu hỏi, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương.

Viêm Lương tiến thoái lưỡng nan giữa suy nghĩ thật sự của cô và ý định của bà Viêm: "Cháu..."

Cô còn chưa nói hết câu, cửa phòng hội nghị đột ngột mở ra.

Tiếng động từ cửa phòng khiến mọi người trong phòng đều quay đầu nhìn.

Từ Tử Thanh đẩy xe lăn đi vào, người ngồi trên xe lăn chính là Từ Tấn Phu, khí sắc của ông ta khá tốt.

Viêm Lương vội đứng dậy: "Bố!"

Từ Tử Thanh đẩy xe lăn đến chỗ ngồi của chủ tịch. Từ Tấn Phu đưa mắt nhìn xung quanh rồi chậm rãi mở miệng: "Thấy tôi xuất hiện ở đây, các vị rất kinh ngạc đúng không?"

Từ Tấn Phu sau khi bị trúng gió phát âm hơi khó nhọc, nhưng xem ra ông ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Các cổ đông đưa mắt nhìn nhau, không một ai dám lên tiếng.

Từ Tấn Phu đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở Viêm Lương. Ông ta cất giọng đầy thất vọng: "Tôi vẫn còn chưa chết, các người đã giấu tôi triệu tập đại hội cổ đông. Đợi một ngày nào đó tôi thật sự xuống mồ, công ty của tôi sẽ bị các người phân chia sạch sành sanh?"

Từ Tấn Phu tuy vừa trải qua cơn bạo bệnh nhưng khí thế của ông vẫn trấn áp như thường lệ. Thấy mọi người tái mét mặt, Từ Tấn Phu nói tiếp:

https://thuviensach.vn

"Cuộc họp kết thúc, các vị có thể ra về được rồi." Mấy cổ đông ngồi rải rác quanh bàn hội nghị cỡ lớn vội thu dọn giấy tờ đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi phòng họp mà không nói một lời nào.

Cuối cùng, phòng họp chỉ còn lại Viêm Lương, Từ Tấn Phu và Từ Tử Thanh.

"Con làm ta quá thất vọng."

Viêm Lương lườm Từ Tử Thanh đang đứng sau Từ Tấn Phu. Bắt gặp ánh mắt coi thường của bố khi nhìn mình, cô lập tức lên tiếng giải thích: "Con không có ý định tham gia..."

Từ Tử Thanh ngắt lời Viêm Lương: "Em nói ít thôi, đừng làm bố tức giận."

Sau khi nói xong, cô ta không cho Viêm Lương cơ hội mở miệng, quay đi rót cốc nước đặt lên bàn trước mặt Từ Tử Phu, cô ta như muốn làm nguôi cơn tức giận của bố: "Bố đừng giận. Viêm Lương còn nhỏ tuổi, có lẽ bị các chú các bác xúi giục, lo sợ lợi ích bị tổn hại nên mới..."

Lời của Từ Tử Thanh rõ ràng có ý ngược lại.

Từ Tấn Phu vung tay, hất cốc nước nóng vào người Viêm Lương.

Lần đầu tiên trong đời, Viêm Lương cảm thấy khâm phục người chị gái cùng cha khác mẹ của cô, chị ta đã chuẩn bị sẵn cốc nước sôi cho cô...

"Tuổi tác không phải là cái cớ. Tại sao con không chịu học hỏi chị con?"

Viêm Lương cúi xuống nhìn, bộ váy trắng của cô ướt sũng một mảng lớn. Đến cô cũng thấy kỳ lạ là cô vẫn còn có thể bật cười thành tiếng: "Từ

https://thuviensach.vn

trước đến nay bố không bao giờ nghe con giải thích đã định tội con, con quá quen rồi."

Nói xong cô lập tức quay người đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng hội nghị, cô có thể nhận thấy mọi người ở xung quanh đang rình xem sự thảm hại của cô.

Viêm Lương đi vội ra thang máy. Người bị dội nước nóng nhưng trái tim cô lạnh ngắt, lạnh đến mức cô không kiềm chế nổi cơn run nhẹ.

Con làm ta quá thất vọng.

Bên tai vang vọng câu nói của Từ Tấn Phu, Viêm Lương bất giác ngẩng đầu. Đám nhân viên đang giương mắt xem trò vui liền giả vờ quay đi chỗ khác.

Viêm Lương lúc này tay bị bị dính nước sôi đỏ ửng, ngực áo ướt một mảng lớn, hiện rõ lớp áo con. Cô đột nhiên cảm thấy một nỗi bất lực bao phủ toàn thân, cô không biết làm thế nào mới phải.

Viêm Lương dừng bước. Công ty rộng lớn náo nhiệt khiến cô càng trở nên nhỏ bé.

Đúng vậy, cô nên đi đâu bây giờ?

Bờ vai Viêm Lương đột nhiên nằng nặng. Có một thứ gì đó đặt lên vai cô.

Viêm Lương lấy lại tinh thần, cúi xuống nhìn, hóa ra người cô vừa được khoác áo comple.

Viêm Lương còn chưa kịp ngẩng đầu, một bàn tay ôm bờ vai cô, kéo cô bước đi, xuyên qua ánh mắt của mọi người, vào trong thang máy.

https://thuviensach.vn

Thang máy lặng lẽ chạy xuống tầng dưới.

Trong thang máy chỉ có hai người.

Viêm Lương ngước nhìn, chỉ thấy gương mặt nghiêng cương nghị của người đàn ông.

"Tưởng Úc Nam?"

Nghe giọng nói đầy nghi vấn của Viêm Lương, người đàn ông quay về phía cô.

Anh ta nở nụ cười rất nhạt, nhưng chiếu vào tận đáy mắt Viêm Lương.

Tưởng Úc Nam bình thản nhìn Viêm Lương: "Nếu em đã biết tên tôi, vậy thì em nên nói cho tôi biết tên của em?"

Viêm Lương lặng lẽ đối mắt với người đàn ông vừa giải cứu cô, cũng chính là đầu mối đẩy cô vào hoàn cảnh này. Cô nhất thời không biết có nên trả lời anh ta.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 4

"Viêm Lương."

"Ồ, hóa ra là nhị tiểu thư nóng tính như lửa của Từ gia." Tưởng Úc Nam nửa cười nửa không, vẻ mặt của anh ta khiến Viêm Lương chỉ muốn cho anh ta một cú đấm vào mặt.

Viêm Lương hừ một tiếng rồi cúi xuống nhìn người mình: "Anh xem bộ dạng của tôi bây giờ, rõ ràng bị người ta ức hiếp đến tận đỉnh đầu, làm gì giống người nóng tính như lửa?"

Nghe câu tự giễu bản thân của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam nheo mắt quan sát cô: "Nhưng tôi chẳng thấy em buồn bã thương tâm một chút nào."

"Bây giờ vẫn chưa phải là lúc thương tâm."

Viêm Lương vừa dứt lời, thang máy "ding doong" một tiếng, bên ngoài là nhà để xe. Viêm Lương hít một hơi sâu, cởi áo khoác comple đưa cho Tưởng Úc Nam: "Anh đến công ty chúng tôi chắc có việc quan trọng cần bàn, tôi không làm phiền anh nữa."

Nói xong, cô liền đi khỏi thang máy.

Đúng lúc này, một bàn tay giữ chặt vai cô.

Viêm Lương quay đầu, Tưởng Úc Nam hất cằm chỉ vết bỏng trên tay cô: "Em nên đi bệnh viện kiểm tra."

Viêm Lương mỉm cười: "Bây giờ tôi vẫn còn chưa phân biệt rõ anh là bạn hay địch, tôi nghĩ chắc anh cũng vậy. Vì thế anh không cần hao tâm tổn

https://thuviensach.vn

trí lôi kéo tôi."

Nghe câu nói này, Tưởng Úc Nam cau mày, nhưng anh nhanh chóng khôi phục bộ mặt bình thản và nụ cười nhàn nhạt: "Đàn ông niềm nở ân cần với các cô gái xinh đẹp là một loại bản năng. Viêm tiểu thư, em đừng mất tự tin vào bản thân như vậy."

Một câu chế nhạo có thể nói khéo léo đến mức đó, Viêm Lương không thể không khâm phục Tưởng Úc Nam. Nhưng cô chưa kịp đáp lời anh, cửa thang máy đã đóng lại. Gương mặt thản nhiên và ánh mắt sắc lạnh của người đàn ông biến mất sau cửa thang máy.

Viêm Lương nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 10 giờ sáng.

Xe của cô đỗ cách đó không xa. Viêm Lương tìm đến ô tô của mình, ngồi xổm xuống bên cạnh thân xe. Cô đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào, điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Viêm Lương rút điện thoại ra xem, là Từ Tử Thanh gọi tới. Viêm Lương không muốn nghe, nhưng không hiểu sao cô thay đổi ý định, bấm phím nối thông máy.

"Viêm Lương, em đang ở đâu?"

Giọng nói quan tâm và thân thiết của Từ Tử Thanh vọng tới, chắc chắn cô ta đang gọi điện thoại trước mặt Từ Tấn Phu. Viêm Lương trầm mặc nghe cô ta tiếp tục đóng kịch: "Chị bảo lái xe đưa em về nhà nhé. Những chuyện còn lại chị sẽ giải quyết, em đừng giận bố nữa."

"Từ Tử Thanh." Viêm Lương lạnh lùng cắt ngang lời cô ta.

Đầu kia điện thoại im lặng trong giây lát, Viêm Lương cười cười: "Không chỉ mình chị biết đóng kịch, biết giả bộ đáng thương."

https://thuviensach.vn

Nói xong không đợi phản ứng của Từ Tử Thanh, Viêm Lương lập tức cúp điện thoại. Cô tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ. Một lúc sau, bên tai bỗng vang lên giọng nói đầy kinh ngạc của Châu Trình: "Viêm Lương?"

Viêm Lương ngoảnh đầu, thấy Châu Trình đang đứng trước mũi xe của cô.

"Em ngồi ở đây làm gì vậy?" Châu Trình hỏi.

Viêm Lương lắc đầu nói nhỏ: "Không có gì."

Thấy cô vẫn ngồi bất động ở đó, Châu Trình kéo cô đứng dậy. Anh lập tức phát hiện áo cô bị ướt một mảng và bàn tay tấy đỏ của cô.

"Em làm sao thế?" Anh hỏi.

Viêm Lương nuốt nước mắt, cố gượng cười: "Em thật sự không sao đâu."

Châu Trình vừa lo lắng vừa tức giận. Anh lập tức kéo Viêm Lương đi về phía xe ô tô của anh bất chấp phản ứng của cô: "Anh đưa em đi bệnh viện."

"Chẳng phải anh bắt đầu làm việc lúc 10 giờ hay sao?"

"Em ra nông nỗi này, anh làm gì còn tâm trạng làm việc?"

Đến lúc này Viêm Lương mới nghe lời Châu Trình, cùng anh lên xe.

Châu Trình khởi động máy, một tay nắm vô lăng, một tay rút tờ khăn giấy đưa cho Viêm Lương: "Em làm anh sợ chết đi được."

"Sao thế?"

https://thuviensach.vn

"Mười mấy năm nay anh chưa từng thấy em khóc. Em nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

***

Ngày hôm đó Viêm Lương không về nhà lớn mà về căn hộ nhỏ của cô. Ai ngờ buổi tối xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

Thông qua lỗ nhỏ trên cánh cửa, Viêm Lương nhìn thấy Từ Tử Thanh ở bên ngoài. Viêm Lương ngẫm nghĩ vài giây rồi quyết định mở cửa.

Từ Tử Thanh hết nhìn tấm băng dán y tế trên cánh tay bị bỏng của Viêm Lương lại nhìn cốc rượu vang trong tay cô: "Cô vẫn còn có tinh thần uống rượu cơ à?"

Viêm Lương không thèm bận tâm đến lời khiêu khích cô ta.

"Không mời tôi vào nhà sao?"

Viêm Lương uống một hớp rượu, đứng chắn ở cửa không chịu lùi nửa bước. Sau đó cô nhếch mép nửa cười nửa không: "Tôi vừa nhờ dì giúp việc đến dọn dẹp nhà cửa, không muốn để đồ dơ bẩn vào nhà, có gì chị hãy ở ngoài đó nói đi."

Từ Tử Thanh tái mặt.

"Được, thế thì tôi nói thẳng, dù sao tôi cũng không phải đến đây ôn lại chuyện cũ với cô." Từ Tử Thanh hít một hơi sâu. Viêm Lương rất hiếm khi bắt gặp bộ mặt khó xử của cô ta như lúc này.

Từ Tử Thanh tiếp tục lên tiếng: "Rốt cuộc cô nói gì với Châu Trình, để anh ấy chạy đến chỗ bố, cầu xin bố giúp cô. Cô nên biết bố vốn có ý định để cô xuống chi nhánh công ty, bắt đầu từ chức vụ thấp nhất, đến khi cô thay đổi tính nết mới điều cô trở về."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương phá lên cười: "Sao vậy? Từ nữ thần lo lắng vị trí của mình ở trong lòng anh ấy bị lung lay à?"

Từ Tử Thanh nghiến răng, cô ta cố kiềm chế cơn giận, vài giây sau mới lên tiếng: "Tôi biết đến đây thế nào cũng bị cô nhục mạ. Cô tưởng tôi sẽ bận tâm đến những lời lẽ cay nghiệt của cô sao?"

Viêm Lương im lặng thưởng thức bộ dạng cố nhẫn nhịn của Từ Tử Thanh, sau đó cô chậm rãi tiếp lời: "Tôi chỉ là đột nhiên phát hiện, mấy trò của chị rất có tác dụng với đàn ông, đương nhiên là học tập chị rồi."

"Cô nói gì..."

Viêm Lương không rảnh tán gẫu với Từ Tử Thanh. Cô quả quyết cắt ngang lời cô ta: "Đi cẩn thận, không tiễn."

Nói xong cô đóng sầm cánh cửa, ung dung quay về phòng, vừa tiếp tục uống rượu vừa xem tài liệu.

Tài liệu Châu Trình gửi cho Viêm Lương là kết quả kinh doanh năm quý liên tiếp của Từ thị, từ năm ngoái đến năm nay. Tình trạng kinh doanh kém hiệu quả liên tục diễn ra trong một khoảng thời gian không ngắn. Nhã Nhan, nhãn hiệu mỹ phẩm khởi đầu của Từ thị từng giúp công ty nổi tiếng trên thị trường mỹ phẩm và thu hút vô số khách hàng tiềm năng gần như bị bỏ xó. Những sản phẩm mới đưa ra thị trường trong hai năm gần đây đều có phản ứng bình bình. Nếu cứ tiếp tục đầu tư vào việc nghiên cứu và sản xuất sản phẩm mới một cách mù quáng, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn.

Tài liệu rất nhiều, bày đầy quầy rượu nhỏ. Hôm nay Viêm Lương khiến bố cô tức giận, có lẽ vài ngày tới cô cũng không thể đến công ty. Nhân dịp này cô ở nhà nghiên cứu tài liệu, ban ngày đi xem xét tình hình ở các cửa hàng mỹ phẩm của công ty thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương xem tài liệu đến ba giờ sáng mới đi ngủ. Không ngờ sáng sớm ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại của thư ký bố cô: "Cô hai, chủ tịch bảo cô hôm nay đến công ty làm việc."

Viêm Lương dụi mắt, cô nhất thời cho rằng mình nghe nhầm nên lắp bắp: "Thư ký Lưu, chú nói...ngày hôm nay?"

"Đúng rồi, chủ tịch đã bố trí chức vụ chính thức cho cô. Cô hãy đến công ty vào lúc 9 giờ."

Viêm Lương ngồi dậy, trong đầu xuất hiện một dấu hỏi to đùng, cô vớ đồng hồ báo thức bên cạnh giường, lúc này là 8 giờ 30 phút.

Lần này thì cô tỉnh táo hoàn toàn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng.

Dù cố gắng hết sức, cô vẫn đi làm muộn.

10 giờ 5 phút Viêm Lương mới đến công ty. Khi lên tầng trên cùng, thư ký Lưu đã đợi cô từ bao giờ: "Cô hai mau vào trong đi."

Viêm Lương chỉnh lại cổ áo, đồng thời dõi theo hướng tay chỉ của thư ký Lưu, đó văn phòng CEO.

Đi đến cửa phòng, Viêm Lương đột nhiên ngây người.

Thấy cô đứng bất động trước cửa, thư ký Lưu thúc giục: "Sao cô hai vẫn chưa vào? Tổng giám đốc đợi cô lâu rồi."

Viêm Lương mở to mắt nhìn tấm biển đề tên CEO treo ngoài cửa: "Tấm biển này thay từ lúc nào vậy?"

"Chiều qua, người được chủ tịch mời làm CEO mới chính thức nhận lời. Tối qua, chúng tôi gọi người đến thay biển mới ngay."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương dường như hiểu ra vấn đề, nhưng cũng rất mơ hồ: "Vậy..."

Thư ký Lưu sốt ruột, liền giúp cô đẩy cửa phòng.

Qua cánh cửa hé mở, Viêm Lương nhìn thấy một người đang đứng bên cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động, người đó liền quay đầu.

Viêm Lương cất giọng nghi hoặc: "Bố tôi bảo tôi đến đây làm gì cơ?"

"CEO mới nhậm chức cần một người trợ lý."

Lời của thư ký Lưu khiến Viêm Lương á khẩu trong nháy mắt.

Viêm Lương nán lại ở cửa vài phút, sau khi bị thư ký Lưu giục vào trong, cô phát hiện CEO mới nhậm chức đang đợi cô.

Từ thị bỏ ra một khoản tiền lớn xây dựng tòa tháp đôi này. Từ vị trí của Viêm Lương, có thể thấy tòa nhà đối diện phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Người đàn ông đang đứng bên cửa sổ có thân hình cao lớn, nổi bật trong bộ comple thủ công vừa vặn, như điểm nhấn của bức tranh phong cảnh đẹp đẽ.

Nói một cách chính xác, Viêm Lương mới chỉ gặp người đàn ông này bốn lần. Nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi, địa vị của cô đã thay đổi hoàn toàn.

Viêm Lương tạm thời không biết cô nên tiếp nhận sự sắp đặt của bố cô như thế nào. Vì vậy cô đứng im không lên tiếng, Tưởng Úc Nam lại là người mở miệng trước: "Good morning!"

"..." Viêm Lương không mấy tình nguyện khi phải đối diện với người đàn ông ăn vận quá chỉnh tề này: "...Good moring."

https://thuviensach.vn

"Hình như em không vui khi gặp tôi ở đây thì phải."

"Tổng giám đốc Tưởng đa nghi rồi, không có chuyện đó đâu."

Có lẽ những lời giả dối lấy lòng của Viêm Lương khá buồn cười, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng cười khẽ của người đàn ông. Nhưng ngữ khí của anh đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Nghe nói hôm qua em đã triệu tập một số cổ đông để liên minh phản đối tôi làm CEO?"

Viêm Lương bắt đầu suy nghĩ xem người đàn ông trước mặt sau này liệu có luôn chĩa mũi nhọn vào cô trong công việc? Suy đi tính lại, cô thấy cô nên nhẫn nhịn thì hơn, vì vậy cô nói nhỏ: "Đó không phải là ý định của tôi, tôi bị đẩy vào tình huống một cách bị động. Hơn nữa tôi cũng đã bị trừng phạt, bị bố tôi ném đến đây làm đầy tớ của anh."

"Trợ lý không phải là đầy tớ. Đối với người bình thường, đây là một công việc tốt đến mức cần tranh nhau sứt đầu mẻ trán mới giành được. Bố em để em đến chỗ tôi làm việc, cũng vì mục đích muốn em sửa đổi tật xấu, học hỏi chút bản lĩnh. Từ chủ tịch nói thế nào nhỉ?" Tưởng Úc Nam đăm chiêu nhớ lại, ánh mắt anh ta lóe lên một tia bỡn cợt: "Đứa con gái này của tôi không dễ đối phó. Có lẽ cũng chỉ có cậu mới trị được nó."

Đúng là không thể đọ mồm với người này, Viêm Lương rất ghét những lời chế nhạo của Tưởng Úc Nam. Thế nhưng cô quyết định bỏ ngoài tai, lặng lẽ cúi đầu, bề ngoài tỏ ra phục tùng trong lòng nguyền rủa anh ta.

Tưởng Úc Nam vốn đứng bên cạnh cửa sổ, cách Viêm Lương chục bước chân. Trong lúc nói chuyện, anh từ từ tiến lại gần, đến trước mặt Viêm Lương mới dừng lại: "Đúng rồi, vết bỏng trên tay em thế nào rồi?"

Viêm Lương ngẩng đầu.

Cô không ngờ người đàn ông đứng gần cô như vậy.

https://thuviensach.vn

Cách biệt về chiều cao và cảm giác bức người toát ra từ Tưởng Úc Nam khiến Viêm Lương lùi lại phía sau nửa bước. Ánh mắt cô lướt qua kẹp cà vạt đến cúc tay áo của anh. Thần sắc cô nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh: "Tổng giám đốc Tưởng, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài. Tôi đột nhiên bị gọi đến đây mà không có sự chuẩn bị trước, tôi còn chưa biết văn phòng làm việc của tôi ở đâu."

Tưởng Úc Nam dường như rất thú vị trước bộ dạng đầy cảnh giác của Viêm Lương, anh nở nụ cười nhàn nhạt.

Viêm Lương quay người bước đi.

"Tôi có nhiệm vụ cho em." Tưởng Úc Nam đột nhiên mở miệng.

Viêm Lương buộc phải dừng lại, nghe anh nói tiếp: "Em hãy làm một bản phân tích số liệu cụ thể các dòng sản phẩm của công ty hiện nay, nêu các khuyết điểm kèm theo và phương án giải quyết. Hãy đặt trên bàn làm việc của tôi vào sáng ngày mai."

Viêm Lương dõi theo Tưởng Úc Nam đi đến bàn làm việc ngồi xuống, anh không bận tâm xem cô có ý kiến với yêu cầu của anh. Viêm Lương ngập ngừng rồi quyết định nhắc nhở anh: "Đây là công việc của bộ phận tiêu thụ và bộ phận nghiên cứu chế tạo."

Tưởng Úc Nam nhếch mép.

Viêm Lương phát hiện, mỗi khi người đàn ông này mỉm cười đều có thể lý giải thành nhiều biểu hiện khác nhau, có lúc là hài lòng, có khi là lạnh nhạt hay khinh thường, còn lúc này là biểu hiện của người ngồi tít trên cao chỉ tay năm ngón: "Quy tắc đầu tiên ở nơi công sở, cấp trên giao công việc cho em, dù có phải là phận sự của em hay không, em đều phải hoàn thành một trăm phần trăm."

https://thuviensach.vn

Đây là một cấp trên khiến cấp dưới ngột ngạt vô cùng, Viêm Lương chỉ còn cách nhận nhiệm vụ đi ra ngoài.

Viêm Lương đến chào thư ký Lưu, cô kinh ngạc khi thấy thư ký Lưu bận rộn thu dọn đồ đạc. Viêm Lương nhíu mày hỏi: "Thư ký Lưu, chú định đi đâu vậy?"

Trên bàn làm việc của thư ký Lưu xếp thùng lớn thùng nhỏ. Ông ta vừa dọn đồ vừa giải thích: "Chủ tịch không còn kiêm nhiệm làm CEO nữa, vì vậy tôi cũng phải nhường lại chức thư ký tổng giám đốc. Sau này tôi chỉ phụ trách làm thư ký riêng của chủ tịch, văn phòng tôi chuyển sang tòa nhà đối diện." Thư ký Lưu chỉ tay về phía tòa nhà bên ngoài cửa kính.

"Ai sẽ thay công việc của chú?"

"Tổng giám đốc Tưởng đưa thư ký của cậu ấy đến đây. Cậu ấy còn bảo tôi phải làm xong thủ tục bàn giao trong hai ngày."

Hai ngày? Chỉ có kẻ điên mới yêu cầu hiệu suất cao đến mức đó, thế nhưng Viêm Lương không hề cảm thấy bất ngờ.

"Đúng rồi, văn phòng của cô hai ở tầng dành cho các giám đốc bên dưới. Tôi đã giúp cô chọn nơi có vị trí tốt nhất."

"Cám ơn chú."

Viêm Lương còn nhiều việc phải làm nên cô liền chào tạm biệt thư ký Lưu và đi ra thang máy. Đúng lúc cô bấm nút trên cửa thang máy, thang máy bên cạnh lên tới nơi, một người đàn ông mặc comple đi ra ngoài.

Lúc anh ta đi qua Viêm Lương, cô đột nhiên có cảm giác lạ thường nên quay đầu dõi theo người đàn ông. Anh ta đi tới chỗ thư ký Lưu.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương rất nhanh nghe thấy tiếng trò chuyện giữa thư ký Lưu và người đàn ông. Cô bất giác dỏng tai nghe ngóng, đây chính là thư ký riêng của Tưởng Úc Nam?

Trong đầu Viêm Lương chợt hiện ra hình ảnh ở sân bay cách đây không lâu. Người đàn ông vừa đi vào chính là người đã trả lại kính mắt cho cô ở sân bay khi cô vừa về nước. Thảo nào cô cảm thấy anh ta quen quen.

***

Cả ngày hôm đó, Viêm Lương vùi đầu vào công việc ở văn phòng của cô.

Từ thị sở hữu nhiều nhãn hiệu khác nhau như Nhã Nhan, Chìa khóa của làn da, Miss 25, Phù Sinh Nhược Mộng, Màu sắc của tôi, Miss Vivi...Cộng thêm nhãn hiệu nước hoa vừa tung ra thị trường Stella Favour, chỉ mỗi việc phân tích bảy nhãn hiệu sản phẩm này, cũng đủ để Viêm Lương bận từ sáng đến tối.

Điện thoại bàn đổ chuông, Viêm Lương đang bận xem xét tình hình sản xuất của nhãn hiệu Miss Vivi trên mạng nội bộ, cô nhấc điện thoại, hơi sẵng giọng: "Nói đi!"

Đầu kia điện thoại có lẽ bất ngờ trước thái độ của Viêm Lương nên im lặng một hai giây, sau đó đối phương mới lên tiếng: "Ngày đầu tiên em đi làm đã phải tăng ca rồi à?"

"Châu Trình?"

Châu Trình cười: "Hôm nay em có vẻ nóng tính quá đấy."

"Giờ em còn chưa ăn tối, anh thử nói xem em có mát tính nổi không?" Ngữ khí của Viêm Lương dịu hẳn đi, trong lòng cô thấy ấm áp vì sự quan tâm của anh.

https://thuviensach.vn

"Anh đang ăn cơm với khách ở bên ngoài nhưng sắp xong rồi. Lát nữa anh sẽ đưa bữa tối đến cho em."

"Ừ."

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lương tạm thời dừng công việc. Cô bóp huyệt thái dương và nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh đêm ở bên ngoài cửa kính rất đẹp, nhưng Viêm Lương không có tâm trạng thưởng thức, cô tiếp tục vùi đầu làm việc.

Tuy nhiên trái tim cô không còn bình tĩnh như lúc đầu.

Đến lần thứ mười ngẩng lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường ở phía đối diện, Viêm Lương lại buông bút ngó điện thoại. Ngẫm nghĩ một lúc, cô cắn môi nhấc ống điện thoại.

Điện thoại nối máy rất nhanh, không đợi đối phương mở miệng, Viêm Lương nói ngay: "Chẳng phải anh nói mang cơm tối đến cho em hay sao? Giờ này có thể chuyển thành ăn đêm được rồi đấy."

Viêm Lương cố gắng biến ngữ khí oán trách thành hài hước, nhưng chỉ một giây sau, sắc mặt cô đột ngột thay đổi.

Bởi vì ở đầu kia điện thoại là giọng nói dương dương đắc ý của Từ Tử Thanh: "Cô không cần đợi nữa."

"..."

"Tại sao lại là chị?" Thanh âm của Viêm Lương cứng ngắc.

"Tối nay tôi ăn cơm với khách hàng, vì uống say nên bảo Châu Trình đến đón tôi về. Bây giờ anh ấy đang chạy ra ngoài mua nước cho tôi."

Viêm Lương cảm thấy lời nói dối này hoang đường đến mức nực cười. Trên thực tế cô cũng cười lạnh thành tiếng.

https://thuviensach.vn

"Cô đang đợi anh ấy đem bữa tối đến sao?" Ngữ khí của Từ Tử Thanh có vẻ rất thoải mái: "Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ấy sẽ cùng đến chỗ cô..."

Không đợi cô ta nói hết câu, Viêm Lương dập điện thoại. Ngay cả cái điện thoại cũng chướng mắt vô cùng, Viêm Lương tức giận đứng dậy rút dây điện thoại.

Căn phòng trở lại bầu không khí tĩnh mịch, không còn ai có thể làm phiền cô.

Làm việc suốt đêm, cuối cùng Viêm Lương cùng hoàn thành nhiệm vụ.

Không thèm tắt máy tính, Viêm Lương nằm bò ra bàn không buồn nhúc nhích. Lúc này, bên ngoài cửa sổ trời đã xuất hiện tia sáng đầu tiên của ngày mới. Viêm Lương định nghỉ ngơi vài phút rồi về nhà, thế nhưng hai mí mắt cô nặng trĩu.

Một lúc sau Viêm Lương chìm vào giấc ngủ.

Ánh sáng từ máy tính hắt vào gương mặt mềm mại của người phụ nữ trong giấc ngủ. Viêm Lương không biết có phải cô nằm mơ, cô dường như nghe thấy tiếng mở cửa, có người đi vào văn phòng của cô, giúp cô tắt máy tính, thậm chí còn dịu dàng vuốt tóc cô ra sau gáy.

Viêm Lương muốn mở mắt nhưng lực bất tòng tâm. Đến khi trong đầu cô bất chợt vang lên câu nói của Từ Tử Thanh: "Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ấy cùng đến chỗ cô..."

Viêm Lương giật mình mở trừng mắt, ngồi thẳng người trên ghế.

Tay cô vô ý thức vung lên, chạm phải thứ gì đó ở bàn làm nó đổ ụp xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng động loảng xoảng, Viêm Lương vội cúi đầu, chỉ thấy cốc cà phê vỡ tan, nước cà phê chảy lênh láng dưới đất, mùi cà phê thơm nồng lan tỏa khắp không gian.

Viêm Lương vẫn còn mơ mơ màng màng. Cô chưa kịp định thần, bên tai chợt vang lên giọng nói dễ nghe của một người đàn ông: "Đây là cách báo đáp của em khi tôi vất vả mang cà phê đến cho em?"

Viêm Lương đột nhiên cứng đờ người.

Đợi đến khi cô có phản ứng, vị khách không mời mà đến hơi cúi người về phía cô. Anh ta đứng cạnh ghế ngồi của cô, vì vậy lúc cúi xuống, bờ môi của anh ta lướt qua huyệt thái dương của Viêm Lương.

Viêm Lương ngửi thấy một mùi đàn ông pha trộn mùi thuốc lá. Cô ngồi im như pho tượng, để mặc người đàn ông gần như dính vào người cô, với tay lấy hộp giấy ăn trên bàn.

Anh ta rút vài tờ khăn giấy, lau vệt cà phê dính trên áo comple.

"Tưởng Úc Nam?" Đến lúc này Viêm Lương mới hoàn toàn tỉnh táo.

Tưởng Úc Nam đang lau vết bẩn trên áo, nghe Viêm Lương lên tiếng, anh mới ngẩng đầu và mỉm cười với cô: "Ngủ ngon không?"

Không ngon, không ngon một chút nào.

Viêm Lương thì thầm ở trong lòng. Trên thực tế, cô im lặng ngồi xổm xuống đất nhặt mảnh vỡ thủy tinh: "Sao anh đến đây tìm tôi?"

Sau khi nhặt hết mảnh vỡ, Viêm Lương định đứng dậy, nhưng vừa ngẩng lên cô liền đối mắt với người đàn ông, làm cô nhất thời quên cả phản ứng.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương ngồi dưới đất, Tưởng Úc Nam đứng khom lưng ghé sát, mặt cô chỉ cách mặt anh một gang tay.

Sau đó, ngón tay Tưởng Úc Nam chạm nhẹ vào môi cô.

Tim Viêm Lương đột nhiên đập thình thịch thình thịch.

Ngón tay của người đàn ông dừng lại ở khóe miệng Viêm Lương. Cô không kịp tìm hiểu ý đồ của Tưởng Úc Nam, vội vàng ngoái đầu né tránh sự đụng chạm của anh.

Ý cười trong đáy mắt Tưởng Úc Nam càng sâu hơn. Anh cúi xuống nhìn đầu ngón tay của mình rồi giơ lên cho Viêm Lương thấy: "Chắc em ngủ say lắm, son môi nhòe nhoẹt cả rồi."

Viêm Lương bất giác bĩu môi.

Hai người đồng thời im lặng.

"Tổng giám đốc Tưởng đến tìm tôi có việc gì?"

Viêm Lương mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc. Trong lòng cô nghĩ thầm, nếu anh ta nói những lời đại loại như đưa cà phê đến cho cô, cô nhất định sẽ chẳng thèm bận tâm.

Nào ngờ Tưởng Úc Nam thay đổi thái độ nhanh như lật trang sách, anh khôi phục bộ dạng nghiêm nghị trong nháy mắt: "Em hãy chuẩn bị, lát nữa cùng tôi đi công tác."

"Đi công tác?"

"Một tiếng đồng hồ sau phải có mặt ở sân bay."

Qua màn hình vi tính, Viêm Lương đã thấy bộ dạng nhếch nhác với mái tóc rối bù của cô. Cô lập tức cầm túi xách đi ra ngoài: "Tôi về nhà tắm

https://thuviensach.vn

rửa rồi..."

Tưởng Úc Nam nhanh như tia chớp túm tay cô.

"Không kịp nữa."

Viêm Lương cau mày.

"Tôi cũng phải về nhà thay đồ. Em có thể đến nhà tôi tắm rửa."

"Chẳng phải anh nói không kịp hay sao? Dựa vào cái gì anh có thể về nhà một chuyến, còn tôi thì không?"

Khóe miệng Tưởng Úc Nam nhếch lên, anh nói trắng trợn: "Dựa vào việc tôi là cấp trên của em."

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Viêm Lương rời khỏi văn phòng với hình ảnh tóc tai lòa xòa và gương mặt son phấn lem nhem. Trên đường đi ra thang máy, cô thu hút sự chú ý của không ít người. Thế nhưng Viêm Lương bề ngoài tỏ ra điềm nhiên như không, trong lòng nguyền rủa Tưởng Úc Nam là đồ biến thái.

Thang máy chạy thẳng xuống tầng một, hai người đi qua đại sảnh, lên xe ô tô đậu sẵn ở cửa ra vào.

Tài xế lập tức nổ máy.

Viêm Lương phát hiện, trong xe ngoài tài xế còn một người đàn ông khác. Đối phương nhanh chóng nhận ra cô: "Viêm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Viêm Lương không trả lời, đối phương nhanh mồm nhanh miệng tự giới thiệu: "Viêm tiểu thư chắc không nhớ, tôi từng thay tổng giám đốc Tưởng trả lại kính mắt cho cô. Tôi họ Lý."

Viêm Lương khách sáo trò chuyện với thư ký số một của CEO mới đương nhiệm vài câu, sau đó cô rút máy di động định gọi điện về nhà. Từ lúc lên xe, Tưởng Úc Nam chăm chú kiểm tra "bài tập" của cô, đến lúc này anh mới đột nhiên mở miệng: "Tại sao không có bản phân tích mạng lưới tiêu thụ?"

Viêm Lương hơi ngớ người, cô lại bỏ điện thoại vào túi xách, đầu óc tập trung vào công việc: "Anh chỉ bảo tôi phân tích các dòng sản phẩm."

https://thuviensach.vn

"Dòng sản phẩm và mạng lưới tiêu thụ từ trước đến nay đều là một thể. Sản phẩm nào tiêu thủ tốt trong mạng lưới nào, sản phẩm nào cần thay đổi đường lối tiêu thụ. Những điều này đều có ảnh hưởng qua lại lẫn nhau."

Viêm Lương muốn cãi lại nhưng cô cố nhịn, chỉ nghiến răng nói: "Xin lỗi, là sơ suất của tôi."

Người đàn ông đáng chết ở hàng ghế sau dường như rất hài lòng với thái độ của cô, anh đặt tập tài liệu lên ghế xe: "Khi nào đi công tác về em nhớ bổ sung cho tôi."

Mới sáng sớm đã mất hết nhuệ khí, Viêm Lương quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu còn phải tiếp tục đối mặt với người đàn ông này, cô sợ cô sẽ không nhịn được cho anh ta một cú đấm.

Xe ô tô nhanh chóng dừng lại trước một tòa chung cư cao cấp được xây theo kiểu khách sạn.

Tưởng Úc Nam là người xuống xe đầu tiên.

Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ, thấy Tưởng Úc Nam đã xuống xe, cô liền rút di động chuẩn bị gọi điện về nhà.

Nhưng cô chưa kịp bấm số, cửa xe bên cạnh ghế ngồi của cô đột ngột mở toang.

Viêm Lương quay đầu, thấy Tưởng Úc Nam đứng bên cạnh cửa xe, cô mới vỡ lẽ anh đang đợi cô. Viêm Lương vội lên tiếng: "Anh cứ vào nhà đi, lát nữa tôi ra sân bay rửa mặt cũng được."

Cách nói "không" của Tưởng Úc Nam là trực tiếp kéo cô xuống xe, vừa đơn giản vừa nhanh chóng, không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Thang máy đi thẳng lên căn hộ riêng của Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Vừa vào nhà, Viêm Lương theo bản năng ngó nghiêng quan sát căn hộ. Nhà bếp bố trí theo kiểu mở ở gần đó sạch bóng không một chút dầu mỡ, cả căn hộ không hề có bụi bặm, chứng tỏ nơi này thường xuyên có người quét dọn, hoặc chủ nhân không hay ở đây.

Viêm Lương đảo mắt một vòng qua đống đồ gia dụng sang trọng nhưng tương đối lạnh lẽo, cô bỗng giật mình: "Anh làm gì vậy?"

Nghe thanh âm đầy kinh ngạc của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam dừng động tác.

Sau đó anh chỉ liếc cô một cái rồi lại tiếp tục kéo cà vạt ném xuống ghế salon.

Trước thái độ bình thản của Tưởng Úc Nam, phản ứng của Viêm Lương thành ra hơi trẻ con. Nhưng cô không muốn tiếp tục thưởng thức màn cởi áo của anh. Khi Tưởng Úc Nam cởi cúc áo sơmi, Viêm Lương lập tức rời khỏi phòng khách, đi quanh tìm nhà tắm.

Tưởng Úc Nam không hề ngẩng đầu: "Vào phòng ngủ, rẽ phải đến góc trong cùng là nhà vệ sinh."

Trên bồn rửa mặt có túi đựng bộ đồ vệ sinh cá nhân mới toanh chưa bóc ra, giống trong các khách sạn. Viêm Lương không khỏi cảm thán, quả nhiên căn hộ này không hề có hơi ấm con người. Cô xé túi bọc, lấy bàn chải đánh răng.

Nhìn gương mặt mình trong gương, Viêm Lương đột nhiên thấy nản lòng, dù cô không biết tại sao cô có cảm giác đó. Viêm Lương lắc đầu, vỗ nước lạnh lên mặt, quyết định không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa.

Đến khi ngẩng đầu, qua chiếc gương treo trên bồn rửa mặt, Viêm Lương nhìn thấy Tưởng Úc Nam đang đứng ở cửa nhà tắm. Mặt Viêm

https://thuviensach.vn

Lương đầy nước, tầm nhìn mông lung, nhưng cô vẫn nhận ra một tia khác thường trong khóe mắt của người đàn ông đó.

Nhưng không phải là ánh mắt cám dỗ, mà là ánh mắt đáng sợ.

Viêm Lương tiện tay kéo khăn mặt trên giá, lau sạch nước ở mặt rồi quay người rời khỏi nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh tương đối hẹp, lại có một người đàn ông cao lớn đứng chình ình chắn ngang, Viêm Lương chỉ còn cách lách qua người anh mà vẫn không ra nổi.

Lúc gần kề Tưởng Úc Nam, cô còn ngửi thấy mùi cà phê còn vương trên áo anh.

Người đàn ông đứng im để mặc Viêm Lương loay hoay. Nhìn chán anh mới đi vào nhà tắm, nhường chỗ cho cô, đồng thời mở miệng: "Tôi đi tắm đã."

Viêm Lương quay lưng bên ngoài cửa, nghe thấy tiếng vòi hoa sen xối xả. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, định mở miệng kêu Tưởng Úc Nam đừng lề mề. Nhưng cô chợt nghĩ ra, sếp của cô còn không sợ bị lỡ chuyến bay, cô sốt ruột làm gì? Thế là cô định rời khỏi phòng ngủ.

"Đóng cửa cho tôi." Tưởng Úc Nam đột nhiên ra lệnh.

Viêm Lương đang đứng gần cửa nên cô tiện tay kéo cửa nhà tắm. Ai ngờ cửa vẫn còn chưa đóng hẳn, Tưởng Úc Nam lại tiếp tục ra lệnh: "Vào tủ quần áo ở phòng ngủ lấy cho tôi bộ comple."

Bàn tay Viêm Lương cứng đờ trên tay nắm cửa, câu thứ ba đồng thời vọng tới: "Gọi điện thoại đặt hai suất ăn sáng, bảo bọn họ đóng gói cẩn thận."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương tự cho bản thân ba giây để bình tĩnh.

Nhưng cô phát hiện cô không thể nào bình tĩnh nổi.

Sau khi định thần, Viêm Lương lập tức mở tung cửa nhà tắm, cô bước vào trong, túm chiếc khăn mặt trên cổ Tưởng Úc Nam: "Anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

Người đàn ông này dường như không hề biết đến hai từ "tức giận". Đối diện với gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của Viêm Lương, anh vẫn nở nụ cười nhàn nhạt quen thuộc: "Sư tử nhỏ nổi nóng rồi à?"

"Tôi đã nhịn anh lâu lắm rồi. Anh tưởng anh là ai hả? Chẳng qua cũng chỉ là người làm thuê cao cấp mà thôi."

Khóe mắt Tưởng Úc Nam ngập tràn ý cười: "Khi nào em mạnh đến mức có thể đối kháng với tôi, lúc đó em nói những lời này cũng chưa muộn."

"Hãy đi nói với ông chủ của anh, tôi không làm công việc này nữa!" Viêm Lương mắng xong liền đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước, cô bị Tưởng Úc Nam giơ tay cản đường.

Từ trước đến nay Viêm Lương chưa bao giờ là người hiền lành, cô không nói một lời nào, lập tức ngoạm vào vào bắp tay Tưởng Úc Nam. Nghe anh hừ một tiếng lạnh lẽo, toàn thân Viêm Lương rất dễ chịu. Cô nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường rồi nhả miệng khỏi tay anh và đi ra ngoài.

Viêm Lương đi đến cửa phòng ngủ, đột nhiên bị một đôi tay ôm chặt eo cô rồi nhấc lên. Viêm Lương hét lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã bị ném xuống giường.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương lập tức đứng dậy, nhưng Tưởng Úc Nam nhanh chóng giữ chặt hai vai cô, ấn cô ngồi xuống: "Em dám bỏ đi? Em có tin tôi sẽ bắt trói em ở đây không?"

Khi nói câu này, bộ dạng của Tưởng Úc Nam rất hung hãn.

Viêm Lương không ngờ sức lực của anh lại lớn như vậy, cô nhất thời không thể động đậy, nhưng vẫn cắn môi không chịu nhượng bộ: "Tôi không phải là osin của anh, không có nghĩa vụ hầu hạ anh."

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, Tưởng Úc Nam đụng phải người mà anh chỉ có thể lắc đầu bất lực.

"Ngoan ngoãn ngồi ở đây đợi tôi." Tưởng Úc Nam vẫn đặt tay trên vai Viêm Lương. Xác định cô không còn phản kháng, anh mới quay người mở tủ quần áo, rút đồ ra khỏi giá treo.

Tưởng Úc Nam thay quần áo, thắt cà vạt tử tế. Khi quay lại, anh thấy Viêm Lương khoanh hai tay trước ngực, dường như cô vẫn còn tức giận nên quay mặt đi chỗ khác. Anh lập tức tiến lại gần.

Có cảm giác người đàn ông ở ngay bên cạnh, Viêm Lương thuận thế đứng dậy bỏ đi, nhưng không ngờ anh ra tay nhanh nhẹn, khóa chặt thắt lưng cô.

Tưởng Úc Nam giơ cánh tay đến trước mặt Viêm Lương, trên đó xuất hiện vết răng rất rõ.

"Em là sư tử thật sao?"

Tưởng Úc Nam siết chặt eo cô, Viêm Lương thò tay ra sau định gỡ tay anh. Nào ngờ anh dùng sức, ôm cô chặt vào lòng trong giây lát.

https://thuviensach.vn

"Tôi là người có thù tất báo. Em nói đi, tôi nên cắn vào chỗ nào bây giờ?" Ánh mắt Tưởng Úc Nam đảo từ trên xuống dưới người Viêm Lương, như thể anh muốn tìm chỗ cắn thật sự.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở đôi môi cô.

Đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm. Nhưng không đợi Viêm Lương có phản ứng, anh đã nhanh như tia chớp cúi xuống.

Hai người mặt kề mặt, môi kề môi.

Chỉ cách nhau một xen ti mét.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng ngủ có tiếng tích tắc, đó là tiếng cửa phòng mở khóa thành công.

Tưởng Úc Nam và Viêm Lương sững người.

Sau đó là tiếng bước chân mỗi lúc một gần và giọng nói đầy sốt ruột của thư ký Lý: "Tổng giám đốc, nếu anh còn không xuất phát, chỉ e là chúng ta sẽ bị lỡ chuyến bay mất..."

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sau khi đến sân bay, Viêm Lương mới biết đích đến của chuyến đi công tác lần này là New York.

Từ thị vốn có kế hoạch hợp tác với nhà phân phối mỹ phẩm lớn nhất khu vực Bắc Mỹ, chính thức tiến vào thị trường Bắc Mỹ.

Thế nhưng hai bên vẫn chưa đạt được thỏa thuận do vấn đề liên quan đến phân phối lợi nhuận, thậm chí cuộc đàm phán trước đó còn đứng bên bờ phá sản. Lần đàm phán tiếp theo đáng lẽ diễn ra vào tháng trước, vì Từ Tấn Phu bị trúng gió phải nằm viện nên cuộc đàm phán trì hoãn đến ngày hôm nay. Tưởng Úc Nam đảm nhiệm chức Tổng giám đốc, anh đương nhiên phải tiếp nhận vụ làm ăn hóc búa này.

New York là một thành phố tuyệt vời.

Thế nhưng về chuyến công tác, Viêm Lương không thấy thoải mái: "Hộ chiếu của tôi còn ở nhà."

Trong lòng cô thầm oán trách Tưởng Úc Nam, đi nước ngoài công tác chứ có phải đi chơi đâu? Sao sếp của cô không nhắc nhở cô về nhà lấy hộ chiếu mà bắt cô đến nhà anh một cách khó hiểu.

Viêm Lương đang chuẩn bị gọi điện nhờ người nhà cầm hộ chiếu ra sân bay, Tưởng Úc Nam đột ngột dúi vào tay cô một quyển hộ chiếu. Viêm Lương mở ra xem, đó là hộ chiếu của cô.

Trong lúc Viêm Lương còn nghi hoặc, sếp của cô nói bằng một giọng không biết xấu hổ: "Chuyến công tác lần này, tôi không định đưa em đi

https://thuviensach.vn

cùng. Nhưng hôm qua tôi làm việc suốt đêm không ngủ, sang văn phòng em lại thấy em ngủ say sưa, trong lòng tôi mất thăng bằng nên mới quyết định để em cùng đi."

Viêm Lương dở khóc dở cười. Thật ra lời giải thích tương đối đáng yêu nhưng Viêm Lương vốn không có cảm tình với vị sếp mới nên cô tỏ ra bực dọc: "Tại sao hộ chiếu của tôi lại ở trong tay anh?"

"Giám đốc Châu mang đến."

Viêm Lương giật mình, do không chú ý nên cô đã bỏ lỡ một tia thăm dò dưới đáy mắt Tưởng Úc Nam. Sau đó anh nói: "Lúc bấy giờ em ngủ say quá, cậu ta liên tục call cho em mười mấy cuộc. Tôi đã nghe điện thoại giúp em, nhân tiện nhờ cậu ta đưa hộ chiếu của em đến công ty."

Viêm Lương không thể tin, tất cả những chuyện này xảy ra ngay trước mắt cô. Cô cảm thấy hơi sợ người đàn ông trước mặt. Viêm Lương biết cô không đối phó nổi anh ta nên liếc bốn phía xung quanh, tìm cớ tránh người đàn ông này càng xa càng tốt. Cuối cùng cô cũng bắt gặp thư ký Lý đứng cách đó không xa: "Tôi đi giúp thư ký Lý làm thủ tục lên máy bay."

Nói xong cô lập tức rời khỏi nơi đó, không chậm trễ nửa giây.

Thế nhưng trong chuyến bay dài đằng đẵng, Viêm Lương khó tránh khỏi việc đối mặt Tưởng Úc Nam.

May mà cô còn có công việc chưa hoàn thành, có thể "giết" thời gian.

Mạng lưới tiêu thụ của Từ thị hiện nay bao gồm cửa hàng mỹ phẩm độc quyền, cửa hàng bán nước hoa cao cấp, quầy mỹ phẩm trong các trung tâm thương mại cao cấp, các nhà thuốc, quầy riêng đặt ở siêu thị, cửa hàng miễn thuế tại các sân bay và thành phố...Hai năm nay còn xuất hiện thêm hướng tiêu thụ mới là các cửa hàng bán lẻ tự chọn và các tiệm làm tóc (hair salon) chuyên nghiệp.

https://thuviensach.vn

Trên máy bay không thể kết nối internet, Viêm Lương đành phải tiến hành phân tích dựa theo tài liệu cô có trong tay. Thế nhưng điều đó cũng đủ giúp cô bận rộn trong suốt mười mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay.

Sếp của cô ngược lại rất an nhàn rảnh rỗi. Anh giở tờ tạp chí du lịch New York ra xem.

Khoang hạng VIP của máy bay chỉ có tiếng gõ bàn phím tách tách của Viêm Lương. Không biết bao nhiêu lâu sau, đôi mắt Viêm Lương nhức mỏi, cô mới tạm thời rời tay khỏi bàn phím, day day mi tâm. Đúng lúc này, đập vào mắt cô là gương mặt nghiêng của một người.

Theo bản năng, Viêm Lương quay sang ngắm gương mặt đó, mới ý thức cô đang nhìn gương mặt nghiêng của Tưởng Úc Nam.

Không biết anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi hay đã ngủ say.

Ánh mắt Viêm Lương chuyển xuống quyển tạp chí đặt trên bàn.

Nếu cô nhớ không nhầm, Tưởng Úc Nam trước đây du học ở Anh Quốc. Trong khi New York là địa danh quen thuộc đối với Viêm Lương hơn bất cứ nơi nào khác. Nhìn ảnh chụp buổi đêm New York trên tờ tạp chí, Viêm Lương hơi thẫn thờ.

Cô chưa gặp một nơi nào có cảnh đêm đẹp hơn New York, bởi vì lần đầu tiên cô và Châu Trình đặt chân đến New York khi hai người đi du học là buổi tối.

Cả thành phố đèn đóm rực rỡ, xe cộ như mắc cửi.

Trong không khí tĩnh mịch, hàng loạt ký ức dội về khiến Viêm Lương ngẩn ngơ một lúc. Khi đưa mắt sang bên cạnh, cô thấy Tưởng Úc Nam không biết tỉnh dậy từ bao giờ, đang lặng lẽ nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt anh bình thản nhưng đầy sức mạnh. Hai đồng tử sâu hun hút và lạnh nhạt khiến Viêm Lương cảm thấy như bị bóc trần trước mặt anh.

Viêm Lương ngượng ngùng ho khan một tiếng, đứng dậy: "Tôi đi nhà vệ sinh một lát."

Tưởng Úc Nam thu lại ánh mắt, hơi tránh người để cô lách ra ngoài.

Vào nhà vệ sinh, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mới bắt đầu nghi hoặc, không hiểu tại sao vừa rồi cô lại có cảm giác bị vạch trần bao phủ toàn thân, thậm chí khiến cô không còn đường trốn chạy.

Có lẽ do đôi mắt của người đàn ông đó có thể nhìn xuyên thấu nội tâm con người.

Hoặc giả, vì thứ tình cảm chưa bao giờ nhận được được đối phương hồi đáp, khiến cô cảm thấy không có chốn dung thân.

Viêm Lương cố gắng lấy lại bình tĩnh, sau đó cô mới rời khỏi nhà vệ sinh.

Nào ngờ Tưởng Úc Nam đứng ngay ở ngoài cửa, đầu lối đi chật hẹp.

Anh khoanh hai tay trước ngực, gương mặt vô cảm.

Viêm Lương tưởng anh dùng nhà vệ sinh, nhưng mãi cũng không thấy anh có ý định vào trong, cô chỉ còn cách nghiêng người, lách qua anh để về chỗ ngồi.

Viêm Lương còn chưa đi qua, Tưởng Úc Nam đột nhiên đặt tay lên tường chặn cô lại.

Viêm Lương rất không vui: "Anh..."

https://thuviensach.vn

"Nếu tôi không nhầm, giám đốc Châu là vị hôn phu của chị gái em." Anh đột nhiên nói.

Viêm Lương nhìn anh cảnh giác.

Gương mặt vốn lạnh lùng vô cảm của Tưởng Úc Nam bỗng xuất hiện ý cười: "Thế nào? Yêu phải vị hôn phu của chị gái, cảm giác khó chịu lắm đúng không?"

Nụ cười của anh ẩn chứa sự chế nhạo.

Viêm Lương chưa bao giờ bị một câu nói đơn giản ép đến đường cùng như lúc này. Cô gần như không thể khống chế bản thân: "Con mắt nào của anh thấy tôi yêu anh ấy? Con mắt nào của anh thấy anh ấy là vị hôn phu của Từ Tử Thanh?"

Ánh mắt của người đàn ông dừng trên mặt cô trong giây lát, sau đó anh nhấc cằm cô. Viêm Lương lùi lại phía sau, bị đẩy vào một góc.

Tưởng Úc Nam thưởng thức đủ mới rời tay khỏi cằm cô: "Rất hiếm người lọt qua mắt tôi."

Nếu không phải tình cờ nhìn thấy cô tiếp viên hàng không đứng cách đó không xa đang quan sát bọn họ, Viêm Lương chắc chắn sẽ dùng vũ lực giải quyết. Bắt gặp nụ cười mỉa mai vẫn còn phảng phất trên khóe miệng Tưởng Úc Nam, Viêm Lương cũng nhếch mép rồi kéo cà vạt của anh, ép anh cúi đầu.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt Tưởng Úc Nam. Trong mắt hai người đều có hình bóng của đối phương, anh rất thư thái còn cô đầy vẻ tức giận.

"Dựa vào đôi mắt này, anh có thể biết trong lòng tôi nghĩ gì? Đúng là khôi hài thật."

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam không hề bận tâm đến cơn giận dữ của Viêm Lương, khóe miệng anh nhếch lên: "Tôi có thể thấy sự giấu đầu hở đuôi trong mắt em."

Viêm Lương cười nhạt, tay càng giật mạnh cà vạt: "Vậy anh thử xem xem, trong mắt tôi anh là cái thứ gì? Bề ngoài hào nhoáng, tự cao tự đại, lúc nào cũng cho mình là đúng..."

Bàn tay đang túm cà vạt của Viêm Lương bị anh nắm chặt.

Dần dần, nụ cười trên môi anh trở nên khác thường.

Rõ ràng sự chú ý của anh không còn ở đôi mắt cô từ lâu.

Đến lúc này Viêm Lương mới nhận ra, ánh mắt anh tập trung ở đôi môi cô.

Cô giật mình, buông tay khỏi cà vạt của Tưởng Úc Nam, nhưng bị anh giữ lại: "Lẽ nào em quên, em còn nợ tôi điều gì?"

Thế là năm tiếng đồng hồ sau nụ hôn hụt ở nhà Tưởng Úc Nam, miệng anh lại phủ xuống môi cô, lần này không sai một ly.

***

Viêm Lương tuy bị bất ngờ nhưng phản ứng cũng khá nhanh, cô ngoái đầu tránh nụ hôn của anh.

Nào ngờ người đàn ông này tấn công như vũ bão, khó khăn lắm cô mới rời đi vài xen ti mét, lại bị anh áp sát trong giây lát.

Lần này cả người anh đè người cô vào góc tường, hai thân thể dính vào nhau không một khe hở. Bàn tay cô bị khóa chặt trước ngực anh không thể động đậy.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn của Tưởng Úc Nam không dễ cự tuyệt, cuồng nhiệt như một người đàn ông háo sắc. Thế nhưng không hiểu tại sao Viêm Lương nhìn rõ tia giá lạnh được đè nén trong đáy mắt anh.

Đúng vậy, là tia giá lạnh, thậm chí có phần độc ác.

Vào giây phút đó, Viêm Lương cho rằng, anh rất hận cô.

Hận cô như thể có mối thù không đội trời chung, hận đến mức muốn nghiền nát cô.

Tưởng Úc Nam cuối cùng cũng thỏa mãn buông Viêm Lương. Viêm Lương lập tức vung tay.

Anh không hề ngăn cản. Một tiếng bụp đanh sắc vang lên, trên mặt Tưởng Úc Nam xuất hiện dấu tay đo đỏ.

Viêm Lương nhìn trừng trừng Tưởng Úc Nam, cô dường như không thể tin nổi vào mắt mình. Lần trước cô muốn dạy dỗ Từ Tử Thanh, anh dễ dàng bắt tay cô. Với tư thế của anh lúc này, không có chuyện anh không thể ngăn cản cô.

Tưởng Úc Nam chạm tay vào khóe miệng hơi sưng lên, đồng thời đón ánh mắt của Viêm Lương. Anh không hà tiện nở nụ cười với cô, như ngầm báo cho cô biết, là anh cho phép cô tát anh. Nếu anh không cho phép, cô không thể động đến một sợi lông của anh.

Chứng kiến bộ dạng nhơn nhơn của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương càng điên tiết. Vô tình thấy trên bàn của hành khách ngồi gần nhà vệ sinh nhất có cốc nước, Viêm Lương lập tức cầm lên định hất vào gương mặt điển trai nhưng đáng ghét ở bên cạnh.

Lần này, cô bị Tưởng Úc Nam nắm chặt cổ tay một cách chuẩn xác.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương muốn rút tay về, nhưng bàn tay còn lại của Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng lấy đi cốc nước trong tay cô, anh thậm chí còn thong thả đưa lên miệng uống một hớp.

"Đúng lúc hôn đến khô cả cổ họng." Tưởng Úc Nam lắc lắc cốc nước, khóe miệng nhếch lên: "Cám ơn em."

Lý trí của Viêm Lương trôi sạch sành sanh, cô không nói một lời nào giơ tay kia đoạt lại cốc nước. Cô tiếp viên hàng không thấy hành khách xảy ra tranh chấp, vội đi đến khuyên giải. Cuối cùng, nửa cốc nước còn lại trong tay Viêm Lương không bay vào người Tưởng Úc Nam, mà cô tiếp viên hàng không lãnh trọn.

Váy cô tiếp viên hàng không ướt một mảng, Viêm Lương vội mở miệng xin lỗi: "Tôi xin lỗi..."

"Chúng tôi xin lỗi". Tưởng Úc Nam cũng lên tiếng.

Nói xong anh rút mấy tờ tiền và giấy ăn đưa cho cô tiếp viên hàng không. Cô tiếp viên hàng không chỉ nhận giấy ăn, không nhận tiền, đồng thời nở nụ cười nghề nghiệp với Tưởng Úc Nam: "Không sao đâu ạ."

Sau đó, cô ta quay sang Viêm Lương: "Tiểu thư, người đang yêu khi xảy ra mâu thuẫn thì nên nói chuyện chứ đừng nên động thủ. Vị tiên sinh này quá dễ tính..."

Viêm Lương thở dài, người ngoài nhìn vào đều đánh giá cô cố tình gây sự. Cô định lên tiếng giải thích, nhưng Tưởng Úc Nam mỉm cười với cô tiếp viên hàng không rồi kéo tay cô đi về chỗ ngồi.

Lúc đi qua xe đẩy của cô tiếp viên hàng không, Tưởng Úc Nam thuận tay để mấy tờ tiền vào trong.

https://thuviensach.vn

Anh ta đúng là biết mua chuộc lòng người. Viêm Lương giật khỏi tay anh.

Về chuyện vừa xảy ra ở trên máy bay, Viêm Lương tự nhận cô trở thành trò cười không nói làm gì, còn mang tiếng oan thay Tưởng Úc Nam. Có lẽ anh là kẻ địch mạnh nhất trong cuộc đời cô, trong lòng cô đột nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Khoảng thời gian tiếp theo, Viêm Lương kiên quyết không để Tưởng Úc Nam có cơ hội gây sự. Cô chỉnh lại ghế ngồi, kéo cửa sổ, đeo chụp mắt, gọi cô tiếp viên lấy chăn.

Viêm Lương chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để đi ngủ, thế nhưng cô nhắm mắt suốt nửa tiếng đồng hồ mà không tài nào chợp mắt.

Nhiệt độ trong máy bay có vẻ xuống thấp, đầu óc Viêm Lương hỗn loạn. Cô lật người tiếp tục ép bản thân đi ngủ, tấm chăn mỏng tuột xuống dưới, Viêm Lương thò tay định kéo lên, nhưng có người nhanh hơn cô một bước, kéo chăn đắp lên người cô.

Viêm Lương biết người đó là ai, lòng cô lạnh giá. Tuy đang đeo chụp mắt, nhưng cô vô ý thức vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Một hơi thở nóng hổi phả vào trán cô.

"Chúc em ngủ ngon." Giọng nói dịu dàng của Tưởng Úc Nam vang lên bên tai Viêm Lương.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Viêm Lương còn tưởng chuyến đi New York sẽ rất bận rộn, nào ngờ Tưởng Úc Nam giống như đưa một đoàn "bề tôi" đi nghỉ mát. Mấy ngày liền, bọn họ hết cưỡi ngựa lại chơi golf, thậm chí còn thuê cả du thuyền ra biển, ung dung tự tại vô cùng.

Viêm Lương không phụ trách theo dõi lịch trình của Tưởng Úc Nam, nhưng cô cũng nghe nói những ngày này anh đều lượn lờ ở khu vực Manhattan và quận Queens. Đến thư ký Lý cũng không kiềm chế nổi, sau khi cùng Tưởng Úc Nam trở về từ sân golf, anh ta đến gõ cửa phòng Viêm Lương dù là lúc nửa đêm. Thư ký Lý sốt ruột muốn bàn với Viêm Lương tiếp theo nên làm thế nào.

"Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách. Tổng giám đốc vừa nhậm chức đã dẫn một đám nhân viên ra nước ngoài ăn chơi hưởng lạc. Tôi nghe nói, phó giám đốc đi cùng đoàn không dưới một lần than phiền và nghi ngờ năng lực của tổng giám đốc."

Thật ra Viêm Lương cũng đã suy nghĩ hai ngày nay, xem cô có nên không thông qua Tưởng Úc Nam, trực tiếp gặp gỡ đại diện phía Mỹ Johnny Weir với tư cách là con gái Từ Tấn Phu. Nhưng nếu cô muốn vượt quyền hạn, cô cần phải tìm một người thân cận có uy tín trong công ty, mới có thể khiến đội ngũ tham gia đàm phán nghe lời cô. Suy đi tính lại, chỉ có Châu Trình là người thích hợp nhất.

Châu Trình...

https://thuviensach.vn

Viêm Lương lắc đầu, cất giọng bình thản: "Hay là thế này đi thư ký Lý. Sáng sớm ngày mai, anh và tôi cùng đi gặp tổng giám đốc, hỏi thẳng anh ta xem anh ta định thế nào. Nếu anh ta không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, cứ ăn chơi bằng tiền của công ty, chúng ta sẽ tìm cách khác giải quyết."

Thư ký Lý tuy đi theo Tưởng Úc Nam nhiều năm nhưng cũng rất nể sợ ông sếp này. Nghe Viêm Lương nói vậy, anh ta miễn cưỡng trả lời: "Được thôi."

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Viêm Lương và thư ký Lý đến phòng Tưởng Úc Nam, đúng lúc khách sạn đưa đồ ăn sáng. Nhân viên phục vụ bày đồ ăn xuống bàn, Tưởng Úc Nam mặc bộ đồ tắm vừa lau khô đầu vừa từ phòng ngủ đi ra.

Bọn họ đang ở khách sạn năm sao có vị trí tốt nhất trên đại lộ số năm, ngoài cửa sổ là toàn cảnh Manhattan. Nhìn xuống dưới, người đi bộ vội vội vàng vàng nhỏ bé như đoàn kiến. Ánh nắng rực rỡ hắt vào phòng, làm giọt nước trên tóc Tưởng Úc Nam lấp lánh.

Tưởng Úc Nam dường như không bất ngờ khi thấy hai người cùng lúc xuất hiện ở phòng anh. Anh thản nhiên ngồi xuống bàn ăn, ném khăn mặt sang một bên, cầm tờ báo tùy tiện lật vài trang mới ngẩng đầu nhìn Viêm Lương và thư ký Lý: "Vừa vặn đúng bữa sáng, cùng ngồi xuống ăn đi."

Thư ký Lý lắc đầu, cung kính đứng bên cạnh. Viêm Lương chán nhất thái độ phân biệt chủ tớ này, cô lập tức ngồi xuống, cầm lát bánh mỳ phết bơ bỏ vào miệng.

Thư ký Lý ngượng ngập nhìn Viêm Lương. Thấy đĩa trứng rán trước mặt Tưởng Úc Nam không tồi, Viêm Lương lập tức nhoài người lấy đĩa trứng đặt xuống vị trí của thư ký Lý.

https://thuviensach.vn

Thư ký Lý vội xua tay: "Cám ơn, tôi không ăn đâu." Nói xong anh ta ho khan một tiếng, bắt đầu chuyển sang vấn đề nghiêm túc: "Tổng giám đốc, tôi nghe thư ký của ông Johnny Weir nói, hôm nay ông Johnny Weir sẽ đi đánh golf. Tổng giám đốc có cần tôi sắp xếp gặp ông ấy..."

Đĩa thức ăn của Tưởng Úc Nam bị Viêm Lương cướp mất, nhưng anh không có phản ứng, chỉ rót một cốc cà phê: "Không cần, hôm nay tôi sẽ đi cưỡi ngựa."

Thư ký Lý lâm vào tình thế khó xử, không biết nên nói câu tiếp theo thế nào. Viêm Lương thấy anh ta lúng túng, biết anh ta không thể hỏi ra nhẽ, cô không nhịn nổi liền mở miệng: "Johnny Weir chắc chắn nắm được tin anh đến New York. Anh không chịu đi gặp ông ta, đến lúc đó vụ làm ăn đổ bể, anh sẽ ăn nói với bố tôi thế nào?"

Tưởng Úc Nam lặng lẽ nhìn cô, vài giây sau anh đột nhiên giơ tay về phía cô. Bởi vì cử chỉ hết sức tùy ý nên Viêm Lương không cho rằng anh đánh cô vì lời nói vừa rồi, nhưng theo phản xạ, cô vẫn nghiêng đầu né tránh.

Tuy nhiên, động tác của Tưởng Úc Nam càng nhanh hơn.

Ngón tay Tưởng Úc Nam chạm vào khóe miệng Viêm Lương, rồi nhẹ nhàng giúp cô lau vết bơ dính ở môi.

Phương thức thể hiện sự phản cảm của Viêm Lương là nhíu chặt đôi lông mày. Nhưng Tưởng Úc Nam có tâm trạng rất tốt, anh đưa ngón tay vừa lau vết bơ vào miệng liếm láp. Sau đó anh nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mờ ám: "Mùi vị không tồi."

Chứng kiến cảnh tượng này, thư ký Lý càng xấu hổ. Anh ta cúi thấp đầu ho khan một tiếng. Đến lúc này, Tưởng Úc Nam mới dường như ý thức đến sự có mặt của anh ta, anh khôi phục vẻ lạnh lùng: "Thật ra, đàm phán

https://thuviensach.vn

kinh doanh giống chuyện yêu đương, đối thủ giống phụ nữ. Ai sốt ruột trước, người đó sẽ thua."

Viêm Lương vờ như không thấy ánh mắt đầy hàm ý của Tưởng Úc Nam nhìn cô khi anh nói câu này.

"Vậy chúc tổng giám đốc Tưởng gặp nhiều may mắn. Đừng để vụ làm ăn này thất bại." Viêm Lương đứng dậy bỏ đi.

Khi Viêm Lương đi đến cửa, Tưởng Úc Nam đột nhiên mở miệng: "Khoan đã."

Cô lập tức dừng bước, chờ xem người đàn ông này lại định giở trò gì.

"Tôi từng thấy một tấm ảnh em cưỡi ngựa trong văn phòng của bố em. Chắc em cưỡi ngựa rất cừ, có muốn đọ sức không?"

Theo phản xạ, Viêm Lương định từ chối. Nhưng một ý nghĩ lóe qua, cô mỉm cười quay đầu nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt đầy ác ý: "Được thôi."

***

Bọn họ tới trường đua ngựa vào lúc 12 giờ.

Tưởng Úc Nam chắc từng đến nơi này nhiều lần. Chủ trường đua là người Hoa, ông ta dùng tiếng Trung lơ lớ chào hỏi anh.

Viêm Lương đưa mắt quan sát trường đua ngựa lộ thiên, là một bãi đất rất rộng. Tàu ngựa ở phía sau toàn là ngựa giống tốt to khỏe. Tưởng Úc Nam vẫn đang trò chuyện với ông chủ ở bên ngoài, Viêm Lương đã vào trong tàu ngựa chọn ngựa.

Người huấn luyện đi theo Viêm Lương góp ý: "Phụ nữ nên chọn con ngựa nhỏ ôn thuận thì tốt hơn, ví dụ con này..."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đã nhìn trúng một con ngựa, cô lập tức bảo người huấn luyện dẫn con ngựa đó ra ngoài.

Nào ngờ người huấn luyện đứng im bất động: "Thật xin lỗi, đó là ngựa..."

"Đó là ngựa của tôi." Một giọng đàn ông tiếp lời người huấn luyện.

Viêm Lương quay đầu, hóa ra là Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam tay cầm chiếc roi ngựa, từ tốn tiến lại gần: "Lần nào đến đây tôi cũng chọn nó, em không phải có sở thích cướp đồ của người khác đấy chứ?"

Viêm Lương nhìn đồng hồ: "Bây giờ...ở Trung Quốc là tối chủ nhật, không phải giờ làm việc. Ngoài giờ làm việc, anh không phải là cấp trên của tôi, tôi không cần phải nghe lời anh."

Người huấn luyện không giúp, Viêm Lương đành tự mình dắt ngựa ra ngoài. Lúc đi qua Tưởng Úc Nam, cô dừng lại trong giây lát: "Anh không biết tôi thích nhất trò cướp đồ của người khác hay sao? Đặc biệt là đồ vật yêu thích của anh."

Nói xong, Viêm Lương nở nụ cười đắc ý với anh.

"Tiểu thư..." Người huấn luyện muốn ngăn cản nhưng Tưởng Úc Nam lắc đầu, ra hiệu để mặc Viêm Lương.

Con ngựa này không sợ người lạ, nó ngoan ngoãn đeo móng ngựa rồi đi theo Viêm Lương.

Mấy phút sau, Viêm Lương đã thúc ngựa đi quanh trường đua lộ thiên. Tưởng Úc Nam vừa đổi con ngựa khác, bắt gặp dáng vẻ hiên ngang của cô ở phía xa xa, anh bất giác nheo mắt.

https://thuviensach.vn

Trong đáy mắt của người đàn ông thoáng qua một tia u tối.

***

Sau khi thử hai vòng để thích ứng với độ lắc lư trên lưng ngựa, Viêm Lương bắt đầu tăng tốc. Gió thổi bay tóc cô, chỉ những lúc như thế này, cô mới cảm thấy như được quay về quá khứ không ưu phiền.

Quá khứ chỉ có bố mẹ, có Châu Trình, không có Từ Tử Thanh...

"Lúc này mà không tập trung là rất nguy hiểm." Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Viêm Lương.

Viêm Lương giật mình, kéo dây cương. Hóa ra Tưởng Úc Nam đã cưỡi ngựa song song với cô.

Con ngựa của anh thấp hơn ngựa của cô, nên hai người mắt đối mắt ở tư thế cân bằng. Viêm Lương muốn quay ngựa đi hướng khác, những bài học trước đó dạy cô, tránh mặt người đàn ông này là biện pháp an toàn nhất.

Thế nhưng cuối cùng cô vẫn mở miệng: "Tôi còn tưởng tổng giám đốc Tưởng lợi hại lắm, sao anh còn cần người huấn luyện cầm dây cương giúp?"

Tưởng Úc Nam cười cười: "Không có cách nào khác, tôi vừa nhận chức vụ tốt là CEO của Từ thị, bát vàng còn chưa được hưởng nên tôi không muốn giống một người đáng thương nào đó suýt nữa bị mất toi cái mạng nhỏ trong tay em."

Đây rõ ràng là câu nói đùa nhưng Viêm Lương không cười nổi, cô cảnh giác nhìn anh, ngữ khí lạnh đi mấy phần: "Anh nói vậy là có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, anh nhận giây cương từ tay người huấn huyện, ra hiệu người huấn luyện có thể đi chỗ khác: "Hay là thế này đi. Kỷ lục của tôi từ đây đến chỗ kia là một phút." Tưởng Úc Nam chỉ tay về một đầu tận cùng trường đua: "Em hãy đua với tôi. Nếu em về đích trước tôi, tôi sẽ nói cho em biết, câu vừa rồi có ý gì."

Tưởng Úc Nam ngừng một lát, rồi giơ một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón tay...

Sau đó anh giật mạnh dây cương, con ngựa chở anh phóng vọt đi.

Viêm Lương nghiến răng, cũng thúc vào bụng ngựa đuổi theo anh.

Gió tạt vào mắt Viêm Lương đến mức đau nhức. Chỉ một phút ngắn ngủi, trong đầu Viêm Lương hiện ra vô số cảnh tượng.

Năm đầu tiên Từ Tử Thanh đến sống ở nhà cô, nhìn thấy tấm ảnh cô cưỡi ngựa, cô ta vô cùng ngưỡng mộ. Do được bố yêu thương chiều chuộng, cô ta vòi vĩnh bố đòi con ngựa của cô. Con ngựa đó là món quà sinh nhật Từ Tấn Phu tặng Viêm Lương từ nhiều năm trước. Món quà tặng đi còn có thể thu hồi rồi lại đem cho người khác, bây giờ nghĩ lại, Viêm Lương vẫn cảm thấy hết sức trào phúng.

Con ngựa của Viêm Lương sợ người lạ, Từ Tử Thanh vừa leo lên lưng ngựa đã bị nó hất xuống. Con ngựa đó còn nhỏ nên tương đối thấp. Từ Tử Thanh ngã cũng không mạnh lắm, nhưng mặt cô ta bị xước do móng ngựa cào. Viêm Lương khó khăn lắm mới có thể leo lên lưng ngựa, vào giây phút cầm sợi dây cương, Viêm Lương nhớ là cô đã do dự.

Trong lòng cô lúc đó nảy ra một ý nghĩ ác độc, chi bằng để Từ Tử Thanh bị ngựa đá chết đi.

Nhưng cuối cùng Viêm Lương vẫn nắm chặt dây cương, không để xảy ra tai họa.

https://thuviensach.vn

Mặc dù vậy, cô vẫn bị Từ Tấn Phu phạt, nhốt trong phòng một tuần. Một tuần sau, Viêm Lương mới được phép ra khỏi cửa phòng. Đến lúc đó, cô mới biết con ngựa của cô bị mấy người họ hàng của Từ Tử Thanh tức giận giết chết.

Viêm Lương còn nhớ cô xông đến tàu ngựa, tìm không biết bao lâu mới phát hiện vũng máu khô còn chưa ở rửa sạch ở gần tàu ngựa.

Có lẽ kể từ giây phút đó, ở trong lòng Viêm Lương, bố cô đã chết một cách triệt để.

Một tiếng huýt sáo đanh sắc vang lên cắt ngang hồi ức của Viêm Lương. Vào thời khắc trở về hiện thực, cô chợt nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông như Tưởng Úc Nam cũng có lúc hoảng hốt?

Viêm Lương còn chưa kịp cười nhạo anh, cô đột nhiên phát hiện bản thân đang đối mặt với nguy hiểm. Con ngựa của cô mất khống chế vượt qua hàng rào, phóng nhanh ra bên ngoài trường đua ngựa.

Viêm Lương giật mình, tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vội giật dây cương, kéo mạnh đến mức lòng bàn tay như sắp tuột da, vậy mà vẫn không thể khống chế con ngựa đang chạy như điên tới khu vực nghỉ ngơi có ô che mát.

Bởi vì tiếng gió thổi mạnh, Viêm Lương không nghe thấy tiếng vó ngựa ở đằng sau mỗi lúc một gần, cho đến khi một tiếng thét quen thuộc xuyên thủng màng nhĩ của cô: "Cố gắng hết sức kéo dây cương về bên phải!".

Viêm Lương quay đầu, gió thổi tóc cô bay loạn xạ che khuất tầm nhìn của cô, nhưng cô vẫn thấy gương mặt lạnh lẽo của Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của người đàn ông có tác dụng ép người khác tỉnh táo một cách kỳ lạ, Viêm Lương cuối cùng cũng khôi phục thần trí. Cô dùng hết sức kéo dây cương về bên phải. Con ngựa bị điều khiển đổi hướng, chạy về khu nhà kho chứa cỏ khô ở phía tay phải.

Tưởng Úc Nam tiếp tục đuổi theo, hai con ngựa gần như chạy song song. Con ngựa sắp xông lên lan can của nhà kho, Viêm Lương nhìn không rõ Tưởng Úc Nam làm gì, cô chỉ cảm thấy anh túm sợi dây cương của cô, sau đó là tiếng hí của con ngựa.

Ngựa của Viêm Lương ngã xuống đất.

Còn cô lộn vài vòng trên bãi cỏ khô rồi mới rơi xuống đất.

Tuy đã có lớp đệm cỏ khô nhưng Viêm Lương vẫn đau đến mức hét lên một tiếng.

Lúc Tưởng Úc Nam đi đến bên cạnh cô, Viêm Lương thấy mũi giày của anh trước tiên.

Cô ngẩng lên nhìn anh, sắc mặt cô tái mét.

Do bị ngược sáng nên Viêm Lương không nhìn rõ gương mặt Tưởng Úc Nam. Cũng có lẽ Viêm Lương đau đến mức tầm nhìn trở nên mơ hồ, thậm chí vào giây phút đó, cô còn nảy sinh ảo giác. Cô thấy bộ dạng của Tưởng Úc Nam giống hệt cô, khi cô đứng nhìn Từ Tử Thanh bị ngã ngựa năm đó.

Lúc đó cô phải mất vài giây đấu tranh tư tưởng giữa thiện và ác.

***

Một lát sau, Viêm Lương nằm trên lưng Tưởng Úc Nam.

Anh cõng cô đi về khu nhà nghỉ.

https://thuviensach.vn

"Em nặng thật đấy, không hổ danh là sư tử nhỏ."

"Tôi..."

"Em còn nhiều lời, tôi sẽ thả em xuống đất."

"..."

"Thế mới ngoan."

Viêm Lương thầm nghĩ: không phải tôi sợ anh, tôi chỉ là không còn sức đấu võ mồm với anh.

Đầu óc cô nằng nặng, cô liền tì cằm vào vai anh.

Cứ coi anh là chỗ dựa duy nhất của cô lúc này...Viêm Lương bất giác vòng hai tay qua cổ Tưởng Úc Nam. Cả bộ ngực của cô dính chặt vào bờ lưng rắn chắc của anh.

Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng bước.

"Sao vậy?" Viêm Lương hỏi.

Tưởng Úc Nam lại đi tiếp: "Không có gì."

Cũng có lẽ do quá cận kề...

"Thình thịch!"

"Thình thịch!"

Là tiếng trái tim của ai đang đập mạnh?

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đi công tác kiểu gì mà bị gãy chân, Viêm Lương cảm thấy nếu chuyện này đồn ra bên ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Vì vậy khi bà Viêm gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, mặc dù cô đang ngồi trên giường bệnh, chân chuẩn bị bó bột, cô chỉ còn cách nghiến răng chịu đau, nói qua loa: "Mọi việc đều tốt cả."

"Tình hình ở nhà chẳng tốt một chút nào." Bà Viêm một bụng đầy ấm ức, không nhịn được bộc phát hết với con gái.

Chân đang được nữ y tá băng bó nhói từng cơn đau, làm Viêm Lương không thể tập trung tinh thần. Cô đành ra hiệu nữ y tá dừng lại, mới hỏi bà Viêm: "Sao thế mẹ?"

Ngữ khí của bà Viêm có chút lo lắng: "Chẳng phải từ trước đến nay bố cô đều có ý tác hợp Tử Thanh và Châu Trình hay sao? Kết quả hôm nay Tử Thanh nói rõ với bố cô, nó sẽ không kết hôn với Châu Trình. Cô cũng biết trước đây Tử Thanh luôn viện cớ không muốn kết hôn sớm để trì hoãn. Nhưng qua thái độ của con bé ngày hôm nay, có thể thấy ý nó đã quyết."

Đây không phải là phong cách của Từ Tử Thanh. Từ trước đến nay cô ta rất khôn khéo, chơi trò lạt mềm buộc chặt luôn thuận buồm xuôi gió. Bây giờ cô ta lại từ chối thẳng thừng, chẳng phải sẽ làm bố và Châu Trình đều thất vọng?

Viêm Lương cảm thấy như vậy rất tốt, trong lòng cô nở hoa. Nhưng cô không thể biểu hiện ra bên ngoài nên cố tình cất giọng lo lắng: "Sau đó thì sao ạ?"

https://thuviensach.vn

"Còn sao nữa, làm bố cô tức chết đi được."

"Vậy à?"

Bà Viêm không hài lòng trước thái độ thờ ơ của con gái: "Sao cô chẳng lo gì cả?"

Viêm Lương không hiểu: "Con lo gì chứ? Có phải con bị ép kết hôn đâu?"

Bà Viêm thở dài một hơi: "Châu Trình tuy có năng lực, nhưng dù sao cũng chỉ là con trai của người tài xế. Bố cô dù muốn đề bạt cậu ta, cùng lắm cũng chỉ có thể cất nhắc lên chức vụ tổng giám đốc. Tử Thanh nếu kết hôn với cậu ta, sẽ không tạo thành mối đe dọa cho con. Bây giờ thì hay rồi..."

Viêm Lương cười khổ. Mẹ cô tính đông tính tây cũng khó có thể giải quyết vấn đề. Sự yêu thương của Từ Tấn Phu dành cho Từ Tử Thanh vĩnh viễn chiếm thế thượng phong so với cô.

Bà Viêm lại tiếp tục cằn nhằn nhưng Viêm Lương không còn tâm trạng để nghe. Cô nói: "Đợi con về nước rồi tính", sau đó lập tức cúp điện thoại.

Buổi tối, Viêm Lương phải ở lại bệnh viện. Không có ai thăm nom, Viêm Lương ngược lại thấy thoải mái vì được yên tĩnh một mình. Nhưng đến nửa đêm cô mới khó chịu. Chẳng có người nói chuyện, chân cô lại đau đến mức không ngủ được. Cô ngồi tựa vào đầu giường, lặng lẽ nghe tiếng bước chân của y tá trực đêm ở ngoài hành lang.

Có lẽ tiếng bước chân đều đều lặp đi lặp lại của người y tá kích thích ham muốn nào đó trong lòng Viêm Lương, hoặc giả bầu trời đêm khiến con người dễ nảy sinh tâm địa độc ác, Viêm Lương rút điện thoại, bấm số của Châu Trình.

https://thuviensach.vn

Trong đầu cô chợt xuất hiện ý nghĩ, Từ Tử Thanh từ chối chắc sẽ khiến Châu Trình đau lòng. Liệu cô nên lợi dụng cơ hội này nhảy vào chiếm trái tim anh?

Tuy nhiên, Viêm Lương ngay lập tức khinh bỉ suy nghĩ đó.

Tần ngần một lúc, cuối cùng Viêm Lương cũng bấm điện thoại, không để bản thân phải hối hận.

Một cuộc điện thoại đường dài gọi đến một nơi xa xôi.

Trong buổi đêm dài dằng dặc.

Đầu kia rất nhanh có người nghe máy. Viêm Lương cảm thấy giọng nói truyền tới không rõ ràng: "A lô!"

Viêm Lương ngẫm nghĩ một lúc, trong lòng cô có mấy câu muốn nói với anh nhưng cô phủ định ngay lập tức. Cuối cùng, Viêm Lương lên tiếng: "Anh vẫn ổn đấy chứ?"

Mặc dù Viêm Lương không nói rõ, Châu Trình là người thông minh, anh đoán ra ngay: "Em đã biết rồi à."

Viêm Lương im lặng.

Ở đầu kia điện thoại, Châu Trình cũng trầm mặc.

"Bị cùng một người phụ nữ chà đạp nhiều lần, liệu có đáng không?"

"Không đáng. Nhưng...anh luôn không thể tự chủ." Châu Trình ngập ngừng, Viêm Lương rất hiểu anh. Qua ngữ khí và hơi thở của anh, cô có thể đoán anh sa sút tinh thần đến mức nào.

Cuối cùng Viêm Lương không nói những lời an ủi. Tự đáy lòng, cô cảm thấy người đàn ông này vừa đáng đời vừa đáng thương: "Có đến nỗi

https://thuviensach.vn

phải mất hết lòng tự trọng như vậy?"

Châu Trình cười khổ: "Tình yêu chẳng phải không cần lòng tự trọng hay sao?"

Viêm Lương bất giác ngẩng đầu và nhắm nghiền mắt. Cô lúc này giống một con cá mắc cạn bị thiếu dưỡng khí, phải há mồm ra thở, mới có thể khống chế tâm trạng. Trong đêm tối, không ai biết nụ cười của cô khó coi đến mức nào: "Không sao đâu, đợi khi nào em về nước, em cùng anh uống một trận say sưa. Sau khi tỉnh rượu, anh vẫn là người có sức mạnh vô địch như trước."

Không đợi Châu Trình lên tiếng, Viêm Lương cúp điện thoại.

Anh vừa đáng đời vừa đáng thương, cô chẳng phải càng đáng đời đáng thương hơn? Viêm Lương bật cười thành tiếng. Phòng bệnh trống không chỉ có tiếng cười của cô. Nhưng càng cười, trái tim cô càng nặng nề, tựa như chìm xuống đáy vực, hóa thành hạt bụi nhỏ.

"Em cười còn khó coi hơn khóc."

Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Viêm Lương ngây người.

Cô quay về nơi phát ra tiếng nói. Cửa phòng bệnh nửa mở nửa khép, một thân hình cao lớn đứng ở đó từ bao giờ. Anh đứng khuất trong bóng tối nên Viêm Lương không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Tuy nhiên, cô vẫn cảm nhận thấy đôi mắt sáng của người đàn ông đang chiếu thẳng vào cô.

"Tưởng Úc Nam?"

Viêm Lương vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam đã sải bước dài đi đến.

Viêm Lương cảnh giác cao độ: "Anh đến đây làm gì?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam tỏ ra thoải mái hơn cô nhiều: "Đến xem sư tử nhỏ ngủ có ngon không?"

"Tôi ghét biệt hiệu này."

"Tôi thích là được rồi." Nói xong, Tưởng Úc Nam đẩy bàn ăn di động ở cuối giường đến trước mặt Viêm Lương và để hộp đồ ăn lên trên đó: "Vẫn còn nóng đấy, em mau ăn đi."

Thấy cô không nhúc nhích, Tưởng Úc Nam cười: "Không phải em đợi tôi bóc đũa, mở hộp, đưa tận tay em, em mới ăn đấy chứ?"

Viêm Lương im lặng nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Tưởng Úc Nam bóc đôi đũa, mở hộp đồ ăn và đưa bát giấy vào tay cô.

Viêm Lương vẫn bất động. Tưởng Úc Nam nheo mắt nói tiếp: "Tất nhiên, tôi cũng không ngại đút cho em ăn."

Viêm Lương càng nhíu chặt lông mày.

Tưởng Úc Nam cầm cái thìa nhựa, múc một thìa cháo đưa lên miệng anh. Viêm Lương dường như vẫn không hiểu anh muốn làm gì, anh đột nhiên nhoài người về phía cô.

Khi môi Tưởng Úc Nam chạm vào môi Viêm Lương, cô lập tức né tránh.

Nếu chân Viêm Lương không bị đau, chắc chắn cô đã cho anh một cú đá bay người. Bây giờ cô chỉ còn cách dùng võ miệng: "Anh có bệnh à? Hở một tý là động dục?"

"Nếu em muốn tôi đút cho em, tất nhiên tôi sẽ chọn cách thức tôi thích."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tưởng Úc Nam điềm nhiên như không. Viêm Lương điên tiết vớ cái gối ném vào người anh nhưng anh tránh được. Cô càng tức giận: "Mang cả đồ ăn của anh biến đi cho tôi. Đây là phòng bệnh do tôi bỏ tiền, tôi không hoan nghênh anh."

Tưởng Úc Nam không bận tâm đến cơn giận dữ của Viêm Lương. Anh gạt hộp cháo sang một bên, lấy chỗ đặt một tập tài liệu: "Em xem cái này trước, rồi quyết định có hoan nghênh tôi hay không cũng chưa muộn."

Viêm Lương nghi hoặc liếc Tưởng Úc Nam mới nhìn tập tài liệu.

Tập tài liệu rất quen thuộc với cô, đây chính là bản thỏa thuận hợp tác chiến lược với Johnny Weir mà bên cô đã thảo ra trước đó.

Viêm Lương mau chóng giở đến điều khoản phân chia lợi nhuận. Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, tâm trạng của cô thay đổi hoàn toàn. Hết vui mừng lại nghi ngờ, cô ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam bằng ánh mắt khó tin. Sau đó như nghĩ ra điều gì, cô vội vàng lật đến trang cuối cùng, trên đó có chữ ký to đùng của Johnny Weir.

Bên tai Viêm Lương vang lên thanh âm quen thuộc, đồng thời rất đáng ghét: "Tôi đã ký hợp đồng với giá rất tốt. Em định khen thưởng tôi thế nào đây?"

Viêm Lương lắc đầu. Cô không bận tâm đến những lời trêu chọc của anh, mắt vẫn nhìn chằm chằm bản hợp đồng như không thể nào tin nổi: "Anh làm thế nào vậy?"

"Cuộc đàm phán kéo dài suốt mấy tháng trời, Johnny Weir cũng nóng ruột không kém chúng ta. Cả chủ tịch Từ và Johnny Weir đều coi trọng vụ hợp tác này, nhưng chủ tịch Từ bị trúng gió nằm một chỗ, tôi xử lý vụ làm ăn này thế nào, tất cả đều là ẩn số. Nhất cử nhất động của tôi trong chuyến đi New York, cho thấy tôi không phải đến đây với một mục đích bàn chuyện làm ăn, mà chủ yếu đi du lịch, nghỉ mát. Đàm phán thành công tất

https://thuviensach.vn

nhiên là một việc tốt, nhưng không thành cũng chẳng sao. Cuối cùng, em đột ngột bị ngã ngựa, khóc lóc đòi về nước. Em vốn là người có thân phận đặc biệt, tôi lại rất quan tâm đến em nên đành phải nghe theo. Ai biết được mấy tháng nữa công ty mới tiếp tục cử đoàn đi New York? Tổ chức một đoàn đi đàm phán đâu phải là điều đơn giản, có lẽ sau này sẽ không có chuyện đó. Vụ hợp tác xem ra bị trì hoãn vô thời hạn. Johnny Weir đương nhiên sốt ruột, ông ta chủ động đến tìm tôi, có nghĩa ông ta đã hoàn toàn ở thế bị động. Chỉ cần khiến Johnny Weir đứng ngồi không yên, tất cả trở nên dễ nói chuyện."

Cuối cùng Viêm Lương cũng hiểu ý Tưởng Úc Nam.

"Em không có ý kiến gì à?"

Viêm Lương từ từ đặt bản hợp đồng xuống bàn, do dự vài giây mới ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam.

Có thể vận dụng tâm lý chiến trong việc kinh doanh một cách nhuần nhuyễn như vậy, người đàn ông này quả là đáng sợ.

Tương lai thì sao? Anh sẽ trở thành đối thủ hay là trợ thủ của cô?

Trong khi tất cả vẫn còn là ẩn số, việc duy nhất Viêm Lương có thể làm bây giờ là cầm cái thìa, xúc cháo bỏ vào miệng. Sau đó cô ngẩng đầu mỉm cười với anh: "Hừm, cũng khá ngon."

***

Ngày cả đoàn lên đường về nước là ngày hôm sau. Dù sao, một người có thân phận đặc biệt như Viêm Lương "khóc lóc" đòi về nước, Tưởng Úc Nam làm sao dám không đồng ý?

Lúc đi chỉ có Viêm Lương, Tưởng Úc Nam và thư ký Lý ngồi cùng một chuyến bay. Đến lúc về cả đoàn đàm phán đi cùng nhau, bầu không khí

https://thuviensach.vn

hòa hợp hơn nhiều.

Viêm Lương ngồi nghe phó giám đốc tường thuật lại cuộc đàm phán, kéo dài từ buổi chiều đến tối muộn ngày hôm trước.

"Lúc chúng tôi rời khỏi văn phòng Johnny Weir đã là nửa đêm. Tất cả mọi người đều không buồn ngủ nên định đi quán bar mở tiệc mừng. Ai ngờ tổng giám đốc Tưởng bỏ về trước."

"Tiệc mừng công không thể thiếu, về nước rồi tổ chức sau cũng được."

Một tổng giám sát tiếp lời: "Về nước mới mở tiệc mừng, tâm trạng chắc chắn không thể nào bằng lúc đó. Tổng giám đốc, anh vội bỏ đi đâu vậy?"

"Tôi có hẹn một người bạn."

"Người bạn của anh quan trọng như vậy sao?"

Viêm Lương trầm mặc không lên tiếng. Cô cảm thấy rõ một ánh mắt không dễ xem nhẹ đang chiếu vào mình.

Theo phản xạ, Viêm Lương muốn làm gì đó để che giấu sự bối rối.

Cô quyết định nghe nhạc.

Nhưng một giây trước khi đeo chiếc tai nghe, Viêm Lương kịp nghe thấy câu trả lời của Tưởng Úc Nam: "Một người rất quan trọng đối với tôi."

***

Hơn mười tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh.

Trong đoàn hành khách mệt mỏi sau chuyến bay dài, Viêm Lương là người thảm hại nhất, cô chống nạng lết từng bước trên lối ra.

https://thuviensach.vn

Thư ký Lý giúp Viêm Lương xách hành lý. Dù đi người không nhưng cô vẫn không hề thoải mái, bởi vì Tưởng Úc Nam cố ý đi chậm lại. Sau đó anh và cô bất giác lùi lại phía sau, cách các đồng nghiệp một đoạn. Anh không chạm vào người Viêm Lương, cũng không đỡ cô mà giữ vẻ thản nhiên và lạnh lùng như thường lệ. Nhưng Viêm Lương vẫn cảm thấy không mấy dễ chịu.

Các đồng nghiệp đi trước đột nhiên dừng lại, Viêm Lương cuối cùng cũng có chỗ chuyển dời sự chú ý.

Đáng tiếc là do Viêm Lương đứng sau, tầm nhìn của cô bị các đồng nghiệp che mất, nên cô không biết phía trước xảy ra chuyện gì.

Nhưng các đồng nghiệp nhanh chóng đứng giãn ra, Viêm Lương có thể thấy rõ nguyên nhân gây nên xáo động.

Hóa ra Từ Tử Thanh đích thân ra sân bay đón người.

Sắc mặt Viêm Lương tối sầm trong giây lát.

Từ Tử Thanh nhanh chóng đi đến bên Viêm Lương, quan sát cô từ trên xuống dưới. Khi ánh mắt cô ta dừng lại ở chỗ bó bột trên chân Viêm Lương, cô ta hơi cau mày.

Sau đó Từ Tử Thanh cất giọng đầy quan tâm: "Sao lại ra nông nỗi này?"

Từ Tử Thanh giơ tay đỡ Viêm Lương. Viêm Lương lập tức hất tay cô ta.

Từ Tử Thanh cười ngại ngùng.

Các đồng nghiệp trong công ty từ lâu đã nghe tin đồn cô hai của Từ thị tính tình ác liệt, đối xử với chị gái không ra gì. Hôm nay là lần đầu tiên họ

https://thuviensach.vn

chứng kiến cảnh này, có người nhìn Từ Tử Thanh bằng ánh mắt thương cảm, có người ngó đi chỗ khác vờ như không thấy.

Từ Tử Thanh vì lâm vào tình huống khó xử nên cũng đưa mắt đi chỗ khác. Đúng lúc này, cô ta mới nhận ra Tưởng Úc Nam đang đứng bên cạnh.

"Tổng giám đốc." Từ Tử Thanh lịch sự chào hỏi.

Tưởng Úc Nam mỉm cười gật đầu thay lời chào.

Viêm Lương lạnh lùng quan sát hai người.

Cô rất hiểu Từ Tử Thanh, cô biết ánh mắt Từ Tử Thanh nhìn Tưởng Úc Nam có hàm ý như thế nào?

Chị gái của cô chỉ mượn cớ đi đón cô mà thôi.

Từ Tử Thanh lúc này đang tìm cách tiếp cận người đàn ông nguy hiểm nhưng có giá trị lợi dụng rất lớn. Tuy nhiên, cô ta khéo léo che giấu mục đích thật sự dưới bộ mặt thuần khiết và nụ cười đẹp đẽ.

Viêm Lương đứng ở bên cạnh, khóe miệng cô hơi nhếch lên.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đoàn người sau khi rời khỏi đại sảnh sân bay lập tức giải tán, ai nấy nhanh chóng về nhà hưởng thụ kỳ nghỉ hiếm có. Chỉ có thư ký Lý ở lại, bận rộn gọi điện thoại cho tài xế của Tưởng Úc Nam xem anh ta đang chờ ở đâu.

Viêm Lương chống nạng đi về lối ra bãi đỗ xe. Từ Tử Thanh cố tình đi chậm, ở bên cạnh chăm sóc cô.

Cô ta quả nhiên là một chị gái tốt. Vẫn chưa ra khỏi sân bay, Từ Tử Thanh đã bắt đầu đòi quyền lợi giúp em gái: "Tổng giám đốc, Viêm Lương đã bị thương đến mức này, anh nên cho phép cô ấy nghỉ một thời gian, ở nhà dưỡng thương."

Tưởng Úc Nam mỉm cười, thần sắc tỏ ra xa cách: "Thế thì phải xem ý Viêm Lương thế nào. Nếu cô ấy muốn xin nghỉ phép, cứ thông báo với bộ phận nhân sự, tôi sẽ duyệt ngay."

Nói xong, anh nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mờ ám.

"Vậy à?" Ánh mắt Tưởng Úc Nam nhìn Viêm Lương khiến Từ Tử Thanh hơi sững lại. Nhưng ngay sau đó, cô ta liền nở nụ cười lịch sự quen thuộc: "Đúng rồi. Tổng giám đốc, không biết anh có tiện không? Bố tôi vừa bày tiệc gia đình để đón anh. Hy vọng anh nể mặt."

"Hôm nay à?"

"Đúng vậy." Từ Tử Thanh tỏ ra rất chu đáo: "Anh hãy gọi cả Thư ký Lý đi cùng."

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, mọi người đã tới bãi đỗ xe.

Ngoài hai tài xế của hai bên, tất cả gồm bốn người. Thư ký Lý đã chạy ra xe của Tưởng Úc Nam, mở sẵn cửa xe chờ anh.

Từ Tử Thanh dường như khó xử về việc sắp xếp chỗ ngồi. Viêm Lương chân bất tiện, cần chiếm nguyên hàng ghế sau. Từ Tử Thanh còn chưa lên tiếng, lái xe của cô ta mở miệng trước: "Hay là thế này, cô hai ngồi xe của tôi, còn cô cả ngồi xe của Tổng giám đốc?"

Từ Tử Thanh ngẫm nghĩ vài giây, cơ hồ tán thành sự sắp xếp đó. Nhưng cô ta vẫn lịch sự quay sang hỏi ý kiến Tưởng Úc Nam: "Tôi có tiện ngồi xe anh..."

Từ Tử Thanh không ngờ lời nói của cô ta bị cắt ngang.

"Hôm nay chị không cần đi công ty làm việc sao?"

Là Viêm Lương quay sang hỏi Từ Tử Thanh.

Từ đầu đến cuối Viêm Lương luôn giữ bộ mặt lạnh lùng và trầm lặng. Việc cô đột nhiên quan tâm Từ Tử Thanh, làm khóe mắt của Tưởng Úc Nam hơi cong lên, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Từ Tử Thanh có lẽ cũng bất ngờ, nhưng cô ta lập tức mỉm cười: "Chị xin nghỉ để đi đón em."

Nói xong Từ Tử Thanh lại quay sang Tưởng Úc Nam: "Tôi có tiện ngồi xe anh không ạ?"

Tưởng Úc Nam phong độ giơ tay làm động tác mời. Từ Tử Thanh vội đi đến ô tô của anh, trong khi anh cố ý bước chậm lại. Ở giây tiếp theo, Viêm Lương đột ngột lên tiếng: "Tổng giám đốc, chúng ta có lẽ phải về công ty một chuyến. Tôi còn một tập tài liệu cần anh ký tên."

https://thuviensach.vn

"Vậy à?"

Tuy ngữ khí hơi nghi hoặc, nhưng Tưởng Úc Nam dường như không ngạc nhiên. Sau đó anh mỉm cười, phảng phất sớm đoán ra cô sẽ nói câu đó.

Viêm Lương không đợi Tưởng Úc Nam gật đầu, lập tức chống nạng đi về phía xe ô tô của anh. Không bận tâm đến Từ Tử Thanh đứng bất động một chỗ, cô ngồi thẳng vào ghế sau xe Tưởng Úc Nam.

"Thật ngại quá, Từ tiểu thư. Thư ký Lý ngồi xe cô đến điểm hẹn trước. Lát nữa tôi và Viêm Lương sẽ đi sau." Tưởng Úc Nam nói xong liền lên xe.

Viêm Lương không khách khí đóng sập cửa xe ngay trước mặt Từ Tử Thanh.

Chiếc xe lăn bánh. Chỉ một loáng, gương mặt ngượng ngùng của Từ Tử Thanh biến mất khỏi gương chiếu hậu.

Xe ô tô bình ổn tăng tốc.

Trong xe yên lặng một cách kỳ lạ. Tưởng Úc Nam là người mở miệng trước: "Một chiêu của em đã hủy cơ hội đi riêng với tôi mà chị gái em tốn bao công sức tạo ra."

Viêm Lương độc chiếm cả hàng ghế phía sau, chân bó bột của cô đặt lên ghế. Nghe Tưởng Úc Nam nói vậy, cô ngẩng lên, vừa vặn chạm phải ánh mắt của anh qua kính chiếu hậu.

"Tổng giám đốc, anh nói vậy là có ý gì, tôi nghe không hiểu?"

Tưởng Úc Nam nheo mắt cười: "Không tồi. Hóa ra em cũng học được chiêu giả vờ đơn thuần ngốc nghếch của chị gái em."

Viêm Lương dẩu môi mỉm cười, thay câu trả lời.

https://thuviensach.vn

Không ngờ anh vẫn chưa nói hết: "Nói thật, tôi thích tính cách của chị gái em hơn. Dù tâm tư và suy nghĩ ở trong lòng cô ta có ác độc đến mức nào, bề ngoài cô ta vẫn mỉm cười ngọt ngào với em. Còn em trong ngoài như một, trước sau gì cũng chịu thiệt thòi."

Viêm Lương thầm khinh thường nhận xét của anh.

Vài giây sau, cô nói: "Tổng giám đốc, anh hiểu nhầm chị gái tôi rồi. Chị ấy tâm địa hiền lành thật mà."

Thấy Tưởng Úc Nam lắc đầu, Viêm Lương đột nhiên cười gian xảo, cô cất giọng ngọt ngào: "Nhắc đến mới nói, anh không sợ tôi trước mặt luôn chống lại anh, nhưng trên thực tế muốn thu hút sự chú ý của anh hay sao?"

"Nếu mục đích thật sự của em là muốn thu hút sự chú ý của tôi. Vậy thì tôi thành thật nói cho em biết, em đã thành công." Ánh mắt, vẻ mặt và giọng nói của anh vô cùng dịu dàng: "Em rất thành công."

Một người đàn ông nói những lời chế nhạo, có thể khiến người khác cảm thấy tràn đầy tình cảm đến mức này?

Viêm Lương đấu không lại, chỉ còn cách lẩn tránh ánh mắt của anh.

Một lúc lâu sau, khi xe chạy vào thành phố, Viêm Lương mới trở lại nhịp tim vốn có, cô nói nhỏ: "Cho tôi xuống xe đi."

Tưởng Úc Nam giả bộ ngạc nhiên: "Chẳng phải em nói có tài liệu cần tôi ký tên?"

Viêm Lương than thầm trong lòng. Luận về khả năng đóng kịch, cô làm sao có thể là đối thủ của người đàn ông này?

https://thuviensach.vn

"Đừng vờ vịt nữa. Anh cũng biết đó là cái cớ tôi đuổi chị ta đi chỗ khác."

Tưởng Úc Nam cười khẽ.

Xe dừng lại ở đoạn đường có nhiều taxi. Tưởng Úc Nam đỡ cô xuống xe, Viêm Lương bối rối nói một câu: "Cám ơn."

Chỉ hai từ ngắn ngọn, nhưng ý cười trong khóe mắt Tưởng Úc Nam càng sâu hơn: "Em không định tham gia tiệc gia đình hay sao?"

"Tôi chưa bao giờ dự tiệc gia đình."

Tưởng Úc Nam nhíu mày chờ nghe cô giải thích. Viêm Lương do dự một lát, cuối cùng vẫn mở miệng: "Tôi sợ khi nhìn thấy hai người đàn bà đó ngồi cùng bàn ăn cơm, tôi sẽ mắc ói tại chỗ."

Viêm Lương nói xong liền vẫy taxi đi mất.

Tưởng Úc Nam đứng bên cạnh ô tô, chờ cô cà nhắc lên xe taxi mới quay về xe của mình.

Anh trầm mặc hồi lâu, mãi vẫn không ra lệnh tài xế nổ máy. Người tài xế chỉ còn cách im lặng chờ đợi. Qua kính chiếu hậu, anh ta chợt thấy ánh mắt vốn luôn lạnh lùng của người đàn ông ngồi ở ghế sau đột nhiên lóe một tia thê lương.

Người tài xế nhớ lại câu nói vừa rồi của Viêm Lương, thở dài một tiếng: "Sống trong gia đình kiểu đó cũng thật bất hạnh."

"Vậy...Kẻ đầu sỏ gây ra sự bất hạnh đó có nên xuống địa ngục?" Tưởng Úc Nam cất giọng trầm trầm.

Thanh âm của anh rất nhẹ, nhưng vẻ mặt anh lạnh giá, không một chút hơi ấm, khiến người tài xế giật mình kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Tưởng Úc Nam mới ý thức anh vừa nói gì. Anh nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, mỉm cười: "Lái xe đi".

***

Nhờ sự hoạt động tích cực của bộ phận PR, tin tức Từ thị ký kết hợp đồng với bên Mỹ chễm chệ trên nhiều tờ báo lớn. Việc tuyên truyền quy mô lớn lập tức có hiệu quả, cổ phiếu của công ty đang ở trong tình trạng ảm đạm tăng giá không ít.

Ba tháng sau đó là dịp kỷ niệm thành lập công ty, đúng lúc Johnny Weir có lịch trình tới Trung Quốc. Dưới sự chỉ đạo của Tưởng Úc Nam, công ty tổ chức bữa tiệc lớn, mời cả giới truyền thông tham dự.

Bệnh tình của Từ Tấn Phu khá ổn định, chân Viêm Lương cũng đã tháo bột. Hai người đều có thể cùng tham gia bữa tiệc kỷ niệm thành lập công ty, phá vỡ tin đồn cha con bất hòa lưu truyền bấy lâu.

Từ Tấn Phu sai dì Lương đưa nhiều bộ lễ phục đến căn hộ của Viêm Lương.

Dì Lương làm việc ở Từ gia mười mấy năm, là bậc trưởng bối có quan hệ thân thiết với Viêm Lương nhất. Từ Tấn Phu sai dì Lương làm người trung gian cũng là vì lý do này.

Nhưng điều đó không ăn thua với Viêm Lương. Cô viện cớ làm thêm đến tối muộn. Dì Lương không gặp được Viêm Lương, nhưng bà có chìa khóa nhà cô. Chỉ có điều, hai lần bà để áo váy ở nhà Viêm Lương, cô đều không động đến. Lần thứ ba, dì Lương quyết định gửi thẳng đến văn phòng cô.

Tối hôm đó, Viêm Lương thật sự phải làm thêm giờ.

https://thuviensach.vn

Trong tay cô còn một đống công việc chưa hoàn thành. Viêm Lương dán mắt vào màn hình vi tính xử lý kế hoạch tiêu thụ vừa được gửi đến. Đồng hồ nhỏ trên bàn đã chỉ chín giờ tối. Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Vào giờ này còn có người đến văn phòng tìm cô? Viêm Lương không khỏi nghi hoặc: "Mời vào."

Thấy người đẩy cửa đi vào là dì Lương, lại nhìn thấy hộp đồ trên tay bà, Viêm Lương cau mày: "Dì Lương, dì tha cho cháu đi. Cháu thật sự không muốn tham gia bữa tiệc đó. Cháu không cười nổi trước ống kính phóng viên."

"Cô hai, năm ngoái cô vẫn còn đi học, có thể lấy lý do cô bận học tập ở nước ngoài nên không thể trở về. Bây giờ cô đã đi làm bốn tháng rồi, cô không thể cứ chống đối bố cô như trước kia."

Viêm Lương chống tay lên trán im lặng.

"Coi như cô hai giúp dì Lương có được không?"

Dì Lương nhìn cô lớn lên, một ánh mắt một nụ cười của Viêm Lương đều không lọt khỏi mắt bà. Biết cô đã mềm lòng, bà lập tức đặt cái hộp lên góc bàn làm việc của cô: "Dì Lương hứa với cô hai, sau sẽ không giúp bố cô làm những chuyện cô không thích. Đây là lần cuối cùng."

Viêm Lương thở dài.

Cô tháo kính mắt, đi nửa vòng quanh bàn làm việc đến nơi đặt chiếc hộp. Cô mở nắp hộp, vẻ mặt không một chút tình nguyện: "Bộ váy này do Từ Tử Thanh chọn đúng không ạ?"

"Không, không, lần này đích thân dì Lương chọn."

Viêm Lương sờ tay vào bộ váy, nói đúng hơn là áo xường xám.

https://thuviensach.vn

"Thật ra tôi cũng không biết chọn lễ phục, nhưng những bộ váy kiểu Tây do cô cả chọn, tôi nhìn rất chướng mắt. Váy gì để lộ cả lưng, chẳng đẹp một chút nào. Tôi thích áo xường xám hơn. Nhà thiết kế nói đây là kiểu rất thịnh hành hiện nay, tôi liền đặt cho cô hai. Không biết cô hai có thích không?"

Viêm Lương thầm nghĩ, lần này bố cô đã cử đúng người. Cô chưa bao giờ nói đến ba câu từ chối với người cô yêu quý. Cô khoác tay dì Lương: "Cháu thích, cháu sẽ nhận bộ đồ này, để cháu tiễn dì xuống lầu."

"Thôi khỏi, cô hai cứ bận việc đi, tôi tự mình ra về được mà." Dì Lương nói xong vội vàng đi ra cửa. Lúc rời khỏi văn phòng, bà còn không quên dặn dò: "Cô hai nhớ thử xem có vừa người không nhé. Nếu không vừa còn kịp báo nhà thiết kế sửa lại."

Viêm Lương gật đầu, dì Lương cuối cùng yên tâm rời khỏi văn phòng.

Viêm Lương ngơ ngẩn nhìn hộp quần áo một lúc, rồi lại đeo kính mắt.

Nhưng cô không thể tập trung tinh thần vào công việc. Cứ nghĩ đến chuyện khoác tay Từ Tử Thanh tươi cười trước đám phóng viên là cô thấy chán. Viêm Lương đọc tài liệu mãi cũng không vào đầu, cô liền ném bút, bỏ kính rồi đứng dậy đi thử áo xường xám.

Viêm Lương cởi giày cao gót, đi chân đất trong phòng. Bộ quần áo công sở trên người lần lượt bị cô ném lên ghế sofa. Viêm Lương nhanh chóng cởi chiếc áo sơmi cuối cùng rồi mặc xường xám vào người.

Xường xám đúng là dùng loại vải thượng hạng, khóa ở bên cạnh và hàng cúc tạo ra vẻ phong tình cổ điển. Thế nhưng kích cỡ này hơi nhỏ, bộ áo ngắn cũn cỡn làm Viêm Lương để lộ đôi chân dài. Hàng cúc cũng chỉ có thể cài đến xương quai xanh, để lộ nửa bộ ngực.

https://thuviensach.vn

Dì Lương có lẽ dùng số đo từ hồi cô mười mấy tuổi, Viêm Lương lắc đầu cười khổ. Cô cố kéo hai vạt áo để cài cúc, nhưng không ngờ do dùng sức quá mạnh, cúc áo làm bằng ngọc trai bị đứt phựt.

Hạt ngọc trai rơi xuống đất, lăn ra phía cửa. Viêm Lương quay người định đi nhặt cúc ngọc trai, nhưng vào giây phút ngẩng đầu, toàn thân cô cứng đờ.

Tưởng Úc Nam đang đứng bên cạnh cửa.

Anh đứng ở đó, lặng lẽ nhìn cô, không biết từ bao giờ.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Viêm Lương lặng người một giây, sau đó cô lập tức quay lại lấy áo sơmi trên ghế sofa khoác vào người bằng tốc độ nhanh nhất.

Trong lúc Viêm Lương bận rộn kiểm tra toàn thân xem chỗ cần che đã che kín, một đôi giày da bóng loáng lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô.

Viêm Lương hóa đá trong phút chốc.

Tưởng Úc Nam tiến lại gần, mùi đàn ông của anh bao vây Viêm Lương, khiến chân tay cô lóng ngóng vụng về. Do dự vài giây, cô mới ngẩng đầu nhìn anh.

Ở một khoảng cách không xa không gần, dưới ánh đèn không tỏ không mờ, vẻ mặt anh bình thản nhưng dường như chứa đựng điều gì đó khác lạ. Tất cả những biểu hiện thật thật giả giả này khiến Viêm Lương thậm chí có ảo giác cô rơi vào trạng thái ý loạn tình mê.

Nhưng ảo giác chỉ tồn tại nửa giây, bị Viêm Lương xua tan ngay tức khắc. Tưởng Úc Nam nhặt hạt ngọc trai trả lại cho cô. Trong mắt anh dường như có một ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy. Viêm Lương vờ như không biết, nhanh chóng nhận lại hạt ngọc trai rồi quay đầu đi về bàn làm việc của cô.

Đến khi ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc, tránh ra người đàn ông nguy hiểm, Viêm Lương mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đeo kính, giả bộ cúi đầu tiếp tục xử lý tài liệu rồi mở miệng hỏi: "Muộn như vậy rồi tổng giám đốc vẫn chưa về sao?"

https://thuviensach.vn

"Tôi đợi em."

Trái tim Viêm Lương đập loạn một nhịp. Giọng nói dịu dàng của người đàn ông này cực kỳ dễ nghe. Phản ứng có thể gọi là "rung động" bị Viêm Lương đè nén ngay. Cô cố cất giọng thản nhiên: "Vậy à? Thế thì ngại quá, tôi vẫn chưa làm xong việc, tổng giám đốc cứ về trước đi."

Tưởng Úc Nam không đáp lời.

Căn phòng trải thảm nên Viêm Lương không nghe thấy tiếng bước chân của Tưởng Úc Nam, nhưng cô có thể cảm nhận rõ anh vẫn chưa rời đi. Trong lúc Viêm Lương còn đang phân vân không biết nên ngẩng đầu hay tiếp tục giả bộ cúi mặt vào đống tài liệu, một hình bóng đột ngột đổ xuống tập tài liệu của cô.

Tưởng Úc Nam đang ở phía đối diện Viêm Lương, hai người chỉ cách nhau một cái bàn. Do trong phòng chỉ bật ngọn đèn bàn nên hình bóng anh đổ dài, gần như bao trùm người Viêm Lương.

Viêm Lương nắm chặt cây bút trong tay, sống chết không chịu ngẩng đầu.

Tưởng Úc Nam giơ tay đóng tập tài liệu của cô. Viêm Lương giật mình, vừa ngẩng lên nhìn anh liền bị anh tháo kính khỏi mắt.

Người đàn ông này hành động cực kỳ chuẩn xác và nhanh gọn. Tầm nhìn của Viêm Lương mờ đi trong giây lát, cô ngây người một lúc mới nhận ra kính của cô đang nằm trong tay anh.

Viêm Lương còn chưa kịp mở miệng, Tưởng Úc Nam đã cướp lời: "Bây giờ tôi ra lệnh cho em, mau đi về nghỉ ngơi."

Viêm Lương cảm thấy hoang đường, cô bất giác mỉm cười. Cuối cùng, cô cũng quyết định đứng dậy tắt máy vi tính.

https://thuviensach.vn

Cô vội vàng thu dọn tài liệu bỏ vào túi xách, chuẩn bị mang về nhà xem tiếp. Đúng lúc này, giọng nói đáng ghét của Tưởng Úc Nam lại tiếp tục vang lên: "Tôi kiến nghị em nên thay bộ xưởng xám này trước khi ra về".

"...."

"Để người đàn ông khác bắt gặp bộ dạng bây giờ của em, chỉ e dễ xảy ra rối loạn."

Viêm Lương trừng mắt với Tưởng Úc Nam, trong khi anh cố ý hất cằm về phía bộ ngực hơi lộ ra của cô.

Viêm Lương vội kéo cổ áo sơmi.

Cô không nói một lời nào đi thẳng ra ngoài. Nhưng vừa đi qua người Tưởng Úc Nam, cô liền bị anh chặn lại: "Cùng tôi đi một nơi."

Viêm Lương bĩu môi, tỏ ý không phục: "Anh lại muốn ra lệnh cho tôi?"

"Không, lần này là mời em." Tưởng Úc Nam cười cười, trong lúc tranh tối tranh sáng, khóe miệng anh cong lên trông rất quyến rũ.

***

Sau thay bộ đồ công sở, ngồi lên xe Tưởng Úc Nam và cài dây an toàn, Viêm Lương mới chợt nghĩ: tại sao mình lại nhận lời mời của anh ta?

Hành động của cô đúng là ứng nghiệm với từ "ma xui quỷ khiến".

Tưởng Úc Nam nổ máy, tiếng động cơ rì rì. Viêm Lương cất giọng không mấy thoải mái: "Chúng ta đi đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

"Cửa hàng trưởng vừa gọi điện thoại cho tôi, nói comple tôi đặt đã về đến nơi."

"Nếu muốn đi thử thì anh tự đi, việc gì phải kéo tôi đi theo?"

Vẻ mặt Tưởng Úc Nam như muốn nói: tôi thích lôi em đi cùng, em làm gì được tôi? Thế nhưng thấy sắc mặt cô tối sầm như bầu trời đêm ở bên ngoài, anh mới bổ sung một câu nịnh nọt: "Gu thời trang của em không tồi, tôi cần tham khảo ý kiến của em."

Thông qua gương chiếu hậu, Tưởng Úc Nam thấy Viêm Lương hơi nhíu mày, dường như rất hài lòng về câu nói của anh.

Hai người nhanh chóng đến cửa hàng thời trang mà Tưởng Úc Nam nhắc tới.

Đó là cửa hàng chuyên bán đồ hiệu, được cải tạo từ tòa nhà có kiến trúc thực dân rất phong cách. Bên ngoài vẫn giữ kiến trúc châu Âu cổ xưa, bên trong trang trí theo kiểu hiện đại. Cô nhân viên tiếp tân cung kính cúi chào hai người và cất giọng ngọt ngào: "Tưởng tiên sinh."

Cửa hàng vắng vẻ, chỉ có hai người khách duy nhất là Tưởng Úc Nam và Viêm Lương. Tưởng Úc Nam đi thử đồ, Viêm Lương nhàn rỗi đi một vòng ngó nghiêng. Cô nhân viên bán hàng đi theo Viêm Lương nhưng lịch sự cách cô mấy bước, để cô có không gian riêng. Vì vậy khi linh cảm có người tiến lại gần, Viêm Lương vội quay đầu, liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam.

"Anh thử xong rồi?" Viêm Lương ngạc nhiên.

"Từ trước đến nay hiệu suất của tôi lúc nào cũng cao." Tưởng Úc Nam vừa nói vừa đưa một cái hộp nhỏ màu đen cho Viêm Lương.

Viêm Lương nghi hoặc nhìn anh rồi cúi đầu mở nắp hộp.

https://thuviensach.vn

Đó là một sợi dây chuyền màu vàng champagne, đi kèm đôi hoa tai cùng màu. Thiết kế rất đơn giản, nhưng lại đúng kiểu dáng cô thích.

"Tôi tưởng em sẽ mặc váy dạ hội, thấy sợi dây chuyền này rất hợp với em nên tôi đặt để họ chuyển về cùng comple."

"Không có công, không thể nhận thưởng." Viêm Lương trả lại hộp trang sức cho anh.

Tưởng Úc Nam mỉm cười.

Gương mặt anh xuất hiện tà khí quen thuộc: "Hãy làm người phụ nữ của tôi vào buổi tiệc kỷ niệm thành lập công ty."

"Đây là lời mời?"

"Không, đây là mệnh lệnh."

***

Dạ tiệc bắt đầu từ lúc tám giờ tối, Viêm Lương lề mề đến bảy giờ rưỡi mới ra cửa.

Gặp Từ Tử Thanh muộn giây nào tốt giây đó.

Gần đây, Viêm Lương đều sống ở căn hộ nhỏ của cô, lâu rồi cô không về ngôi nhà lớn. Tối hôm qua, chú Châu gọi điện cho cô thông báo: "Chủ tịch dặn, tối mai cô hai cùng cô cả đi đến buổi tiệc."

"Không cần đâu, có xe đón cháu rồi ạ."

Lúc Viêm Lương xuống dưới cửa khu chung cư, xe của Tưởng Úc Nam đã chờ sẵn ở đó.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông mặc đồ đen trắng kết hợp đứng tựa vào thân xe. Gương mặt anh vô cảm, rất xa cách. Thấy Viêm Lương xuất hiện, anh mới hơi nhếch mép. Viêm Lương bất giác dừng bước.

Tưởng Úc Nam đã mở cửa xe cho cô.

Viêm Lương tiến lại gần. Mặc dù cùng anh đi thử áo, nhưng cô đâu có nhìn thấy bộ comple của anh. Bây giờ bắt gặp dáng vẻ điển trai của anh trong bộ comple ba lớp, Viêm Lương không tự chủ liếc thêm vài lần mới chui vào trong xe.

Vách ngăn của ghế lái được kéo xuống, ghế sau tạo thành một không gian khép kín. Không ai lên tiếng, bầu không khí tĩnh mịch đến mức kỳ cục. Viêm Lương không thoải mái nên mở cửa sổ chỗ cô ngồi.

Gió đêm thổi vào làm tóc Viêm Lương bay loạn xạ. Viêm Lương giơ tay định gạt tóc về đằng sau, nhưng đã có người nhanh tay hơn cô.

Viêm Lương quay về phía Tưởng Úc Nam, thấy anh vừa thu tay về.

Nhìn gương mặt nghiêng vô cảm của anh, Viêm Lương cuối cùng cũng không mở miệng. Người đàn ông này thường đụng chạm thân thể cô một cách tự nhiên. Lâu dần, cô dường như đã quen, không còn phản ứng giống hồi đầu. Đây là một dấu hiệu xấu...

Trong lúc tự kiểm điểm bản thân, Viêm Lương vẫn không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Tưởng Úc Nam. Khóe miệng anh nhếch lên nửa cười nửa không: "Hoa tai rất hợp với em. Xem ra con mắt của tôi cũng không tồi."

Viêm Lương ngây người.

Cô bất giác giơ tay sờ chiếc hoa tai. Hoa tai tròn láng mướt dưới đầu ngón tay cô.

https://thuviensach.vn

***

Đúng tám giờ tối, hai người đến khách sạn.

Thư ký Lý đã đợi sẵn ở bên ngoài đại sảnh khách sạn. Vừa thấy Tưởng Úc Nam, anh ta vội chạy đến: "Tổng giám đốc! Viêm...Viêm tiểu thư!"

Thư ký Lý tỏ ra rất bất ngờ khi Tưởng Úc Nam và Viêm Lương cùng ngồi một ô tô. Tưởng Úc Nam không nói một lời nào, đi thẳng vào trong khách sạn.

Gần đi đến hội trường, Tưởng Úc Nam dừng bước, quay sang nói với Viêm Lương: "Em hình như quên một điều."

"Gì cơ?"

Viêm Lương không hiểu, cô vừa cúi đầu kiểm tra xem cô có cầm theo bóp tay hay để quên ở ngoài xe, tay cô liền bị người nào đó nắm chặt.

Khi Tưởng Úc Nam kéo tay Viêm Lương ngoắc vào cánh tay anh, hai nhân viên phục vụ mở cửa phòng tiệc cho bọn họ.

Giới phóng viên chờ sẵn ở bên trong lập tức bấm máy ảnh lia lịa. Ánh chớp của máy ảnh khiến Viêm Lương nhất thời cảm thấy đau đầu, nhưng cô vẫn mỉm cười trước ống kính.

Có phóng viên nhanh nhẹn đưa ra câu hỏi nhạy cảm: "Không biết tổng giám đốc Tưởng có xem tin tức gần đây không? Người phát ngôn của tập đoàn S-R cho biết..."

Phóng viên còn chưa hỏi xong, đám bảo an đã xông lên mời bọn họ tới khu vực dành cho giới truyền thông.

https://thuviensach.vn

Thực ra đám nhà báo rất dễ đối phó. Đối với Viêm Lương, người khó đối phó chính là Từ Tử Thanh, lúc này đang đi về phía cô.

"Hai người sao lại cùng nhau đến đây?" Từ Tử Thanh cười dịu dàng với Viêm Lương.

Vừa rồi phải liên tục cười trước ống kính phóng viên, bây giờ cơ mặt của Viêm Lương không còn muốn động đậy.

Tưởng Úc Nam trả lời thay: "Thật ngại quá, vì đi đón cô ấy nên mới đến muộn. Chủ tịch Từ đâu rồi? Lúc nào ông mới xuất hiện?"

"Có lẽ muộn một chút. Lúc tôi xuất phát, bác sỹ còn ở nhà truyền nước cho bố tôi. Tổng giám đốc, bộ comple của anh may khéo quá, ở cửa hàng nào vậy? Tôi muốn đặt một bộ cho bố tôi..."

Từ Tử Thanh còn chưa nói hết câu, Viêm Lương đột nhiên kéo tay áo Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam liền dời mắt khỏi Từ Tử Thành hướng về nơi Viêm Lương hất cằm ra hiệu.

Vừa nhìn thấy một người ở cửa ra vào, sắc mặt Tưởng Úc Nam trầm xuống. Anh quay sang mỉm cười với Từ Tử Thanh: "Xin lỗi, tôi ra ngoài kia một lát."

Từ Tử Thanh có vẻ không vui, nhưng cô ta nhanh chóng gật đầu thông cảm: "Không sao đâu ạ."

Tưởng Úc Nam rời đi, Viêm Lương vẫn đứng im một chỗ. Liếc thấy xung quanh không có người, Từ Tử Thanh hừ một tiếng: "Tôi không thèm lấy Châu Trình, cô cũng định bỏ cuộc à? Sao cái gì cô cũng tranh với tôi thế?"

Viêm Lương không buồn nhìn cô ta: "Thứ nhất, câu này tôi nên hỏi chị mới đúng, tại sao chị luôn tranh giành với tôi? Thứ hai, xin chị hãy xem

https://thuviensach.vn

xét tình hình rồi phát biểu sau cũng chưa muộn."

Từ Tử Thanh tuy tức giận nhưng cũng dõi theo ánh mắt Viêm Lương. Bắt gặp vị khách vừa đến, Từ Tử Thanh không nhịn được liền nhăn mặt nhíu mày.

Viêm Lương không muốn nhiều lời với Từ Tử Thanh, cô vừa chuẩn bị đi ra đón khách, Từ Tử Thanh đột ngột lên tiếng: "Tôi nghĩ cần nhắc nhở cô một chuyện. Luận về đàn ông, cô vĩnh viễn không tranh nổi với tôi."

Viêm Lương dừng bước, nhưng cô không quay đầu cũng không lên tiếng, lại tiếp tục đi về phía trước.

Vị khách khiến Tưởng Úc Nam thay đổi sắc mặt chính là Giang Thế Quân của tập đoàn mỹ phẩm Lệ Bạc, đối thủ lớn nhất của Từ thị.

Viêm Lương vừa đến bên cạnh Tưởng Úc Nam liền bị Giang Thế Quân nói một câu châm biếm: "Không thể không nói bố cháu đã già rồi, trong kinh doanh phải tự tìm ra con đường mới, sao lúc nào bố cháu cũng làm theo tập đoàn Lệ Bạc của ta? Bên ta vừa triển khai hợp tác với nhà phân phối mỹ phẩm ở châu Âu, Từ thị cũng bắt đầu hợp tác với nhà phân phối Bắc Mỹ."

Trong lòng Viêm Lương nguyền rủa ông già này, nhưng bề ngoài cô vẫn tươi cười: "Bác Thế, mời bác qua bên kia, cháu đã sắp xếp vị trí ở bàn tiệc chính cho bác rồi ạ."

Giang Thế Quân tầm tuổi Từ Tấn Phu, nhưng tính tình tương đối cổ quái. Bắt gặp thái độ nhún nhường của Viêm Lương, ông ta cười ha hả: "Cháu gái được đấy, trong lòng chắc mắng chửi mấy đời tổ tiên nhà ta, nhưng vẫn có thể khách sáo với ta."

Viêm Lương không có ý định lấy lòng Giang Thế Quân. Tình hình rối ren mà bố cô gây ra, có con gái yêu của ông là Từ Tử Thanh đi giải quyết,

https://thuviensach.vn

tất cả chẳng liên quan đến cô.

Sau khi đưa Giang Thế Quân đến bàn tiệc chính, Viêm Lương lập tức chuồn sang phòng bên cạnh.

Phòng bên cạnh ánh đèn mờ mờ, bàn ghế đều phủ kín khăn trắng, không một ai quấy nhiễu. Chỗ duy nhất không bị phủ vải là chiếc piano ở trên sân khấu nhỏ. Viêm Lương cầm theo một chai rượu, thong dong bước lên sân khấu, ngồi xuống trước cây đàn piano.

Cô vừa tu rượu, vừa mở nắp đàn, tùy tiện bấm lên phím đàn.

"Ding"

"Ding..."

Tiếng nhạc véo von nhưng đơn điệu và rời rạc vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Một giọng đàn ông đột nhiên vọng tới: "Em đàn khó nghe quá."

Viêm Lương giật mình.

Thanh âm truyền đến từ cánh cửa nối sang phòng tiệc.

Viêm Lương quay đầu, bắt gặp một thân hình cao lớn đang tiến lại gần. Thật ra Viêm Lương đã rất quen thuộc với sự xuất hiện đột ngột của anh, nhưng khi Tưởng Úc Nam đi đến bên cạnh cô, cô vẫn mở miệng than vãn: "Lại là anh à? Đúng là âm hồn không tan mà."

"Nếu tôi là hồn ma, thì cũng là con ma háo sắc. Ở đây có cô gái xinh đẹp lại một thân một mình, tôi đương nhiên đi theo rồi."

Cuối cùng Viêm Lương cũng vui vẻ một chút, cô nhăn mặt: "Lão già Giang Thế Quân đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

"Em vừa gọi ông ta là bác Thế, bây giờ đã đổi thành lão già?"

Viêm Lương nhún vai, không trả lời.

Tưởng Úc Nam cười cười, đặt hai chiếc ly không trên cây đàn piano, rồi lấy chai rượu trong tay Viêm Lương rót vào hai cốc.

Viêm Lương không khách sáo cầm một ly uống cạn. Sau đó cô bỏ cốc vào tay Tưởng Úc Nam: "Rót đầy."

Tưởng Úc Nam rất phối hợp, anh nói nhỏ: "Tuân lệnh."

"..."

"Cẩn thận bị say đấy." Tưởng Úc Nam nhắc nhở.

Viêm Lương lắc lắc ngón trỏ: "Tửu lượng của tôi hơn khối người đàn ông..."

Chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời cô.

Viêm Lương cau mày. Tưởng Úc Nam rút điện thoại, vì ở trong tầm mắt nên Viêm Lương nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ "Từ Tử Thanh".

Điện thoại lại vang lên hai hồi chuông, Tưởng Úc Nam vừa định bấm phím nối máy, Viêm Lương nhanh hơn một bước giật điện thoại của anh, bấm nút tắt điện thoại. Nghĩ thế nào cô lại chuyển máy của anh sang chế độ im lặng.

Hai người trầm mặc uống rượu. Một lúc sau, Viêm Lương đột nhiên lên tiếng: "Lúc nhỏ tôi từng nghe nói, sau khi mang thai tôi, mẹ tôi mới biết bố tôi có người phụ nữ khác bên ngoài từ lâu, bọn họ còn sinh được một cô con gái. Lúc đó, mẹ tôi hận đến mức muốn phá thai rồi ly hôn. Nhưng sau đó bà không làm vậy, anh thử đoán xem lý do tại sao?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam biết Viêm Lương không cần câu trả lời của anh, vì vậy anh im lặng chờ cô nói tiếp.

"Mẹ tôi sinh tôi chỉ với một mục đích. Nguyên văn lời của bà như sau: không thể rẻ rúm hai con tiện nhân đó. Bà không cho tôi mang họ Từ, đặt tên tôi là Viêm Lương, để nhắc nhở tôi, đồng thời nhắc nhở bà, Từ Tấn Phu không xứng đáng là người chồng, không xứng đáng là người cha, không đáng để yêu. Thứ đáng để yêu duy nhất, chỉ là đồng tiền của ông."

Khóe mắt Tưởng Úc Nam lóe lên một tia đau thương, nhưng ở giây tiếp theo, anh bình thản uống một hớp rượu: "Tại sao em nói cho tôi biết chuyện này?"

Viêm Lương cười cười, cô cất giọng thăm dò anh, ngữ khí vừa như nói đùa vừa tỏ ra chân thành: "Anh nghĩ thế nào? Tôi hy vọng anh thương hại tôi, vào thời điểm quan trọng đừng đứng về phía Từ Tử Thanh, hay tôi đang cảnh cáo anh, nếu anh giúp Từ Tử Thanh, tôi sẽ dùng mọi thủ đoạn để lật đổ anh?"

Tưởng Úc Nam bật cười, thanh âm của anh ẩn chứa sự xem thường: "Khẩu khí lớn thật đấy!"

Viêm Lương vẫn mỉm cười, cô nâng ly rượu: "Cheers!"

Cả hai đều uống cạn.

***

Chai rượu Viêm Lương mang theo chỉ một loáng hết sạch. Sau đó, người phục vụ đưa thêm hai chai khác cũng xuống tận đáy.

Viêm Lương vẫn có thể gắng gượng, trong khi Tưởng Úc Nam đi không vững.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương gọi hai nhân viên phục vụ dìu Tưởng Úc Nam quay về phòng tiệc chính, nhưng bữa tiệc đã kết thúc từ bao giờ. Viêm Lương lắc đầu nhìn hai người phục vụ khổ sở đỡ Tưởng Úc Nam: "Anh đúng là chẳng làm tròn bổn phận gì cả."

Tưởng Úc Nam đã say khướt nên không nghe thấy lời phê bình của cô.

Viêm Lương lấy một phòng ở tầng trên khách sạn. Nhân viên phục vụ chịu trách nhiệm đặt Tưởng Úc Nam nằm lên giường, Viêm Lương phụ trách rút ví tiền của Tưởng Úc Nam, lấy ít tiền boa cho nhân viên phục vụ.

Hai nhân viên phục vụ vui mừng cám ơn rối rít rồi rời khỏi phòng. Viêm Lương lần đầu tiên được làm xằng làm bậy trước mặt Tưởng Úc Nam, cô sung sướng thả mình xuống một góc giường, ôm gối cười ngoác miệng. Sau đó cô ngồi dậy rút điện thoại của Tưởng Úc Nam.

Từ Tử Thanh gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho anh.

Thật ra lúc này Viêm Lương cũng không hoàn toàn tỉnh táo, cô vỗ vỗ vào mặt Tưởng Úc Nam đang ngủ say: "Anh là tai họa."

Đúng lúc này, màn hình điện thoại nhấp nháy, là tin nhắn Từ Tử Thanh gửi đến: "Tổng giám đốc, anh không tiện nghe điện thoại sao?"

Viêm Lương giơ điện thoại lên xem, trong đầu cô chợt nảy ra một ý tưởng, cô liền điều chỉnh chức năng chụp ảnh trên máy điện thoại. Sau đó cô nằm bên cạnh Tưởng Úc Nam, ghé miệng vào môi anh. Một tiếng "tách" vang lên, tấm ảnh hôn môi được hoàn thành.

Cảm thấy hành vi của mình vô cùng ấu trĩ, nhưng Viêm Lương vẫn do dự giữa việc xóa tấm ảnh và gửi đi. Cuối cùng, cô chọn cách thứ hai.

https://thuviensach.vn

Sau khi gửi tấm ảnh, Viêm Lương lập tức ném điện thoại xuống giường.

Cô ngồi ở mép giường thẫn thờ một lúc. Sau đó, cô tò mò muốn biết đối phương có trả lời hay không? Vừa mò tay xuống giường tìm điện thoại, cổ tay Viêm Lương đột nhiên bị nắm chặt.

Trời đất đảo điên trong chớp mắt.

Đến khi định thần, cô phát hiện Tưởng Úc Nam đang nằm đè trên người cô.

Gương mặt anh kề sát mặt cô.

Trong mắt anh có ý cười, có một tia ác ý...

Không một chút gì gọi là say rượu.

Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô và cất giọng mờ ám: "Một khi em đã chủ động, tôi sẽ không khách khí."

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 11 (18+)

Hai gương mặt cần kề, một người tản mạn ý cười, một người vẫn trong cơn kinh ngạc chưa kịp định thần.

Trong quá trình im lặng mắt đối mắt, Tưởng Úc Nam từ từ ghé sát Viêm Lương.

Viêm Lương vội nghiêng đầu né tránh.

Nụ hôn của Tưởng Úc Nam trượt khỏi môi Viêm Lương, chỉ chạm vào má cô. Nhưng đêm dài mới bắt đầu, anh không cần vội vàng. Tưởng Úc Nam mỉm cười nhấc cằm cô: "Em có biết lần đầu tiên nhìn thấy em mặc bộ xường xám này, tôi đã muốn lột bỏ nó."

Viêm Lương không để ý đến lời nói sống sượng của Tưởng Úc Nam, chỉ tập trung dùng hai tay đẩy vai anh nhưng anh không hề nhúc nhích. Anh thậm chí còn cắn đầu ngón tay Viêm Lương, làm cô vội rụt tay lại. Phản ứng đáng yêu của Viêm Lương khiến đáy mắt Tưởng Úc Nam gợn sóng. Cô còn đang tìm cách đẩy người anh, ngực cô đột nhiên nới lỏng.

Tưởng Úc Nam đã cởi cúc ngọc trai trên ngực áo xường xám của cô.

Thấy anh chuẩn bị cởi chiếc cúc thứ hai, Viêm Lương hốt hoảng, cô nghiến răng cảnh cáo anh: "Anh còn động vào tôi, tôi sẽ cho anh biết tay."

Tưởng Úc Nam quả nhiên dừng mọi động tác, nhưng không phải do anh sợ hãi. Ngược lại, nụ cười của anh khiến Viêm Lương không khỏi ngỡ ngàng: "Tôi tò mò muốn biết, rốt cuộc tôi phải làm đến mức nào, em mới cảm động."

https://thuviensach.vn

"Dù anh có..."

Lời nói chưa dứt đã bị chặn lại. Tưởng Úc Nam bịt miệng cô bằng một nụ hôn bá đạo, Viêm Lương chỉ biết ngây người. Đến khi đầu lưỡi anh xâm nhập vào miệng, cô mới tỉnh ngộ đã trúng kế của anh, bị anh hỏi dăm ba câu làm mất đi sự cảnh giác, để anh đạt được ý đồ xấu xa.

Viêm Lương định nghiến răng cắn lưỡi Tưởng Úc Nam nhưng bị anh bóp cằm nên không thể dùng sức. Bàn tay còn lại của anh không kiêng nể, "châm lửa" trên cơ thể cô. Từ vành tai, xương quai xanh đến hai đỉnh đồi trên ngực, tay anh lướt nhẹ như chuồn chuồn đạp nước. Khóa ở bên hông áo xường xám kéo xuống, Tưởng Úc Nam thò tay vào trong áo, vuốt ve tấm lưng trần của cô, chầm chậm đi tới nơi bí ẩn giữa hai đùi cô rồi mặc sức chơi đùa.

Dưới sự tiếp xúc của đầu ngón tay Tưởng Úc Nam, toàn thân Viêm Lương run rẩy, từng cơn tê dại chạy thẳng vào tim cô. Nơi bí ẩn dưới sự khiêu khích của anh đã bắt đầu ẩm ướt...

Cảm giác kích thích khiến đầu óc Viêm Lương ong ong, mặt mày váng vất. Đợi đến khi Tưởng Úc Nam rời khỏi bờ môi cô, bắt đầu mút nhẹ vành tai cô, cô gần như quên mất bản thân lâm vào tình thế cá nằm trên thớt hết sức nguy hiểm.

Toàn thân cô từ trong ra ngoài như bị ai đó cù buồn, cô bất giác đờ người.

"Căng cứng đến mức này còn gì là thú vị? Chi bằng em hãy thả lỏng để hưởng thụ đi."

Giọng nói đàn ông trầm khàn vang bên tai, như có ma lực khơi gợi dục vọng từ nơi sâu thẳm trong cơ thể Viêm Lương, khiến dục vọng đó kêu gào đòi được giải phóng. Viêm Lương mê man nhìn Tưởng Úc Nam, ánh

https://thuviensach.vn

mắt khuất phục của cô càng khiến người đàn ông không thể khống chế bản thân.

Ở giây phút tiếp theo, Viêm Lương gần như trầm luân.

Nhưng chỉ là gần như...

Khi Tưởng Úc Nam xé toạc gấu váy của Viêm Lương, tiếng vải xé rách như một tiếng chuông cảnh tỉnh vang lên đúng lúc, giúp lý trí đang trôi dạt ở phương nào của Viêm Lương quay về vị trí cũ.

Lúc này, Tưởng Úc Nam đã buông lỏng người Viêm Lương, anh không ngờ cô lại dùng toàn lực đẩy mạnh người anh vào giây phút cả hai đã động tình. Tưởng Úc Nam bị bật sang một bên giường, Viêm Lương thừa dịp trốn khỏi sự khống chế của anh.

Cô không kịp điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, vội nhảy xuống giường.

Tất cả còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Là thất vọng hay may mắn? Tưởng Úc Nam dõi theo bóng dáng cuống quýt của Viêm Lương, anh từ bỏ ý định đuổi theo cô.

"Khoan đã." Tưởng Úc Nam thong thả ngồi bên cạnh giường.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra, đến hơi thở của anh cũng bình ổn như thường lệ. Viêm Lương chẳng thèm bận tâm đến lời anh nói, cô vội vàng đi ra cửa phòng.

Tưởng Úc Nam thở dài, tuy ngọn lửa trong người anh vẫn chưa cháy hết nhưng lý trí chiếm thế thượng phong: "Em hãy mặc quần áo tử tế, tôi sẽ đưa em về."

Biết mình đã hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, Viêm Lương mới phát hiện cô đang đi chân đất.

https://thuviensach.vn

Nghe câu nói của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương cúi xuống nhìn, bộ dạng của cô thảm hại không thể tả.

Tần ngần một lúc, Viêm Lương chỉ còn cách ảo não quay về bên cạnh giường lấy giầy

Tưởng Úc Nam ngồi yên nhìn cô, anh cười nhạt: "Chỉ cần không phải là Châu Trình, em không định mở lòng với người đàn ông khác, đúng không?"

Viêm Lương hóa đá trong giây lát.

Bắt gặp phản ứng của cô, Tưởng Úc Nam bật cười thành tiếng: "Nói thật, tôi cũng khá ghen tị cậu ta."

Nụ cười của anh chứa đựng sự mỉa mai, nhưng nghe kỹ, lại có vị chua chát.

Câu nói của Tưởng Úc Nam khiến lòng Viêm Lương trở nên hỗn loạn, tư tưởng đấu tranh kịch liệt.

Mọi cảm giác tức giận, xấu hổ và kìm nén trước đó biến mất hoàn toàn sau lời trần thuật bình tĩnh của người đàn ông này. Thay vào đó, trong lòng cô xuất hiện vô số tâm tình khó lý giải.

Cơ thể cô trào dâng một thứ gì đó cần được chứng minh ngay lập tức. Thứ đó như mãnh thú, như bão lũ nhấn chìm Viêm Lương trong giây lát.

Bị bản năng thôi thúc, Viêm Lương ném đôi giầy, quay lại giường phủ môi hôn Tưởng Úc Nam.

Hành động hoang dại tràn đầy sinh lực của Viêm Lương khiến Tưởng Úc Nam trở tay không kịp. Anh thậm chí bị cô đẩy về phía đầu giường.

https://thuviensach.vn

Nhưng vốn là người có phản ứng nhanh nhẹn, anh lập tức một tay chống xuống giường, một tay ôm eo Viêm Lương.

Lúc này, Viêm Lương đã ngồi vắt chân qua đùi anh, cô nâng mặt anh hôn ngấu nghiến, làm Tưởng Úc Nam sững sờ vài giây.

Nụ hôn của Viêm Lương sâu hơn, cuồng nhiệt hơn nụ hôn của Tưởng Úc Nam trước đó. Cô cắn mút miệng lưỡi anh, sau đó chuyển thành đưa đẩy dây dưa. Hơi thở hỗn loạn của hai người đan xen, triền miên không dứt.

Đến khi định thần, Tưởng Úc Nam hung hăng đáp trả. Hai tay anh siết chặt thắt lưng Viêm Lương, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng cô, hút hết hương vị ngọt ngào của cô. Nụ hôn kéo dài một lúc lâu, khi bờ môi của hai người đau rát, Viêm Lương giơ tay bắt đầu rút cà vạt của Tưởng Úc Nam.

Cà vạt, áo comple, áo ghi lê, áo sơ mi của anh lần lượt rơi xuống đất. Viêm Lương đẩy mạnh hai vai Tưởng Úc Nam, để anh nằm xuống giường, còn cô dạng chân cưỡi trên bụng anh.

Tưởng Úc Nam nhổm đầu muốn tiếp tục nụ hôn cháy bỏng nhưng Viêm Lương né tránh. Cô đổi thành cắn nhẹ yết hầu và xương đòn của anh, cô vừa hôn vừa liếm bộ ngực rắn chắc của anh. Cô miệt mài thưởng thức thân thể anh từ trên xuống dưới. Hôm nay cô quyết tâm phá vỡ tấm mặt nạ cao ngạo và xa cách của người đàn ông này.

Viêm Lương rút thắt lưng quần của Tưởng Úc Nam, tay cô chà xát vào bộ phận đàn ông đã dựng đứng của anh, Tưởng Úc Nam thở dốc một tiếng rồi giữ chặt tay Viêm Lương, lật người đè cô xuống dưới thân.

"Thế nào? Mới một chút đã không chịu nổi rồi à?" Viêm Lương cười khẽ, cọ mũi cô vào mũi anh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam chưa từng được chứng kiến bộ dạng này của Viêm Lương. Trông cô đầy vẻ khiêu khích, cũng vô cùng yêu mị. Cô như loại rượu mạnh pha trộn chocolate, vừa ngọt ngào vừa dễ làm người khác ngây ngất, chỉ muốn uống một hơi cạn sạch, để cảm giác tê cay lan đến tận trái tim.

Anh mỉm cười đáp lại: "Tôi vẫn thích làm theo cách của tôi hơn."

Nói xong, anh không cần thương hoa tiếc ngọc, kéo vạt áo xường xám đã bị rách nát của Viêm Lương, tụt quần con của cô, tách hai chân cô và bắt đầu tận tình hưởng thụ ham muốn đã tích tụ bấy lâu.

Một cú nhấn người, Tưởng Úc Nam đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể Viêm Lương.

Sự tấn công đột ngột của anh khiến Viêm Lương đau đến mức hơi thở ngưng trệ. Theo phản xạ có điều kiện, cô uốn người nhưng bị anh chặn mọi đường lùi. Áo rách rơi vãi lộn xộn trên người Viêm Lương, nhưng chỗ cần che đều lộ hết ra ngoài, khiến Tưởng Úc Nam càng khó lòng kiềm chế.

Cổ họng Viêm Lương khô rát, cô thè lưỡi liếm môi và túm chặt cổ áo xường xám của mình.

Tưởng Úc Nam kéo tay cô xuống. Sau đó anh một tay vuốt ve, kích thích nơi bí ẩn của Viêm Lương, một tay thuận theo lưng cô dịch chuyển xuống dưới, hơi nhấc mông cô lên cao. Mật hoa liên tục tràn ra cửa động của Viêm Lương, làm giảm nhẹ sự đau đớn.

Cuối cùng, Viêm Lương không nhịn nổi kêu thành tiếng, liền bị anh dùng miệng chặn lại, chỉ còn tiếng nấc nghẹn.

Tưởng Úc Nam ngắm nhìn gương mặt đỏ ửng của người phụ nữ ở dưới thân, đôi mắt to tròn của cô vẫn đọng lại một tia không chịu khuất phục.

https://thuviensach.vn

"Thế nào? Mới một chút đã không chịu nổi rồi à?" Anh trả lại nguyên văn lời nói của cô cho cô.

Mặc dù Viêm Lương đã động tình nhưng lúc này, Tưởng Úc Nam cố tình luật động chậm lại, anh không cho cô thỏa mãn, đẩy cô gần lên đỉnh khoái lạc rồi lập tức rút lui. Anh rõ ràng cố tình trả thù hành động khiêu khích trước đó của cô.

Viêm Lương định dùng chút ý chí còn sót lại giành quyền chủ động. Cô cong người áp sát Tưởng Úc Nam. Nhưng vẫn chưa chạm vào anh, cô đã bị anh giữ chặt hai vai. Sau đó, anh lật người cô nằm sấp và xâm nhập cô từ phía sau.

Cảm giác cơ thể được lấp đầy khiến Viêm Lương thỏa mãn rên một tiếng, nhưng bị Tưởng Úc Nam chặn miệng ngay lập tức.

Anh xoay mặt cô, hôn cô từ đằng sau.

Viêm Lương không hài lòng cắn môi anh.

Môi Tưởng Úc Nam nhói đau, thân dưới anh càng luật động mạnh hơn. Cái giá Viêm Lương phải trả là một sợi dây thần kinh nào đó ở bụng đột nhiên căng cứng làm cô đau buốt, cô bất giác trừng mắt với anh.

Tưởng Úc Nam chỉ cười cười.

Vẫn còn chưa kịp nhìn rõ nụ cười của anh, Viêm Lương đã bị anh ôm dậy. Ngực anh dính sát vào lưng cô không một khe hở.

Tay anh ấn vào bụng cô, dẫn dắt động tác của cô. Vào giây phút này, người đàn ông đang làm tình với cô tỏa ra một sức hút khó cưỡng lại, đó là sức mạnh có thể một tay che lấp bầu trời, độc chiếm thiên hạ, khiến Viêm Lương đê mê chìm đắm. Cô muốn hôn anh nhưng anh né tránh. Đến khi

https://thuviensach.vn

thưởng thức đủ biểu hiện đau đớn pha lẫn khoái lạc trên gương mặt cô, Tưởng Úc Nam mới cười không thành tiếng và tiếp tục hôn cô.

Nụ hôn của anh vừa ướt át vừa dịu dàng. Tưởng Úc Nam vẫn không rời mắt khỏi Viêm Lương nhưng ánh mắt anh dần dần nguội lạnh.

Trong lúc thân dưới vẫn không ngừng vận động, một cơn sóng đột ngột ập đến, đưa hai người lên đỉnh cực lạc.

***

Đây là một cuộc chiến tranh giành quyền chủ động và khống chế ở trên giường. Bất luận ai thắng ai thua, mọi tế bào trên cơ thể hai người đều đạt được thỏa mãn chưa từng có.

Nửa đêm trời hơi lạnh, ánh đèn trong phòng tờ mờ.

Khi dục vọng tan biến, Viêm Lương bắt đầu hối hận về hành vi phóng túng của mình.

Cô chỉnh lại áo xống, không nói một lời nào ngồi dậy xuống giường

"Chưa gì đã trở mặt không nhận nhanh như vậy sao?"

Một giọng nói từ bóng tối ở sau lưng Viêm Lương vang lên.

Viêm Lương bị câu nói của Tưởng Úc Nam chôn chân ngay tại chỗ.

Cô ngập ngừng một lát mới quay đầu. Tưởng Úc Nam ngồi tựa vào đầu giường, một tay anh vắt lên thành giường, tay kia kẹp điếu thuốc lá đang cháy dở.

Vài phút trước đó, Viêm Lương vẫn còn gối đầu trên cánh tay anh, bây giờ không khí nguội lạnh, trông anh giống một người xa lạ. Viêm Lương

https://thuviensach.vn

cau mày: "Tôi coi như anh say rượu, anh cũng coi tôi uống say. Hãy tin tôi, sau khi tỉnh lại chúng ta sẽ quên hết mọi chuyện."

Dường như anh đang nhếch miệng cười.

Trong bóng tối, Viêm Lương thấy đốm lửa trên tay anh động đậy, cô cảnh giác lùi lại phía sau. Tưởng Úc Nam tắt điếu thuốc, xuống giường đi đến trước mặt cô.

Đúng là anh mỉm cười thật.

Nhưng nụ cười của anh khiến Viêm Lương rợn tóc gáy: "Tôi không ngại làm thêm một lần nữa, để em lâu quên hơn một chút."

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Viêm Lương nhớ có người nào đó từng nói với cô, một người đàn ông thông minh không bao giờ cưỡng hiếp phụ nữ, mà bọn họ dụ dỗ gian dâm.

Người đàn ông tên Tưởng Úc Nam ở trước mặt cô bây giờ đâu chỉ đơn giản là thông minh?

"Tôi không ngại làm thêm một lần, để em lâu quên một chút."

Nói xong anh lập tức áp sát, sống mũi thẳng của anh như có như không cọ vào mũi cô.

Tiếp theo, Tưởng Úc Nam ngậm cánh môi Viêm Lương, đồng thời nhướng mắt theo dõi phản ứng của cô. Anh nâng cằm cô để nụ hôn càng sâu hơn. Ngón tay anh thuận theo đường cong cơ thể Viêm Lương, từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại nơi nhạy cảm giữa hai đùi cô, không ngừng thăm dò khiêu khích. Động tác của anh nhẹ như chuồn chuồn đạp nước, nhưng đủ khiến toàn thân cô nóng ran.

Người Viêm Lương cứng đờ, đầu óc cô trống rỗng. Từ trước đến nay, cô không phải là người phụ nữ dễ bị dụ dỗ. Nhưng mọi biểu hiện của Tưởng Úc Nam, từ ánh mắt ẩn chứa ý cười, đôi môi mỏng nóng bỏng, yết hầu chuyển động trong lúc thưởng thức cô, thậm chí cả hơi thở của anh...đều mê hoặc cô, hãy tận hưởng sự phóng túng hiếm có này. Một điều đáng chết là cô không có cách nào kháng cự.

"Tôi..."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương vừa mở miệng, anh liền đặt ngón trỏ lên miệng cô, ngăn không cho cô nói tiếp.

Tiếp theo, Tưởng Úc Nam cúi xuống bế cô lên.

Theo bản năng, Viêm Lương vòng hai tay ôm chặt cổ anh.

Nhận ra sự hưởng ứng của cô, Tưởng Úc Nam cười khẽ, anh bế cô đi thẳng vào nhà tắm.

Lại một màn dây dưa mất gần một tiếng đồng hồ trong nhà tắm. Khi Viêm Lương được Tưởng Úc Nam bế ra khỏi nhà tắm quay về giường, cô đã sức tàn lực kiệt. Tưởng Úc Nam ôm cô từ phía sau, để đầu cô tựa vào ngực anh. Cô không còn sức lực mở miệng, huống hồ là lẩn tránh.

Viêm Lương cuộn chăn không biết thiếp đi bao lâu. Lúc sức nặng đè lên người biến mất, cô mơ hồ nghe thấy tiếng động lịch kịch. Viêm Lương liền mở mắt, hóa ra Tưởng Úc Nam vừa từ bên ngoài trở về, tay anh cầm túi nylon đựng quần áo.

Tưởng Úc Nam đặt túi quần áo lên ghế khách sạn. Vừa quay người, anh liền chạm phải ánh mắt Viêm Lương.

"Em tỉnh rồi à?"

Viêm Lương nhìn anh đầy cảnh giác.

"Tôi mua tạm cho em bộ quần áo, kích cỡ chắc vừa người em." Tưởng Úc Nam đi đến bên giường, giơ tay chạm vào cằm cô. Anh cúi xuống định hôn cô nhưng Viêm Lương đẩy mạnh vai anh và lập tức ngồi dậy.

Đến bây giờ Viêm Lương mới hoàn toàn tỉnh táo. Cô thấy mình giống con sóc nhỏ, cuộn chăn quanh người đến cuối giường, lấy túi quần áo trên ghế. Cô nhanh chóng mặc quần áo vào người mà không nói một lời nào.

https://thuviensach.vn

Mặc xong quần áo, Viêm Lương mới có thời gian phóng mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, Viêm Lương có thể ngửi thấy hơi nước tinh khiết của buổi sáng sớm đầy sương mù.

Từ đầu đến cuối, Tưởng Úc Nam chỉ khoanh hai tay trước ngực lặng lẽ quan sát Viêm Lương. Do anh đứng ở góc tối nên cô không nhìn rõ vẻ mặt anh. Tuy nhiên, so với bộ dạng quang minh chính đại của anh, Viêm Lương cảm thấy cô giống một đứa trẻ phạm lỗi. Cô nhanh chóng rời khỏi phòng khách sạn ngay trước mặt anh, trong lòng chỉ nơm nớp, sợ bị anh giữ lại.

Nhưng cuối cùng, Viêm Lương cũng thoát khỏi cửa ải nguy hiểm một cách an toàn.

Thật ra ngay cả Viêm Lương cũng thấy khó tin, rằng anh để cô đi mà không có bất cứ hành động nào. Đến khi đóng sập cửa phòng, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến bây giờ, Viêm Lương mới trở lại là cô trước kia, cô ưỡn ngực ngẩng cao đầu nện gót giày xuống sàn đi thẳng ra thang máy.

Trời vẫn còn quá sớm, Viêm Lương rời khỏi khách sạn, đứng ở bên đường một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng một chiếc taxi. Buổi sáng tinh mơ thời tiết hơi lạnh, Viêm Lương so vai kéo cổ áo khoác. Cô đang cúi đầu chuẩn bị rút điện thoại xem giờ, một hồi còi xe ô tô bỗng vang lên làm cô giật mình.

Viêm Lương mừng rỡ ngẩng đầu. Nhưng khi nhìn thấy chiếc xe hơi sang trọng đang tiến về phía mình, mặt cô lập tức tối sầm.

Viêm Lương tiếp tục cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách, vờ như không thấy chiếc xe. Nhưng xe ô tô đã dừng trước mặt cô, cửa xe hạ xuống, Tưởng Úc Nam gác khuỷu tay lên cửa xe, giống một tay chơi lão luyện chuyên bắt chuyện với các cô gái lạ mặt: "Tiểu thư, đang đợi xe à?"

https://thuviensach.vn

Viêm Lương im lặng.

"Tôi có thể thuận đường đưa em đi một đoạn."

Viêm Lương lạnh lùng đáp: "Không cần."

Sắc mặt anh trầm xuống.

Bắt gặp Tưởng Úc Nam đặt tay lên tay nắm cửa xe, Viêm Lương tưởng anh xuống xe. Thế nhưng cô chưa kịp cảnh giác lùi lại phía sau, Tưởng Úc Nam đột nhiên gật đầu, điều khiển cửa xe kính ô tô đóng lại.

Cửa kính nâng đến một nửa tự dưng dừng lại. Tưởng Úc Nam như nhớ ra điều gì đó: "Đúng rồi, em để quên một thứ ở chỗ tôi."

Viêm Lương không tiếp lời, chỉ cau mày nhìn anh chăm chú.

Tưởng Úc Nam thò tay ra ngoài cửa sổ, ngón trỏ của anh móc một thứ hình tam giác. Viêm Lương vừa nhìn rõ miếng vải ren trong tay anh, anh đã nhanh chóng thu tay về: "Tôi thay em bảo quản."

Viêm Lương trừng mắt hét lên: "Này!"

Nhưng Tưởng Úc Nam đã rồ ga, phóng vụt đi cùng với chiếc quần lót của cô.

***

Khó khăn lắm Viêm Lương mới bắt được taxi về nhà, cô chỉ ngủ chưa đến ba tiếng đồng hồ lại phải thức dậy đi làm.

Gương mặt cô mệt mỏi, bộ dạng đúng kiểu buông thả quá độ. Viêm Lương phải đánh mấy lớp phấn mới có thể che đi quầng thâm ở mắt. Sáng thứ hai có cuộc họp lúc mười giờ. Chín giờ năm mươi phút, Viêm Lương

https://thuviensach.vn

mới đến công ty. Vừa ra khỏi thang máy, cô liền đụng phải Từ Tử Thanh ở thang máy đối diện.

Sắc mặt hai người phụ nữ trở nên khó coi trong giây lát.

Viêm Lương hơi sững lại, nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, tiếp tục đi về phía phòng hội nghị. Từ Tử Thanh nếu muốn tránh Viêm Lương, cô ta có thể đi hướng khác. Nhưng cô đi ngược về phía Viêm Lương, cố ý chặn đường Viêm Lương.

Viêm Lương cũng biết Từ Tử Thanh không bỏ qua cho cô.

"Dù gì cô cũng là nhị tiểu thư của Từ gia, có đến nỗi phải leo lên giường anh ta nhanh như vậy không?" Từ Tử Thanh lạnh lùng quở trách.

Viêm Lương nhếch miệng cười: "Tôi chỉ làm chuyện chị muốn mà chẳng được."

Hôm nay Viêm Lương trang điểm đậm. Đôi môi màu hoa hồng hơi giãn ra, làm cô toát vẻ ngang ngược hiếm thấy. Quả nhiên, câu nói của Viêm Lương khiến Từ Tử Thanh tái mặt.

Cô ta cau mày: "Đừng tưởng ai cũng tùy tiện như cô."

Lần này, Viêm Lương bật cười thành tiếng, tiếng cười lanh lảnh của cô tuy không lớn nhưng cũng đủ khiến Từ Tử Thanh nhức tai. Cô vỗ vai Từ Tử Thanh: "Đóng kịch ở mức độ vừa phải còn chấp nhận được, quá thể sẽ khiến người khác buồn nôn."

"Cô..."

"Tôi rất hiếu kỳ muốn biết, bước tiếp theo chị định đối phó với tôi thế nào? Nói cho Châu Trình biết? Có lẽ bây giờ chị trốn Châu Trình như trốn tà ấy chứ. Hay là nói với ông già? Thế thì tôi càng cám ơn chị. Bố rất coi

https://thuviensach.vn

trọng Tưởng Úc Nam, nếu bố có ý tác hợp tôi và anh ấy thì chị sẽ hết cửa. Hay là chị định rải truyền đơn khắp công ty?"

Viêm Lương vừa nói vừa gật đầu: "Biện pháp này không tồi, chị có thể xem xét."

Từ Tử Thanh chỉ còn biết đơ người á khẩu trước câu nói của Viêm Lương, sắc mặt cô tái mét. Viêm Lương không rảnh rỗi dài dòng với cô ta, cô đi vòng qua người chị gái về phía trước.

Nhưng mới đi vài bước, Viêm Lương nhớ tới một chuyện nên cô lại dừng bước.

Cô quay đầu, Từ Tử Thanh vẫn đứng nguyên một chỗ, bộ dạng thẫn thờ.

"Tưởng Úc Nam nhờ tôi chuyển lời tới chị, đừng suốt ngày gọi điện cho anh ấy. Đặc biệt là..." Viêm Lương cố ý dừng lại, nhấn mạnh ngữ khí: "ngoài giờ làm việc."

Vừa nói, Viêm Lương vừa nở nụ cười châm biếm với Từ Tử Thanh. Bắt gặp sắc mặt ngày càng khó coi của cô ta, Viêm Lương cảm thấy rất hả dạ.

Nhưng khi quay đầu, Viêm Lương liền thu lại nụ cười, ánh mắt cô trở nên u ám. Không ngờ cô đến nước phải dùng một người đàn ông để hạ gục Từ Tử Thanh. Điều này có khác gì lúc trước Từ Tử Thanh dùng Châu Trình để đả kích cô?

Viêm Lương bất giác cười khổ. Cô tự cho mình hai giây để điều chỉnh tâm trạng. Khi bước vào phòng họp, Viêm Lương đã khôi phục vẻ bình tĩnh như thường lệ.

"Xin chào Viêm tiểu thư."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương mỉm cười với tổng giám sát kinh doanh: "Chào anh!"

Viêm Lương và tổng giám sát cùng đi vào phòng họp. Vừa ngồi xuống ghế đã có đồng nghiệp đưa tài liệu cho bọn họ.

Do công ty có kế hoạch hợp tác với Johnny Weir, mở rộng sang thị trường Bắc Mỹ, phòng nghiên cứu phát triển sản phẩm đã đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu sản phẩm mới từ lâu. Cho đến cuối năm nay, một số sản phẩm trang điểm và sản phẩm dưỡng da dành cho người da trắng sẽ lần lượt được tung ra thị trường.

Sản phẩm hiện đã tiến hành đến giai đoạn kiểm tra chất lượng sản phẩm. Nội dung chủ yếu của cuộc họp sáng nay là thảo luận việc làm thế nào để sản phẩm đưa vào thị trường thành công. Ngoài phòng nghiên cứu phát triển, cuộc họp còn có mặt giám đốc các bộ phận chiến lược, bộ phận tiêu thụ và phòng quảng cáo.

Viêm Lương mới lật hai trang tài liệu, cô đột nhiên nghe thấy có người chào: "Good morning, tổng giám đốc."

Hai tay cô cứng đờ. Theo phản xạ, Viêm Lương càng cúi gằm mặt. Sau đó cô liền nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc: "Good morning."

Còn ba phút nữa mới đến mười giờ. Ba phút này, Viêm Lương có cảm giác như dài cả năm.

Tay cô liên tục lật tài liệu, nhưng không vào đầu một chữ. Vậy mà nội dung cuộc trò chuyện không liên quan, cô nghe không sót một từ.

"Tổng giám đốc, tối qua anh bỏ về trước. Thư ký Lý nói anh không được khỏe, hôm nay đã đỡ chưa ạ?"

"Đỡ nhiều rồi."

https://thuviensach.vn

Ngữ điệu của Tưởng Úc Nam dù có hòa nhã cỡ nào cũng khiến người đối diện cảm thấy một nỗi áp lực mơ hồ.

Viêm Lương lại giả bộ chăm chú đọc tài liệu, tổng giám sát kinh doanh ngồi bên cạnh cô cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: "Cánh nhà báo đợi đến cuối bữa tiệc để chụp hình. Ai ngờ tổng giám đốc và Viêm tiểu thư bỏ về trước, chủ tịch cũng không xuất hiện ở buổi tiệc như đã hẹn. Đám nhà báo suýt nữa gây sự, may có giám đốc Từ đứng ra giải quyết."

Từ Tử Thanh khiêm tốn đứng dậy, thanh âm dễ nghe vô cùng: "Đó vốn là phận sự của tôi mà. Nếu muốn cảm ơn thì phải cảm ơn các nhà báo đã nể mặt tôi."

Viêm Lương còn muốn nghe Từ Tử Thanh ứng đối trước những lời khen ngợi như thế nào, nhưng một tiếng ho khan đột nhiên vang lên.

Tưởng Úc Nam đưa nắm đấm lên miệng, hắng giọng một tiếng, cuộc tán gẫu của mọi người liền chấm dứt.

Thư ký Lý nhận ra ngay hàm ý thông qua cử chỉ nhỏ của Tưởng Úc Nam, anh ta lập tức nhắc nhở: "Tổng giám đốc, mười giờ đúng rồi ạ."

Tưởng Úc Nam hơi gật đầu: "Bắt đầu cuộc họp."

Viêm Lương thầm cảm thán, người đàn ông này đúng là cao thủ ra vẻ ta đây.

Lúc cô đóng tập tài liệu và ngẩng đầu, toàn thân cô hóa đá trong nháy mắt.

Bởi vì Tưởng Úc Nam đang nhìn cô.

Đáy mắt anh có ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, mặc dù ánh mắt của người đàn ông ở phía đối diện bình thản như không, nhưng Viêm Lương có thể nhìn ra...một loại dục vọng muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Bên tai là tiếng báo cáo của giám đốc bộ phận chiến lược: "Đây là phương án tuyên truyền của chúng tôi. Trước đó chúng tôi đã họp bàn với phòng tuyên truyền, bản đề án đã được chúng tôi thông qua..."

Viêm Lương cầm cốc nước đưa lên miệng uống để che giấu sự bối rối, đồng thời quay sang sang giám đốc bộ phận chiến lược đang phát ngôn. Đúng lúc này, Tưởng Úc Nam nháy mắt với cô.

Không ai để ý đến động tác nhỏ của anh, chỉ có Viêm Lương trong lúc rời ánh mắt vô tình bắt gặp. Đúng lúc đang uống nước nên cô bị sặc, ho khù khụ.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương, giám đốc bộ phận chiến lược đang phát biểu cũng ngừng lại.

Khóe miệng Tưởng Úc Nam hơi cong lên.

Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh tanh: "Sao vậy? Cô không sao đấy chứ?"

Do đang trở thành tiêu điểm của mọi người nên Viêm Lương không thể trừng mắt với Tưởng Úc Nam, cô chỉ còn cách đè nén nộ khí, xua tay nói nhỏ: "Tôi không sao."

***

Các phòng ban đều nỗ lực hết mình vì sự thành công của sản phẩm mới, dự án kinh doanh được cuộc họp thông qua cũng rất xuất sắc. Nhưng đối với Viêm Lương mà nói, đây chắc chắn là cuộc họp tồi tệ nhất trong đời mà cô từng tham gia.

https://thuviensach.vn

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Lương vẫn ngồi im một chỗ. Cô định đợi Tưởng Úc Nam rời khỏi phòng hội nghị mới đứng dậy.

Cô liếc thấy anh rời khỏi chỗ ngồi. Nào ngờ anh mới đi hai bước, đột nhiên có người gọi: "Tổng giám đốc."

Người vừa gọi Tưởng Úc Nam đương nhiên là Từ Tử Thanh.

"Lát nữa tôi sẽ đi bệnh viện thăm bố tôi. Bố tôi rất quan tâm đến kế hoạch về sản phẩm mới. Hay là anh cùng tôi đi bệnh viện, anh đích thân báo cáo với bố tôi thì hay hơn."

Tưởng Úc Nam ngẫm nghĩ rồi quay sang hỏi thư ký Lý: "Kiểm tra lịch trình của tôi, xem hôm nay lúc nào rảnh rỗi?"

Thư ký Lý không cần kiểm tra, anh ta đọc thuộc làu làu: "Lát nữa tổng giám đốc sẽ đi thị sát một số quầy VIP mới thành lập trong thành phố. Sau đó, tổng giám đốc sẽ rảnh cho đến trước một giờ chiều."

Từ Tử Thanh mỉm cười: "Vậy hẹn anh vào buổi trưa. Anh đến bệnh viện rồi tôi mời anh ăn cơm."

"Được."

Bởi vì lịch làm việc sít sao nên không đợi Từ Tử Thanh nói tiếp, Tưởng Úc Nam gật đầu thay lời chào cô ta rồi đi nhanh ra cửa phòng họp. Đến cửa anh đột nhiên dừng bước. Thư ký Lý phản ứng không kịp, đâm cả vào người anh. May mà anh ta nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Tưởng Úc Nam quay người, anh ngoắc tay ra hiệu cho Viêm Lương ngay trước mặt Từ Tử Thanh và thư ký Lý.

Viêm Lương từ đầu đến cuối theo dõi chị gái diễn kịch, cô ngây người trước hành động của Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Cô không đọc ra vẻ mặt của anh, nên không thể lĩnh hội cử chỉ của anh.

Chỉ có thư ký Lý bắt ý rất nhanh, anh ta vội vàng giải thích: "Viêm tiểu thư, tổng giám đốc mời cô cùng đi thị sát quầy VIP."

Mời ư?

Nếu đây là một lời mời, thì đây chắc chắn là lời mời cao ngạo nhất, dễ làm người khác nghiến răng nghiến lợi nhất mà Viêm Lương từng gặp.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Anh chắc chắn cố ý "mời" cô đi cùng ngay trước mặt Từ Tử Thanh, làm vậy mới đảm bảo cô không từ chối.

Viêm Lương hiểu rõ ý đồ của Tưởng Úc Nam, nhưng vẫn không thể cự tuyệt. Cho đến lúc ngồi lên xe ô tô của anh, cô chỉ có thể tự an ủi bản thân: cô việc gì phải sợ người đàn ông này? Anh có thể "ăn" cô giữa ban ngày ban mặt?

Thực tế chứng minh Viêm Lương đã lo xa. Sau khi lên xe, Tưởng Úc Nam rất có trật tự. Nói chính xác hơn, anh từ đầu đến cuối cắm cúi xử lý tài liệu, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô.

Anh đúng là người có nhiều bộ mặt. Lúc cần lạnh lùng thì lạnh lùng, lúc cần nghiêm túc thì nghiêm túc, lúc trêu ghẹo phụ nữ thì mặt dày không biết xấu hổ. Người đàn ông như vậy, Viêm Lương tự nhận, cô không chống đỡ nổi.

Ba quầy mỹ phẩm VIP mới khai trương nằm ở khu trung tâm thương mại lớn trong trong thành phố. Từ ngày Tưởng Úc Nam nhậm chức, kết quả kinh doanh tốt hơn quý trước một cách rõ rệt. Có khá đông khách hàng lượn quanh quầy mỹ phẩm. Thậm chí ở địa điểm thứ hai, Viêm Lương còn gặp một quý bà nhà giàu mua hàng với số tiền lớn.

Quầy VIP chủ yếu kinh doanh hai dòng mỹ phẩm cao cấp là "Chìa khóa của làn da" và "Phù Sinh Nhược Mộng", giá không hề rẻ. Hóa đơn thanh toán của quý bà nhà giàu đã lên con số tiền "vạn". Bởi vì cuộc thị sát hôm nay không hề thông báo trước nên Viêm Lương đoán, các quầy không

https://thuviensach.vn

xuất hiện tình trạng làm giả báo cáo kinh doanh. Viêm Lương vừa suy tư vừa đưa mắt nhìn Tưởng Úc Nam, lúc này đang đóng giả làm khách hàng trò chuyện với quý bà nhà giàu.

Tại sao anh mới nhậm chức mấy tháng, tất cả trở nên thuận lợi như vậy?

Viêm Lương vừa nhìn anh chăm chú vừa thầm nghĩ, cho đến khi cô bắt gặp ánh mắt của anh.

Tưởng Úc Nam rời mắt khỏi quý bà nhà giàu, anh làm như vô ý quét ánh mắt về phía Viêm Lương, đúng lúc cô đang nhìn trộm anh.

Viêm Lương vội quay đi chỗ khác, Tưởng Úc Nam cũng thu ánh mắt, lại hướng về quý bà nhà giàu, chỉ là khóe mắt anh ẩn hiện ý cười.

Hoạt động thị sát diễn ra suôn sẻ, nhưng khi đến quầy VIP cuối cùng, họ gặp phải tình huống bất ngờ. Từ phía xa, Viêm Lương nhìn thấy cô nhân viên bán hàng dường như đang tranh chấp với hai khách hàng. Cô vội rảo bước nhanh, tiến lại gần xem cô nhân viên bán hàng nói gì.

"Xin lỗi, nhãn hiệu "Nhã Nhan" đã dẹp khỏi nơi này. Việc chăm sóc khách hàng không do chúng tôi phụ trách."

Một người khách chỉ tay lên mặt người khách còn lại, cất cao giọng đầy tức giận: "Nhã Nhan và "Chìa khóa của làn da" rõ ràng là sản phẩm của một công ty, các cô không chịu trách nhiệm thì ai chịu hả?"

Hai bên tranh cãi hồi lâu, không ít người qua đường bu lại xem trò náo nhiệt. Thấy gương mặt một người khách bị dị ứng ửng đỏ, Viêm Lương nói với giọng nghiêm túc: "Bạn của chị có đúng là sau khi dùng "Nhã Nhan" mới xuất hiện tình trạng này?"

https://thuviensach.vn

Người khách liếc cô một cái rồi lại tiếp tục lý luận với nhân viên bán hàng: "Thì dùng đồ của các cô chứ còn ai vào đây? Bạn của tôi lúc trước mua kem "Nhã Nhan" ở chính quầy này. Bây giờ các cô trang trí lại, chuyển sang bán sản phẩm cao cấp là có thể chối bỏ trách nhiệm hay sao? Đây rõ ràng là hành vi lừa gạt người tiêu dùng."

Cô nhân viên bán hàng tỏ ra sốt ruột, có lẽ đây là lần đầu tiên quầy VIP gặp phải khách hàng to tiếng như vậy. Cô tiếp tục phân bua: "Thành thực xin lỗi, chúng tôi chỉ là BA sơ cấp, về phương diện này chúng tôi cần phải hỏi ý kiến BA cao cấp mới có thể..." (BA: người quản lý)

Người khách hàng càng nôn nóng hơn: "BA cao cấp của các cô lúc nào mới tới? Chúng tôi đã đợi ở đây mười mấy phút đồng hồ rồi."

"Đã có đồng nghiệp đi gọi chị ấy..."

Cô nhân viên bán hàng nói đến đây liền bị Viêm Lương cắt ngang lời: "Các chị có mang theo sản phẩm Nhã Nhan mà các chị nghi ngờ bị dị ứng không? Còn nữa, các chị đã đi bệnh viện giám định tình trạng dị ứng?"

Người khách đang tức giận, thấy Viêm Lương đột ngột xen vào, chị ta không hề khách khí: "Cô là ai hả?"

"Tôi..."

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai Viêm Lương. Viêm Lương quay đầu, thì ra là Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam dùng ánh mắt ra hiệu cô ngậm miệng. Viêm Lương muốn phản bác, nhưng ngẫm nghĩ một hai giây, cô quyết định im lặng, để Tưởng Úc Nam giải quyết.

Tưởng Úc Nam đi đến trước mặt khách hàng, đưa tấm danh thiếp cho chị ta: "Chị hãy mau chóng đưa bạn chị đến bệnh viện da liễu kiểm tra. Sau

https://thuviensach.vn

khi có kết quả kiểm tra, chị có thể gọi điện theo số ở trên danh thiếp, trực tiếp liên lạc với tôi."

Người khách cầm tấm danh thiếp lên xem. Chị ta hơi sững sờ, lại nhìn thêm một lần để xác định không nhầm lẫn. Sau đó chị ta ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Nếu đúng là sản phẩm của chúng tôi có vấn đề, chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm." Tưởng Úc Nam nở nụ cười hòa nhã: "Bây giờ hai chị có thời gian đi bệnh viện không?"

Sau khi hai người khách gật đầu, Tưởng Úc Nam quay sang thư ký Lý: "Thư ký Lý, cậu đưa hai vị đây đi bệnh viện, chi phí khám bệnh sẽ do chúng ta chi trả."

Thái độ đúng mực của Tưởng Úc Nam nhanh chóng xóa tan cơn giận dữ của đối phương. Sau khi thư ký Lý đưa hai người khách đi khỏi quầy VIP, cô nhân viên bán hàng thở phào nhẹ nhõm. Cô ta đang định mở miệng nói lời cảm ơn, BA cao cấp vừa được gọi đến xử lý tình huống vội vàng cung kính cúi chào Tưởng Úc Nam: "Tổng giám đốc."

Sắc mặt Tưởng Úc Nam không còn vẻ nhã nhặn như khi anh đối diện với khách hàng. Anh từ từ quay đầu nhìn BA cao cấp, động tác và ánh mắt của anh tỏa ra cảm giác bức người: "Tại sao cô không ở vị trí trong giờ làm việc?"

BA cao cấp sợ đến mức không dám ho he.

"Ngày mai cô khỏi cần đi làm." Nói xong, Tưởng Úc Nam quét ánh mắt lạnh lùng về cô nhân viên BA sơ cấp: "Xử lý một việc cỏn con cũng loạn hết cả lên. Công ty đào tạo các cô kiểu gì vậy? Cô hãy nộp lại thẻ làm việc, từ ngày mai không cần đến đây nữa."

Tưởng Úc Nam lúc này trông rất uy nghiêm.

https://thuviensach.vn

Cô nhân viên bán hàng mặt mũi ỉu xìu, tháo tấm thẻ làm việc đưa cho Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam ném cho Viêm Lương: "Hãy giao cho phòng nhân sự."

Nói xong anh liền bỏ đi mất. Viêm Lương vội vã đi theo, anh quay sang dặn cô: "Em hãy gọi điện thoại cho phòng giải quyết khiếu nại, hỏi xem bên đó có nhận được khiếu nại của khách hàng về sản phẩm "Nhã Nhan" hay không?"

"Vâng ạ."

Hai người quay về xe ô tô, Viêm Lương gọi điện thoại cho phòng giải quyết khiếu nại của công ty. Sau đó, trong xe rơi vào không khí trầm mặc.

Mãi đến lúc ô tô dừng lại ở cột đèn đỏ thứ hai, Viêm Lương mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: "Bộ dạng vừa rồi của anh rất đáng sợ."

"Tôi rất ghét những người làm ăn luộm thuộm". Tưởng Úc Nam lúc này tuy vẫn lạnh lùng vô cảm, nhưng vẻ mặt anh lúc này đỡ hơn lúc ở quầy VIP nhiều.

Đến giờ Viêm Lương mới phát hiện, thực ra cô cũng rất sợ anh. Do dự một lúc, cô mở miệng hỏi: "Bây giờ chắc anh không có tâm trạng đi bệnh viện thăm ba tôi đâu nhỉ?"

Một điều bất ngờ là sau khi nghe câu hỏi của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bật cười: "Sao không có tâm trạng chứ? Em yên tâm đi, từ trước đến nay tuy ngoài mặt tôi không mấy vui vẻ nhưng trong lòng tôi không bị ảnh hưởng bởi bất cứ chuyện gì. Ngược lại, em..."

Anh cố ý dừng lại, nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Viêm Lương đang bối rối trước câu nói mập mờ của Tưởng Úc Nam, anh đột đột giơ tay về phía cô. Viêm Lương nhất thời quên cả phản ứng,

https://thuviensach.vn

mở to mắt nhìn đầu ngón tay của anh vuốt nhẹ khóe miệng cô: "...tại sao em lại sợ tôi như vậy?"

Viêm Lương chậm nửa nhịp mới nghiêng đầu né tránh tay anh. Cô liếc nhìn tài xế ở phía trước. Người tài xế dù thấy cử chỉ đùa giỡn của Tưởng Úc Nam nhưng vẫn giả bộ chuyên tâm lái xe. Cấp dưới của Tưởng Úc Nam quả nhiên đã được huấn luyện kỹ càng, không hề tỏ ra bất ngờ trước bất cứ tình huống nào.

Nhưng Viêm Lương không có bản lĩnh đó. Cô né tránh ánh mắt chứa đựng sự tồn tại mãnh liệt của người đàn ông ở bên cạnh: "Con mắt nào của anh thấy tôi sợ anh?"

Tưởng Úc Nam cười thành tiếng: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở em, đàn bà có đôi mắt sợ sệt như con nai ngơ ngác, là dễ kích thích thú tính của đàn ông nhất đấy."

Viêm Lương không thể không thừa nhận, trái tim cô lại đập nhanh một nhịp trước câu nói của Tưởng Úc Nam

***

Viêm Lương xuống xe trước cổng công ty. Cô không muốn đến bệnh viện lại đụng mặt Từ Tử Thanh.

Trước khi Viêm Lương xuống xe, cô nhận được một câu nói châm biếm của Tưởng Úc Nam: "Trông em có vẻ rất ghê gớm, nhưng thực ra chỉ là con chuột nhát gan."

Viêm Lương không bận tâm: "Tôi không đi bệnh viện là vì có việc quan trọng cần làm chứ không liên quan đến chuyện khác."

Tuy lời giải thích tương đối hợp lý nhưng khi xuống xe, Viêm Lương vẫn không nhịn được, đóng sập cửa xe ngay trước mũi Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương không phải nói dối, cô đúng là chuyện quan trọng cần xử lý.

Trước đó, khi cô gọi điện cho phòng giải quyết khiếu nại, ngữ khí quanh quanh co co của trưởng phòng làm cô rất hiếu kỳ. Vì vậy về đến công ty, cô liền đi thẳng tới phòng giải quyết khiếu nại.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, phần lớn các đồng nghiệp đi căng tin ăn trưa. Cả văn phòng rộng lớn không một bóng người, Viêm Lương đi thẳng vào phòng riêng của trưởng phòng.

Qua khe cửa, Viêm Lương nhìn thấy trưởng phòng đang ngồi sau bàn làm việc. Anh ta có bộ dạng nhấp nhổm không yên.

Viêm Lương định gõ cửa, chuông điện thoại bàn đột ngột vang lên, trưởng phòng vội vàng nhấc điện thoại: "Cuối cùng giám đốc cũng chịu gọi điện cho tôi."

Viêm Lương dừng tay trên cánh cửa.

Cô cau mày lắng nghe nhưng không nghe thấy gì cả. Trưởng phòng chỉ nói vào ống điện thoại: "Vâng ạ."

"Vâng ạ."

"Được."

"..."

Viêm Lương đang do dự không biết có nên đẩy cửa đi thẳng vào bên trong, thanh âm của trưởng phòng như gõ mạnh vào sợi dây thần kinh đang căng thẳng của cô: "Nếu lô sản phẩm này còn bị khách hàng khiếu nại, tôi thật sự không thể giúp cô giấu giếm, giám đốc Từ..."

Giám đốc Từ....

https://thuviensach.vn

***

Từ Tử Thanh đang gọi điện thoại ngoài hành lang bệnh viện: "Anh yên tâm đi, lô hàng có vấn đề về chất lượng tôi đã..."

Đầu bên kia đột nhiên cúp điện thoại.

Từ Tử Thanh cau mày: "A lô!"

"A lô!"

Đối phương không trả lời, Từ Tử Thanh nghi hoặc, định cúp điện thoại rồi gọi lại. Đúng lúc này, hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân. Từ Tử Thanh cảnh giác giấu máy di động vào lòng bàn tay rồi quay đầu. Nhìn thấy người vừa đến, cô ta nở nụ cười ngọt ngào: "Tổng giám đốc!"

Tưởng Úc Nam khách sáo gật đầu với cô ta rồi liếc cánh cửa phòng bệnh đóng chặt ở đằng sau: "Chủ tịch đâu rồi?"

"Bố tôi đang ngủ."

"Tôi đến không đúng lúc rồi?"

Nụ cười của Từ Tử Thanh tươi như hoa: "Tôi đang định đi ăn cơm. Hay là anh cùng đi với tôi? Ăn xong quay lại gặp bố tôi cũng chưa muộn."

Vài phút sau, hai người vào một nhà hàng sang trọng cách bệnh viện không xa.

Nhà hàng được bài trí theo phong cách Thượng Hải cổ xưa, nhân viên phục vụ lịch sự chờ khách gọi món. Tưởng Úc Nam cúi đầu xem thực đơn. Từ Tử Thanh không hề bận tâm đến các món ăn, cô ta chống tay xuống cằm ngắm người đàn ông ngồi đối diện: "Nếu tôi nhớ không nhầm, tổng giám đốc hình như là người Thượng Hải. Món ăn Thượng Hải của nhà hàng này rất nổi tiếng, chắc sẽ hợp khẩu vị tổng giám đốc."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tưởng Úc Nam hơi thay đổi.

Nhưng anh mỉm cười rất nhanh.

Có lẽ do khẩu vị đã thay đổi, Từ Tử Thanh gọi mấy món nổi tiếng của nhà hàng, nhưng người đàn ông ở phía đối diện chỉ chấm mút qua loa. Mỗi món bày ra rất ít nhưng đến cuối bữa ăn vẫn còn thừa nhiều.

Khi buông đũa thanh toán tiền, Từ Tử Thanh nhân tiện kêu nhân viên phục vụ gói đồ ăn mang về.

Quả nhiên, hành động này dẫn đến ánh mắt khó hiểu của Tưởng Úc Nam.

Từ Tử Thanh xếp lại hộp đựng thức ăn thừa: "Sao thế?"

"Lần đầu tiên tôi chứng kiến một tiểu thư nhà giàu gói đồ ăn thừa."

"Bởi vì đằng sau bệnh viện..."

Tưởng Úc Nam ngộ ra: "Suýt nữa tôi quên mất. Trước đây tôi từng nghe Viêm Lương nói, ngõ nhỏ ở đằng sau bệnh viện có rất nhiều mèo hoang. Cô và Châu Trình thường gói thức ăn thừa về nuôi bọn chúng."

Trong lúc Từ Tử Thanh còn chưa biết đối đáp thế nào, khóe miệng Tưởng Úc Nam nhếch lên, nhưng ánh mắt anh vẫn lạnh nhạt: "Cô đúng là người tốt bụng."

Lần này, Từ Tử Thanh rơi vào tình huống ngượng ngùng thật sự.

Trên đường quay về bệnh viện, Từ Tử Thanh im lặng không nói một lời nào.

Khi hai người vào phòng bệnh, Từ Tấn Phu đang được cô y tá đỡ ngồi dậy, tinh thần của ông ta tốt hơn trước rất nhiều.

https://thuviensach.vn

"Bố!" "Chủ tịch!" Cả hai đồng thời lên tiếng.

"Sao hai người lại cùng nhau đến đây?" Từ Tấn Phu giơ tay: "Ngồi đi!"

Giọng nói của Từ Tấn Phu rất nhẹ, phát âm còn chưa linh hoạt. Từ Tử Thanh biết ý giải thích: "Tổng giám đốc Tưởng đặc biệt đến đây báo cáo tình hình mới nhất với bố, nhưng bố ngủ trưa nên chúng con ra ngoài ăn cơm. Vì vậy chúng con mới về cùng nhau ạ."

Từ Tấn Phu hiếm khi tỏ ra hài lòng một ai đó như vậy: "Tôi tin tưởng năng lực của Tưởng tiên sinh, nên mới yên tâm giao công ty cho cậu quản lý. Cậu không cần phải báo cáo với tôi."

Ánh mắt của ông ta nhìn Từ Tử Thanh và Tưởng Úc Nam rất ôn hòa dịu dàng.

Từ Tử Thanh vừa gọt táo cho Từ Tấn Phu, vừa thỏ thẻ: "Bố tôi thường bảo tôi cần phải học hỏi nhiều điều ở tổng giám đốc."

Tưởng Úc Nam mỉm cười, đón nhận lời tán dương.

Từ Tử Thanh gọt một quả táo cho bố cô ta, lại gọt tiếp một quả cho Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam vừa giơ tay ra nhận, cửa phòng bệnh đột nhiên mở toang.

Từ Tử Thanh giật mình.

Cô ta quay đầu, thấy Viêm Lương đang đứng ở cửa.

Từ Tấn Phu cũng hơi sững sờ.

Chỉ có Tưởng Úc Nam không hề tỏ ra bất ngờ, thậm chí khóe mắt anh còn ẩn chứa ý cười.

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó, Từ Tử Thanh mỉm cười: "Sao em lại đến đây?"

Viêm Lương lạnh lùng nhìn cô ta rồi từ từ tiến lại gần.

Cô đột nhiên giơ tay quăng tập tài liệu trúng gương mặt đang tươi cười của Từ Tử Thanh.

Nụ cười của Từ Tử Thanh đông cứng trong giây lát.

Tài liệu bay tung tóe, Từ Tấn Phu nổi giận: "Viêm Lương! Con lại giở trò gì hả?"

Nghe câu chất vấn của Từ Tấn Phu, Viêm Lương chỉ liếc bố cô một cái rồi lại dán mắt vào Từ Tử Thanh: "Bố hãy hỏi xem con gái yêu quý của bố đã gây ra chuyện gì cho công ty?"

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Phòng bệnh rơi vào trạng thái yên ắng đáng sợ.

Trong không khí tĩnh mịch đó, mỗi người đều có ý nghĩ riêng.

Từ Tấn Phu cuối cùng cũng nổi giận: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Từ Tử Thanh nhìn tập tài liệu, trên đó xuất hiện chữ ký của cô ta. Sắc mặt cô ta tái mét trong phút chốc.

Viêm Lương nhặt tài liệu ném lên giường bệnh rồi nói với Từ Tấn Phu: "Chị ta chiếm dụng dây chuyền sản xuất dành riêng cho "Nhã Nhan" vào việc khác. Còn "Nhã Nhan" bị chị ta đẩy cho xưởng vệ tinh ở bên ngoài. Khi sản phẩm xảy ra vấn đề về chất lượng, chị ta lại ép phòng giải quyết khiếu nại không cho họ báo cáo lên cấp trên. Nếu hôm nay không phải bọn con tình cờ gặp khách hàng bị dị ứng đến quầy khiếu nại, danh tiếng của công ty sớm muộn cũng tiêu tan."

Từ Tấn Phu cầm tập tài liệu xem từng trang một. Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, sắc mặt Từ Tấn Phu ngày càng khó coi. Cuối cùng ông ta ném tập tài liệu sang một bên: "Tử Thanh, con hãy giải thích những chuyện này."

"Bố..." Từ Tử Thanh rơm rớm nước mắt.

Từ Tấn Phu cố nén giận, ông ta đột nhiên quay sangTưởng Úc Nam: "Tưởng tiên sinh, phiền cậu đưa Viêm Lương ra ngoài một lát."

https://thuviensach.vn

Từ đầu đến cuối Viêm Lương không rời mắt khỏi Từ Tấn Phu nên cô có thể bắt gặp sự mâu thuẫn trong đáy mắt bố cô. Cô lại đưa mắt nhìn Từ Tử Thanh, lúc này như con chuột bạch kinh sợ. Ngầm hiểu ra điều gì đó, Viêm Lương bất giác nở nụ cười mỉa mai. Không đợi Tưởng Úc Nam lên tiếng, cô quay người đi khỏi phòng bệnh.

Lúc mở cửa, Viêm Lương cuối cùng không nhịn nổi, cất giọng đầy cay đắng: "Nếu chuyện này do con làm, chắc bố sẽ tống thẳng con đến phòng bảo vệ mà không cần suy nghĩ nhiều."

Từ Tấn Phu trầm mặc.

Con gái nhỏ của ông không nên như vậy. Đáng lý ra cô phải tỏ thái độ nóng nảy, tức giận, kích động, khiến người khác dù muốn cũng không quý mến nổi, chứ không phải bộ dạng như bây giờ: mất tinh thần, tuyệt vọng, khao khát được yêu thương nhưng vĩnh viễn không nhận được tình yêu của ông.

Rời khỏi phòng bệnh, Viêm Lương lập tức đi ra thang máy, cô không muốn ở lại đây dù chỉ một giây một phút.

Đúng lúc này, một bàn tay giữ cô lại.

Viêm Lương không cần nhìn cũng biết người ngăn cô là ai, cô giật tay người đó, biến sự không cam lòng thành lời nói ác ý với anh: "Chị ta sẽ không bao giờ bị tổn thương dù chỉ là một cọng tóc. Anh còn bắt tôi ở lại đây làm gì? Nhìn bọn họ diễn trò cha con thâm tình sao?"

Tưởng Úc Nam không phản bác cũng không đáp lời, anh càng dùng sức nắm chặt cánh tay cô. Viêm Lương cuối cùng đành phải nhượng bộ, cô ngồi xuống ghế dài trên hành lang và vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

Tưởng Úc Nam cất giọng lạnh lùng: "Nhược điểm của em là nóng tính quá, còn nhược điểm của cô ta là quá tham lam. Nếu em và cô ta bổ sung

https://thuviensach.vn

cho nhau, có lẽ hai người sẽ đạt thành tựu không thua kém Từ Tấn Phu năm đó. Chỉ đáng tiếc bây giờ hai chị em nhìn nhau như kẻ thù. Đừng nói đến hợp tác, không đối đầu đã là tốt lắm rồi."

Viêm Lương cười nhạt: "Anh nói cứ như anh không có nhược điểm ấy."

Tưởng Úc Nam thẳng thắn thừa nhận: "Tất nhiên tôi cũng có nhược điểm."

"Gì vậy?"

"Em."

Viêm Lương ngây người.

Liệu đây có phải lời bày tỏ tình cảm gián tiếp của một người thông minh? Đối với Viêm Lương, đây giống một câu nói đùa hơn. Viêm Lương không cười nổi, cũng không cảm thấy động lòng trước lời nói đó, thế là cô mở miệng: "Tôi chỉ không cẩn thận ngủ với anh một lần, quan hệ giữa chúng ta chẳng có gì đặc biệt. Vậy mà tôi lại trở thành nhược điểm của anh, tôi có nên nhảy cẫng lên vui mừng không tổng giám đốc?"

Tưởng Úc Nam bị cô chọc cười, nụ cười của anh có chút thâm hiểm: "Bây giờ, tôi bắt đầu thông cảm với bố em rồi, thảo nào quan hệ giữa em và bố em tệ như vậy. Đúng là một nha đầu miệng lưỡi sắc bén. Tôi mà là bố em, tôi sẽ nhốt em lại, dùng dây da dạy em cách đối nhân xử thế, làm thế nào để đối xử hòa nhã với mọi người, làm thế nào để khống chế tính tình."

"Tôi..."

Viêm Lương đang định cãi lại, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam và Viêm Lương đều quay đầu, chỉ thấy Từ Tử Thanh mặt mày ủ rũ xuất hiện ở cửa phòng. Cô ta lảng tránh ánh mắt của bọn họ, bối rối gật đầu chào Tưởng Úc Nam rồi đi thẳng. Hình bóng cô ta nhanh chóng biến mất sau cửa thang máy.

Tưởng Úc Nam lạnh lùng dõi theo Từ Tử Thanh rồi quay sang Viêm Lương: "Vào trong đi."

"Tôi không vào, vào đó chỉ tổ chuốc bực vào thân."

Tưởng Úc Nam rất có kinh nghiệm đối phó với Viêm Lương, đó là không thể dùng lý lẽ với cô. Càng dùng lý lẽ, cô sẽ càng đáp trả bằng những lời lẽ sắc bén khó nghe. Trực tiếp lôi cô vào trong là hành động đúng đắn nhất.

Viêm Lương ra sức giãy giụa nhưng không thành công. Cuối cùng cô đành để Tưởng Úc Nam áp giải vào phòng bệnh.

Từ Tấn Phu vẫn ngồi trên giường bệnh, nhưng ông ta không còn vẻ tức giận như trước, mà thay vào đó là thái độ bình thản sau khi đã cân nhắc cách giải quyết: "Về vụ này, ta sẽ cho người đi điều tra, con không cần nhúng tay vào."

Câu nói rất bình thường, nhưng ngữ khí hàm chứa sự cảnh cáo. Viêm Lương hừm một tiếng rồi quay sang Tưởng Úc Nam, ánh mắt cô như muốn nói: Anh thấy chưa? Tôi biết ngay mà, quyết định của ông ấy nằm trong định liệu của tôi.

***

Nhãn hiệu mỹ phẩm mới Secret dành riêng cho thị trường Bắc Mỹ sau khi thử nghiệm trên da người thành công, chính thức đi vào sản xuất. Ở thời điểm then chốt này, Từ thị công bố tin tức điều động nhân sự: Từ Tử Thanh chủ động xin từ chức giám đốc quản lý sản phẩm, cô ta bị điều đi bộ

https://thuviensach.vn

phận mới thành lập cho riêng nhãn hiệu Secret, toàn quyền phụ trách những vấn đề liên quan đến Secret.

Công ty đổ một khoản tiền lớn vào Secret. Từ Tử Thanh bề ngoài là hạ chức, trong tay không còn thực quyền. Nhưng cô ta được điều đến bộ phận có tính thử thách nhất ở thời điểm hiện tại, khiến người trong công ty đều đoán già đoán non, đây là một động thái có tính ám chỉ của Từ Tấn Phu, nhằm đào tạo Từ Tử Thanh trở thành người thừa kế công ty.

Ngược lại, Viêm Lương cũng phải trả giá vì hành động nông nổi của cô. Cô bị điều đi phụ trách "Nhã Nhan", nhãn hiệu bị công ty xếp xó.

Lâu rồi Viêm Lương không về nhà lớn, nhưng cô cũng nghe nói mẹ cô nổi giận khi nghe thông báo sắp xếp nhân sự. Viêm Lương còn tưởng mẹ cô sẽ không ngừng tranh cãi với bố cô. Kể từ lúc Viêm Lương hiểu chuyện, mâu thuẫn và chiến tranh trong gia đình thường xuyên xảy ra, làm cô hết sức chán ghét. Không ngờ lần này, khi gọi điện thoại cho cô, ngữ khí bà Viêm rất bình thản: "Viêm Lương, cô cứ yên tâm tiếp quản "Nhã Nhan", tôi sẽ trải đường giúp cô."

Bà Viêm không cằn nhằn tức giận, làm Viêm Lương vô cùng kinh ngạc.

Vài ngày sau, công ty tổ chức đại hội cổ đông bất thường, Viêm Lương nhận được thông báo tham gia, cô tưởng Từ Tấn Phu gọi cô đi. Lúc vào phòng hội nghị, ngoài một số cổ đông lớn, Từ Tử Thanh cũng có mặt, Viêm Lương càng chắc chắn suy đoán trước đó của mình.

Nhưng đến khi cuộc họp bắt đầu, Từ Tấn Phu cũng không xuất hiện.

Từ Tử Thanh ngồi bên cạnh ghế chủ tịch, cô ta không ngừng nhìn đồng hồ. Nhưng đã quá thời gian bắt đầu cuộc họp năm phút, cô ta đành quay hỏi người thư ký số một của Từ Tấn Phu là thư ký Lưu, cũng là người đứng ra triệu tập đại hội cổ đông lần này: "Bố cháu lúc nào mới đến nơi?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của thư ký Lưu hết sức kỳ lạ. Ông ta vừa định mở miệng, cửa phòng hội nghị đột ngột mở toang. Viêm Lương bất giác quay đầu về phía cửa.

Người đi vào là mẹ cô.

Thư ký Lưu lẩn tránh ánh mắt nghi hoặc của Từ Tử Thanh. Lúc này, bà Viêm đã ngồi vào vị trí chủ tịch. Thấy bà Viêm gật đầu, thư ký Lý tuyên bố: "Mọi người đã tập trung đông đủ, cuộc họp bắt đầu."

Viêm Lương kinh ngạc không kém Từ Tử Thanh là bao. Cô còn chưa tiêu hóa nổi việc mẹ cô đột nhiên xuất hiện ở đại hội cổ đông, bà Viêm đã mở miệng: "Thành thật xin lỗi quý vị, tôi nhờ thư ký Lưu thay tôi tổ chức đại hội cổ đông lần này, là muốn chính thức nói rõ một số chuyện. Nhiều năm qua tôi không quan tâm đến việc kinh doanh của công ty, bây giờ đột nhiên nhúng tay vào, mong các vị lượng thứ."

Viêm Lương chưa bao giờ chứng kiến bộ dạng nghiêm nghị của bà Viêm như lúc này.

Một cổ đông lớn luôn đứng về phía bà Viêm là chú Trần lập tức lên tiếng: "Không có gì phải ngại. Tuy từ trước đến nay Từ phu nhân không can thiệp vào việc kinh doanh của công ty, nhưng bà là nữ chủ nhân của công ty, hoàn toàn có quyền phát biểu."

"Nói cũng đúng". Bà Viêm mỉm cười: "Dù sao tôi cũng là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Từ thị."

Nói xong, bà đảo mắt qua Từ Tử Thanh. Từ Tử Thanh cuối cùng cúi đầu né tránh.

Bà Viêm thu lại ánh mắt, tiếp tục hướng về các cổ đông trong phòng hội nghị: "Các vị đừng trách tôi nói những lời khó nghe. Từ Tấn Phu trước kia dựa vào mối quan hệ của Viêm gia chúng tôi mới tạo dựng sự nghiệp

https://thuviensach.vn

như ngày hôm nay, đây là một sự thật không ai có thể phủ nhận. Lúc sinh thời bố tôi có nói: giúp đỡ người khác không phải để trông mong người đó báo đáp, nhưng làm người dù sao cũng nên uống nước nhớ nguồn, các vị nghĩ có đúng không?"

Bà Viêm nói đến mức này, các cổ đông cũng đoán ra ít nhiều.

Thấy các cổ đông trầm ngâm, bà Viêm nói tiếp: "Từ Tấn Phu cho rằng Viêm Lương thích hợp tiếp quản "Nhã Nhan". Tôi không phản đối quyết định này. Điều tôi phản đối là, "Nhã Nhan" là nhãn hiệu đầu tiên của công ty, giúp công ty tạo dựng giang sơn, vậy mà bây giờ lần lượt bị rút khỏi thị trường, bị chiếm dụng dây chuyền sản xuất. Cũng giống các vị ngồi đây, đều là nguyên lão công thần từng bỏ không ít công sức vào công ty, khi đã lợi dụng hết giá trị rồi bị đá bay. Từ Tấn Phu làm vậy, khác nào qua cầu rút ván?"

Các cổ đông có người gật đầu biểu thị tán thành, có người trao đổi bằng ánh mắt. Sau đó một người đại diện lên tiếng: "Từ phu nhân, có chuyện gì xin bà cứ nói thẳng ra đi. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ trong khả năng của chúng tôi."

Bà Viêm mỉm cười thay lời cám ơn, sau đó bà đưa mắt ra hiệu thư ký Lưu.

Thư ký Lưu rút ra một tập tài liệu, bà Viêm giải thích: "Một sản phẩm tốt như vậy nên được coi trọng. Đây là đề án tôi nhờ người đi sâu nghiên cứu "Nhã Nhan", bao gồm phân tích thị trường, định vị lại thị phần của Nhã Nhan...Viêm Lương vẫn còn ít tuổi, sau này con bé có vấn đề gì trong việc tiếp quản "Nhã Nhan", mong các bậc trưởng bối giúp đỡ."

Phòng hội nghị rơi vào không khí tĩnh lặng hồi lâu...

Các cổ đông trầm ngâm cân nhắc thiệt hơn. Cuối cùng, bọn họ lần lượt ký tên vào khung ý kiến trên bản đề án.

https://thuviensach.vn

Bà Viêm hài lòng đứng dậy, vẫy tay ra hiệu Viêm Lương từ đầu đến cuối ngồi im lặng ở một góc đi đến bên bà. Viêm Lương ngần ngừ vài giây mới nhúc nhích.

Hai mẹ con kẻ trước người sau rời khỏi phòng hội nghị.

Đến bãi đỗ xe, bà Viêm mới rút điện thoại di động đã được điều chỉnh thành chế độ im lặng.

Mười mấy cuộc điện thoại gọi nhỡ.

Bà Viêm vừa rút máy di động là có điện thoại gọi đến ngay, bà liền nối máy trước mặt con gái.

Từ Tấn Phu nghe phong thanh đã đến công ty, ông ta hét lên trong điện thoại: "Một người đàn bà như bà thì hiểu gì chứ? Đúng là điên khùng."

Bà Viêm vỗ vai Viêm Lương: "Con cứ đi làm đi."

Từ Tấn Phu nói rất lớn tiếng, Viêm Lương nghe rõ mồn một. Cô hết nhìn chiếc điện thoại trong tay bà Viêm lại nhìn mẹ mình. Cuối cùng, cô không lên tiếng, quay người đi vào thang máy.

Bà Viêm ngồi vào xe ô tô, miệng mỉm cười. Bà dõi theo bóng lưng con gái bằng ánh mắt kiên định: "Ít nhất tôi cũng biết, vì con gái của tôi, tôi có thể làm bất cứ điều gì."

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nhờ sự du thuyết của bà Viêm, các cổ đông lớn đều thông qua nghị quyết ủng hộ "Nhã Nhan". Chủ tịch hội đồng quản trị Từ thị Từ Tấn Phu cuối cùng đành phải ký tên vào bản đề án. Như vậy, "Nhã Nhan" và Secret đều được phân bổ chi phí đầu tư sản xuất như nhau.

Nhưng do thái độ kiên quyết của Từ Tấn Phu, các cổ đông đều nhất trí, hai nhãn hiệu chỉ được rót vốn sản xuất tương đương, còn những vấn đề liên quan đến dây chuyền sản xuất, mạng lưới tiêu thụ, đầu tư quảng cáo...sẽ không giống nhau mà được quyết định bởi tình hình tiêu thụ. Sản phẩm nào chiếm thị phần cao hơn, sản phẩm đó sẽ nhận nhiều sự ủng hộ hơn.

Hiện tại, "Nhã Nhan" chỉ chiếm một thị phần vô cùng nhỏ bé trên thị trường. Điều đó có nghĩa là, ngoài vốn sản xuất, "Nhã Nhan" không được hưởng bất cứ ưu thế nào của công ty. Viêm Lương buộc phải đích thân tạo dựng một đội ngũ nhân viên. Cô phải dựa vào bản thân và đội ngũ nhân viên của cô trong việc tranh giành thị trường với các sản phẩm khác.

Điều này khiến người mới chính thức đi làm chưa đến một năm như Viêm Lương rất phiền não.

May mà cô không thiếu tiền. Khi không thể sử dụng người của công ty, cô có thể thông qua công ty nhân lực Lạp Đầu, mời nhân tài về làm việc với mức lương cao.

Quá trình định vị lại sản phẩm, thay đổi hình thức mẫu mã...không phải ngày một ngày hai là xong. Nhưng tiền nhiều cũng là một lợi thế, có

https://thuviensach.vn

thể rút ngắn thời gian.

Trước đây, "Nhã Nhan" độc chiếm thị trường kem bôi mặt. Ở thời điểm hiện tại, các loại kem dưỡng da cơ bản và kem bảo vệ ở mức độ sâu có cơ hội phát triển lớn. Chính vì vậy, ngay sau khi tiếp quản nhãn hiệu, việc đầu tiên Viêm Lương tiến hành là ký hợp đồng nghiên cứu các sản phẩm kem dưỡng da cơ bản, kem chống nắng, tinh dầu, kem dưỡng da toàn thân...

Nhưng một yếu tố quan trọng nhất không phải có tiền là xong, đó là mạng lưới tiêu thụ.

Các nhãn hiệu lớn đều có nhà phân phối cố định. Một người mới như Viêm Lương muốn cướp miếng cơm từ miệng người khác, thật không dễ chút nào.

Một tháng sau đó là tháng bận rộn nhất trong cuộc đời Viêm Lương. Cô và nhóm của cô không ngừng họp hành, không ngừng thảo luận phương án, phủ định phương án trước, lập lại phương án mới.

Một nhãn hiệu đã lỗi thời đi tranh đoạt thị trường với các nhãn hiệu đang được ưa chuộng, quả thực khó như hái sao trên trời.

Lại một đêm thức trắng, lại một phương án không có tính khả thi. Viêm Lương cuối cùng không kiềm chế nổi, ném tập tài liệu sang một bên, tựa người vào thành ghế sofa thở dài.

Nhóm của Viêm Lương làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm, khi thấy nỗ lực của bản thân hóa thành bong bóng, ai nấy đều tỏ ra thất vọng. Tuy nhiên, họ cũng thông cảm với tâm trạng của Viêm Lương nên mở miệng an ủi cô: "Giám đốc Viêm, phương án tiêu thụ này không thông, chúng ta có thể tìm cách khác, kiểu gì cũng sẽ có biện pháp."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương tự biết những người ở đây càng có tư cách than vãn hơn cô, cô liền thu lại vẻ mặt cau có, mỉm cười với các đồng nghiệp: "Các anh các chị đều làm thêm suốt một tuần nay, hôm nay mọi người về nghỉ sớm đi. Tan họp."

Mọi người thu dọn đồ, lần lượt rời khỏi phòng họp. Thấy Viêm Lương vẫn còn ngồi nguyên vị trí, giơ tay bóp trán, một đồng nghiệp hỏi: "Giám đốc Viêm, cô chưa về sao?"

"Mọi người cứ về trước đi, tôi còn chút việc cần giải quyết nốt."

Các đồng nghiệp gật đầu, lúc ra ngoài không quên đóng cửa giúp Viêm Lương.

Phòng họp trở nên vô cùng yên tĩnh, Viêm Lương mặt mày ủ rũ. Thật ra cô chẳng có công việc cần giải quyết mà cô cần ở lại một mình để kiểm điểm bản thân.

Biến Từ thị từ một xưởng sản xuất nhỏ trở thành đế quốc trong ngành mỹ phẩm, bố cô quả thực là một người tài giỏi. Năng lực của cô không bằng một phần mười Từ Tấn Phu, cô không thể vượt qua thì có tư cách gì coi thường ông?

Khi Viêm Lương đang chìm đắm trong suy nghĩ, cửa phòng họp đột nhiên mở toang. Viêm Lương nghe thấy tiếng động, cô không muốn người khác, đặc biệt là cấp dưới bắt gặp bộ dạng chán nản của cô, vì vậy cô vội ngồi thẳng người, lấy lại tinh thần.

Một ly cà phê nóng được đặt vào tay Viêm Lương, cô mỉm cười ngẩng đầu: "Sao vẫn còn chưa về..."

Viêm Lương lập tức ngây người.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Viêm Lương trước con mắt ngỡ ngàng của cô.

Đến lúc này Viêm Lương mới có phản ứng, cô lại thừ người, trong giây lát bỏ đi tấm mặt nạ ngụy trang. Cô thở dài một hơi rồi nhấp cà phê.

Tưởng Úc Nam tựa người vào thành ghế một cách lười nhác, anh nhìn cô chăm chú: "Dạo này em thường thức đêm phải không?"

"Sao anh biết?"

"Trông em xấu đi không chỉ một chút."

Viêm Lương trừng mắt với anh, nhưng cô vẫn lo lắng sờ mặt. Có lẽ do thức đêm nhiều nên cô hốc hác tiều tụy. Cử chỉ của cô khiến Tưởng Úc Nam lắc đầu cười khẽ: "Tôi nói đùa đấy, em vẫn xinh như thường."

Đến lúc này, vẻ mặt Viêm Lương mới dịu đi, cô không lên tiếng, chỉ im lặng thưởng thức cà phê.

Tưởng Úc Nam tùy tiện cầm tập tài liệu của cô lên xem.

Bình thường, bộ dạng của Tưởng Úc Nam rất tự nhiên tùy ý, nhưng ánh mắt anh có khả năng nhìn thấu vấn đề, Viêm Lương đã sớm lĩnh giáo điều này. Muốn tìm hiểu con người Tưởng Úc Nam, tuyệt đối không thể nhìn vẻ bề ngoài của anh, mà cần đọc hiểu ánh mắt của anh. Vào giây phút này, Viêm Lương có thể đọc được tin tức có lợi cho bản thân từ ánh mắt của anh. Cô lập tức bỏ ly cà phê xuống bàn, ngồi thẳng người: "Anh có ý kiến gì hay không?"

Tưởng Úc Nam đóng tập tài liệu, khoanh hai tay vắt chân chữ ngũ, giống một đại công tử dạy bảo người hầu: "Việc định vị sản phẩm "Nhã Nhan" của em không ổn."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương lập tức sa sầm mặt.

Nếu là trước đây, Viêm tiểu thư nhất định sẽ hất cốc phủi mông bỏ đi. Bây giờ, cô lập tức điều chỉnh tâm trạng, ghé sát Tưởng Úc Nam, như một học sinh khiêm tốn có tinh thần cầu tiến: "Không ổn ở điểm nào?"

"Mời tôi làm tham mưu rất đắt đấy."

Thấy Tưởng Úc Nam hơi nhíu mày, Viêm Lương biết cô lại bị con cáo già này bắt thóp. Nhưng đây là tình huống nói chuyện bằng thực lực, mà Viêm Lương hiểu rõ thực lực của Tưởng Úc Nam hơn ai hết. Cuối cùng, người thỏa hiệp chỉ có thể là cô: "Anh muốn gì?"

"Không nhiều." Tưởng Úc Nam cố ý liếc xuống bờ môi Viêm Lương, rồi rất nhanh lại nhìn vào mắt cô: "Một nụ hôn là đủ".

Tưởng Úc Nam tưởng Viêm Lương sẽ ngập ngừng do dự hoặc trừng mắt với anh. Nào ngờ, cô lập tức nhoài người về phía anh.

Viêm Lương túm cà vạt của Tưởng Úc Nam, hôn chụt một cái lên môi anh. Sau đó, cô buông cà vạt: "Anh nói đi!"

"Em không nên đặt trọng tâm vào "làm mới" mà cần "làm cũ."

Viêm Lương cau mày: "Đừng vòng vo tam quốc nữa, tổng giám đốc."

Chọc cô tức giận là một hành động rất thú vị, Tưởng Úc Nam tất nhiên không bỏ qua cơ hội. Ngừng một lát, anh mới từ tốn mở miệng: "Nhã Nhan có ưu thế ở mảng kem bôi mặt, thì em hãy tập trung vào mảng đó, đừng biến nó trở thành nhãn hiệu thập cẩm như các nhãn hiệu khác của Từ thị. Em muốn biến Nhã Nhan trở thành nhãn hiệu toàn diện, tất nhiên không thể thiếu sản phẩm bảo vệ da cơ bản hay kem dưỡng thể...Có điều, những thứ này chỉ có tác dụng "thêu hoa trên gấm" mà thôi. Giống như khi người tiêu dùng khi nhắc đến Kose, họ sẽ nghĩ đến sản phẩm nào của nhãn hiệu này

https://thuviensach.vn

đầu tiên? Nhắc đến Estee Lauder, sản phẩm đầu tiên người tiêu dùng nghĩ đến là gì?" (Thành ngữ "Thêu hoa trên gấm" có nghĩa là việc làm thừa thãi) (Kose và Estee Lauder là hai nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Nhật Bản và Mỹ)

Viêm Lương chìm đắm trong lời nói của Tưởng Úc Nam, sắc mặt cô dần trở nên nặng nề: "Sau đó thì sao?"

Tưởng Úc Nam chỉ nhìn cô mà không nói tiếp.

Viêm Lương im lặng chờ đợi, nhưng anh đột ngột đứng dậy.

Tưởng Úc Nam đến trước mặt cô, từ nhìn nghiêng đổi thành nhìn cô từ trên cao. Lần này anh không cần che đậy, trắng trợn giơ tay vuốt ve bờ môi Viêm Lương rồi nâng cằm cô: "Nụ hôn vừa rồi chưa đã..."

Tưởng Úc Nam không nói hết câu, bởi vì anh đã phủ xuống môi Viêm Lương.

Viêm Lương ép bản thân không suy nghĩ đến vấn đề, tại sao cô lại rơi vào hoàn cảnh phải bán "sắc"? Cô cố gắng chuyển sự chú ý nghĩ đến chuyện khác. Ví dụ như, tại sao kỹ thuật hôn của anh lại tuyệt vời như vậy...

Sau một nụ hôn nồng nàn kiểu Pháp kéo dài, Tưởng Úc Nam mới thỏa mãn buông lỏng bàn tay đang đỡ gáy Viêm Lương. Liếc thấy Viêm Lương vẫn còn thở hổn hển, anh cắn nhẹ vào môi dưới hơi sưng lên của cô và mở miệng: "Em đừng lúc nào cũng muốn ăn một miếng là béo ngay, em cứ làm tốt sản phẩm kem bôi mặt đi đã, rồi tính kế lâu dài sau."

Viêm Lương không xác định liệu cô có đủ dũng khí đặt cược tất cả vào lọ kem bôi mặt nho nhỏ? Nhưng ánh mắt kiên định của người đàn ông đối diện đã tiếp thêm sức mạnh cho cô.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương dường như đã bị anh thuyết phục.

Tưởng Úc Nam phảng phất có thể nhìn thấu Viêm Lương. Cả hai trầm mặc một lúc lâu, Viêm Lương cuối cùng cũng quyết định, cô vừa định mở miệng, anh đột nhiên cướp lời: "Khi nào làm xong đề án, em hãy đi tìm một người."

"Ai cơ?"

"Lộ Chinh."

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 16 (18+)

Lộ Chinh...

Nhắc đến cái tên này, Viêm Lương lại bực mình: "Anh tưởng chúng tôi không đi tìm anh ta chắc? Tôi gọi cho thư ký của anh ta không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, đều không thể hẹn gặp. Lộ đại công tử còn nói rõ bận trăm công nghìn việc, không có thời gian tiếp chúng tôi."

Là con trai độc nhất của Lộ Minh Đình, người sáng lập tập đoàn Minh Đình, đồng thời là CEO đương nhiệm của tập đoàn Minh Đình, Lộ Chinh quả thực có tư cách kiêu căng. Điểm này, Viêm Lương không hề có bất cứ thắc mắc nào.

Viêm Lương nghĩ, nếu có thể đưa "Nhã Nhan" vào hệ thống bách hóa và trung tâm thương mại của Minh Đình trên toàn quốc, cô sẽ không cần lo đầu ra sản phẩm. Vì vậy, cô đã sớm chuẩn bị tinh thần cúi đầu hạ giọng.

Thế nhưng tính toán hay đến mấy cũng vô dụng. Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa gặp được Lộ Chinh.

Bực dọc tích tụ trong lòng nhiều ngày, hôm nay tìm được đối tượng bộc phát, Viêm Lương đương nhiên không bỏ qua cơ hội than vãn. Cô vừa nói vừa bày ra bộ dạng ấm ức.

Viêm Lương đoán dáng vẻ của cô bây giờ nhất định giống học sinh tiểu học mách lẻo với thầy cô, chắc sẽ bị Tưởng Úc Nam cười nhạo. Nào ngờ, Tưởng Úc Nam tỏ ra ngạc nhiên, ánh mắt anh lóe lên tia tán thưởng: "Không tồi, em có thể nghĩ ra chiêu lợi dụng mạng lưới của Minh Đình, cũng coi như trẻ con dễ dạy bảo."

https://thuviensach.vn

Không biết là lời khen hay châm chọc cô nữa? Viêm Lương dẩu môi, thả lỏng toàn thân tựa vào thành ghế.

Tưởng Úc Nam vừa cảm thấy Viêm Lương luyện được một chút bản lĩnh vui giận không thể hiện ra sắc mặt, liền bị cô phá hỏng. Anh lắc đầu bất lực: "Em đừng có cứng nhắc như vậy. Nếu đã không thể hẹn anh ta qua thư ký thì em hãy trực tiếp đi gặp anh ta."

"Anh bảo tôi sống chết bám lấy anh ta?" Viêm Lương nhăn mặt nhíu mày.

"Chỉ có giả bộ làm cháu trước, sau này em mới có thể làm ông."

Viêm Lương khinh thường câu nói của anh, cô ngẩng đầu cười nhếch mép với Tưởng Úc Nam: "Thật ngại quá tổng giám đốc. Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng học kỹ năng giả làm cháu, tôi không biết."

"Rất đơn giản, cho dù đối phương nói gì làm gì, trong lòng em chửi rủa cả tổ tông của anh ta cũng không sao, nhưng bề ngoài em vẫn phải tỏ ra đúng mực, luôn luôn nhớ đến mục đích của em, cố gắng giữ nụ cười trên môi."

Lúc này, Tưởng Úc Nam ghé mông ngồi trên bàn, còn Viêm Lương mặt mũi nhăn nhó ngồi ở ghế. Hai người cách nhau một cánh tay. Vừa nói xong, anh liền giơ hai tay kéo má cô thành mặt cười: "Giống như thế này."

Theo phản xạ, Viêm Lương định gạt tay anh ra, nhưng nghĩ thế nào cô lại rụt tay về, chủ động mỉm cười với Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam hài lòng buông tay.

Cảm thấy không cam tâm nên Viêm Lương giả bộ cười nịnh nọt: "Tôi sẽ học hỏi tổng giám đốc làm thế nào để trở thành người không biết xấu hổ."

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng có thể "chửi đểu" Tưởng Úc Nam, Viêm Lương cảm thấy rất vui.

Ánh mắt của người đàn ông ở bên cạnh không biết từ lúc nào lạnh lẽo hẳn. Viêm Lương vừa định đứng dậy ra về, vô tình đối mắt anh, cô ngây người trong giây lát.

Khi Viêm Lương còn đang thảng thốt, Tưởng Úc Nam đột nhiên giơ tay giữ thành ghế của cô.

Bởi vì ghế có bánh xe chuyển động, anh dễ dàng kéo Viêm Lương đến trước mặt anh.

Phòng hội nghị đèn sáng như ban ngày, nhưng đôi mắt Tưởng Úc Nam sâu hun hút như lòng biển. Theo động tác cúi người của anh, tia sáng khúc xạ từ đáy mắt trở nên chợt sáng chợt tối, khiến người khác không thể nắm bắt suy nghĩ của anh.

Nhìn anh mỉm cười với cô, Viêm Lương bỗng dưng đờ người, để mặc ngón trỏ của anh lướt trên bờ môi rồi di chuyển xuống dưới cằm, cổ, xương đòn, đến chiếc cúc đầu tiên trên áo sơmi của cô.

Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng cởi cúc áo.

Đến khi Viêm Lương có phản ứng, anh đã cởi chiếc cúc thứ hai.

Viêm Lương không muốn đánh mất khí thế trước mặt Tưởng Úc Nam, cô vừa tóm tay anh vừa cười cười: "Anh định kiểm nghiệm kết quả dạy dỗ của anh? Bất luận đối phương làm gì, tôi đều phải mỉm cười với anh ta?"

Tưởng Úc Nam không tán thành cũng không phản đối câu nói của cô. Anh hơi nghiêng người ghé sát tai Viêm Lương, thổi hơi nóng vào tai cô: "Giả làm cháu không có nghĩa là không có giới hạn. Nếu hành động của tôi

https://thuviensach.vn

bây giờ vượt quá giới hạn của em, em nên cho tôi một cái bạt tai rồi đóng sập cửa bỏ đi."

Viêm Lương hé miệng còn chưa kịp đáp lời, anh lại nhàn nhã bổ sung thêm một câu: "Tất nhiên, nếu em cũng rất muốn thì không nói làm gì."

Tay Viêm Lương vẫn nắm tay Tưởng Úc Nam, nhưng thái độ cự tuyệt không rõ ràng lắm. Anh dễ dàng gạt tay cô, thuận thế kéo cổ áo cô sang hai bên, để lộ xương quai xanh đẹp đẽ.

Tưởng Úc Nam còn nhớ, buổi tối hôm tổ chức tiệc kỷ niệm của công ty, anh đã để lại dấu hôn sâu bên dưới xương đòn của cô. Bây giờ chỗ đó không còn một chút dấu vết, chỉ có làn da láng mượt. Tưởng Úc Nam lập tức cúi đầu mút mạnh, ngực Viêm Lương liền xuất hiện dấu hôn đo đỏ.

Tưởng Úc Nam ngẩng đầu nhìn Viêm Lương, cô hơi cụp mi mắt. Dù bị hàng lông mi dài che khuất, nhưng anh vẫn nhận ra cô đang đấu tranh tư tưởng. Anh không cho Viêm Lương thời gian suy nghĩ, cắn nhẹ vào vành tai cô khiến cô run người rồi cất giọng khàn khàn: "Đi chỗ em hay chỗ tôi?"

***

Nửa đêm, Viêm Lương giật mình tỉnh giấc.

Cô thẫn thờ nằm nhìn trần nhà một lúc, mới cuộn chăn ngồi dậy.

Căn phòng này rất xa lạ đối với Viêm Lương, thứ quen thuộc duy nhất là người đàn ông đang đứng bên cửa sổ kia.

Tưởng Úc Nam quay lưng về Viêm Lương, lặng lẽ hút thuốc. Anh để trần thân trên, chỉ mặc một chiếc quần dài, đầu tóc anh lộn xộn chứ không chỉnh tề như thường lệ. Nhìn hình bóng nổi bật của anh bên khung cửa sổ và đốm thuốc lập lòe trong đêm tối, Viêm Lương do dự giữa quay về

https://thuviensach.vn

giường nằm tiếp hay đi đến bên anh một lúc lâu. Cuối cùng cô lại nằm xuống giường trùm chăn kín mít.

Phòng ngủ mờ mờ, chỉ có một ngọn đèn duy nhất ở dưới đất. Bóng tối có thể bù đắp sự trống rỗng trong đầu óc Viêm Lương, nhưng không thể bù đắp sai lầm cô vừa mắc phải. Cô đã hai lần phạm sai lầm như nhau với cùng một người đàn ông.

Nguyên nhân khiến Viêm Lương mắc sai lầm là ý chí của cô không kiên định, dễ bị đánh bại trước dục vọng. Đúng vậy, dục vọng là một từ vừa mê hoặc vừa nguy hiểm biết bao.

Viêm Lương còn đang tự kiểm điểm bản thân, chăn trên người cô đột nhiên bị kéo ra.

Viêm Lương nhướng mắt, bắt gặp Tưởng Úc Nam đang đứng trước mặt cô.

Trên người anh có vết cào xước do móng tay cô để lại, gương mặt hơi mệt mỏi sau cơn hoan lạc. Anh chỉ nhìn cô mà không lên tiếng. Sau đó anh nằm ngang giường, gối đầu lên bụng cô.

Tưởng Úc Nam dường như chìm vào giấc ngủ. Anh nhắm mắt, gương mặt toát ra vẻ thanh thản hiếm thấy, đến hơi thở cũng đều đều. Tấm mặt nạ lạnh lùng bức người của anh biến mất hoàn toàn. Nhìn bộ dạng của anh lúc này, Viêm Lương càng tỉnh ngủ.

Hiếm có dịp được quan sát anh tỉ mỉ như bây giờ.

Đôi môi anh từng khám phá toàn bộ thân thể cô.

Ngón tay anh từng thâm nhập vào nơi bí ẩn nhạy cảm của cô.

Đôi mắt anh không rời khỏi gương mặt cô khi cô lên đỉnh cao cực lạc.

https://thuviensach.vn

Bờ vai rộng của anh từng đặt hai chân cô, khiến cô tạo thành tư thế phóng đãng...

"Tưởng Úc Nam."

Viêm Lương khẽ gọi tên anh, không ngờ anh trả lời: "Ừ."

Tưởng Úc Nam vẫn nhắm nghiền hai mắt. Viêm Lương trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: "Anh cảm thấy giữa chúng ta liệu có tình yêu hay không?"

Tưởng Úc Nam bật cười, sau đó anh nghiêng người xoay lại, đè cô xuống dưới thân.

Anh và cô mắt đối mắt, tay anh từ từ kéo tấm chăn mỏng ngăn cách giữa hai người, cho đến khi chỉ còn lại hai thân thể trần truồng đối diện nhau. Anh nói: "Tôi không có khái niệm gì về tình yêu, nhưng hành động thì tôi rất hiểu."

Vừa nói dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức tách hai đùi Viêm Lương. Viêm Lương chống hai tay lên vai anh, ngăn cản hành động tiếp theo của anh.

Tưởng Úc Nam chỉ do dự nửa giây, liền phối hợp kéo cô ngồi dậy. Anh tựa vào thành giường phía sau, để mặc Viêm Lương cưỡi lên bụng anh.

Viêm Lương nhướng mắt nhìn Tưởng Úc Nam rồi cúi đầu hôn thân thể anh từ trên xuống dưới. Vừa hôn cô vừa cắn nhẹ, cho đến khi cô há miệng ngậm bộ phận đàn ông của anh.

Tưởng Úc Nam cảm thấy huyệt thái dương của anh giật giật. Theo động tác mút mạnh của cô, máu trong cơ thể anh dường như chảy ngược.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh không nhịn nổi, kêu một tiếng đầy khoan khoái. Xem ra, thỉnh thoảng giao quyền chủ động cho cô cũng là một việc hết sức thú vị.

***

Căn cứ vào kiến nghị của Tưởng Úc Nam về việc thay đổi định vị sản phẩm, bản đề án mới của "Nhã Nhan" nhanh chóng được hoàn thành.

Về phương diện nhà phân phối cũng cần xem xét lại, việc cần kíp trước mắt vẫn là làm thế nào để giành được "miếng thịt béo" là tập đoàn Minh Đình.

Viêm Lương đã quyết định giả làm "cháu", cô cũng bỏ hết sĩ diện thuê một thám tử tư đi điều tra hành tung của Lộ Chinh. Thế nhưng, Lộ công tử quả thực là một người vô cùng bận rộn, lịch trình đầy ắp đến mức Viêm Lương không thể chen vào.

Không còn cách nào khác, Viêm Lương đành phải tạm thời liên hệ các nhà phân phối khác. Cô bỏ ra một ngày, mời tất cả đại lý cấp một ăn cơm. Trong bữa cơm, cô và họ về cơ bản đạt được thỏa thuận hợp tác. Sau đó, Viêm Lương còn bảo người trợ lý đưa bọn họ đi hộp đêm giải trí.

Tất cả có trợ lý giúp đỡ nên Viêm Lương không cần ở lại uống rượu đến cùng. Sau khi từ biệt, cô liền đi ra khỏi phòng VIP.

Không khí trong hộp đêm bức bí nên Viêm Lương rảo bước nhanh ra ngoài. Đi một đoạn, cô mới nhớ ra điều gì đó, liền rút điện thoại gọi điện cho trợ lý, dặn anh ta chiêu đãi khách hàng thật tốt.

"Giám đốc cứ yên tâm đi ạ." Người trợ lý nói.

Viêm Lương cúp điện thoại. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy một người đàn ông đang đi về phía cô.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông nhanh chóng lướt qua người cô. Viêm Lương ban đầu không chú ý, nhưng đi hai bước cô đột ngột dừng lại và quay lại, đúng lúc thấy người đàn ông biến mất sau cánh cửa một phòng VIP khác.

Viêm Lương không ngờ cô lại gặp Lộ Chinh ở đây, tình huống này đúng với câu nói "đi mòn giày sắt cũng chẳng tìm thấy thứ cần tìm, vật tự nhiên đến tay mà chẳng tốn công sức".

Viêm Lương đứng đợi ở ngoài bờ tưởng đối diện cửa phòng VIP, cứ cách năm phút cô lại nhìn đồng hồ đeo tay một lần. Cuối cùng cô không kiềm chế nổi, đi về phía cửa phòng.

Khi đặt tay lên tay nắm cửa, Viêm Lương do dự vài giây. Nhưng cô vẫn nghiến răng, đẩy cửa bước vào phòng

Phòng VIP này giống hệt gian phòng cô vừa chiêu đãi các đại lý. Vừa vào trong, Viêm Lương liền bị bao vây bởi khói thuốc lá và mùi nước hoa hỗn hợp.

Trong phòng chỉ bật ngọn đèn tường tối mờ mờ, mắt Viêm Lương vẫn còn đang trong quá trình thích ứng, cô đột nhiên bị ai đó kéo mạnh, ngồi sụp xuống ghế sofa.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô: "Em gái mới đến làm phải không? Hình như trước đây anh chưa gặp em bao giờ?"

Viêm Lương quay đầu, liền nhìn thấy một gương mặt say rượu đỏ bừng bừng, cô cau mày hất tay anh ta.

Không ngờ người đàn ông tiếp tục áp sát: "Hôm nay tâm trạng em gái không vui hay sao thế? Lại đây cùng uống với anh một ly nào!"

Một ly rượu nhét vào tay Viêm Lương, gương mặt nóng hổi của người đàn ông say rượu dính vào tai cô.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đẩy người đàn ông rồi lập tức đứng dậy, bộ dạng cương quyết của cô trong ánh sáng mờ ám này chẳng hề ăn nhập: "Xin lỗi, tôi đến đây..."

Viêm Lương còn chưa nói hết câu, người đàn ông say rượu đứng dậy túm chặt tay cô, cố đổ rượu vào miệng cô: "Tôi bỏ tiền để tìm thú vui, thái độ của cô là cái kiểu gì thế?"

Dường như có người phát hiện ra điều bất thường, âm nhạc được vặn bé, nhân viên phục vụ tiến lại gần bọn họ.

Đáng tiếc Viêm Lương còn chưa kịp giải thích với nhân viên phục vụ, người đàn ông say rượu đã bóp mạnh cằm cô.

May mà người đàn ông không mấy tỉnh táo, Viêm Lương nghiêng đầu né tránh bàn tay đang bóp cằm cô, thuận đà giật ly rượu trong tay anh ta rồi hắt vào người anh ta.

Hành động của Viêm Lương không chỉ khiến người đàn ông say rượu sững sờ.

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Âm nhạc ngừng hoàn toàn, một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên: "Bật đèn đi!"

Nhân viên phục vụ không dám chậm trễ, vội chạy đến bên cửa bật ngọn đèn chùm giữa phòng.

Ánh đèn sáng trưng thay thế ánh sáng mờ mờ vừa rồi, Viêm Lương hơi nheo mắt mới thích ứng. Đập vào mắt cô đầu tiên là người đàn ông say rượu, áo anh ta dính đầy rượu vang.

Có tiếng bước chân tiến lại gần Viêm Lương, tiếng bước chân không nhanh không chậm, vô cùng trầm ổn, Viêm Lương liền đưa mắt về hướng đó.

https://thuviensach.vn

Chủ nhân của tiếng bước chân nhanh chóng dừng lại trước mặt Viêm Lương, anh ta cất giọng khó chịu: "Chuyện này là thế nào vậy?"

Viêm Lương ngước lên nhìn người đàn ông, trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói của ai đó: luôn luôn ghi nhớ mục đích của em, cố gắng giữ nụ cười trên môi...

Viêm Lương liền mỉm cười và giơ tay: "Xin chào, Lộ tiên sinh."

Gương mặt người đàn ông đanh lại, ánh mắt của anh ta trở nên sắc bén như lưỡi dao. Thế nhưng, nụ cười của Viêm Lương càng khiêm nhượng: "Tôi là Viêm Lương, người phụ trách nhãn hiệu "Nhã Nhan".

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lộ Chinh nhanh chóng dò xét Viêm Lương một lượt, vẻ mặt không còn nghiêm nghị như trước đó nhưng cũng không hòa nhã khách khí: "Từ lâu tôi đã nghe nói nhị tiểu thư của Từ gia rất đanh đá, quả nhiên..."

Có thể nhìn ra người phụ nữ trước mặt sẽ không bao giờ nhận lỗi, Lộ Chinh lập tức quay sang người đàn ông ở bên cạnh, lúc này đã phần nào tỉnh rượu: "Xin lỗi Trương đổng sự. Nếu anh không phiền, tôi sẽ bảo trợ lý đưa anh qua Trung tâm thương mại Minh Đình ở phía đối diện. Quần áo anh tôi sẽ cho người mang đi giặt khô, rất nhanh thôi." (Đổng sự: Thành viên hội đồng quản trị)

Trương đổng sự hình như hoàn toàn tỉnh táo, anh ta trợn trừng mắt, lập tức lao về phía Viêm Lương. Nhưng trước khi động vào người Viêm Lương, anh ta bị vấp ngã.

Lộ Chinh nhanh tay tinh mắt liền đỡ Trương đổng sự. Trên thực tế, anh đứng chặn đường Trương đổng sự, bảo đảm sự an toàn của người phụ nữ ở đằng sau.

"Trương đổng sự độ lượng, tôi thay cô bé này cám ơn anh."

Trợ lý của Lộ Chinh bắt gặp ánh mắt ra hiệu của anh, lập tức đi tới cửa ra vào. Lộ Chinh nhanh chóng giao Trương đổng sự cho người trợ lý, đồng thời dặn dò: "Mau đưa Trương đổng sự qua bên đó."

Lộ Chinh đã giải quyết phiền toái Viêm Lương gây ra một cách nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

Sau khi Trương đổng sự rời khỏi phòng, âm nhạc tiếp tục nổi lên, những người còn lại ăn uống vui đùa như không có chuyện gì xảy ra. Lộ Chinh rõ ràng không định mời Viêm Lương gia nhập hội của anh.

"Viêm tiểu thư, nếu tôi không nhớ nhầm, cô không phải là khách của tôi hôm nay." Vừa nói Lộ Chinh vừa làm động tác mời Viêm Lương ra ngoài.

Viêm Lương không hề có giác ngộ rằng cô là khách không mời mà đến, thái độ vẫn hết sức cứng rắn: "Lộ tổng, xem ra bây giờ anh cũng không bận lắm, anh có thể cho tôi mấy phút không?"

Tuy là một lời đề nghị, nhưng vẻ mặt của Viêm Lương lạnh lùng như cô đang ra lệnh cho người ta.

Lộ Chinh tất nhiên không bận tâm đến lời nói của cô, anh lập từ chối ngay: "Xin lỗi, tôi rất bận"

"Anh rõ ràng rảnh rỗi..."

Bắt gặp tia khó chịu trên gương mặt Lộ Chinh, trong đầu Viêm Lương vụt qua lời dạy bảo của Tưởng Úc Nam, cô lập tức im bặt.

Viêm Lương nghiến răng cố gắng khống chế tâm trạng, sau đó cô mỉm cười: "Không sao cả, tôi có thể đợi đến khi cuộc vui kết thúc rồi tìm Lộ tổng nói chuyện sau cũng được."

Lộ Chinh không hề động lòng, nhưng là người có giáo dục, anh lịch sự không từ chối thẳng thừng mà chỉ nói: "Nếu cô có thể đợi."

Nhân viên phục vụ lặng lẽ mở cửa phòng cho Viêm Lương.

Viêm Lương đưa mắt về phía Lộ Chinh. Cô sắp không thể tiếp tục duy trì nụ cười, nhưng cô vẫn cố giữ bộ mặt giả tạo, buông một câu: "chúc anh

https://thuviensach.vn

chơi vui vẻ" rồi bỏ ra ngoài.

Không ngờ Viêm Lương phải đợi đến tận hai giờ sáng.

Viêm Lương gật gà gật gù ngồi đợi ở ghế sofa ngoài đại sảnh. Lúc đám khách hàng của cô uống say khướt được nhân viên phục vụ dìu ra ngoài, có người hơi tỉnh táo nhận ra cô vẫn còn ở đây, liền cất giọng đầy kinh ngạc: "Giám đốc Viêm?"

Viêm Lương im lặng vờ như không nghe thấy.

"Sao cô còn ngồi ở đây?"

Viêm Lương vô cùng ngượng ngùng. Nhưng cô chỉ có thể cắn răng tiếp tục chờ đợi. Mặc dù rất buồn ngủ, Viêm Lương cũng chỉ tựa vào thành ghế sofa khép hờ mi mắt, không dám thiếp đi.

Lộ Chinh cùng các đối tác vui chơi đến ba giờ sáng mới kết thúc. Vì là người đứng ra mời nên anh ra về sau cùng. Lúc này, toàn thân anh vô cùng mệt mỏi, anh nới lỏng cà vạt đi qua đại sảnh của hộp đêm.

Xe ô tô của Lộ Chinh đã đỗ ở ngoài cửa, nhân viên phục vụ cũng chờ sẵn ở cửa ra vào, chuẩn bị đưa chìa khóa xe cho anh. Đúng lúc đó, Lộ Chinh đột ngột dừng bước, vì anh bắt gặp một hình bóng đang cuộn người trên ghế sofa. Lộ Chinh nhìn kỹ, quả nhiên là cô tiểu thư họ Viêm có tính cách khó chịu.

***

Viêm Lương đang ngủ mơ mơ màng màng, bỗng cảm thấy có người đang vỗ vào mặt cô.

Cô hơi hé mắt nhưng tầm nhìn không rõ ràng, chỉ biết có ai đó đứng bên cạnh cô. Cô muốn mở mắt ra nhưng không mở nổi. Bực mình vì bị

https://thuviensach.vn

đánh thức, Viêm Lương giơ ngón tay giữa với người phá giấc ngủ của cô rồi quay người vào trong ngủ tiếp.

Đến khi Viêm Lương quay lưng về phía Lộ Chinh, anh mới có phản ứng, vừa rồi rõ ràng cô giơ ngón giữa với anh.

Ánh mắt Lộ Chinh hơi ngỡ ngàng, anh cười khẽ.

Lộ Chinh lại cúi xuống đánh thức Viêm Lương nhưng cô ngủ rất say, lay thế nào cô cũng không động đậy. Anh đành đứng dậy, quay người đi ra ngoài.

Mới đi vài bước, trong lòng Lộ Chinh đột nhiên xuất hiện một ý niệm nào đó, anh lập tức đứng lại, quay người ngồi xuống ghế sofa đơn ở bên cạnh.

Lộ Chinh nhìn cô gái đang ngủ không biết trời đất ở gần đó rồi ngửa đầu tựa vào thành ghế sofa, nhắm nghiền hai mắt.

Lộ Chinh vẫn còn ở lại hộp đêm, không một ai dám làm phiền bọn họ. Hộp đêm vốn chỉ kinh doanh đến ba giờ rưỡi sáng, giám đốc đành phải để cửa đến tận bảy giờ , lúc Viêm Lương giật mình thức giấc.

Vào giây phút mở mắt, trong đầu Viêm Lương chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Thôi xong rồi!

Viêm Lương không biết cô đã ngủ bao lâu?

Cô không chắc chắn ánh sáng ở xung quanh là ánh sáng của buổi sáng sớm hay là ánh đèn trong hộp đêm, càng không xác định có phải cô đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất có thể gặp gỡ đàm phán với Lộ Chinh.

Viêm Lương tức giận vỗ vào trán vài cái. Cô ủ rũ ngồi dậy. Quả nhiên bây giờ đã là buổi sáng.

https://thuviensach.vn

Bởi vì nằm trên ghế sofa cả đêm, cổ vai Viêm Lương nhức mỏi, đầu óc ong ong. Cô nhắm mắt tựa vào thành ghế phía sau và buột miệng chửi thề: "Holy shit!"

"Mới sáng sớm đã nói những lời thô tục không phải là thói quen tốt."

Viêm Lương đờ người trong giây lát.

Thanh âm này khá quen thuộc...

Viêm Lương vội mở mắt.

Thì ra Lộ Chinh đang ngồi bên cạnh cô.

***

Do quá bất ngờ, Viêm Lương nhất thời không biết dùng vẻ mặt nào để đối diện với anh.

Hai người trầm mặc một lúc. Lộ Chinh giơ đồng hồ, nhắc nhở Viêm Lương: "Cô có...năm phút đồng hồ."

Một câu nói hiệu quả chẳng kém gì bị "sữa tươi tưới lên đầu". Ba hồn chín vía của Viêm Lương quay về trong nháy mắt. Cô lập tức ngồi thẳng người, cất giọng nghiêm túc: "Vậy tôi xin nói ngắn gọn, tôi muốn giành quyền đặt quầy mỹ phẩm "Nhã Nhan" trong hệ thống bách hóa và trung tâm thương mại của tập đoàn Minh Đình."

("Sữa tươi tưới lên đầu" nguyên văn Thế hồ quán đỉnh, trong Phật giáo chỉ sự giác ngộ một cách triệt để)

Câu nói của Viêm Lương quả nhiên ngắn gọn nhưng lại quá trực tiếp không một chút uyển chuyển khéo léo. Chỉ một câu nói, cô đã hoàn toàn bộc lộ mình là người mới thiếu kinh nghiệm. Lộ Chinh đương nhiên không

https://thuviensach.vn

vòng vo tam quốc: "Xin lỗi, muốn đặt quầy tại Minh Đình, "Nhã Nhan" còn chưa đủ đẳng cấp."

Viêm Lương sớm dự liệu anh sẽ nói vậy, cô lập tức rút một tập tài liệu từ túi xách: "Đây là bản đề án của chúng tôi và bản phân tích số liệu dành riêng cho Minh Đình."

Lộ Chinh nhìn tập tài liệu cô đưa đến trước mặt anh. Do dự một hai giây, cuối cùng anh vẫn nhận tập tài liệu.

Vừa đọc tài liệu, anh vừa nghe cô nói tiếp: "Nhã Nhan quả thật là một nhãn hiệu lâu đời, nhưng lần này chúng tôi hoàn toàn coi "Nhã Nhan" là một nhãn hiệu mới có tiềm năng, nên mới lấy chiêu bài: "hệ thống dưỡng da kinh điển". Chúng tôi định vị lại nhãn hiệu, cải tiến mẫu mã hoàn toàn mới. Về một số phương diện như vốn đầu tư, nghiên cứu sản phẩm, quảng cáo..."Nhã Nhan" được đãi ngộ tương đương các nhãn hiệu khác của Từ thị. Đợi đến năm sau, khi Lộ tổng bàn về vấn đề gia hạn hợp đồng với các nhãn hiệu khác của Từ thị, đến lúc đó, "Nhã Nhan" tuyệt đối đủ tư cách đặt quầy tại Minh Đình. Chúng tôi sẽ không hà tiện chi phí gia nhập, hơn nữa..."

Viêm Lương còn muốn nói tiếp. Đúng lúc này, Lộ Chinh gật đầu rồi đóng tập tài liệu. Đây là động tác có hàm ý sâu xa, làm Viêm Lương bất giác ngậm miệng.

Anh đã bị cô thuyết phục?

Viêm Lương ngược lại cảm thấy hy vọng mờ mịt. Quả nhiên, Lộ Chinh cười nói: "Cô đang vẽ cho tôi một viễn cảnh tương lai tốt đẹp. Nhưng nếu bây giờ tôi nhận lời cô, đến lúc đó, sự trở lại của "Nhã Nhan" không được như ý muốn, chẳng phải tôi tự nhiên ném tiền qua cửa sổ hay sao?"

https://thuviensach.vn

Tuy sớm đoán biết Lộ Chinh sẽ từ chối, nhưng tận tai nghe những lời này, Viêm Lương vẫn không thể giữ bình tĩnh: "Quy tắc của Minh Đình các anh đều là bàn xong hợp đồng với một nhãn hiệu mới ở năm đầu tiên, năm năm sau mới được đặt quầy. Nếu sang năm tôi mới tìm anh thảo luận hợp đồng, vậy thì năm năm sau "Nhã Nhan" mới có thể gia nhập hệ thống của Minh Đình. Tôi không thể đợi được."

Lộ Chinh không hề động lòng trước chiêu tranh thủ sự đồng tình của Viêm Lương: "Nói thật, những lời của cô còn phải chờ chứng thực. Nếu Từ thị thật sự coi trọng "Nhã Nhan", tổng giám đốc của các cô tự nhiên sẽ đích thân tìm tôi bàn bạc, làm gì đến phiên cô ra mặt? Tuy tôi rất khâm phục sự nhiệt tình của cô, nhưng xét về tính chuyên nghiệp, cô và CEO của các cô rõ ràng không cùng một đẳng cấp."

Tuy lời nói không có ác ý nhưng trong lòng Viêm Lương không mấy dễ chịu. Cô trầm mặc một lúc để điều chỉnh tâm trạng. Viêm Lương quyết định lại diễn vai "cúi đầu nói nhỏ", cô vừa định mở miệng, Lộ Chinh đột ngột lên tiếng: "Đã hết năm phút." Nói xong anh đứng dậy đi ra ngoài.

Người đàn ông này ngồi ở đây với cô cả đêm, nhưng nói đi là đi. Dõi theo bóng lưng Lộ Chinh, Viêm Lương lẩm bẩm: "Yên tâm đi Lộ tổng, hạng mục Nhã Nhan có bất cứ tiến triển nào, tôi sẽ báo cáo với anh ngay lập tức."

Câu nói của cô thể hiện ý định rõ ràng, cô sẽ bám riết Lộ Chinh đến cùng.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Viêm Lương nói được làm được, dự án "Nhã Nhan" cứ có tiến triển mới, cô lập tức xuất hiện trước mặt Lộ Chinh.

Lộ Chinh vô cùng đau đầu. Người phụ nữ này nắm rõ hành tung của anh. Bất kể anh vừa kết thúc cuộc họp ra khỏi công ty, hay vừa đi công tác về, xuống máy bay là thấy bóng dáng cô ngay. Thậm chí có lúc anh ăn trưa ở một nhà hàng tư nhân, Viêm Lương đột ngột xuất hiện trước mặt anh, mỉm cười đưa tài liệu: "Lộ tổng, mời anh xem qua."

Viêm Lương tất nhiên giấu nhẹm chuyện cô tìm thám tử tư điều tra lịch trình của Lộ Chinh. Sau năm lần bảy lượt "tình cờ" gặp mặt, vừa nhìn thấy Viêm Lương, Lộ Chinh liền tỏ thái độ bất lực: "Viêm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi..."

Lần này, Lộ Chinh cùng đối tác đi đánh golf tại một sân golf của tập đoàn. Lúc anh ngồi xe chạy qua quả đồi nhỏ, một chiếc xe khác từ phía xa chạy ngược về phía anh.

Đến khi hai chiếc xe lướt qua nhau, Lộ Chinh mới phát hiện Viêm Lương đang ngồi trên chiếc xe đối diện.

Người phụ nữ bày ra bộ dạng kinh ngạc khi tình cờ gặp anh, cô bảo tài xế dừng xe.

Lộ Chinh cũng lịch sự ra lệnh tài xế: "Dừng xe."

Hai chiếc xe dừng cách nhau một đoạn. Bắt gặp nụ cười ngọt ngào của Viêm Lương, Lộ Chinh nhức đầu vô cùng.

https://thuviensach.vn

Khi nói đến từ "lại", Lộ Chinh cố ý nhấn mạnh ngữ khí, thể hiện tâm trạng không hài lòng. Nhưng Viêm Lương chỉ mỉm cười đáp lại, sau đó cô mở miệng: "Đó là do Lộ tổng và "Nhã Nhan" có duyên phận."

Lộ Chinh lắc đầu. Rốt cuộc là nghiệt duyên mấy đời, anh mới đi đến đâu cũng đụng phải cô?

Anh đoán động tác tiếp theo của Viêm Lương là lấy tài liệu khỏi túi xách, giống như cô thường làm vậy ở những lần gặp mặt trước đó. Quả nhiên, Viêm Lương cúi đầu rút tập báo cáo tiến độ mới nhất của "Nhã Nhan" đưa đến trước mặt Lộ Chinh: "Lộ tổng, đây là số liệu quảng cáo trên các đài truyền hình lớn của "Nhã Nhan" và tổng giá trị đơn hàng của các đại lý ở các tỉnh. Mời Lộ tổng xem qua."

Mấy lần trước, Lộ Chinh đều lịch sự nhận tài liệu, giở qua vài trang gọi là tượng trưng. Thế nhưng, người có giáo dục tốt đến mấy, sau năm lần bảy lượt bị quấy rối, chắc cũng không chịu đựng nổi. Lần này, Lộ Chinh không nhìn tài liệu mà đưa thẳng cho người trợ lý ngồi bên cạnh. Sau đó, anh quay sang nói với Viêm Lương bằng một giọng vô cùng trịnh trọng: "Viêm tiểu thư tha cho tôi đi, được không?"

Tuy lời nói có vẻ xuống nước nhưng thái độ và ngữ khí của Lộ Chinh theo kiểu bề trên. Viêm Lương không tỏ thái độ, cô vẫn giữ nụ cười đúng mực trên môi: "Lộ tổng, tôi không làm phiền anh chơi bóng. Chúng ta gặp lại sau."

Nói xong cô liền bảo tài xế lái xe đi mất, để lại Lộ Chinh ngồi trong xe của mình, lắc đầu bất lực.

***

Bám riết Lộ Chinh lâu như vậy mà vẫn không đạt được hiệu quả, Viêm Lương sắp mất hết sự nhẫn nại, nhưng cô không nghĩ ra cách khác hay hơn. Khi có báo cáo tiêu thụ tháng đầu tiên của "Nhã Nhan" kể từ khi

https://thuviensach.vn

tiếp quản nhãn hiệu, cô liền gọi điện cho thám tử tư, hỏi về hành tung của Lộ Chinh.

Không rõ tín hiệu điện thoại của đối phương không tốt hay vì nguyên nhân khác, thanh âm của người thám tử hơi kỳ lạ, anh ta lắp bắp: "Lộ tổng...đang ăn trưa tại nhà hàng xoay...nhà hàng xoay trên tầng cao nhất khách sạn Minh Đình..."

Viêm Lương không nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ nói "tôi sẽ tới đó ngay" rồi lập tức cúp điện thoại.

Viêm Lương vội vàng lái xe đến khách sạn Minh Đình. Chỉ mất mười mấy phút là tới nơi, cô đi thẳng tới thang máy lên nhà hàng xoay ở tầng trên cùng. Vừa vào nhà hàng, Viêm Lương liền nhìn thấy tay thám tử tư ngồi ở vị trí bên cửa sổ, còn Lộ Chinh không thấy bóng dáng.

Viêm Lương nghi hoặc tiến lại gần: "Anh ta đâu rồi?"

Tay thám tử ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt vô cùng căng thẳng. Anh ta há miệng, như muốn nói điều gì đó nhưng không thể cất lời. Viêm Lương đang đợi câu trả lời của tay thám tử, đằng sau đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc: "Viêm tiểu thư, trùng hợp quá."

Viêm Lương giật mình, ngần ngừ vài ba giây mới quay đầu.

Lộ Chinh quả nhiên đang đứng đằng sau cô.

Lần này, Viêm Lương không cười nổi.

Lộ Chinh nửa cười nửa không nói với Viêm Lương: "Tôi còn cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao vị tiên sinh này vô duyên vô cớ bám theo tôi mấy ngày nay." Nói đến đây, anh đi vòng qua Viêm Lương, đến bên thám tử tư mặt mũi tái mét và từ tốn đặt điện thoại di động của tay thám tử tư lên bàn: "Hóa ra anh ta được Viêm tiểu thư thuê."

https://thuviensach.vn

Tay thám tử tư cầm điện thoại, không dám ngẩng đầu lặng lẽ chuồn mất. Viêm Lương đoán đây không phải lần đầu tiên anh ta bị bắt tại trận, nhưng nhìn bộ dạng vô cùng căng thẳng, chân tay run cầm cấp của anh ta, có thể thấy anh ta rất sợ Lộ Chinh. Đến giờ anh ta biết đụng phải một nhân vật lợi hại, hoặc giả trước khi cô tới đây, Lộ Chinh đã dọa nạt anh ta...

Viêm Lương không nghĩ ngợi nhiều, bây giờ ngay cả bân thân cô rơi vào tình huống khó xử. Cô ngước nhìn Lộ Chinh, đại não bắt đầu tổ chức ngôn từ.

Trong lúc Viêm Lương còn chưa biết giải thích với Lộ Chinh thế nào, anh đột ngột mở miệng: "Lần này cô định cho tôi xem tài liệu gì?"

Viêm Lương ngây người.

Cô ngờ vực quan sát Lộ Chinh vài giây mới ngập ngừng rút tài liệu. Khác với những lần trước, lần này Lộ Chinh nhận tài liệu, kéo ghế ngồi xuống rồi giở từng trang xem kỹ càng.

Viêm Lương định thần ngay tức thì, cô kéo ghế ngồi xuống cạnh anh, ghé sát giảng giải: "Đây là số liệu kinh doanh của "Nhã Nhan" trong ba năm trở lại đây. Mấy năm trước quả thật tình hình kinh doanh rất ảm đạm, nhưng vài tháng gần đây đã tăng lên rõ rệt. Tuy lượng tiêu thụ không bằng các nhãn hiệu khác có trong hệ thống của Minh Đình, nhưng có thể thấy sau khi thay đổi mẫu mã bao bì, sức cạnh tranh của "Nhã Nhan"..."

Viêm Lương còn chưa nói hết câu đã bị Lộ Chinh cắt ngang: "Thím giúp việc ở nhà tôi mười mấy năm hôm qua tình cờ nhìn thấy tập tài liệu của cô khi giúp tôi dọn phòng, thím ấy nói cho tôi biết, thế hệ của thím ấy có rất nhiều người dùng "Nhã Nhan". Hình như..."Nhã Nhan" được thế hệ trước ưa chuộng?"

Đây quả thực là ưu thế của "Nhã Nhan", Viêm Lương đương nhiên thừa nhận: "Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương định đi sâu vào điểm này, nhưng bắt gặp một tia khác thường trong đáy mắt Lộ Chinh, cô lập tức chuyển sang hướng khác: "Nhưng chúng tôi đã định vị lại "Nhã Nhan". Hiện tại, sản phẩm chủ yếu nhắm vào giới trẻ. Chúng tôi không chỉ cải tiến thành phần và công thức sản phẩm mà còn mời ngôi sao nổi tiếng làm người đại diện phát ngôn. Chúng tôi tạo nên một nhãn hiệu dành cho giới trẻ, vì dù sao bọn họ mới là chủ thể của sức mua."

Rõ ràng đây mới là câu trả lời khiến Lộ Chinh hài lòng.

Lộ Chinh xem đến trang cuối cùng mới buông tập tài liệu, hành động này là một sự khích lệ to lớn đối với Viêm Lương. Trong lúc Viêm Lương còn đang ngẫm nghĩ về kế hoạch "tình cờ gặp gỡ" tiếp theo, Lộ Chinh đột ngột lên tiếng, cắt đứt ý nghĩ của cô: "Lúc nào cô rảnh? Tôi sẽ sắp xếp để cô gặp và thảo luận cụ thể với giám đốc Minh Đình Square và Bách hóa đại lầu Minh Đình."

***

Ra khỏi khách sạn Minh Đình, Viêm Lương ngẩng cao đầu, thở một hơi dài thỏa mãn. Bầu trời hôm nay xám xịt nhưng cô vẫn thấy rất đẹp.

Lâu rồi mới có tâm trạng vui vẻ, tất nhiên nên tìm một người chia sẻ. Sau khi ngồi vào xe ô tô, Viêm Lương không vội nổ máy mà rút điện thoại di động.

Theo thói quen, cô tìm đến số của Châu Trình. Nhưng vừa định gọi đi, ngón tay cô đột nhiên bất động. Ngẫm nghĩ một lúc, Viêm Lương mở lại danh bạ, chọn tên Tưởng Úc Nam.

Tim Viêm Lương bỗng dưng đập nhanh một nhịp, cô vội bấm phím gọi, phảng phất như chậm một giây cô sẽ hối hận.

https://thuviensach.vn

Sau ba hồi chuông điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nói quen thuộc: "A lô!"

Chỉ một từ đơn giản, nhưng đủ khiến Viêm Lương hồi hộp vô cớ. Trong chốc lát, cô không biết phải mở miệng như thế nào.

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, Tưởng Úc Nam đột nhiên cười khẽ: "Em đừng nói cho tôi biết, Lộ Chinh đã bị em thuyết phục đấy nhé."

Bị anh nhạy bén đoán ra tâm tư, Viêm Lương không thể không kinh ngạc.

Lẽ nào anh có thể đoán ra sự việc thông qua hơi thở của cô?

Viêm Lương lắc đầu, nói bằng một giọng nghiêm túc: "Còn một bước nữa, nhưng cũng sắp thành công rồi."

"Thế thì không được rồi." Tưởng Úc Nam bỗng nghiêm giọng.

Viêm Lương không hiểu: "Sao cơ?"

"Một nhà doanh nghiệp thành công trên thương trường dễ dàng bị một người phụ nữ thuyết phục như vậy, nguyên nhân chỉ có một..."

Tưởng Úc Nam cố ý dừng lại, Viêm Lương khóc cười không xong: "Anh tưởng ai cũng tinh trùng lên não như anh hay sao? Động một tý là nghĩ đến chuyện bậy bạ."

Đầu kia điện thoại rõ ràng không có bất cứ hồi ứng nào, nhưng Viêm Lương cảm thấy Tưởng Úc Nam lúc này đang mỉm cười. Thậm chí trong đầu cô còn vụt qua hình ảnh gương mặt anh với nụ cười nhàn nhạt cố hữu.

Sau đó Tưởng Úc Nam nói: "Tại sao em không lý giải thành, bởi vì sức hút của em quá lớn nên tôi không thể kháng cự."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương không nhịn được bật cười thành tiếng, cô vui vẻ phản pháo anh một câu: "Tổng giám đốc hãy dành những lời đường mật này cho người đàn bà khác đi."

Nói xong cô liền cúp điện thoại.

Sau khi nổ máy, Viêm Lương ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp gương mặt rạng ngời của cô trong gương chiếu hậu.

Gương mặt đầy ý cười, hạnh phúc như một người đang yêu.

Viêm Lương giật mình kinh hãi bởi ý nghĩ này.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Viêm Lương lái xe về công ty. Khi về đến phòng họp nhỏ chuyên dụng của cô, người trợ lý đã gọi cả nhóm làm việc tập trung đông đủ.

Vừa ngồi xuống, Viêm Lương lập tức thông báo tin vui với mọi người. Tất nhiên cô không quên giao nhiệm vụ: "Tôi cần một bản đề án hoàn hảo để thuyết phục các giám đốc của Minh Đình, càng nhanh càng tốt."

Kể từ hôm đó, nhóm làm việc của "Nhã Nhan" khôi phục lại cuộc sống bận rộn với những ngày làm thêm không có điểm dừng.

Một tuần lễ trôi qua trong chớp mắt.

Trợ lý của Lộ Chinh gọi điện thoại xác nhận, cuộc gặp gỡ các giám đốc của Minh Đình sẽ diễn ra vào sáng ngày hôm sau. Buổi tối hôm đó, Viêm Lương ở lại công ty để kiểm tra lần cuối bản đề án.

Vì việc hợp tác với Minh Đình, thời gian qua Viêm Lương dồn hết tinh lực vào "Nhã Nhan", cô không có hứng thú cũng không quan tâm đến sự vụ khác của công ty. Nhưng mới yên ổn một thời gian, lại có một người đáng ghét đến quấy nhiễu Viêm Lương.

Viêm Lương đang bận rộn trong văn phòng của mình, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa. Đối phương không gõ cửa cũng không lên tiếng thông báo, cứ trực tiếp đẩy cửa đi vào. Viêm Lương nhướng mắt, ngữ khí rất không hài lòng: "Chuyện gì vậy?"

Khi nhìn rõ người đứng bên cạnh cửa là Từ Tử Thanh, Viêm Lương thật sự không biết nói gì hơn. Cô đã không đếm xỉa đến Từ Tử Thanh một

https://thuviensach.vn

thời gian, nhưng cô ta không buông tha cô như thường lệ. Đây là một loại tâm tư cố chấp hay sao? Viêm Lương không thể hiểu nổi, vì vậy lúc này cô chẳng buồn mở miệng.

Từ Tử Thanh từ trước đến nay thích đến là đến, không cần biết Viêm Lương có hoan nghênh hay không. Cô ta thản nhiên tiến lại gần, đặt một tấm thiệp mời thiết kế rất đẹp lên bàn làm việc của Viêm Lương: "Hai giờ chiều ngày mai, "Secret" sẽ tổ chức buổi họp báo ra mắt. Tôi ở lại công ty làm thêm đến bây giờ, đi qua chỗ cô thấy cô vẫn chưa về nên cầm thiệp mời cho cô."

Viêm Lương không thèm liếc tấm thiệp, mắt vẫn dán vào màn hình vi tính: "Tôi không rảnh."

"Cô không có thời gian hay không có dũng khí dự buổi họp báo?" Viêm Lương không ngẩng đầu cũng biết Từ Tử Thanh dương dương tự đắc đến mức nào khi nói câu này.

Thấy Viêm Lương không tiếp lời, không phản bác, không tức giận, thậm chí không có bất cứ phản ứng nào, Từ Tử Thanh cố ý nhấn mạnh ngữ khí: "Tôi nghe nói gần đây cô đeo bám anh chàng công tử của tập đoàn Minh Đình. Vì nhãn hiệu hết thời "Nhã Nhan", đến lòng tự trọng cô cũng không cần? Điều này chẳng phù hợp với tính cách của cô một chút nào."

Viêm Lương tiếp tục giả câm giả điếc.

Khiêu khích thế nào Viêm Lương cũng tỏ ra thờ ơ, Từ Tử Thanh cuối cùng cũng mất hứng, cô ta quyết định kết thúc cuộc độc thoại vô vị: "Hai giờ chiều mai, hy vọng cô có thể tham dự. Cô hãy đến để xem "Nhã Nhan" rốt cuộc thua kém "Secret" ở điểm gì?"

Lần này Viêm Lương tháo kính ngẩng đầu, nhưng vẻ mặt cô như không hề nghe thấy những lời nói vừa rồi của Từ Tử Thanh. Cô lạnh lùng mở miệng: "Đi từ từ, không tiễn."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Thanh cuối cùng cũng thất bại trước thái độ lạnh nhạt của Viêm Lương, cô ta quay người đi nhanh ra khỏi phòng. Hóa ra, biện pháp không để Từ Tử Thanh chiếm ưu thế chính là không thèm để ý đến cô ta. Viêm Lương không ngờ lại có cách đơn giản như vậy.

Vừa định đeo kính tiếp tục làm việc, điện thoại di động của Viêm Lương đổ chuông. Màn hình hiện số điện thoại riêng của Tưởng Úc Nam.

Cô vừa bắt máy, đầu kia hỏi ngay: "Em đang ở công ty?"

Cô hơi ngớ người trước câu hỏi không đâu vào đâu của anh: "Đúng vậy, sao thế?"

"Xuống dưới đi, tôi đợi em ở dưới lầu."

Viêm Lương càng ngạc nhiên hơn: "Chẳng phải anh đi công tác hay sao?"

"Ừ, tôi vừa xuống máy bay không bao lâu."

Giọng nói anh vẫn nhàn nhạt như thường lệ, thậm chí có phần mệt mỏi. Nhưng Viêm Lương phảng phất có thể nhận ra ý nghĩa sâu xa của anh, ví dụ như, anh vừa xuống máy bay liền đến công ty tìm cô.

Viêm Lương bất giác cất giọng ngờ vực: "Anh tìm tôi...có chuyện gì sao?"

"Ừ."

"Gì cơ?"

"Tôi muốn gặp em."

Đứng trong thang máy chạy xuống dưới, Viêm Lương cảm thấy cô rất nực cười. Cô còn công việc chưa xử lý xong, vậy mà cô không thể khống

https://thuviensach.vn

chế bản thân lao ngay xuống dưới gặp anh.

Lúc Viêm Lương vẫn đang đấu tranh tư tưởng, thang máy đã dừng ở tầng một. Trong lòng rõ ràng có một tiếng nói ngăn cản, nhưng đôi chân không chịu sự kiểm soát của đại não, sải bước dài đi ra cửa lớn.

Bấy giờ là tối muộn, đại sảnh rộng lớn chỉ có người bảo vệ trực ban đang ngồi ngủ gà ngủ gật, xung quanh tĩnh lặng vô cùng. Gót giày của Viêm Lương nện cồm cộp xuống nền nhà. Cho đến khi gần tới cửa ra vào, cô mới cố ý đi chậm lại. Viêm Lương khôi phục vẻ bình tĩnh, từ tốn đẩy cửa kính ở bên cạnh.

Vào thời khắc Viêm Lương mở cửa, cô như bước vào một thế giới khác. Bởi vì Tưởng Úc Nam đang chờ sẵn ở bên ngoài và mỉm cười với cô.

Viêm Lương vẫn cố ý đi thật chậm đến trước mặt Tưởng Úc Nam. Nào ngờ anh giơ tay nhìn đồng hồ: "Một phút rưỡi."

Nghe câu này, Viêm Lương có dự cảm chẳng lành, không ngờ bị anh nói trắng ra: "Em cũng nhớ tôi phải không?"

"Anh đừng có tự mình đa tình như vậy. Từ trước đến nay hiệu suất của tôi lúc nào mà chẳng cao."

Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lương chối bay chối biến. Tưởng Úc Nam cũng không cố chấp đề tài này, anh mở cửa xe giúp cô: "Em muốn đi đâu ăn đêm?"

Viêm Lương lên xe, cô không thể ngờ vụ ăn uống cuối cùng biến thành đi siêu thị mua nguyên liệu, về nhà tự nấu ăn.

Thậm chí cô không nhớ ai là người đầu tiên đề xuất ý kiến vớ vẩn này. Viêm Lương chỉ biết đi theo anh vào siêu thị, mua đồ, mở cửa nhà cô, để Tưởng Úc Nam xách túi lớn túi nhỏ vào trong.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, Viêm Lương không quên thông báo trước: "Tôi không biết nấu ăn."

Tưởng Úc Nam thản nhiên đón nhận "tin buồn": "Tôi biết là được rồi."

Viêm Lương tuyệt đối không tin anh biết nấu ăn. Thấy anh xắn tay áo, cô còn cho rằng tổng giám đốc Tưởng gọi là làm lấy lệ. Nhưng khi một đĩa mỳ thơm lừng đầy màu sắc đặt trước mặt cô, cô mới biết thế nào là "sự thật mạnh hơn mọi lời hùng biện".

"Quả thật nhìn không ra, bàn tay anh ngoài biết kiếm tiền còn biết nấu nướng nữa. Tôi tưởng anh là quý công tử sống trong nhung lụa, không phải làm lụng vất vả cơ đấy."

"Em quên trước đây em từng nói, tôi chỉ là người làm thuê cao cấp hay sao?" Tưởng Úc Nam vừa nói vừa đưa cái dĩa cho Viêm Lương.

Viêm Lương nếm thử một miếng, quả thực mùi vị rất ngon. Cô cắm đầu ăn một mạch, năm phút sau mới phát hiện ra điều bất thường. Cô ngẩng lên nhìn Tưởng Úc Nam ở phía đối diện: "Anh không ăn à?"

"Tôi không đói."

"Chính anh đề xuất ra ngoài ăn đêm cơ mà?"

Tưởng Úc Nam mỉm cười, vẻ mặt như cô đã biết rồi còn hỏi: "Chỉ là cái cớ để gặp em mà thôi."

Viêm Lương ngây người trong giây lát. Tưởng Úc Nam liền đổi sang bộ dạng ngạc nhiên: "Đừng nói với tôi là em không nhận ra đấy nhé."

Viêm Lương nói không lại anh. Đối mặt với người này, im lặng là cách duy nhất khiến bản thân không chịu thiệt thòi. Thế nhưng Tưởng Úc Nam cố ý dẫn dụ cô, anh rút tờ giấy ăn đưa cho cô, ra hiệu cô lau miệng.

https://thuviensach.vn

Sau đó, anh nói bằng một giọng tiếc nuối: "Có một thứ tôi rất muốn ăn. Chỉ đáng tiếc là đắt quá, ngàn vàng khó đổi."

"Gì cơ?"

Tưởng Úc Nam hơi híp mắt. Đây là động tác nhỏ quen thuộc của người đàn ông này khi anh muốn biểu đạt một ý đồ mờ ám nào đó.

Đối diện với ánh mắt đầy cảnh giác của Viêm Lương, anh từ tốn trả lời: "Là em."

Viêm Lương nhanh chóng suy nghĩ, cô nên có phản ứng thế nào. Thế nhưng, ngay cả bản thân cô cũng không ngờ câu trả lời của cô là: "Tôi rất mệt. Hơn nữa ngày mai tôi vô cùng bận rộn." Nói xong, cô chỉ hận không thể vả vào miệng mình.

Quả nhiên Viêm Lương "vẽ đường cho hươu chạy", đáy mắt Tưởng Úc Nam thoáng qua một tia ngạc nhiên. Sau đó anh nhún vai: "Không sao cả, đợi khi nào thể lực của em dồi dào cũng chưa muộn."

Chỉ bằng một câu nói, Tưởng Úc Nam làm Viêm Lương cứng họng. Tâm trạng cô rối bời, cô nghĩ mãi không ra lời giải thích hợp lý cho lời vừa rồi của cô. Cuối cùng, Viêm Lương chỉ có thể trầm mặc.

***

Buổi sáng ngày hôm sau, Viêm Lương và nhóm nhân viên của cô đến trụ sở tập đoàn Minh Đình, dự cuộc họp với các giám đốc cùng một số người có liên quan của Minh Đình.

Bên cô chuẩn bị tài liệu chu đáo, thể hiện thái độ rất có thành ý. Về điều khoản phân chia lợi nhuận, Viêm Lương cũng có sự nhượng bộ lớn đối với Minh Đình.

https://thuviensach.vn

Sau hai tiếng đồng hồ đàm phán căng thẳng, cuối cùng phía Minh Đình gật đầu: "Chúng tôi đồng ý để "Nhã Nhan" đặt quầy tại trung tâm thương mại Minh Đình, nhưng hợp đồng tạm thời chỉ ký một năm. Bốn năm còn lại sẽ được ký kết dưới hình thức hợp đồng dự bị. Nếu trong một năm này, "Nhã Nhan" không đạt thành tích như mong đợi, hợp đồng dự bị sẽ trở thành vô hiệu."

Đây không phải kết quả đàm phán tốt nhất, nhưng cũng không phải là tệ nhất. Ít nhất, Viêm Lương cũng có thời hạn một năm xây dựng lại nhãn hiệu "Nhã Nhan". Dù chỉ một năm ngắn ngủi, nhưng đối với "Nhã Nhan" mà nói, có chỗ dựa vững chắc như Minh Đình là cơ hội khó tìm.

Cuộc đàm phán kết thúc, Viêm Lương và giám đốc của Minh Đình lần lượt ký tên vào bản hợp đồng. Tuy trong quá trình thương lượng, hai bên có lúc bất đồng ý kiến dẫn đến tranh cãi, nhưng khi đạt được thỏa thuận, đại diện hai bên đều vui mừng bắt tay nhau.

Giám đốc của Minh Đình gọi điện thoại cho Lộ Chinh báo cáo kết quả cuộc đàm phán. Viêm Lương gật đầu với giám đốc thay lời chào tạm biệt rồi cùng nhóm nhân viên của cô thu dọn tài liệu ra về.

Nhưng mới đi đến cửa phòng hội nghị, Viêm Lương bị người giám đốc gọi lại: "Viêm tiểu thư!"

Viêm Lương quay đầu.

Người giám đốc tiến lại gần Viêm Lương, đưa điện thoại của anh ta cho cô: "Lộ tổng muốn nói chuyện với cô."

Chắc Lộ Chinh định nói mấy câu khách sáo như "hợp tác vui vẻ", Viêm Lương lập tức nhận điện thoại và lên tiếng cám ơn trước: "Lộ tổng, cám ơn anh đã cho "Nhã Nhan" một cơ hội."

"Hả?" Lộ Chinh hình như không ngờ cô lại nói câu đó.

https://thuviensach.vn

Nghe ra ngữ khí nghi hoặc của Lộ Chinh, Viêm Lương bất giác im lặng. Ý đồ của người đàn ông này khi bảo cô nghe điện thoại có vẻ không giống suy đoán của cô?

Viêm Lương chưa kịp mở miệng, người ở đầu kia điện thoại thuận theo ý cô, hỏi tiếp một câu: "Vậy Viêm tiểu thư định cám ơn tôi thế nào?"

Viêm Lương ngớ người.

"Hay là thế này đi, tối nay tôi muốn mời cô cùng ăn tối, không biết cô có nể mặt?" Không đợi phản ứng của Viêm Lương, Lộ Chinh lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Chương 20

Viêm Lương hơi bất ngờ trước lời mời của Lộ Chinh.

Phản ứng đầu tiên của cô là ngẩng đầu nhìn giám đốc của Minh Đình. Tuy biết mấy người giám đốc không nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện giữa cô và Lộ Chinh, nhưng không hiểu sao cô chột dạ như người vừa làm chuyện tồi tệ. Viêm Lương cầm điện thoại tránh xa vài bước. Cô đang định từ chối, Lộ Chinh ở đầu kia đợi lâu không thấy hồi âm, anh liền tự quyết định: "Sáu giờ tối tôi đến công ty cô đón cô."

Viêm Lương không biết trả lời thế nào.

"Được không?"

Viêm Lương do dự một giây, cuối cùng cô nhận lời: "Được ạ."

Buổi chiều, Viêm Lương về công ty dự buổi họp báo ra mắt nhãn hiệu "Secret". Dù Từ Tử Thanh không mời, Viêm Lương cũng sẽ có mặt. Cô muốn xem, nhãn hiệu được xây dựng bởi một đội ngũ tinh anh của Từ Thị liệu có "bắn một phát" đạt thành công rực rỡ như dự đoán?

Viêm Lương về đến công ty vào lúc một giờ rưỡi. Buổi họp báo được tổ chức tại hội trường lớn trên tầng 24 của tòa nhà Từ thị. Vừa vào hội trường, Viêm Lương nhìn thấy các phóng viên đang lắp đặt máy móc thiết bị tác nghiệp, cả gian phòng dường như không còn chỗ trống.

Các phóng viên nhanh chóng phát hiện ra Viêm Lương và lập tức xông đến bao vây cô. Ánh đèn ma-giê không ngừng lóe lên, Viêm Lương

https://thuviensach.vn

chỉ còn cách giơ cánh tay che mắt, khó khăn lắm mới có thể tiến về phía trước.

"Viêm tiểu thư! Tại sao cô không đi cùng chị gái?"

"Viêm tiểu thư, nghe nói "Nhã Nhan" vừa triển khai hợp tác chiến lược với Minh Đình, đó có phải là sự thật không?"

"Viêm tiểu thư, tập đoàn Lệ Bạc cũng tổ chức buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới dành riêng cho thị trường châu Âu vào đúng hai giờ chiều hôm nay, cô nghĩ như thế nào về sự trùng hợp này?"

"Trước đây tôi phỏng vấn cô Từ Tử Thanh, cô ấy nói Từ thị và Lệ Bạc từ trước đến nay đều có mối quan hệ tốt đẹp, không cần thiết phải cạnh tranh đến mức sứt đầu mẻ trán như tin đồn. Nhưng khi đồng nghiệp của chúng tôi phỏng vấn chủ tịch Giang Thế Quân, chủ tịch Giang lại nói có lòng tin giành được chiến thắng trong cuộc đua tranh với Từ thị. Viêm tiểu thư, cô có thể tiết lộ một chút, thái độ của bố cô về vấn đề này hay không?"

"Viêm tiểu thư..."

Tiếng nói lao xao vang lên bên tai Viêm Lương. Cô thậm chí còn chưa nghe rõ câu hỏi của phóng viên trước, thanh âm của phóng viên sau đã át đi.

Viêm Lương tốn nhiều sức lực mới có thể thoát khỏi đám nhà báo, cô đi qua cánh cửa bên trái sân khấu vào trong hậu trường.

Từ Tử Thanh đang ở đằng sau hậu đài tiến hành công việc kiểm tra lần cuối trước khi buổi họp báo diễn ra. Thấy Viêm Lương đi về phía mình, cô ta không khỏi kinh ngạc.

Từ Tử Thanh quay sang dặn dò tổng giám sản phẩm ở bên cạnh rồi tiến lại gần Viêm Lương: "Cô vẫn đến à?"

https://thuviensach.vn

"Tôi rất muốn biết thực lực của chị, nên đến xem thế nào."

Có lẽ Từ Tử Thanh thật sự bận rộn nên không lưu lại châm chích Viêm Lương như mọi bữa.

Viêm Lương tự tìm một góc ngồi xuống như một người không liên can. Bức tường trước mặt cô treo hai màn hình cỡ lớn, trong đó một màn hình phát toàn cảnh bên ngoài hội trường, màn hình còn lại mở một kênh tivi, phát trực tiếp buổi họp báo của tập đoàn Lệ Bạc. Từ trước đến nay Lệ Bạc luôn là đối thủ lớn nhất của Từ thị. Chủ tịch Lệ Bạc Giang Thế Quân là nhân vật rất khó chịu. Có thể thấy, Từ Tử Thanh rất kiêng dè Lệ Bạc.

Ở đằng sau hậu trường cũng có thể theo dõi buổi họp báo ở bên ngoài, Viêm Lương sợ bị phóng viên quấy rối, cô không muốn xuất đầu lộ diện nên quyết định lưu lại hậu trường.

Sắp đến hai giờ, Từ Tử Thanh và nhóm nhân viên "Secret" của cô ta lần lượt rời khỏi phòng nghỉ. Viêm Lương lịch sự cám ơn lời mời của bọn họ, cô vẫn ngồi nguyên một chỗ không nhúc nhích.

Viêm Lương nhanh chóng nhìn thấy Từ Tử Thanh trên màn hình.

Từ Tử Thanh và một số lãnh đạo cao cấp của công ty ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Chỉ có phó giám đốc phụ trách dự án "Secret" lên sân khấu theo lời mời của người chủ trì, để thay mặt lãnh đạo công ty chào hỏi giới truyền thông.

Khách mời tham dự buổi họp báo ngày hôm nay, ngoài phóng viên của các tờ báo lớn còn có các chuyên gia trang điểm nổi tiếng, đại diện các nhà phân phối mỹ phẩm trên toàn cầu, người mẫu quảng cáo...Tất nhiên không thể thiếu đối tác khu vực Bắc Mỹ Johnny Weir.

Màn hình phát cảnh Từ Tử Thanh đang cúi đầu trao đổi với Johnny Weir vài giây mới quay lại sân khấu của buổi họp báo.

https://thuviensach.vn

Người mẫu và chuyên gia trang điểm đã chuẩn bị sẵn sàng. Dưới sự sắp đặt của Từ Tử Thanh, buổi họp báo như một show cao cấp, đầy cảm giác kim loại lạnh lẽo.

Đèn trên sân khấu tắt dần, báo hiệu buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Viêm Lương đọc danh mục buổi họp báo, trình tự gồm tiết mục giới thiệu bộ sản phẩm trang điểm mắt "Tương lai", sản phẩm trang điểm gương mặt và bộ sản phẩm lót nền "Hoàn mỹ".

Bởi vì khuyết điểm của làn da người da trắng như tàn nhang, lỗ chân lông nghiêm trọng hơn hơn người châu Á nên sản phẩm lót nền "Hoàn mỹ" được Từ Tử Thanh coi trọng nhất, tập trung giới thiệu ở giai đoạn bốn của buổi họp báo.

Buổi họp báo ra mắt nhãn hiệu "Secret" được tiến hành tuần tự từng bước một theo danh mục có sẵn, Viêm Lương tạm thời chuyển sự chú ý sang buổi họp báo của Lệ Bạc trên màn hình bên cạnh.

Trong khi sản phẩm chủ đạo của "Secret" được giới thiệu ở phần cuối buổi họp báo, Lệ Bạc công bố sản phẩm chủ đạo ở ngay giai đoạn hai buổi họp báo.

Bên này, tổng giám sản phẩm của "Secret" còn đang giảng giải khái niệm chỉnh thể của bộ sản phẩm mắt "Tương lai", tổng giám sản phẩm của Lệ Bạc trịnh trọng giới thiệu: "Tiếp theo, tôi xin giới thiệu bộ sản phẩm lót nền "Cao thanh"...

Viêm Lương sững sờ trong giây lát.

Cô cúi đầu nhìn tờ danh mục của "Secret", lại ngẩng lên nhìn bộ lót nền gồm năm sản phẩm của tập đoàn Lệ Bạc đang được chiếu cận cảnh trên màn hình. Đầu óc Viêm Lương vẫn chưa có phản ứng, cô đã lao nhanh ra cửa.

https://thuviensach.vn

Khi Viêm Lương chạy đến khu vực sân khấu, tổng giám sản phẩm của "Secret" nói: "Tiếp theo, tôi xin giới thiệu nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay: bộ sản phẩm lót nền "Hoàn mỹ"..."

Vào giây phút đó, Viêm Lương hóa đá ngay tại chỗ.

Đưa mắt xuống hội trường, Viêm Lương thấy không ít phóng viên nghe điện thoại. Tuy cô không biết nội dung cuộc điện thoại nhưng bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ như phát hiện ra lục địa mới, Viêm Lương có một dự cảm không lành.

Lúc này, Viêm Lương cũng chẳng thể làm gì hơn. Cô đứng đó nhìn người trợ lý của Từ Tử Thanh vội vàng đi đến trước mặt cô ta và cúi đầu thì thầm vào tai cô ta điều gì đó, bất chấp ống kính camera ở xung quanh.

Người trợ lý càng nói càng nôn nóng, sắc mặt Từ Tử Thanh dần trở nên trắng bệch. Viêm Lương chưa bao giờ bắt gặp bộ dạng này của người chị gái giỏi ngụy trang của cô. Ngay cả lúc cô vạch trần sai sót của Từ Tử Thanh về vụ sản phẩm "Nhã Nhan" không đạt tiêu chuẩn trước mặt bố cô, Từ Tử Thanh cũng không hề hoảng hốt lo sợ như bây giờ.

Từ Tử Thanh vội vàng rời khỏi hội trường. Sau đó, có người gọi tổng giám sản phẩm đang chủ trì buổi họp báo dừng lại. Hội trường hỗn loạn trong giây lát. Bàn trưng bày bộ lót nền "Hoàn mỹ" gồm năm sản phẩm đang đặt trên sân khấu được đẩy vào bên trong. Một loạt hành động giấu đầu hở đuôi làm đám phóng viên mắt sáng lên như mèo ngửi thấy mùi tanh. Bọn họ xông ra khỏi khu vực báo chí, lao lên sân khấu vây quanh tổng giám sản phẩm.

"Đồng nghiệp của chúng tôi ở chỗ Lệ Bạc vừa gửi tin nhắn..."

"Một bên là lót nền "Hoàn mỹ", một bên là lót nền "Cao Thanh", liệu có sự trùng hợp như vậy không?"

https://thuviensach.vn

"Tên sản phẩm giông giống, bộ sản phẩm cũng giống nhau, chuyện này là thế nào?"

"..."

Trong lúc tổng giám sản phẩm không biết ứng phó như thế nào, một đám bảo vệ từ bên ngoài hội trường tràn vào để giữ trật tự. Các phóng viên bị ép quay lại khu vực dành cho giới truyền thông. Sau đó, Từ Tử Thanh cũng trở về vị trí của cô ta. Cô ta lấy micro từ tay tổng giám sản phẩm và lên tiếng: "Xin lỗi quý vị. Vừa rồi, chúng tôi phát hiện trình tự buổi họp báo của chúng tôi xảy ra chút vấn đề, bây giờ chúng ta lại tiếp tục."

Một câu nói vỗ về tất cả mọi người.

Thế nhưng, trong khi đám phóng viên hồi hộp chờ đợi sự ra mắt của bộ sản phẩm lót nền "Hoàn mỹ", buổi họp báo bỗng đổi thành tiết mục chuyên gia trang điểm hướng dẫn trang điểm tổng thể.

Có phóng viên đứng dậy kháng nghị: "Hướng dẫn trang điểm là nội dung tiết mục tiếp theo, bây giờ phải là phần giới thiệu sản phẩm lót nền "Hoàn mỹ" mới đúng."

Người phóng viên vừa dứt lời, các phóng viên khác nhao nhao tán đồng. Tất cả mọi ống kính từ các góc đều dồn về Tử Tử Thanh ở hàng ghế đầu tiên.

Đến tổng giám sản phẩm trên sân khấu cũng im bặt, đưa mắt xin ý kiến Từ Tử Thanh. Từ Tử Thanh nhìn tổng giám, gật đầu ra hiệu tổng giám mặc kệ sự khiêu khích của đám phóng viên, tiếp tục chủ trì buổi họp báo.

***

Đứng bên cạnh theo dõi tình hình một lúc, Viêm Lương quyết định rời khỏi hội trường.

https://thuviensach.vn

Người trợ lý của Từ Tử Thanh đi ngang qua người cô, vừa gọi điện thoại: "Thư ký Lý nói tổng giám đốc sắp đến nơi rồi..."

Tưởng Úc Nam?

Viêm Lương dừng bước, nhưng sau đó cô vẫn nhanh chóng đi ra ngoài hội trường.

Tập đoàn Lệ Bạc đúng là cơn ác mộng của Từ thị.

Cứ như vậy, buổi họp báo tồi tệ kết thúc sớm hơn dự định nửa tiếng đồng hồ. Phần giới thiệu bộ sản phẩm lót nền "Hoàn mỹ" bị cắt bỏ. Mặc dù vậy, sản phẩm chủ đạo của nhãn hiệu "Secret" này đã bị gán tội ăn cắp bản quyền.

Lót nền "Hoàn mỹ" liệu có được tung ra thị trường?

Trước khi làm rõ nguyên nhân tại sao sản phẩm "Cao thanh" của tập đoàn Lệ Bạc giống hệt lót nền "Hoàn mỹ" của Secret, có lẽ Từ Tử Thanh không thể đưa "Hoàn mỹ" ra thị trường.

Thế nhưng, nếu loại bỏ "Hoàn mỹ", "Secret" sẽ mất đi khâu quan trọng nhất cũng là khâu cơ bản nhất của quá trình trang điểm là kem lót nền, có nghĩa bộ sản phẩm trở nên không hoàn chỉnh, người mua đương nhiên sẽ không hài lòng.

Viêm Lương vừa đi xuống dưới vừa mải mê suy nghĩ vấn đề này.

Tuy đây là sự cố do nhóm Secret chịu trách nhiệm, không liên quan đến Viêm Lương, cô không cần khẩn trương thay Từ Tử Thanh, nhưng trong lòng cô vẫn hết sức lo lắng.

Viêm Lương quay về văn phòng, bật máy vi tính, theo dõi tin tức về sản phẩm lót nền "Hoàn mỹ" trên trang các trang web lớn. Mãi đến sáu giờ

https://thuviensach.vn

chiều, cô mới chợt nhớ ra, hôm nay cô nhận lời mời ăn tối cùng một người nào đó.

Viêm Lương vội vàng tắt máy vi tính, điện thoại cô đột nhiên đổ chuông.

Đúng sáu giờ, người đó chuẩn xác vô cùng.

Viêm Lương bắt máy, thanh âm từ tốn của Lộ Chinh truyền đến: "Tôi đang ở dưới Từ thị."

Thái độ của Lộ Chinh tuy lịch sự nhưng có vẻ "duy ngã độc tôn, đây là cảm nhận đầu tiên của Viêm Lương khi nghe anh nói câu ngắn gọn của anh.

("Thiên thượng hhiên hạ duy ngã độc tôn" là thuyết trong Phật giáo có nghĩa "Trên trời dưới đất chỉ một mình ta mà thôi")

"Tôi sẽ xuống ngay." Viêm Lương vừa nói vừa xách túi đi ra cửa văn phòng.

***

Lộ Chinh đưa Viêm Lương đến một nhà hàng sang trọng và ấm cúng, là nơi thích hợp để hẹn hò.

Viêm Lương mặc bộ đồ công sở, không thích hợp đi hò hẹn.

Cô thường xuyên phân tâm, càng không thích hợp cho một buổi hò hẹn.

Mấy món ăn đã được dọn đi, Lộ Chinh thong thả thưởng thức món gan ngỗng. Ở phía đối diện, Viêm Lương lần thứ năm không tập trung tinh thần.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Lộ Chinh không thể giữ thái độ lịch sự, anh cau mày buông dao dĩa, ngẩng đầu nhìn Viêm Lương: "Viêm tiểu thư, món ăn ở đây khiến cô thất vọng hay là tôi làm cô thất vọng?"

Đến lúc này Viêm Lương mới định thần. Ở giây tiếp theo, cô lấy lại vẻ bình tĩnh, giả vờ không nghe thấy câu hỏi của anh: "Tôi đang chuyên tâm ăn đồ, anh vừa nói gì vậy?"

Ánh mắt của Lộ Chinh cho thấy, anh thật sự chịu thua cô...Nhưng bề ngoài anh vẫn mỉm cười lắc đầu: "Tôi chỉ muốn hỏi món ăn có hợp khẩu vị của cô không?"

Cả hai cùng xuống nước, tránh làm không khí của buổi hẹn hò càng ngượng ngập.

Viêm Lương cảm thấy cô nên tìm đề tài nói chuyện. Ngẫm đi nghĩ lại, cuối cùng cô mở miệng: "Chắc Lộ tổng thường xuyên đến đây, nhân viên phục vụ có vẻ đều quen biết anh?"

Sắc mặt Lộ Chinh tốt hơn trước nhiều. Tuy "tốt hơn trước" chỉ là khóe miệng anh hơi cong lên: "Đây là nhà hàng Pháp xếp hạng nhất hạng nhì trong cả nước, các món ăn đều rất chuẩn."

Lộ Chinh thừa dịp nhắc đến một chuyện: "Từ đầu đến giờ cô thường xuyên lơ đãng, có phải do chuyện xảy ra giữa Sceret và tập đoàn Lệ Bạc?"

Viêm Lương lập tức thay đổi sắc mặt.

Lộ Chinh phân bua: "Cô yên tâm đi, tôi không phải là người thọc mạch, tôi sẽ không hỏi cô điều gì."

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương bất giác thở phào nhẹ nhõm. Cô đang định chuyển sang đề tài khác, không ngờ Lộ Chinh bổ sung thêm một câu: "Điều duy nhất tôi cảm thấy hiếu kỳ là, tôi nghe nói quan hệ giữa cô và chị

https://thuviensach.vn

gái...tôi còn tưởng, cô sẽ không lo lắng cho cô ấy. Không ngờ cô lo đến mức..." Vừa nói anh vừa cầm dĩa chỉ vào đĩa thức ăn vẫn còn nguyên ở trước mặt Viêm Lương: "Cả bữa tối hầu như không động đũa."

Buổi hò hẹn này có vui vẻ không?

Viêm Lương cho rằng khá tệ hại.

Nhưng Lộ Chinh không nghĩ như vậy, anh nói: "Lần sau chúng ta đi chỗ khác ăn cơm."

Viêm Lương chỉ cười cười mà không lên tiếng, nhận lời hay từ chối tùy Lộ Chinh tự hiểu.

Thang máy đi xuống chỉ có Lộ Chinh và Viêm Lương. Cả hai đều không lên tiếng, một người trầm mặc không biết đang nghĩ gì, một người lần thứ sáu thất thần...

May mà thang máy xuống nửa chừng, có một người phụ nữ dẫn theo một đứa trẻ đi vào thang máy. Đứa trẻ rất nghịch ngợm, chạy nhảy vòng quanh thang máy.

Người phụ nữ giơ tay túm đứa bé, đứa bé cười khanh khách. Tiếng cười của đứa bé bỗng dưng khiến nội tâm Viêm Lương lắng xuống.

Mặc dù vậy, trong đầu cô vẫn vương vấn chuyện của công ty: Từ Tử Thanh, Secret...

"Cẩn thận!"

Đột nhiên có người nhắc nhở cô.

Viêm Lương định thần, chỉ thấy đứa bé dẫm phải đồ chơi của mình, trượt chân ngã về phía Viêm Lương.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đứng không vững, suýt nữa ngã dúi về một bên. Đúng lúc đó, một cánh tay rắn chắc ôm vai cô.

Viêm Lương thuận theo cánh tay nhìn lên, bắt gặp gương mặt của Lộ Chinh.

Thần sắc anh không có vẻ đặc biệt, vẫn bình thản như thường lệ. Nhưng cánh tay anh rõ ràng tăng thêm sức lực.

Lúc này, thang máy dừng lại ở một tầng lầu. Thang máy kêu "ding dong" một tiếng rồi mở cửa. Lộ Chinh đồng thời rời tay khỏi vai Viêm Lương.

Viêm Lương vội cúi đầu tránh ánh mắt của anh, vì vậy cô đã bỏ qua gương mặt ngỡ ngàng của một đôi nam nữ đang đứng đợi ngoài thang máy.

Lúc Viêm Lương điều chỉnh tâm trạng và ngẩng đầu, đôi nam nữ ở bên ngoài đã đi vào thang máy.

Đó là...Tưởng Úc Nam và Từ Tử Thanh.

Viêm Lương phát hiện ra Tưởng Úc Nam, Tưởng Úc Nam đã khôi phục vẻ mặt vô cảm. Ánh mắt anh lướt qua Viêm Lương, dừng lại ở Lộ Chinh: "Lộ tổng."

Lộ Chinh tỏ ra ngạc nhiên: "Trùng hợp quá, hai vị cũng đến đây ăn tối?"

Tưởng Úc Nam mỉm cười thay câu trả lời.

Viêm Lương quay về một bên, coi Tưởng Úc Nam và Từ Tử Thanh như không tồn tại.

Bốn người đáp thang máy thẳng xuống bãi đỗ xe.

https://thuviensach.vn

Trong bữa ăn, Viêm Lương đã lén nhắn tin trợ lý của cô, bảo người trợ lý lái ô tô của cô đến nhà hàng. Cô viện cớ còn có việc ở công ty nên ngồi xe cô quay về chứ không để Lộ Chinh tiễn.

Ô tô chậm rãi đi khỏi bãi đỗ xe. Viêm Lương nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong đầu cô bỗng xuất hiện hình ảnh Tưởng Úc Nam và Từ Tử Thanh cùng đi vào thang máy.

Đúng lúc này, xe đột ngột phanh kít.

Viêm Lương liền mở mắt.

Trong lúc cô vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đứng trước đầu xe đã đi sang bên cạnh, mở cửa xe chỗ cô ngồi.

Viêm Lương giật mình: "Tưởng Úc..."

Không đợi Viêm Lương nói hết câu, người ở bên ngoài ô tô lạnh lùng cắt ngang lời cô: "Tôi bảo em đi làm ăn, chứ không bảo em đi bán thân."

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 21 (18+)

Viêm Lương còn chưa mở miệng, người trợ lý của Viêm Lương đang lái xe trợn mắt: "Tổng giám đốc!"

Viêm Lương trừng mắt với người trợ lý, ngầm bảo anh ta đừng làm mất hết khí thế của cô. Sau đó cô từ từ quay đầu, bày ra bộ dạng đến lúc này mới nhìn thấy Tưởng Úc Nam: "Tổng giám đốc?"

Tưởng Úc Nam không đáp lời, sắc mặt anh xuống đến không độ.

"Sao anh đột nhiên xông ra chặn xe của tôi, có việc tìm tôi à?"

Tưởng Úc Nam không bận tâm đến thái độ trêu ngươi của Viêm Lương, anh đưa mắt về phía người trợ lý của Viêm Lương: "Cậu xuống xe."

Người trợ lý không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, nhưng bị khuất phục bởi ánh mắt lạnh lùng của Tưởng Úc Nam. Anh ta ngoan ngoãn xuống xe đi đến trước mặt Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam không nhìn người trợ lý, cúi đầu chui vào vị trí tài xế.

"Tổng giám đốc, sao anh..." Người trợ lý hoảng hốt kéo cánh cửa ở bên tay lái.

"Này! Anh!" Viêm Lương cũng nhoài người về phía trước.

Nhưng đáp lời cô và người trợ lý là tiếng đóng sập cửa xe rất mạnh.

Tưởng Úc Nam nổ máy lái xe đi trong giây lát.

https://thuviensach.vn

Người trợ lý vội nhảy sang một bên để tránh va chạm. Chỉ một loáng chiếc xe đã biến mất khỏi bãi đỗ ô tô.

Trên kính chiếu hậu ngoài cửa xe là gương mặt kinh ngạc của người trợ lý. Còn gương chiếu hậu trong xe xuất hiện gương mặt khóc dở mếu dở của Viêm Lương.

Ngoài trời không biết đổ mưa từ lúc nào, ô tô lao đi mỗi lúc một nhanh, bánh xe bắn nước tung tóe. Thần sắc Tưởng Úc Nam ngày càng lạnh lẽo, bóng gương mặt nghiêng của anh in trên cửa kính bị hạt nước mưa phá vỡ.

Viêm Lương phải nắm chặt tay nắm cửa để giữ thăng bằng, cô cố gắng cất giọng bình ổn: "Tổng giám đốc định đưa tôi đi đâu vậy?"

"...."

"Cuộc hẹn của tổng giám đốc và Từ Tử Thanh đã kết thúc rồi à?"

Xe phanh kít lại.

Dù bám vào tay nắm cửa, Viêm Lương theo quán tính vẫn bị bắn về phía trước. Cô còn chưa kịp ngẩng đầu, bên tai vang lên giọng nói không mặn không nhạt của Tưởng Úc Nam: "Nếu em cho tôi biết, em hỏi câu này là vì em ghen với chị gái em, không biết chừng tôi sẽ thả em xuống xe ngay bây giờ."

Viêm Lương nghẹn giọng.

Viêm Lương cho rằng cô ngụy trang rất tốt, vẻ mặt và ngữ khí của cô làm gì có mùi dấm chua? Sau khi xác định rõ điều này, Viêm Lương tỏ ra tự nhiên: "Dựa vào đâu mà anh can thiệp vào cuộc sống của tôi?"

https://thuviensach.vn

Xe đã dừng lại, Viêm Lương nói xong liền mở cửa. Nhưng vừa chạm vào tay nắm, cô liền nghe tiếng "cạch". Tưởng Úc Nam đã bấm nút điều khiển, khóa trái cửa xe.

Biết Tưởng Úc Nam khóa cửa, Viêm Lương vẫn cố kéo tay nắm. Sau đó cô khoanh hai tay trước ngực, bày ra bộ dạng chống đối: "Rốt cuộc anh có ý gì hả?"

Trái ngược với thái độ của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bình tĩnh một cách đáng sợ: "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi."

"Anh nghĩ tôi sẽ ghen sao?" Viêm Lương nói lạnh lùng: "Anh tự đề cao mình quá đấy."

Lần này, Tưởng Úc Nam mỉm cười. Nhưng đối với Viêm Lương, thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh là một sự hành hạ, cứ như cô lại trở thành một con rối, còn anh đứng trên cao điều khiển. Cô cất cao giọng: "Mau thả tôi xuống xe."

Tưởng Úc Nam lại nổ máy phóng xe đi mất.

Anh không còn tỏ ra nóng nảy mà lái xe bình ổn. Nhưng điều đó vẫn không đủ xóa bỏ sự bực tức của người phụ nữ ngồi ghế sau.

Hai người đều im lặng, bầu không khí trong xe ngột ngạt vô cùng. Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên.

Tiếng chuông phát ra từ máy di động của Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương vốn đang ngắm cảnh mưa bên ngoài cửa sổ. Nghe tiếng chuông điện thoại, cô hơi nhíu mày, nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ như mọi chuyện không liên quan đến cô.

Có điều, cô vẫn dỏng tai nghe cuộc trò chuyện của Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Xe đóng cửa kín mít, tiếng mưa rơi bị ngăn cách ở bên ngoài. Viêm Lương thậm chí còn nghe thấy rõ giọng nói ngọt ngào của Từ Tử Thanh ở đầu kia điện thoại: "Cám ơn anh hôm nay đã chỉ bảo tôi nhiều điều..."

"Lời thoại" này...

Viêm Lương từng nghe từ miệng Từ Tử Thanh không dưới một lần.

Bố, cám ơn bố đã chỉ bảo con nhiều điều. Thật ra con có thể hiểu được tại sao Viêm Lương lại thù ghét con như vậy, nhưng con không để ở trong lòng đâu ạ...

Châu Trình, cám ơn anh đã chỉ bảo em nhiều điều. Từ nhỏ, em luôn sống trong sự gièm pha của người khác. Mặc dù trước mặt em, bọn họ đều tỏ ra khách sáo, nhưng em biết đằng sau lưng, bọn họ gọi em là "con hoang". Chỉ có anh luôn đối xử tốt và thật lòng với em...

Viêm Lương không muốn nghe tiếp. Cô nhoài người về vị trí lái xe, giơ tay bấm nút điều khiển, mở khóa cửa xe. Tưởng Úc Nam đang mải nghe điện thoại nên nhất thời không có phản ứng trước hành động Viêm Lương.

Xe vẫn chạy trên đường. Thấy Viêm Lương mở cửa, Tưởng Úc Nam không kịp bấm nút khóa cửa xe mà vội vàng ném điện thoại, túm chặt tay Viêm Lương.

Nhưng cô đã nhanh hơn anh một bước, mở toang cửa xe.

Tưởng Úc Nam vội đánh ô tô vào lề đường và phanh gấp, xe lập tức dừng lại. Viêm Lương không xông ngay xuống xe như anh dự đoán. Cô như có mưu đồ từ trước, nhoài người về phía anh.

Viêm Lương giơ tay rút chìa khóa ô tô rồi mới xuống xe.

https://thuviensach.vn

Mưa không nặng hạt nhưng chỉ một chốc đã làm mờ mắt con người. Viêm Lương ném chìa khóa xe vào thùng rác ở trên vỉa hè rồi lao về đằng trước.

Viêm Lương hôm nay mang giày cao gót nên dù đi nhanh đến mấy, cô làm sao có thể địch nổi một người đàn ông cao hơn mét tám.

Viêm Lương nhanh chóng bị anh đuổi kịp.

"Em nên sửa đổi tính nết đi." Tưởng Úc Nam nói.

Viêm Lương coi như câm điếc.

"Xe đang chạy mà nhảy xuống đường, em không sợ chết à?"

Viêm Lương định cãi lại nhưng người đàn ông không cho cô cơ hội mở miệng, anh kéo tay cô quay về xe ô tô.

Lần này Viêm Lương không phản kháng, cô chỉ lạnh lùng nhắc nhở: "Tôi đã ném chìa khóa đi rồi, anh còn có thể đưa tôi đi đâu?"

Trong cuộc đọ sức vừa rồi, Tưởng Úc Nam tạm thời lép vế. Đây rõ ràng là hành vi thách thức quyền uy của anh. Tưởng Úc Nam đột ngột đổi hướng, kéo Viêm Lương tiếp tục đi bộ trên vỉa hè.

Trên suốt quãng đường, Viêm Lương bị dính nước mưa ướt như chuột lột và hứng chịu ánh mắt ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ của người qua lại...Cuối cùng, cô cũng bị Tưởng Úc Nam lôi vào một khách sạn ở gần đó.

***

Tưởng Úc Nam kéo Viêm Lương đi thẳng đến quầy tiếp tân. Lúc này, sắc mặt cô tối sầm như không thể khó coi hơn.

https://thuviensach.vn

Đối diện với đôi nam nữ nhìn nhau như kẻ thù, làm gì có người nhân viên nào dám mở phòng cho bọn họ?

Cô nhân viên lễ tân hết đưa mắt nhìn Viêm Lương lại quay sang Tưởng Úc Nam. Trông bọn họ không giống một đôi tình nhân cãi nhau bình thường, vì vậy cô nhân viên không dám nhận chứng minh thư của Tưởng Úc Nam.

Cô nhân viên lễ tân cẩn thận quan sát bộ dạng ướt rượt thảm hại của bọn họ rồi nhìn xuống bàn tay Tưởng Úc Nam đang túm chặt cánh tay Viêm Lương. Cô cất giọng nghi hoặc: "Vị tiểu thư này, cô..."

Viêm Lương không giãy giụa, cô quét ánh mắt miệt thị về phía Tưởng Úc Nam rồi quay sang nói với cô nhân viên lễ tân: "Tôi bị anh ta lôi vào đây. Tôi không hề quen biết anh ta, xin cô hãy báo công an giúp tôi."

Tưởng Úc Nam không ngờ Viêm Lương lại giở chiêu này. Tuy nghe Viêm Lương đề nghị báo công an, nhưng thấy người đàn ông trước mặt có diện mạo điển trai, ăn mặc sang trọng, cô nhân viên lễ tân nghi hoặc không biết xử trí thế nào. Đặt tay lên máy điện thoại, cô phân vân hồi lâu mới bặm môi nhấc ống nghe.

Viêm Lương thấy vậy liền đắc ý nhìn Tưởng Úc Nam như một người chiến thắng.

Bắt gặp vẻ mặt đó của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam chẳng nói chẳng rằng đột ngột giơ hai tay, nâng mặt cô và đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi cô.

Sau khi rời khỏi môi cô, hai tay anh vẫn để nguyên một chỗ. Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô ở cự ly gần làm Viêm Lương rơi vào sự hoảng loạn, mãi vẫn không thể định thần.

https://thuviensach.vn

Cô nhân viên lễ tân đang chuẩn bị bấm số điện thoại gọi bảo vệ lập tức dừng động tác, nghi hoặc nhìn Tưởng Úc Nam, cho đến khi anh buông tay khỏi mặt Viêm Lương và lại đặt chứng minh thư lên quầy lễ tân.

"Tưởng Úc Nam, anh..."

Viêm Lương còn chưa nói hết câu liền bị Tưởng Úc Nam cắt ngang: "Chẳng phải em vừa nói không quen tôi? Tại sao lại biết tên tôi?"

Lần này dù Viêm Lương giải thích thế nào, cũng không thể ngăn cản cô nhân viên lễ tân làm thủ tục mở phòng cho Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 22 (18+)

Nếu không e ngại trở thành trò cười cho những người khách đi đi lại lại trong khách sạn, Viêm Lương nhiều khả năng đã ra tay đánh người đàn ông bá đạo này ngay tại đại sảnh khách sạn.

Viêm Lương cố nhẫn nhịn cho đến lúc rời khỏi thang máy, thấy trên hành lang không một bóng người, Viêm Lương lập tức giật khỏi tay Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông này trông có vẻ không dùng sức, trên thực tế giữ cô rất chặt. Viêm Lương không thể nào thoát khỏi tay anh. Cô ngẫm nghĩ một vài giây rồi quyết định dẫm vào chân anh. Hôm nay Viêm Lương đi giày gót nhọn, đây là một vũ khí lợi hại. Cô ngắm thật chuẩn rồi dẫm mạnh xuống chân Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương dự đoán, anh sẽ ngồi sụp xuống vì đau đớn. Đến lúc đó cô có thể thoát khỏi tay anh và chạy ra thang máy.

Tưởng Úc Nam quả nhiên ngồi xuống.

Nhưng tình hình diễn ra sau đó không như Viêm Lương tưởng tượng. Trong lúc cô còn chưa kịp có hành động tiếp theo, Tưởng Úc Nam chỉ hơi ngồi xuống rồi ôm ngang eo cô và vác ngang người cô.

Hành lang không một bóng người, Viêm Lương có thể tha hồ vùng vẫy. Nhưng Tưởng Úc Nam thản nhiên vác cô đi vào phòng một cách nhanh chóng.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam ném lên giường như ném đồ vật.

Vừa ngã xuống giường, Viêm Lương lập tức ngồi dậy, thở hồng hộc: "Anh điên à?"

Người vừa vác cô ngược lại hơi thở bình ổn như không hề tốn sức lực, anh khoanh hai tay trước ngực đứng bên cạnh giường lạnh lùng theo dõi nhất cử nhất động của Viêm Lương, không bị ảnh hưởng bởi cơn giận dữ của cô.

Đến khi cô xuống giường đi ra cửa, anh mới có phản ứng, lông mày hơi cau lại, tiến lên hai bước chặn đường đi của cô.

Lúc này, son phấn trên mặt Viêm Lương đã nhòe nhoẹt, cô trừng mắt nhưng chẳng có một chút uy lực nào. Tưởng Úc Nam giơ tay lau vết chì đen trên đuôi mắt cô.

Viêm Lương lập tức nghiêng đầu né tránh.

Ngay sau đó cô bị Tưởng Úc Nam bóp cằm: "Tính nết đừng có khó chịu như vậy có được không?"

Viêm Lương lạnh lùng đáp lời: "Anh mắng tôi bán thân, còn không cho phép tôi tức giận sao?"

Thái độ của Tưởng Úc Nam lập tức dịu hẳn: "Đó là do tôi bực quá."

"Hả? Tổng giám đốc từ trước đến nay vui buồn đều không thể hiện ra bên ngoài cơ mà? Anh trở thành người không che giấu cảm xúc từ lúc nào vậy? Còn nổi cáu với một người phụ nữ nữa chứ?"

Tưởng Úc Nam giống như bị cô hỏi đúng trọng tâm vấn đề.

https://thuviensach.vn

Anh thậm chí suy nghĩ nghiêm túc, sau đó mỉm cười bất lực: "Đúng vậy, em chỉ cùng anh ta ăn một bữa cơm mà thôi. Sao tự nhiên tôi phải tức giận?"

Anh nhìn Viêm Lương chăm chú, giống như nghi hoặc, cũng giống như đợi cô giúp anh giải đáp thắc mắc.

Tim Viêm Lương đập nhanh một nhịp. Dưới ánh mắt của anh, từ đầu đến chân cô dường như tê liệt.

Là nhất thời kích động, nhất thời không chịu nổi hay là gì? Viêm Lương nói khẽ: "Tưởng Úc Nam..."

Cô thường gọi thẳng tên anh như vậy. Nhưng vào giây phút này, ngữ khí của cô không giống bất cứ lần nào khác, vừa nhẹ nhàng, vừa dịu dàng, thậm chí có chút khẩn cầu.

"Anh...anh đừng để Từ Tử Thanh cướp đi..."

***

Trước mặt Tưởng Úc Nam là một người phụ nữ ấu trĩ, buồn cười, giống một đứa trẻ hoảng hốt lo sợ món đồ chơi bị người khác cướp mất. Nhưng cũng là một người cô độc, quật cường, dũng cảm.

Tưởng Úc Nam nhất thời yên lặng.

Bên ngoài cửa sổ, mưa mỗi lúc một nặng hạt.

Trong phòng khách sạn, hai con người mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Thần sắc vốn cứng đờ của Tưởng Úc Nam...dường như ẩn giấu một tia rung động.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh giơ tay về phía Viêm Lương, như muốn vuốt ve cô, như muốn phá vỡ không khí trầm mặc kéo dài này.

Nhưng trước khi chạm vào da Viêm Lương, ngón tay anh đột nhiên dừng lại trong không trung.

Như không nỡ chạm vào. Anh mâu thuẫn, do dự, phảng phất cử chỉ thâm tình này mang theo một bí mật tàn nhẫn. Mà dưới ánh mắt chân thành của đối phương, mọi bí mật trong nội tâm anh sẽ bị phơi bày.

Nhưng cuối cùng, Tưởng Úc Nam vẫn tiếp tục hành động bỏ dở, ngón tay anh lướt qua khóe miệng Viêm Lương, vuốt ve bờ môi đẹp đẽ của cô. Sau đó tới chiếc cằm thon gọn, anh nâng mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô.

Bởi vì không biết dùng ánh mắt nào đáp trả người đàn ông trước mặt, Viêm Lương nhất thời nín thở.

Không giành được không đáng sợ, giữ không được mới nực cười. Hai mươi mấy năm cuộc đời cô đều có sự tham dự của Từ Tử Thanh đã là một trò cười to lớn. Vậy mà khi gặp người đàn ông này, cô vẫn luôn yếu thế...

Ngay sau khi nói ra câu đó, Viêm Lương lập tức hối hận. Nhưng bây giờ, cô đột nhiên muốn phó thác cho số phận.

Vì vậy cô cũng nhìn vào mắt Tưởng Úc Nam, như muốn xuyên thấu trái tim anh.

Trước mặt cô đúng là Tưởng Úc Nam mà cô quen thuộc, nhưng lại có điểm gì đó khác biệt.

Viêm Lương đột nhiên phát hiện, đứng trước mặt cô không phải là người đàn ông tùy ý như thường lệ, trong đáy mắt anh xuất hiện một tia mâu thuẫn và do dự.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Tưởng Úc Nam hơi quay người, gạt hết đồ trên bàn ở bên cạnh xuống đất. Cánh tay còn lại của anh ôm eo Viêm Lương, anh bế cô ngồi lên bàn trong giây lát.

Viêm Lương theo phản xạ định nhảy xuống bàn, nhưng lập tức bị Tưởng Úc Nam giữ chặt hai vai.

"Đừng động đậy." Anh nói.

Là ngữ khí ra lệnh.

Lần này, Viêm Lương quyết định phục tùng.

Cô ngồi im lặng ở đó. Còn anh đứng giữa hai đùi cô. Do chiếc bàn hơi thấp nên anh vẫn có thể nhìn cô từ trên cao. Bàn tay anh dừng lại ở ngực Viêm Lương, anh chậm rãi giúp cô cởi áo ướt.

Lòng bàn tay anh nóng bỏng, nóng lạnh giao thoa khiến Viêm Lương bất giác rùng mình. Nhưng tay anh không dừng lâu trên ngực cô mà nhanh chóng dịch chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng cởi quần lót của cô.

Tưởng Úc Nam vẫn không rời mắt khỏi Viêm Lương, anh hôn lên môi cô. Một bàn tay anh thò vào trong váy cô, đùa nghịch giữa hai đùi cô, bàn tay còn lại vuốt ve bầu ngực mẫn cảm của cô. Hai nụ hoa nhanh chóng thẫm lại, lay động theo hơi thở phập phồng của cô.

Ngón tay Tưởng Úc Nam từ từ thâm nhập vào cửa động bí ẩn. Viêm Lương có thể cảm nhận thấy chất nhờn âm ấm tràn ra theo từng động tác của anh. Cuối cùng, cô vô ý thức bật ra tiếng rên khe khẽ.

Tưởng Úc Nam liền giơ tay che miệng Viêm Lương. Trong không khí vô cùng tĩnh mịch, mọi sợi dây thần kinh của Viêm Lương dường như tập trung vào cử động của anh. Khi đầu ngón tay anh luật động trong âm đạo của cô, cô có thể nghe thấy tiếng động ướt át đáng xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Để chuyển dời sự chú ý, Viêm Lương ôm chặt cổ Tưởng Úc Nam, hôn ngấu nghiến môi anh. Miệng lưỡi dây dưa, hơi thở gấp gáp. Đầu ngón tay anh vốn đang luật động chậm rãi, bỗng nhiên đâm sâu vào trúng điểm nhạy cảm nhất của Viêm Lương. Vào giây phút đó, sợi dây thần kinh trên người cô giống như bị gẩy mạnh, Viêm Lương theo bản năng ngả người về phía sau, bộ ngực vì động tác này ưỡn lên cao. Tưởng Úc Nam lập tức cúi đầu ngậm nụ hoa trên ngực cô.

Nơi bị ngón tay anh tấn công đột nhiên co rút mạnh.

Ánh mắt Tưởng Úc Nam đen sẫm.

Anh rút ngón tay, tách hai đùi Viêm Lương.

Váy cô đã bị tốc lên cao, để lộ mảnh xuân quang mê người. Tưởng Úc Nam giữ chặt mông Viêm Lương. Bộ phận đàn ông đã dựng đứng của anh, cách lớp quần mỏng chà sát cánh hoa mềm mại của cô.

Viêm Lương chống tay lên ngực Tưởng Úc Nam, cô không rõ muốn ngăn cản hay mong chờ động tác tiếp theo của anh. Tưởng Úc Nam nhấc một chân Viêm Lương gấp khúc để sát bên hông anh. Sau đó anh kéo khóa quần, để dục vọng nóng bỏng đâm thẳng vào người cô.

Tưởng Úc Nam vẫn thèm khát mùi vị của miệng lưỡi cô. Anh vừa hôn vừa điên cuồng cắn mút.

Viêm Lương rất nhanh thể nghiệm một sự kích thích chưa từng có. Cô thở hổn hển, chìm đắm trong khoái cảm do anh mang lại.

Tưởng Úc Nam không ngừng ra vào, toàn thân anh lắc lư run rẩy. Thứ duy nhất bất động là ánh mắt kiên nghị của anh. Anh nhìn chăm chú người phụ nữ có gương mặt đỏ ửng, đôi mắt mê man, hai chân giang rộng hút chặt bộ phận đàn ông của anh.

https://thuviensach.vn

Hơi thở nặng nề và tiếng miệng lưỡi va chạm không ngừng vang lên bên tai hai người. Viêm Lương bị anh hôn đến mức đầu lưỡi tê dại, toàn thân cô như muốn tan chảy.

Trong lúc ý loạn tình mê, Viêm Lương không có cảm giác anh Tưởng Úc Nam đã bế cô, rời khỏi cái bàn cứng lạnh quay về chiếc giường mềm mại.

Khi lưng Viêm Lương vừa đặt xuống giường, anh liền hơi rút ra.

Cô mềm nhũn người nằm trên giường, còn anh đứng ở cạnh giường. Anh nhấc hai chân cô, cúi xuống nhìn cô, rồi nhìn nơi thân thể hai người kết hợp làm một.

Viêm Lương bị hoan lạc nhấn chìm, thần trí đã trôi dạt phương nào. Cô mơ mơ màng màng mở mắt, lập tức nhìn thấy cảnh này. Theo phản xạ, cô giơ tay xuống dưới, định che giấu bản thân.

Tưởng Úc Nam liền kéo tay cô, động tác cũng ngày càng nhanh hơn.

Viêm Lương cố gắng đẩy lùi từng đợt sóng tình dội vào cơ thể cô. Cô định chống tay ngồi dậy, muốn né tránh ánh mắt của anh, ánh mắt khiến cô không chịu đựng nổi.

Thế nhưng cô lập tức bị anh đè xuống. Anh nhấc hai chân cô lên cao, một mặt anh ra vào mạnh mẽ, mặt khác anh cố tình dùng ngón tay khiêu khích cánh hoa của cô.

Viêm Lương bị một sự giày vò ngọt ngào, toàn thân cô nóng như lửa đốt, đầu óc cô trống rỗng.

Đợi đến khi anh ngừng hành hạ cô như vừa rồi, ga trải giường đã ướt đẫm. Tưởng Úc Nam ôm cô sang đầu giường bên kia. Viêm Lương cảm thấy anh ra khỏi người cô, nhưng cô chỉ có thể mở mắt theo dõi nhất cử

https://thuviensach.vn

nhất động của anh. Cô không còn một chút sức lực ngồi dậy, hai đùi nhức mỏi vô cùng.

Tưởng Úc Nam đeo bao Durex do khách sạn chuẩn bị sẵn, sau đó anh tiếp tục xâm nhập vào người Viêm Lương.

Ánh mắt của người đàn ông u tối như đêm đen, chỉ có hơi thở và động tác của anh là kịch liệt. Hai chân Viêm Lương cuốn lấy thắt lưng anh. Cô nghe rõ tiếng tim đập thình thịch mà không biết là của ai. Viêm Lương chỉ biết làn da, xương cốt của cô, thậm chí máu trong người cô đều bị anh đốt cháy.

Viêm Lương vô ý thức càng dính chặt vào người anh. Cảm nhận được phản ứng của cô, Tưởng Úc Nam cười khẽ, cọ cọ vào đầu mũi cô: "Em không chịu nổi rồi à?"

Viêm Lương chỉ có thể trả lời anh bằng một nụ hôn.

Tưởng Úc Nam hồi ứng nụ hôn của cô. Sau đó anh bế cô ngồi dậy. Viêm Lương ngồi trên đùi anh, hai chân cô vẫn quặp chặt thắt lưng anh. Anh ngày càng tiến sâu vào người cô, hai cơ thể như hòa tan làm một.

Viêm Lương cảm thấy bộ phận đàn ông của anh đang đập mạnh ở trong cơ thể cô. Cô không còn một chút sức lực, chỉ có thể tựa vào vai anh, để mặc anh dẫn dắt lên đỉnh cao cực lạc.

Thế nhưng Tưởng Úc Nam không chịu cho cô thỏa mãn. Anh không ngừng chạm vào giới hạn của cô rồi lại rút ra, sau đó lại đâm mạnh vào.

Dưới sự giày vò của anh, Viêm Lương bị từng cơn dục vọng nhấn chìm. Đến lúc Tưởng Úc Nam cảm nhận nơi sâu thẳm trong người cô không ngừng co rút, nghe tiếng rên rỉ mê người của cô, cuối cùng anh cũng đâm vào nơi sâu nhất, giải phóng bản thân, đưa cả hai lên thiên đường.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Viêm Lương không thể xác định mối quan hệ giữa cô và Tưởng Úc Nam dù hai người đã có sự đụng chạm thân mật nhất. Liệu cô và anh có phải người yêu? Nhưng anh thậm chí chưa từng bày tỏ tình cảm với cô.

Đúng là công việc dù khó khăn đến mấy cũng dễ giải quyết hơn vấn đề tình cảm. Nghĩ mãi không ra, Viêm Lương quyết định dồn toàn bộ tinh lực vào công việc. Còn về chuyện tình cảm, khi nào gặp lại Tưởng Úc Nam, cô làm rõ cũng chưa muộn.

Vấn đề tình cảm không như ý muốn, còn công việc lại vô cùng thuận lợi. Hoạt động quảng cáo của Nhã Nhan đạt hiệu quả tốt, lượng tiêu thụ tăng ổn định, sản phẩm được người tiêu dùng tín nhiệm.

Trái ngược với Nhã Nhan, hoàn cảnh của Secret tương đối tồi tệ. Sự kiện Lệ Bạc và Secret đụng nhau về ý tưởng và sản phẩm giống nhau gây ầm ĩ trong dư luận. Viêm Lương nghe nói, bố cô nổi trận lôi đình, tức giận đến mức phải nhập viện. Cổ phiếu của Từ thị cũng bị ảnh hưởng, giảm giá trong mấy ngày liên tiếp.

Dì Lương khuyên Viêm Lương tới bệnh viện thăm Từ Tấn Phu. Cô viện cớ công việc bận rộn, từ chối mấy lần. Đối với Từ Tấn Phu, Viêm Lương từ lâu đã không còn lời nào để nói. Dù gì cô cũng đã mang tiếng bất hiếu, bất hiếu thêm một lần cũng chẳng sao.

Nghe nói Từ Tử Thanh đang điều tra xem khâu nào xảy ra vấn đề. Cả nhóm nhân viên Secret tạm thời nghỉ ngơi. Bởi Lệ Bạc công bố bộ sản phẩm kem lót Cao thanh sớm hơn Secret ba phút nên động thái của dư luận

https://thuviensach.vn

hoàn toàn có lợi cho Lệ Bạc. Trong khi đó, Từ thị đã đổ một khoản tiền cực lớn vào dự án này, vì vậy đối với Từ thị, việc giải quyết khủng hoảng có thể nói là một trận quyết chiến sống còn.

Việc hợp tác giữa Nhã Nhan và Minh Đình dần đi vào quỹ đạo. Sau buổi họp báo, lãnh đạo của Từ thị đều không ra mặt nên rất nhiều phóng viên chặn đường Viêm Lương khi cô tới trụ sở của Minh Đình dự cuộc họp.

Viêm Lương đã bị phóng viên chặn đường mấy lần, lần nào cô cũng im lặng. Đến lần thứ năm bị đám phóng viên bao vây ở bên ngoài tòa nhà Minh Đình, cuối cùng Viêm Lương cũng không chịu nổi, lên tiếng tuyên bố: “Tuy Nhã Nhan và Secret đều thuộc Từ thị nhưng từ trước đến nay, hai nhãn hiệu có ranh giới rõ ràng, không liên quan đến nhau”. Nói xong, cô liền đi thẳng.

Hôm nay, cô có cuộc họp với người phụ trách của Minh Đình Square vào lúc mười giờ, bây giờ đã là chín giờ năm mươi lăm phút, cô không muốn đến muộn vì đám phóng viên này.

Thế nhưng cánh phóng viên khó khăn lắm mới bắt được lúc Viêm Lương chịu mở miệng, đời nào bọn họ tha cho cô. Viêm Lương bị vây quanh, không thể tiến vào tòa nhà Minh Đình.

“Viêm tiểu thư, nghe nói Lệ Bạc định kiện Từ thị tội ăn cắp bản quyền, nhà phân phối ở Bắc Mỹ là Johnny Weir định rút hợp đồng?”.

…

Viêm Lương nhìn đồng hồ đeo tay, sắc mặt rất khó coi. “Tôi đã nói Secret và Nhã Nhan không liên quan gì đến nhau. Tôi không nắm rõ tin tức về Secret. Cảm ơn các vị!”.

Viêm Lương đã hết sự nhẫn nại, cô đanh mặt, rảo bước. Mười mấy phóng viên bao vây, chặn đường cô. Người trợ lý định giúp Viêm Lương

https://thuviensach.vn

mở đường, nhưng vì là cô gái có thân hình nhỏ bé nên cô ấy nhanh chóng bị đám phóng viên đẩy sang một bên.

“Nghe nói sau sự cố này, Chủ tịch Từ rất thất vọng về Từ tiểu thư, thậm chí còn tức giận đến mức phải nhập viện. Đồng nghiệp của chúng tôi chụp được ảnh luật sư riêng của Từ thị hai ngày trước thường xuyên ra vào bệnh viện. Có phải Chủ tịch Từ muốn sửa lại di chúc hay không?”.

Tiếng phóng viên léo nhéo bên tai, Viêm Lương vẫn không dừng bước. Cô cúi đầu, đi nhanh về phía trước. Trợ lý của Viêm Lương ở bên cạnh không ngừng lặp đi lặp lại: “Phiền các vị tránh đường! Phiền các vị tránh đường!”.

Đám phóng viên không những không tránh đường mà còn đưa máy ghi âm đến trước mặt Viêm Lương. Cô bực tức, giơ tay gạt đi. Một tiếng “bụp” vang lên, Viêm Lương cảm thấy đầu óc quay cuồng. Theo phản xạ, cô giơ tay ôm trán.

Chiếc camera của phóng viên nào đó đã đập mạnh vào trán Viêm Lương. Cú đập đau đến mức cô loạng choạng, lùi lại vài bước. Đột nhiên có người đỡ lưng cô, giữ cô khỏi ngã. Viêm Lương đang ôm trán nên không nhìn rõ người vừa đỡ cô. Cô chỉ cảm thấy, một bàn tay của người đó đỡ lưng cô, đưa cô đi về phía trước, bàn tay còn lại che đầu cho cô.

Nhờ sự bảo vệ cẩn thận của người đó, Viêm Lương dễ dàng vượt qua đám phóng viên, đi thẳng vào tòa nhà Minh Đình. Khi hai bàn tay của người đó rời khỏi người cô, cô mới phát hiện anh ta chính là Lộ Chinh.

Trong khi Viêm Lương mặt đầy sát khí, Lộ Chinh chỉ cười cười. “Những tờ báo lớn bây giờ cũng lắm trò, chẳng khác mấy tờ báo lá cải chuyên đăng tin nhảm nhí”.

Viêm Lương quay lại nhìn. Đám phóng viên bị bảo vệ ngăn không cho vào bên trong tòa nhà Minh Đình. Dù cách một lớp cửa kính, bọn họ vẫn

https://thuviensach.vn

không ngừng chụp ảnh, cứ như chỉ cần Viêm Lương và Lộ Chinh đi cùng nhau là có thể trở thành tin tức nóng hổi.

Viêm Lương định giục Lộ Chinh lên tầng trên nhưng anh mở miệng trước: “Chúng ta lên đi, còn đứng ở đây nữa, chỉ e cô và tôi sẽ bị bọn họ viết bậy bạ”.

Viêm Lương gật đầu, đi vào thang máy.

Đến phòng họp chậm năm phút, nhưng vừa đẩy cửa đi vào, cô lập tức ngẩn người. Phòng họp trống không. Trên bàn bày đầy tài liệu và nước uống nhưng trong phòng không một bóng người, cô nghi hoặc đi đến chỗ ngồi.

Phía sau có tiếng mở cửa, Viêm Lương quay đầu, hơi bất ngờ khi thấy người đi vào không phải người phụ trách Minh Đình Square mà là Lộ Chinh.

“Lộ Tổng?”.

Lộ Chinh đảo mắt qua phòng họp không người, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh đi đến bên cạnh Viêm Lương, bỏ túi thuốc lên bàn. “Tôi bảo họ hoãn cuộc họp mười phút”.

Viêm Lương đang ngồi, thấy vậy liền đứng dậy nhưng Lộ Chinh nhanh chóng giữ hai vai cô. Cô đành ngồi im.

Lộ Chinh đứng tựa vào bàn, mở túi thuốc, lấy lọ xịt giảm đau. Anh cúi xuống định giúp nhưng cô vô thức rụt cổ. Thấy phản ứng của cô, Lộ Chinh giơ tay nâng cằm cô.

Căn cứ vào mối quan hệ của họ hiện nay, cử chỉ của Lộ Chinh tương đối tùy tiện. Anh cũng ý thức được điều này nên lập tức buông cằm cô,

https://thuviensach.vn

nhưng anh không định để cô tự xử lý vết thương. Anh không chạm vào cổ cô mà hất cằm ra hiệu cô ngẩng đầu lên và nhắm mắt.

Viêm Lương do dự trong giây lát, sau đó cô chọn phản ứng giữ thể diện cho đối phương nhất, tức là nhắm mắt theo ý Lộ Chinh. Cảm giác mát lạnh và đau buốt cùng xuất hiện, Viêm Lương phải hít một hơi thật sâu mới không nghiến răng. Tuy cô cho rằng mình rất bình tĩnh nhưng bộ dạng của cô vẫn chọc cười Lộ Chinh. Nghe tiếng cười khẽ, Viêm Lương lập tức mở mắt. Anh đang ở ngay trước mặt cô, khoảng cách rất gần. Khi mắt hai người chạm nhau, Viêm Lương nghiêng đầu né tránh. Góc độ này càng khiến Lộ Chinh dễ dàng dán miếng băng lên trán cô.

“Cô chịu đựng giỏi thật đấy, trán sưng vù mà vẫn như không có chuyện gì xảy ra”.

Viêm Lương coi đây là một lời khen. Lộ Chinh đứng tựa vào bàn, hai chân chạm vào đầu gối cô. Viêm Lương hơi xoay ghế quay sang hướng khác, tránh sự tiếp xúc mơ hồ của anh.

Cuộc họp bị hoãn, Viêm Lương chỉ có thể thầm khen trong lòng. Cô thật sự không biết nói chuyện gì, Lộ Chinh lại không có ý rời đi. Hai người trầm mặc một lúc, điện thoại của anh bỗng đổ chuông.

Viêm Lương tuy không ngẩng đầu nhìn nhưng cô vẫn dỏng tai nghe Lộ Chinh nói chuyện điện thoại.

Anh chỉ nói một từ: “Ừ!”.

Lộ Chinh nhanh chóng cúp máy rồi dùng di động lướt web. Viêm Lương còn đang mải ngắm chậu cây cảnh đặt giữa phòng họp, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của anh: “Bọn họ nhanh thật đấy!”.

“Sao thế?”.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương ngẩng đầu, thấy Lộ Chinh nhếch mép cười nhạt. Anh không giải thích, chỉ nhìn rồi đưa điện thoại đến trước mặt cô.

Viêm Lương đọc nội dung bài báo, cũng cười nhạt.

Hình ảnh Lộ Chinh giúp Viêm Lương thoát khỏi đám phóng viên đã được đăng trên các trang web thương mại và giải trí. Một động tác bảo vệ đơn giản nhưng ở góc chụp đó, tư thế của hai người trở nên vô cùng mờ ám.

Không chỉ có vậy, họ còn giật tít lớn: Sau khi rơi vào tình trạng nguy cấp, Từ thị chơi canh bạc cuối cùng: Người thừa kế cặp kè với công tử Minh Đình.

Cuộc họp lần này có mặt ba bên, gồm đại diện của Minh Đình, Nhã Nhan và đại lý của Nhã Nhan ở các tỉnh. Sau cuộc họp, Viêm Lương bận rộn đi công tác các tỉnh. Mặc dù đã rời khỏi thành phố đầy thị phi nhưng scandal giữa cô và Lộ Chinh lan truyền với tốc độ chóng mặt. Đi đến đâu cô cũng bị các phóng viên quấy rầy.

Viêm Lương không ngờ một tấm ảnh có thể gây "sóng gió" như vậy, thậm chí nhiều người còn tin đó là sự thật. Viêm Lương tuyệt đối không thừa nhận ánh mắt và vẻ mặt của Lộ Chinh trên tấm ảnh thể hiện sự quan tâm, lo lắng cho cô như tin tức đã đưa.

Dì Lương ngày nào cũng gọi điện: "Chủ tịch bảo nhị tiểu thư đi công tác về thì đến gặp ông ngay".

Viêm Lương cất giọng mỉa mai: "Sao thế? Bố cháu từ trước đến nay đều mặc kệ, không quan tâm, không hỏi han tới cháu. Dì đừng nói ông ấy đột nhiên nhớ cháu đấy nhé!".

"Nhị tiểu thư, tình hình sức khỏe của Chủ tịch không tốt lắm, cô mau về nhà đi. Nếu chuyện của cô và Lộ công tử là sự thật, không biết chừng có

https://thuviensach.vn

thể giúp…”.

Dì Lương còn chưa nói xong, Viêm Lương đã cắt ngang: “Dì hãy nói với bố cháu, ông ấy muốn bán con gái là việc của ông ấy, còn cháu không muốn bị đem đi bán”.

Trong thời gian đi công tác, Viêm Lương nhận được vô số cuộc điện thoại cô không muốn nhận. Còn người duy nhất cô muốn nói chuyện lại chẳng gọi cuộc nào. May mà cô bận nhiều việc, buổi tối về đến khách sạn là lăn ra ngủ. Một tuần trôi qua, thời gian rảnh rỗi của cô cộng lại không đến hai tiếng đồng hồ. Trong hai tiếng đó, cô cầm điện thoại, mở danh bạ, tìm tên “Tưởng Úc Nam” không biết bao nhiêu lần, có lúc cô do dự hồi lâu, nghiến răng bấm nút gọi nhưng điện thoại chưa kịp kết nối lại tắt đi ngay.

Kết thúc đợt công tác, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể về nhà nghỉ ngơi. Nhưng quá trình trở về cũng không đơn giản, cô phải cố tình để lộ tin tức về chuyến bay rồi lại đổi sang chuyến bay khác mới có thể tránh đám phóng viên, về nhà một cách bình an. Mặc dù vậy, Viêm Lương vẫn chưa được nghỉ ngơi vì trán cô vô cùng đau nhức.

Không biết Lộ Chinh xịt loại thuốc nào lên trán cô mà nó ngày càng sưng. May mà thời gian này được nghỉ ngơi, cô có thể tới bệnh viện kiểm tra. Viêm Lương không đến bệnh viện bố cô đang nằm mà tới khám ở bệnh viện khác.

Bác sĩ nhanh chóng cho biết, không phải thuốc của Lộ Chinh có vấn đề mà do gần đây Viêm Lương thường xuyên thức đêm, nghỉ ngơi không điều độ, vết thương không được chăm sóc tử tế nên mới bị đau. Cô lấy thuốc theo đơn của bác sĩ rồi chuẩn bị rời khỏi bệnh viện. Khi đi tới đại sảnh, Viêm Lương tình cờ phát hiện một người ở hành lang đối diện.

Người đó sải bước dài, bóng lưng vô cùng quen thuộc. Tưởng Úc Nam? Viêm Lương không chắc chắn nên vội vã đi theo.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông ở phía trước hết rẽ trái rồi rẽ phải, Viêm Lương suýt để mất dấu hai lần. Cuối cùng cô cũng đuổi kịp, đứng nhìn anh đi vào một phòng bệnh.

Đây là khu vực chăm sóc đặc biệt, một tầng chỉ có ba phòng, ngoài hành lang trang trí như khách sạn năm sao, chi phí chắc không rẻ. Nếu không có mùi thuốc khử trùng nồng nặc, Viêm Lương không nghĩ đây là bệnh viện. Cô ngập ngừng tiến lại gần. Qua cửa sổ phòng bệnh, cô chỉ có thể nhìn thấy phòng khách bên trong.

Viêm Lương đứng trước cửa, đang suy nghĩ xem có nên đi vào tìm Tưởng Úc Nam không thì nhìn thấy tấm thẻ treo ngoài cửa.

Trên thẻ để tên bệnh nhân: Giang Thế Quân.

CEO của tập đoàn Lệ Bạc… Giang Thế Quân…

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Giang Thế Quân…

Viêm Lương chết lặng trong giây lát. Đầu óc trống rỗng, cô thẫn thờ đứng đó một lúc lâu. Cuối cùng, không thể kiềm chế hành động theo cảm tính, cô định đẩy cửa đi vào.

Đúng lúc Viêm Lương cầm tay nắm cửa, cánh cửa tự động mở ra. Cô giật mình kinh ngạc, đập vào mắt cô là gương mặt của Tưởng Úc Nam, anh đang đứng đối diện cô. Nhìn thấy Viêm Lương ở ngoài cửa, vẻ mặt Tưởng Úc Nam hơi tối lại.

Hai người mắt đối mắt, Tưởng Úc Nam có phản ứng trước tiên, gương mặt u ám của anh đột nhiên trở nên ấm áp, anh mỉm cười, lên tiếng: “Sao em lại ở đây?”.

Viêm Lương nhíu chặt lông mày, giọng sắc lạnh khác thường: “Câu này tôi nên hỏi anh mới đúng. Tại sao anh lại ở đây?”.

Lời chất vấn của cô khiến vẻ mặt Tưởng Úc Nam trầm xuống. Anh nhíu mày quan sát cô, có vẻ rất không vui. Sau đó, anh chẳng nói chẳng rằng, kéo tay cô đi vào phòng bệnh.

Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi đi qua phòng khách, đến bên giường bệnh. Căn phòng bài trí đơn giản, lọ hoa bách hợp ở đầu giường tạo cảm giác ấm áp nhưng sắc mặt của Giang Thế Quân khi nhìn thấy cô đột nhiên lạnh hẳn.

https://thuviensach.vn

Giang Thế Quân không nói lời nào. Ánh mắt ông ta dừng lại ở bàn tay Tưởng Úc Nam đang nắm tay Viêm Lương. Tưởng Úc Nam lên tiếng: “Giang Tổng, tôi vẫn giữ ý kiến đó. Từ thị và Lệ Bạc từ xưa đến nay nước sông không phạm nước giếng. Việc Secret và Lệ Bạc trùng ý tưởng là sự thật không thể thay đổi, nhưng không ai có thể đưa ra chứng cứ chứng minh đối phương ăn cắp bản quyền. Vì danh dự của hai công ty, chúng ta nên mỗi người nhường một bước”.

Giang Thế Quân trầm tư, ông ta cúi thấp đầu nên không ai nhìn thấy vẻ mặt thật sự của ông ta. Lúc ngẩng lên, vẻ mặt của ông ta vẫn đầy ngạo mạn. “Lệ Bạc chúng tôi công bố sản phẩm trước các cậu. Dư luận đều đứng về phía chúng tôi, việc gì tôi phải nhượng bộ!”.

Tưởng Úc Nam trầm ngâm như muốn tìm lời đối đáp. Viêm Lương hết nhìn Tưởng Úc Nam lại nhìn Giang Thế Quân. Bộ dạng tự cao tự đại của Giang Thế Quân quả thực rất đáng ghét, cô không kìm được cất cao giọng: “Giang Tổng, nếu bác không muốn nhượng bộ thì chỉ còn cách “cá chết lưới rách”. Trước khi điều tra ra chân tướng sự việc, chúng tôi sẽ yêu cầu cơ quan chức năng không cho hai bên tung sản phẩm ra thị trường. Một khi kem lót Hoàn mỹ của Secret không thể bán ra ngoài, chúng tôi cũng sẽ khiến Cao thanh bị hoãn vô thời hạn. Từ thị chúng tôi ít nhất còn có Nhã Nhan đang mở ra thị trường mới, liệu Lệ Bạc có thể đấu với chúng tôi hay không, điều này rất khó nói”.

Nụ cười ngông cuồng của Giang Thế Quân vụt tắt, nhưng ngay sau đó ông ta nhếch mép, nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt tán thưởng: “Không ngờ một người mới đặt chân vào giới kinh doanh lại có chiêu thâm độc như vậy!”. Ông ta đưa mắt sang Tưởng Úc Nam như muốn tìm sự đồng tình, giữa những người đàn ông với nhau: “Lòng dạ đàn bà quả là nham hiểm nhất!”.

Tưởng Úc Nam bấm vai Viêm Lương ra hiệu cô thu lại sự sắc sảo vừa rồi. Viêm Lương im lặng nhìn anh, cô đã quen với việc giao quyền phát

https://thuviensach.vn

ngôn cho Tưởng Úc Nam. Anh lên tiếng: “Từ trước đến nay, Giang Tổng luôn quan tâm đến toàn cục, chúng tôi tin ông sẽ không để sự việc phát triển đến mức “cá chết lưới rách”, đúng không?”.

Giọng điệu của Tưởng Úc Nam có vẻ khiêm nhường nhưng nghe kĩ, không khó nhận ra một sự uy hiếp ẩn giấu trong đó. Giang Thế Quân hơi sững người, như bị rút chân khí, không nói được lời nào.

Tưởng Úc Nam không có ý ở lại lâu hơn, anh thong thả đi đến đầu giường. “Giang Tổng đang bị ốm, chúng tôi mạo muội làm phiền, hy vọng ông hãy suy nghĩ kĩ rồi liên lạc với tôi”. Nói xong, anh từ tốn kẹp tấm danh thiếp vào bó hoa bách hợp.

Tưởng Úc Nam và Viêm Lương rời khỏi phòng bệnh. Khi hai người ra ngoài, cửa phòng vẫn chưa khép chặt, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Cô quay sang Tưởng Úc Nam: “Tôi còn tưởng…”.

Tưởng Úc Nam lập tức lên tiếng: “Em tưởng gì?”.

Người đàn ông này bày ra bộ dạng biết rồi còn hỏi làm Viêm Lương cảm thấy rất có lỗi. Cô liền chuyển chủ đề: “Giang Thế Quân bị bệnh gì vậy? Trông có vẻ khá nghiêm trọng”.

“Tôi chẳng quan tâm ông ta bị bệnh gì, tôi chỉ quan tâm đến em”. Bây giờ Tưởng Úc Nam mới có thời gian quan sát Viêm Lương. Anh nhìn cô từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đầu. Đuôi mắt trái của anh giật giật, đây là biểu hiện của riêng anh. “Em đến bệnh viện làm gì vậy?”.

“Quan tâm?”. Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến, Viêm Lương thay đổi sắc mặt ngay lập tức, tâm trạng áy náy của cô chuyển thành bất mãn. “Nếu anh quan tâm đến tôi, tại sao anh không gọi một cuộc điện thoại nào trong hơn một tuần liền?”.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam ngẩn người, chau mày mỉm cười. “Em và Lộ công tử ầm ĩ như vậy, tôi chỉ là một kẻ làm thuê cao cấp, làm sao dám xen vào!”.

Đây rõ ràng là một câu nói đùa nhưng khiến sự oán trách tích tụ bấy lâu trong lòng Viêm Lương được dịp bùng phát, cô cất giọng chế giễu: “Anh nói cũng phải, bây giờ cả thế giới đều coi tôi là Lộ phu nhân tương lai. Đến bố tôi cũng chuẩn bị đem bán tôi cho Lộ gia, tôi làm sao dám nhận điện thoại của người đàn ông khác!”.

Mặt Tưởng Úc Nam biến sắc.

Viêm Lương vô cùng thích thú khi có thể chọc tức người đàn ông này. Cô tươi cười vỗ vai Tưởng Úc Nam, giả bộ an ủi: “Tôi và anh đứng đây trò chuyện, nhỡ bị phóng viên quay được thì không hay chút nào! Thôi tôi đi đây, chào anh!”.

Nói xong, Viêm Lương lập tức rút tay về trước khi anh bắt được cô. Cô vui vẻ quay người bước đi.

Tưởng Úc Nam vẫn đứng yên ở đó. Viêm Lương đi vài bước bỗng quay đầu, mỉm cười với anh. Gương mặt rạng ngời, ánh mắt đầy vẻ đắc ý như trẻ con của cô giống dòng suối len lỏi vào trái tim cứng rắn của Tưởng Úc Nam, khiến nó trở nên mềm mại.

Lòng anh bỗng rung động. Vẫn biết là không được, không nên… nhưng anh không thể khống chế sự rung động xuất phát từ con tim.

Viêm Lương quay lưng về phía Tưởng Úc Nam nên cô đã bỏ qua một tia hoảng sợ chưa từng có trong đáy mắt anh. Cô đi chưa được bao xa, Tưởng Úc Nam nhanh chóng đuổi theo, giữ cô lại.

Hai cánh tay rắn chắc của anh ôm chặt Viêm Lương. Cô bị anh nhốt vào lòng.

https://thuviensach.vn

“Lộ phu nhân tương lai?”. Tưởng Úc Nam chau mày.

Viêm Lương gật đầu. “Ừm…”, nhưng chưa kịp nói hết câu, miệng cô đã bị chặn lại.

Sau khi kết thúc một nụ hôn kéo dài nửa phút giữa chốn đông người, Tưởng Úc Nam mới hài lòng ngẩng đầu. “Em rõ ràng là người phụ nữ của tôi”.

Lúc Lộ phu nhân tương lai tỉnh dậy trên giường của Tưởng tiên sinh thì trời đã tờ mờ sáng. Sau một đêm hoan lạc, Viêm Lương mệt mỏi đến mức không còn sức để trở mình. Cô chỉ có thể thông qua sự tiếp xúc của làn da, nhận biết Tưởng Úc Nam rời khỏi giường một lúc rồi quay lại, ôm chặt cô từ phía sau. Ban đêm trời hơi lạnh nhưng vòng tay và cơ thể của người đàn ông ở sau lưng ấm áp vô cùng.

Tưởng Úc Nam một tay ôm eo Viêm Lương, tay kia ném điện thoại lên tủ đầu giường. “Tôi làm em thức giấc à?”.

Viêm Lương đưa mắt nhìn, thấy màn hình điện thoại tối dần, cô mới xác định vừa rồi trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô thật sự nghe thấy tiếng chuông điện thoại chứ không phải đang mơ.

Viêm Lương bất giác dụi mắt. “Nửa đêm nửa hôm ai gọi điện cho anh vậy?”.

“Việc công, cần hỏi ý kiến tôi gấp”.

Viêm Lương định quay người đối diện Tưởng Úc Nam nhưng anh càng ôm chặt cô, lưng của cô dính vào ngực anh. “Giải quyết xong chưa?”.

“Rồi”. Tưởng Úc Nam thuận thế hôn lên vành tai mềm mại của cô. “Ngủ đi!”.

https://thuviensach.vn

Căn phòng ngủ chỉ có ngọn đèn màu cam tạo không gian mờ ám. Quần áo vứt đầy trên nền nhà là minh chứng của một trận ân ái điên cuồng.

Đôi nam nữ ôm nhau dưới tấm chăn mỏng, một người nhắm mắt mơ màng, một người vẫn mở mắt. Ánh mắt anh vốn thâm trầm, lúc này càng trở nên u tối. Lúc sắp ngủ say, cô nghe thấy Tưởng Úc Nam thì thầm bên tai: “Dọn đến đây sống cùng anh”.

Đây không giống trưng cầu ý kiến, cũng không phải ra lệnh mà tựa như đang trần thuật một chuyện đương nhiên. Viêm Lương tựa đầu vào vai anh. “Với thân phận gì?”.

Tưởng Úc Nam trầm lặng một lát, sau đó anh trả lời: “Bà chủ”.

Câu nói của anh như một dòng mật ngọt rót vào trái tim Viêm Lương.

Viêm Lương không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ nên dần chìm vào giấc ngủ với nụ cười trên môi. Trong khi đó, chiếc điện thoại đặt chế độ im lặng trên tủ đầu giường liên tục nhấp nháy, cho đến khi không còn cuộc gọi đến nào nữa, ba chữ “Từ Tử Thanh” mới hoàn toàn biến mất khỏi màn hình.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mỗi ngày đều là một ngày mới, nhưng trong đầu Viêm Lương chỉ quanh quẩn mấy chuyện phiền não: tình hình tiêu thụ của Nhã Nhan, sự cố của Secret, không thể tránh xa Từ Tử Thanh, Tưởng Úc Nam "nóng lạnh" thất thường… Bây giờ cô lại có thêm phiền não mới, đó là mối quan hệ mập mờ với Lộ Chinh.

Hôm nay là một ngày cuối tuần thảnh thơi hiếm có, tất nhiên chỉ tính đến trước cuộc điện thoại của mẹ Viêm Lương.

Lúc Viêm Lương tỉnh dậy ở nhà Tưởng Úc Nam, mặt trời đã lên cao. Tuy vận động cả đêm nhưng được dịp được ngủ nướng, cô vươn vai thức giấc, tinh thần sảng khoái, trong lòng cảm thấy một sự thỏa mãn chưa từng có.

Một bên giường trống không, quần áo tối qua ném đầy dưới đất không còn nữa, chắc có người đã dọn dẹp phòng ngủ. Viêm Lương cuộn chăn xuống giường, mở tủ quần áo, rút ra một chiếc sơ mi nam mặc tạm rồi đi dép lê ra khỏi phòng.

Vừa tới phòng khách, cô liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam đang ở trong phòng bếp phía đối diện. Anh quay lưng về phía cô, bận rộn làm gì đó. Viêm Lương tiến lại gần mới phát hiện Tưởng Úc Nam đang chuẩn bị đồ ăn, bên cạnh anh là nồi canh bốc khói nghi ngút. Một tay anh cầm muôi múc canh, một tay kẹp điếu thuốc lá, bộ dạng trông rất thú vị.

Viêm Lương nảy ra ý nghịch ngợm, cô bỏ dép lê, rón rén tiến lại gần Tưởng Úc Nam. Khi cô đến sau lưng anh, anh vẫn chưa phát hiện ra. Cô

https://thuviensach.vn

giơ tay định hù dọa nhưng khi tay cô gần chạm vào thắt lưng anh, anh đột nhiên quay đầu, đối mặt với cô ở cự ly gần.

Gương mặt Tưởng Úc Nam đầy vẻ cảnh giác. Sau khi nhìn rõ Viêm Lương, ánh mắt anh mới trở nên dịu dàng. Hai cánh tay Viêm Lương khẽ run trong không trung, nhưng trong giây lát, Tưởng Úc Nam kéo cô đến trước ngực anh.

“Anh nấu món gì vậy?”.

“Mỳ ống”.

Viêm Lương nhớ lần trước anh cũng xào mỳ ống cho cô ăn. Cô nghi hoặc chọc chọc ngón tay vào ngực anh. “Không phải anh chỉ biết nấu mỗi món mỳ ống đấy chứ?”.

Tưởng Úc Nam túm đầu ngón tay cô. “Đừng xem thường anh như vậy!”. Vừa nói anh vừa hắt cằm về phía bàn ăn ở đằng sau.

Viêm Lương quay đầu nhìn. Vừa rồi cô chỉ nghĩ tới chuyện trêu đùa anh nên không để ý đến chiếc bàn ăn. Trên bàn bày một đĩa salad, thịt hun khói, khoai tây rán vàng, trứng rán và xúc xích nóng hổi… Viêm Lương vẫn chưa hết ngỡ ngàng, Tưởng Úc Nam nhếch mép. “Anh là người đàn ông lý tưởng của thời đại mới, kiếm tiền giỏi, nấu ăn cừ, trên giường cũng rất tuyệt”.

Viêm Lương không phản bác, bởi đối diện với một bàn đầy thức ăn, bụng cô đã bắt đầu sôi ùng ục. Về chuyện khả năng bếp núc của anh có đúng là tốt hơn kỹ thuật chăn gối hay không, cô không có thì giờ nghiên cứu. Tưởng Úc Nam vừa nói xong, Viêm Lương đã lao đến bàn ăn. “Em không làm phiền anh nữa, em nếm thử trước đây!”.

Đáng tiếc chưa kịp động đũa, Viêm Lương đã bị Tưởng Úc Nam kéo lại. “Hình như em quên điều gì thì phải…”.

https://thuviensach.vn

“Gì cơ?”.

“Nụ hôn buổi sáng”.

Nói xong, anh lập tức cúi đầu nhưng Viêm Lương bịt miệng, lùi lại. “Em vẫn chưa đánh răng”.

“Anh không bận tâm”.

Tưởng Úc Nam dùng hành động để chứng minh lời nói của mình. Anh kéo từng ngón tay trên môi Viêm Lương, động tác thong thả, ung dung trong khi ánh mắt rất nóng bỏng.

Thấy mình lại sắp bị đánh bại, Viêm Lương càng cúi thấp. Cô tựa vào vai anh, sống chết cũng không ngẩng lên. “Không được, không được! Em phải đi đánh răng, rửa mặt…”.

Đáp lại cô là tiếng tắt bếp ga. Sau đó, Viêm Lương cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng.

Tưởng Úc Nam bế thốc cô lên, để hai đùi cô kẹp chặt thắt lưng anh. Tư thế như con gấu túi làm Viêm Lương trừng mắt nhìn Tưởng Úc Nam.

Đối diện với ánh mắt hung dữ của cô, Tưởng Úc Nam vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Anh một tay ôm lưng Viêm Lương, tay kia kéo tay cô vòng qua cổ anh, để cô khỏi rơi xuống.

“Tối qua vận động lâu như vậy, anh cũng cần tắm rửa, chúng ta cùng làm đi!”.

“Em…”.

“Phản kháng vô hiệu”.

https://thuviensach.vn

Nhưng… có người nào đánh răng trong hoàn cảnh như cô bây giờ? Viêm Lương đứng đánh răng trước bồn rửa mặt. Tưởng Úc Nam ôm cô từ phía sau, ngắm cô qua gương. Miệng cô đầy bọt kem đánh răng, trông rất khôi hài, đâu có gì hay ho mà anh nhìn chăm chú nhỉ?

Viêm Lương quay đầu trừng mắt với Tưởng Úc Nam. Anh cúi xuống định hôn làm cô buộc phải quay lại, tập trung đánh răng.

Việc đánh răng, rửa mặt kết thúc trong sự giám sát kỳ quái, Viêm Lương có cảm giác như được giải thoát. Cô quay người đẩy Tưởng Úc Nam. “Em xong rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!”.

Tưởng Úc Nam không trả lời, anh ôm eo Viêm Lương, bế cô ngồi lên bệ rửa mặt.

Chân vừa rời khỏi mặt đất, Viêm Lương liền chống hai tay lên vai anh, không cho anh áp sát. “Anh làm gì vậy?”.

“Tối qua vẫn chưa đã”.

Tưởng Úc Nam nói thẳng, không hề tỏ ra xấu hổ. Viêm Lương chỉ tay vào mũi anh, chuẩn bị lên tiếng phê bình: “Anh…”.

Nhưng mới thốt ra được một từ đã bị anh bịt miệng bằng một nụ hôn. Đến khi Tưởng Úc Nam hài lòng rời khỏi môi cô, cô thở hổn hển, nói: “Anh đừng có…”.

Lại bị anh hôn.

Sau hai, ba lượt như vậy, toàn thân Viêm Lương mềm nhũn. Cô nghĩ thầm, thôi thì để mặc anh muốn làm gì thì làm vậy.

Có lẽ tiêu hao thời gian nhàn rỗi trong nụ hôn không có điểm dừng cũng là sự lựa chọn không tồi. Viêm Lương đưa tay ôm cổ Tưởng Úc Nam,

https://thuviensach.vn

định hôn lại anh. Nhưng anh đã rời khỏi bờ môi cô, lướt xuống dưới.

Bởi nụ hôn không được đáp ứng, theo phản xạ, Viêm Lương nhắm mắt, liếm môi. Tưởng Úc Nam không để cô đợi lâu. Khi anh ngậm nụ hoa trên ngực cô, Viêm Lương nhanh chóng cảm thấy một cơn tê dại lan khắp cơ thể, khiến cô bất giác ngồi thẳng người. Tưởng Úc Nam ôm lưng cô, kéo lại gần, không để cô cách xa dù chỉ một centimét. Anh lại ngẩng đầu hôn lên môi cô, đầu gối tách hai đùi cô. Đây là động tác báo hiệu người thợ săn bắt đầu thưởng thức mùi vị thơm ngon của con mồi… Nhưng đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại chói tai vang lên.

Viêm Lương và Tưởng Úc Nam, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, phân vân không biết nên tiếp tục hay dừng lại.

Cuối cùng, Viêm Lương lắc đầu, đẩy người Tưởng Úc Nam rồi nhảy xuống đất.

Cô vội vàng kéo áo sơ mi. “Em… em đi nghe điện thoại”. Nói xong, cô lập tức chạy ra ngoài.

Tưởng Úc Nam vô thức giơ tay tóm lấy Viêm Lương nhưng chỉ chạm vào vạt áo cô rồi lại để tuột mất. Anh đứng yên một chỗ, nhìn cánh cửa phòng tắm mở toang, ánh mắt sẫm lại không biết do dục vọng dâng trào hay vì trầm tĩnh, lạnh lùng.

Viêm Lương chạy về phòng ngủ lấy túi xách trên giá treo quần áo, lục tìm điện thoại và bắt máy. Thế nhưng cơ thể cô vẫn chìm trong khoái cảm, linh hồn còn ở trong phòng tắm. Đầu máy bên kia, bà Viêm gọi: “Viêm Lương, Viêm Lương, cô đang nghe đấy chứ?” thì cô mới bừng tỉnh.

“Con đang nghe đây ạ, mẹ nói đi!”. Cô vội trả lời.

“Cô làm gì mà để tôi gọi mấy lần mới trả lời?”. Bà Viêm tỏ ra bực dọc. “Trưa hôm nay về nhà ăn cơm”.

https://thuviensach.vn

“Con không về”.

Bà Viêm dường như sớm biết con gái sẽ từ chối, lập tức lên giọng dạy bảo: “Cô sống ở ngoài gần nửa năm tôi đều không can thiệp. Tôi để cô tự do thích làm gì thì làm, nhưng lần này cô phải nghe lời tôi. Bố cô nằm viện cô cũng không đi thăm. Hôm nay ông ấy ra viện, cô về nhà ăn cơm đi! Ăn một bữa cơm có mất của cô cái gì đâu!”.

Viêm Lương bất giác ngẩng đầu, đưa mắt về phía phòng tắm. Tưởng Úc Nam vẫn chưa ra khỏi đó, không biết do anh bị mất hứng hay có tâm tình gì khác. Viêm Lương không muốn dài dòng với mẹ. “Ăn cơm xong con sẽ đi ngay”.

“Tùy cô”.

Viêm Lương thở dài, cúp điện thoại.

Cô đứng dậy, đi về phía phòng tắm, không ngờ đụng phải Tưởng Úc Nam khi anh bước ra ngoài. Lúc này, Tưởng Úc Nam như được bao bọc bởi một lớp băng, hoàn toàn khác vẻ nhiệt tình trước đó. Bộ dạng của anh khiến Viêm Lương có cảm giác vô cùng xa lạ.

Cũng phải, cho đến bây giờ, cô và anh chỉ có quan hệ xác thịt, cô thậm chí không biết nhiều về người đàn ông này.

“Em phải về nhà một chuyến”. Giọng nói của Viêm Lương bất giác trở nên xa cách. “Quần áo của em đâu rồi?”.

Tưởng Úc Nam không lên tiếng, ánh mắt anh dừng trên mặt cô vài giây, sau đó anh đi tới cửa ra vào, nhấc điện thoại treo tường. Viêm Lương ngồi bên giường nghe anh nói chuyện điện thoại, hình như anh bảo tiệm giặt ủi mang đồ tới nhà anh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam nhanh chóng cúp điện thoại, quay về bên Viêm Lương. Viêm Lương đứng dậy, cô nghĩ cô nên nói điều gì đó, chẳng hạn như câu an ủi khi khiến anh mất hứng giữa chừng, hoặc thể hiện thái độ tiếc nuối khi cô không thể ở lại thưởng thức bữa sáng thịnh soạn mà anh đã mất công chuẩn bị… Nhưng Tưởng Úc Nam đã mở miệng trước: "Đưa chìa khóa nhà em cho anh".

Viêm Lương ngẩn người. "Gì cơ?".

"Chắc em không rảnh để dọn đồ, anh sẽ gọi người chuyển giúp em. Tối nay em về thẳng đây là được".

Lời nói của anh đơn giản nhưng cũng rất thẳng thắn, làm đối phương khó có thể từ chối. Viêm Lương cũng không định cự tuyệt, vì vậy khi Tưởng Úc Nam lục túi xách của cô tìm chìa khóa, cô chỉ im lặng, coi như đồng ý.

Dì Lương há hốc miệng khi bắt gặp bộ dạng của Viêm Lương lúc cô về đến nhà. Nhị tiểu thư của Từ gia lần nào về nhà cũng mặt nặng mày nhẹ, không chút vui vẻ. Lần này cô mang theo nụ cười nhàn nhạt và gương mặt thanh thản. Dì Lương thấy vô cùng khó hiểu nhưng không dám hỏi gì. Trong khi đó, Viêm Lương vô cùng kinh ngạc khi thấy Từ Tử Thanh và Châu Trình cùng về nhà ăn cơm.

Cô bất giác nhìn Châu Trình bằng ánh mắt dò hỏi. "Hai người…". Ngập ngừng một lúc, cô mới thốt ra lời: "Hai người hòa giải rồi à? Bây giờ là bạn bè bình thường hay mối quan hệ tiến thêm một bước?".

Dường như những lời này không thể biểu đạt chính xác mối quan hệ lộn xộn của Từ Tử Thanh và Châu Trình. Châu Trình chỉ cười cười, dường như anh cũng không biết giải thích thế nào.

Cứ như vậy, tất cả mọi người mang theo nghi vấn vào bữa trưa.

https://thuviensach.vn

Từ Tấn Phu ngồi sẵn ở bàn ăn, vẻ mặt không tốt lắm, ông tỏ thái độ quan tâm và dịu dàng hiếm có với Viêm Lương. Thấy Viêm Lương liên tục xem đồng hồ, ông lên tiếng giải thích: “Đợi thêm lát nữa, còn một vị khách chưa tới”.

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn Từ Tấn Phu, ánh mắt ẩn giấu cảm giác khó hiểu. Từ Tử Thanh và Châu Trình ở phía đối diện cũng rất ngạc nhiên khi nghe từ “khách mời”.

Lâu rồi Viêm Lương mới được bố đối xử bằng thái độ ôn hòa, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, may mà Từ Tử Thanh nhanh nhẹn hỏi: “Bố, bố mời ai đến nhà mình ăn cơm thế?”.

Từ Tử Thanh vừa hỏi xong, Từ Tấn Phu còn chưa kịp trả lời, bên ngoài đã vọng đến tiếng bước chân. Tiếp đó là một câu xin lỗi đầy vẻ khách sáo: “Tôi xin lỗi đã đến muộn!”.

Viêm Lương như bị ai đó đập mạnh vào đầu. Sững sờ mất ba giây mới có phản ứng, cô đảo mắt một vòng, bắt gặp nụ cười kín đáo của bà Viêm, ánh mắt hòa nhã, hiền từ của Từ Tấn Phu, tất nhiên không thể thiếu vẻ kinh ngạc của Từ Tử Thanh. Sau đó cô mới quay lại nơi vừa phát ra tiếng nói.

Lộ Chinh đi theo dì Lương tới bàn ăn. Anh gật đầu chào hỏi mọi người.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Viêm Lương mở to mắt nhìn mẹ cô đứng dậy, nhường chỗ cho Lộ Chinh. Cảm xúc trong lòng cô lúc này quả thực rất khó diễn tả.

Lộ Chinh không khách sáo, anh gật đầu với bà Viêm rồi ngồi xuống cạnh Viêm Lương một cách tự nhiên, sau đó, quay sang mỉm cười với cô. Trái ngược với Lộ Chinh, sắc mặt Viêm Lương hầm hầm khó coi.

Từ Tấn Phu lên tiếng: “Ăn cơm thôi!”. Sau đó, ông ta quay sang Lộ Chinh, nói: “Đều là các món ăn thường ngày, không biết có hợp khẩu vị của cậu không?”.

Lộ Chinh vẫn giữ nụ cười lịch sự trên môi. “Cháu không phải người kén ăn đâu ạ!”.

Trong bữa ăn, Lộ công tử cư xử đúng mực, không quá vồn vã cũng không quá xa cách, khiến bầu không khí cũng vui vẻ, dễ chịu. Viêm Lương cố nhẫn nhịn, cầm đũa ăn vài miếng nhưng thái độ tương đối miễn cưỡng.

Bà Viêm mấy lần nháy mắt ra hiệu nhưng Viêm Lương đều lờ đi. Cuối cùng, bà huých cùi chỏ, nói nhỏ vào tai Viêm Lương: “Trong tất cả những người ở đây, cô tiếp xúc với Lộ Chinh nhiều nhất. Sao bây giờ cô chẳng nói câu nào với cậu ta?”.

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn mẹ. Ngẫm nghĩ vài giây, cô quyết định im lặng. Cô gắp một miếng thịt, bỏ vào bát của bà rồi mấp máy môi: “Mẹ ăn nhiều một chút ạ!”.

https://thuviensach.vn

Trước thái độ của con gái, bà Viêm cũng chẳng biết phải làm sao. Viêm Lương lại cúi đầu ăn, cố gắng biến thành người vô hình.

Đúng lúc này, giọng nói của Từ Tấn Phu vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của Viêm Lương: “Lộ Chinh, hóa ra cậu cũng thích món cá om giấm Tây Hồ. Đây là món ăn Viêm Lương nhà chúng tôi thích nhất”.

Lộ Chinh đang định gắp miếng cá om giấm Tây Hồ thì Từ Tấn Phu tinh ý nhìn thấy, nghe ông nói vậy, anh liền thu đũa về. “Vâng…”.

Lộ Chinh chưa nói hết câu đã bị Viêm Lương cắt ngang. Cô đập mạnh đũa xuống bàn ăn. Tiếng động lớn làm kinh động những người ngồi quanh bàn. Tất cả dồn ánh mắt về phía Viêm Lương. Cô đứng dậy, nói: “Con ăn no rồi ạ!”. Nói xong, cô rời bàn ăn, đi thẳng lên cầu thang.

Ở đằng sau, Từ Tấn Phu quát lớn: “Viêm Lương!”.

Viêm Lương không đứng lại, thậm chí cô còn đi nhanh hơn. Về phòng mình, cô đóng cửa cái “rầm” rồi thả mình xuống sofa, túm chặt chiếc gối ôm để trút bực tức.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Viêm Lương cảm thấy hối hận. Cô không nên mất lịch sự như vậy, không nên trực tiếp bày tỏ thái độ. Về điểm này, Viêm Lương tự nhận mình còn thua kém Từ Tử Thanh. Lúc nào cô cũng là người tùy tiện, lỗ mãng, không biết kiềm chế tâm trạng.

Viêm Lương đang tựa đầu vào thành sofa tự kiểm điểm bản thân thì cửa phòng đột nhiên mở ra. Cô lập tức ngồi thẳng người.

Người đi vào là Từ Tử Thanh.

Viêm Lương lại tựa vào sofa. Từ Tử Thanh tìm cô, quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì mấy việc, cô đã quen từ lâu.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Từ Tử Thanh ngồi xuống chiếc sofa đơn ở bên cạnh, lên tiếng: “Cô từng nói, tôi rất biết cách điểu khiển đàn ông, nhưng hôm nay tôi mới phát hiện tôi còn kém xa cô”.

“Quá khen!”.

Từ Tử Thanh im lặng.

Đợi mãi không thấy Từ Tử Thanh nói những lời châm chọc như mọi khi, Viêm Lương cảm thấy không quen. Cô nói: “Chị lên đây không phải chỉ để khen tôi câu này đấy chứ?”.

“Tôi nói với bố là lên gác khuyên nhủ cô”.

Viêm Lương liền cười nhạt. “Tôi cũng có thể đoán ra”.

Có lẽ trên thế giới này, không ai hiểu Từ Tử Thanh hơn cô. Viêm Lương định kiếm cớ đuổi Từ Tử Thanh thì cô ta nói: “Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc Tưởng Úc Nam và Lộ Chinh nhìn trúng cô ở điểm gì?”.

Viêm Lương ngẩn người. Cô cũng ra vẻ suy tư rồi cất giọng vẻ ngờ vực: “Giống như tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Châu Trình luôn một lòng với chị”.

“Châu Trình?”. Nhắc đến Châu Trình, Từ Tử Thanh lại có cớ để vênh váo, tự đắc. “Anh ấy…”.

Nhưng cô ta chưa nói hết câu đã bị Viêm Lương cắt ngang: “Bây giờ chị còn thời gian rảnh rỗi bàn chuyện đàn ông với tôi sao? Tôi thấy chị nên dồn tinh lực vào “vũng lầy” Secret thì hơn”.

Viêm Lương biết, Secret chính là tử huyệt của Từ Tử Thanh. Quả nhiên, cô vừa dứt lời, Từ Tử Thanh liền thay đổi sắc mặt. Chứng kiến bộ

https://thuviensach.vn

dạng khó coi của Từ Tử Thanh, Viêm Lương nghĩ cuộc trò chuyện vô vị sẽ kết thúc.

Viêm Lương chờ đợi Từ Tử Thanh đứng dậy, rời khỏi phòng, nhưng có vẻ cô ta không hề có ý rời đi, mà thong thả tựa vào thành ghế. “Tôi sẽ có cách, không cần cô bận tâm”.

Lúc này, sắc mặt của Từ Tử Thanh lóe lên một tia hy vọng, vẻ cấp thiết và âu lo, cũng có ẩn ý sâu xa như thể cô ta đã tính được nước cờ tiếp theo.

Viêm Lương không rảnh rỗi để nghiên cứu ẩn ý đằng sau biểu hiện phức tạp của Từ Tử Thanh. Cô thực sự muốn đuổi cô ta ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng Từ Tử Thanh lại chuyển chủ đề: “Cô hãy tự lo cho mình đi! Mẹ cô biết không thể kỳ vọng vào cô nên muốn tìm người mua tốt rồi bán quách cô đi…”.

Đúng lúc này, ngoài cửa vọng vào tiếng động lớn. Từ Tử Thanh im bặt. Viêm Lương cất cao giọng: “Ai đấy?”.

Cửa phòng từ từ mở ra. Đập vào mắt Viêm Lương đầu tiên là cánh tay đàn ông đang đẩy cửa. Áo sơ mi kiểu Pháp cắt may tinh tế trông rất quen, cuối cùng thì cô cũng đoán được người ở ngoài cửa là ai.

Quả nhiên là Lộ Chinh.

“Xin lỗi đã làm phiền hai cô!”.

Dáng vẻ của Lộ Chinh vẫn ung dung, từ tốn. Người đàn ông như anh dù có hành vi nghe trộm thì người khác cũng khó lòng nổi giận. Hơn nữa, anh còn là nhân vật không thể đắc tội. Từ Tử Thanh mỉm cười: “Sao Lộ tiên sinh lại lên trên này?”.

https://thuviensach.vn

“Tôi mang ít hoa quả cho hai cô”.

Không đợi Viêm Lương mời, Lộ Chinh đặt khay hoa quả xuống bàn nước rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Viêm Lương thể hiện sự khó chịu ra mặt, trong khi Lộ Chinh lại điềm nhiên như không. Anh trịnh trọng nói: “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện riêng”.

Viêm Lương còn chưa kịp phản ứng. Từ Tử Thanh đã đứng dậy, cất giọng đầy vẻ khách sáo: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước”.

Đi đến cửa, Từ Tử Thanh không quên lấy tư cách là chị gái, lên tiếng nhắc nhở: “Viêm Lương, dù thế nào Lộ tiên sinh cũng là khách, em đừng tùy tiện quá!”.

Viêm Lương coi như không nghe thấy.

Cánh cửa đóng lại. Trong phòng chỉ còn lại hai người, không ai lên tiếng, cho đến khi Lộ Chinh cầm dĩa lấy một miếng táo, đưa đến trước mặt Viêm Lương.

Viêm Lương nhìn miếng táo rồi lại nhìn anh, ánh mắt bộc lộ rõ sự kháng cự. “Anh nghe được đến đâu?”.

“Không nhiều”. Thấy Viêm Lương không có phản ứng gì, Lộ Chinh đưa miếng táo vào miệng anh, vừa nhai vừa nói: “… nhưng cũng không ít”.

“Đường đường là Lộ đại thiếu gia, sao lại có thể giở chiêu nghe lén?”.

“Nếu tôi muốn, liệu tôi có để các cô dễ dàng phát hiện?”.

Viêm Lương á khẩu, đành im lặng nghe anh nói tiếp: “Tôi ở ngoài cửa nghe thấy giọng của cô, đoán cô không muốn nói chuyện với cô ta nên mới đi vào, để cô ta biết ý rời khỏi phòng, coi như tôi giúp cô còn gì?”.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương không bận tâm lời giải thích của Lộ Chinh là thật hay giả. Trầm tư một lát, cô đột ngột lên tiếng: “Nếu có ý định giúp tôi, mong anh hãy vạch rõ ranh giới với gia đình tôi”.

Có lẽ Lộ Chinh chưa từng gặp người nào cầu xin anh bằng thái độ cứng rắn như vậy, anh tủm tỉm cười. “Lý do?”.

“Tránh xa Từ gia tức là tránh xa phiền phức”.

Trái ngược với tâm trạng căng thẳng của Viêm Lương, Lộ Chinh tỏ ra rất thoải mái, anh lại ăn một miếng dưa vàng rồi mới thong thả nói: “Tốt quá, sở trường của tôi là giải quyết phiền phức”.

“Không phải anh thích tôi đấy chứ?”. Viêm Lương cau mày, hỏi thẳng.

Bộ dạng của cô chọc cười Lộ Chinh. “Xem ra cô và chị gái cô cùng có một nghi vấn?”.

Viêm Lương càng nhíu chặt mày.

Lộ Chinh nói như vậy chứng tỏ anh đã nghe thấy câu nói của Từ Tử Thanh: “Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc Tưởng Úc Nam và Lộ Chinh nhìn trúng cô ở điểm gì?”. Cô bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ, không biết người đàn ông này nghe được đến đâu.

Thấy Viêm Lương lặng thinh, Lộ Chinh cất giọng trầm trầm: “Chắc cô không biết, thật ra bố tôi cũng có con riêng”.

“Anh nói với tôi chuyện này làm gì?”.

“Đừng có hấp tấp như vậy, cô nghe tôi nói xong đã!”.

“Tuy bố tôi rất lợi hại nhưng mẹ tôi còn ghê gớm hơn. Chỉ cần người em trai cùng cha khác mẹ của tôi đặt chân về nước, cậu ta sẽ không nhận

https://thuviensach.vn

được một đồng nào từ tài sản của bố tôi. Vì vậy cậu ta chỉ còn cách ngoan ngoãn trốn ở nước ngoài, không thể quấy nhiễu thế giới thanh tịnh của tôi".

Đoán Lộ Chinh đã nói hết, Viêm Lương liền lên tiếng: "Không phải anh cảm thấy thương hại tôi, muốn làm Chúa cứu thế của tôi đấy chứ?".

Câu nói này của Viêm Lương không khiến Lộ Chinh tức giận, nụ cười trên môi anh càng ôn hòa. "Đây chỉ là một trong những nguyên nhân khiến tôi có hứng thú với cô. Lý do quan trọng hơn…".

Anh đột nhiên dừng lại, nhìn Viêm Lương chăm chú. Viêm Lương cảm thấy rất sốt ruột nhưng vẫn giả vờ không có hứng thú lắng nghe. Cuối cùng Lộ Chinh từ tốn nói: "Tôi vô cùng hiếu kỳ, không hiểu người phụ nữ như thế nào mới được Tưởng Úc Nam coi trọng như vậy?".

Đáp án này… Viêm Lương không biết nên vui hay nên buồn. Tâm tư có rối bời nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên. "Chẳng lẽ Lộ Tổng cũng muốn so tài cao thấp với Tưởng Tổng về phương diện tranh giành phụ nữ?".

Lộ Chinh không tán thành cũng không phủ nhận, nói: "Có lẽ cô không rõ, ba từ "Tưởng Úc Nam" có ý nghĩa như thế nào. Bố tôi từng nhận xét, Tưởng Úc Nam là nhà quản lý xuất sắc nhất Trung Quốc trong hai mươi năm trở lại đây. Cô nên biết bố tôi từng mời Tưởng Úc Nam về làm CEO của Minh Đình với mức lương rất cao. Mức lương đó cộng với số cổ phần của Minh Đình thì gấp ba lần con số bố cô đưa ra, vậy mà Tưởng Úc Nam kiên quyết từ chối. Chúng tôi còn tưởng lần này anh ta sẽ mở công ty riêng, ai ngờ anh ta lại nhảy sang Từ thị".

Người thuộc hạng "con cháu ông trời" như Lộ Chinh lại đề cao một người làm công ăn lương như thần thánh, Viêm Lương cười, nói: "Nếu Lộ Tổng muốn bày tỏ sự khâm phục với Tưởng Úc Nam, tôi có thể giúp anh chuyển lời đến anh ấy".

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh cũng mỉm cười nhưng lập tức cất giọng nghiêm túc: “Tưởng Úc Nam đồng ý tiếp quản Từ thị, rõ ràng là có ý đồ khác”.

Vừa nói Lộ Chinh vừa mơ hồ liếc qua Viêm Lương. Không khó để nhận ra “ý đồ khác” mà anh ta ám chỉ chính là cô.

Viêm Lương không thích ánh mắt đánh giá phụ nữ như đồ vật của Lộ Chinh. Cô vô thức né tránh. “Có lẽ Tưởng Úc Nam cảm thấy tiếp quản công ty đang trên đà xuống dốc như Từ thị thì có tính thử thách hơn”.

Lộ Chinh không còn hứng thú tiếp tục giải thích, anh nửa đùa nửa thật kết thúc chủ đề này: “Một người phụ nữ có chút năng lực nhưng tính tình rất tệ, ngoài diện mạo xinh đẹp ra còn ẩn giấu sức hút nào khác? Hy vọng sau khi tiếp xúc nhiều với cô, tôi sẽ có câu trả lời xác đáng”.

Một bữa trưa vốn chẳng ra sao, thêm câu nói của Lộ Chinh nên càng trở nên tệ hại.

Từ Tấn Phu định buổi chiều mời Lộ Chinh đi câu cá nhưng bị bác sĩ gia đình ngăn cản: “Chủ tịch vừa xuất viện, cần phải nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Tốt nhất Chủ tịch đừng đi!”.

Từ Tấn Phu trầm ngâm một lát rồi ra lệnh cho Viêm Lương: “Con cùng Lộ Chinh đi câu cá đi!”.

Điều đáng ngạc nhiên là Viêm Lương không từ chối. Cuối cùng, cô cũng không phải nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt bố mẹ cô trước khi rời khỏi đó.

Tuy nhiên, lúc Viêm Lương cùng Lộ Chinh đi ra ngoài lấy xe, tình hình bỗng thay đổi. Lộ Chinh lịch sự mở cửa xe cho Viêm Lương, cô đứng lại, nói: “Nếu Lộ Tổng không để bụng, tôi xin cáo từ ở đây”.

https://thuviensach.vn

“Vừa rồi cô nhận lời đi câu cá, hóa ra chỉ là giả bộ trước mặt bố mẹ cô?”.

Anh biết rồi còn hỏi, Viêm Lương mỉm cười thay lời xin lỗi. Sau đó, cô quay người đi về ô tô của mình. Khi Viêm Lương lái xe đi qua, Lộ Chinh vẫn đứng bên cạnh cửa xe. Hình bóng anh dần biến mất trong gương chiếu hậu, nhìn có vẻ cô độc, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, “con cháu ông trời” này bị đối xử như vậy…

Viêm Lương lái xe thẳng đến nhà Tưởng Úc Nam.

Cô dừng lại ở bãi đỗ xe hồi lâu, mãi chẳng nghĩ được gì. Cuối cùng, cô lặng lẽ xuống xe.

Tưởng Úc Nam đưa cho cô tấm thẻ mở cửa. Vài phút sau, Viêm Lương đã đứng trước cửa nhà anh.

Một khi đặt chân vào căn hộ này, những ngày tháng sau này của cô chắc chắn sẽ đổi khác. Đối với cô, tương lai và tình yêu đều hết sức mịt mù.

Viêm Lương đặt tay lên cửa nhưng không biết có nên bấm chuông hay không. Cô còn đang ngập ngừng, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Tưởng Úc Nam đứng ở cửa như chờ đợi cô từ lâu.

Viêm Lương giật mình. “Anh…”.

Không nghe cô nói hết câu, Tưởng Úc Nam chỉ tay về phía cửa sổ phía đối diện. “Anh đã nhìn thấy xe của em”.

Viêm Lương nghiêng người tránh Tưởng Úc Nam để đi vào phòng khách, liền trông thấy đống hành lý của mình.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam ôm Viêm Lương, đưa cô đi vào trong. Viêm Lương quay đầu nhìn anh. Đây là gương mặt rất quen thuộc nhưng cô phát hiện, cô không biết gì về người đàn ông này.

Tưởng Úc Nam dường như nhận ra ánh mắt khác thường của Viêm Lương. Anh hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Bị anh nhìn chằm chằm, Viêm Lương bất giác cắn môi. Thật ra từ lúc đỗ xe, cô đã suy nghĩ xem có nên hỏi thẳng anh vấn đề này.

“Tại sao trước đây anh lại từ chối lời mời của Minh Đình?”.

Bàn tay Tưởng Úc Nam đang đặt trên eo Viêm Lương bỗng cứng đờ. Sau vài giây im lặng, anh bỗng nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm. “Em lại gặp Lộ Chinh à?”.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 27+28

Viêm Lương không thể không thừa nhận, bộ dạng của Tưởng Úc Nam lúc này trông rất đáng sợ. Rõ ràng là một câu chuyển đề tài nhưng lại khiến cô tự vấn lương tâm xem mình có làm điều gì sai trái không.

Tưởng Úc Nam không cho cô thời gian xoay xở, hỏi tiếp: “Trưa nay em về nhà, không phải để dự tiệc chiêu đãi con rể tương lai của bố mẹ em đấy chứ?”.

Cô chưa hề hé lộ tin tức, vậy mà anh cũng đoán ra. Viêm Lương bắt đầu nghi ngờ không biết có phải anh thuê thám tử theo dõi cô hay không. Nhưng thắc mắc lớn nhất của Viêm Lương bây giờ không phải vấn đề đó, mà là…

“Tưởng Úc Nam!”.

Cô đột nhiên gọi tên anh bằng một giọng nghiêm túc, làm Tưởng Úc Nam bất giác giật mí mắt.

Viêm Lương cắn môi. “Anh nhìn trúng em ở điều gì?”.

Thực tế chứng minh nghi vấn của cô rất có lý, bởi khi cô hỏi câu này, trên mặt Tưởng Úc Nam xuất hiện vẻ lúng túng. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, nhìn cô bằng ánh mắt rất chân thành, Viêm Lương cho rằng anh sẽ nói những lời tình cảm khiến cô xúc động. Cô nín thở chờ đợi.

Đáp lại sự háo hức của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam tỏ ra nghiêm túc. “Nhìn trúng em ở điểm… cơ thể em mềm dẻo, có thể uốn cong, gấp khúc”.

https://thuviensach.vn

Một giây… hai giây… Viêm Lương đờ đẫn mất ba giây, khó khăn lắm cô mới kiềm chế không tung một cú đấm vào gương mặt đáng ghét của người đàn ông này.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, dường như rất hài lòng với câu trả lời đầy hàm ý của anh. Sau đó, anh cất giọng nghiêm túc. “Nguyên nhân anh từ chối Minh Đình rất đơn giản. Minh Đình đã có hệ thống quản lý hoàn thiện, không có tính thử thách bằng một công ty đang trên đà xuống dốc như Từ thị. Anh là người thích đối mặt với thử thách. Tất nhiên, còn có một nguyên nhân khác…”. Tưởng Úc Nam cố ý dừng lại. “Trên chuyến bay về nước, anh tình cờ gặp nhị tiểu thư xinh đẹp, đầy sức cuốn hút của Từ gia. Anh cho rằng, lợi dụng công việc để giải quyết chuyện riêng tư là một sự lựa chọn không tồi”.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Viêm Lương cảm thấy hơi bối rối, cô không phân biệt được Tưởng Úc Nam nói thật hay chỉ trêu chọc mình. Cô cũng không biết nên vui mừng hay nên thở dài.

Cuối cùng, Viêm Lương bật cười, tỏ vẻ ngạc nhiên. “Tổng giám đốc là người công tư không phân minh như vậy sao?”.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, chấp nhận lời chỉ trích của cô.

Viêm Lương giả bộ kinh ngạc: “Vừa làm việc vừa tán gái, Tổng giám đốc liệu có phẩm chất của một nhà lãnh đạo chuyên nghiệp hay không?”.

Cô vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam liền ôm lưng cô, kéo cô sát vào người anh. Viêm Lương bị anh ôm chặt đến mức nghẹt thở. Gương mặt anh kề sát mặt cô, anh nheo mắt. “Dám phê bình anh công tư không phân minh? Xem ra em vẫn chưa biết thế nào là công tư không phân minh thực sự”.

Viêm Lương nhanh chóng hiểu tại sao lúc Tưởng Úc Nam nói câu này, ánh mắt anh vụt qua một tia nham hiểm.

https://thuviensach.vn

Hôm sau là thứ Hai, Tưởng Úc Nam không gọi lái xe, đích thân đảm nhiệm công việc của người tài xế, lái xe đưa Viêm tiểu thư đi làm.

Đường bị tắc, tài xế Tưởng tranh thủ ngấu nghiến bữa sáng trong lúc dừng xe. Lần đầu tiên chứng kiến Tưởng Úc Nam ăn uống nhồm nhoàm, cô thật sự muốn chụp lại cảnh này. Nếu đám lãnh đạo cấp cao lúc nào cũng cung kính, e dè Tưởng Úc Nam mà nhìn thấy bộ dạng ăn như hổ đói của anh bây giờ, không biết phản ứng của bọn họ sẽ ra sao? Chắc sẽ là một màn vô cùng hấp dẫn.

Viêm Lương đang mải suy nghĩ thì Tưởng Úc Nam đột nhiên ngẩng lên. Chạm phải ánh mắt anh, cô bỗng so vai, rụt cổ.

“Sao em nhìn anh như vậy?”. Tưởng Úc Nam tỏ ra cảnh giác.

Viêm Lương hơi lúng túng, nhưng ngay sau đó, ánh mắt cô xuất hiện một tia tinh nghịch. “Đột nhiên em nghĩ tới một vấn đề”.

“Gì hả?”.

“Thật ra…”. Viêm Lương cố nhịn cười. “Anh sinh năm con heo phải không?”.

Thấy mặt Tưởng Úc Nam biến sắc, Viêm Lương liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười đắc ý.

Trái ngược với tài xế Tưởng, Viêm tiểu thư ngồi ở ghế lái phụ ăn rất từ tốn. Ô tô còn cách công ty một đoạn đường, cô cũng vừa kịp ăn xong. Cô lấy tờ giấy ăn lau miệng, thong thả nói. “Anh hãy dừng xe ở ngã rẽ phía trước”.

Tưởng Úc Nam không đáp lời, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi. Viêm Lương giải thích: “Lát nữa em sẽ đi bộ đến công ty. Nếu đồng nghiệp thấy em ngồi xe của anh, không biết bọn họ sẽ đồn đại kiểu gì”.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, Tưởng Úc Nam không để cô toại nguyện. Xe sắp đến ngã rẽ tiếp theo, Tưởng Úc Nam rõ ràng giảm tốc độ, như chuẩn bị dừng lại, nhưng khi Viêm Lương giơ tay định mở cửa, Tưởng Úc Nam liền rồ ga, chiếc xe phóng như bay qua ngã rẽ.

Viêm Lương giật mình hét lớn: "Anh…".

Tưởng Úc Nam ngẩng đầu, mỉm cười với cô qua gương. "Đây là trình độ lái xe đỉnh nhất của loài heo rồi, em thông cảm nhé!".

Anh quả nhiên là loại người có thù tất báo. Viêm Lương tức tối khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn anh.

Ô tô nhanh chóng đi tới bãi đỗ xe dưới tầng ngầm của tòa cao ốc Từ thị. Thẻ ra vào do tài xế cầm, Tưởng Úc Nam lại lái xe riêng nên bảo vệ không nhận ra, không cho vào. Anh đành hạ cửa kính xe.

Người bảo vệ kinh ngạc khi thấy gương mặt nhìn nghiêng của Tưởng Úc Nam trong ô tô. Anh ta cung kính cúi chào: "Tổng giám đốc!".

Ngồi ở ghế lái phụ, Viêm Lương chỉ còn cách quay đầu, dùng tay che mặt để tránh bị phát hiện.

Tưởng Úc Nam nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe. Anh vừa đỗ xe, Viêm Lương vội vàng tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe, đi vòng ra phía trước. Đúng lúc này, cô bị giữ chặt cánh tay rồi bị một lực lớn kéo lại, làm mất thăng bằng, ngã vào đầu xe.

Viêm Lương nhìn lên liền thấy Tưởng Úc Nam. Cô còn chưa kịp cảm thán người đàn ông này hành động quá nhanh, Tưởng Úc Nam đã tiến lên một bước. Anh chống hai tay lên nắp đầu xe, khóa cô trong lòng.

Tưởng Úc Nam hơi cúi xuống, ép Viêm Lương ngã về sau. Sau lưng cô là đầu xe, cô không còn đường nào để tránh, chỉ có thể trừng mắt nhìn

https://thuviensach.vn

anh đang ngày càng áp sát.

“Em lại quên một việc rồi”.

Nghe Tưởng Úc Nam nói vậy, Viêm Lương bất giác chau mày. Cô không phải không biết anh đang ám chỉ điều gì, ngược lại còn biết quá rõ “một việc” mà anh nhắc tới. Trước khi Viêm Lương cự tuyệt, Tưởng Úc Nam cúi xuống, đặt một nụ hôn lên môi cô. Cô mở to mắt, trong đầu vụt qua ý nghĩ đây là bãi đỗ xe.

Bên tai vang lên tiếng động cơ ô tô ngày càng gần. Viêm Lương vừa chịu đựng nụ hôn của Tưởng Úc Nam vừa đưa mắt quan sát động tĩnh qua bờ vai anh.

Một chiếc ô tô đỗ ở vị trí đối diện, có người nhanh chóng xuống xe. Người đó sau khi xuống xe liền phát hiện màn tình cảm ướt át trước mặt. Viêm Lương hoảng hốt đẩy vai Tưởng Úc Nam.

Rõ ràng Tưởng Úc Nam nhận ra có người ở phía sau quan sát hai người nhưng vẫn không chịu dừng lại. Anh ấn đầu Viêm Lương thấp xuống, giấu cả người cô ở trước thân anh. Sau đó, anh tiếp tục nụ hôn táo bạo còn dang dở.

Người kia biết ý, lập tức rời khỏi bãi đỗ xe. Một lúc lâu sau, Tưởng Úc Nam mới buông tha người phụ nữ đang ở trong lòng mình.

Viêm Lương trừng mắt nhìn anh. Cô chạy lại chỗ chiếc gương chiếu hậu, sau đó không kìm được lên tiếng càu nhàu: “Anh ăn hết son môi của em rồi!”.

Tưởng Úc Nam giơ ngón tay cái lau khóe miệng, vẻ mặt bình thản ẩn hiện một tia suồng sã. “Viêm tiểu thư hãy từ từ mở mang kiến thức, thế nào mới gọi là “công tư không phân minh” thật sự…”.

https://thuviensach.vn

Câu nói này văng vẳng bên tai Viêm Lương cho đến tận cuộc họp sáng thứ Hai hằng tuần. Mọi người có mặt đông đủ, Tưởng Úc Nam mới thong thả đi vào phòng hội nghị. Nhìn thấy anh, trong lòng Viêm Lương có cảm giác kỳ lạ không thể nói thành lời.

Cô đành cúi đầu xem tài liệu. May mà cuộc họp thường kỳ nhanh chóng bắt đầu. Tưởng Úc Nam từ đầu đến cuối đều giữ bộ mặt lạnh lùng ở vị trí chủ tịch, Viêm Lương nhẹ nhõm hẳn.

Thời gian này, tâm điểm của công ty đều tập trung vào Nhã Nhan và Secret. Trong khi Secret vẫn giậm chân tại chỗ, Nhã Nhan đã đạt thành tích kinh doanh tốt, tạo nên một sự so sánh rõ ràng.

Đến lượt đại diện nhãn hiệu Secret phát biểu, Từ Tử Thanh mang tin vui đến cho mọi người: “Sau nhiều lần tiếp xúc với Giang Thế Quân, Lệ Bạc đã đồng ý hòa giải với chúng ta…”.

Việc sản phẩm kem lót Hoàn mỹ bị đụng ý tưởng và không tung ra thị trường theo đúng kế hoạch gây ảnh hưởng không nhỏ đến tình hình cổ phiếu của Từ Thị. Sau mấy ngày giảm giá liên tiếp, giá cổ phiếu của Từ thị hiện nay đã ổn định trở lại, nhưng sự cố này khiến công ty phải chịu tổn thất không nhỏ.

Tưởng Úc Nam cất giọng nghiêm nghị: “Tình hình hòa giải thế nào rồi?”.

Trên mặt Từ Tử Thanh xuất hiện tia ngượng ngập, cô ta lưỡng lự vài giây rồi nói: “Giang Thế Quân đưa ra điều kiện, Lệ Bạc mua đứt sản phẩm kem lót Hoàn mỹ thì mới chấp nhận dẹp yên sự việc”.

Viêm Lương nghe nói vậy, lập tức rớt cắm xuống bàn. Đáp ứng yêu cầu mua đứt của Giang Thế Quân đồng nghĩa với việc Từ thị thừa nhận sao chép ý tưởng của Lệ Bạc? Nhưng ở giây tiếp theo, Viêm Lương liền ngồi

https://thuviensach.vn

thẳng người. Đây là chuyện của Secret, của Từ Tử Thanh, không liên quan đến cô.

Tưởng Úc Nam không phát biểu ý kiến. Từ Tử Thanh quan sát sắc mặt của anh, vội vàng giải thích: “Tôi vẫn chưa chấp nhận đề nghị của Giang Thế Quân. Nếu tiếp tục tiến hành hòa giải, tôi tin chúng ta sẽ tìm được cách giải quyết có lợi cho chúng ta”.

Tưởng Úc Nam gật đầu.

Tiếp theo đến lượt Viêm Lương phát biểu.

Sau khi báo cáo tình hình tiêu thụ của Nhã Nhan kỳ này, Viêm Lương đề nghị tăng thêm chi phí đầu tư vào quảng cáo, bao gồm cả người đại diện phát ngôn.

Các lãnh đạo cấp cao đều nhất trí với yêu cầu của Viêm Lương. Trợ lý của Viêm Lương thay cô đưa bảng dự toán và văn bản đồng ý đến tận tay Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam xem qua bảng dự toán rồi ký tên vào văn bản đồng ý.

Viêm Lương tiếp tục thuyết trình: “Sau khi CF mới ra lò, đại lý ở các tỉnh sẽ phối hợp cùng chúng ta triển khai một loạt hoạt động quảng cáo mới. Tương tự, chúng ta cũng sẽ phát CF mới trên các đài truyền hình lớn và ở Minh Đình Square tại các thành phố lớn.

Văn bản đồng ý nhanh chóng được giao đến tay Viêm Lương, đúng lúc cô kết thúc bài báo cáo, nhường chỗ cho đại diện các bộ phận phát biểu. Viêm Lương mở văn bản đồng ý, kiểm tra chữ ký của Tưởng Úc Nam. Cô lập tức ngây người. Trong văn bản đồng ý kẹp một mẩu giấy: “Mười hai giờ, nhà hàng đối diện, phòng VIP số hai”.

Là nét chữ cứng cáp của anh.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương lặng lẽ đóng tập tài liệu, cúi đầu một lúc mới có thể lấy lại vẻ mặt bình thản. Cô ngẩng lên, hướng ánh mắt về phía vị trí chủ tịch.

Người ngồi ở đó đang chống cằm, nghiêng đầu, chăm chú nghe một trưởng phòng báo cáo. Gương mặt anh rất điềm tĩnh, đến mức Viêm Lương còn cho rằng, mẩu giấy vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Viêm Lương tới nhà hàng ở tòa cao ốc đối diện vào lúc mười hai giờ ba mươi phút. Vừa đẩy cửa phòng VIP số hai, cô liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam ngồi một mình bên bàn ăn, cau mày, cúi đầu xem đồng hồ.

Nghe tiếng cửa mở, Tưởng Úc Nam ngẩng lên, vẻ mặt rất không vui. “Em đến muộn nửa tiếng”.

Viêm Lương dẩu môi, không hề cảm thấy có lỗi khi trễ hẹn. Cô kéo ghế ngồi xuống, Tưởng Úc Nam đành chịu thua cô, quay sang nói với nhân viên phục vụ vừa đi vào: “Dọn đồ ăn được rồi”.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng rời khỏi, Viêm Lương lật quyển thực đơn. “Anh gọi món gì vậy?”.

Tưởng Úc Nam không trả lời, đột nhiên nhìn cô chăm chú. Cảm nhận được ánh mắt của anh, Viêm Lương tiếp tục cúi đầu xem thực đơn. Tưởng Úc Nam đứng dậy, đi đến bên cạnh Viêm Lương rồi ngồi xuống, anh giơ tay nâng mặt cô lên. “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Viêm Lương không thể né tránh, ngẩng đầu nhìn anh nhưng vẫn cố tỏ ra thản nhiên. “Gì là gì chứ?”.

Tưởng Úc Nam vẫn nâng cằm, nhìn sâu vào mắt cô. Viêm Lương lúc này bề ngoài vẫn tỏ ra lạnh nhạt nhưng bên trong sóng trào dữ dội. “Ánh mắt em có thể lừa người khác, nhưng không lừa được anh. Em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”.

https://thuviensach.vn

Nói xong, anh buông cằm cô, tạo một khoảng cách an toàn và thích hợp cho việc thổ lộ và lắng nghe. Nhìn gương mặt vô hại của Tưởng Úc Nam, tâm tư của Viêm Lương bất giác quay về thời điểm nửa tiếng trước đó.

Thật ra Viêm Lương có thể đến nhà hàng lúc mười hai giờ như đã hẹn, nhưng cô vô tình đụng phải Từ Tử Thanh trước cửa công ty. Chính xác hơn, cô gặp Từ Tử Thanh đang rời khỏi ô tô của Giang Thế Quân.

Lúc đó, Viêm Lương đứng cách lề đường một đoạn nhưng vẫn có thể nhìn thấy Giang Thế Quân ngồi ghế sau ô tô mỉm cười, cười với Từ Tử Thanh.

Từ Tử Thanh đứng bên ngoài xe, hơi cúi xuống, hình như nói điều gì đó với Giang Thế Quân. Sau đó cô ta quay lưng chuẩn bị bước đi, nhưng bị Giang Thế Quân kéo tay làm cô ta buộc phải chui nửa người vào trong xe.

Tầm nhìn của Viêm Lương bị Từ Tử Thanh che khuất, nhưng từ tư thế của họ, có thể đoán ra Từ Tử Thanh hôn má tạm biệt đối phương.

Từ Tử Thanh không phải đang ở nước ngoài, cô ta cũng không phải người phụ nữ có tác phong của người phương Tây. Giang Thế Quân càng không phải người đàn ông có mối quan hệ thân thiết với Từ Tử Thanh đến mức cần một nụ hôn tạm biệt…

Viêm Lương đứng bất động.

Sau nụ hôn tạm biệt, Từ Tử Thanh quay người đi vào tòa nhà cao ốc Từ thị. Cô ta cũng ngây người khi nhìn thấy Viêm Lương.

Từ Tử Thanh và Viêm Lương đứng yên lặng nhìn nhau hồi lâu. Chiếc xe chở Giang Thế Quân ở phía sau Từ Tử Thanh vẫn chưa rời đi. Chiếc xe màu đen sáng loáng dưới ánh mặt trời như một khán giả đang chờ xem màn kịch hay.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương phảng phất nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng của Giang Thế Quân sau cửa kính màu đen.

Chiếc xe từ từ lăn bánh. Cùng lúc đó, Từ Tử Thanh sải bước đi vào tòa nhà Từ thị. Khi đi ngang qua Viêm Lương, cô ta không hề dừng lại.

Viêm Lương đứng bất động trước tòa cao ốc đông người qua lại. Trong đầu cô hiện lên cử chỉ thân mật của Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân, cả câu nói của Từ Tử Thanh ở cuộc họp ban sáng. “Sau nhiều lần tiếp xúc với Giang Thế Quân, Lệ Bạc đã đồng ý hòa giải với chúng ta”.

Viêm Lương thoát khỏi dòng hồi ức, nhanh chóng trở lại phòng VIP của nhà hàng. Cô ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam.

Chỉ trong giây lát, Viêm Lương đã lấy lại vẻ bình tĩnh. Ngay cả sự phòng bị, cô cũng giấu xuống tận đáy mắt. “Không có gì!”.

“Em…”. Tưởng Úc Nam vừa mở miệng thì có tiếng gõ cửa, anh liền im bặt. Nhân viên phục vụ đi vào, bày các món ăn lên bàn.

Chiếc bàn tròn nhanh chóng được xếp đầy những món ăn trông rất hấp dẫn. Viêm Lương bỗng cảm thấy vô cùng đói bụng, cô lấy bát múc canh. Tưởng Úc Nam ngập ngừng như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng anh không lên tiếng, chỉ cầm lấy bát của Viêm Lương, giúp cô múc canh.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ăn cơm xong về đến công ty, Viêm Lương ngồi trong văn phòng của mình một lúc lâu. Cuối cùng cô cũng đứng dậy, rời khỏi văn phòng. Vài phút sau, Viêm Lương đã xuất hiện trước cửa phòng giám đốc tài vụ.

Nhìn tấm biển ngoài cửa đề hai chữ: “Châu Trình”, Viêm Lương do dự một lúc mới đưa tay gõ cửa. Bên trong nhanh chóng truyền tới giọng nói quen thuộc: “Mời vào!”.

Viêm Lương cắn môi, đẩy cửa đi vào. Cửa vừa mở, cô liền nhìn thấy Châu Trình đang ngồi sau bàn làm việc, vừa ăn cơm hộp vừa xem tài liệu.

Nghe tiếng động, Châu Trình ngẩng đầu, hơi ngây người khi thấy Viêm Lương. Anh buông đũa, chào hỏi bằng giọng thân thiết: “Sao em lại đến đây?”.

Chứng kiến bộ dạng bận rộn của Châu Trình, trong lòng Viêm Lương không khỏi bùi ngùi. “Sao giờ anh mới ăn cơm?”.

“Không còn cách nào khác, gần đây phòng anh bận quá!”.

Châu Trình vừa nói vừa nhún vai.

Tổng giám tài vụ[1] sắp về hưu. Trên thực tế, cả bộ phận Tài vụ đều do một mình Châu Trình chống đỡ. Thời điểm cuối tháng luôn là lúc bận rộn nhất, Châu Trình không có thời gian ăn trưa cũng là điều dễ hiểu.

[1] Tổng giám tài vụ: tiếng Anh là CFO, trong tiếng Việt là giám đốc tài chính.

https://thuviensach.vn

Sau khi bảo Viêm Lương ngồi chơi, Châu Trình lại cắm cúi xử lý văn kiện. Thỉnh thoảng, anh ngẩng lên hỏi han Viêm Lương một, hai câu: “Hôm qua em về nhà ăn cơm, chúng ta không có thời gian nói chuyện tử tế. Ông già định đẩy em cho Lộ Chinh, chắc trong lòng em bực bội lắm phải không? Lúc đó mặt em nhăn như bị rách…”.

Viêm Lương cười ngượng ngùng.

Thấy Châu Trình không rảnh để tiếp chuyện, Viêm Lương ngồi trầm ngâm một lúc, cuối cùng, cô quyết định nói thẳng: “Trưa nay em gặp Từ Tử Thanh, chị ta đi cùng Giang Thế Quân”.

Viêm Lương rõ ràng thấy bàn tay đang cầm bút của Châu Trình cứng đờ, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, tiếp tục đặt bút xuống tờ văn bản.

Từ đầu đến cuối Châu Trình không hề ngẩng đầu. Thái độ của anh khiến Viêm Lương không khỏi nghi ngờ: “Hình như anh chẳng kinh ngạc lúc nào?”.

Bàn tay đang cầm bút của Châu Trình lại bất động. Vài giây sau, anh buông bút, ngẩng lên nhìn Viêm Lương. Gương mặt anh không che giấu vẻ buồn bã nhưng giọng nói rất bình thản: “Tử Thanh tuy bề ngoài có vẻ yếu đuối nhưng từ trước đến nay, cô ấy luôn là người có suy nghĩ riêng, anh… tôn trọng quyết định của cô ấy”.

Nói xong, Châu Trình lại cúi xuống xem tài liệu như không có chuyện gì xảy ra. Dường như anh muốn dùng hành động để chứng minh sự “tôn trọng” của anh.

Viêm Lương không thể kìm chế, khẽ “hừ” một tiếng. Cô lầm bầm lặp lại câu nói vừa rồi của Châu Trình: “Anh tôn trọng quyết định của chị ta…”. Nói đến đây, Viêm Lương đột nhiên nổi giận. Cô đứng dậy, tiến lại gần, giật cây bút và tập giấy trong tay Châu Trình ném sang một bên.

https://thuviensach.vn

“Người phụ nữ anh thích có thể bất chấp thủ đoạn, kể cả lên giường với một ông già để đạt được mục đích, vậy mà anh còn tôn trọng quyết định của chị ta?”.

Đáy mắt Châu Trình thoáng qua một tia tức giận, nhưng từ trước đến nay, khả năng nhẫn nhịn và kiềm chế của anh luôn rất tốt, vì vậy tia tức giận cũng nhanh chóng tan biến. Anh vẫn điềm nhiên khuyên nhủ Viêm Lương: “Tử Thanh chỉ lợi dụng cảm tình của Giang Thế Quân đối với cô ấy để giải quyết một số việc, không đến mức kinh khủng như em nói đâu!”.

“Anh tưởng con cáo già Giang Thế Quân đó cam tâm tình nguyện chui đầu vào rọ? Muốn đạt được lợi ích từ ông ta, cần phải trả cái giá lớn hơn nhiều lần. Từ Tử Thanh đấu không lại ông ta…”.

Châu Trình im lặng, không phản bác lời cô.

Đến nước này, Viêm Lương chỉ còn cách lắc đầu bất lực. Bàn làm việc bị cô làm loạn cả lên, cô nhìn đống văn bản lộn xộn trên bàn rồi quay người rời khỏi phòng.

Đến cửa phòng, Viêm Lương chợt dừng bước. Cô quay đầu nhìn người đàn ông đáng thương vẫn ngồi bất động sau bàn làm việc rồi hỏi một câu vĩnh viễn không có đáp án: “Tại sao tình yêu của anh dành cho chị ta lại hèn mọn như vậy?”.

Một tháng sau, sự kiện đụng ý tưởng cuối cùng cũng kết thúc êm đẹp, người phụ trách Secret Từ Tử Thanh và CEO tập đoàn Lệ Bạc đạt được thỏa thuận chung, cùng hưởng sáng chế kem lót Hoàn mỹ. Nhưng hai công ty bán sản phẩm sang hai thị trường châu Âu và Bắc Mỹ, sau này không vượt ranh giới của nhau.

Do dính scandal, Secret tung sản phẩm ra thị trường chậm hai tháng so với kế hoạch, khiến công ty tổn thất đến con số chục triệu, cũng khiến người ngoài giới nghi ngờ năng lực của Từ Tử Thanh. Tuy nhiên, sự nghi

https://thuviensach.vn

ngờ, chất vấn dần lắng xuống, những lời châm biếm của giới truyền thông dành cho đại tiểu thư của Từ gia cũng dần biến mất. Nguyên nhân rất đơn giản, Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân không dưới một lần bị phóng viên bắt gặp cùng nhau ra vào nơi công cộng, nhưng cả hai đều một mực khẳng định bọn họ chỉ là những người bạn lâu năm. Nể mặt Lệ Bạc, giới báo chí không dám đi sâu khai thác mối quan hệ của bọn họ cũng như chĩa mũi nhọn vào Từ Tử Thanh.

Viêm Lương có nghe mẹ cô nhắc đến thái độ của Từ Tấn Phu về mối quan hệ giữa Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân. Nghe nói, bố cô gọi Từ Tử Thanh về nhà, nói chuyện cả buổi chiều trong thư phòng. Nhưng cuối cùng, cô ta vẫn bình yên vô sự.

Bà Viêm thắc mắc, không hiểu Từ Tử Thanh dùng cách nào để thuyết phục Từ Tấn Phu, Viêm Lương càng không có hứng thú tìm hiểu Secret chính thức tung sản phẩm ra thị trường đồng nghĩa với việc Nhã Nhan sẽ mất ưu thế ở công ty. Trước mắt, Viêm Lương còn có nhiều việc phải bận tâm hơn mấy chuyện không liên quan đến mình.

Cô lại bắt đầu những tháng ngày vô cùng bận rộn.

Trước đây, khi còn sống một mình, Viêm Lương thường làm việc thâu đêm, biến văn phòng thành nhà cũng chẳng ai dám nói “không được”. Nhưng bây giờ tình hình đã khác, cô thường nhận được những cuộc điện thoại bất mãn của người nào đó.

Ví dụ như lúc này, điện thoại trong phòng làm việc của Viêm Lương bỗng đổ chuông. Bây giờ đã hơn một giờ sáng, ai còn gọi điện thoại tới văn phòng cô? Viêm Lương hồ nghi nhấc điện thoại, nhưng cô không lên tiếng, cho đến khi đối phương mở miệng: “Quả nhiên em vẫn ở công ty”.

Viêm Lương ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Cô buông bút, kéo dây điện thoại rồi tựa người vào thành ghế để thư giãn gân cốt, nhất là vùng cổ, vai đã mỏi nhừ. “Chẳng phải anh đi công tác hay sao? Anh về nước từ lúc nào vậy?”.

“Một tiếng rưỡi trước”. Giọng nói của Tưởng Úc Nam đầy vẻ mệt mỏi. “Về đến nhà chẳng thấy em đâu, anh đoán em vẫn ở công ty”.

“Tình hình bắt buộc thôi mà, em đang tiến hành kế hoạch mở rộng Nhã Nhan sang lĩnh vực dược mỹ phẩm vào đầu năm sau. Đợi có phương án cụ thể, em sẽ cho anh xem, thời gian tương đối gấp”.

“Lúc anh đi công tác, em bận làm thêm giờ. Anh về rồi mà em vẫn còn làm việc. Xem ra cuối năm anh phải lấy danh nghĩa cá nhân, trao giải thưởng chuyên cần cho em mới được!”.

Giọng nói của người đàn ông này có một sức hút đặc biệt, khiến bao mệt mỏi của Viêm Lương tan biến trong giây lát. Cô không muốn anh nghe thấy tiếng cười của cô, chỉ nhếch môi cười không thành tiếng. Sau đó, Tưởng Úc Nam hỏi tiếp: “Sao em lại khóa cửa ngoài khu văn phòng của em?”.

Viêm Lương tròn mắt ngạc nhiên, nhưng cô phản ứng rất nhanh, lập tức cất giọng nghi ngờ: “Không phải anh…”.

Không đợi Viêm Lương nói xong, Tưởng Úc Nam đã cắt ngang: “Ra ngoài mở cửa cho anh”.

Giọng nói của anh lọt vào tai Viêm Lương. Cô cầm ống nghe, ngồi thẳng dậy, mất ba giây mới có phản ứng. Vội vàng ném điện thoại, cô đứng dậy, lao thẳng ra cửa.

Chạy khỏi văn phòng Viêm Lương mới chợt nhớ ra, thẻ cảm ứng vẫn còn ở trên bàn. Cô vội vàng quay lại lấy thẻ.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam từ sân bay về nhà nhưng không kịp thay quần áo, vẫn mặc bộ com lê phẳng phiu, đứng bên ngoài chờ cô từ bao giờ.

Viêm Lương cà thẻ, cánh cửa lớn từ từ mở ra. Không đợi cô chạy ra ngoài, Tưởng Úc Nam đã tiến lên một bước, ôm chầm lấy cô.

Tưởng Úc Nam đi công tác một tuần. Nỗi nhớ nhung trong bảy ngày xa cách gói gọn trong một nụ hôn triền miên, mãnh liệt. Bởi cả khu văn phòng không bật đèn, đèn thang máy phía sau Tưởng Úc Nam là nguồn sáng duy nhất. Nụ hôn trong bóng tối càng kín đáo và gợi tình. Do phải ngẩng mặt, cái gáy vốn đang nhức mỏi của Viêm Lương lại càng mỏi hơn, nhưng cô không muốn kết thúc sự giày vò ngọt ngào này.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một luồng sáng chiếu vào. Tưởng Úc Nam chắc cũng nhận ra điều bất thường, toàn thân cứng đờ. Viêm Lương mở mắt, bắt gặp người bảo vệ đang đứng sau lưng Tưởng Úc Nam không xa, anh ta cầm đèn pin chiếu thẳng vào họ.

Viêm Lương vô thức rời khỏi Tưởng Úc Nam, nhưng mới lùi được nửa bước đã bị anh kéo lại, ôm vào lòng.

Tưởng Úc Nam ôm chặt cô, quay lại phía sau. Vẻ mặt anh lạnh lùng đến nỗi người bảo vệ lắp bắp: “Tổng… Tổng giám đốc”.

Tưởng Úc Nam ra lệnh: “Anh có thể đi được rồi!”.

Người bảo vệ vội vàng vâng dạ, tắt đèn pin, quay người rời đi. Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa dần, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, định rời khỏi vòng tay Tưởng Úc Nam nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. Tưởng Úc Nam nói nhỏ vào tai cô: “Anh ta vẫn quay đầu nhìn đấy”.

Viêm Lương vội vàng áp mặt vào bờ ngực anh, không dám động đậy. Đến khi cảm nhận được vồng ngực của người đàn ông này rung lên, bên tai lại truyền đến tiếng cười khẽ dịu dàng của anh, cô mới biết mình đã bị lừa.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đẩy người Tưởng Úc Nam, đưa mắt về phía thang máy. Người bảo vệ đã khuất dạng từ lúc nào, làm gì có chuyện quay đầu nhìn lén?

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Viêm Lương đi thẳng về văn phòng. Tuy cô tỏ thái độ quyết liệt nhưng kỳ thực vẫn dỏng tai nghe xem Tưởng Úc Nam có đi theo không. Về đến văn phòng, cô chẳng nói một lời, định khóa trái cửa phòng. Không nằm ngoài dự đoán của cô, cánh cửa lập tức bị một người chặn lại từ bên ngoài.

Tưởng Úc Nam ở ngoài cửa vẫn điềm nhiên như không. “Em giận thật đấy à?”.

Viêm Lương trừng mắt, không lên tiếng.

“Chỉ vì một người bảo vệ thôi sao?”. Tưởng Úc Nam biết rõ còn giả bộ hỏi.

Viêm Lương nhìn anh. Cô cắn răng, cố gắng giữ giọng bất cần: “Tổng giám đốc bận rộn như vậy, đi công tác cả tuần, đến một cuộc điện thoại cũng không gọi được. Bây giờ tôi rất bận, mong Tổng giám đốc đừng làm phiền”.

Dù Viêm Lương có ngụy trang thế nào cũng không thể che giấu tâm tình thật sự của mình. Thấy cô nghĩ một đằng nói một nẻo, Tưởng Úc Nam bất giác nheo mắt cười tủm tỉm. “Chẳng phải vừa xuống máy bay, anh đã đi tìm em ngay còn gì?”.

Viêm Lương chợt nhớ lại, việc anh đột nhiên xuất hiện bên ngoài cửa khiến tim cô đập thình thịch. Thật ra cô cũng không có ý trách móc anh.

Viêm Lương thả lỏng cánh cửa. Tưởng Úc Nam nhân cơ hội lách vào bên trong. Anh dang hai tay ôm eo cô, kéo cô vào lòng. Hai người ngực kề

https://thuviensach.vn

ngực, nghe rõ tiếng hai trái tim đập. Trầm mặc một lúc, Tưởng Úc Nam mở miệng hỏi: “Còn bao lâu nữa mới có thể về?”.

Viêm Lương quay đầu nhìn tập tài liệu trên bàn, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Khoảng một tiếng nữa”. Thấy rõ quầng thâm dưới mắt Tưởng Úc Nam, ngữ khí dịu dàng hiếm có có lẽ do anh quá mệt mỏi. Anh ôm cô rất chặt. Cô hơi ngả đầu về sau để nhìn anh. “Hay là anh về nhà trước đi!”.

Tưởng Úc Nam tì cằm lên trán Viêm Lương, khẽ gật đầu nhưng vẫn không có ý buông cô ra, như thể quyến luyến, không muốn rời xa. Ôm thêm một lúc, anh mới thả lỏng hai tay. “Anh nghỉ ở sofa một lúc, khi nào em làm xong việc thì gọi anh dậy”.

Nói xong, anh liền quay người đi tới chiếc sofa ở góc phòng.

Người đàn ông cao hơn một mét tám nằm xuống sofa khiến nó không còn khoảng trống. Tưởng Úc Nam chỉ có thể cuộn người, trông giống một chú cún hiền lành, khiến người khác có cảm giác muốn bảo vệ nhưng lại e dè. Đợi anh nhắm mắt, thở đều đều, Viêm Lương mới quay về bàn làm việc.

Kim giờ trên chiếc đồng hồ treo tường lặng lẽ chuyển động. Đèn trong văn phòng sáng trưng, Viêm Lương cắm cúi bận rộn, ánh sáng chiếu xuống người cô tạo thành chiếc bóng dài trên bàn làm việc. Bên ngoài cửa sổ, sắc trời ngày càng tối sẫm, tối đến cực điểm rồi dần xuất hiện tia sáng ban mai. Trời đã tờ mờ sáng.

Cuối cùng cũng xong việc, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Cô tắt máy tính rồi bóp trán thư giãn. Vài giây sau, cô bỗng dừng động tác. Lúc này cô mới chợt nhớ trong phòng còn một người khác.

Viêm Lương đưa mắt về chiếc sofa. Tưởng Úc Nam vẫn đang ngủ say. Ngay cả trong mơ, vẻ mặt của anh cũng rất nghiêm nghị, lông mày nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương thuận theo tầm mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, không ngờ đã năm tiếng đồng hồ trôi qua.

Viêm Lương vươn vai, đứng dậy, đi về phía Tưởng Úc Nam. Cô chuẩn bị đánh thức anh nhưng đột nhiên thay đổi ý định. Cô ngồi xổm xuống bên cạnh sofa, lặng lẽ quan sát.

Viêm Lương dường như chưa bao giờ nhìn thấy Tưởng Úc Nam ngủ. Mỗi khi hai người ở bên nhau, anh đều dậy sớm hơn cô. Đối với Viêm Lương, dáng vẻ của anh lúc này vô cùng xa lạ. Cô ngắm một lúc lâu, vô thức cúi sát mặt anh, định hôn lên ấn đường đang chau lại của anh.

Khi đôi môi Viêm Lương vừa chạm vào trán Tưởng Úc Nam, anh đột nhiên mở mắt. Dù ngủ say nhưng anh vẫn vô cùng cảnh giác.

Đối diện với ánh mắt đầy cảnh giác của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương chợt có chút hoảng loạn. Cô chống tay xuống ghế, nhổm dậy, ngồi sang chiếc sofa đơn ở bên cạnh.

Tưởng Úc Nam nở nụ cười nhàn nhạt, đưa tay bóp trán, cất giọng khàn khàn: “Sớm biết vậy anh đã giả vờ ngủ say”.

Viêm Lương không đáp lại. Tưởng Úc Nam mặc áo vest rồi đi đến trước mặt cô. Một tay anh chống xuống thành sofa, bàn tay còn lại nâng cằm cô. “Sao lại xị mặt ra rồi?”.

Viêm Lương nhìn gương mặt dịu dàng gần kề, trong đầu hiện lên hình ảnh ánh mắt cảnh giác của anh. Giác quan thứ sáu của người phụ nữ khiến cô không cười nổi. Cô nhắm mắt, hỏi anh: “Chúng ta bây giờ… là quan hệ gì?”.

Tưởng Úc Nam im lặng.

https://thuviensach.vn

Đợi mãi không nhận được câu trả lời, Viêm Lương ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt chăm chú của người đàn ông này khiến Viêm Lương cảm thấy một sự căng thẳng mơ hồ. Cô mở miệng thăm dò: “Bạn tình trên giường?”.

Viêm Lương vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam liền nhíu mày.

Cô hoàn toàn không đoán ra ẩn ý đằng sau vẻ mặt anh lúc này. Cô chỉ thấy vẻ mặt anh bỗng trở nên nghiêm túc, sau đó anh nhếch mép. “Em nghĩ tôi chỉ vì một bạn tình mà bỏ nhiều thời gian và tinh lực như vậy? Còn lo em đá đưa với người đàn ông khác, chịu đựng những cơn cáu giận và tính nết khó chịu của em, nghe em than vãn hết lần này đến lần khác, lấy lòng bố em, đối phó với chị gái em, nửa đêm nửa hôm đến đây đón em?”.

Viêm Lương chưa từng được thấy bộ dạng tức giận của Tưởng Úc Nam. Từ trước đến nay anh luôn là người kiềm chế rất giỏi, đây là lần đầu tiên anh nổi nóng với cô.

“Hay tôi nên lý giải thành, người phụ nữ nào rơi vào lưới tình cũng đều suy tính thiệt hơn như em?”. Tưởng Úc Nam nói tiếp.

Lần nay, đến lượt Viêm Lương ngây người.

“Em…”.

Viêm Lương không biết phải mở miệng thế nào. Cô định nói gì đó nhưng lại im bặt. Sau đó cô đứng dậy, về bàn làm việc, lấy túi xách rồi đi ra cửa. “Chúng ta về thôi!”.

Tưởng Úc Nam nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt chợt sáng chợt tối. Anh không vội vàng đi theo cô mà gọi điện cho thư ký Lý, dặn dò vài câu rồi mới rời khỏi văn phòng.

https://thuviensach.vn

Bây giờ là sáng sớm, Tưởng Úc Nam lái xe, Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nếu về nhà ngủ bù, cô cũng chỉ có thể ngủ hơn một tiếng, vì vậy Viêm Lương định về nhà tắm rửa, ăn sáng xong rồi lại đi làm ngay.

Trong lúc Viêm Lương mơ màng chìm vào giấc ngủ, một hồi chuông điện thoại đánh thức cô. Cô mở mắt mới biết không phải tiếng chuông từ di động của mình, liền quay sang bên cạnh, thấy Tưởng Úc Nam đang đeo tai nghe, nối máy điện thoại.

Không biết đối phương nói gì, Tưởng Úc Nam chỉ "ừ" một tiếng rồi cúp máy. Sau đó, anh đánh tay lái, rẽ sang con đường đi về hướng ngược lại.

Tưởng Úc Nam đột nhiên đổi phương hướng khiến Viêm Lương đờ ra một lúc mới có phản ứng. "Chúng ta không về nhà sao?".

Giọng Tưởng Úc Nam hơi khác lạ: "Tôi đưa em tới một nơi trước đã".

Trực giác khiến Viêm Lương liên tưởng đến cuộc điện thoại anh vừa nhận, cô liền hỏi: "Ai gọi điện cho anh vậy?".

"Thư ký Lý".

Vẻ mặt nghiêm nghị của Tưởng Úc Nam làm Viêm Lương hết hứng thú nói chuyện, cô lại tựa vào cửa xe, tranh thủ chợp mắt.

Không biết bao lâu sau, chiếc xe bỗng phanh gấp.

Viêm Lương đang nửa tỉnh nửa mê, theo phản xạ xô người về phía trước. Cô lập tức mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Ngoài đường rất ít người đi lại, xe cộ cũng chỉ thấp thoáng. Những cửa hàng, cửa hiệu hai bên đường vẫn đóng im ỉm. Nhưng có một cửa hàng

https://thuviensach.vn

đang từ từ kéo cánh cửa cuốn lên cao.

Tưởng Úc Nam nhắc nhở Viêm Lương: “Xuống xe”.

Trong cửa hàng, nhân viên phục vụ còn đang sốt ruột chờ cánh cửa cuốn lên hết, Tưởng Úc Nam đã kéo tay Viêm Lương đi vào. Nhìn thấy hai người, nhân viên phục vụ niềm nở chào hỏi: “Tưởng tiên sinh phải không ạ?”.

Nhìn lên tấm biển hiệu, Viêm Lương hoàn toàn tỉnh táo, nhưng cô cũng cảm thấy rất mơ hồ.

Đây là một cửa hàng vàng bạc đá quý nổi tiếng về nhẫn cưới. Vì chưa đến giờ bán hàng, nhân viên phải vội vàng mở cửa chỉ để tiếp hai vị khách là cô và Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương kinh ngạc, hết đưa mắt nhìn tấm biển quảng cáo lại quay sang Tưởng Úc Nam. Trong lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cũng chưa kịp mở miệng, Tưởng Úc Nam đã lôi cô vào trong.

Nhân viên đi phía sau vội vã tiến lên, bật một loạt đèn trong tủ kính trưng bày. Một nhân viên khác cất giọng nhẹ nhàng: “Do Lý tiên sinh dặn chúng tôi chuẩn bị nhẫn hai carat trở lên nên đồng nghiệp của chúng tôi đã đi lấy ở két bảo hiểm. Xin tiên sinh chờ thêm một lát!”.

Viêm Lương đứng giữa khu vực trưng bày đồ trang sức, đầu óc trống rỗng. Bên này, Tưởng Úc Nam đã chọn được hai kiểu nhẫn, bảo cô nhân viên lấy cho anh xem. Tưởng Úc Nam cầm chiếc nhẫn, ngắm nghía một hồi, dường như anh rất hài lòng, sau đó quay sang Viêm Lương.

Viêm Lương cau mày nhìn chiếc nhẫn xuất hiện trước mặt cô, cô không cầm lấy mà ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam. Cô thấy bờ môi mỏng của anh hơi hé, chậm rãi nói ba từ.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương quả thật đang đợi người đàn ông này nói với cô ba từ quan trọng. Nhưng… tuyệt đối không phải ba từ anh vừa thốt ra.

“Đính hôn đi!”

https://thuviensach.vn

Chương 31

Thấy Viêm Lương không từ chối, Tưởng Úc Nam lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, cầm tay Viêm Lương, nhẹ nhàng đeo nhẫn cho cô.

Viêm Lương giật mình hoảng loạn, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đang từ từ được đeo vào ngón tay mình. Cô đột nhiên thu tay lại, làm bàn tay Tưởng Úc Nam chơi vơi trong không trung. Anh nhìn người phụ nữ trước mặt, cô đã cuộn tay thành nắm đấm, giấu bên hông.

Tưởng Úc Nam bất giác cau mày.

Thấy cặp lông mày nhíu chặt và đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, trong lòng Viêm Lương xuất hiện nỗi căng thẳng mơ hồ, giọng nói cũng trở nên gấp gáp: “Em..”

Chuyện gì cũng không thể chắc chắn, điều duy nhất có thể xác định, có lẽ chính là câu trả lời của cô mà anh đang chờ đợi,

“Cho em…” Viêm Lương cắn môi, ngập ngừng, ngập ngừng. “…thời hạn một tháng.”

Nửa tháng sau, Viêm Lương đón trận tuyết đầu tiên kể từ khi cô về nước, cả thành phố chính thức bước vào một mùa đông lạnh giá.

Hôm tuyết rơi là thứ Hai. Tại cuộc họp đầu tuần, CFO của Từ thị tuyên bố về hưu trước thời hạn, Châu Trình được đề bạt làm CFO mới.

Qua cửa kính của phòng hội nghị, Viêm Lương có thể nhìn thấy một màu trắng phủ kín các nóc nhà, cửa sổ mờ hơi nước. Bên ngoài, nhiệt độ

https://thuviensach.vn

giảm xuống dưới không độ, bên trong các tòa cao ốc vẫn giữ hai mươi độ C.

Sau khi Tưởng Úc Nam đích thân công bố tên của giám đốc tài chính mới, Viêm Lương vô thức đưa mắt về phía Châu Trình ở đối diện.

Châu Trình mặc bộ com lê ba lớp mỏng manh, không thích hợp với ngày tuyết rơi giá lạnh, nhưng vào giây phút này, trên gương mặt anh là sự hớn hở hiếm thấy.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Châu Trình đứng dậy đón nhận những lời chúc mừng của đồng nghiệp. Viêm Lương cũng đứng lên đi về phía anh. Cô đang định chúc mừng thì Từ Tử Thanh bỗng xông đến trước mặt Châu Trình.

“Chúc mừng anh!” Từ Tử Thanh nói.

Châu Trình nhìn Từ Tử Thanh, ánh mắt anh ẩn chứa tia dè dặt. “Cảm ơn em!”

Chứng kiến cảnh tượng trước măt, Viêm Lương lập tức dừng bước. Cô ngập ngừng một giây rồi quay người, đi thẳng ra cửa phòng hội nghị, nhanh chóng đi đến chỗ thang máy. Trước cửa thang máy có mấy người, Viêm Lương bất giác dừng lại.

Tưởng Úc Nam, thư ký Lý và hai giám đốc đang đứng đợi thang máy. Thư ký Lý là người phát hiện ra Viêm Lương đầu tiên, anh ta cúi đầu chào: “Viêm tiểu thư!”

Thư ký Lý vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức quay lại.

Viêm Lương gặp Tưởng Úc Nam ở nơi công cộng không dưới một lần, nhưng thấy anh khách sáo gật đầu chào cô bằng thái độ xa lạ, Viêm Lương thấy không quen. Khi vào thang máy, sắc mặt cô ủ rũ.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương cố ép bản thân coi Tưởng Úc Nam như không tồn tại. Đang ngẩng đầu nhìn bảng điện tử báo hiệu số tầng nhấp nháy, điện thoại của cô bỗng rung lên.

Viêm Lương lấy di động ra xem. Cô ngây người khi thấy số điện thoại gửi tin nhắn cho cô. Đó là số của Tưởng Úc Nam, người đang đứng trong thang máy với cô.

Viêm Lương chột dạ quay vào một góc, chắc chắn không ai nhìn thấy mới mở tin nhắn: "Trưa nay anh có việc đột xuất nên không thể ăn cơm cùng em."

Viêm Lương ngẫm nghĩ, định nhắn lại: "Được", không ngờ Tưởng Úc Nam nhanh hơn cô, gửi thêm một tin nhắn: "Cậu ta được thăng chức, em nên mừng cho cậu ta mới phải! Sao em có vẻ không vui vậy?"

Viêm Lương kinh ngạc.

Trong suốt cuộc họp, Tưởng Úc Nam không hề đưa mắt về phía cô. Tan họp, anh cũng là người rời khỏi phòng hội nghị đầu tiên. Giờ nào phút nào, con mắt nào của anh thấy cô không vui?

Viêm Lương đưa tay lên sờ mặt, nghĩ mãi cũng không hiểu đầu cua tai nheo gì. Cuối cùng, cô không trả lời tin nhắn của Tưởng Úc Nam mà bỏ điện thoại vào túi xách.

Thang máy dừng ở một tầng nào đó, hai giám đốc đi ra. Trong thang máy chỉ còn lại Tưởng Úc Nam, thư ký Lý và Viêm Lương. Đến tầng sáu mươi tư, Tưởng Úc Nam cũng cũng chuẩn bị bước ra. Thư ký Lý đứng chếch trước mặt Viêm Lương, đi ra trước. Viêm Lương lùi lại nửa bước, nhường lối cho Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam tiến về cửa thang máy. Khi đi qua Viêm Lương anh đột nhiện giơ tay ôm eo cô. Viêm Lương giật mình, lập tức quay đầu,

https://thuviensach.vn

không ngờ đôi môi cô vừa vặn chạm vào môi Tưởng Úc Nam. Cô hoảng hốt lùi lại.

Tất cả những chuyện đó chỉ diễn ra trong hai giây. Viêm Lương vẫn chưa định thần, Tưởng Úc Nam mỉm cười hài lòng. Sau đó anh chỉnh lại cổ áo, lấy lại vẻ mặt vô cảm rồi rời khỏi thang máy.

Viêm Lương ngây ngốc nhìn cửa thang máy đóng lại. Đến lúc này cô mới có phản ứng, đưa tay lên môi, phì cười.

Cả buổi sáng Viêm Lương không bận việc, cô quyết định rời khỏi văn phòng, lên tầng thượng hít thở không khí trong lành, nhưng lên đến tầng trên cùng, Viêm Lương mới phát hiện, do có trận tuyết lớn, bảo vệ đã khóa cánh cửa đi ra sân thượng. Cô ngồi xuống bậc cầu thang, trong lòng rối bời.

Viêm Lương đề nghị Tưởng Úc Nam cho cô một tháng, vì cô nghĩ khoảng thời gian đó đủ để cô cân nhắc kỹ càng. Ai ngờ thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã nửa tháng, chỉ còn cách thời hạn chưa đến mười lăm ngày. Trước đó, đã vô số lần cô thăm dò Tưởng Úc Nam, cũng chỉ vì muốn anh cho cô một cảm giác an toàn. Tuy nhiên, hôn nhân chính là thứ Viêm Lương cảm thấy thiếu cảm giác an toàn nhất.

Trong nửa tháng qua, cô đã suy nghĩ kĩ chưa? Tất nhiên là chưa, bởi cô dành toàn bộ thời gian cho công việc. Cô và Tưởng Úc Nam đều bận rộn, anh không hỏi, cô cũng không để tâm đến vấn đề đó.

Viêm Lương định nhân cơ hội này để suy nghĩ nghiêm túc về lời đề nghị của Tưởng Úc Nam thì di động của cô bỗng đổ chuông.

Giọng người trợ lý vang lên ở đầu máy bên kia: “Văn bản phê chuẩn dược mỹ phẩm đã có rồi. Phòng Thiết kế vừa gửi tới hai bản thiết kế mẫu.”

Viêm Lương thở dài. “Tôi sẽ về ngay!” Nói xong, cô tắt máy, hai tay vỗ nhẹ lên mặt rồi đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Khi quay về phòng, Viêm Lương lấy lại vẻ nghiêm túc của một người chỉ biết đến công việc, những thứ khác bỏ lại hết phía sau. “Bản thiết kế đâu rồi?”

Trợ lý thiết kế đợi ở văn phòng từ bao giờ, giao bản thiết kế cho Viêm Lương. Cô vừa cởi áo khoác ngoài, vắt lên sofa vừa xem bản vẽ. “Bản lập thể đã có chưa?”

Trợ lý thiết kế đưa một chiếc đĩa cho Viêm Lương. “Ở trong này rồi ạ!”

“Được, bây giờ chúng ta đến phòng họp.” Viêm Lương nói xong, lập tức đi ra cửa. Vừa đi cô vừa dặn dò trợ lý: “Gọi người chỉnh máy chiếu ở phòng họp đi!”

Cứ như vậy, Viêm Lương lại làm ngày làm đêm suốt một tuần liền. Cô tiều tụy đi trông thấy. Tuy nhiên, cô khá hài lòng với kết quả công việc.

Một giờ sáng, Viêm Lương mặc chiếc áo khoác dày, cổ quàng khăn len to sụ rời công ty. Cô định mời các đồng nghiệp đi ăn khuya. Cả đám người xuống đến tầng một toà cao ốc, một đồng nghiệp đã đỗ xe chờ sẵn ở bên đường. Viêm Lương đang định lên xe cùng đồng nghiệp, đột nhiên nghe thấy có một người cất giọng nghi hoặc: “Ồ!”

Viêm Lương đang cúi đầu chuẩn bị lên xe, nghe tiếng kêu, lập tức đứng thẳng, quay đầu nhìn cấp dưới. Người đó nói tiếp: “Kia chẳng phải là giám đốc Châu sao?”

Viêm Lương thuận theo ánh mắt của cấp dưới, hướng về phía một chiếc ô tô đỗ cách đó không xa. Châu Trình và vài nhân viên phòng Tài vụ cũng đang chuẩn bị lên xe.

Nhìn thấy họ, Châu Trình liền đi đến bên Viêm Lương. “Em làm việc đến bây giờ mới về à?”

https://thuviensach.vn

Nhóm nhân viên Nhã Nhan và các nhân viên phòng Tài vụ quyết định cùng đi ăn khuya.

Viêm Lương đương nhiên ngồi xe của Châu Trình. Trong xe rất ấm áp, cuối cùng cô cũng có thể tháo khăn quàng cổ vừa dày vừa nặng rồi hà hơi vào lòng bàn tay để xua tan buốt giá. Châu Trình quan sát cô qua gương chiếu hậu. “Mới có vài ngày không gặp, sao trông em như già đi mấy tuổi thế?”

Viêm Lương nhìn anh. “Anh cũng có khá hơn đâu!”

“Chẳng còn cách nào khác, anh phải làm thâu đêm ba ngày nay.”

Trên đường đi, hai người trò chuyện khá vui vẻ nhưng Viêm Lương vẫn cảm thấy không thoải mái vì điện thoại di động của Châu Trình không ngừng rung, nhưng anh không nghe máy.

Khi chiếc điện thoại rung lần đầu, Viêm Lương còn không để ý, nhưng đến lần thứ hai, thứ ba.. cuối cùng cô cũng nhận ra tiếng rung báo hiệu có người gọi tới phát ra từ điện thoại của Châu Trình trong túi tài liệu trên ghế sau.

Viêm Lương không kìm được cất tiếng hỏi: “Tại sao anh không nghe điện thoại?”

Cô vừa dứt lời, di động của anh lại có tín hiệu gọi tới.

Thấy anh vẫn không có phản ứng, Viêm Lương đành lấy túi tài liệu từ ghế sau đưa đến trước mặt Châu Trình. Anh do dự vài giây rồi mới rút điện thoại ra khỏi túi, nhưng không nghe máy và ấn phím tắt cuộc gọi. Sau khi điều chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, Châu Trình ném điện thoại sang bên cạnh.

Viêm Lương bất giác cau mày. “Anh…”

https://thuviensach.vn

Châu Trình bật radio, vặn to âm lượng. Vẻ mặt của anh có vẻ buồn bực khiến Viêm Lương không dám nói gì thêm.

Ô tô dần tăng tốc. Viêm Lương và Châu Trình đều trầm mặc. Đúng lúc này, đầu xe đột nhiên truyền đến tiếng động lớn, chiếc xe rung lên, Châu Trình vội vàng đạp phanh.

Sau khi để lại hai vệt dài trên mặt đường, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Viêm Lương vừa hỏi vừa mở cửa kính thò đầu ra ngoài.

Châu Trình mở cửa xe bước xuống. “Để anh xuống xem thế nào!”

Cửa xe vừa mở, gió lạnh thổi vào, Viêm Lương rụt cổ, đóng cửa kính. Châu Trình nhanh chóng quay lại. “Mặt đường kết băng, có lẽ xe cào tuyết không cào bằng mặt đường, lốp xe của anh bị rạch rồi.”

“Vậy…”

“Em cứ ngồi yên trong xe, đừng ra ngoài, một mình anh có thể giải quyết.”

Nói xong, Châu Trình thò nửa người vào trong xe, điều chỉnh nhiệt độ cho ấm hơn. Sau đó, anh đứng ngoài xe, đóng chặt cửa.

Bên ngoài sương mù dày đặc làm mờ cửa kính, Viêm Lương dùng tay áo lau hơi nước trên đó, lặng lẽ theo dõi Châu Trình bận rộn ở ngoài. Đúng lúc này, trên ghế lái có thứ gì đó nhấp nháy.

Viêm Lương cúi đầu, thấy chiếc điện thoại di động kẹp dưới ghế. Màn hình điện thoại liên tục nhấp nháy. Viêm Lương hết nhìn Châu Trình đang lấy chiếc lốp dự phòng ở cốp sau lại quay sang nhìn di động. Trong đầu cô

https://thuviensach.vn

nhớ lại việc vừa rồi Châu Trình không nghe điện thoại. Ngập ngừng vài giây, cô cầm điện thoại của anh.

Trên màn hình hiển thị mười bảy cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn. “Châu Trình, em xin anh, nếu anh không giúp, em sẽ chết mất!”

Người gửi tin nhắn là Từ Tử Thanh.

https://thuviensach.vn

Chương 32

Viêm Lương như hóa đá.

Đầu cô trống rỗng, không suy nghĩ được gì. Một lúc lâu sau, bên tai Viêm Lương bỗng vang lên tiếng lạch cạch, theo phản xạ, cô bỏ điện thoại vào túi.

Sau đó, cánh cửa bên ghế lái mở toang.

Mới ra ngoài một lúc, đôi môi Châu Trình như đông cứng. anh vừa hà hơi vào lòng bàn tay vừa chuẩn bị nổ máy.

Viêm Lương thậm chí vẫn còn nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch. Cô cố giữ vẻ bình thản, hỏi Châu Trình: “Anh sửa nhanh thế?”

Châu Trình cười cười: “Em quên bố anh một đời làm nghề tài xế rồi à? Từ nhỏ anh đã giúp bố thay không biết bao chiếc lốp xe nên đương nhiên anh thông thạo rồi!”

Lạnh đến mức phải ngồi trong xe một lúc, Châu Trình mới hồi tỉnh. Ô tô từ từ lăn bánh trong thời tiết giá lạnh. Ngoài cửa sổ, sương mù dày đặc, giống như đầu óc Viêm Lương lúc này.

Trời lạnh là lúc thích hợp để ăn lẩu. Châu Trình đỗ xe ở ngoài một nhà hàng lẩu nổi tiếng, xung quanh có rất nhiều ô tô, dù là nửa đêm nhưng nhà hàng vẫn rất đông khách. Châu Trình lập tức nhận ra xe của đồng nghiệp, anh đỗ xe vào chỗ trống bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Châu Trình tắt máy, chuẩn bị xuống xe. Viêm Lương vẫn thất thần không có phản ứng, anh giơ tay trước mặt cô rồi bật "tách" ngón tay. "Đến nơi rồi!"

Lúc này Viêm Lương mới khôi phục thần trí, tháo dây an toàn rồi xuống xe, đi theo Châu Trình vào trong cửa hàng. Vừa mới vào cửa, mùi thơm cay nồng đặc biệt, hơi nóng của những nồi nước lẩu xộc vào mũi Viêm Lương. Tiếng cười nói của thực khách vang lên bên tai cô.

Bên ngoài vô cùng lạnh giá, bên trong là cảnh tượng ấm áp, Viêm Lương bất giác dừng lại ở ranh giới giữa nóng và lạnh. Châu Trình đi trước cũng phát hiện ra tâm trạng bất thường của Viêm Lương, anh quay đầu nghi hoặc hỏi cô: "Sao thế?"

Cuối cùng, Viêm Lương ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Từ Tử Thanh lại gây ra rắc rối gì vậy?"

Viêm Lương có thể nhận ra, Châu Trình thay đổi sắc mặt trong giây lát.

Bây giờ, đổi lại là Châu Trình đứng bất động, còn Viêm Lương từ từ tiến về phía anh. Đến trước mặt Châu Trình, Viêm Lương dễ dàng phát hiện sự đấu tranh tư tưởng ẩn giấu trong đáy mắt anh. Cô cố kìm nén nỗi xót xa, cất giọng lạnh nhạt: "Anh không nói cho em biết cũng không sao, sớm muộn gì em cũng điều tra ra. Đến lúc đó đừng trách em đổ thêm dầu vào lửa trong lúc chị ta gặp khó khăn."

Nghe cô nói vậy, sắc mặt Châu Trình xuất hiện một tia hoảng loạn, nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thậm chí mỉm cười với Viêm Lương. "Anh biết em chỉ nói thế thôi, thực tế em rất dễ mềm lòng, chắc chắc em không tàn nhẫn như vậy đâu!"

Viêm Lương bất giác phì cười nhưng thu lại nụ cười trong nháy mắt. Cô lục túi xách, lấy điện thoại di động của Châu Trình, trả lại cho anh. Sau

https://thuviensach.vn

đó, cô đi qua anh vào trong, không chút lưu luyến.

Viêm Lương lên phòng riêng trên tầng hai. Các đồng nghiệp đã đợi từ lâu. “Giám đốc Viêm, ở đây!”

Viêm Lương vừa ngồi xuống, cửa phòng mở toang, thấy Châu Trình xuất hiện, người của phòng tài vụ nhiệt tình vẫy anh. “Giám đốc, anh mau tới đây ngồi đi!”

Châu Trình đảo mắt một vòng, cả bàn ăn chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Viêm Lương. Anh do dự một, hai giây rồi tiến lại gần cô. Cô lập tức quay sang trò chuyện với cấp dưới.

Châu Trình quan sát gương mặt nhìn nghiêng của cô, định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Để phân tán sự chú ý, anh mỉm cười nhận bát đũa từ người bên cạnh.

Khi đồ ăn trong nồi lẩu chín hẳn, Châu Trình mới quay sang nhìn Viêm Lương. Lúc này, cô vẫn đang nói chuyện với cấp dưới. Châu Trình ngẫm nghĩ rồi lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn.

Viêm Lương nhanh chóng nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn từ di động của cô. Cô ngừng cuộc trò chuyện, rút điện thoại ra xem rồi ngây người khi đọc dòng tin: “Khi nào ăn xong, chúng ta cần nói chuyện riêng.” Người gửi tin là Châu Trình.

Châu Trình vẫn cầm điện thoại, thấy gương mặt Viêm Lương lạnh lùng, vô cảm, đọc xong tin nhắn liền chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng rồi ném vào túi xách, trong lòng anh trào lên nỗi bất an.

Phòng ăn mờ mịt do khí nóng bốc lên từ nồi lẩu, đám nhân viên vừa ăn vừa vui vẻ trò chuyện, chỉ có hai người không mấy tập trung. Đến khi cảm thấy không cười nổi nữa, Viêm Lương đứng dậy. “Tôi vào nhà vệ sinh một lát!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô tiện tay cầm túi xách, rời khỏi phòng ăn. Ra ngoài, cô không tới phòng vệ sinh mà đi dọc hành lang, vừa rút điện thoại vừa trầm tư suy nghĩ.

Tin nhắn cầu cứu Từ Tử Thanh gửi cho Châu Trình thể hiện nhiều tình huống có thể xảy ra. Viêm Lương cảm thấy cô cần phải tìm hiểu tình hình tài chính, đời sống tình cảm của Từ Tử Thanh, thậm chí cả những sự kiện bất ngờ xảy ra đối với cô ta trong thời gian gần đây…

Nên nhờ ai điều tra những việc này? Nên gọi điện cho ai bây giờ? Viêm Lương ngập ngừng hồi lâu.

Trong lúc Viêm Lương đang lướt qua danh bạ điện thoại lần thứ hai, một bàn tay đột nhiên cướp lấy điện thoại cô. Cô giật mình, quay đầu liền bắt gặp Châu Trình.

“Thấy em cầm túi xách, anh đoán không phải em vào nhà vệ sinh.”

Viêm Lương không trả lời, giơ tay định giằng lấy điện thoại nhưng đã bị Châu Trình giữ lại.

“Có những chuyện em biết sẽ chỉ phiền phức thêm. Hãy tin anh, anh sẽ xử lý êm đẹp!”

Viêm Lương không kìm được cười nhạt. “Châu Trình, cả đời này, việc anh làm nhiều nhất là bao che cho Từ Tử Thanh và đi giải quyết hậu quả chị ta để lại.”

Viêm Lương vừa nói vừa với điện thoại nhưng bị Châu Trình cố giữ. Là người nổi tiếng ôn hòa nhưng đến lúc này, Châu Trình cũng tỏ ra tức giận: “Bây giờ em mà can thiệp, chỉ khiến sự việc rắc rối hơn.”

Viêm Lương dừng lại, hết nhìn Châu Trình lại đưa mắt về phía chiếc điện thoại đang nằm trong tay anh. Cô cười nhạt, quyết định không lấy điện

https://thuviensach.vn

thoại, cũng không về phòng ăn mà quay người đi thẳng ra ngoài.

Châu Trình vội gọi: “Viêm..”

Viêm Lương không quay đầu, chân bước nhanh hơn. Tối nay, cô chưa có miếng nào vào bụng, chỉ uống hai ly rượu và ôm một cục tức trong lòng.

Về đến nhà đã là nửa đêm, Viêm Lương đá tung giày, đi chân trần vào phòng khách. Cô ném túi xách xuống bàn và uống nước rồi thả mình xuống sofa.

Đúng lúc này, Viêm Lương thấy điện thoại bàn nhấp nháy. Sau khi dọn đến sống chung với Tưởng Úc Nam, để mọi người tiện liên lạc, Viêm Lương cũng chuyển luôn số điện thoại bàn ở căn hộ cũ tới đây.

Viêm Lương nhoài người ấn phím xanh, giọng nói của Châu Trình lập tức vang lên trong điện thoại: “Viêm Lương, em đừng làm việc theo cảm tính, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc…”

Viêm Lương lập tức rút dây điện thoại, căn phòng trở lại yên tĩnh. Cô tựa người vào thành sofa, lặng lẽ thở dài. Không biết bao lâu sau, cô vẫn ngồi ở sofa, không buồn nhúc nhích. Đột nhiên có tiếng mở cửa, cô liền đưa mắt về phía cửa.

Tưởng Úc Nam xuất hiện ở cửa ra vào.

Thấy cô ở nhà, Tưởng Úc Nam hơi ngạc nhiên. Anh thay dép lê đi vào phòng, quan sát Viêm Lương vẫn còn mặc áo khoác chỉnh tề, bất giác hỏi: “Em vừa về à?”

Viêm Lương gật đầu.

Tưởng Úc Nam có vẻ rất mệt mỏi. Anh ngồi xuống cạnh cô, nhắm mắt bóp trán. Viêm Lương theo thói quen, gác bàn chân lạnh giá lên đùi anh.

https://thuviensach.vn

Chân vẫn chưa kịp ủ ấm, Viêm Lương không kìm được, hỏi: “Làm thế nào mới có thể điều tra tình hình tài chính gần đây của một người?”

Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy Tưởng Úc Nam đờ người. Sau đó, người đàn ông này cảnh giác ngồi thẳng người, cất giọng nghiêm túc: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Chương 33

Có một người bạn trai có tính cảnh giác cao như Tưởng Úc Nam, nhiều lúc cũng thật đáng sợ. Để tránh sự việc rắc rối thêm, chi bằng… "Không phải chuyện quan trọng."

Viêm Lương không muốn nói, Tưởng Úc Nam cũng chẳng ép. Anh đứng dậy, đi vào thư phòng, một lúc sau quay ra, đưa cho Viêm Lương một tấm danh thiếp. "Bề ngoài chỉ là một công ty tài vụ, nhưng chắc chắn họ có thể giúp em."

Viêm Lương xem xét kĩ tấm danh thiếp rồi lặng lẽ bỏ vào túi xách. Đầu cô hỗn loạn, cô không hề cảm thấy buồn ngủ. Tưởng Úc Nam ngồi xuống bên cạnh, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bầu không khí yên tĩnh làm suy nghĩ của Viêm Lương bay đi rất xa. Cô bất giác nghĩ đến chuyện Châu Trình bao che cho Từ Tử Thanh hết lần này đến lần khác.

Viêm Lương từng đố kỵ và oán hận Từ Tử Thanh khi Châu Trình đối xử với cô ta tốt như vậy. Bây giờ, cô không còn cảm thấy đố kỵ, nhưng lòng oán hận vẫn không giảm bớt, thậm chí cô còn thêm phần ngưỡng mộ Từ Tử Thanh. Nghĩ đến đây, Viêm Lương quay sang nhìn Tưởng Úc Nam dường như đã ngủ say bên cạnh.

Mặc dù rất mệt mỏi và buồn ngủ nhưng anh vẫn tự nguyện ngồi ở phòng khách với cô. Tuy nhiên, giác quan thứ sáu thường xuất hiện trong cô, khiến cô cảm giác người đàn ông này nguy hiểm.

Một ý nghĩ chợt vụt qua, Viêm Lương ngồi thẳng dậy, quỳ gối trên sofa. Sau đó, cô vắt chân qua đùi Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Bị Viêm Lương quấy nhiễu, Tưởng Úc Nam liền tỉnh giấc. Cơn buồn ngủ nhanh chóng tan biến, anh lặng lẽ nhìn cô. Viêm Lương cúi xuống hôn lên môi anh rồi dừng lại quan sát phản ứng của anh. Sau đó, cô lại cúi đầu, tiếp tục hôn. Hai, ba lần như vậy. Tưởng Úc Nam phì cười. “Sao hôm này em có hứng thú thế?”

Viêm Lương hỏi lại: “Anh mệt rồi à?”

“Một chút!”

Nghe câu nói của Tưởng Úc Nam, hứng thú của Viêm Lương giảm đi một nửa. Cô thu chân, đứng xuống đất, đưa tay kéo Tưởng Úc Nam. “Vậy anh mau tắm rửa rồi đi ngủ đi! Bây giờ là…” Viêm Lương liếc mắt về phía chiếc đồng hồ treo tường. “Một giờ ba mươi…”

Còn chưa dứt lời, Viêm Lương liền bị Tưởng Úc Nam kéo mạnh, ngồi xuống sofa.

Trong khi cô chưa kịp ngồi yên, Tưởng Úc Nam lại kéo cô nằm xuống, gối lên đùi anh. Sau đó, anh cúi thấp, xóa bỏ khoảng cách giữa hai người.

Đến khi Viêm Lương và Tưởng Úc Nam nhìn thấy hình bóng của mình phản chiếu trong đôi đồng tử của đối phương, anh mới từ tốn mở miệng: “Hiếm có dịp Viêm Lương tiểu thư nổi nhã hứng, dù mệt cỡ nào tôi cũng sẽ phục vụ hết mình.”

Mùa đông mặc nhiều quần áo, cởi từng chiếc là một việc tương đối phiền phức. trên tấm thảm cạnh sofa nhanh chóng chất đầy quần áo. Tưởng Úc Nam vừa hôn lên xương đòn của Viêm Lương vừa cởi áo lót của cô. Viêm Lương phối hợp với anh, giơ tay để anh tháo dây áo.

Nhưng vừa giơ tay, cô thật sự không muốn động đậy. Bận rộn nhiều ngày liền, cuối cùng Viêm Lương cũng biết thế nào gọi là “lực bất tòng

https://thuviensach.vn

tâm”. Cảm thấy cô bắt đầu cự tuyệt nụ hôn của mình, Tưởng Úc Nam bất giác dừng lại, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi.

Viêm Lương dẩu môi, giọng nói đầy vẻ nũng nịu: “Em mệt quá, không muốn làm…”

Tưởng Úc Nam nằm sấp trên người Viêm Lương một lúc rồi mới chịu ngồi dậy, cài cúc áo sơ mi.

Anh vừa cài cúc vừa quay đầu nhìn Viêm Lương. Cô vẫn nằm yên, một tay che mắt, một tay đè lên chiếc áo lót đã bị cởi móc ở trước ngực. Bộ dạng cô lúc này trông thật khôi hài.

Tưởng Úc Nam mỉm cười lắc đầu rồi bế cô lên, đứng dậy.

Viêm Lương ôm chặt cổ anh, để mặc anh bế vào phòng ngủ. Cô thậm chí chẳng buồn tắm rửa, đánh răng, vừa đặt mình đã trùm chăn kín mít, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Tưởng Úc Nam ngồi xuống mép giường, đưa tay kéo chăn khỏi mặt cô. Người phụ nữ này bận đến mức quên cả trang điểm. Gương mặt mộc của cô lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Em khiêu khích anh, cuối cùng lại nói không muốn, đúng là khó hầu hạ quá!”

Viêm Lương không trả lời, lại kéo chăn trùm kín mặt. Tưởng Úc Nam hết cách, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh tắm rửa. Viêm Lương chỉ kịp nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh dậy, cô mơ màng không biết bây giờ là mấy giờ, điều duy nhất cô có thể xác định là cánh tay đàn ông đang ôm eo mình.

Viêm Lương quay lại, ngắm nhìn Tưởng Úc Nam đang trong giấc nồng. Người đàn ông này có ngũ quan cân đối, diện mạo điển trai nhưng khá nghiêm nghị. Im lặng lắng nghe, Viêm Lương có thể nghe thấy hơi thở đều đều của anh.

https://thuviensach.vn

Cách đây rất lâu, cô từng đọc một cuốn sách, trong đó có câu: “Tình yêu không phải thể hiện qua khát vọng cơ thể kết hợp, mà là khát vọng muốn được ngủ cùng đối phương.”

Viêm Lương quay lại, nhắm nghiền hai mắt, hít một hơi thật sâu. Cô muốn các tế bào trên cơ thể đều cảm nhận được sự tĩnh lặng, bình yên này.

Mọi phiền não tạm thời gác lại, nhưng những chuyện cần xử lý trước sau cũng phải đối mặt.

Vài ngày sau, công ty tài vụ chuyển cho Viêm Lương một bản báo cáo tỉ mỉ. Thời gian vừa qua, một nguồn vốn lưu động rất lớn dưới danh nghĩa Từ Tử Thanh được chuyển vào một dự án đầu tư cá nhân. Tuy nhiên, việc thu chi ở trạng thái cân bằng, không có gì khác thường.

Bản báo cáo này không những không xóa đi nghi ngờ của Viêm Lương mà càng khiến cô cảm thấy khó hiểu. Từ Tử Thanh say mê đầu tư từ lúc nào? Hơn nữa, bỏ ra nguồn vốn lớn như vậy cũng có nghĩa phải chịu rủi ro rất cao.

Viêm Lương đề nghị công ty tài vụ tiếp tục điều tra. Cuối cùng, nghi vấn của cô cũng có lời giải đáp. Những dự án đầu tư này đều có liên quan đến tập đoàn Lệ Bạc, có lẽ Từ Tử Thanh và Giang Thế Quân cùng bỏ vốn đầu tư.

Điều này chỉ là do Viêm Lương suy đoán. Công ty tài vụ chỉ có thể giúp cô đến đây mà thôi. Viêm Lương ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cũng quyết định cầm bản báo cáo đến phòng Tài vụ của công ty.

Bây giờ đang là giờ làm việc, phòng Tài vụ vô cùng bận rộn, Viêm Lương đi thẳng đến văn phòng của giám đốc.

Cửa phòng khép hờ, Viêm Lương đẩy cửa đi thẳng vào. Châu Trình đang ngồi sau bàn làm việc duyệt văn bản, cấp dưới đứng chờ bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng động, anh ta ngẩng đầu rồi lập tức ngây người. Anh ta định lên tiếng chào hỏi nhưng Viêm Lương đã đi tới bàn làm việc.

Châu Trình đang chăm chú xem tài liệu, không hề biết Viêm Lương đến. Một tập tài liệu được đưa đến trước mặt, Châu Trình nhận lấy, để sang bên cạnh theo thói quan. Anh đột nhiên cứng đờ người, vội cầm tập tài liệu đó.

Mới đọc hai dòng đầu tiên, sắc mặt Châu Trình tái mét. Anh ngẩng lên, liền nhìn thấy Viêm Lương đang đứng ngay trước mặt.

Châu Trình vội nói với cấp dưới: “Cậu ra ngoài trước đi!”

Anh ta rời văn phòng, tiện tay đóng cửa giúp họ.

Châu Trình trầm ngâm nhìn Viêm Lương, siết chặt tập tài liệu Viêm Lương vừa mang đến. Một lát sau, Châu Trình mới thả lỏng tay, khuôn mặt cũng trở lại vẻ bình thản. Anh trả bản báo cáo cho Viêm Lương.

Viêm Lương không cầm tập tài liệu. “Bây giờ anh có thể nói được rồi chứ?”

“Sao em điều tra những thứ này?” Châu Trình hỏi.

Viêm Lương không trả lời.

Châu Trình tiếp tục nói: “Không hiểu ông già lấy thông tin từ đâu biết chuyện Tử Thanh bỏ vốn đầu tư với Giang Thế Quân. Em cũng thấy rồi đấy, khoản tiền không phải là nhỏ. Hình như trước đây ông già có ân oán với Giang Thế Quân. Hành động lần này của Tử Thanh khiến ông già rất thất vọng. Tử Thanh muốn anh giúp cô ấy cầu xin ông già tha thứ.”

Viêm Lương trước đó đã lờ mờ đoán ra. Lẽ nào… cô đoán đúng?

https://thuviensach.vn

Cô bất giác cười nhạt nhưng vẫn không dám tin. “Nếu chỉ đơn giản như vậy, anh không đến nỗi sợ em biết việc này?”

“Còn nữa…” Châu Trình ngập ngừng, ánh mắt nhìn Viêm Lương bỗng trở nên phức tạp.

Viêm Lương vẫn vô cảm chờ anh nói tiếp. Châu Trình thấy vậy, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ông già vốn đã mời luật sư Vạn lập di chúc mới, định tăng thêm tài sản và cổ phần cho Tử Thanh. Nhưng sau khi xảy ra nhiều chuyện này…”

Lần này, Viêm Lương thật sự muốn cười phá lên nhưng cô không cười nổi. Không ngờ xảy ra nhiều chuyện như vậy mà cô chẳng hay biết gì. Hóa ra… cô mới là người ngoài cuộc duy nhất ở trong nhà.

Không biết im lặng trong bao lâu, cuối cùng Viêm Lương khó nhọc lên tiếng: “Châu Trình, anh không cho em biết việc này, chắc không phải vì sợ em sẽ đau lòng khi biết bố em định đem tài sản em đáng được hưởng chuyển sang cho Tử Thanh đấy chứ?”

Châu Trình không thừa nhận, tất nhiên, anh cũng không phủ nhận.

https://thuviensach.vn

Chương 34

Viêm Lương trầm ngâm một lúc rồi lại cười. nụ cười này còn có ảm đạm, thê lương hơn cảnh sắc mùa đông ngoài cửa sổ. “Một lí do khác, anh sợ sau khi biết chuyện, em sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn dồn Từ Tử Thanh vào bước đường cùng để bảo vệ lợi ích của mình…”

Châu Trình dường như bị cô đoán trúng, ánh mắt anh chợt xuất hiện một tia hoảng hốt. Đây mới là nguyên nhân khiến anh lo lắng đúng không? Viêm Lương gật đầu, cổ họng nghẹn ứ. Để nuốt trôi cục nghẹn, cô cố gắng ngoác miệng cười, thậm chí cười thành tiếng. “Cũng phải, làm sao em dám mơ rằng anh sẽ đứng về phía em!”

Châu Trình ngây người trong giây lát. Sau đó anh vội vàng đứng dậy đi vòng qua bàn làm việc, đến bên Viêm Lương, đặt một tay lên vai cô, an ủi: “Viêm Lương, em…”

Viêm Lương thu lại nụ cười. Cô hất tay Châu Trình khỏi vai, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng. “Các người cứ chống mắt chờ xem tôi làm thế nào để đoạt những thứ vốn thuộc về tôi từ tay chị ta!”

Giọng nói Viêm Lương rất kiên quyết. Từng từ như bất chấp tất cả, khiến huyệt thái dương của Châu Trình không ngừng giật giật. “Viêm Lương, em… đừng như vậy…”

Nếu là trước đây, chắc chắn Viêm Lương sẽ mềm lòng khi nghe giọng nói khẩn cầu của Châu Trình, nhưng bây giờ, cô chỉ nở nụ cười chế giễu, lấy lại bản báo cáo trên bàn làm việc rồi không do dự rời khỏi đó. Đến lúc ra ngoài, cô vẫn không thèm quay lại liếc Châu Trình dù chỉ một lần.

https://thuviensach.vn

Sau khi ra khỏi phòng Tài vụ, Viêm Lương không quay về văn phòng mà rời công ty, lái xe đến văn phòng luật sư Vạn Khanh Niên do luật sư Vạn làm chủ.

Luật sư Vạn không chỉ là luật sư đại diện của Từ thị, ông còn là luật sư riêng của Từ gia trong nhiều năm, phụ trách tất cả sự vụ liên quan đến pháp luật của Từ gia.

Luật sư Vạn hiện đang ở nước ngoài. Đối với Viêm Lương, đây là một tin tức tốt lành. Một người khác của văn phòng luật là luật sư Cao chịu trách nhiệm đón tiếp Viêm Lương.

Mục đích của Viêm Lương đến văn phòng luật sư rất đơn giản: “Tôi muốn xem bản di chúc của ông ngoại tôi đã công khai nhiều năm trước.”

Mấy năm nay, luật sư Cao mới chỉ gặp Viêm Lương vài lần. Ông ta rất hiếu kỳ khi thấy Viêm Lương đột nhiên xuất hiện ở văn phòng luật và đưa ra yêu cầu này. “Viêm tiểu thư có thể cho tôi biết nguyên nhân không? Tại sao cô đột nhiên muốn xem bản di chúc?”

Viêm Lương chỉ cười cười, thể hiện rõ thái độ không muốn trả lời. Luật sư Cao là người luôn luôn tôn trọng ý nguyện của khách hàng. Ông ta không hỏi gì thêm, lập tức đưa Viêm Lương tới phòng cất trữ dữ liệu.

Bản di chúc đã được công bố từ lâu, Viêm Lương không cần quyền hạn mới có thể xem di chúc. Cô nhanh chóng nhận bản di chúc gốc. Trải qua năm tháng, viền mép tờ giấy đã ngả sang màu vàng.

Lúc ông ngoại qua đời, Viêm Lương mới chập chững biết đi, vì vậy cô cảm thấy xa lạ với chữ ký của ông ở cuối bản di chúc. Nhưng nhiều năm qua, không dưới một lần cô nghe nói đến điều khoản có liên quan đến mình trong bản di chúc.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, Viêm Lương đích thân đến đây là muốn kiểm tra xem nội dung bản di chúc liệu có khác so với những gì cô nghe được từ người khác.

Viêm Lương đọc kĩ bản di chúc rồi ngẩng đầu nhìn luật sư Cao. “Ông ngoại tôi chỉ định tôi kế thừa cổ phần của Từ thị mà ông sở hữu lúc sinh thời, nhưng sau khi tôi kết hôn, quyền thừa kế mới có hiệu lực. Điều này có nghĩa là, lúc nào tôi có giấy đăng ký kết hôn, cổ phần sẽ tự động chuyển sang tên tôi?”

“Đúng vậy!”

“Tại sao ông ngoại tôi lại đặt ra quy định này?”

Trước sự truy vấn của Viêm Lương, luật sư Cao hơi ngập ngừng. Ông ta ngẫm nghĩ, cố gắng chọn câu từ dễ hiểu: “Ông ngoại cô làm vậy để tránh cổ phần rơi vào tay một người mà ông ngoại cô không thích.”

“Người ông không thích… là bố tôi?”

Luật sư Cao im lặng, coi như thừa nhận. Ông ta không khỏi thán phục sự nhạy bén của cô gái trẻ trước mặt.

Bắt gặp nụ cười có vẻ sâu xa trên khóe miệng luật sư Cao, Viêm Lương biết mình đã đoán đúng. Cô suy nghĩ vài giây rồi nói tiếp: “Ông ngoại tôi không muốn trao lại cổ phần cho mẹ tôi, vì như vậy bố tôi sẽ được chia một nửa, cuối cùng, phần tới tay tôi chẳng còn là bao. Ngoài ra, ông còn ra điều kiện sau khi tôi kết hôn mới có thể thừa kế cổ phần là bởi ông cho rằng, một khi đến tuổi kết hôn, tôi đã có lập trường vững vàng, chắc chắn sẽ không bị bố tôi thao túng. Lúc đó, ông có thể yên tâm giao cổ phần cho tôi mà không lo chảy ra bên ngoài?”

Viêm Lương nói xong liền nhướng mắt quan sát luật sư Cao. Luật sư Cao không trả lời, giữ nụ cười thâm sâu trên môi. Viêm Lương trả lại bản di chúc. “Cám ơn ông!”

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư còn cần gì nữa không?”

“Không cần.”

Viêm Lương rời khỏi văn phòng luật sư. Khi đứng dưới tòa nhà văn phòng luật, trong lòng cô đã hạ quyết tâm. Cô rút điện thoại, bấm dãy số quen thuộc.

Điện thoại riêng của Tưởng Úc Nam tắt máy, Viêm Lương đành gọi vào một số khác của anh.

Người nghe máy là thư ký Lý. “Viêm tiểu thư?”

Thư ký Lý từng gặp Viêm Lương ở căn hộ của Tưởng Úc Nam mấy lần khi anh ta có việc quan trọng cần tìm Tưởng Úc Nam. Anh ta đã biết rõ mối quan hệ giữa cô và Tưởng Úc Nam. Bây giờ, nghe giọng nói của anh ta ở đầu máy bên kia, Viêm Lương vẫn khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Cô điều chỉnh tâm trạng rồi mới lên tiếng: “Tổng giám đốc đâu rồi?”

“Chúng tôi đang cùng lãnh đạo Cục Giám sát dược phẩm ăn cơm.”

Viêm Lương giơ tay nhìn đồng hồ, hóa ra đã đến giờ ăn trưa.

“Tôi muốn gặp riêng Tổng giám đốc bàn một chuyện, anh có thể sắp xếp giúp tôi không?”

“Gấp lắm sao?”

“Đúng vậy!”

“Lịch làm việc của Tổng giám đốc đã kín đến tuần sau, có lẽ…” Hình như thư ký Lý đang kiểm tra lịch làm việc, anh ta im lặng một lát rồi nói tiếp: “Nếu hôn may tổng giám đốc không làm thêm, chín giờ tối là có thể

https://thuviensach.vn

kết thúc công việc. Viêm tiểu thư có thể đợi Tổng giám đốc về nhà rồi bàn với anh ấy…”

Lời nói thẳng tuột của thư ký Lý chẳng khác nào tạt một gáo nước lạnh vào mặt Viêm Lương. Cô thở dài, cúp điện thoại, đi ra ô tô để quay về công ty.

Đi được nửa đường, điện thoại của Viêm Lương chợt đổ chuông. Cô quan sát đường đi vừa đeo tai nghe. “A lô!”

Đối phương chỉ nói mấy từ đơn giản: “Em đang ở đâu?”

Viêm Lương ngẩn người, vài giây sau mới có phản ứng: “Chẳng phải anh đang cùng lãnh đạo Cục Giám sát dược phẩm ăn cơm sao?”

Tưởng Úc Nam không trả lời mà hỏi lại: “Em có việc gấp cần gặp anh?”

Viêm Lương trầm mặc. Cô cắn môi, đánh tay lái, dừng xe bên lề đường. Sau đó cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Em muốn gặp anh nói chuyện trực tiếp.”

Đầu máy bên kia im lặng một, hai giây: “Em đang ở đâu? Anh tới đón em.”

“Thư ký Lý nói lịch làm việc của anh kín mít, bây giờ anh có thời gian rảnh à?”

“Em quan trọng hơn.” Tưởng Úc Nam trả lời ngay.

Em quan trọng hơn…

Tưởng Úc Nam nói câu này rất thoải mái, tự nhiên, dường như đây là một câu nói rất bình thường. Nhưng trái tim Viêm Lương như bị gõ mạnh

https://thuviensach.vn

một cái, mấy giây sau cô mới định thần. “Không cần đâu, em đang lái xe ở bên ngoài, em tới đón anh.”

Tưởng Úc Nam đọc địa chỉ nhà hàng. Viêm Lương cúp điện thoại rồi quay đầu xe, tăng tốc tiến về nơi đó.

Bây giờ là giờ cao điểm, tình trạng tắc đường khá nghiêm trọng, Viêm Lương mất nửa tiếng mới đến được nhà hàng. Cô gọi cho Tưởng Úc Nam: “Em đến rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lương lái xe thẳng vào sân trước của nhà hàng. Ô tô vẫn chưa dừng hẳn, cô đã nhìn thấy Tưởng Úc Nam đang đi ra ngoài.

Nhìn thấy xe của cô, Tưởng Úc Nam lập tức tiến lại gần. Thời tiết giá lạnh mà anh mặc đồ mỏng manh, chỉ có một chiếc áo khoác bên ngoài bộ com lê. Đôi găng tay da màu đen là đồ giữ ấm duy nhất. Tưởng Úc Nam lên xe, mang theo hơi lạnh giá buốt, Viêm Lương lập tức điều chỉnh điều hòa cho ấm hơn.

Trước đó, sắc mặt Tưởng Úc Nam lạnh lùng như thời tiết bên ngoài, sau khi gặp Viêm Lương, vẻ mặt anh cũng ấm áp hơn. “Em nói đi!”

Lúc này, Viêm Lương tự nhiên không biết mở miệng thế nào. Cô khởi động xe, ngập ngừng, nói: “Chúng ta tới một nơi trước đã!”

Viêm Lương không trả lời, Tưởng Úc Nam cũng không miễn cưỡng.

Xe chạy bon bon trên đường, bàn tay cầm vô lăng của Viêm Lương đông cứng. Tưởng Úc Nam liếc cô một cái. “Em lạnh lắm à?”

“Một chút.”

Tưởng Úc Nam điều chỉnh điều hòa cho ấm hơn.

https://thuviensach.vn

Không biết trầm mặc bao lâu, cuối cùng Viêm Lương cũng đã chuẩn bị tâm lý. Mặt vẫn hướng về phía trước, cô bình thản nói với Tưởng Úc Nam: “Em không muốn đính hôn.”

Cô không nhìn anh, tất nhiên không thể biết phản ứng của anh, nhưng cô có thể cảm nhận rõ, nhiệt độ trong xe vốn đang ở ba mươi độ lập tức xuống đến không độ trong nháy máy.

Vài giây sau…

“Lý do?” Tưởng Úc Nam cất giọng nói trầm thấp, vô cùng nghiêm túc.

Tưởng Úc Nam vừa dứt lời, Viêm Lương đánh tay lái rẽ vào một con đường nhỏ. Không bao lâu, chiếc xe dừng lại. Tưởng Úc Nam vô tình đưa mắt ra ngoài cửa xe, anh hóa đá trong giây lát.

Cặp lông mày nhíu chặt của anh ẩn giấu nỗi ưu tư.

Ánh mắt anh vẫn chưa rời khỏi tấm biển để ba chữ “Cục Dân Chính” trên tòa nhà ngoài cửa xe, Viêm Lương đã lên tiếng: “Chúng ta… kết hôn đi!”

https://thuviensach.vn

Chương 35

Viêm Lương chưa bao giờ trải qua giây phút căng thẳng như lúc này.

Đôi mắt cô không bỏ qua bất cứ sự thay đổi nào trên gương mặt Tưởng Úc Nam. Cô thấy lông mày anh nhíu chặt, đôi đồng tử nhuộm một màu u ám khó diễn tả.

Viêm Lương rất lo lắng anh sẽ chất vấn cô, đại loại như: "Tại sao em đột nhiên đổi ý định?" Đến lúc đó, cô sẽ không biết phải trả lời thế nào. Nhưng người đàn ông này chỉ im lặng. Ánh mắt anh phức tạp đến nỗi Viêm Lương không biết anh đang khẩn trương, mong chờ, nghi ngờ hay phân vân lựa chọn?

Hai người trầm mặc hồi lâu. Viêm Lương giống như một phạm nhân đang chờ phán quyết cuối cùng. Cô có cảm giác từ đầu đến chân cứng đờ, đến hơi thở cũng trở nên dè dặt.

Cuối cùng, lông mày của Tưởng Úc Nam dãn ra, khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười. "Em đang… cầu hôn tôi?"

Viêm Lương hít một hơi thật sâu để điều chỉnh nhịp đập trái tim. "Tưởng tiên sinh… Anh có bằng lòng không?"

"Tất nhiên!"

Cuối cùng Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng thốt ra từ đó.

Viêm Lương không biết nụ cười của cô vào giây phút này đã đủ làm tan chảy gió tuyết của mùa đông giá lạnh.

https://thuviensach.vn

Mẹ cô nói, cô coi cuộc hôn nhân này như một lá bài nhưng Viêm Lương biết, đây không đơn giản là một lá bài, bởi ít nhất giữa cô và Tưởng Úc Nam còn có tình cảm.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể thản nhiên đối diện với sự lo lắng của mẹ, cất giọng cương quyết: “Con cần thành công, chứ không phải sự yên ổn.”

Ngoài cửa phòng hội nghị, Tưởng Úc Nam nhếch mép cười lạnh lùng. Sau đó, anh không đứng thêm dù chỉ một giây, lập tức quay đầu đi thẳng.

Bước chân mạnh mẽ của người đàn ông lúc này toát lên một sự lạnh lùng chưa từng thấy.

Đi đến cửa thang máy, anh vô cảm bấm số điện thoại của thư kí

"Tổng giám đốc?"

Thư kí Lý rất kinh ngạc khi nhận được điện thoại của Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam cất giọng lạnh tanh: "Cuộc hẹn với chủ tịch Ngô vào lúc mấy giờ?"

Thư kí Lý phản ứng không kịp: "Lúc trưa, chẳng phải tổng giám đốc nói, hoãn hết lịch trình làm việc trong 2 ngày, tổng giám đốc dành thời gian, cùng Viêm tiểu..."

Thư kí Lý còn chưa nói hết lời, đã bị cắt ngang: "Mấy giờ?"

Thư kí Lý hiểu rõ ngữ khí u ám lạnh lẽo và hơi kéo dài của Tưởng Úc Nam có ý nghĩa như thế nào. Anh ta vội vàng trả lời :"Bốn gờ rưỡi"

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Sau khi tiễn bà Viêm về, Viêm Lương bảo trợ lý gọi điện cho các đồng nghiệp đến phòng hội nghị, tiếp tục cuộc họp dở dang. Mất gần một tiếng tranh luận sôi nổi, nhóm của Viêm Lương cuối cùng quyết định sử dụng phương án thiết kế thứ ba. Khi nào có hàng mẫu, sản phẩm mới của Nhã Nhan là dược mỹ phẩm Thảo bản tập có thể chính thức đi vào sản xuất. Hoạt động tuyên truyền, quảng cáo cũng sẽ được khởi động trong thời gian tới. Ngoài cuộc họp này, hôm nay Viêm Lương không có bất cứ công việc nào khác.

Cô nghỉ làm sớm, cầm tờ giấy đăng ký kết hôn đến văn phòng luật sư. Người đón tiếp cô vẫn là luật sư Cao. Luật sư Cao lại một lần nữa có cái nhìn khác về Viêm Lương, nhưng lần này không phải khâm phục, mà ông ta cảm thấy cô có chút ngông cuồng. Sáng sớm ngày mai, cổ phần sẽ chính thức chuyển sang tên của Viêm Lương. Cuối cùng cô cũng có thể trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng. Cô thong thả lái xe rời khỏi văn phòng luật. Sau khi đăng ký kết hôn vào đầu giờ chiều hôm nay, cô và Tưởng Úc Nam đã hẹn trước, cả hai cùng nghỉ làm sớm. Vợ chồng mới cưới, cho dù không đi du lịch hay hưởng tuần trăng mật thì cũng không thể trải qua đêm đầu tiên ở công ty. Lái xe đến nửa đường, điện thoại của Viêm Lương chợt đổ chuông.

Viêm Lương hơi ngây người khi nhìn thấy cái tên “Thư ký Lưu” hiện trên màn hình. Tuy số này từng là số điện thoại của thư ký Lưu nhưng đây là số điện thoại làm việc, hiện do thư ký mới của Từ Tấn Phu sử dụng. Bởi lần trước giúp mẹ Viêm Lương triệu tập đại hội cổ đông bất thường, thư ký Lưu đã bị ép về hưu trước thời hạn. Mặc dù bà là thư ký riêng của Từ Tấn Phu nhiều năm nhưng Từ Tấn Phu vẫn đang giận dữ, không hề nể tình xưa

https://thuviensach.vn

nghĩa cũ. Viêm Lương định không nghe máy nhưng nghĩ thế nào, cô bật tai nghe. Đầu kia truyền đến một giọng nói xa lạ: “Viêm tiểu thư!” “Chào chị!” “Bố cô vừa nhận được điện thoại từ luật sư…” Viêm Lương không có tâm trạng nghe tiếp, lập tức cắt ngang: “Nếu bố tôi muốn phát biểu quan điểm về cuộc hôn nhân của tôi, vậy xin chị hãy giúp tôi chuyển lời đến ông ấy, đây là việc riêng của tôi, không cần ông ấy bận tâm. Nếu ông ấy vẫn vương vấn số cổ phần của ông ngoại tôi thì tôi chỉ có thể nói, không có ông ngoại tôi, sẽ không có Từ thị ngày hôm nay. Ông ngoại tôi không cho phép công ty rơi vào tay một đứa con hoang.” Ở đầu máy bên kia, cô thư ký mới nhậm chức nghẹn giọng trước thái độ kiên quyết của Viêm Lương. Không biết cô ta đưa điện thoại cho Từ Tấn Phu lúc nào. Viêm Lương vừa lái xe vừa nghe bố cô nạt nộ: “Tử Thanh là chị gái cô, tại sao hễ mở miệng cô lại gọi chị gái là con hoang này, con hoang nọ?” Viêm Lương không trả lời, tiếp tục lái xe với vẻ mặt vô cảm, lòng không hề dậy sóng.

Thấy Viêm Lương im lặng, Từ Tấn Phu vô cùng tức giận. “Từ Tấn Phu tôi sao có thể sinh ra một đứa con gái mất dạy, độc ác, tàn nhẫn như cô!” Viêm Lương cười nhạt rồi cúp điện thoại, không cho Từ Tấn Phu cơ hội nói tiếp. Còn chưa tháo tai nghe, điện thoại của cô lại đổ chuông. Xem ra Từ Tấn Phu vẫn chưa chửi mắng đủ, Viêm Lương ấn nút tắt máy. Thực ra Viêm Lương còn đang do dự, nên hay không nên làm một việc nào đó. Hôm nay bị bố cô mắng là đồ tàn nhẫn, độc ác, cô quyết định sẽ làm chuyện độc ác một lần. Cô gọi điện thoại cho trợ lý, dặn dò: “Anh hãy nhắn tin cho các tờ báo lớn, nói thiên kim tiểu thư của Từ thị Từ Tử Thanh có mối quan hệ mờ ám với Giang Thế Quân của tập đoàn Lệ Bạc, kẻ thù không đội trời chung với Từ thị. Từ Tử Thanh bất chấp thể diện của gia tộc, vì lợi ích riêng mà câu kết với Giang Thế Quân. Hành vi của cô ta khiến các lãnh đạo cấp cao của Từ thị vô cùng tức giận, lần lượt yêu cầu Từ Tấn Phu trừng phạt con gái yêu…” Trợ lý nói vẻ nghi hoặc: “Giám đốc Viêm, đây là…” “Cứ làm theo lời tôi nói.” Viêm Lương nói xong liền cúp máy, tắt nguồn. Thế giới xung quanh cô cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh. Cơn “gió tanh mưa máu” của ngày mai thì để ngày mai tính tiếp. Lúc Viêm Lương về

https://thuviensach.vn

đến nhà, vẫn chưa tới sáu giờ chiều. Vì tắt di động, cô dùng máy bàn gọi cho Tưởng Úc Nam. Điện thoại riêng của anh nhanh chóng được kết nối nhưng người nghe máy lại là thư ký Lý. “Đang họp?” Viêm Lương ngạc nhiên hỏi lại. “Vâng ạ!” Thư ký Lý trả lời. “Chẳng phải anh ấy hủy bỏ lịch làm việc hôm nay rồi sao?” “Thật ngại quá! Viêm… Tưởng phu nhân, cuộc họp này rất quan trọng. Tổng giám đốc không thể vắng mặt.” Đối với Viêm Lương, danh xưng “Tưởng phu nhân” rất xa lạ nhưng nghe cũng thật êm tai. Viêm Lương mỉm cười, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Vậy anh hãy chuyển lời của tôi đến anh ấy, bảo anh ấy họp xong thì về thẳng nhà. Hôm nay không ra ngoài ăn cơm, tôi sẽ tự chuẩn bị bữa tối.” “Được ạ!”

Sau khi cúp máy, Viêm Lương mới phát hiện cô vừa buột miệng khoác lác. Đích thân xuống bếp? Cô tuyệt đối không phải mẫu người này. Trong nhà của hai người lúc nào cũng bận rộn với công việc, tủ lạnh tất nhiên trống không. Viêm Lương đành phải mặc áo khoác, đi siêu thị ở gần đó mua đồ ăn. Vừa đẩy xe hàng dạo một vòng siêu thị vừa tra thực đơn trên di động, Viêm Lương mua không ít nguyên liệu để nấu nướng. Nhìn giỏ hàng đầy ắp, cô có cảm giác rất thỏa mãn. Khi vào bếp. Viêm Lương mới thấy bất lực. Bởi cô quá lóng ngóng, vụng về. Món bít tết rán cháy đen, phải đổ vào thùng rác. Cá rán nát bươm, cũng phải đổ vào thùng rác… Viêm Lương quay như chong chóng, bận tối mắt tối mũi, thậm chí còn cực nhọc hơn cả làm việc. Biết không còn sớm nữa, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã là tám giờ tối. Vậy mà cô mới chỉ nấu xong một món trứng xào cà chua. Nhìn bàn ăn trống không, lại nhìn xuống chiếc thùng rác gần đầy ở bên cạnh, Viêm Lương bực tức phi con dao xuống cái thớt gỗ. Cô ôm trán, đứng cạnh bệ bếp một lúc. Cuối cùng cô thở dài, quyết định bỏ cuộc, quay về phòng khách, gọi điện thoại bảo nhà hàng mang đồ ăn tới. Nửa tiếng sau, trên bàn ăn đầy thức ăn ngon lành. Sau khi tiễn nhân viên nhà hàng, Viêm Lương quay lại ngắm nghía bàn ăn. Cô khoanh tay trước ngực, nở nụ cười hài lòng rồi nhìn đồng hồ đeo tay, sắp tới chín giờ tối…

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam có lẽ đã kết thúc cuộc họp. Viêm Lương ngồi xuống sofa chờ đợi. Chín giờ… Mười giờ… … Tiếng cửa mở đánh thức Viêm Lương đang gật gà gật gù trên sofa. Cô nhổm người đưa mắt về phía cửa ra vào, cuối cùng Tưởng Úc Nam đã đi làm về. Một giờ sáng. Thấy thời gian hiển thị trên đồng hồ, sắc mặt Viêm Lương rất tệ. “Em còn chưa ăn cơm?” Tưởng Úc Nam tỏ ra kinh ngạc. Viêm Lương trầm mặc thể hiện sự bất mãn. Tưởng Úc Nam đi đến bên bàn ăn, nhìn một bàn thức ăn đã nguội ngắt. Sau đó, anh quay lại, ngồi xuống sofa, nở nụ cười áy náy. “Đêm tân hôn để bà xã bụng đói ở nhà một mình, anh là người có tội!” Viêm Lương nhíu mày. “Anh định làm gì để tạ tội?” Anh nhìn bốn phía. “Phạt anh ăn hết chỗ thức ăn nguội lạnh kia có được không, Tưởng phu nhân?” Đây là một ý kiến không tồi. Viêm Lương từ tốn kéo tay áo, để lộ chiếc đồng hồ đeo tay rồi giơ đến trước mặt Tưởng Úc Nam, “Anh phải ăn hết trong vòng nửa tiếng.” Không ngờ Viêm Lương lại đồng ý đề xuất mà anh tùy tiện nói ra, Tưởng Úc Nam chau mày cười cười, cuối cùng đành chấp hành: “Tuân lệnh!”

Đúng nửa tiếng sau, một giây một phút cũng không kém, Viêm Lương xem đồng hồ rồi đứng dậy đi tới bàn ăn kiểm tra. Tưởng Úc Nam đã ăn hết nhẵn. Nhưng trông anh vẫn không có vẻ gì là no bụng, anh thong thả đứng dậy, cầm tờ giấy ăn lau miệng, ý cười nhàn nhạt nơi khóe mắt thể hiện sự tán thưởng. “Không ngờ tay nghề nấu nướng của bà xã lại khá như vậy!” Nghĩ đến đống vỏ hộp đựng đồ ăn trong thùng rác, Viêm Lương bất giác nở nụ cười ngượng ngùng. Cô còn đang cười, Tưởng Úc Nam đã bổ sung: “Có thể ngang hàng với đầu bếp của nhà hàng đối diện…” Nụ cười của Viêm Lương bỗng cứng đờ. Tưởng Úc Nam đứng dậy, tiến lại gần Viêm Lương, ôm cô từ phía sau. Anh hất tóc cô về một bên, để lộ cái gáy với đường nét đẹp đẽ của người phụ nữ. Tưởng Úc Nam tì cằm lên vai Viêm Lương, thò tay vào trong bộ đồ ở nhà của cô. “Anh ăn no rồi, bây giờ đến lượt anh cho em ăn no.” Sáng sớm hôm sau, khi Viêm Lương tỉnh giấc, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam. Anh để lại một mẩu giấy dưới chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường. “Ông xã em đi làm

https://thuviensach.vn

kiếm tiền.” Bỏ tờ giấy xuống, Viêm Lương mới nhìn đồng hồ, sau đó tìm di động. Sau cuộc điện thoại của Từ Tấn Phu, Viêm Lương tắt máy từ hôm qua nên không ai có thể liên lạc với cô. Đồng hồ báo thức trên điện thoại của cô cũng bị người nào đó tắt mất. Hành vi này của đức ông chồng, nên nói là chu đáo hay không chu đáo? Viêm Lương nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt. Khi ngẩng đầu, cô bắt gặp khuôn mặt hồng hào, đôi môi đỏ mọng như một đóa hoa rực rỡ sắc màu của người phụ nữ trong gương. Viêm Lương mỉm cười lắc đầu, gạt bỏ hình ảnh cuộc ân ái đêm qua ra khỏi tâm trí. Vừa ra khỏi phòng tắm, cô liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Trợ lý gọi điện. Hôm qua, cô bảo trợ lý bắn tin cho báo chí, có lẽ bây giờ trên các tờ báo lớn đều xuất hiện tin tức liên quan đến Từ thị. Hôm nay sẽ là một ngày không an lành. Chắc trợ lý gọi điện thoại đến báo cáo kết quả, Viêm Lương nhanh chóng bắt máy. “Giám đốc Viêm, không xong rồi!” Giọng nói hoảng hốt của trợ lý truyền đến tai Viêm Lương.

Đột nhiên cô có dự cảm chẳng lành. “Nhã Nhan… xảy ra chuyện.”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 37

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Viêm Lương hỏi bằng giọng căng thẳng.

Người trợ lý tỏ ra luống cuống, giọng nói run rẩy: “Có khách hàng… sau khi sử dụng kem dưỡng da của Nhã Nhan… bị dị ứng. Bọn họ liên kết nhau đi kiện chúng ta. Sáng sớm hôm nay, có rất nhiều tờ báo lớn đã đưa tin về việc này. Thư của luật sư cũng vừa được gửi đến… gửi đến văn phòng của Giám đốc.”

Tin dữ như gáo nước lạnh giội thẳng xuống đầu Viêm Lương khiến cô hóa đá ngay tức khắc.

Không biết đã thẫn thờ bao lâu, đến khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch, hoang mang của mình trên chiếc gương ở bức tường đối diện, Viêm Lương mới giật mình bừng tỉnh.

Cô vội vàng thay đồ, vừa kẹp điện thoại vào vai vừa thay quần áo, đại não cũng nhanh chóng hoạt động, xem làm thế nào để cứu vãn tình hình.

“Bảo bộ phận PR liên hệ với người phụ trách của các tờ báo lớn, cố gắng khống chế, không để tin tức lan rộng. Hãy tìm cách nhanh nhất liên hệ với nhóm khách hàng khiếu nại, sắp xếp một cuộc đàm phán với bọn họ. Chỉ cần giải quyết êm xuôi, mất bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.”

Viêm Lương nhanh chóng thay bộ đồ công sở, tiếp tục dặn dò cấp dưới: “Hãy điều tra cặn kẽ nguyên nhân của sự cố lần này, bao gồm lô hàng kem dưỡng da nào xảy ra vấn đề, khâu sản xuất nào bị lỗi… Hãy tìm hiểu cả những vụ khiếu nại của khách hàng bị dị ứng sau khi sử dụng kem dưỡng da của chúng ta trong một năm trở lại đây…”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, bàn tay đang cài cúc áo của Viêm Lương đột nhiên cứng đờ. Cô nhớ ra một chuyện.

Kem dưỡng da… Dị ứng… Khiếu nại…

Gần một năm trước, Từ Tử Thanh chuyển dây chuyền sản xuất vốn thuộc về Nhã Nhan cho một sản phẩm khác, Nhã Nhan bị đẩy xuống nhà máy vệ tinh. Lúc đó từng có khiếu nại của khách hàng về những sản phẩm kém chất lượng, khiến da mặt họ bị dị ứng… Hai sự việc này liệu có liên quan đến nhau?

Viêm Lương không dám phán đoán nhiều, sợ đầu óc rối loạn, không tỉnh táo để suy xét vấn đề. Cô cúp máy, cầm áo khoác và túi xách chạy một mạch ra khỏi nhà.

Cửa nhà đóng sập sau lưng Viêm Lương, trên hành lang chỉ có tiếng gót giày của cô nện xuống nền cồm cộp, mỗi lúc một gấp gáp, mỗi lúc một xa dần… Cô lái xe như bay tới công ty. Trên đường, cô nhận bốn cuộc điện thoại, gọi đi bảy cuộc, từ chối ba cuộc, tất nhiên là cấp dưới của cô báo cáo tình hình, bạn bè hỏi thăm và giới báo chí quấy rầy.

Từ Tấn Phu cũng gọi điện nhưng Viêm Lương không nghe. Khi kết thúc cuộc gọi cuối cùng, đúng lúc đến toà nhà Từ thị, Viêm Lương liền giảm tốc độ, chuẩn bị lái xe vào tầng hầm.

Phát hiện đám phóng viên tụ tập trước cửa tòa nhà, đầu Viêm Lương đau buốt. Có phóng viên tinh mắt nhận ra xe của cô, bọn họ liền mang các thiết bị tác nghiệp chạy nhanh về phía cô. Các phóng viên khác thấy vậy cũng ào ào chạy tới, vây quanh xe của Viêm Lương trong nháy mắt. Chiếc xe không thể tiến về phía trước, Viêm Lương cũng không thể xuống xe. Các phóng viên cầm máy ảnh chụp lia lịa qua cửa kính ô tô. Mặc dù cách một lớp kính nhưng ánh đèn flash liên tục vẫn làm Viêm Lương nhức mắt.

https://thuviensach.vn

Lúc này, bảo vệ của tòa nhà mới chạy đến. Xe của Viêm Lương vẫn không thể đi vào trong. Thấy mấy bảo vệ ở ngoài khống chế đám phóng viên một cách khó khăn, Viêm Lương quyết định, tắt máy, xuống xe.

Chân cô còn chưa chạm đất, các phóng viên đã nhào tới. Giọng nói của họ vang lên như sấm bên tai.

“Viêm tiểu thư, Nhã Nhan đột nhiên xảy ra sự cố về chất lượng sản phẩm, liệu người phụ trách có bị liên lụy?”

“Nghe nói bộ phận PR của Từ thị đã phong tỏa tin tức, đây là…”

“Viêm tiểu thư, mối quan hệ giữa chị gái cô và Giang Thế Quân có đúng như tin đồn…”

“Vì mối quan hệ nhập nhằng với Giang Thế Quân, có thật là Từ Tử Thanh sẽ bị loại trừ khỏi tầng lớp lãnh đạo cấp cao của Từ thị?”

“Tôi vừa nhận được tin, chiều hôm nay, chủ tịch Từ Tấn Phu sẽ tổ chức một cuộc họp báo. Tổ chức họp báo đúng thời điểm nhạy cảm này, mục đích để dẹp yên scandal của Nhã Nhan, hay vì muốn bác bỏ tin đồn chị gái cô?”

“Viêm tiểu thư, một nguồn tin cho biết, hội đồng quản trị của Từ thị sẽ phải đối mặt với sự biến động rất lớn. Cổ phần của các cổ đông lớn cũng sẽ thay đổi. Tin đồn này có phải sự thật không?”

“Thời gian qua, Từ thị hồi sinh nhờ vào sự phát triển của Nhã Nhan. Cùng một ngày mà bị đả kích nặng nề bởi hai sự kiện nghiêm trọng, Từ thị đã có phương án giải quyết chưa?”

Đám phóng viên hỏi hết câu này đến câu khác, đều là những vấn đề sắc bén. Viêm Lương giữ im lặng từ đầu đến cuối. Nhờ có bảo vệ mở

https://thuviensach.vn

đường, cô đi xuyên qua đám người, cuối cùng cũng có thể vào bên trong tòa nhà Từ thị.

Sau một hồi bị bao vây, xô đẩy, trông Viêm Lương thật thảm hại. Cô vuốt lại mái tóc, sải bước dài về phía thang máy.

Đúng lúc này, trợ lý chạy xuống dưới, thở hổn hển, báo cáo. “Sau khi nhận được tin dữ, các cổ đông lập tức đến công ty. Bây giờ họ đang ở văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị. Bọn họ nói, nhất định chờ Chủ tịch đích thân đến đây, giải thích về những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Viêm Lương vừa sốt ruột nhìn biển báo số tầng trên thang máy vừa hỏi trợ lý: “Tổng giám đốc đâu rồi?”

“Tổng giám đốc đang ở văn phòng chủ tịch, vỗ về tinh thần các cổ đông.”

“Anh ấy có truyền đạt mệnh lệnh nào không?”

“Mệnh lệnh của Tổng giám đốc cũng gần giống những điều Giám đốc đã dặn dò chúng tôi qua điện thoại. Ngoài ra, đợi Chủ tịch đến công ty, Tổng giám đốc sẽ rút lui, đi làm việc khác. Quan trọng nhất là thuyết phục các cổ đông không thuộc hội đồng quản trị, khuyên bọn họ đừng bán tháo cổ phiếu của Từ thị.”

Chỉ nghe những điều này, Viêm Lương cũng đủ đau đầu. Tối qua cô còn nghĩ, đợi qua giai đoạn bận rộn này, cô và Tưởng Úc Nam sẽ tổ chức tiệc cưới. Xem ra, đây là ước mong xa vời.

Một người hỏi, một người trả lời, thang máy nhanh chóng đến nơi. Viêm Lương vội vàng rời khỏi thang máy, đi thẳng tới văn phòng của cô. Trợ lý vẫn tiếp tục báo cáo: “Tôi đã làm theo yêu cầu của Giám đốc, soạn thảo một thông cáo báo chí về scandal của Từ Tử Thanh, gửi cho các phóng viên chúng ta quen biết. Nhưng tin tức chưa kịp tác động đến công chúng

https://thuviensach.vn

thì lại xuất hiện sự cố dị ứng của Nhã Nhan. Sau khi thị trường chứng khoán mở cửa vào buổi sáng hôm nay, cổ phiếu của chúng ta không ngừng rớt giá…”

Viêm Lương không kìm được, thở dài một tiếng.

Ngẫm đi ngẫm lại, cả đời này cô mới làm người độc ác một lần, không ngờ bị báo ứng nhanh như vậy. Nếu thời gian xảy ra hai vụ Scandal không trùng hợp, mọi chuyện sẽ khác…

“Trước giờ mở cửa ngày mai, nếu hai vụ scandal, đăc biệt là sự cố dị ứng da không được giải quyết dứt điểm, giá cổ phiếu chắc chắn sẽ thảm hại hơn. Đến lúc đó, chỉ e các cổ đông không thuộc hội đồng quản trị tinh thần hoảng loạn, dẫn đến việc bán tháo cổ phiếu.”

Viêm Lương vừa nói xong, trợ lý hỏi ngay: “Giám đốc Viêm, chị định giải quyết thế nào?”

Viêm Lương lắc đầu. Đây không phải là công việc thuộc phạm vi cô phụ trách. Việc duy nhất cô cần làm vào lúc này là xử lý êm xuôi vấn đề của Nhã Nhan.

Mặc dù Viêm Lương đưa ra điều kiện rất hấp dẫn nhưng nhóm người tiêu dùng khiếu nại Từ thị vẫn từ chối liên hệ, gặp gỡ riêng. Không chỉ có người của cơ quan tư pháp, các cơ quan quản lý chất lượng sản phẩm và công thương đều gọi điện đến văn phòng của cô, yêu cầu nhanh chóng giải quyết sự cố. Nếu không, bọn họ sẽ không nể mặt, xử lý nghiêm khắc theo quy định.

Báo chí đưa tin ngày càng rầm rộ. Đến chuyện Từ Tử Thanh lạm dụng dây chuyền sản xuất của Nhã Nhan gần một năm trước cũng bị moi ra. Cùng lúc đó, Viêm Lương nhận được báo cáo nguyên nhân xảy ra sự cố: “Một số người tiêu dùng do sử dụng lô hàng kém chất lượng từ gần một năm trước nên mới bị dị ứng.”

https://thuviensach.vn

“Lô hàng đó chúng ta đã thu hồi từ lâu, sao đến bây giờ bẫn còn bán trên thị trường?” Viêm Lương nhíu mày.

“Chuyện này… chúng tôi vẫn chưa điều tra ra.”

“Tiếp tục điều tra cho tôi!”

Viêm Lương suýt gầm lên trong ống nghe điện thoại, nhưng cô đã cố kìm nén rồi cúp máy.

Chưa tới giờ ăn trưa, Viêm Lương đã nhận được tin, không ít đại lý của Nhã Nhan đã dỡ sản phẩm khỏi cửa hàng. Phản ứng đầu tiên của Viêm Lương sau khi nghe tin này là gọi điện thoại cho giám đốc của Minh Đình Square.

Giám đốc của Minh Đình Square tỏ ra bối rối. Vòng vo một hồi, ông ta chỉ có thể cho Viêm Lương câu trả lời nước đôi: “Thật ra chúng tôi rất khó xử. Hay là thế này đi, Viêm tiểu thư hãy đích thân gọi điện thoại cho Lộ tổng nói một tiếng. Nếu Lộ tổng nhận lời cô, chúng tôi nhất định sẽ làm theo.”

Viêm Lương đã đến bước đường cùng. Cô không còn thời gian lưỡng lự, tay này vừa cúp điện thoại của giám đốc Minh Đình Square, tay kia đã bấm số điện thoại của Lộ Chinh.

Đáng tiếc, người nhận điện thoại là thư ký của Lộ Chinh. “Rất xin lỗi, Lộ tổng đang nghỉ phép ở nước ngoài. Trong thời gian đi nghỉ, Lộ tổng không xử lý việc của công ty.”

Nghe thư ký nói vậy, lòng Viêm Lương chùng xuống. Cô nhắm mắt, ngửa đầu tựa vào thành ghế, nhưng chưa đến một phút, trợ lý lại gõ cửa đi vào. “Điện thoại của đại lý cấp một, Giám đốc có nghe không ạ?”

Viêm Lương đành mở mắt. “Hãy giúp tôi vỗ về bọn họ!”

https://thuviensach.vn

Đây là một trận chiến ác liệt nhưng Viêm Lương thậm chí không biết đối thủ là ai. Bây giờ thời gian vô cùng gấp rút, điều duy nhất cô có thể làm lúc này là trực tiếp gọi điện thoại cho Lộ Chinh đang ở nước ngoài.

Viêm Lương bấm số, gần như nín thở chờ đợi. Điện thoại đổ ba hồi chuông, người bên kia bắt máy. “A lô!”

Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng nói của Lộ Chinh. Theo phản xạ, cô ngồi thẳng người, cố gắng gạt bỏ tâm trạng tồi tệ, sau đó mới lên tiếng: “Lộ tổng, là tôi, Viêm Lương đây ạ!”

“Hả?” Một từ ngắn gọn nhưng bộc lộ sự kinh ngạc pha lẫn chút vui mừng của Lộ Chinh.

Viêm Lương không có thời gian để suy đoán phản ứng của anh, cất giọng kính cẩn, lễ phép: “Xin lỗi đã mạo muội làm phiền anh!”

Nghe Viêm Lương nói vậy, Lộ Chinh hơi ngây người. Đến khi lên tiếng, anh đã lấy lại giọng bình thản. Viêm Lương có cảm giác anh lịch sự quá mức cần thiết. “Viêm tiểu thư tìm tôi vì công việc?”

Viêm Lương hít một hơi thật sâu mới có dũng khí lên tiếng: “Chuyện là thế này…”

Sau khi kể sơ qua sự việc, Viêm Lương đưa ra đề nghị: “Tôi hy vọng Lộ Tổng nể mặt chúng ta hợp tác vui vẻ trong thời gian qua, tạm thời đừng rút hết sản phẩm của Nhã Nhan ở hệ thống cửa hàng của Minh Đình.”

Lộ Chinh trầm mặc hồi lâu. Mãi không thấy anh lên tiếng, Viêm Lương nắm chặt điện thoại, đi đi lại lại quanh bàn làm việc, trong lòng vô cùng sốt ruột.

“Chuyện này…” Lộ Chinh bỗng lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Qua giọng điệu của anh, Viêm Lương có thể đoán tiếp theo sẽ là câu từ chối. Cô vội cắt ngang: “Tôi hứa sẽ giải quyết sự cố của Nhã Nhan trong thời gian nhanh nhất. Ba ngày, xin anh hãy cho tôi ba ngày. Ba ngày sau, nếu tôi không giữ lời, đến lúc đó anh bắt chúng tôi rút sản phẩm, thậm chí hủy bỏ hợp đồng, chúng tôi cũng chấp nhận.”

“Được thôi!” Lộ Chinh trả lời dứt khoát. “Cô chỉ có ba ngày.”

Tạm thời giữ được hệ thống tiêu thụ ở Minh Đình, Viêm Lương càng có cơ hội thuyết phục các đại lý cấp một.

Cô vừa kết thúc cuộc điện thoại với Lộ Chinh, trợ lý gõ cửa, đi vào. “Giám đốc Châu gọi điện, chị có nghe không ạ?”

Viêm Lương mệt mỏi xua tay. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô gọi trợ lý đang chuẩn bị đóng cửa: “Các cổ đông hiện vẫn còn ở văn phòng chủ tịch đấy chứ?”

“Vâng, Chủ tịch cũng đến rồi.”

Viêm Lương lập tức đứng dậy, đi thẳng tới văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị.

Bên ngoài văn phòng chủ tịch không một bóng người. Cô nhân viên lễ tân cũng không ngồi ở bàn làm việc. Viêm Lương đi thẳng tới cửa phòng chủ tịch mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Cô không gõ cửa mà đẩy luôn cửa vào.

Cánh cửa vừa mở, Viêm Lương nghe thấy tiếng của một số cổ đông: “Cách duy nhất bây giờ là có người đứng ra chịu toàn bộ trách nhiệm…”

Người khác hỏi: “Ai tự nguyện đứng ra chịu trách nhiệm lớn như vậy chứ?”

https://thuviensach.vn

Từ Tấn Phu ngồi vị trí chủ tịch cau mày.

Hai cổ đông cất giọng ngạc nhiên: “Viêm Lương?”

Lúc này Viêm Lương mới sải bước đi vào trong. Vừa đi cô vừa nói: “Các chú, các bác chắc cũng đã nhận được tin, lô hàng Nhã Nhan xảy ra sự cố liên quan đến chị gái cháu?”

Quan sát phản ứng của họ, Viêm Lương biết, những người có mặt ở đây đã biết được sự thật.

Từ Tấn Phu đột nhiên lên tiếng: “Viêm Lương, cô ra ngoài trước đi!”

Viêm Lương coi như không nghe thấy. “Chú Trần nói đúng. Bây giờ muốn ngăn chặn, không để mọi việc ngày càng xấu đi, chúng ta phải hành động nhanh gọn, dứt khoát. Nếu cần một người chịu trách nhiêm, cháu có một ứng cử viên, các chú, các bác thử xem có thích hợp không.”

Từ Tấn Phu dường như đoán ra ý đồ của Viêm Lương, phẫn nộ đứng dậy, chỉ tay về phía cửa. “Viêm Lương, cô đừng ăn nói bậy bạ. Mau cút đi cho tôi!”

Cút đi…

Từ này đúng là khó nghe!

Viêm Lương nhíu mày nở nụ cười chua xót, sau đó cô tiếp tục lên tiếng: “Người này là …Từ Tử Thanh.”

https://thuviensach.vn

Chương 38

Tất cả đều sững sờ, ngoài Từ Tấn Phu, bởi ông ta sớm đoán ra Viêm Lương sẽ nói như vậy. Ông ta lập tức quay lại, gầm lên với cô thư ký đang đứng bên cạnh: “Gọi bảo vệ lên đây!”, rồi tức giận chỉ vào mặt Viêm Lương: “Lôi nó ra ngoài cho tôi!”

Lần này Từ Tấn Phu thực sự tức giận, sắc mặt ông ta tái mét. Cô thư ký lo lắng bệnh cũ của ông tái phát, lâm vào thế khó xử, không biết nên đi gọi bảo vệ hay an ủi Từ Tấn Phu.

Thấy thư ký do dự, Từ Tấn Phu lập tức quát mắng: “Cô cũng muốn tạo phản phải không?”

Cô thư ký hoảng sợ, vội vàng cầm di động để gọi bảo vệ. Đúng lúc này, Từ Tấn Phu đang đứng thở hổn hển đột nhiên thấy khó thở, lảo đảo, ngã xuống ghế.

Cô thư ký thấy vậy, vội vàng buông điện thoại, giơ tay đỡ Từ Tấn Phu. Từ Tấn Phu tức ngực, khó thở ngồi im trên ghế, cô thư ký liền vỗ lưng cho ông, giúp ông bình tĩnh lại.

Tất nhiên Viêm Lương không bỏ qua cảnh này. Tim cô thắt lại, nhưng may mắn là ngay sau đó, sắc mặt Từ Tấn Phu không còn khó coi như trước. Mặc dù có vẻ rất yếu ớt nhưng ông vẫn còn sức để sai khiến thư ký: “Còn không mau đi gọi bảo vệ!”

Nghe Từ Tấn Phu ra lệnh, trong lòng Viêm Lương cảm thấy rất mâu thuẫn. Một mặt, cô thở phào nhẹ nhõm, mặt khác, cô miệt thị bản thân tự

https://thuviensach.vn

nhiên lo lắng cho ông. Thấy cô thư ký tần ngần cầm di động, Viêm Lương bỗng bừng tỉnh, nói với thư ký: “Mau đi lấy thuốc cho Chủ tịch!”

Từ Tấn Phu liền ra lệnh: “Đi gọi bảo…”

Tiếng nói yếu ớt của Từ Tấn Phu nhanh chóng bị Viêm Lương cắt ngang: “Nếu Chủ tịch có mệnh hệ gì, chị sẽ phải đối mặt với tương lai thất nghiệp, thậm chí là phải hầu tòa!”

Cô thư ký bị thái độ nghiêm túc của Viêm Lương dọa sợ chết khiếp, vội vàng rời khỏi phòng chủ tịch.

Cô thư ký vừa đi khuất, Viêm Lương liền nói: “Nếu các chú, các bác tạm thời chưa nghĩ ra cách giải quyết hợp lý hơn, vậy thì hãy giơ tay biểu quyết, quyết định xem có cần Từ Tử Thanh xuất đầu lộ diện gánh toàn bộ trách nhiệm hay không.”

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, sắc mặt những cổ đông ở đây đều tái nhợt. Từ Tấn Phu lúc này tuy sức khỏe không tốt, nói cũng khó khăn nhưng sự uy nghiêm vẫn còn nguyên vẹn, các cổ đông không dám trở mặt với ông.

Dù không dám trở mặt, họ vẫn lên tiếng bày tỏ sự bất mãn của mình: “Lão Từ! Nói thật, chúng tôi vô cùng thất vọng về Tử Thanh.”

Chú Trần, vị cổ đông lớn từ trước đến nay luôn đứng về phía mẹ Viêm Lương, không bỏ lỡ cơ hội lên tiếng: “Tôi tạm thời không bàn tới quan hệ giữa Tử Thanh và Giang Thế Quân. Chỉ tính riêng những việc con bé làm với Nhã Nhan trước kia, tôi thấy không thỏa đáng chút nào. Nếu không phải sự việc lần này bị vỡ lở, có lẽ cả đời này chúng tôi sẽ chẳng biết sự thật. Thậm chí, chúng tôi còn định giao cả tương lai của công ty vào tay con bé.”

Một cổ đông khác không kìm được tiếng thở dài. “Lão Từ, ông nôn nóng muốn bảo vệ con gái, chúng tôi có thể thông cảm, nhưng… cần phải

https://thuviensach.vn

cho Tử Thanh một bài học.”

Từ Tấn Phu hoàn toàn im lặng. Ông đảo mắt một lượt qua các cổ đông, nhanh chóng tính toán, cuối cùng lên tiếng: “Được thôi, Viêm Lương đã đề xuất cách này, tôi sẽ làm theo ý con bé. Bây giờ chúng ta cùng giơ tay biểu quyết.”

Một năm trở lại đây, Từ Tấn Phu liên tục phải nằm viện, hầu như không can thiệp vào những cuộc đấu đá giữa những bè phái trong nội bộ lãnh đạo cấp cao, nhưng điều đó không có nghĩa ông không nắm được tình hình. Những cổ đông nào đứng về phía ông, cổ đông nào lén lút giúp mẹ con Viêm Lương…. ông đều biết rõ.

Từ Tấn Phu hạ lệnh, mọi người nhanh chóng giơ tay biểu quyết. Kết quả đúng như Từ Tấn Phu dự đoán: một nửa tán thành và một nửa phản đối.

Theo thông lệ, số phiếu tán thành phải quá bán, nghị quyết mới được thông qua. Vào giây phút này, ánh mắt của Từ Tấn Phu hướng về Viêm Lương không giống như đang nhìn con gái, mà như nhìn một đối thủ thất bại trong tay ông.

Đúng lúc đó, cảnh cửa phòng chủ tịch mở toang, thư ký của Từ Tấn Phu không chỉ mang thuốc, mà còn dẫn theo bốn người bảo vệ tiến lại gần Viêm Lương.

Viêm Lương cảm thấy điện thoại trong tay cô khẽ rung, một tin nhắn vừa được gửi tới. Cô cúi đầu đọc tin nhắn, rồi lại ngẩng lên nhìn bốn người bảo vệ cao lớn.

Bọn họ cưỡng ép cô ra ngoài là một việc dễ dàng như trở bàn tay, nhưng gương mặt Viêm Lương không hề xuất hiện một tia sợ sệt, cũng không phẫn nộ, ngược lại, vẻ mặt cô ẩn giấu một sự ngạo nghễ. Viêm Lương mỉm cười với Từ Tấn Phu. Ở giây phút sau đó, cô lấy lại vẻ mặt

https://thuviensach.vn

lạnh lùng, đồng thời ngồi xuống vị trí đối diện với một cổ đông vừa rồi không giơ tay, bình tĩnh nói với ông ta: “Chú Liêu, chắc chú không biết, hôm qua cháu vừa giải đông số cổ phần của Từ thị mà ông ngoại để lại cho cháu. Mẹ cháu cũng vừa chuyển giao toàn bộ số cổ phiếu của bà cho cháu. Bây giờ, cổ phần do cháu sở hữu đã vượt qua chú, cũng có nghĩa là…” Viêm Lương cố ý dừng lại, đảo mắt một vòng quanh căn phòng, cuối cùng mới quay lại nhìn Liêu đổng sự: “Vị trí của chú trong hội đồng quản trị đã tự động bãi bỏ.”

Viêm Lương vừa dứt lời, vẻ mặt các cổ đông lập tức thay đổi. Trong số đó, tệ hại nhất là Liêu đổng sự, người vừa nhận được tin dữ và Từ Tấn Phu, người vừa mới uống thuốc.

Viêm Lương quay mặt về phía bố cô nhưng ánh mắt cô dừng lại không đến một giây. Sau đó, cô nở nụ cười tao nhã và bổ sung một câu: “Quyết định của cháu là…”

Viêm Lương vừa nói vừa từ tốn giơ tay.

Kết quả biểu quyết thay đổi trong nháy mắt. Việc Từ Tử Thanh phải đứng ra nhận trách nhiệm đã được quyết định. Từ Tấn Phu rơi vào trạng thái hoàn toàn trầm mặc. Viêm Lương, người vừa xoay chuyển cục diện, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ông, bày ra vẻ đáng tiếc. “Bố, con đã cho người gọi chị gái con đến đây. Bố hãy đích thân nói cho chị ấy biết kết quả biểu quyết của cuộc họp đại hội cổ đông bất thường ngày hôm nay.”

Từ Tấn Phu vẫn ngồi bất động, ông ta ngẩn đầu nhìn Viêm Lương, ánh mắt ẩn chứa một tia căm hận. “Tất cả những trò này là do cô sắp đặt phải không?”

Viêm Lương ngây người.

Từ Tấn Phu lắc đầu như không thể tin nổi. Vài giây sau, ông đột nhiên ngẩng lên, khóe miệng xuất hiện nụ cười mỉa mai. “Cô không hổ danh là

https://thuviensach.vn

con gái Từ Tấn Phu, cô chơi trò gian thương này còn giỏi hơn tôi, tàn nhẫn hơn tôi…”

Từ “tất cả” Từ Tấn Phu vừa nói… là chỉ hành vi thao túng cổ phần của cô, hai vụ scandal bị tiết lộ vào buổi sáng hôm nay và cả chuyện cô đang “bức vua thoái vị”?

Viêm Lương nhanh chóng lấy lại tinh thần. Vào giây phút Từ Tấn Phu nghi ngờ chất vấn của cô, tia ấm áp của tình thân cuối cùng trong lòng cô đã hoàn toàn tan biến. Cô mỉm cười với Từ Tấn Phu, cô không lên tiếng thừa nhận hay phủ nhận. Sau đó, cô đặt di động đến trước mặt Từ Tấn Phu, không nói lời nào, quay người rời khỏi phòng chủ tịch.

Từ Tấn Phu cúi xuống nhìn điện thoại của Viêm Lương. Một người lão luyện trong chốn thương trường như ông, không ngờ bị con gái chơi một vố đau đến mức tay đầy mồ hôi lạnh. Khi Từ Tấn Phu đọc nội dung tin nhắn, hơi lạnh từ lòng bàn tay thẩm thấu qua huyết mạch, xuyên thẳng vào tim.

Màn hình điện thoại hiển thị tin nhắn mẹ Viêm Lương vừa gửi đến: “Đã hoàn tất thủ tục chuyển giao cổ phần, cô cứ làm mạnh tay đi!”

Làm mạnh tay đi… Mạnh tay hủy diệt mọi thứ của đứa con hoang mà bố cô yêu quý.

Viêm Lương rời khỏi văn phòng chủ tịch, mang theo khí thế bừng bừng của người giành thắng lợi. Cô đi thẳng tới thang máy, xuyên qua hành lang, cuối cùng về phòng làm việc của mình.

Xung quanh không một bóng người, Viêm Lương không cần tiếp tục ngụy trang. Cửa vừa khép lại, hai chân mềm nhũn, cô bất giác tựa vào cánh cửa. Cô không biết cảm giác của cô lúc này là gì. Cô đã thành công nhưng tại sao trái tim trống rỗng? Một sự trống trải chưa từng thấy…

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đi đến bàn làm việc, nhấc điện thoại, bấm vội một dãy số, giống như đây là ngọn cỏ cứu mạng cô vừa túm được. Vào giây phút này, cô cần có người chia sẻ, chia sẻ niềm vui, chia sẻ cảm giác bất lực cùng cô.

Điện thoại đổ ba hồi chuông đối phương bắt máy.

Viêm Lương đã không kìm nén được reo lên: "Tưởng Úc Nam!"

Đầu máy bên kia im lặng. Vài giây sau mới vang lên một giọng nói: "Tổng giám đốc… đang bàn công chuyện với cổ đông Lại Chính Niên."

Giọng nói thư ký Lý như một gáo nước lạnh giội xuống đầu Viêm Lương, khiến cô đờ người.

Trong tình hình nguy cấp như hiện nay, để ổn định giá cổ phiếu của Từ thị, ngăn cản các cổ đông bán tháo cổ phiếu một cách ác ý, người nắm trong tay tương đối nhiều cổ phiếu như Lại Chính Niên đương nhiên trở thành đối tượng Tưởng Úc Nam gặp gỡ đầu tiên.

Viêm Lương nhíu mày, cố gắng cất giọng khách sáo: "Vậy xin hãy chuyển lời đến Tổng giám đốc, bảo anh ấy sau khi xong việc thì gọi điện cho tôi."

"Vâng ạ!"

Viêm Lương cúp điện thoại. Không được nghe giọng nói trầm ấm, có tác dụng an thần của Tưởng Úc Nam, cô không khỏi cảm thấy thất vọng nhưng cô biết, anh cũng đang nỗ lực vì cô. Nghĩ đến đây, trái tim cô không còn trống rỗng đáng sợ như lúc trước.

Viêm Lương nhìn ra ngoài cửa sổ. Không gian bên ngoài mờ mịt, u ám, dường như nó sẽ kéo dài suốt mùa đông.

https://thuviensach.vn

Cùng dưới một bầu trời u ám.

Trên hành lanh ngoài phòng làm việc của Lại Chính Niên.

Thư ký Lý tắt điện thoại, quay về văn phòng. Vừa đi đến cửa văn phòng, anh ta nghe thấy giọng nói chắc nịch của Lại Chính Niên: “Tưởng tiên sinh cứ yên tâm! Tôi rất có lòng tin vào Chủ tịch Từ và Tưởng tiên sinh. Tôi sẽ không bị ảnh hưởng bởi vụ scandal ngày hôm nay mà bán tháo cổ phiếu.

Đáp lại câu nói của Lại Chính Niên là tiếng cười trầm thấp, mơ hồ. Tiếng cười nhanh chóng biến mất, thay thế bằng một giọng nói trầm tĩnh, có sức thuyết phục: “Lại tiên sinh, chắc anh hiểu nhầm ý tôi rồi. Hôm nay tôi đích thân đến đây, với mục đích… khuyên anh bán hết số cổ phiếu của Từ thị trong tay anh.”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Cuộc họp báo định tổ chức vào lúc hai giờ chiều bị hoãn đến bốn giờ mới bắt đầu.

Hội trường có sức chứa một trăm người không còn chỗ trống.

Viêm Lương đẩy cửa, đảo mắt một lượt quanh hội trường.

Các phóng viên chờ đợi suốt mấy tiếng đã hết kiên nhẫn nhưng họ vẫn không rời khỏi vị trí của mình.

Để tránh gây ra náo loạn, Viêm Lương chỉ đứng ở cuối hội trường mà không vào bên trong.

Trước khi tới đây cô nhận được tin, Từ Tấn Phu gặp riêng Từ Tử Thanh ở phòng chủ tịch.

Hai cha con nói chuyện gần một tiếng.

Họ sẽ cùng xuất hiện ở buổi họp báo.

Một lúc sau, Viêm Lương quả nhiên nhìn thấy người phát ngôn của Từ thị từ hậu trường đi ra sân khấu.

Vào giây phút người đó xuất hiện, ánh đèn của máy ảnh lóe lên liên tục, cả hội trường chỉ còn tiếng chụp ảnh “tách tách”.

Căn cứ vào kết quả biểu quyết của các đại cổ đông trước đó, sau khi người phát ngôn phát biểu ngắn gọn, Từ Tử Thanh sẽ bước ra sân khấu, nhận mọi trách nhiệm về mình.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, tình hình thực tế khiến Viêm Lương vô cùng thất vọng.

Khi bài phát biểu đầy vẻ khách sáo của người phát ngôn kết thúc, người xuất hiện trên sân khấu không phải Từ Tử Thanh.

Từ Tấn Phu đích thân chống gậy ra sân khấu.

Từ Tấn Phu phải chống gậy, bước đi chậm chậm.

Hình ảnh vị Chủ tịch tinh anh ngày nào đã biến mất, thay thế bằng hình ảnh ông già ốm yếu, nhưng sự uy nghiêm của ông vẫn còn nguyên vẹn.

Khi ông xuất hiện trên sân khấu, cả hội trường im lặng.

Từ Tấn Phu đảo mắt một lượt quanh hội trường rồi từ tốn nói: “Xin chào các bạn phóng viên!” Câu này không khác gì câu mở đầu của người phát ngôn trước đó.

Các phóng viên đợi mấy tiếng đồng hồ không phải để nghe lời phát biểu mang tính công thức này, vì vậy, họ thể hiện sự bất mãn ra mặt.

Vẻ mặt của đám phóng viên rất phong phú, có người sốt ruột, có người mỉa mai, có người nghiêm túc chờ đợi… Trong khi đó, Từ Tấn Phu ở trên sân khấu, từ đầu đến cuối luôn giữ vẻ mặt bình thản.

“Về scandal của Từ Tử Thanh, con gái tôi, đó là tin đồn hoàn toàn vô căn cứ, không đúng sự thật.

Nhân đây, tôi xin nghiêm túc bác bỏ tin đồn này.” Một phóng viên có vẻ không kiềm chế được liền đứng bật dậy.

Bảo vệ ở bên cạnh thấy vậy vội vàng đi tới, định bắt anh ta ngồi về vị trí.

https://thuviensach.vn

Từ Tấn Phu lắc đầu ra hiệu cho bảo vệ không được manh động.

Người bảo vệ quay về chỗ cũ, giọng nói của anh chàng phóng viên cũng vang lên: “Scandal liên quan đến Nhã Nhan thì sao? Người bị hại đã gửi đơn kiện tới cơ quan có thẩm quyền, chứng cứ cũng đã được công bố rộng rãi.

Lẽ nào đây cũng là tin đồn vô căn cứ?” Từ Tấn Phu dường như sớm biết phóng viên sẽ hỏi vấn đề này, ông nhanh chóng đưa ra câu trả lời đã có sự chuẩn bị trước: “Chúng tôi cần điều tra kỹ lưỡng mới có thể đưa ra kết luận.

Trước khi có kết luận, tôi sẽ không phát biểu bất cứ ý kiến gì về sự cố dị ứng da của Nhã Nhan.

Tôi mong giới báo chí đừng tùy tiện suy đoán.

Chúng tôi sẽ nhanh chóng cung cấp cho các vị câu trả lời thỏa đáng.” Thái độ đánh chết cũng không thừa nhận của Từ Tấn Phu trước giới truyền thông đủ làm Từ thị mất hết thể diện.

Viêm Lương vẫn đứng gần cửa.

Từ vị trí này, cô như một người ngoài cuộc đứng xem trò cười của thiên hạ.

Trong khi bố cô đã trở thành một thằng hề trên sân khấu.

Từ Tấn Phu là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty, cũng là đại diện lợi ích của các cổ đông.

Vào giây phút này, nhất cử nhất động của ông đã đi ngược lại ý nguyện của các cổ đông.

https://thuviensach.vn

Nếu các cổ đông thất vọng, vị trí chủ tịch của ông liệu còn giữ được bao lâu? Chỉ vì Từ Tử Thanh, ông làm vậy có đáng không? Viêm Lương phát hiện, bây giờ cô có thể hoàn toàn bình tĩnh chấp nhận sự thật, sự thiên vị của bố cô đối với Tử Từ Thanh là không có giới hạn.

Trên sân khấu, Từ Tấn Phu tiếp tục: "Đối với những người bị hại, tôi thay mặt Từ thị thành thật xin lỗi các vị.

Tôi sẽ cố gắng hết sức để bù đắp tổn thất của các vị." Từ Tấn Phu vừa dứt lời, từ phía sau Viêm Lương đột nhiên có mấy người đi vào hội trường.

Dường như bọn họ không phát hiện ra sự tồn tại của Viêm Lương, hùng hổ đi ngang qua cô.

Viêm Lương không thể không chú ý đến bọn họ, bởi ngay cả bước chân của họ cũng thể hiện sự phẫn nộ.

Viêm Lương nhíu mày cảnh giác.

Mấy người mới vào nhanh chóng tiến lại khu vực sân khấu.

Trên sân khấu, Từ Tấn Phu ra hiệu cho thư ký đưa chiếc gậy gỗ cho ông.

Ông đứng thẳng, sau đó cúi đầu.

"Tôi xin lỗi!" Từ Tấn Phu dứt lời liền có một tiếng động vang lên.

Mấy người vừa mới xuất hiện cầm một chiếc xô nhựa chứa chất lỏng màu trắng không biết được làm bằng thứ gì, tạt vào người Từ Tấn Phu vẫn đang trong tư thế cúi người trên sân khấu.

Tất cả những người có mặt ở đó đều sững sờ.

https://thuviensach.vn

Trong khi mọi người vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đàn ông cầm chiếc xô nhựa cất giọng tức giận: “Gương mặt vợ tôi bị các người hủy hoại rồi, bây giờ tôi đem sản phẩm của các người tạt vào mặt các người, xem các người có thể dễ dàng nói câu xin lỗi như thế không? Ngay sau đó, tiếng chụp ảnh không ngừng vang lên, át cả tiếng của người đàn ông kia.

Đám phóng viên đợi suốt buổi chiều, cuối cùng cũng chộp được hình ảnh có giá trị.

Lúc này, đám bảo vệ mới xông lên bắt mấy người gây sự.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, tiếng bấm máy ảnh ngày càng dồn dập.

Trước khi sự việc trở nên mất kiểm soát, Từ Tấn Phu đã được trợ lý dìu về hậu trường.

Viêm Lương vẫn đứng yên, theo dõi tình hình.

Khi cánh cửa thông ra hậu trường khép lại, bóng lưng bố cô biến mất sau cánh cửa, Viêm Lương nở nụ cười nhàn nhạt.

Để bảo vệ thanh danh của Từ Tử Thanh, một người từ trước đến nay rất coi trọng thể diện như Từ Tấn Phu có thể hy sinh cả danh dự của mình...

Viêm Lương quay người bỏ đi, nụ cười trên môi cô nhanh chóng biến mất.Cuộc họp báo buổi chiều tuy có thể giữ thanh danh cho Từ Tử Thanh nhưng khiến tình hình tổng thể của từ thị càng trở nên tồi tệ.

Rất nhiều phóng viên vẫn không chịu ra về, tụ tập ở bên ngoài toà nhà Từ thị.

Viêm Lương phải đi qua cửa thoát hiểm mới có thể rời khỏi công ty.

https://thuviensach.vn

Cô không có cách nào tới bãi đỗ ô tô ở tầng ngầm để lấy xe, đành phải bắt tãi về nhà.

Về đến nhà không có việc làm, Viêm Lương quyết định để dầu óc cô nghỉ ngơi.

Dù cô nghĩ thế nào cũng không tìm ra cách giải quyết triệt để, tất cả công sức bỏ ra trước đó đều trở thành vô dụng.

Viêm Lương ngồi ở ghế sofa xem tivi.

Gần như mở đài nào của thành phố, cô cũng có thể thấy tin tức liên quan đến Từ thị.

Viêm Lương mải xem tivi mà không để ý đến thời gian, lúc ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã gần 8 giò tối.

Viêm Lương nhổm người rút điện thoại trong túi xách đặt trên bàn uống nước.

Cả buổi chiều hôm nay, cô chỉnh điện thoại ở chế độ im lặng.

Nếu có tiến triển mới hoặc thông báo việc quan trọng, người trợ lí sẽ gọi thẳng vào điện thoại bàn ở nhà cô.

Cầm điện thoại, Viêm lương kiểm tra cuộc gọi nhớ.

Gầm một trăm cuộc gọi nhớ,...

nhưng không có số của Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương cau mày bấm số của Tưởng Úc Nam.

Đúc lúc cô nhập xong một dãy số, chuẩn bị nhấn nút gọi đi, trên tivi đột nhiên vâng lên giọng nói của người chủ trì: "Chúng tôi vừa nhận được

https://thuviensach.vn

tin khẩn cấp, CEO của tập đoàn Lệ bạc, Giang..." Ngón tay Viêm Lương bất động.

Cô ngây người mất nửa giây, sau đó quay đầu về phía tivi, đồng thời cầm điều khiển chỉnh to âm lượng "...Tiếp theo là tin tức phóng viên vừa gửi về từ hiện trường..." Người chủ trì nói đến đây, bàn tay cầm diều khiển của Viêm Lương cứng đờ.

Cô ngồi thẳng lưng, dán chặt 2 mắt vào màn hình tivi.

Khi màn hình tivi xuất hiện khuôn mặt của Giang Thế Quân, trong đầu Viêm Lương chỉ nghĩ tới 4 từ: đạo mạo trang nghiêm.

Người đàn ông cáo già này cuối cùng cũng không thể ngồi yên, đích thân ra mặt để làm sáng tỏ mối quan hệ với Từ Tử Thanh? Cũng phải, xảy ra tin đồn tình cảm với thiên kim của công ty đối thủ, 1 cô gái chỉ đáng tuổi con gái mình, đây đâu phải là chuyện vẻ vang gì? Giang Thế Quân đích thân đính chính cũng là điều dễ hiểu. Nhưng khi nghe lời tuyên bố của Giang Thế Quân, Viêm Lương kinh ngạc đến mức trợn trừng hai mắt "Khoảng giữa năm sau, tôi sẽ nghỉ hưu trước thời hạn.

Về người kế nhiệm, tôi đã có 1 ứng cử viên, đó là..." "Từ Tử Thanh".

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 40

"Khoảng giữa năm sau, tôi sẽ nghỉ hưu trước thời hạn. Về người kế nhiệm, tôi đã có một ứng cử viên, đó là..."

"Từ Tử Thanh"

Giang Thế Quân vừa dứt lời, cả hội trường xôn xao.

ống kính camera lia xuống khu vực giới truyền thông, các phóng viên trợn mắt há hốc mồm, không ai là không kinh ngạc. ống kính camera lại chuyển lên sân khấu, gương mặt của Giang Thế Quân bị vô số ánh đèn ma giê chiếu vào, gần như hiện không rõ. Nhưng vẫn có thể thấy khoé miệng ông ta thấp thoáng nụ cười đầy ẩn ý, khó nắm bắt.

Ngồi trước màn hình vô tuyến, Viêm Lương càng nhíu chặt đôi lông mày.

Mãi cho đến khi bên tai vang lên tiếng mở cửa.

Lúc này Viêm Lương mới bừng tỉnh. Tivi đang phát đoạn quảng cáo ban đêm, hoá ra cô đờ người trước màn hình một lúc lâu mà không hề phát giác, buổi họp báo đột xuất của Giang Thế Quân đã kết thúc từ bao giờ.

Viêm Lương quay đầu về phía cửa ra vào.

Đúng lúc Tưởng úc Nam vừa thay xong đôi dép đi trong nhà, anh ngẩng lên liền bắt gặp ánh mắt của Viêm Lương.

Hôm nay cô về nhà sớm đến mức khi về đến nhà, Tưởng Úc Nam rất bất ngờ khi nhìn thấy cô: “Sao hôm nay em về sớm vậy?”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương không có chút tinh thần, cô ôm trán, thậm chí chẳng buồn thở dài. “Dù em làm gì cũng không thể thay đổi tình thế, chi bằng mặc kệ tất cả. Dẫu sao cũng không đến lượt em đi thu dọn bãi chiến trường.”

Tưởng Úc Nam hơi ngẩn người, đi đến bên Viêm Lương, ôm vai cô theo thói quen. “Em bị đả kích gì mà đột nhiên trở nên tiêu cực như vậy?”

Viêm Lương vẫn ngồi trên sofa, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đứng trước mặt. Cô không trả lời câu hỏi của anh mà bỗng giờ hai tay, ôm chặt lấy anh. Cô áp má vào bụng anh, không muốn mở miệng, cũng chẳng có gì để nói, chỉ ôm anh rất chặt. Bây giờ, anh là chỗ dựa duy nhất của cô.

Tưởng Úc Nam dường như chưa bao giờ gặp tình huống như thế này, người anh cứng đờ. Một giây sau, anh đã lấy lại sự bình tĩnh vốn có, đưa tay vuốt tóc Viêm Lương. Lúc này, Viêm Lương mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Việc đàm phán với đám cổ đông Lại Chính Niên có thuận lợi không?” Từ thị đang đối mặt với tình hình rối ren, hỗn loạn. Việc quan trọng nhất bây giờ là ổn định lòng người. Tưởng Úc Nam rõ ràng cũng ý thức sâu sắc điều này. Hôm nay, anh đích thân đi thuyết phục các cổ đông, chắc đạt kết quả tốt nên mới trả lời thoải mái: “Thuận lợi.”

Nghĩ đến việc mình không phải đơn độc chiến đấu, bên cạnh còn có người đồng đội tài giỏi như Tưởng Úc Nam, cuối cùng Viêm Lương cũng có thể buông thõng đôi tay bất lực. Cô ôm gối, ngồi thu mình ở một góc sofa.

Bị Viêm Lương siết chặt, phần eo của Tưởng úc Nam hơi tê cứng. Lúc này, anh mới cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống cạnh cô, nghe giọng nói bình thản của cô: " Tập đoàn Lệ Bạc vừa kết thúc cuộc họp báo đột xuất. Giang Thế Quân chuẩn bị đào tạo Từ Tử Thanh thành người thừa kế."

"Vậy sao?" Ngữ khí của Tưởng úc Nam điềm nhiên như không.

https://thuviensach.vn

Khi câu hỏi ngược lại hời hợt lọt vào tai Viêm Lương, cô lập tức mở to hai mắt, gương mặt đầy vẻ nghi hoặc: "Anh chẳng hề ngạc nhiên chút nào hay sao?"

Tưởng úc Nam cất giọng bình thẩn như thường lệ: "Trên dường về nhà, tôi đã nhận được tin rồi."

Viêm Lương thả lỏng đôi vai cứng đờ. Cũng phải, toàn thế giới đang theo dõi tấn trò hề của Từ Gia, làm sao có thể giấu giếm? Trong lòng Viêm Lương không khỏi tránh nỗi bi ai, cô nhún vai bất lực, tựa đầu vào vai Tưởng úc Nam: "Em nghĩ mãi cũng không hiểu nổi chuyện đó."

Người đàn ông ngồi bên cạnh không hổ là một thầy giáo xuất sắc. Anh giải đáp thắc mắc của cô bằng ngữ khí trầm trầm: "Bố em tuy thiên vị Từ Tử Thanh, nhưng ông ta chưa đến mức hồ đồ. Mặc dù lần này ông đứng ra bảo vệ chị gái em, nhưng trong tương lai, bố em chắc chắn không thể tiếp tục trọng dụng Từ Tử Thanh. Nói cách khác, em đã giành thắng lợi trong cuộc chiến với chị gái em. Từ Tử Thanh tất nhiên cũng biết rõ, cô ta không còn đất dụng võ ở Từ thị. Có lẽ em cũng hiểu tính cách của chị gái. Đối với cô ta, tình thân, tình yêu, tình phụ tử…đều không bằng một chữ “lợi”. Khi không còn hy vọng vào Từ thị, tất nhiên cô ta sẽ tìm chỗ dựa khác. tuy nhiên Giang Thế Quân sẽ không bao giờ bỏ vốn mà không thu lãi. Rốt cuộc ông ta đang mưu tính điều gì ở Từ Tử Thanh?"

Tưởng úc Nam chỉ nói đến đây. Anh đặt một dấu hỏi mang hàm ý sâu xa cho một mệnh đề không có lời giải đáp.

Lão già hồ ly đó muốn gì ở Từ Tử Thanh?

Sự trẻ trung và nhan sắc của cô ta?

Hay là ông ta ngửi thấy mùi vị của đồng loại trên người luôn đặt lợi ích lên hàng đầu như Từ Tử Thanh?

https://thuviensach.vn

Viêm Lương nghĩ mãi không ra manh mối, đành lắc đầu bất lực.

Trong lúc Viêm Lương định đào sâu khả năng khác, Tưởng úc Nam nhẹ nhàng nâng cằm cô, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“So với việc tốn công phí sức nghiên cứu những điều này, chi bằng em đi chuẩn bị nước tắm giúp chồng em còn hơn.” Tưởng Úc Nam ghé sát mặt Viêm Lương, mỉm cười với cô. “Em thấy sao?”

***

Sau khi buổi họp báo đột xuất của tập đoàn Lệ Bạc kết thúc, người ngồi thẫn thờ trước máy thu hình không chỉ có mình Viêm Lương.

Trong căn hộ của Châu Trình.

Phòng khách không bật đèn, ánh sáng phát ra từ màn hình vô tuyến là nguồn sáng duy nhất. Châu Trình ngồi bất động ở đó. Tiếng nhạc quảng cáo trên tivi không hề lọt vào tai anh. ánh đền từ màn hình tivi hắt vào gương mặt anh, càng tôn thêm vẻ nhợt nhạt.

Châu Trình đờ đẫn lôt lúc lâu. Cho đến khi điện thoại di động đổ chuông, anh mới khôi phục lại thần trí.

Thấy hai chữ “Tử Thanh” hiện trên màn hình, Châu Trình vội vàng bắt máy.

Chờ đợi bao lâu, cuối cùng điện thoại cũng kết nối nhưng Châu Trình đột nhiên không biết nói gì. “Chúng ta gặp nhau đi!” Từ Tử Thanh nói.

So với thái độ thản nhiên của Từ Tử Thanh, sự luống cuống của Châu Trình đúng là một trò lố bịch. Anh cố cất giọng bình tĩnh: “Hôm nay anh gọi cả trăm cuộc điện thoại cho em, nhưng em không bắt máy.”

Từ Tử Thanh cố ý bỏ qua đề tài này, nói thẳng: “Gặp anh ở chỗ cũ.”

https://thuviensach.vn

Nói xong Từ Tử Thanh lập tức cúp máy, để lại một mình Châu Trình vẫn ôm điện thoại nghe tiếng tút dài ở đầu dây bên kia. Trong lòng anh dấy lên nỗi thê lương vô bờ bến.

Đây là một quán cà phê sách mở cửa đến một giờ sáng. Thời đi học, Châu Trình thường cùng một cô gái đến nơi này. Họ hay chọn vị trí gần cửa sổ, ngồi suốt buổi chiều. Đến khi ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ hắt vào, anh vẫn chưa muốn về. Bởi người con gái ngồi đối diện anh còn đang cắm cúi nghiên cứu quyển sách tiếng nước ngoài dày cộp.

Bây giờ, quán cà phê vẫn ở đó, vị trí bên cửa sổ vẫn như cũ nhưng cô gái ngồi đối diện anh không còn mang dáng vẻ khiến anh mê đắm như thời niên thiếu. Châu Trình đứng ở cửa quán cà phê một lúc lâu mới cất bước đi vào. Nghe tiếng bước chân, Từ Tử Thanh liền quay lại, nhìn Châu Trình chăm chú cho đến khi anh ngồi xuống vị trí đối diện.

“Em không nghe điện thoại của anh, vì lúc đó em đang ở bên Giang Thế Quân.” Cuối cùng Châu Trình cũng bật cười vì sự ngu xuẩn của mình. “Anh còn tưởng sau khi trải qua những chuyện này, em cần sự an ủi của anh.” Từ Tử Thanh không tỏ thái độ. “Cuối cùng, em đã tìm thấy người đàn ông có thể thỏa mãn tham vọng của em. Chúc mừng em!”

Châu Trình mỉm cười, nụ cười không che dấu nỗi đắng cay. Trong lòng anh còn đắng hơn ly cà phê đen Từ Tử Thanh đã gọi trước cho anh. Dường như Từ Tử Thanh cũng có tâm sự, nhưng cô ta cố kìm nén, chỉ gượng cười quan sát bộ dạng thảm hại của Châu Trình.

“Bố em đã nói rõ, sau này sẽ không giao công ty cho em quản lý. Đã không thể trở thành chủ nhân của Từ thị, chi bằng em cố gắng trở thành nữ chủ nhân tương lai của Lệ Bạc…” Châu Trình chỉ cười cười. Rõ ràng là một nụ cười thản nhiên nhưng khiến người khác cảm thấy xót xa.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Thanh đã khôi phục thái độ kiên quyết, khó lay chuyển thường thấy. "Bây giờ Giang thế Quân là chỗ dựa duy nhất của em, Châu Trình, em biết anh có thể thông cảm cho em"

"..."

Trong không khí trầm mặc, Từ Tử Thanh uống nốt ngụm cà phê đắng ngắt cuối cùng. Uống xong, cô ta nở nụ cười rạng rỡ quen thuộc.

Từ Tử Thanh lấy lại ví da từ túi xách, rút mấy tờ tiền, kẹp vào hóa đơn thanh toán rồi đứng dậy. “Lúc trước em đầu tư thất bại, bất đắc dĩ mới phải dùng đến khoản tiền vốn của Secret. Cám ơn anh đã giúp em che dấu vụ này, thậm chí còn nói dối Viêm Lương. Cám ơn anh! Em đã bù vào khoản thiếu hụt rồi, anh yên tâm!”

Châu Trình giật mình. “Em lấy đâu ra số tiền lớn như vậy?”

Từ Tử Thanh quay người bỏ đi, dùng bóng lưng để trả lời câu hỏi của Châu Trình,

Châu Trình từng vô số lần đứng yên một chỗ để dõi theo bóng Từ Tử Thanh, lần này có lẽ là lần cuối cùng. Từ ngày mai, anh không còn giá trị lợi dụng đối với Từ Tử Thanh, cũng không còn lí do gặp cô ta nữa.

***

Ngày đầu tiên sau khi kết hôn, Viêm Lương bị đám phóng viên truy đuổi đến mệt bở hơi tai.

Ngày thứ hai sau khi kết hôn, sáng sớm vừa tỉnh giấc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là trải qua một ngày tồi tệ đến cùng cực, hôm nay chắc sẽ không xảy ra chuyện tồi tệ hơn đấy chứ? Đúng lúc này, sau lưng cô vang lên một giọng nói quen thuộc. “Mới sáng sớm đã ngây ngốc rồi!”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương quay đầu, Tưởng Úc Nam đã thức từ lâu, nhìn cô bằng ánh mắt tỉnh táo. “Chào buổi sáng!” Viêm Lương vừa nói vừa nhoài người hôn lên môi anh. Đã có nụ hôn buổi sáng, Tưởng Úc Nam tất nhiên không chần chừ thêm dù chỉ một phút.

Anh ngồi dậy, xuống giường, đi vào phòng vệ sinh. Đến cửa phòng vệ sinh, Tưởng Úc Nam đột nhiên nhớ ra một chuyện. Anh quay đầu, nói với Viêm Lương: “Vừa rồi có người gọi điện đến máy bàn tìm em.” Viêm Lương “ờ” một tiếng. Cô cho Tiểu Lương, trợ lý của cô số điện thoại bàn ở nhà. Mới sáng sớm đã gọi điện, chắc trợ lý có việc quan trọng cần báo cáo.

“Tiểu Lương gọi đến phải không?” Viêm Lương lập tức ngồi dậy, đầu óc cô trở nên căng thẳng ngay tức thì. “Cô ấy nói gì thế?” Đáy mắt Tưởng Úc Nam ẩn giấu điều gì đó, bởi anh đứng hơi xa nên Viêm Lương không nhìn rõ.

Sau đó, cô nghe thấy anh thốt ra ba từ: “Là Lộ Chinh.”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 41

“Là Lộ Chinh.”

Không hiểu sao Viêm Lương có thể nhận ra vẻ dữ tợn của người đàn ông đối diện qua giọng nói vô cùng bình thản của anh. Cảm nhận này như ảo giác bao trùm người cô vài giây. Cho đến khi Tưởng Úc Nam điềm nhiêm quay người đi vào phòng vệ sinh, Viêm Lương mới định thần, vội vàng lên tiếng: “Anh ta nói gì thế?”

Nghe câu hỏi của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bất giác dừng lại. Anh chau mày hồi tưởng. Dường như nghĩ đến chuyện gì đó rất buồn cười, anh nhếch mép, cất giọng mỉa mai: “Anh ta nói anh ta về nước vì chuyện của Viêm tiểu thư. Anh ta muốn gặp Viêm tiểu thư để bàn chuyện cụ thể.”

Khi Viêm Lương để tâm quan sát, nụ cười mỉa mai trên khóe miệng Tưởng Úc Nam đã biến mất hoàn toàn, không lưu lại chút dấu vết.

Viêm Lương không có thời gian nghĩ ngợi. Tuy tối qua cô luôn miệng nói, sẽ không hao công tốn sức đi thu dọn bãi chiến trường Từ thị, nhưng bây giờ, trong đầu cô chỉ có lời cam kết ba ngày với Lộ Chinh. Viêm tiểu thư nói một đằng nghĩ một nẻo lập tức nhảy xuống giường, còn không kịp đi dép lê, cứ thế chạy chân trần ra phòng khách. Cô nhấc điện thoại bàn, tìm số Lộ Chinh vừa gọi đến rồi bấm máy.

Điện thoại được kết nối, đối phương còn chưa kịp mở miệng, Viêm Lương đã sốt ruột lên tiếng trước. “Lộ tổng, tôi là Viêm Lương.”

Lộ Chinh sớm biết cô sẽ gọi điện, không hề tỏ ra ngạc nhiên. Nghe giọng nói khiêm nhường và khẩn thiết của Viêm Lương, anh cũng rất quả

https://thuviensach.vn

quyết, nói ngay: “Tôi vẫn đang trên đường cao tốc, khoảng hai mươi phút nữa mới vào thành phố.”

Đường cao tốc sân bay?

Viêm Lương không ngờ Lộ Chinh vẫn chưa về đến nhà, lẽ nào anh vừa xuống sân bay đã gọi điện cho cô?

Ngẫm lại mới thấy buồn cười, thậm chí còn hơi xấu hổ, trước đó cô luôn tỏ ra lạnh nhạt với Lộ Chinh, đặc biệt là lần Từ Tấn Phu mời anh đến nhà ăn cơm, bây giờ thời thế thay đổi, cô phải hạ mình cầu xin giúp đỡ của anh. Cô thậm chí mong Lộ Chinh ân cần, niềm nở với cô một chút. Tất nhiên cô cũng tỏ ra nhún nhường. “Bây giờ tôi sẽ đến trụ sở của Minh Đình đợi anh.”

Viêm Lương nói xong định cúp máy. Lộ Chinh đột nhiên lên tiếng: “Tôi vẫn chưa ăn sáng. Lát nữa gặp cô ở nhà hàng.”

“Nhà hàng nào cơ?”

Lộ Chinh im lặng một, hai giây, dường như đang liên tưởng tới một chuyện thú vị. Anh khẽ cười: “Trước đây, Viêm tiểu thư từng thuê người theo dõi hành tung của tôi đúng không? Chắc cô cũng biết rõ tôi thích ăn sáng ở nhà hàng nào nhất.”

Nói xong, Lộ Chinh tắt máy. Viêm Lương đứng cạnh sofa hồi tưởng mấy giây. Cô lập tức bừng tỉnh, chạy như bay về phòng ngủ.

Sau khi đánh răng, rửa mặt với tốc độ nhanh nhất, Viêm Lương lao vào phòng thay đồ. Tưởng Úc Nam đang đứng thắt cà vạt trước gương, nghe thấy tiếng động, quay đầu liếc Viêm Lương một cái. “Người nào hôm qua mới nói không muốn dính dáng đến những việc này?”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương vừa thay bộ váy công sở, đang kiễng chân tìm giày cao gót trong tủ giầy. “Đây là tâm huyết ba đời của nhà họ Từ chúng em, không phải muốn bỏ là có thể từ bỏ.”

Nói xong, Viêm Lương cũng tìm thấy đôi giày. Một tay cô xách giày, một tay với áo khoác ngoài trên mặc rồi chạy thẳng ra khỏi phòng thay đồ.

Mới chạy vài bước, Viêm Lương chợt nghĩ tới một việc chưa làm. Cô vội vàng quay lại, chạy đến trước mặt Tưởng Úc Nam. Cô giơ tay kéo cà vạt của anh rồi kiễng chân, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, hôn lên môi anh và nháy mắt. “Ông xã cố lên!”

Tưởng Úc Nam ngẩn người rồi mỉm cười. “Bà xã cố lên!”

Tưởng Úc Nam dõi theo bóng lưng Viêm Lương cho đến khi cô hoàn toàn biến mất, mới quay lại thắt cà vạt. Áo vest của anh dừng lại ở dãy áo vest, tay lướt qua một lượt như muốn chọn chiếc phù hợp. Đúng lúc này…

Phòng thay đồ vốn rất tĩnh mịch bỗng vang lên tiếng động lớn, báo hiệu cơn giận dữ chợt bùng nổ không hề báo trước của người đàn ông.

“Bịch!”

Một loạt tiếng “bịch, bịch” vang lên, một nửa dãy áo vest bị Tưởng Úc Nam ném mạnh xuống đất. Tiếp theo là tiếng động cực lớn.

Tưởng Úc Nam tung một nắm đấm cực mạnh vào chiếc gương treo tường. Đó là một cú đấm tàn nhẫn, cứng rắn, không chút kiềm chế. Khi mặt gương bị vỡ cũng là cảm giác đau đớn truyền qua bàn tay đầy máu của anh, đột kích vào từng huyết quản, đến tận trái tim anh.

Trên mỗi mảnh gương vỡ đều có hình bóng của Tưởng Úc Nam.

Hình bóng không trọn vẹn…

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đến một nhà hàng trực thuộc tập đoàn Minh Đình. Nhân viên phục vụ có lẽ đã nhận được thông báo, tươi cười chào đón cô: “Chào buổi sáng, Viêm tiểu thư!” Sau đó, anh ta dẫn cô đi tới chiếc bàn ăn đã được chuẩn bị từ trước.

Nhìn quyển thực đơn đặt bên cạnh, Viêm Lương xua tay: “Đợi Lộ tổng đến rồi tôi gọi món sau!”

Nhân viên phục vụ mỉm cười lễ độ. “Lộ tổng nói, Viêm tiểu thư có thể dùng bữa trước.”

Viêm Lương đang sốt ruột, làm gì có tâm trạng ăn uống. Cô chỉ gọi một ly cà phê rồi trả lại quyển thực đơn cho nhân viên phục vụ.

Khi cà phê được đưa lên, Viêm Lương cũng chẳng để ý, cô không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay.

Hơn mười phút sau, cuối cùng Lộ Chinh cũng xuất hiện.

Vừa vào cửa, Lộ Chinh liền nhìn thấy một người phụ nữ đang cúi đầu nhìn đồng hồ.

Anh chợt dừng bước rồi đi nhanh về phía Viêm Lương.

Phát hiện ra Lộ Chinh, Viêm Lương lập tức mỉm cười với anh.

“Cô đợi lâu rồi phải không?” Lộ Chinh vừa nói vừa ngồi xuống. “Tôi tranh thủ về nhà tắm rửa, thay quần áo, chắc không đến muộn quá đấy chứ?”

Đây là một người đàn ông coi trọng vẻ bề ngoài. Viêm Lương lắc đầu tỏ ý không để bụng. Lộ Chinh chịu gặp mặt, cô đã vô cùng cảm kích, làm sao dám trách tội anh.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương bất giác cắn môi. Sau khi hạ quyết tâm, cô đứng dậy, cúi gập người chín mươi độ trước Lộ Chinh. “Sự cố của Nhã Nhan lớn đến mức đã vượt khỏi tầm kiểm soát của tôi. Hôm qua, tôi hứa với anh có thể giải quyết trong ba ngày. Thật ra, tôi đã đánh giá quá cao bản thân, đánh giá thấp tình hình. Tôi xin lỗi!”

Nói đến đây, Viêm Lương cố ý dừng lại, chờ Lộ Chinh tỏ thái độ. Không biết anh sẽ cười nhạo, tức giận bỏ đi hay lưỡng lự có nên cho cô thêm một cơ hội?

Nhưng Lộ Chinh có vẻ muốn nghe cô nói hơn, anh tiếp tục im lặng. Viêm Lương chỉ có thể cúi đầu, nói tiếp: “Tôi biết lần này tôi đã thất bại, không thể xoay chuyển tình thế, nhưng tôi vẫn muốn xin Lộ Tổng cho tôi thêm một chút thời gian, cho Nhã Nhan thêm một cơ hội…:

“Ai nói cô thất bại?” Lộ Chinh đột ngột cắt ngang.

Viêm Lương ngây người. Dù vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu nhưng cô có thể thấy Lộ Chinh đứng dậy.

Anh không chỉ đứng dậy mà còn giúp Viêm Lương cầm áo khoác của cô vắt lên thành ghế. Viêm Lương đứng thẳng người, nhìn Lộ Chinh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lộ Chinh đưa áo khoác cho cô, hất cằm về phía cửa ra vào, ra hiệu cô đi theo anh.

Viêm Lương càng cảm thấy khó hiểu, “Chúng ta đi đâu?”

“Ăn brunch[1].” Lộ Chinh không giải thích nhiều. Nói xong, anh liền sải bước dài ra cửa.

[1] Brunch: Bữa ăn giữa bữa sáng và bữa trưa.

https://thuviensach.vn

Thấy Lộ Chinh mỗi lúc một xa dần, Viêm Lương chỉ còn cách đi theo. Không bao lâu sau, Viêm Lương cùng Lộ Chinh đến một nhà hàng brunch nổi tiếng trong thành phố. Nhà hàng này chỉ cách nhà hàng của Minh Đình chưa đến năm phút đi bộ. Bữa ăn ở đây được phục vụ theo hình thức tự chọn, thu hút không ít người có tiền và giới doanh nhân của thành phố. Đồ ăn ngon là một trong những nguyên nhân khiến nhà hàng luôn đông khách, nhưng quan trọng nhất là đám doanh nhân có thể vừa tranh thủ ăn uống vừa đàm phán những phi vụ làm ăn lớn.

Nhìn thấy họ, nhân viên phục vụ liền nở nụ cười tươi. “Lộ tiên sinh!”

Đây không phải lần đầu tiên Viêm Lương tới nhà hàng này, cô cũng biết một bữa ăn ở đây có thể tạo cơ hội làm ăn vô hạn. Viêm Lương dường như đoán ra mục đích của Lộ Chinh khi anh đưa cô đến nơi này.

Lộ Chinh liếc Viêm Lương, sau đó anh hơi gập cánh tay lại. Đây là hành động ám chỉ rõ ràng, Viêm Lương hiểu ý, cô ngập ngừng một chút mới khoác tay Lộ Chinh.

Hai người khoác tay nhau đi vào nhà hàng.

Lộ Chinh và Viêm Lương xuất hiện, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Khách của nhà hàng đang trò chuyện vui vẻ bỗng nhiên im bặt. Trên mặt mỗi người dường như đều viết một câu nghi vấn: “Cô gái bên cạnh Lộ Chinh là nhị tiểu thư của Từ gia đang dính scandal?”

Viêm Lương đảo mắt quanh nhà hàng một lượt, nhìn thấy không ít người quen. Trong đó, người đàn ông ở gần cô và Lộ Chinh nhất chính là Đinh Thần Hải, nhà phân phối mỹ phẩm lớn nhất cả nước.

Sau khi xảy ra vụ dị ứng da, trị giá số hàng Nhã Nhan bị dỡ khỏi hệ thống cửa hàng bán lẻ của Đinh Thần Hải trong phạm vi toàn quốc đã lên đến chục triệu nhân dân tệ.

https://thuviensach.vn

Rơi vào hoàn cảnh này, Viêm Lương vô thức càng nắm chặt cánh tay Lộ Chinh. Nhưng khi cô khó khăn lắm mới lấy được dũng khí để diễn tốt màn kịch, Lộ Chinh đột nhiên dừng bước.

"Trước khi đánh cược danh tiếng của Lộ gia để giúp cô chuyển bại thành thắng, tôi muốn hỏi cô một chuyện riêng tư." Lộ Chinh nói.

Tâm trạng của Viêm Lương sớm đã không thể dùng từ "thấp thỏm" để hình dung. Cùng Lộ Chinh xuất hiện trước công chúng, có nghĩa cô đã tỏ rõ lập trường với các đối thủ và đồng minh: Từ thị sẽ không sụp đổ. Ít nhất vào thời điểm này, có sự hậu thuẫn của Minh Đình, Từ thị sẽ đứng vững. Chính vì vậy, khi Lộ Chinh đường đột nêu ra vấn đề, Viêm Lương cảm thấy bất an. "Gì cơ?"

Lộ Chinh ngập ngừng, có vẻ khó mở miệng, nhưng ngay sau đó, anh nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường. "Quan hệ giữa cô và Tưởng Úc Nam… dường như thân mật hơn suy đoán của tôi?"

Viêm Lương ngẩn người. Sau khi định thần, cô quay sang nhìn Lộ Chinh.

Bắt gặp vẻ mặt của người phụ nữ bên cạnh, Lộ Chinh lờ mờ có câu trả lời. Hai người im lặng, mắt đối mắt. Một giây… Hai giây… Ba giây…

Lộ Chinh đột nhiên mỉm cười. "Thôi khỏi, tôi không nên hỏi thì hơn."

Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi mở miệng: "Tôi…"

Lộ Chinh liền cắt ngang: "Nếu cô nói ra, tôi chỉ sợ sẽ không thể kiềm chế, lập tức quay đầu bỏ đi."

Lời cảnh cáo rất có hiệu lực, Viêm Lương im lặng ngay tức thì.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh dường như hài lòng với phản ứng của Viêm Lương. Anh mỉm cười, cùng cô đi về phía Đinh Thần Hải.

Đinh Thần Hải đứng dậy, nhiệt tình chào hỏi: “Chào Lộ tổng! Chào…” Ông ta cố ý dừng lại, rời ánh mắt sang người phụ nữa bên cạnh Lộ Chinh. “…Viêm tiểu thư!”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đinh Thần Hải đứng dậy, nhiệt tình chào hỏi: “Chào Lộ tổng! Chào…” Ông ta cố ý dừng lại, rời ánh mắt sang người phụ nữa bên cạnh Lộ Chinh. “…Viêm tiểu thư!”

“Hóa ra hai người biết nhau à?” Biểu hiện ngạc nhiên của Lộ Chinh thành thực đến mức không chê vào đâu được.

Tất nhiên Viêm Lương cũng ra sức phối hợp, cô mỉm cười lịch sự với Đinh Thần Hải. Không đợi Viêm Lương lên tiếng giải thích, Đinh Thần Hải nhanh chóng trả lời: “Hệ thống cửa hàng mỹ phẩm của công ty tôi tháng trước mới nhập một lô hàng Nhã Nhan rất lớn. Tôi và Viêm tiểu thư cũng có thể coi là chỗ quen biết.”

Đinh Thần Hải vừa nói vừa đưa Viêm Lương và Lộ Chinh đi sâu vào bên trong nhà hàng. Trong nhà hàng xếp một dãy bàn dài với đồ ăn các loại. Thức ăn đựng trong bát, đĩa bằng gốm sứ trông rất ngon, đẹp mắt. Trên mỗi bàn ăn đều đặt một lọ hoa hồng tươi. Một số thực khách ngồi ở bàn ăn tròn, số đông khác đứng bên cạnh chiếc bàn dài, vừa gắp đồ ăn vào đĩa vừa trò chuyện với đối tác hoặc bạn bè. Bầu không khí khá vui vẻ, thoải mái.

Viêm Lương nhanh chóng hòa nhập với họ. Những vị khách có mặt lập tức thu lại ánh mắt kinh ngạc. Bọn họ gật đầu chào hỏi Lộ Chinh và người phụ nữ đi cùng anh.

Viêm Lương cũng cố gắng tỏ ra lịch sự, niềm nở. Cô vừa gắp miến cua bỏ vào đĩa, Đinh Thần Hải đã không kìm được, hỏi dò: “Tôi còn tưởng

https://thuviensach.vn

bây giờ Viêm tiểu thư bận rộn lắm, không ngờ có thể gặp cô ở đây.”

Nhắc đến công việc là Viêm Lương thực sự đau đầu, nhưng cô không thể hiện ra mặt, chỉ nở nụ cười nhạt với Đinh Thần Hải: “Từ thị chúng tôi thật ra vẫn hoạt động bình thường. Tại giới truyền thông có bé xé ra to nên mọi người mới tưởng sự việc rất nghiêm trọng.”

Lộ Chinh vừa gắp salad cho Viêm Lương vừa tiếp lời, giọng có vẻ hơi bất lực, nhưng cũng có vẻ yêu thương chiều chuộng: “Cô ấy lúc nào mà chẳng ung dung, thong thả! Các cơ quan chính quyền chưa có kết quả điều tra, đã không ít đại lý rút hết sản phẩm của Nhã Nhan, vậy mà cô ấy vẫn không coi là gì cả. Còn có thời gian cùng tôi đến đây ăn sáng.”

Câu nói “vô ý” của Lộ Chinh dường như tác động không nhỏ đến Đinh Thần Hải. Đinh Thần Hải đang gắp một miếng chanh lên đĩa liền dừng lại, bỏ miếng chanh về chỗ cũ. Ông ta nhíu mày, suy tư vài giây rồi hỏi Lộ Chinh: “Nói như vậy, các quầy mỹ phẩm của Nhã Nhan ở Minh Đình Square vẫn bày bán bình thường?”

Đinh Thần Hải “cắn câu”, Viêm Lương như mở cờ trong bụng, lập tức tiếp lời: “Thật ra Nhã Nhan…”

Đúng lúc này, Lộ Chinh liếc cô một cái. Viêm Lương biết ý liền im lặng, giao quyền phát ngôn cho Lộ Chinh.

Lộ Chinh từ tốn lên tiếng: “Lô hàng có vấn đề về chất lượng đã bị Từ thị thu hồi từ lâu. Không biết khâu nào làm ăn tắc trách, để hàng tuồn ra ngoài thị trường cấp thấp nên mới gây ra sự cố lần này. Về lý mà nói, các đại lý nhập hàng theo con đường chính thức không thể có tình trạng kém chất lượng. Thần Hải, ngài thấy tôi nói có đúng không?

Đinh Thần Hải chỉ cười cười. Ông ta không tỏ thái độ rõ ràng nhưng khẩu vị của ông ta đột nhiên kém hẳn. Viêm Lương chậm rãi chọn thức ăn bên chiếc bàn dài, quay lại nhìn thấy đĩa thức ăn của Đinh Thần Hải vẫn

https://thuviensach.vn

trống không, cô lịch sự hỏi thăm: “Đinh tiên sinh, ngài không muốn ăn sao?”

Bấy giờ Đinh Thần Hải mới định thần, cặp lông mày của ông ta dãn ra, mỉm cười với Lộ Chinh và Viêm Lương. “Hai vị thứ lỗi, tôi cần gọi một cuộc điện thoại khẩn cấp, tôi ra ngoài một lát.”

Viêm Lương không rõ có phải Đinh Thần Hải đã thay đổi cách nhìn về Nhã Nhan hay không nên không dám thở phào nhẹ nhõm.

Giọng nói trầm trầm của Lộ Chinh chợt vang lên bên tai cô: “Tôi đoán ông ta đi gọi điện thoại ra lệnh bày bán sản phẩm Nhã Nhan như cũ.”

Viêm Lương quay sang Lộ Chinh, nhún vai. “Hy vọng là vậy!”

Trong vòng nửa tiếng, Lộ Chinh giới thiệu Viêm Lương với không ít khách hàng. Sau khi đi một vòng, cô mới được thảnh thơi một chút, phản ứng đầu tiên của cô là muốn thoát khỏi ánh mắt dò xét của mọi người. Cô nói với Lộ Chinh: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát”, rồi lập tức rời khỏi chỗ ngồi.

Trốn vào nhà vệ sinh, cuối cùng Viêm Lương cũng được yên tĩnh. Cô dùng điện thoại để kiểm tra tình hình cổ phiếu của Từ thị hôm nay, không khỏi kinh ngạc khi cổ phiếu không tụt đến mức sàn như cô dự đoán. Thậm chí có thời điểm, giá cổ phiếu còn tăng nhẹ. Viêm Lương xem kĩ thời gian cổ phiếu tăng, đó là sau khi cô cùng Lộ Chinh xuất hiện ở nhà hàng không lâu… Viêm Lương hy vọng đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Khi Viêm Lương bỏ điện thoại vào túi xách, chuẩn bị rời đi, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng giày cao gót nện cồm cộp trên nền nhà.

Viêm Lương còn chưa kịp mở cửa đi ra ngoài, bỗng nghe thấy tiếng trò chuyện của hai người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay, thị trường chứng khoán vừa mở cửa, cổ phiếu của Từ thị lại tiếp tục giảm, sao cô ta còn rảnh rỗi đến đây ăn uống nhỉ?”

“Con gái của Từ gia đúng là ghê thật! Thấy cô chị câu được ông già của tập đoàn Lệ Bạc, cô em không nhịn nổi, liền ra tay quyến rũ công tử của Lộ gia.”

“Ngẫm lại mới thấy cô ta cũng đáng thương thật! Đường đường là thiên kim tiểu thư, vậy mà rơi vào hoàn cảnh phải bán thân cầu vinh…”

“Rơi vào hoàn cảnh gì chứ? Không biết chừng Viêm tiểu thư người ta lại rất mong ấy chứ!”

Viêm Lương im lặng lắng nghe. Cô định trốn trong đó thêm một lúc nhưng nghĩ lại, cô lập tức thay đổi ý định, mở cửa, ngẩng cao đầu đi ra ngoài.

Nhìn thấy Viêm Lương, hai người phụ nữ đang đứng trước bồn rửa mặt liền tròn mắt. Viêm Lương điềm nhiên như không nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ. Một trong hai người cười cười với cô.

Viêm Lương cũng mỉm cười lại. Vừa cười cô vừa nói: “Có một tôn giáo cho rằng, những kẻ thích đặt điều sau khi chết sẽ bị cắt lưỡi và đày xuống địa ngục. Hy vọng các cô không phải tín đồ của tôn giáo đó.”

Nhìn thấy gương mặt cứng đờ của đối phương, Viêm Lương hơi nhíu mày, quay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi cánh cửa nhà vệ sinh khép lại phía sau lưng, Viêm Lương đứng bất động vài giây. Cô hít một hơi thật sâu rồi mới quay lại nhà hàng, tiếp tục đối diện với những ánh mắt không mấy dễ chịu của đám người đó. Khi đến bên Lộ Chinh, Viêm Lương đã lấy lại vẻ bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh tinh ý nhận ra vẻ mặt không vui của Viêm Lương. Anh lặng lẽ dùng tay vẽ hình mặt cười trong không trung. Viêm Lương dẩu môi vẻ không cam tâm tình nguyện, nhưng cuối cùng cô vẫn nhếch miệng theo chỉ thị của anh.

Hai người đi về đầu bên kia của chiếc bàn dài. Khi Viêm Lương đi qua một người đàn ông đang ngồi đọc báo trên chiếc bàn ăn tròn, đúng lúc anh ta nhướng mắt, tình cờ nhìn thấy cô. Ánh mắt của anh ta hơi thay đổi, lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng khi bắt gặp Lộ Chinh ở bên cạnh cô, anh ta lập tức che dấu sự kinh ngạc, gấp tờ báo, đứng dậy. “Lộ tiên sinh!”

Viêm Lương liếc qua tờ báo.

Bức ảnh Từ Tấn Phu bị hắt thứ chất lỏng màu trắng tại buổi họp báo chiều qua chiếm một diện tích lớn trên mặt báo. Dù người đàn ông này cố ý gấp đôi tờ báo nhưng Viêm Lương vẫn có thể nhìn ra tấm ảnh.

“Chẳng phải anh đang đi nghỉ ở nước ngoài sao?” Anh ta hỏi.

Viêm Lương không biết người đàn ông này là ai, nhưng dường như Lộ Chinh có mối quan hệ khá thân thiết với anh ta. Anh trả lời: “Trong nhà xảy ra chút việc nên tôi về sớm hơn dự định.”

Trong nhà?

Thời gian gần đây Lộ gia rất yên bình, vậy từ “nhà” mà Lộ Chinh nói là ám chỉ…

Người đàn ông lập tức liếc nhìn Viêm Lương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Viêm tiểu thư của Từ thị được Lộ công tử coi là “người nhà”. Lộ Chinh vẫn thản nhiên, giới thiệu với Viêm Lương với anh ta: “Đây là Lâm Thụy của công ty chứng khoán Phương Đại. Đây là…”

https://thuviensach.vn

Không đợi Lộ Chinh nói hết câu…

“Tôi biết, là thiên kim của Từ gia.” Lâm Thụy giơ tay về phía Viêm Lương. “Viêm tiểu thư, nghe danh cô đã lâu!”

Thấy Lộ Chinh nhìn mình bằng ánh mắt khích lệ, Viêm Lương không hề do dự, bắt tay Lâm Thụy.

Lộ Chinh có ý đồ riêng nên mới sắp xếp để Viêm Lương tay bắt mặt mừng thân mật với nhân vật có tiếng trong giới chứng khoán, cô chỉ cần phối hợp là được. Sau đó, Lộ Chinh ra ngoài nhận một cuộc điện thoại. Khi quay lại, anh cắt ngang cuộc trò chuyện vui vẻ giữa Viêm Lương và Lâm Thụy: “Thật ngại quá, tôi còn một số công chuyện phải đi trước!”

Lâm Thụy lịch sự gật đầu với Viêm Lương. “Hẹn gặp cô lần sau!”

Viêm Lương đi theo Lộ Chinh ra ngoài nhà hàng mới mở miệng hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Cô có hứng thú tham quan trung tâm thương mại thế giới Minh Đình đang xây dựng không?”

Viêm Lương thực lòng muốn ở lại nhà hàng nói chuyện với Lâm Thụy hơn. Cô biết Lâm Thụy có rất nhiều khách hàng lớn, mỗi người bỏ ra một số vốn đầu tư nhỏ mua cổ phiếu của Từ thị cũng đủ giúp cô lật ngược thế cờ. Chỉ cần giá cổ phiếu của Từ thị giữ ổn định một, hai ngày, cộng thêm thanh thế Lộ Chinh tạo ra cho cô, nhiều khả năng Nhã Nhan sẽ thoát ra khỏi tình cảnh tồi tệ hiện nay.

“Đến đó làm gì?” Viêm Lương vừa lưu luyến quay lại phía nhà hàng vừa hỏi.

“Đổi chỗ khác, diễn lại màn vừa rồi.” Lộ Chinh trả lời.

https://thuviensach.vn

Trung tâm thương mại thế giới Minh Đình là dự án đầu tư lớn nhất của M cho đến thời điểm này. Dự án cũng được chính phủ coi là công trình trọng điểm, sau khi hoàn thành sẽ trở thành CBD[2] lớn nhất thành phố.

[2] CBD viết tắt của từ Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.

Tuy đang trong quá trình xây dựng nhưng các khu vực riêng biệt như khu mua sắm, giải trí, tòa nhà văn phòng và phố đi bộ khép kín đã sơ bộ hình thành.

Lộ Chinh đi theo người phụ trách thị sát trung tâm mua sắm, giải trí. Một số phóng viên đi theo anh lấy tin, bọn họ tất nhiên tỏ ra hiếu kỳ khi thấy Viêm Lương xuất hiện bên cạnh Lộ Chinh. “Lộ Tổng, quan hệ giữa anh và Viêm tiểu thư…”

Trợ lý của Lộ Chinh định cắt ngang câu hỏi của phóng viên nhưng thấy Lộ Chinh không tỏ ra tức giận, anh ta lặng lẽ đứng sang một bên. Trong khi đó, Lộ Chinh vẫn không dừng bước, anh vừa đi vừa nói: “Nhãn hiệu dược mỹ phẩm Thảo bản tập của Nhã Nhan sẽ đặt cửa hàng đầu tiên tại nơi này. Hôm nay có thời gian rảnh rỗi nên tôi đưa cô ấy đến đây xem.”

Vừa dứt lời, Lộ Chinh dừng bước. Anh quay sang Viêm Lương chỉ tay về khoảng đất trống cách đó không xa. “Chỗ đó dành riêng cho Thảo bản tập, vị trí đẹp nhất…”

Không chỉ đám phóng viên kinh ngạc, ngay cả Viêm Lương cũng ngẩn người. Lộ Chinh nháy mắt mỉm cười, dáng vẻ rất trìu mến.

Tiếng chụp ảnh “tách tách” liên tục vang lên. Máy ảnh của phóng viên sẽ lưu lại khoảng khắc này. Gương mặt người đàn ông đầy vẻ cưng chiều, còn người phụ nữ thì tỏ ra bất ngờ, luống cuống.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đâu chỉ luống cuống. Anh chàng Lộ công tử này có vẻ đóng kịch hơi thái quá, khi quay lại ô tô, Viêm Lương không kìm được, lên tiếng hỏi: “Tại sao anh lại giúp tôi?”

Lộ Chinh cúi đầu xem tin tức trên điện thoại. Xem xong anh mới ngẩng lên nhìn Viêm Lương nhưng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: “Phóng viên này không tồi, chụp ảnh tôi còn đẹp hơn ảnh bìa trên tạp chí tài chính lần trước.”

Viêm Lương liếc qua điện thoại của anh, cô không ngờ tin tức cô và Lộ Chinh đi thăm công trường trung tâm thương mại Minh Đình được đăng tải nhanh như vậy. Cô thu lại ánh mắt, hỏi một lần nữa: “Tại sao?”

Trình độ đánh trống lảng của Lộ Chinh rõ ràng không ăn thua với Viêm Lương. Lộ Chinh tựa như không nghe thấy câu hỏi của Viêm Lương, trầm ngâm rồi lên tiếng: “Nếu đã không thể cứu vãn sai lầm trong quá khứ, chi bằng cho bọn họ một tương lai tốt đẹp, để các đối tác nhìn thấy tia hy vọng, bọn họ sẽ kiên định ủng hộ cô.”

Tuy nhiên, câu trả lời không đúng trọng tâm của Lộ Chinh không thể gạt bỏ sự cố chấp của người phụ nữa này. Anh không trả lời, cô lại hỏi lần nữa: “Tại sao?”

Tại sao ư?

Lộ Chinh suy nghĩ một lúc, sau đó anh tủm tỉm cười. “Có lẽ vì tôi yêu…” Anh cố ý dừng lại, khiến toàn thân Viêm Lương căng ra trong chốc lát. Cuối cùng, anh vẫn cười cười, một lúc sau mới từ tốn nói: “… yêu cảm giác làm Chúa cứu thế.” Nói xong, không đợi phản ứng của Viêm Lương, anh lại cúi đầu lướt web, xem ảnh chụp chung của hai người.

Cùng lúc đó, người lên mạng xem ảnh và tin tức không chỉ có mình Lộ Chinh.

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng gõ cửa, Tưởng Úc Nam mới rời mắt khỏi màn hình vi tính, lạnh nhạt nhìn về phía cửa ra vào.

Vừa vào phòng, thư ký Lý liền phát hiện ra điều khác lạ. Là người thân tín ở bên cạnh Tưởng Úc Nam nhiều năm, anh ta dễ dàng nhận ra một tia không bình thường ẩn giấu sau ánh mắt bình tĩnh của Tưởng Úc Nam.

Thư ký Lý ngập ngừng vài giây mới lên tiếng: “Giang Thế Quân tiên sinh đến rồi ạ!”

“Mời ông ta vào!” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa tắt trang web. Hình ảnh đôi nam nữ từ tướng mạo, dáng vẻ và khí chất đều rất xứng đôi trong bài báo biến mất khỏi màn hình máy tính ngay tức thì…

https://thuviensach.vn

Chương 43

Sau khi tạm biệt Lộ Chinh, Viêm Lương về đến nhà mà vẫn chưa tới ba giờ chiều. Thị trường chứng khoán vẫn đang hoạt động. Một điều an ủi là cổ phiếu của Từ thị không tiếp tục rớt giá mà vẫn giữ xu thế tăng nhẹ cho đến lúc sàn chứng khoán đóng cửa. Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, tạm thời cô đã có cái để nói với các cổ đông.

Sự kiện Từ Tấn Phu làm trái quyết định của các cổ đông, khăng khăng bảo vệ Từ Tử Thanh khiến Từ gia mất hết danh dự trong hội đồng quản trị. Mặc dù mối quan hệ với Từ Tấn Phu rất tồi tệ nhưng bà Viêm vẫn đích thân ra mặt, đi thuyết phục một số đại cổ đông trước đây vì nể ông ngoại Viêm Lương mới đầu tư cổ phần, nên mới tạm thời giữ được uy tín đang trong tình trạng nguy khốn của Từ gia.

Ngẫm lại mới thấy nực cười, cuối cùng mẹ con Viêm Lương lại là người gánh trách nhiệm của Từ gia, gồm những việc làm sai trái của Từ Tử Thanh. Thậm chí, cô vì chuyện này mà phải trả một cái giá không nhỏ.

Trong tương lai, Nhã Nhan và Secret vẫn cần nguồn vốn đầu tư, nếu các cổ đông cố tình không phê chuẩn… Viêm Lương không dám nghĩ tiếp, dù sao cũng không chỉ có việc này khiến cô buồn phiền.

Cả ngày hôm nay, Viêm Lương không đến công ty. Tuy thoát khỏi sự đeo bám của các phóng viên chầu chực bên ngoài tòa nhà Từ thị nhưng tin tức xuất hiện trên các báo lá cải, cô chẳng có cách nào trốn tránh.

Sau khi trên mạng đăng tin về cô và Lộ Chinh, ngay đầu giờ chiều, tin tức đã xuất hiện trên một loạt trang web lớn, thậm chí cả báo giấy cũng đưa

https://thuviensach.vn

tin. Điều này có ích cho Nhã Nhan nhưng cũng hủy hoại thanh danh của cô. Cô đọc kỹ lời bình luận của cư dân mạng dưới các mẩu tin, hình như không có nhận xét chính diện. Cô không xem tiếp mà thu nhỏ cửa sổ trang web. Nếu biết tin, liệu Tưởng Úc Nam có suy diễn giống cư dân mạng? Viêm Lương không khỏi đau đầu khi nghĩ đến chuyện này.

Một lúc sau, điện thoại chợt đổ chuông, Viêm Lương ngẩn người. Không phải vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến đấy chứ? Cô cầm điện thoại, thấy không phải số Tưởng Úc Nam, cảm xúc trong lòng không ngừng lên xuống như những con sóng xô bờ.

Viêm Lương nghe điện thoại, thấy đối phương ngập ngừng không lên tiếng, cô đành nói trước. “Dì Lương?”

“Nhị tiểu thư, cô có thể…” Dì Lương như có yêu cầu gì đó nhưng lại khó mở miệng, bà do dự một, hai giây mới nói tiếp: “… về nhà thăm Chủ tịch?”

“Sao thế ạ?”

“Tôi cũng không rõ. Sáng nay, Chủ tịch và phu nhân cãi nhau một trận. Sau đó, ông ấy nhốt mình trong thư phòng cả buổi, vừa mới ra ngoài. Chủ tịch bảo tôi gọi cô về nhà một chuyến.”

Viêm Lương ôm trán, cô không hứng thú với đề nghị của dì Lương. “Cháu chẳng có gì nói với ông ấy cả!”

Dì Lương sớm đoán Viêm Lương sẽ trả lời như vậy, lập tức giở chiêu cũ, tận tình khuyên nhủ: “Cô hãy về nhà một chuyến đi, dù sao cũng là cha con. Tuy ông ấy…”

“Dì gọi Từ Tử Thanh về đi! Hai người đó mới thực sự là cha con.”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, Viêm Lương vô ý ngẩng đầu, chợt sững lại. Tưởng Úc Nam không biết đứng ở cửa thư phòng từ lúc nào. Anh khoanh tay trước ngực, không hề tỏ ra áy náy khi lén nghe cô nói chuyện. Thấy Viêm Lương phát hiện sự có mặt của mình, Tưởng Úc Nam vẫy vẫy ngón tay, coi như chào hỏi cô.

Viêm Lương không rõ Tưởng Úc Nam nghe được bao nhiêu. Cô thực sự không muốn người ngoài biết chuyện nhà cô. Mặc dù anh đã là con rể của Từ gia, về lý mà nói cũng được coi là người của Từ gia nhưng Viêm Lương vẫn sợ bị người đàn ông này chứng kiến trò hề của gia đình mình.

Nói vòng vo vài câu với dì Lương, cuối cùng Viêm Lương cũng ngắt máy. Từ đầu đến cuối cô đều không nhận lời về nhà. Thấy cô để di động xuống bàn, Tưởng Úc Nam mới đi vào phòng.

Viêm Lương nở nụ cười miễn cưỡng. “Anh về lúc nào vậy? Về nhà cũng không lên tiếng…”

“Thấy em đang nói chuyện điện thoại, anh không muốn làm phiền em.”

Tưởng Úc Nam đến bên cạnh Viêm Lương. Cô nhướng mắt nhìn anh rồi lại nhìn màn hình máy tính, bàn tay bất giác sờ vào con chuột.

Viêm Lương vẫn chưa kịp làm gì thì giọng nói trầm trầm của Tưởng Úc Nam đã vang lên bên tai: “Khỏi cần đóng trang web, anh xem tin tức rồi.”

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương liền ngẩng đầu.

Tưởng Úc Nam nhìn cô, vẻ mặt vừa bất lực vừa tức cười. Hóa ra anh đã bắt đước ý đồ của cô.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương không hiểu được phản ứng của Tưởng Úc Nam lúc này. Suy đi tính lại, cô chỉ có thể nói một câu: “Em xin lỗi…”

Quan sát kĩ Tưởng Úc Nam, Viêm Lương không phát hiện dù chỉ một tia tức giận trên gương mặt anh. Nhưng sống với người đàn ông này một thời gian, cô cũng biết rõ khả năng không thể hiện cảm xúc ra ngoài của anh, vì vậy, cô hồi hợp chờ đợi câu trả lời. Tưởng Úc Nam trầm mặc chấp nhận lời xin lỗi của Viêm Lương. Anh cúi xuống, đoạt lấy con chuột trong tay cô, giúp cô đóng trang web.

“Hai chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi, em tưởng anh tin những tin đồn vô căn cứ của giới báo chí sao?

Nhìn vẻ mặt và đôi mắt không gợn sóng của anh, Viêm Lương cảm thấy mình có thể thở phảo nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, anh đột nhiên lên tiếng khiến vai Viêm Lương cứng đờ. “Có điều…”

Một tay Tưởng Úc Nam đang ôm Viêm Lương, tất nhiên anh cũng cảm thấy vai cô cứng đờ. Vì anh đang cúi thấp nên hai người mắt đối mắt, mũi chạm vào nhau. Lúc anh nói, hơi thở nóng hổi của anh mơn man trên bờ môi cô. “…Thời gian còn lại của ngày hôm nay, em hãy bỏ tất cả những chuyện nhức đầu, toàn tâm toàn ý ở bên cạnh anh, coi như một sự bù đắp, được không?

Lúc này, gương mặt hai người chỉ cách nhau vài centimet. Vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức áp sát, giống như anh sẽ hôn. Tuy nhiên, sau khi nghe điện thoại của dì Lương, Viêm Lương quả thật không còn tâm trạng đón nhận nụ hôn của anh. Cô đang phân vân không biết có nên hôn qua loa cho xong thì Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng lại. Anh nói: “Anh đói rồi, em đi nấu cơm đi!”

Viêm Lương ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Bàn tay Tưởng Úc Nam từ bờ vai Viêm Lương trượt xuống eo cô, nhẹ nhàng nhấc cô đứng dậy, còn mình ngồi xuống ghế. Bây giờ đổi lại là anh ngẩng đầu nhìn cô, "Anh bận rộn cả ngày, còn chưa được miếng cơm nào vào bụng."

Viêm Lương im lặng nhìn anh.

Quan sát người đàn ông này từ trên cao, có thể thấy sự mệt mỏi ẩn giấu đằng sau gương mặt bình thản của anh. Anh bận rộn hơn cô nhiều. Sau khi công ty xảy ra sự cố, anh phải ứng phó với hàng loạt tình huống bất ngờ liên tiếp.

"Được thôi!"

Viêm Lương nhận lời, đi vòng qua bàn vi tính ra cửa. Mới đi được vào bước, cô nghe thấy anh nói: "Không được lười biếng như lần trước, gọi đồ ăn bên ngoài để đối phó."

Viêm Lương dừng bước, trong lòng nghĩ: anh quả nhiên là người đàn ông thù dai. Cô bất giác kéo dài giọng, bày tỏ sự quyết tâm: "Tuân… lệnh!"

Tưởng Úc Nam mỉm cười nhìn theo bóng lưng cô. Khi cô vừa đi khuất, nụ cười trên môi anh cũng vụt tắt.

Trên màn hình máy tính đã tắt hết các trang web, nhưng chương trình theo dõi thị trường chứng khoán vẫn còn hoạt động. Tưởng Úc Nam phóng to trang web, số liệu màu đỏ và xanh lá cây lập tức hiện lên.

Cổ phiếu của Từ thị sau mấy đợt lên xuống thất thường, nay dừng lại ở chỉ số không đến nỗi quá tuyệt vọng.

Sau đó, Tưởng Úc Nam tắt chương trình theo dõi cổ phiếu, tắt luôn cả máy vi tính. Màn hình tối đen phản chiếu gương mặt anh. Trên gương mặt

https://thuviensach.vn

lạnh lẽo ấy từ từ xuất hiện nụ cười, nhưng không giống nụ cười trước đó, nụ cười của anh lúc này có nét châm biếm rõ ràng.

Tưởng phu nhân mất đứt một tiếng đồng hồ để chuẩn bị bữa tối nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Tưởng tiên sinh ngồi bên bàn ăn chứng kiến Tưởng phu nhân trổ tài. Anh sớm đã từ bỏ ý định trước đó, dịu dàng hỏi bà xã: “Hay là… gọi đồ ăn đi!”

Viêm Lương hất đồ ăn cháy sém trong chảo vào thùng rác, sau đó, cô quay đầu trừng mắt với Tưởng Úc Nam. “Em đã làm xong hai món, bây giờ anh mới bảo gọi đồ ăn là sao?”

Viêm Lương nghiến răng nghiến lợi khiến người đàn ông từ trước đến nay luôn ở trên cao chỉ đạo người khác lập tức ngậm miệng. Anh cúi xuống nhìn hai đĩa thức ăn được gọi là “món” của cô: một đĩa salad rau xanh và một đĩa salad hoa quả.

Tưởng Úc Nam do dự một lát. Vì bà xã, cũng là vì dạ dày của mình, cuối cùng anh đứng dậy, đi đến chỗ bếp. Trước khi Viêm Lương nấu món cá chua ngọt lần ba, Tưởng Úc Nam đoạt lấy cái xẻng từ tay cô. “Thôi khỏi, để anh nấu cho!”

Viêm Lương nhíu mày nhìn anh. Vẻ mặt nghiêm túc của cô lập tức dãn ra. Sau khi xác định Tưởng Úc Nam vào bếp thay, cô liền nở nụ cười tươi rói.

Cuối cùng cũng được giải phóng, Viêm Lương cởi tạp dề, nhường vị trí cho Tưởng Úc Nam. Cô đi đến bàn ăn, ngồi xuống, lên tiếng dặn dò như bà chủ: “Em đói bụng quá, anh nấu hai món là được rồi!”

Tưởng Úc Nam quay lưng lại phía cô, lặng lẽ lắc đầu, vẻ vô cùng bất lực. Viêm Lương không hề cảm thấy áy náy, cô ăn tạm mấy miếng salad

https://thuviensach.vn

cho đỡ đói.

Vài phút sau, phòng bếp tràn ngập mùi thơm của món cá.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã khuất bóng. Viêm Lương ôm bụng đói háo hức ngồi chờ bữa tối nên không hề phát hiện, đêm tối đã bao trùm lên khu chung cư này…

Tại một nhà hàng cách tòa chung cư của Tưởng Úc Nam không xa, trong phòng VIP khá rộng chỉ có một mình Từ Tấn Phu.

Đây là lần thứ sáu Từ Tấn Phu giơ tay xem đồng hồ. Đúng lúc này, cửa phòng VIP bị mở ra. Nghe tiếng động, Từ Tấn Phu liền ngẩng đầu. “Chuyện gì vậy? Sao cô đến muộn thế?”

Vừa cất giọng quở mắng con gái, Từ Tấn Phu ngây ra khi nhìn thấy người đang đứng ở cửa. Ông ta nghi hoặc, trầm tư vài giây, sau đó nhíu mày. “Sao ông lại có mặt ở đây?”

“Thế nào, không hoan nghênh tôi à?”

Từ Tấn Phu không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng của ông là câu trả lời rõ ràng nhất.

Người mới đến bất chấp sự miệt thị của Từ Tấn Phu, kéo chiếc ghế gần nhất, ngồi xuống: “Tôi đến đây để báo cho Chủ tịch Từ một tin vui.”

Lúc người này bước vào phòng, theo sau ông ta là hai người đàn ông trẻ tuổi, bọn họ cung kính đứng một bên chờ đợi.

Từ Tấn Phu không đáp lời mà bấm điện thoại. Tổng đài thông báo đối phương đã tắt máy, trong đầu Từ Tấn Phu cố gắng xâu chuỗi vấn đề. Bề ngoài, ông nở nụ cười gượng gạo. “Từ trước đến nay, Lệ Bạc luôn là kẻ thù

https://thuviensach.vn

không đội trời chung của Từ thị, tôi có thể nghe tin vui gì từ miệng Giang Tổng?”

Ông nói rất có lý, Giang Thế Quân chỉ cười cười, không lên tiếng.

Trái ngược với bộ dạng đầy cảnh giác và căng thẳng của Từ Tấn Phu, Giang Thế Quân còn chưa lên tiếng, trợ lý đứng bên cạnh ông ta cung kính nói với Từ Tấn Phu: “Chủ tịch Từ, Giang tổng đặc biệt đến đây để báo ông biết, tập đoàn Lệ Bạc chính thức thu mua Từ thị của ông.”

Câu nói này cuối cùng cũng chọc cười Từ Tấn Phu, người từ trước đến nay không bao giờ cười nói một cách tùy tiện.

Giang Thế Quân không nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng Từ Tấn Phu. Ông ta cúi đầu, không nói câu nào. Lúc ông ta hơi nhíu mày, người trợ lý hiểu ý, liền rút một tập tài liệu từ cặp xách, đem đến trước mặt Từ Tấn Phu.

“Đây là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần không lưu thông giữa chúng tôi và một số cổ động của quý công ty. Trong đó có cả giấy tờ chứng minh chúng tôi đã mua cổ phần lưu thông trên thị trường của Từ thị.”

Nụ cười của Từ Tấn Phu bỗng trở nên cứng đờ. Lúc này, Giang Thế Quân mới chậm rãi ngẩng đầu, như muốn thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của vị tiền bối chỉ hơn ông ta vài tuổi trên thương trường.

Từ Tấn Phu không chỉ mang vẻ mặt cứng đờ, bàn tay của ông cũng không thể khống chế, hơi run lên khi cầm tập tài liệu. Mặc dù ông nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh nhưng biểu hiện của ông không thoát khỏi cặp mắt diều hâu của người đối diện. Giang Thế Quân lặng lẽ dõi theo Từ Tấn Phu mở tập tài liệu, nụ cười trên khóe miệng ông ta càng sâu hơn.

Đọc danh sách cổ đông ký tên chuyển nhượng cổ phần, Từ Tấn Phu phảng phất thấy một âm mưu đã được chuẩn bị từ lâu. Ông biết, càng

https://thuviensach.vn

những lúc như thế này thì càng phải giữ bình tĩnh. Vì vậy, mới chỉ xem được nửa tập tài liệu, Từ Tấn Phu nhướng mắt, "hừ" một tiếng lạnh lùng. "Tất cả số cổ phần cộng lại mới có bao nhiêu? Giang tổng định dựa vào cái này để cướp quyền kiểm soát Từ thị trong tay tôi? Đúng là không biết tự lượng sức mình!"

Giang thế Quân lắc đầu. "Xem ra Chủ tịch Từ đã già rồi, trí nhớ kém hơn xưa nhiều…"

Trước câu nhạo báng của Giang Thế Quân, Từ Tấn Phu cảnh giác nhíu mày, nhanh chóng nghĩ lại xem trong quá khứ ông có gì sơ suất?

Đáng tiếc, dù đã cố gắng hết sức nhưng Từ Tấn Phu vẫn không tìm ra đầu mối. Giang Thế Quân cười nhạt, nhắc nhở: "Lẽ nào Chủ tịch đã quên, lúc bổ nhiệm CEO mới, Chủ tịch Từ đưa ra điều điện hấp dẫn chưa từng có, trong đó bao gồm cả việc chia cổ phần cho CEO đương nhiệm."

Một câu nói đánh trúng mục tiêu. Sắc mặt Từ Tấn Phu tái nhợt trong giây lát. Một lúc lâu sau, ông ta mới mở miệng: "Giang Tổng là… ông chủ đứng sau Tưởng Úc Nam ?"

Lần này, Giang Thế Quân không nhịn được, bật cười thành tiếng. Ông ta lắc đầu, bày ra vẻ đáng tiếc. "Chủ tịch Từ hình như đã quá xem thường người thanh niên này."

"…"

"Con gái út của Chủ tịch Từ nhắn tin hẹn ông ra đây nói chuyện, kết quả, người xuất hiện lại là tôi…" Giang Thế Quân từng bước dẫn dắt vấn đề đến bờ vực thẳm. "Chủ tịch Từ, ông nghĩ việc này là thế nào?"

Tốn nhiều thời gian, dày công giăng lưới, cuối cùng cũng đến thời khắc Từ Tấn Phu biết sự thật. Vẻ mặt Từ Tấn Phu từ tái nhợt chuyển sang

https://thuviensach.vn

trắng bệch trong phút chốc. Cuối cùng, ông ta mặt không còn giọt máu, thở hổn hển, đau đớn ôm ngực.

Tận mắt chứng kiến sự thay đổi trên gương mặt Từ Tấn Phu, Giang Thế Quân vui vẻ đứng dậy.

Thấy Giang Thế Quân đứng lên, trợ lý tự động lùi lại nửa bước để nhường lối. Ông ta thong thả đi đến bên Từ Tấn Phu đang ngồi bất động.

Mặc dù Từ Tấn Phu có vẻ không chịu nổi sự đả kích nhưng Giang Thế Quân không hà tiện giáng cho ông đòn cuối cùng. Giang Thế Quân chậm rãi rút mấy tờ giấy từ tập tài liệu Từ Tấn Phu vẫn chưa xem hết, đặt vào tay ông.

“Hơn nữa… thực ngại quá, cô con gái lớn mà ông yêu thương nhất đã gán cổ phần của cô ta cho tôi.”

Bàn tay Từ Tấn Phu không thể khống chế sự run rẩy. Khi nhìn thấy chữ ký quen thuộc trên tờ giấy cuối cùng, toàn thân ông co giật mạnh, đống giấy tờ tuột khỏi tay, rơi xuống…

Giang Thế Quân cúi đầu nhìn ba chữ “Từ Tử Thanh” trên văn bản, sau đó ông ta ngẩng lên, mỉm cười. “Chủ tịch Từ, ông thông minh một đời nhưng lại sinh ra đứa con gái vô cùng ngu ngốc. Đầu tư thất bại, con bé đó chỉ biết lạm dụng công quỹ để bù vào. Tôi giúp con bé trả lại khoản công qũy, nó coi tôi như thánh, tôi nói gì nó cũng nghe theo. Chỉ tội thằng nhóc Châu Trình, giúp con bé giấu giếm nhiều chuyện như vậy…”

Đôi mắt Từ Tấn Phu đã vằn lên tia máu đỏ, Ông gầm một tiếng, muốn cắt ngang lời Giang Thế Quân nhưng ông đột nhiên cảm thấy khó thở, lời nói không thể thoát ra khỏi miệng. Giang Thế Quân vẫn tiếp tục cất giọng bình thản: “Chứng cứ tôi nắm được có thể tống một người vào tù. Chủ tịch Từ có nỡ để con gái lớn của ông đi ăn cơm tù? Hay là cứ để Châu Trình giúp đến cùng, gánh hết tội gian lận thương mại?”

https://thuviensach.vn

Bài diễn thuyết của Giang Thế Quân cuối cùng cũng kết thúc. Ông ta đứng yên ở đó, khoanh hai tay trước ngực nhìn Từ Tấn Phu đang run rẩy, lấy lọ thuốc trong túi áo một cách khó nhọc. Khi Từ Tấn Phu mở nắp lọ thuốc, bàn tay ông không nắm chặt làm lọ thuốc rơi xuống đất. Những viên thuốc trắng tinh rơi tung tóe dưới tấm thảm trải sàn màu đỏ trông thật nhức mắt. Nhưng lúc này, sắc mặt Từ Tấn Phu còn trắng hơn những viên thuốc, môi tím lại. Ông cúi xuống nhặt lọ thuốc nhưng cả người mất thăng bằng, ngã quỳ trên tấm thảm.

Từ góc độ của Giang Thế Quân, tư thế của Từ Tấn Phu giống một kẻ xưng tội đang khẩn cầu được xá tội. Thấy Từ Tấn Phu sắp nhặt được viên thuốc ở gần ông ta nhất, Giang Thế Quân liền ngồi xổm xuống, nhặt viên thuốc trước Từ Tấn Phu. Nhưng ông ta không đưa thuốc đến miệng Từ Tấn Phu mà giơ lên chỗ sáng, quan sát một hồi.

Từ Tấn Phu thoi thóp giơ tay về phía Giang Thế Quân, như muốn xin xỏ, xin Giang Thế Quân nhân từ nương tay, nhưng đáp lại ông ta là nụ cười thâm hiểm trên khóe miệng Giang Thế Quân.

Để tránh tình trạng Từ Tấn Phu đau đớn đến mức không còn minh mẫn, bỏ sót những câu nói của mình, Giang Thế Quân cố ý ghé sát vào tai ông, nói rành rọt từng từ một: “Hiện tại, số cổ phần tôi nắm giữ vẫn chưa đủ để đối kháng Chủ tịch Từ, nhưng ai có thể biết ngày mai xảy ra chuyện gì? Giống như ông.. Có thể sống đến ngày mai, còn phải xem vận may của ông thế nào!”

Nói xong, Giang Thế Quân vỗ nhẹ lên vai Từ Tấn Phu, dường như muốn nói: “Chủ tịch Từ, ông nên giữ gìn sức khỏe thì hơn…”

Giang Thế Quân vẫn giữ nụ cười trên môi, đứng dậy chỉnh lại cổ áo. “Thật ngại quá, tôi còn phải tiếp khách ở phòng bên cạnh, không thể ở đây hầu chuyện Chủ tịch Từ!” Nói xong, ông ta không quay đầu, đi thẳng ra ngoài. Bước chân tuyệt tình của ông ta giẫm nát viên thuốc cứu mạng.

https://thuviensach.vn

Cà chua ngọt, gà xào cung bảo, rau xanh xào dầu, hai đĩa salad. Sau khi thức ăn được bày lên bàn, Viêm Lương ngẩng đầu nhìn đại đầu bếp nhà mình, cô giơ tay đón bát cơm anh xới rồi cắm cúi ăn.

Tưởng Úc Nam lặng lẽ ngồi bên cạnh như muốn đợi cô phát biểu ý kiến về tay nghề nấu nướng của anh, nhưng có lẽ Viêm Lương thật sự đói bụng, cô không ngẩng đầu lên dù chỉ một lần,

Tưởng Úc Nam hết nói nổi, đành chủ động hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Lúc này, Viêm Lương mới tạm thời buông bát, giơ ngón tay cái tỏ ý khen ngợi, bàn tay còn lại gắp một miếng cá bỏ vào miệng, nhưng cô đột nhiên khựng lại…

Tưởng Úc Nam chuẩn bị cầm đũa, nghe tiếng hít thở mạnh, anh ngẩng đầu liền thấy cô đang ôm ngực, sắc mặt nhợt nhạt.

“Em sao thế?”

“Không hiểu sao tim em bỗng nhói một cái.”

“Đã thấy đỡ chưa?”

Viêm Lương cau mày, ấn bàn tay lên ngực. Cảm thấy không có hiện tượng bất thường, mới ngẩng đầu lên gật đầu với Tưởng Úc Nam.

Sau khi ăn uống no nê, Viêm Lương ngồi trên sofa xem ti vi. Tưởng Úc Nam dọn dẹp bàn ăn rồi ngồi xuống cạnh cô.

Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn, hai người thư thả ở bên nhau mà không bị công việc làm phiền, không có phóng viên quấy nhiễu. Hai người đương nhiên không quen với sự nhãn rỗi hiếm có này. Tưởng Úc Nam ôm Viêm Lương, chăm chú xem ti vi mà không lên tiếng. Viêm Lương hơi mất tập trung, nhìn đồng hồ treo tường, vẫn chưa đến chín giờ

https://thuviensach.vn

tối, cô ngoảnh đầu hỏi Tưởng Úc Nam: “Tối nay anh có kế hoạch gì không?”

“Thì xem ti vi, sau đó đi ngủ. Ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày rất bận rộn.” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa chuyển kênh truyền hình. Họ quả nhiên là những người tẻ nhạt, không thạo mấy trò yêu đương. Viêm Lương không hứng thú với mấy chương trình truyền hình vô vị, trong đầu cô bắt đầu liệt kê những việc người yêu nhau thường làm. Cô phát hiện, họ không giống một đôi tình nhân bình thường.

“Hình như chúng ta chưa từng đi xem phim cùng nhau.”

Tưởng Úc Nam chuyển sang kênh tin tức, tùy tiện trả lời: “Ờ!”

“Chúng ta chưa từng cùng nhau đi du lịch bao giờ.”

“New York.”

Câu trả lời của anh bị Viêm Lương phủ nhận ngay: “ Đi công tác không tính.”

“Ừ thì không tính.”

Viêm Lương lại nói: “Chúng ta chưa gặp gỡ phụ huynh của hai bên, cũng chưa tổ chức đám cưới.”

“Anh gặp phụ huynh của em rồi!” Tưởng Úc Nam lập tức phản bác.

Dường như Viêm Lương không nghe thấy câu nói của anh, cô lẩm bẩm: “Không biết đến bao giờ mới hết bận để có thể hưởng một chuyến tuần trăng mật thực sự!”

Tưởng Úc Nam vẫn dán mắt vào màn hình ti vi, có vẻ không lắng nghe Viêm Lương nói chuyện. Mấy phút sau, anh đột nhiên tắt ti vi. Viêm

https://thuviensach.vn

Lương vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi. Tưởng Úc Nam lên tiếng: “Chúng ta giải quyết vấn đề xem phim trước!”

Tưởng Úc Nam đứng dậy, anh giơ tay định kéo Viêm Lương đứng lên theo. Viêm Lương không muốn nhúc nhích, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời tối đen, chẳng nhìn thấy thứ gì, cô lắc đầu: “Bên ngoài lạnh lắm, em không muốn ra ngoài chút nào!”

“Vậy chúng ta xem ở nhà!”

Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi xềnh xệch, cô vội vàng xỏ đôi dép lê, đi theo anh tới phòng chiếu phim hai người chưa từng sử dụng. Tưởng Úc Nam nói: “ Một người bạn tặng anh mấy đĩa phim nhựa nhưng anh chưa xem bao giờ.”

Phòng chiếu phim được thiết kế như một rạp chiếu bóng mini, chỉ có điều, khi đối diện với máy chiếu phim, Tưởng Úc Nam tỏ ra không mấy thành thạo. Anh đặt đĩa phim nhựa vào máy theo sách hướng dẫn, Viêm Lương đi lấy chai rượu vang và hai chiếc ly. Lúc cô quay lại phòng chiếu phim, Tưởng Úc Nam đang chạy thử máy chiếu.

“Nhanh như vậy à?” Viêm Lương còn tưởng cô sẽ một lần được chứng kiến Tưởng Úc Nam lúng ta lúng túng.

Mặc dù không đến nỗi bó tay, Tưởng Úc Nam vẫn nhún vai bất lực. “Phiền phức quá, chúng ta tới rạp chiếu phim xem cho rồi!”

Viêm Lương vừa rót rượu vừa phản bác: “Ở nhà mới có không khí!” Xem ra cô rất thích thú với thiết kế phòng chiếu mini này.

Tưởng Úc Nam chọn đại một đĩa nhựa, bỏ vào máy mà không để ý là phim gì, cho đến khi hàng chữ giới thiệu xuất hiện trên màn hình.

https://thuviensach.vn

Đây là một tác phẩm điện ảnh rất nổi tiếng của Ý, nói về tình yêu của người cha.

Bộ phim kể câu chuyện hai cha con người Do Thái bị nhốt vào trại tập trung Nazi. Người cha không nỡ chứng kiến cậu con trai năm tuổi của anh ta hốt hoảng, sợ hãi nên đã dùng trí tưởng tượng phong phú của mình, nói dối con trai rằng họ đang chơi một trò chơi, cần phải tuân theo các quy tắc của trại tập trung mới có thể giành được chiến thắng cuối cùng[3].

[3] Bộ phim này có tên là Cuộc sống tươi đẹp (Life is beautiful), tác phẩm điện ảnh kinh điển của Ý năm 1998. Phim đoạt ba giải Oscar và năm mươi hai giải thưởng khác.

Một bộ phim vô cùng cảm động.

Viêm Lương sụt sùi xúc động, nhất là khi chứng kiến một người cha nhỏ bé nhưng vĩ đại đã làm tất cả vì cậu con trai của mình. Chìm đắm trong không khí của bộ phim, Viêm Lương không kìm được, quay sang hỏi Tưởng Úc Nam: “Bố anh là người thế nào?”

Tưởng Úc Nam đang chăm chú xem phim. Viêm Lương không rõ anh đang suy nghĩ câu hỏi của cô hay xem phim quá nhập tâm, chỉ biết anh không có phản ứng. Đợi một lúc lâu không thấy Tưởng Úc Nam trả lời, Viêm Lương không thể kiềm chế, hỏi lại lần nữa.

Đúng lúc đó, Tưởng Úc Nam đột nhiên đứng dậy: “Chai rượu này mùi vị làm sao ấy, để anh đi lấy chai khác. Em muốn uống loại nào?”

Viêm Lương không ngờ anh lại hỏi vậy. Cô cầm ly rượu uống một ngụm, không phát hiện mùi vị khác lạ nào, nhưng cô còn chưa mở miệng, Tưởng Úc Nam đã hỏi tiếp: “Laroque?”

Nói xong, Tưởng Úc Nam liền đi qua trước mặt Viêm Lương. Thấy anh đã mở cửa phòng chiếu phim, Viêm Lương đành lên tiếng: “Được ạ!”

https://thuviensach.vn

Bộ phim đang chiếu đến cảnh hấp dẫn, Viêm Lương một mình ngồi trên ghế tựa khá lớn, nghe tiếng Ý từ đĩa phim gốc. Nhiều năm trước, cô đã từng xem bộ phim này. Bây giờ xem lại, cô càng xúc động hơn.

Tưởng Úc Nam quay lại phòng chiếu phim từ lúc nào mà Viêm Lương không hề hay biết. Đến tận khi anh lên tiếng gọi cô: "Viêm Lương!"

Viêm Lương quay đầu, Tưởng Úc Nam đang đứng bên cánh cửa mở hé. Sau lưng anh là căn phòng sáng trưng, trước mặt anh là khoảng tối. Tưởng Úc Nam đứng giữa ranh giới sáng và tối, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp: "Có điện thoại tìm em!"

Viêm Lương ra phòng khách nhận điện thoại.

"Nhị tiểu thư…" là tiếng dì Lương.

"Dì.." Mới chỉ thốt ra một từ, Viêm Lương đã không thể nói tiếp, bởi đầu máy bên kia, dì Lương đột nhiên nấc nghẹn.

Viêm Lương ngây người một lúc mới định thần, cô cất giọng khẩn trương: "Sao thế dì?"

Dì Lương nhất thời không trả lời. Viêm Lương im lặng chờ đợi. Ngay sau đó, có người giật điện thoại của dì Lương. Viêm Lương liền nghe thấy giọng nói của bà Viêm: "Bố cô…"

Có thứ gì đó ập đến, che lấp lỗ tai của Viêm Lương. Cô đứng bất động, ngón tay cầm ống nghe cứng đờ, dường như không nghe được câu nào.

Đến khi một bàn tay cầm lấy ống nghe điện thoại từ tay Viêm Lương, cô mới định thần. Bàn tay anh ấm áp đến mức Viêm Lương có thể ý thức tay cô lạnh lẽo biết bao.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam có chút lo lắng: “Em sao thế?”

Viêm Lương hé miệng nhưng không thốt nên lời. Tưởng Úc Nam chỉ còn cách đưa ống nghe điện thoại lên tai. “A lô!”

Tiếng “a lô” của anh như một con dao sắc nhọn đâm mạnh vào thần trí cô, khiến cô hoàn hồn ngay tức khắc. Lúc này cô mới nhớ mấy từ cô vừa nghe được: bệnh viên, bệnh viện… Đầu óc trống rỗng, cô vội vàng cầm chìa khóa ô tô, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi nhà.

Viêm Lương lái xe như bay đến bệnh viện mẹ cô vừa nói. Tất cả mọi người đang đứng ngoài phòng bệnh, nghe tiếng bước chân dồn dập, mọi người đều quay ra nhìn.

Viêm Lương xuất hiện với bộ dạng bơ phờ, trán lấm tấm mồ hôi. Cô vẫn mặc bộ đồ ở nhà, chân đi dép lê. Trong đám người có dì Lương, chú Châu, Châu Trình, mẹ con Từ Tử Thanh… Viêm Lương đáp lại ánh mắt của họ. Cô đột nhiên cảm thấy tất cả sự oán hận ở trong lòng đều lắng xuống.

Những người đứng ngoài phòng bệnh không ai lên tiếng.

Viêm Lương im lặng, lắng nghe tiếng trái tim đang dần trở lại bình thường.

Một lúc sau, bà Viêm từ phòng bệnh đi ra.

Là người rất biết cách gìn giữ nhan sắc, nhưng chỉ sau một đêm, mẹ cô đã bạc nửa đầu. Viêm Lương không chắc chắn đây chỉ là ảo giác của cô hay sự thật. Cô đi đến bên mẹ, nghe bà nói với dì Lương. “Chuẩn bị tang lễ đi!”

Ngữ khí của bà Viêm nhàn nhạt, không chút nghẹn ngào. Dì Lương vâng dạ gật đầu. Bà Viêm lại quay sang nhìn Viêm Lương. “Cô và Từ Tử

https://thuviensach.vn

Thanh vào trong đó, nhìn mặt bố cô lần cuối.”

Viêm Lương và Từ Tử Thanh cùng đi vào phòng bệnh. Có lẽ đây là lần duy nhất trong đời, hai cô gái ở cạnh nhau mà không có thái độ chống đối, không có những lời mỉa mai, cay độc. Nếu có thì chỉ là không khí trầm lặng, u ám.

Nhìn thấy người nằm trên giường được phủ tấm vải trắng, Viêm Lương thẫn thờ ở cửa phòng, cô không có dũng khí tiến lại gần. Trong khi đó, Từ Tử Thanh đi nhanh đến bên giường bệnh, hai chân cô ta mềm nhũn, quỳ xuống sàn nhà.

Từ Tử Thanh gục đầu xuống giường, đôi mắt vô hồn. Trông cô ta có vẻ đau thương đến cực điểm, nhưng không thể phát ra tiếng khóc.

Một lúc lâu sau, Viêm Lương mới đi tiến lại gần giường bệnh.

Từ Tử Thanh ngẩng đầu nhìn cô. Viêm Lương không biết nên làm gì, cô chỉ có thể cúi xuống, đỡ Từ Tử Thanh đứng dậy. Cuối cùng Từ Tử Thanh cũng gắng sức đứng lên, ôm chặt Viêm Lương, bật khóc nức nở.

Viêm Lương đứng bất động ở đó, cảm nhận giọt nước mắt của Từ Tử Thanh chảy vào trong cổ áo cô. Cô đột nhiên mất phương hướng, không biết mình có nên rơi lệ? Cô dựa vào ai để khóc đây?

Tin tức Từ Tấn Phu qua đời khiến cổ phiếu của Từ thị rơi xuống mức sàn trong ba ngày liên tiếp.

Viêm Lương ở lại nhà ba ngày liền. Tưởng Úc Nam ở công ty giải quyết hậu sự. Tất cả mọi người đều suy đoán, “con tàu” Từ thị sắp chìm xuống đáy biển. Tưởng Úc Nam ngoài chuyện giải quyết hậu sự cũng không còn cách xoay chuyển.

https://thuviensach.vn

Khi gặp Viêm Lương ở Từ gia, Tưởng Úc Nam thấy cô mặt mày hốc hác, không có bất cứ cảm xúc nào. Anh nói: “Nơi này giao cho anh, em về ngủ một giấc đi!”

Viêm Lương xua tay từ chối. “Thật ra cũng chẳng có gì, em phải ở bên linh cữu theo tập tục quê nhà mà thôi!”

Tưởng Úc Nam đi theo Viêm Lương ra ngoài. Sân vườn hai bên đặt ghế mây, bây giờ, những chiếc ghế mây đều được phủ vải trắng.

Nhìn thấy tấm vải trắng, trong lòng Viêm Lương lại vô cùng đau xót. Cô giật tấm vải, ném xuống bãi cỏ rồi ngồi xuống ghế.

Tưởng Úc Nam không ngồi mà đứng bên cạnh, để cô ngả đầu vào hông anh.

Mùa đông năm nay là mùa đông khó khăn nhất trong cuộc đời Viêm Lương, không chỉ vì thời tiết giá lạnh…

Viêm Lương không biết nói gì, mở miệng hỏi lấy lệ: “Công ty không có chuyện gì đấy chứ?”

“Khá tồi tệ.”

Thực ra Viêm Lương có thể đoán được câu trả lời của Tưởng Úc Nam. Rơi vào tình cảnh này, công ty sao có thể yên ổn? Nhưng cô không ngờ, câu tiếp theo của Tưởng Úc Nam là: “Chúng ta đang bị thu mua một cách ác ý.”

Viêm Lương cứng đờ người.

“Mẹ em bảo anh đừng nói chuyện này cho em biết, nhưng anh cảm thấy em có quyền được biết.” Tưởng Úc Nam đặt tay lên vai Viêm Lương, do dự một lát mới nói tiếp: “… để em chuẩn bị tinh thần.”

https://thuviensach.vn

Chương 44

“Chúng ta đang bị thu mua một cách ác ý.”

Viêm Lương cứng đờ người.

“Mẹ em bảo anh đừng nói chuyện này cho em biết, nhưng anh cảm thấy em có quyền được biết.” Tưởng Úc Nam đặt tay lên vai Viêm Lương, do dự một lát mới nói tiếp: “… để em chuẩn bị tinh thần.”

Viêm Lương đột nhiên đứng dậy. Cô đờ đẫn nhìn Tưởng Úc Nam một lúc, mới nhận ra không phải cô nghe nhầm. Tâm trí vẫn dừng lại ở tin dữ “thu mua ác ý”, cô lẩm bẩm lặp lại: “Chuẩn bị tinh thần?” Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Bị Tưởng Úc Nam nhìn chăm chú, cuối cùng Viêm Lương cũng lấy lại sự bình tĩnh. “Tin tức về vụ thu mua ở đâu ra?”

“Trên thị trường cổ phiếu, có một công ty nhân lúc cổ phiếu của Từ thị rớt giá liền mua vào với số lượng rất lớn. Các phòng ban ngửi thấy mùi bất thường liền tiến hành điều tra, mới phát hiện…” Tưởng Úc Nam dừng lại trong giây lát rồi mới tiếp tục nói: “… tình hình còn tệ hơn chúng ta tưởng.”

Viêm Lương không khỏi kinh ngạc.

Đầu óc rối như tơ vò, Viêm Lương cảm thấy thở cũng thật khó khăn. Bên tai cô còn văng vẳng giọng nói của Tưởng Úc Nam: “Tình hình còn tệ hơn chúng ta tưởng…”

https://thuviensach.vn

Tệ ư? Tệ đến mức nào? Viêm Lương do dự một lát, cuối cùng hỏi: “Bên mua đã động đến các cổ đông?”

Tưởng Úc Nam nhìn cô, gật đầu.

Viêm Lương cảm thấy trước mắt tối sầm trong giây lát. Mấy ngày qua, tin dữ dồn dập ập đến, đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Cô ngồi sụp xuống ghế, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu, hỏi: “Anh đã điều tra ra ai đứng đằng sau tất cả những chuyện này chưa?”

Tưởng Úc Nam lắc đầu. “Trước mắt mới chỉ điều tra ra một công ty hữu danh vô thực.”

Viêm Lương vô thức nắm chặt hai bàn tay, Tưởng Úc Nam thấy vậy liền ôm cô. “Em đừng lo lắng quá, anh đã khởi động phương án thu mua khẩn cấp. Mẹ em đã quyết định bỏ tiền mua lại cổ phiếu, thủ tục có liên quan đã ký xong rồi, có lẽ mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn.”

Nghe câu nói của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương mới thấy nhẹ nhõm một chút. Vụ thu mua ác ý kinh động đến Từ thị, bên thu mua nắm trong tay số cổ phần không nhỏ. Viêm Lương không có dũng khí nghĩ tiếp, thà cô để người đàn ông trước mặt báo cho cô biết tình hình: “Những cổ đông nào đã bán cổ phần?”

“Hiện tại mới chỉ biết hai người là Lại Chính Niên và Lưu Quân.”

Vẻ mặt của Tưởng Úc Nam lúc này cho thấy tình hình vô cùng nghiêm trọng. Viêm Lương không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ cúi đầu nghe anh nói tiếp: “Anh nhận được tin, mục tiêu tiếp theo của bọn họ là Châu Thành Khoan. Anh đã tiếp xúc với Châu Thành Khoan, hy vọng có thể cứu vãn tình hình.”

Ngọn gió đông thổi bay một góc tấm vải trắng nằm trên mặt cỏ. Nhìn góc tấm vải bay phấp phới, Viêm Lương đột nhiên phát hiện, thật ra cô

https://thuviensach.vn

cũng giống tấm vải trắng đó, hoàn toàn bất lực trước các thế lực bên ngoài. Cô lặng lẽ nhặt tấm vải, sau đó ngước nhìn Tưởng Úc Nam.

"Đừng ngơ ngẩn ở đây nữa! Xem tay em kìa, đông cứng cả rồi!" Tưởng Úc Nam vừa nói vừa ủ hai bàn tay của Viêm Lương vào lòng bàn tay anh. "Chúng ta vào nhà đi…"

Được hơi ấm của anh truyền tới, Viêm Lương mới cảm thấy ấm áp hơn một chút. Dáng vẻ bình tĩnh của người đàn ông này luôn kéo cô thoát khỏi đáy sâu tuyệt vọng…

Viêm Lương gật đầu, để mặc Tưởng Úc Nam dắt vào nhà, bỏ lại sắc trời u ám ở sau lưng.

Vừa vào cửa, Viêm Lương nhìn thấy dì Lương đang đi nhanh về phía cô. Thấy hai người, dì Lương gật đầu với Tưởng Úc Nam trước, sau đó quay sang Viêm Lương, nói: "Luật sư Vạn đến rồi, phu nhân bảo nhị tiểu thư tới thư phòng. Luật sư Vạn sẽ công bố bản di chúc ngay bây giờ."

Tưởng Úc Nam mỉm cười với Viêm Lương: "Anh ở đây đợi em."

Tuy là con rể cửa Từ gia nhưng đối với chuyện phân chia tài sản, Tưởng Úc Nam vẫn chỉ là người ngoài. Viêm Lương gật đầu rồi đi theo dì Lương lên tầng trên.

Châu Trình đang đứng ở hành lang ngoài thư phòng hút thuốc. Nhìn thấy Viêm Lương, anh nhếch miệng thay lời chào hỏi. Mặc dù Châu Trình mỉm cười nhưng Viêm Lương chỉ thấy vẻ lo âu trên gương mặt anh.

"Chẳng phải anh cai thuốc từ lâu rồi sao?"

Đó là chuyện xảy ra mấy năm trước. Một lần Từ Tử Thanh ca thán trong nhà toàn mùi thuốc lá, chưa đầy một tháng sau, Châu Trình đã cai hẳn thuốc lá.

https://thuviensach.vn

Lúc này nghe Viêm Lương hỏi câu đó, Châu Trình chậm rãi hít một hơi thuốc, cười cười với cô mà không lên tiếng.

Viêm Lương biết cô chẳng có tư cách giật điếu thuốc Châu Trình đang hút giở, vì thế cô không nói lời nào, quay đầu đi vào thư phòng.

Lúc còn sống, mỗi khi ở nhà, Từ Tấn Phu thường giam mình trong thư phòng. Đồ đạc cũng như việc trang trí thư phòng đều làm theo ý ông ta. Bây giờ, mẹ con Từ Tử Thanh đang ngồi đợi trên chiếc sofa bên cạnh. Viêm Lương đưa mắt về phía họ, vô tình nhìn thấy tấm ảnh gia đình treo trên tường.

Tấm hình này chụp năm năm trước. Trên ảnh, Viêm Lương cau có mặt mày, Từ Tử Thanh tươi cười rạng rỡ, Từ Tấn Phu tinh thần khỏe mạnh ngồi ở vị trí trung tâm… Đó là một gia đình bên trong rạn nứt nhưng vẫn còn cái vỏ bọc hoàn hảo. Chẳng như bây giờ, đến sự đoàn kết giả tạo cũng không cần tiếp tục duy trì…

Lúc Viêm Lương đang chìm trong suy tư, cửa thư phòng mở ra, bà Viêm và luật sư Vạn đi vào.

“Viêm Lương!”

Viêm Lương lập tức bừng tỉnh sau tiếng gọi của mẹ, cô rời mắt khỏi tấm ảnh gia đình.

Nhìn thấy mẹ và luật sư Vạn, Viêm Lương nhanh chóng lấy lại tinh thần, ngồi xuống một chỗ cách xa mẹ con Từ Tử Thanh.

Luật sư Vạn công bố di chúc, trong đó quan trọng nhất là việc phân chia tài sản, bao gồm cả tài sản do Từ Tấn Phu đứng tên. Vì những chuyện Từ Tử Thanh gây ra cho Từ thị, ngoài số cổ phần được hưởng trước đó, trong bản di chúc, Từ Tấn Phu không chia thêm cổ phần cho Từ Tử Thanh, toàn bộ số cổ phần của ông ta được chuyển giao cho bà Viêm. Quyết định

https://thuviensach.vn

này của Từ Tấn Phu đồng nghĩa với việc, Viêm Lương sẽ kế thừa Từ thị. Từ Tấn Phu để lại phần lớn bất động sản cho mẹ con Từ Tử Thanh. Ngoài cổ phần và bất động sản, tất cả tài sản khác ủy thác cho một quỹ tiền tệ quản lý, mọi người đều được hưởng lợi ích. Mẹ con Viêm Lương và mẹ con Từ Tử Thanh được phân chia lợi nhuận theo tỷ lệ 4:6. Ngôi nhà họ đang ở là tài sản chung của bà Viêm và Từ Tấn Phu, vì vậy, mẹ con Từ Tử Thanh sẽ rời khỏi đây, chuyển đến ngôi biệt thự Từ Tấn Phu để lại cho bọn họ.

Tất cả mọi người đều không có ý kiến gì về bản di chúc, lần lượt ký tên rồi rời đi… Câu "người đi trà lạnh" có lẽ ám chỉ tình huống hiện tại, Viêm Lương ngồi đó, dõi theo hình bóng mẹ con Từ Tử Thanh, trong khi cô rất muốn nói một câu với người cô oán hận bao năm nay: "Tạm biệt!"

Hoặc là vĩnh biệt…

Lúc Viêm Lương rời mắt khỏi bọn họ, thẫn thờ nhìn ly cà phê trước mặt, Từ Tử Thanh đi đến cửa nhận được ánh mắt ra hiệu của mẹ cô ta, liền quay lại chào: "Mẹ cả, con đi đây!"

Bà Viêm gật đầu. Bà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, liền gọi: "Tử Thanh!"

Từ Tử Thanh nghi hoặc quay lại.

Tất cả mọi người có mặt ở thư phòng đều nghe rõ câu tiếp theo của bà Viêm: "Cô ra giá đi, tôi muốn mua lại toàn bộ số cổ phần trước đó bố cô cho cô."

Sắc mặt Từ Tử Thanh lập tức thay đổi.

Thấy cô ta mãi vẫn không lên tiếng, bà Viêm đoán cô ta khó xử, liền cất giọng ôn hòa: "Cô hãy suy nghĩ kỹ đi! Thời gian này Từ thị rất không ổn định, hy vọng cô nghĩ đến đại cục!"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Thanh do dự một lát, cuối cùng trả lời nước đôi: “Con sẽ nhanh chóng trả lời mẹ!”

Cuối cùng cũng rời đi…

Từ Tử Thanh và mẹ cô ta lên xe rời khỏi ngôi nhà lớn. Mẹ Từ Tử Thanh vẫn khóc không thành tiếng. Từ Tử Thanh chống tay lên cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai cô ta là tiếng nấc nghẹn ngào của mẹ, nhưng đầu óc cô ta lại vang lên câu nói của bà Viêm: “Cô ra giá đi, tôi muốn mua lại toàn bộ số cổ phần trước đó bố cô cho cô…”, “Cô hãy suy nghĩ kỹ đi! Thời gian này Từ thị rất không ổn định, hy vọng cô nghĩ đến đại cục.”

“Mẹ!” Từ Tử Thanh đột nhiên lên tiếng.

Mẹ cô ta giật mình, vội lau nước mắt, hắng giọng rồi nói: “Sao thế?”

“…” Từ Tử Thanh trầm mặc một lúc, cuối cùng chỉ nói: “Không có gì ạ!”

Ô tô đưa Từ Tử Thanh rời xa ngôi nhà cô ta đã sống mười mấy năm. Dù không thể hiện ra mặt nhưng trong lòng cô ta vô cùng hỗn loạn. Cuối cùng, cô ta nói với tài xế: “Chú cho cháu xuống xe ở ngã rẽ tiếp theo, rồi đưa mẹ cháu về nhà trước.

“Con đi đâu vậy?”

Từ Tử Thanh nở nụ cười miễn cưỡng: “Con có chút việc.”

Tài xế dừng xe ở một góc ngã tư, Từ Tử Thanh lập tức xuống xe, bắt taxi đi đến tập đoàn Lệ Bạc.

Mọi người đều biết Từ Tử Thanh là Giang phu nhân tương lai nên cô ta ra vào tập đoàn Lệ Bạc như chốn không người. Trên đường đến văn

https://thuviensach.vn

phòng làm việc của Giang Thế Quân, cô ta miễn cưỡng chào hỏi mọi người.

Nhìn thấy Từ Tử Thanh, thư ký của Giang Thế Quân lập tức đứng dậy, định gọi điện báo cho ông ta. Từ Tử Thanh ngăn lại. “Không cần đâu, để tôi tự vào là được!”

Từ Tử Thanh đẩy cửa đi vào.

Văn phòng của Giang Thế Quân rất rộng, bên ngoài là phòng tiếp khách, còn có cả sân golf trong nhà, bên trong mới là phòng làm việc của ông ta. Từ Tử Thanh đi đến cửa phòng làm việc, đang định đẩy cửa, bên trong đột nhiên vang lên tiếng nói: “Úc Nam, bao giờ cháu mới cùng chú đi thăm mộ bố cháu?”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 45+46

“Úc Nam, bao giờ cháu mới cùng chú đi thăm mộ bố cháu?”

Hình như đối phương đang ở ngoài trời, ngữ điệu trầm tĩnh mang theo cả gió mùa đông nên vô cùng lạnh lẽo: “Một thời gian nữa.”

“Vậy ngày mai chú sẽ đi một mình!” Giang Thế Quân chống tay lên trán. Trông ông ta như đang nói chuyện với người vô cùng thân thuộc. “Đợi đến lúc cháu có thời gian, bó hoa đặt ở mộ bữa trước chắc thối nát rồi!”

Hai người không trò chuyện lâu, khi đối phương cúp máy, Giang Thế Quân liền bấm số của thư ký ở bên ngoài, vừa sờ ấm trà lạnh ngắt vừa dặn dò thư ký: “Pha ấm trà mang vào đây!”

“Vâng ạ!”

Giang Thế Quân không thích chờ đợi, vì vậy thư ký của ông ta đều là người nhanh nhẹn. Không bao lâu sau, cửa phòng có tiếng gõ nhẹ. Giang Thế Quân ngẩng đầu: “Vào đi!”

Cánh cửa mở ra, nhưng người đi vào không phải thư ký, mà là…

Giang Thế Quân hơi sững người, nheo mắt đầy nghi hoặc nhưng nhanh chóng mỉm cười: “Sao em lại đến đây?”

Từ Tử Thanh bê ấm trà đi vào, cô ta nở nụ cười rạng rỡ: “Sao vậy? Không muốn gặp em à?”

Từ Tử Thanh đi đến bàn làm việc, rót đầy một chén trà rồi đặt vào tay Giang Thế Quân một cách thành thạo.

https://thuviensach.vn

Giang Thế Quân không uống ngay, ông ta hỏi: “Không phải hôm nay luật sư đến nhà em công bố di chúc sao?”

“Kết thúc rồi em mới đến đây!”

“Kết quả thế nào?” Giang Thế Quân hỏi ngay, dường như ông ta còn sốt ruột hơn cả Từ Tử Thanh.

Từ Tử Thanh gượng cười. “Bố em để lại Từ thị cho em gái em như dự đoán.” Nói xong, cô ta cũng rót một tách trà cho mình.

Bộ dạng bình thản của Từ Tử Thanh khiến Giang Thế Quân bất giác nheo mắt, dò xét: “Tôi tưởng em không hài lòng với kết quả này?”

Ngoài dự đoán của ông ta, Từ Tử Thanh nhún vai bất cần. “Từ thị bây giờ vô cùng rối ren, con bé đó tiếp quản một đống tạp loạn chứ có gì hay đâu! Đến người có năng lực như Tưởng Úc Nam cũng chẳng thể cứu vãn. Em đã nghĩ thông suốt rồi, thương trường như chiến trường, chi bằng em an phận làm người phụ nữ đứng sau một người đàn ông còn hơn.”

Từ Tử Thanh vừa uống trà vừa lặng lẽ quan sát phản ứng của người đàn ông trước mặt. Tuy nhiên, Giang Thế Quân chỉ hơi gật đầu, gương mặt ông ta không thể hiện bất cứ tâm tình nào khác. Từ Tử Thanh cũng không rõ, cô ta có nên thở phào nhẹ nhõm trước thái độ bình thản của đối phương.

Bỏ qua những ý nghĩ phức tạp trong lòng, Từ Tử Thanh ngồi xuống ghế, nhìn chăm chú mái tóc muối tiêu của Giang Thế Quân. Sau vài giây cân nhắc, cô ta mới ghé sát, nói: “Anh thì sao? Lát nữa có bận việc không?”

“Không, bây giờ tôi có thể về. Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn tối!”

Giang Thế Quân vừa nói vừa đứng dậy. Hai người kẻ trước người sau đi ra cửa. Giang Thế Quân lấy áo khoác trên giá mặc vào người, Từ Tử

https://thuviensach.vn

Thanh đứng sau ông ta, thò tay vào túi. Cô ta bấm phím một trên di động, điện thoại lập tức đổ chuông.

Giang Thế Quân mặc xong áo khoác, quay lại liền thấy Từ Tử Thanh đang gọi điện thoại. “Mẹ à?”

“Con đang ở ngoài.” Từ Tử Thanh nhướng mắt nhìn Giang Thế Quân, ngừng một, hai giây mới nói tiếp: “Sao vậy ạ?”

Đối phương nói gì đó.

“Vâng ạ, con sẽ về ngay!”

Sau khi cúp điện thoại, Từ Tử Thanh ngước nhìn Giang Thế Quân, vẻ rất áy náy. “Không thể đi ăn cơm cùng anh rồi!”

“Ở nhà có việc à?”

Từ Tử Thanh gật đầu.

“Được rồi, để hôm khác rồi tính!” Giang Thế Quân cất giọng sảng khoái. Từ Tử Thanh tươi cười bước đến, hôn lên má ông ta. “Lần sau em mời!” Nói xong, cô ta vội vàng đi ra ngoài, nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Từ Tử Thanh gần như bỏ chạy, dáng vẻ tao nhã thường lệ biến đi đâu mất. Cô ta đi thẳng xuống tầng trệt rồi rời khỏi Lệ Bạc. Đến khi lên xe taxi, tài xế nổ máy, toàn thân cô ta mới bắt đầu run rẩy.

Từ Tử Thanh bất giác quay đầu, dõi theo tòa nhà Lệ Bạc đang mỗi lúc một xa. Cô ta đột nhiên có cảm giác, sau một ô cửa sổ trong toà nhà đó, có một đôi mắt đang chăm chú theo dõi cô ta.

Từ Tử Thanh thu lại ánh mắt, ngập ngừng giây lát rồi rút điện thoại, bấm dãy số quen thuộc. Đối phương nhanh chóng bắt máy. Không đợi

https://thuviensach.vn

người đó lên tiếng, Từ Tử Thanh đã nói: “Châu Trình, anh đang ở đâu?” Châu Trình vẫn chưa trả lời, Từ Tử Thanh lại nói tiếp: “Em muốn gặp anh ngay bây giờ!”

Viêm Lương ở lại nhà lớn của Từ gia gần ba ngày mới bị Tưởng Úc Nam ép ra về.

Tang lễ của bố cô sẽ tổ chức vào thứ Hai tuần sau, bà Viêm đang vô cùng bận rộn. Bị Tưởng Úc Nam bắt rời khỏi nhà, Viêm Lương khó tránh khỏi bực tức.

Sau khi lên ô tô của Tưởng Úc Nam, lần đầu tiên Viêm Lương lên tiếng chỉ trích anh kể từ khi hai người sống chung: “Anh không nên bắt em rời khỏi nhà, để mẹ em một mình trong ngôi nhà lớn như vậy, em không yên tâm chút nào!”

“Là mẹ em bảo anh đưa em đi!”

Nghe lời giải thích của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương nhướng mày nhưng không lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn ra cửa sổ. Vài giây sau, một cánh tay khoác lên vai Viêm Lương, xóa bỏ khoảng cách tồn tại giữa cô và Tưởng Úc Nam.

“Mấy ngày nay em chưa hề chợp mắt? Mắt em thâm quầng rồi kìa!”

Viêm Lương tựa đầu vào vai Tưởng Úc Nam, giọng nói của cô thể hiện rõ sự mệt mỏi: “Hôm qua, mấy chú bác đến viếng, trong đó có cả Lưu Quân. Anh thử nói xem, liệu em có thể tỏ ra bình thường được không? Lưu Quân đã bán cổ phần cho người khác, ông ta còn mặt mũi nào đến nhà em? Lúc nói ra mấy từ “hãy nén đau thương”, liệu ông ta có nghĩ đến cảm nhận của mẹ con em không?”

“Quả nhiên… thế thái viêm lương[1].” Viêm Lương chậm rãi thốt ca câu thành ngữ trùng tên cô, phảng phất như cảm nhận được số mệnh.

https://thuviensach.vn

[1] Thế thái viêm lương: lòng người thay đổi, thói đời đen bạc.

Tưởng Úc Nam siết chặt vai cô: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều…”

“Sao em có thể không suy nghĩ? Bố em chết rồi, nếu đối phương thu mua cổ phần thành công, sản nghiệp của Từ gia sẽ bị hủy trong tay em, vậy…”

Tưởng Úc Nam nghiêng người, giơ tay kéo cô vào lòng, vuốt ve gáy cô.

Viêm Lương muốn rơi nước mắt, cô ngẫm nghĩ rồi nói sang chuyện khác: “Em đang nghĩ, song song với việc thu mua lại cổ phiếu, liệu chúng ta có nên đặt ra chế độ cổ phần mới để những cổ đông đứng về phía mẹ em nhận được cổ tức ưu tiên đặc biệt. Nếu chúng ta vẫn không thể ngăn cản việc thu mua ác ý, vậy thì “trạng chết chúa cũng băng hà”, lúc bất đắc dĩ, chúng ta hãy hoàn trả những món nợ chưa đến kỳ hạn trước, để đối phương sau khi thu mua sẽ gặp nguy cơ lớn về tài chính…”

Tưởng Úc Nam im lặng lắng nghe, càng siết chặt vòng tay ôm Viêm Lương.

Viêm Lương nói tiếp: “Đúng rồi, còn một cách… Nếu chúng ta biết ai là kẻ đứng sau vụ thu mua ác ý này thì có thể tìm kiếm một người đồng ý mua lại cổ phiếu của Từ thị một cách đường hoàng. Người này và đối tượng thu mua ác ý cạnh tranh lẫn nhau, giá cổ phiếu sẽ lập tức tăng lên, thậm chí có thể thông qua quyền chọn lựa…”

Tưởng Úc Nam cắt ngang: “Nếu em làm vậy, không biết chừng em sẽ bị phá sản trong khi vẫn chưa đánh gục được đối phương.”

Viêm Lương ngây người. Nghĩ mới thấy cô làm việc quá cảm tính. Tưởng Úc Nam nói đúng, chưa đến lúc bất đắc dĩ, cô không nên liều mạng với kẻ địch đang ở trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

“Vậy…”

Viêm Lương vừa mở miệng, điện thoại bỗng đổ chuông. Cô mới đổi số điện thoại để tránh sự quấy nhiễu của giới truyền thông và những người không liên quan, số mới này chỉ có người thân và cấp dưới của cô biết. Thời gian qua, cứ mỗi cuộc điện thoại gọi tới, có khả năng Viêm Lương lại nhận được một tin dữ. Do đó, cô bắt máy ngay lập tức. Là điện thoại của Châu Trình.

“Châu…”

Viêm Lương mới thốt ra một từ, Châu Trình đã cắt ngang: “Em đang ở đâu? Anh có việc cần tìm em.”

Viêm Lương nhíu mày. Giọng nói của Châu Trình khiến cô bất giác ngồi thẳng người: “Chuyện gì vậy?”

“Qua điện thoại không thể nói rõ ràng, bây giờ anh cần gặp em, anh đợi em ở khu chung cư em sống trước kia.”

Tưởng Úc Nam lặng lẽ quan sát Viêm Lương. Cô nghe Châu Trình nói: “Đừng hỏi tại sao, em cứ đến đây là được rồi!”

Viêm Lương hết cách. “Anh đừng nói là chuyện của Từ Tử Thanh đấy nhé.”

Châu Trình im lặng, coi như sự thừa nhận. Viêm Lương bất lực, chỉ có thể nói: “Được rồi!”

Viêm Lương cúp điện thoại, cô không thể giải đáp câu hỏi của Tưởng Úc Nam: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tưởng Úc Nam hiển nhiên nghe thấy giọng nói nôn nóng của Châu Trình. Tất nhiên, anh cũng không bỏ sót một câu nói của Viêm Lương:

https://thuviensach.vn

“Anh đừng nói là chuyện của Từ Tử Thanh đấy nhé!”

Không đợi Viêm Lương bịa ra lý do, Tưởng Úc Nam nói ngay: “Anh đưa em đến đó!”

“Không cần đâu, em bắt taxi là được rồi, anh cứ về nhà trước đi!”

Tưởng Úc Nam không ép, bảo tài xế dừng xe. Dõi theo Viêm Lương cho đến khi cô lên taxi đi khỏi, chiếc xe của anh cũng mới rời đi.

Mười phút sau, taxi dừng lại dưới khu chung cư trước đây Viêm Lương sinh sống. Cô lập tức nhận ra xe của Châu Trình cách đó không xa. Châu Trình đứng tựa vào thân xe, xung quanh không thấy bóng dáng của Từ Tử Thanh.

Viêm Lương cầm túi xách xuống xe, Châu Trình nhanh chóng nhìn thấy cô. Đợi cô tiến lại gần, anh chỉ nói một câu ngắn gọn: “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

Châu Trình lặng lẽ ngồi vào ghế tài xế. Bộ dạng của anh như nói cho Viêm Lương biết, lần này anh sẽ không giải đáp thắc mắc của cô.

“Vừa rồi Tưởng Úc Nam đưa em rời khỏi nhà đấy à?”

“Đúng thế, có chuyện gì sao?”

“Không có gì!”

Giọng nói của Châu Trình hơi kỳ lạ. Viêm Lương cảm thấy đây chỉ là lời hỏi thăm không quan trọng nên không tiếp tục truy vấn.

Ô tô nhanh chóng đi ra vùng ngoại ô, mỗi lúc một xa. Đến khi Châu Trình lái xe vào một nghĩa trang, Viêm Lương không biết nên hỏi về chuyến đi kỳ lạ này thế nào.

https://thuviensach.vn

Châu Trình xuống xe, dẫn Viêm Lương men theo cầu thang đá lên núi. Viêm Lương dừng lại, nhắc nhở anh: “Anh đến nhầm chỗ rồi! Mộ của bố em nằm ở nghĩa trang khác.”

Viêm Lương không nhúc nhích, nhìn tấm ảnh phủ đầy bụi trên bia mộ và hai bó hoa vẫn còn tươi ở bên cạnh. Sau đó, cô lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Người này là…”

Châu Trình không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt có phần thương hại. Viêm Lương bất giác cảm thấy lạnh sống lưng.

Bầu không khí rờn rợn như có một sự chỉ dẫn vô hình khiến Viêm Lương lại quay đầu nhìn kỹ tấm bia mộ. Sự trầm mặc của Châu Trình và tiếng gió thổi bên sườn núi giống một tấm lưới bủa vây lấy Viêm Lương, giọng nói bất giác căng thẳng: “Rốt cuộc ông ấy là…”

“Hai hôm trước, Giang Thế Quân đến đây thăm mộ ông ấy.” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, cắt ngang lời Viêm Lương.

Viêm Lương quay đầu, thấy Từ Tử Thanh đang đứng trên bậc thang đá. Vừa nhìn thấy Từ Tử Thanh, tâm trạng rối bời trong lòng Viêm Lương lập tức được thay thế bằng cảm giác hoang đường, khó hiểu.

“Bạn của Giang Thế Quân thì có liên quan gì đến tôi mà Châu Trình lôi tôi đến đây?”

Viêm Lương vừa nói vừa đưa mắt về phía Châu Trình. Anh chỉ cúi đầu im lặng. Chứng kiến cảnh này, Viêm Lương chẳng buồn nhếch mép cười nhạt. Sao cô có thể quên mất người đàn ông này lúc nào cũng chỉ xoay quanh Từ Tử Thanh, cô có thể trông mong ở anh điều gì? Viêm Lương không nói thêm lời nào, quay đầu bỏ đi, nhưng mới đi hai bước, Từ Tử Thanh đột nhiên thốt ra một câu khiến cô lập tức chôn chân.

https://thuviensach.vn

“Cô có phát hiện, dung mạo của người đàn ông đó rất giống một người…” Từ Tử Thanh hất cằm về phía tấm ảnh trên bia mộ. “… rất quen thuộc với cả cô và tôi.”

Taxi vừa dừng lại, Viêm Lương lập tức nhét tiền vào tay tài xế rồi mở cửa lao ra ngoài. Từ ngoài cổng Từ gia, cô chạy qua vườn hoa, xông vào nhà, đụng trúng người dì Lương vừa đi tiễn nhân viên của công ty tổ chức tang lễ.

Dì Lương khó khăn lắm mới đứng vững, nhìn thấy Viêm Lương liền hỏi bằng giọng ngạc nhiên: “Sao nhị tiểu thư lại quay về?”

Viêm Lương thở hổn hển, xua tay, cô không kịp trả lời, chạy qua dì Lương lên gác. Cô nhanh chóng đi tới thư phòng trên tầng hai.

Mấy ngày trước, cả gia đình còn tụ tập ở thư phòng nghe công bố di chúc. Bây giờ thư phòng không một bóng người. Viêm Lương tìm đến két bảo hiểm đặt dưới bàn sách, sờ tay vào khóa mật mã, thẫn thờ một lúc mới đứng dậy chạy ra ngoài và hét xuống dưới: “Dì Lương! Mau gọi mẹ cháu đến đây…”

Vừa dứt lời, Viêm Lương nhìn thấy bà Viêm đang đi lên cầu thang. Đúng lúc bà ngẩng đầu, nhìn thấy con gái đang đứng trên hành lang với dáng vẻ vô cùng sốt ruột.

“Dì Lương nói cô về nhà…” Bà Viêm cất giọng nghi hoặc. “Chuyện gì thế?”

Viêm Lương không kịp giải thích, hỏi thẳng: “Mật mã két bảo hiểm là gì hả mẹ?”

Bà Viêm giúp Viêm Lương mở két bảo hiểm. Thấy Viêm Lương vội vàng bày tập hồ sơ trong két bảo hiểm ra ngoài, bà Viêm không bình tĩnh được, hỏi: “Cô tìm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương xếp giấy tờ đầy bàn rồi cúi xuống giở xem qua loa. Cô không có hứng thú với nội dung của tập hồ sơ mà chỉ giở đến trang cuối cùng có chữ ký, nhưng không thấy thứ cô cần tìm.

Các tập hợp đồng lần lượt rơi xuống đất, Viêm Lương dường như vẫn chưa muốn ngẩng lên. Cô vừa cắm cúi tìm kiếm vừa hỏi: “Mẹ, mẹ có bao giờ nghe nói đến một người tên là Tống Cẩm Bằng không ạ?”

“Tống Cẩm Bằng?” Bà Viêm nhíu mày ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. “Tôi chưa từng nghe nói đến tên người này.”

Trong đầu Viêm Lương vụt qua ba chữ “Tống Cẩm Bằng” khắc trên bia mộ, cô đột nhiên cảm thấy nhức đầu, đến mức phải ngừng một lát mới có thể tiếp tục giở tập tài liệu. “Con nhớ hình như con đã nhìn thấy cái tên này ở đâu… Tài liệu của bố đều nằm ở đây phải không ạ?”

“Sao cô không đến phòng dữ liệu của công ty mà tìm, nơi đó chắc có bản photo điện tử.”

“Đó là chuyện từ nhiều năm trước. Lúc bấy giờ công ty vẫn chưa tiến hành lưu trữ hồ sơ điện tử.”

Bà Viêm muốn giúp cũng đành chịu. “Từ trước đến nay tôi không nhúng tay vào việc của công ty.”

Bà Viêm giúp cô xem chữ ký trên hai bộ hồ sơ, cũng không tìm ra tên “Tống Cẩm Bằng”. Đúng lúc này bà chợt nghĩ ra điều gì đó, liền buông tập hồ sơ. “Hay là cô hỏi thư ký Lưu, bà ấy làm việc cho bố cô mấy chục năm, có lẽ sẽ giúp được cô.”

Thư ký Lưu?

Đến khi xem bản hợp đồng cuối cùng vẫn không có kết quả, Viêm Lương đành bỏ cuộc. Cô lập tức rút điện thoại, tìm số của thư ký Lưu.

https://thuviensach.vn

Từ lúc bị Từ Tấn Phu cho về hưu sớm, thư ký Lưu cho Viêm Lương một số điện thoại riêng để tiện liên lạc. Viêm Lương gọi điện thoại, người nghe máy là con trai cô ấy. Anh ta cho biết thư ký Lưu đã về quê thăm họ hàng.

"Bao giờ cô ấy mới quay về?"

Con trai của thư ký Lưu thể hiện thái độ không mấy hòa nhã, anh ta chẳng thèm trả lời câu hỏi của Viêm Lương. Ngừng vài giây, Viêm Lương cố kìm nén tâm trạng sốt ruột, cất giọng nhẹ nhàng: "Xin anh hãy cho tôi một số điện thoại mà tôi có thể liên lạc với mẹ anh ngay lập tức, được không?"

Đầu máy bên kia chợt vọng tới tiếng cười lạnh lùng, sau đó là giọng nói mỉa mai: "Mẹ tôi cả đời phục vụ Từ gia. Các người nói đuổi việc là đuổi việc, không chút nể tình. Bây giờ các người lại muốn tìm mẹ tôi… Rất xin lỗi, tôi không muốn các người quấy rầy cuộc sống của mẹ tôi."

"Tôi thành thật xin lỗi, nhưng tôi thật sự có việc gấp…"

Đầu máy bên kia vang lên tiếng "bụp", đối phương đã cúp máy.

Hai ngày sau, Viêm Lương nhận được điện thoại của thư ký Lưu. Trong hai ngày này, Viêm Lương vẫn ở nhà của Từ gia. Cô tỏ thái độ kiên quyết muốn ở bên mẹ… Tưởng Úc Nam cũng không ép cô phải về cùng anh.

Hôm nay là ngày chôn cất Từ Tấn Phu.

Viêm Lương đứng bên cạnh mẹ. Trước mỗi câu: "Xin hãy nén đau thương" của khách viếng tang, Viêm Lương không muốn nghĩ xem tâm trạng của cô là gì. Trong lúc đầu óc để đi chỗ khác, cô thoáng thấy bóng dáng thư ký Lý. Viêm Lương giật mình, vô thức đưa mắt về phía thư ký Lý, liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương vẫn chưa công khai hôn sự của cô, vì vậy khi Tưởng Úc Nam xuất hiện, mọi người đều tưởng anh đến viếng tang với thân phận CEO. Nhân viên của công ty tổ chức tang lễ đưa cho Tưởng Úc Nam một bông cúc trắng, đồng thời nhắc nhở anh, lúc hạ huyệt, khách sẽ đặt bông cúc trắng lên chiếc quan tài.

Tưởng Úc Nam cũng không giải thích, cầm bông cúc trắng đi về phía Viêm Lương. Anh gật đầu chào bà Viêm. Bà Viêm mỉm cười xin lỗi: "Úc Nam, dù sao cậu và Viêm Lương vẫn chưa tổ chức đám cưới, cậu không được phát khăn tang."

"Không sao đâu ạ!"

Tưởng Úc Nam rỏ ra độ lượng, bà Viêm rất hài lòng về thái độ của anh. Thấy Viêm Lương không rời mắt khỏi Tưởng Úc Nam, bà Viêm đưa mắt nhìn người quen đang ký tên ở cửa vào, lên tiếng: "Tôi ra ngoài một lát, hai đứa nói chuyện đi!" Sau đó, bà nhanh chóng rời đi, để lại không gian riêng cho hai người trẻ tuổi.

Viêm Lương ngắm nhìn gương mặt Tưởng Úc Nam, cô thất thần mất vài giây mới phát hiện mẹ đã đi xa. Lúc này cô mới bừng tỉnh, nhưng đầu óc trống rỗng. Cô cúi xuống hỏi nhỏ: "Tình hình của công ty gần đây thế nào?"

Tưởng Úc Nam lắc đầu.

Viêm Lương đã lường trước được tình huống này, bởi trong hai ngày này, cô lấy danh nghĩa bà Viêm, mời mấy vị cổ đông lớn đến Từ gia. Trong số những cổ đông từ trước đến nay luôn kiên quyết ủng hộ Từ gia, bây giờ cũng xuất hiện những bất đồng quan điểm rõ ràng, nói gì đến những cổ đông giữ thái độ trung lập.

Thấy Viêm Lương ưu phiền, mẹ cô từng hỏi: "Hay là gọi Úc Nam đến đây?"

https://thuviensach.vn

Lúc bấy giờ, Viêm Lương chỉ im lặng lắc đầu. Cô mời các cổ đông đến nhà chứ không phải công khai mời bọn họ đến công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị, cũng vì nguyên nhân…

Bà Viêm còn nói: “Chắc chắn đám cưới của cô và Úc Nam sẽ bị hoãn vô thời hạn, thôi thì hôm tổ chức tang lễ, vợ chồng cô cùng đứng ra tiếp đãi quan khách, cũng để họ hàng và người quen biết trước sự việc.”

Thấy Viêm Lương từ chối đề nghị này, còn nhăn nhó vì không biết làm thế nào để giải thích với Tưởng Úc Nam, bà Viêm liền giúp cô nghĩ ra cái cớ “tục lệ ở quê”.

“Mấy ngày nay em không ngủ được à?” Tưởng Úc Nam giơ tay vuốt ve gương mặt Viêm Lương. “Nhìn em kìa, người gầy rộc đi rồi!”

Viêm Lương định thần, cố gắng mỉm cười với anh, nhưng nụ cười của cô rất miễn cưỡng. Ánh mắt của cô vô tình vượt qua bờ vai Tưởng Úc Nam, nhìn thấy Từ Tử Thanh đứng cách đó không xa. Không biết cô ta đã nhìn cô bao lâu…

“Tôi nghe Giang Thế Quân gọi điện cho Tưởng Úc Nam, hỏi anh ta có cùng đi thăm mộ…”

Giang Thế Quân hẹn Tưởng Úc Nam cùng đi thăm mộ?

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Viêm Lương cứng đờ. May mà đúng lúc này, điện thoại của cô bỗng đổ chuông. Viêm Lương thừa dịp cúi xuống, nhờ mái tóc xõa che giấu vẻ mặt, sau đó rút điện thoại ra khỏi túi áo. Viêm Lương chỉ tay vào di động, ra hiệu cô muốn nghe điện thoại rồi tránh xa Tưởng Úc Nam hai bước.

Đó là một điện thoại lạ, Viêm Lương bắt máy: “A lô!”

Đối phương gọi cô bằng câu xưng hô quen thuộc: “Nhị tiểu thư!”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương giật mình: “Thư ký Lưu?”

https://thuviensach.vn

Chương 47

Viêm Lương giật mình tỉnh dậy từ giấc mộng. Trên trần nhà có một vệt sáng, là ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào.

Ánh trăng như mang theo không khí giá lạnh vào căn phòng ấm áp khiến Viêm Lương bất giác rùng mình. Cô day day huyệt thái dương, nhẹ nhàng ngồi dậy. Bên tai cô bỗng vang lên giọng nói đầy vẻ lo lắng của Tưởng Úc Nam: “Em không ngủ được à?”

Viêm Lương cứng đờ người, vài giây sau mới quay đầu về phía Tưởng Úc Nam. Lúc này anh đã tỉnh ngủ, đang dựa vào đầu giường nhìn cô. Tưởng Úc Nam là người rất thính ngủ, Viêm Lương chỉ cần động nhẹ là đã có thể đánh thức anh.

Viêm Lương nhếch miệng cười, lắc đầu thay câu trả lời. Cô lại kéo chăn nằm xuống. Vừa đặt mình xuống giường, Tưởng Úc Nam liền giơ tay kéo cô vào lòng. Tư thế ôm ấp khiến Viêm Lương nhất thời không thể ngẩng đầu, đành áp mặt vào ngực anh, nghe anh hỏi: “Sao vậy? Mơ thấy ác mộng à?”

“Cũng không hẳn là ác mộng.” Trong căn phòng tối, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt nói dối của người phụ nữ. “Chỉ là em nghĩ đến tang lễ lúc ban ngày.”

“Thảo nào…” Tưởng Úc Nam thở dài, ôm cô chặt hơn.

“Gì cơ?” Viêm Lương hỏi nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Trước đó, anh tỉnh dậy một lần, thấy em tuy đang ngủ nhưng đôi lông mày nhíu chặt.” Giọng nói của người đàn ông vô cùng dịu dàng, anh như một người thầy có trách nhiệm, khuyên nhủ cô: “Cố gắng vượt qua khoảng thời gian này, tất cả rồi sẽ tốt thôi!”

Cuối cùng Viêm Lương không thể kìm nén, ngước lên nhìn Tưởng Úc Nam.

Đây là người đàn ông có vẻ ngoài trầm ổn, đáng tin cậy. Vào giây phút này, anh yên lặng như pho tượng, dịu dàng và lơ đãng, không tranh đua với đời. Mặc dù vậy, gương mặt anh vẫn toát ra khí khái đàn ông và một cảm giác uy hiếp nào đó. Viêm Lương từng cho rằng, cô rất hiểu anh.

Cô nhắm mắt, muốn kết thúc cuộc nói chuyện, chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, giọng nói ngái ngủ và ấm áp của cô chậm rãi vang lên: “Anh không hiểu đâu… Anh chưa từng trải qua cảm giác có người thân qua đời, sẽ không thể lý giải nỗi đau này khó chịu đến mức nào!”

Dù cô oán hận bố cô bao nhiêu năm, nhưng…

Viêm Lương quay người, không nói gì nữa. Hơi thở của cô đều đều, như đã ngủ say. Nhưng thực ra, mắt cô vẫn mở, chỉ là ánh mắt vô hồn, không nhìn thấy bất kỳ tia cảm xúc nào.

Tưởng Úc Nam nhìn tấm lưng Viêm Lương. Anh vô thức giơ tay, nhưng ngón tay đột ngột dừng lại trước khi chạm vào bờ vai cô. Do dự vài giây, anh trầm mặc thu tay về, nằm thẳng người nhìn trần nhà cho đến khi trời sáng.

Khi tia nắng ban mai xuyên qua vầng mây u ám chiếu xuống mặt đất, một đêm mất ngủ đã kết thúc. Tưởng Úc Nam quay sang nhìn người phụ nữ cả đêm chỉ nằm một tư thế, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Một ngày mới lại bắt đầu. Tưởng Úc Nam đánh răng rửa mặt, thay quần áo như thường lệ. Trong phòng thay đồ, chiếc gương bị Tưởng Úc Nam đấm vỡ đã được thay thế bằng một mặt gương hoàn toàn mới, không hề có vết rạn nứt.

Buổi sáng, Tưởng Úc Nam có thói quen vừa đứng trước gương thắt cà vạt vừa thầm nhắc nhở bản thân: mình không yêu cô ấy, không yêu cô ấy…

Không yêu…

Câu này gần như trở thành một lời nguyền. Tưởng Úc Nam ăn mặc chỉnh tề rồi quay về phòng ngủ, từ đầu đến cuối anh đều giữ vẻ mặt vô cảm. Chỉ đến khi nhìn người phụ nữ vẫn ngủ say trên giường, đáy mắt anh mới vụt qua một tia bi thương.

Anh đến bên giường, cúi thấp người. Không ai có thể biết, ý nghĩa thật sự của nụ hôn anh đặt lên trán Viêm Lương là…

“Anh xin lỗi!”

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất Viêm Lương mới mở mắt. Cô cũng nghe thấy tiếng khép cửa.

Lúc này là giờ cao điểm, giao thông trong nội thành ùn tắc nhưng Viêm Lương lái xe ra khu vực ngoại thành nên không gặp trở ngại, cô chạy một mạch đến nghĩa trang.

Hôm qua, sau khi kết thúc tang lễ, Viêm Lương một mình đi gặp thư ký Lưu rồi mới trở về thành phố nên vẫn chưa được nhìn kỹ mộ của bố cô.

Trên lạc khoản của mộ chỉ để hàng chữ: Vợ: Viêm Nhụy Vân, Triệu Thanh Phương. Con gái: Viêm Lương, Từ Tử Thanh.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đột nhiên cảm thấy, hai cái tên Viêm Nhụy Vân và Triệu Thanh Phương đặt gần nhau dường như không còn nhức mắt như trước. Ngay sau đó, cô cho rằng suy nghĩ của mình rất hoang đường, nhưng dù hoang đường đến mức nào cũng không thể vượt qua bốn chữ "người chết yên nghỉ".

Viêm Lương lấy một tấm ảnh đen trắng từ túi xách.

Đây là bức ảnh chụp từ nhiều năm trước, các góc đã ngả màu ố vàng. Trên ảnh đều là những người tham gia xây dựng Từ thị từ những năm đầu tiên. Ở thời kỳ xã hội còn khép kín đó, một nhóm thanh niên trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết cùng lập nghiệp, trong đó có thư ký Lưu lúc bấy giờ vẫn là một cô gái trẻ trung, cả người đàn ông tên Tống Cẩm Bằng, tất nhiên cũng có mặt Từ Tấn Phu.

Trên bức ảnh đen trắng ấy, Từ Tấn Phu còn rất trẻ. So với ảnh trên bia mộ, gương mặt ông ta không thay đổi nhiều, chỉ là đã ghi thêm dấu ấn thời gian.

Lúc này, Viêm Lương cầm bức ảnh, đứng yên lặng trước mộ Từ Tấn Phu. Cô nhìn chăm chú tấm hình bố cô trên bia mộ nhưng trong đầu vang lên giọng nói của thư ký Lưu.

"Nhị tiểu thư! Cô… Sao cô biết Tống Cẩm Bằng?"

"Thật ra cô không cần tìm hiểu những chuyện xa xưa đó…"

"Nhị tiểu thư, không phải tôi không muốn nói, mà quả thực…"

"Ông ấy là người sáng lập, cũng là người tạo ra công thức của Nhã Nhan và cũng là cộng sự của bố cô năm đó…"

"Công ty thành lập không bao lâu đã gặp phải vấn đề về tài chính. Thấy tình hình khó khăn, Tống Cẩm Bằng định rút vốn, đồng thời có ý bán

https://thuviensach.vn

công thức của Nhã Nhan cho một công ty mỹ phẩm nước ngoài, nhưng bố nhị tiểu thư đã nhờ vào công thức của Nhã Nhan trong tay Tống Cẩm Bằng để thu hút vốn đầu tư của ông ngoại nhị tiểu thư. Bởi Từ thị tung ra thị trường trước, công ty mỹ phẩm nước ngoài bị tổn thất lớn. Họ bắt Tống Cẩm Bằng phải bồi thường một khoản tiền khổng lồ. Sau đó… tôi không bao giờ gặp lại Tống Cẩm Bằng…”

“Người nhà của Tống Cẩm Bằng ư? Nhị tiểu thư, cô hỏi điều đó làm gì?”

“Tôi thật sự không rõ…”

“Đây là ảnh cả nhóm chúng tôi chụp trước cửa công ty lúc công ty mới thành lập. Cô xem, khi đó quy mô công ty còn rất nhỏ, chúng tôi phải thuê cửa hàng của người khác. Lúc bấy giờ, mọi người còn rất trẻ, tôi cứ nghĩ tấm ảnh này sẽ theo tôi xuống mồ…”

…

Viêm Lương cúi xuống, lặng lẽ nhìn tấm ảnh. Nụ cười của những người trên ảnh rất trong sáng, thể hiện tinh thần hăng hái. Cô rời mắt khỏi tấm ảnh, hướng về phía ngôi mộ.

Sau đó, cô nói rành rọt từng từ: “Có lẽ kiếp trước con gây ra nhiều tội chướng nên kiếp này mới phải làm con gái của bố. Nhưng xin bố hãy yên tâm, cho dù đối thủ là ai, con cũng không để bọn họ hủy hoại Từ gia.”

Viêm Lương đứng đó, lạnh lùng xé nát tấm ảnh ngay trước ngôi mộ của bố cô. Cô thả tay, để cơn gió lạnh thổi những mẩu giấy vụn bay đi thật xa. Sau đó, cô quay người đi thẳng.

Viêm Lương bình thản đi xuống từng bậc thang đá, bước chân của cô không chút hoảng loạn. Theo tiếng bước chân đều đều như một lời tuyên thệ, Viêm Lương rút điện thoại, bấm số của Từ Tử Thanh.

https://thuviensach.vn

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Từ Tử Thanh biết Viêm Lương gọi tới, theo thói quen, cô ta không lên tiếng trước.

Đối đầu bao nhiêu năm, Viêm Lương phát hiện đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với người chị gái cùng cha khác mẹ bằng thái độ ôn hòa, nhã nhặn: “Từ Tử Thanh, tôi đột nhiên phát hiện, chúng ta đấu nhau sứt đầu mẻ trán như vậy có tác dụng gì? Chỉ để kẻ địch trong bóng tối thừa cơ tiến tới, cuối cùng khiến Từ gia sụp đổ mà thôi.”

Từ Tử Thanh trầm mặc trong giây lát rồi nói: “Cô định làm gì?”

https://thuviensach.vn

Chương 48

Viêm Lương nhất thời á khẩu. Đúng vậy, cô định làm gì? Cô có thể làm được gì?

Ngọn gió đông buốt giá thấu đến tận tim, ngôi mộ ở sau lưng toát lên một vẻ thê lương, ảm đạm. Viêm Lương rùng mình, chợt bừng tỉnh. “Đầu tiên, tôi cần xác định xem số cổ phần bố để lại cho chị, bây giờ vẫn đứng tên chị hay bị Giang Thế Quân nuốt mất rồi.”

Từ Tử Thanh im lặng.

Sự trầm mặc của Từ Tử Thanh khiến tim Viêm Lương đập mạnh, giọng nói có phần hoảng hốt: “Không phải chị…”

May mà Từ Tử Thanh lập tức lên tiếng: “Chuyện đó cô yên tâm đi!”

Viêm Lương bất giác thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: “Giang Thế Quân, Tống Cẩm Bằng, Tưởng Úc Nam… Tôi không tin tất cả chỉ là sự trùng hợp. Giả dụ, ông chủ đứng sau công ty MT đang tiến hành thu mua cổ phiếu của Từ thị một cách ác ý là Giang Thế Quân…”

“Không cần đặt giả thiết.” Từ Tử Thanh lập tức ngắt lời Viêm Lương. “Giang Thế Quân đang cùng tổng giám đốc của MT uống trà tại câu lạc bộ tư nhân của ông ta.”

“Chị gặp bọn họ à?”

“Nếu tôi gặp phải bọn họ, cô cho rằng tôi còn có thể bình tĩnh gọi điện cho cô thế này không?” Ngữ khí của Từ Tử Thanh hơi bất lực, cũng có vẻ

https://thuviensach.vn

tự giễu. “Tôi cài máy nghe trộm trên ô tô của Giang Thế Quân.”

Phảng phất như có một cơ hội sống sót nhẹ nhàng bay vào tai Viêm Lương. Cô đã đi đến ô tô của mình, mở cửa ngồi vào trong, nôn nóng khởi động máy. Giọng nói của cô còn cấp thiết hơn động tác của cô: “Chị còn nghe được điều gì nữa?”

“Ông ta có rất nhiều ô tô, hôm nay lại ngồi đúng chiếc xe tôi đã cài máy nghe lén. Ngoài chuyện hẹn tổng giám đốc MT đi uống trà thì chẳng xuất hiện tin tức có giá trị nào.”

Viêm Lương cụp mi mắt, cố xua tan nỗi thất vọng. Cô nắm chặt vô lăng, lái ô tô ra khỏi bãi đỗ. “MT ra thông báo, bọn họ đã mua được năm phần trăm cổ phần Từ thị trên thị trường. Mẹ tôi đã gặp gỡ và thuyết phục các đại cổ đông, chắc chắn bọn họ sẽ chuyển hướng sang cổ đông vừa và nhỏ khác. Nếu bọn họ lấy được giấy ủy quyền trong tay cổ đông vừa và nhỏ, tình hình của chúng ta sẽ càng tồi tệ hơn. Vì vậy…”

Ở một góc độ nào đó, Viêm Lương cảm thấy cô và Từ Tử Thanh phối hợp vô cùng ăn ý. Ví dụ vào thời khắc này, cô vừa dừng lại, Từ Tử Thanh lập tức tiếp lời: “Giang Thế Quân bây giờ vẫn chưa đề phòng tôi. Tôi có thể lấy được danh sách cổ đông vừa và nhỏ mà bọn họ đang tiếp xúc hoặc có ý đồ tiếp xúc.”

Tại sao khi nhắc đến Giang Thế Quân, Từ Tử Thanh không hề bộc lộ sự oán trách hay căm ghét?

Còn Viêm Lương cô vô cùng căm hận người đàn ông tên Tưởng Úc Nam, người đã lừa dối và lợi dụng cô. Cô chỉ muốn xé xác anh thành trăm mảnh, thậm chí chỉ cần nghĩ đến cái tên này, trái tim cô như bị một lưỡi dao sắc nhọn khắc lên những đường ngang dọc…

Từ Tử Thanh vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười khẽ của Viêm Lương.

https://thuviensach.vn

“Cô cười gì vậy?” Từ Tử Thanh hơi bực bội.

“Tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tôi phải học cách bày mưu tính kế với chồng mình. Giống…” … Anh ta bày mưu tính kế với tôi…

Viêm Lương vừa nói vừa mỉm cười. Tuy nhiên, ánh mắt cô còn lạnh lẽo hơn lớp băng kết trên cửa sổ. Cô nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác: “Chị có tin gì hãy thông báo cho tôi ngay!”

Viêm Lương về đến nhà là lúc nửa đêm. Cô mệt đến mức chẳng buồn cởi giày, cứ đi cả giày cao gót vào phòng khách, thả người xuống sofa, nằm bất động.

Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, Viêm Lương nhắm mắt nghe tiếng kim đồng hồ tích tác. Cô mệt đến mức đầu óc lơ mơ. Cả ngày hôm nay, Viêm Lương bôn ba ở bên ngoài, đến giờ vẫn chưa có giọt nước vào miệng. Dù rất buồn ngủ nhưng cô không tài nào chợp mắt, đầu óc hỗn loạn.

Biện pháp hữu hiệu nhất, trực tiếp nhất của phản thu mua là mua lại cổ phần. Điều này cần một nguồn vốn rất lớn. Dù bán hết tài sản và bất động sản của Từ gia cũng chưa chắc địch nổi kẻ có âm mưu thôn tính và dày công sắp đặt kế hoạch từ lâu. Cách duy nhất có thể giải quyết triệt để vấn đề vốn là tìm kiếm công ty thứ ba cứu viện từ bên ngoài, nhưng Viêm Lương biết đi đâu tìm một công ty có tài lực hùng hậu trong thời gian ngắn, hơn nữa, việc này phải tiến hành lặng lẽ mà không cho CEO của Từ thị biết…

Đúng lúc này, tiếng bước chân rón rén cắt đứt suy nghĩ của Viêm Lương.

Viêm Lương giơ tay gác lên mắt. Bên tai cô, ngoài tiếng bước chân mỗi lúc một gần, chỉ còn lại tiếng trái tim cô đập thình thịch. Sau đó, có người ngồi xuống cạnh sofa.

https://thuviensach.vn

Đối phương thuận tay kéo chân cô, giúp cô cởi giày cao gót.

Viêm Lương nghe thấy tiếng thở dài của anh. Đúng vậy, sao có thể không thở dài? Anh đóng kịch vất vả quá mà! Cô cười thầm mỉa mai. Cùng lúc đó đối phương kéo cánh tay đang che mắt của cô. Sự đụng chạm khiến Viêm Lương bất giác run nhẹ.

Cô có thể cảm nhận đối phương dừng động tác. Biết mình đã bị phát hiện, cô đành mở mắt.

Cô chạm phải đôi mắt đầy vẻ lo lắng của Tưởng Úc Nam.

Đối diện với ánh mắt đã được che đậy một cách hoàn hảo, Viêm Lương đã tưởng thật trong một tích tắc.

“Em ngủ ở đây bao lâu rồi? Sao không về phòng?” Tưởng Úc Nam mặc áo choàng tắm, tay cầm chiếc khăn mặt, đầu tóc vẫn ướt rượt. Dù vừa tắm xong nhưng anh vẫn không thể che giấu vẻ mệt mỏi. Viêm Lương cười cười: “Muộn thế rồi cơ à? Anh vẫn chưa ngủ sao?”

“Anh cũng vừa về, mới tắm rửa xong.” Tưởng Úc Nam đưa tay nhổ lông mày của cô. “Em ở nhà với mẹ một ngày, chắc cũng rất mệt phải không?”

“Không đến nỗi!” Viêm Lương nở nụ cười miễn cưỡng, cử động bờ vai nhức mỏi. Sau đó, cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói với Tưởng Úc Nam: “Em cũng đi tắm đây!”

Vào phòng tắm khóa trái cửa, Viêm Lương mệt mỏi tựa vào cánh cửa. Nhìn chiếc gương treo ở tường đối diện, cô cảm thấy người phụ nữ trong gương không giống cô…

Sau khi tắm xong và sấy khô tóc, Viêm Lương đi chân trần về phòng ngủ. Tưởng Úc Nam đã ngủ say, cô lặng lẽ đến bên cạnh chiếc giường anh

https://thuviensach.vn

đang nằm.

Mắt của con người có 576 triệu Pixels, lại đứng từ trên cao nhìn xuống nhưng sao cô vẫn không thể nhìn thấu trái tim người đàn ông này.

Viêm Lương ngồi xuống giường, chạm ngón tay vào lồng ngực, nơi trái tim anh đang đập. Dưới làn da, có phải quả tim đó được bao bọc bởi một lớp sắt thép? Ngón tay cô chậm rãi di chuyển ngược lên trên cơ thể người đàn ông, khi dừng lại ở cổ, bàn tay còn lại của Viêm Lương cũng áp lên đó. Chỉ cần dùng sức siết chặt…

Trước khi Viêm Lương kịp làm gì đó, Tưởng Úc Nam bỗng mở mắt mà không hề có dấu hiệu báo trước. Hai khuôn mặt chỉ cách một cánh tay nên Viêm Lương có thể nhìn thấy ánh mắt đầy cảnh giác của anh trong bóng tối.

Cơ thể Viêm Lương phản ứng nhanh hơn tư duy một bước. Cô cúi xuống hôn Tưởng Úc Nam theo bản năng. Tia cảnh giác trong đáy mắt anh hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc đến tột độ. Trước nụ hôn bất ngờ của bà xã, Tưởng Úc Nam chỉ ngây người trong giây lát rồi lập tức đáp trả mãnh liệt hơn.

Đai thắt áo choàng tắm của Viêm Lương bị tuột ra. Hai cơ thể cọ xát, áo choàng tắm dần cởi tới bụng. Tưởng Úc Nam giơ tay kéo, áo choàng tắm của Viêm Lương rơi xuống đất.

Viêm Lương ngồi trên bụng Tưởng Úc Nam, cô kéo cúc áo anh, cắn mạnh. Dưới sự tấn công mạnh mẽ của Viêm Lương, sau giây phút ngây người ngắn ngủi, Tưởng Úc Nam nhanh chóng lấy lại tinh thần, anh định lật người nhưng bị cô ấn nằm xuống. Cuối cùng, anh quyết định thỏa hiệp, giữ chắc thắt lưng cô, để mặc cô khiêu khích.

Dục vọng nguy hiểm đã bùng cháy. Tưởng Úc Nam gần đến ranh giới không thể kiềm chế, anh càng muốn giành thế chủ động, nhưng Viêm

https://thuviensach.vn

Lương vẫn cố chấp không cho anh nhúc nhích. Một bàn tay cô khóa chặt tay anh, bàn tay còn lại dùng sức siết cổ anh. Trong mắt anh, thái độ điên cuồng của cô là một sự mê hoặc tuyệt vọng, càng kích thích dục vọng trong người anh, cho dù bị cô siết cổ mạnh đến mức ngạt thở.

Khi không thể chịu đựng nữa, Tưởng Úc Nam giật tay khỏi sự khống chế của Viêm Lương. Anh lật người đè cô xuống dưới, đáp trả sự mê hoặc của cô bằng hành động cuồng dã và kịch liệt hơn.

Viêm Lương nằm trên giường, cuối cùng chẳng còn sức lực. Cô giơ tay che mắt, không muốn nhìn thấy gì, cũng không muốn nghĩ tới điều gì, để mặc Tưởng Úc Nam bận rộn trên cơ thể cô. Nụ hôn nóng bỏng của anh in trên da thịt cô, mang theo dục vọng nguyên thủy đã bị cô khiêu khích và không thể khống chế.

Tưởng Úc Nam vùi đầu trên ngực Viêm Lương, cắn mạnh nụ hoa nhạy cảm ở đó đến mức cô đau nhói. Cảm giác đau đớn đó thấu đến tận tim, kích thích nỗi đau khổ tột cùng bị kìm nén ở nơi sâu thẳm tận đáy lòng.

Vào giây phút tiếng khóc bật ra khỏi cổ họng, người sững sờ không chỉ có một mình Tưởng Úc Nam.

Bờ môi ấm áp của anh rời khỏi đỉnh đồi mềm mại của Viêm Lương. Viêm Lương ngây người nhìn trần nhà, một lúc sau mới có phản ứng, đó là tiếng khóc của cô.

Tưởng Úc Nam nhổm dậy, anh lo lắng nâng mặt cô, ánh mắt vụt qua một tia phức tạp. “Viêm Lương?”

Viêm Lương gạt tay Tưởng Úc Nam, liếc anh một cái. Cuối cùng, cô nở nụ cười áy náy, quay lưng về phía anh. “Em buồn ngủ rồi, chúng ta ngủ thôi!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam trầm mặc trong giây lát rồi cố tình kéo Viêm Lương quay lại, đối diện anh. “Viêm Lương…”

Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng… như một ảo giác đẹp đẽ…

Viêm Lương im lặng nhìn anh như một người đàn ông xa lạ. Một giây… Hai giây… Cuối cùng, cô bật khóc nức nở. Như bị kìm nén quá lâu, người phụ nữ này cuối cùng cũng bùng nổ.

Trên giường hỗn loạn. Trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc xé ruột xé gan.

Viêm Lương cuộn người như con tôm. Ai có thể biết, người đàn ông đang ôm chặt cô, trái tim anh… thật ra cũng đang rỉ máu?

Tiếng khóc thê lương vang ra tận phòng khách, mãi lâu sau vẫn chưa ngừng.

Trong chiếc túi xách đặt trên bàn nước, điện thoại di động vừa nhận được mấy tin nhắn. Di động đã được cài mật mã, chỉ ba giây sau, tin nhắn được để ở chế độ ẩn.

Ở một nơi khác trong thành phố, trên tầng cao nhất của tòa nhà Minh Đình, Lộ Chinh đang đứng bên cửa sổ. Bầu trời đêm được ánh đèn neon chiếu sáng như lúc bình minh. Khu vực CBD[2] phồn hoa được phủ một lớp ánh trăng nhàn nhạt, lạnh lẽo.

[2] CBD: viết tắt của Central business district. Ngày nay, CBD được hiểu là khu vực có xu hướng phát triển mang tính chuyên môn hóa cao, là trung tâm bán lẻ, trung tâm thương vụ, trung tâm dịch vụ, và cũng là trung tâm văn hóa, hành chính, thông tin…

Lộ Chinh cúi đầu nhìn hai tin nhắn anh vừa gửi đi. Ánh sáng từ bên ngoài phản chiếu gương mặt sáng sủa, để lộ góc cạnh sắc sảo.

https://thuviensach.vn

“Viêm tiểu thư, về việc chiều nay cô tìm tôi thương lượng, tôi suy nghĩ đến tận bây giờ. Tôi từng xử lý nhiều vụ làm ăn nan giải hơn nhiều, nhưng lần này, tôi không định dùng thước đo thương mại để đánh giá khả năng hợp tác giữa chúng ta.”

“Chi bằng cô cho tôi một lý do, tại sao tôi phải bỏ ra cái giá lớn như vậy để giúp cô?”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Viêm Lương suy sụp tinh thần, nhưng may có cái cớ bố mất để che giấu tâm trạng. Sáng sớm hôm sau, cô và Tưởng Úc Nam vẫn chào buổi sáng như thường lệ. Trước khi ra cửa, họ còn trao cho nhau nụ hôn buổi sáng ngọt ngào. Chỉ có điều, mỗi người họ đều mang một tâm tư dưới vỏ bọc đôi vợ chồng mới cưới.

Kế hoạch phản thu mua lặng lẽ bắt đầu.

Viêm Lương không rõ Từ Tử Thanh làm cách nào có thể moi được thông tin cơ mật, nhưng ít nhất những tin tức này đã thắp sáng ngọn đèn trên con đường vốn mờ mịt của cô. Tin tức của Từ Tử Thanh giúp Viêm Lương rất nhiều. Điều quan trọng nhất, cô có thể thẳng thắn đề cập với Lộ Chinh về kế hoạch của mình: “Theo một nguồn tin đáng tin cậy, MT bỏ một khoản từ bốn tỷ rưỡi đến năm tỷ đô la để tiến hành thu mua. Tôi muốn trực tiếp đối đầu với bọn họ, phương pháp chỉ có hai từ “dốc tiền”. Trong thời gian ngắn, tôi chỉ có thể huy động nguồn vốn có hạn. Sau khi tính toán, tôi thiếu khoảng bảy trăm triệu đến một tỷ đô la. Tôi muốn mượn anh số tiền này, tôi sẽ dùng toàn bộ cổ phần của tôi ở Từ thị để bảo đảm.”

Viêm Lương không tiết lộ cho Lộ Chinh biết ông chủ thật sự đứng sau MT là ai. Cô không dám ngả bài vào lúc này. Địa điểm hẹn gặp Lộ Chinh là một sân chơi golf tương đối kín đáo.

Vào một buổi sáng mùa đông lạnh lẽo nhưng trời quang mây tạnh, Viêm Lương đứng một bên, vừa theo dõi Lộ Chinh chơi golf vừa trình bày kế hoạch của cô. Lộ Chinh vung gậy, quả bóng bay thành một đường cong đẹp mắt về phía xa.

https://thuviensach.vn

Không giống cú đánh bóng được ăn cả ngã về không, Lộ Chinh tỏ thái độ không chắc chắn, thậm chí hơi do dự. Anh buông cây gậy đánh golf, quay sang hỏi Viêm Lương: ‘Tối qua… Không phải, nói chính xác hơn, cô đã nhận được tin nhắn tôi gửi vào sáng sớm hôm nay chưa?”

Tim Viêm Lương đập nhanh một nhịp nhưng cô vẫn giả bộ trấn tĩnh, gật đầu.

“Vì vậy…” Lộ Chinh cau mày. “Cô gán cổ phần của Từ thị cho tôi làm vật bảo đảm? Đây chính là lý do cô đưa ra để thuyết phục tôi giúp cô?”

Viêm Lương trầm mặc, hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu nhìn Lộ Chinh. Ánh mắt của người đàn ông trước mặt rõ ràng đang nhắc nhở cô: thứ anh muốn không phải điều này.

Nhưng bây giờ, ngoài giả bộ ngốc nghếch, Viêm Lương còn có thể làm gì khác? Ai bảo cô tự cho mình thông minh, đem bản thân gả phắt đi trong lúc hồ đồ. Bây giờ, dù cô muốn dùng thân mình làm lá bài giao dịch với người đàn ông này cũng không thể…

Lộ Chinh như nhìn thấu tâm tư của Viêm Lương. Anh không nỡ ép buộc, lại giống như ý thức được sự ám chỉ vừa rồi không phù hợp với người có giáo dục như anh. Tóm lại, Lộ Chinh nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Lúc nhìn Viêm Lương, anh lại có phong thái nho nhã, thong thả quen thuộc. Anh từ tốn phân tích: “Cô nên biết, cô thắng là tốt nhất, bởi một khi cô thắng, cô có thể giữ được Từ thị, đồng thời giáng một đòn nặng nề cho đối phương, lại có thể tránh trường hợp đối phương quay lại phản công. Nhưng nếu cô thua, kết quả không chỉ đơn giản là khuynh gia bại sản, món nợ lớn mà cô thiếu tôi sẽ khiến cô cả đời này không ngóc đầu lên nổi.”

Viêm Lương bất giác trầm mặc hồi lâu, cân nhắc hậu quả. Rốt cuộc cô sẽ thắng lợi giòn giã hay thua một cách triệt để? Tương lai quả thực rất khó

https://thuviensach.vn

đoán, nhưng cô còn có thể làm gì? Chẳng lẽ cứ khoanh tay đứng nhìn Từ thị bị kẻ khác nuốt mất.

Không được, tuyệt đối không được!

Trong lúc Viêm Lương nghiến răng không trả lời, đáy mắt Lộ Chinh vụt qua một tia thương xót. Anh siết chặt bàn tay đang cầm gậy đánh bóng. "Từ thị bây giờ chỉ còn là đống đổ nát. Có người muốn thu mua, cô có thể bán công ty với giá hời. Khoản tiền này đủ để cô tạo lập sự nghiệp của riêng mình."

"Từ thị là sự nghiệp tôi muốn làm cả cuộc đời này." Viêm Lương cất giọng cương quyết.

Đối với người phụ nữ nói dối không đỏ mặt, Lộ Chinh chỉ có thể lắc đầu bất lực.

Sân golf chỉ mở cửa cho một vị khách là Lộ Chinh nên khó tránh khỏi bầu không khí vắng vẻ. Viêm Lương rất sốt ruột, trong khi Lộ Chinh vẫn từ tốn, thong thả. Cô chỉ có thể kìm nén tâm trạng nôn nóng, đứng bên cạnh xem Lộ Chinh chơi bóng. Bây giờ cô đang đi cầu xin anh giúp đỡ nên đành phải cúi đầu hạ giọng. Nhân viên nhặt bóng đã bày sẵn mấy cây gậy đánh golf, Lộ Chinh lại một lần nữa rời ánh mắt khỏi Viêm Lương. Anh đứng thẳng, vung gậy, lại là một đường bóng đẹp mắt. Viêm Lương dõi theo quả bóng màu trắng nhỏ bay vút trong không trung. Đúng lúc này Lộ Chinh lên tiếng: "Theo tôi được biết, sở thích của cô là thiết kế giày cao gót chứ không phải quản lý doanh nghiệp."

Lộ Chinh nói rất nhẹ nhàng nhưng đủ khiến Viêm Lương cứng đờ người trong giây lát. Dường như anh cũng ý thức được mình đã lỡ lời, không nói tiếp mà chuyển sang chủ đề khác: "Nếu cô đã quyết, tôi sẽ không khuyên nhủ cô nữa. Ba ngày sau, cô hãy đến công ty tôi ký hợp đồng."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương vẫn chưa hết ngạc nhiên sau câu nói trước đó của Lộ Chinh, nghe anh nhận lời một cách quả quyết, cô lại rơi vào một vòng xoáy kinh ngạc khác.

Ba ngày…

Dù Lộ Chinh có năng lực đến mấy, Viêm Lương cũng không thể tin vào câu nói "ba ngày sau ký hợp đồng" của anh. Vì dù sao Lộ Chinh cũng phải thuyết phục hội đồng quản trị của Minh Đình bỏ vốn đầu tư. Chỉ riêng điều này, chắc chắn mất không ít thời gian.

Viêm Lương cố gắng hồi phục thần trí, che giấu cơn xúc động từ đáy lòng. Cô nói nhỏ với Lộ Chinh: "Đợ thôi! Bây giờ tôi về bảo người thảo hợp đồng. Tôi sẽ gửi anh trước buổi tối hôm nay. Sau khi anh xác nhận hợp đồng không còn vấn đề gì, ba ngày sau chúng ta sẽ ký hợp đồng."

Nói xong, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian không đợi người, thấy Lộ Chinh gật đầu đồng ý, Viêm Lương lập tức tạm biệt ra về. Lộ Chinh dõi theo hình bóng người phụ nữ đi giữa sân golf rộng bát ngát, không ngờ cô đột nhiên dừng bước, quay lại phía anh.

Đứng cách nhau một đoạn, Lộ Chinh thấy vẻ do dự trong mắt Viêm Lương. Cô cắn môi, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Khoảng thời gian tôi làm ăn không đàng hoàng ở nước ngoài, đến mẹ tôi cũng không biết, anh tìm hiểu ở đâu vậy?"

Lộ Chinh cười cười: "Đây được coi là vấn đề riêng tư đúng không? Tôi có thể không trả lời?"

Gương mặt tươi cười của người đàn ông dưới cơn gió nhẹ, bộc lộ một thứ tình cảm mà Viêm Lương không tài nào hiểu nổi.

https://thuviensach.vn

Trong khi Viêm Lương rời khỏi sân golf với tâm trạng nghi hoặc, cùng lúc đó, Từ Tử Thanh nổi trận lôi đình trong văn phòng của người khác: “Tôi đã trả hết nợ cho các anh rồi, tại sao số cổ phần tôi gán ở chỗ các anh vẫn chưa được giải đông?”

“Việc này…”

Từ Tử Thanh đứng dậy, hết kiên nhẫn để lý luận với đối phương. “Mau gọi Stive Quách đến đây. Từ trước đến nay đều là anh ta giúp tôi giải quyết, anh ta là người hiểu rõ thủ tục nhất.”

Đối phương ngập ngừng đứng dậy. “Cô đợi một lát, tôi sẽ đi mời Quách Tổng đến ngay!”

Thấy đối phương nhanh chóng biến mất sau cánh cửa, Từ Tử Thanh mệt mỏi ngồi xuống ghế. Một lúc sau, cửa văn phòng lại bị đẩy ra. Nghe thấy tiếng động, Từ Tử Thanh lập tức quay đầu. “Stive…”

Cô ta á khẩu ngay tức thì. Bởi người đi vào không phải Stive Quách mà là Giang Thế Quân.

Theo phản xạ, Từ Tử Thanh đứng dậy, nở nụ cười rạng rỡ. “Sao anh lại đến đây?”

Giang Thế Quân mỉm cười nhìn cô ta, chậm rãi đi vào phòng, giơ tay ấn Từ Tử Thanh ngồi xuống ghế, gạt mái tóc lòa xòa che mất đôi mắt hoảng hốt của cô ta. Động tác của Giang Thế Quân rất thân mật, nhưng lại khiến Từ Tử Thanh đờ người.

“Em có muốn nghe tôi kể một câu chuyện không?” Giang Thế Quân cất giọng dịu dàng.

Từ Tử Thanh như bị đóng đinh trên ghế. Cả cơ thể và đầu óc cô ta không thể phản ứng trong phút chốc, chỉ biết nghe Giang Thế Quân nói

https://thuviensach.vn

tiếp: “Có một người phụ nữ rất ngu xuẩn, thời gian trước cứ tưởng mình nắm được tin tức nội bộ, có thể kiếm một khoản tiền lời nhờ đầu tư cổ phiếu. Kết quả thì sao? Cô ta thiệt hại nặng nề, còn phải lạm dụng công quỹ để bù vào. Nhờ sự che giấu của một người đàn ông cả đời làm chó săn cho cô ta, coi như cô ta gặp may, đem số cổ phần cô ta sở hữu của Từ thị đi cầm cố, lấy tiền bù vào công quỹ trước thời hạn cuối cùng.”

“…”

“Tại sao nói người đàn bàn này ngu xuẩn? Là bởi cô ta phạm tội lạm dụng công quỹ, giao dịch nội bộ… mà còn ngây thơ tưởng rằng mình có thể che mắt người khác. Trên thực tế, cô ta sớm đã bị nắm đằng chuôi.”

Từ Tử Thanh như bị siết chặt cổ họng, không thể thốt ra lời. Bờ môi cô ta run rẩy, dù cô ta có cứng rắn đến mấy cũng bị người đàn ông trước mặt đánh cho tan tác. Giang Thế Quân vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn người phụ nữ đáng tuổi con, tuổi cháu ông ta bằng ánh mắt dịu dàng. “Tất nhiên, cô ta còn bị phát hiện làm chuyện này nữa.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Giang Thế Quân lập tức thay đổi, ông ta ném một thứ gì đó xuống bàn, ngay trước mặt Từ Tử Thanh.

Từ Tử Thanh cúi đầu nhìn. Giây phút đó, cô ta tròn mắt, đầy vẻ kinh hãi. Bởi thứ Giang Thế Quân vừa cho cô ta xem là tập ảnh người nào đó đang lén lút cài máy nghe trộm lên xe của ông ta.

So với vẻ mặt chấn động của Từ Tử Thanh, Giang Thế Quân chỉ hơi thay đổi sắc mặt. Cuối cùng, ông ta chau mày, bày ra bộ dạng vô tội khi bị người khác lừa dối. “Em muốn biết sự thật thì có thể đường đường chính chính hỏi tôi. Sao em nghĩ tôi sẽ không cho em biết?”

“Thế Quân, anh hiểu nhầm rồi, em…”

https://thuviensach.vn

Lời nói dối của Từ Tử Thanh khiến vẻ nguy hiểm tỏa ra từ người Giang Thế Quân càng trở nên rõ ràng, cho dù động tác của ông ta vẫn nho nhã như thường lệ. Giang Thế Quân kéo chiếc ghế ở bên cạnh, cởi cúc áo vest, thong thả ngồi xuống. Sau đó ông ta nói: "Tôi nên bắt đầu từ đâu đây?"

Từ Tử Thanh căng thẳng gặm móng tay, không trả lời. Giang Thế Quân cất tiếng cười khinh miệt: "Chắc em đã điều tra ra, sản phẩm Nhã Nhan chính là lấy tên từ Liêu Nhã Nhan, vợ của Tống Cẩm Bằng, cũng là mẹ của Úc Nam?"

Tưởng… Úc… Nam… Từ Tử Thanh thầm gọi cái tên này. Sống lưng cô ta đổ mồ hôi lạnh nhưng vẫn cố tỏ ra ngây thơ. "Thế Quân, ý… ý anh là gì? Em không hiểu."

Đến lúc này Từ Tử Thanh vẫn còn làm bộ làm tịch, tâm trạng của Giang Thế Quân dường như bị ảnh hưởng bởi thái độ của cô ta, nụ cười trên môi ông ta lập tức biến mất. "Tuy nhiên, chắc em không biết, Liêu Nhã Nhan…" Giang Thế Quân hít một hơi thật sâu, ngữ khí của ông ta đột nhiên trở nên dịu dàng. Ông ta từ từ tiết lộ quá khứ khiến ông ta đau đớn xen lẫn ngọt ngào: "… là người phụ nữ tôi yêu suốt cuộc đời này."

Từ Tử Thanh cố nặn ra nụ cười nhưng khóe miệng cô ta không thể nhếch lên.

Không biết vô tình hay hữu ý, Giang Thế Quân nhắc lại một lần lời bày tỏ động trời của ông ta: "Thật vậy, tôi yêu một đời. Năm đó, tôi không thể mang lại hạnh phúc cho Nhã Nhan, tôi cảm thấy Tống Cẩm Bằng mới là người có thể chăm sóc cô ấy cả đời, nên quyết định rút lui. Nhưng không ngờ đổi lại là…" Từ trước đến nay, Từ Tử Thanh luôn nghĩ Giang Thế Quân là người đàn ông không bao giờ biết đến đau thương, nhưng vào giây phút này, ông ta nhắm mắt, cất giọng nghẹn ngào: "… cái chết của cô ấy."

https://thuviensach.vn

“Tống Cẩm Bằng là một người chính trực. Nếu không phải vì mục đích cứu người vợ yêu quý, ông ta sẽ không bán công thức của Nhã Nhan cho công ty nước ngoài. Ông ấy vốn có thể kiếm được một khoản đủ thanh toán chi phí của ca phẫu thuật. Nào ngờ, Từ Tấn Phu không chỉ nuốt trọn công thức của Nhã Nhan mà còn kiện Tống Cẩm Bằng ra tòa…”

Nói đến đây, Giang Thế Quân liền mở mắt nhìn Từ Tử Thanh, đáy mắt ông ta đầy nỗi căm hận. Việc bóc trần vết sẹo của quá khứ đau đến mức nào, ông ta hận đến mức đó.

“Nếu không phải vì sự ích kỷ của Từ Tấn Phu, Nhã Nhan sẽ không chết!”

Từ Tử Thanh vội cúi đầu, giấu vẻ mặt hoảng loạn dưới mái tóc lòa xòa. Giang Thế Quân tiếp tục nói: “Chúng tôi giăng bẫy nhiều năm nay, sắp đến lúc có thể “thu lưới”, đáng tiếc, vào thời điểm then chốt này, Úc Nam chỉ vì một cô gái mà mềm lòng…”

Đây có vẻ là câu chuyện buồn cười, Giang Thế Quân lắc đầu, nhếch mép: “Nó cho rằng Từ Tấn Phu đã chết, coi như một mạng đổi một mạng, ân oán kết thúc. Nó sẽ giấu em gái em sự thật trong cả cuộc đời này. Nhưng làm sao có thể? Chắc em cũng biết, trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt. Úc Nam bị tình cảm che mờ mắt, không thể ra tay tàn nhẫn, tôi cũng không trách nó. Dù sao lúc Nhã Nhan chết, nó vẫn còn nhỏ, không có khái niệm thù hận. Nhưng tôi thì khác, hôm mai táng Nhã Nhan, trời mưa như trút nước, cả cuộc đời tôi không bao giờ quên ngày hôm đó.”

Giọng nói của Giang Thế Quân trầm trầm, ông ta vừa nói vừa nghiến răng. Từ Tử Thanh bất giác rùng mình. Xuất phát từ bản năng tự vệ, Từ Tử Thanh đứng dậy định bỏ đi, nhưng mới đi một bước, cô ta như bị trói chặt hai chân bởi câu nói của Giang Thế Quân.

https://thuviensach.vn

“Trước khi tận mắt chứng kiến Từ gia các người khuynh gia bại sản, tôi sẽ không buông tay.”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Con người bị áp bức đến cực điểm sẽ bất chấp tất cả để phản kích. Từ Tử Thanh cũng không ngoại lệ. Bị ép đến ranh giới giữa sự sống và cái chết, mọi nỗi hoảng sợ đều tan biến, khí thế tức nước vỡ bờ dội lên tới đỉnh đầu khiến cô ta không tiếp tục bỏ chạy mà quay lại, nở nụ cười mỉa mai với Giang Thế Quân. “Cảm ơn Giang Tổng đã cho tôi biết sự thật. Điều này có giá trị hơn tin tức tôi nghe lén rất nhiều!”

Từ Tử Thanh lấy điện thoại trong túi xách, làm động tác bấm số ngay trước mặt Giang Thế Quân: “Giang Tổng có tin em gái tôi còn cảm kích Giang Tổng hơn tôi khi nghe được sự thật này? Từ thị mà thành công trong việc đẩy lui kẻ địch, cũng đồng nghĩa chúng tôi thiếu Giang Tổng một món nợ ân tình lớn.”

Đáng tiếc, câu nói của Từ Tử Thanh không thể đánh tan sự tự tin của người đàn ông đối diện. Ông ta không hề thay đổi sắc mặt. Từ Tử Thanh muốn lý giải nụ cười bình thản trên khóe miệng Giang Thế Quân nhưng không tài nào hiểu nổi. Cô ta nhìn Giang Thế Quân bằng ánh mắt đầy cảnh giác: “Đây là nơi công cộng, lẽ nào ông muốn giết người diệt khẩu?”

Giang Thế Quân vẫn ngồi ở đó bất động, bộ dạng vô cùng thư thái. Ông ta nhìn Từ Tử Thanh như theo dõi một vai hề nhảy nhót trên sân khấu. Vẻ mặt của ông ta khiến Từ Tử Thanh chau mày. Cùng lúc đó, Giang Thế Quân cất giọng từ tốn: “Giao dịch nội bộ, sử dụng công quỹ vào mục đích riêng… Nếu tôi giao chứng cứ cho cảnh sát, cô cho rằng cô sẽ ngồi tù mấy năm?”

https://thuviensach.vn

Ngón tay đang bấm số điện thoại của Từ Tử Thanh cứng đờ trong giây lát.

“Còn nữa, cô thật sự tin rằng, khoản vốn tôi dùng để thu mua Từ thị chỉ là bốn tỷ rưỡi đến năm tỷ?”

Như bị một hung khí sắt nhọn đâm trúng chỗ hiểm, Từ Tử Thanh trợn tròn hai mắt, gương mặt lộ vẻ khó tin.

Sau vài giây thưởng thức bộ dạng giống con thú nhỏ đang khiếp sợ của Từ Tử Thanh, Giang Thế Quân nói tiếp: “Ngay từ đầu, tôi đã phát hiện cô đặt máy nghe lén. Cô đoán thử xem, tại sao đến tận hôm nay tôi mới vạch trần? Tôi cố tình tung tin tức giả cho cô, để từng bước dụ em gái cô đánh cược tất cả vào một ván bài. Đáng tiếc, đây là vực sâu không đáy. Em gái cô chỉ cần một ngày không từ bỏ, chẳng bao lâu nữa, con bé đó sẽ đánh mất Từ thị và gánh một món nợ khổng lồ.”

Từ Tử Thanh á khẩu.

“Bất kể các người định làm gì để cứu vãn, kết cục cũng chỉ có một. Đó chính là…” Giang Thế Quân cố ý dừng lại, quan sát vẻ mặt vô cảm của Từ Tử Thanh, mới hài lòng tung chiêu cuối cùng. “… phá sản.”

Tất cả nhuệ khí đã bị đánh tan tác bởi dăm ba câu nói của kẻ địch lớn mạnh. Căn phòng trở nên vô cùng im ắng.

Một lúc lâu sau, Từ Tử Thanh mới bừng tỉnh. Ánh mắt cô ta không còn vẻ khiếp sợ, mà đó là nỗi tuyệt vọng. So với khiếp sợ, tuyệt vọng mới là điều đáng sợ nhất.

Cuối cùng Giang Thế Quân cũng đứng dậy, đi đến bên Từ Tử Thanh. “Cô nên nhớ bố cô đã giao Từ thị cho Viêm Lương. Ở đây không còn chuyện của cô nữa. Nếu cô không nhúng tay vào, tôi có thể bỏ qua cho cô.”

https://thuviensach.vn

Giang Thế Quân vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Từ Tử Thanh, sau đó giơ tay, vuốt ve gương mặt cứng đờ của cô ta. Nụ cười an ủi trên khóe môi còn giả tạo hơn động tác của ông ta. “Chắc cô hiểu rõ tính cách em gái cô hơn tôi. Có bé đó dù khuynh gia bại sản cũng sẽ tiếp tục bảo vệ Từ thị. Còn cô thì sao? Lẽ nào cô cũng muốn mất hết tất cả? Mẹ cô nửa đời làm vợ bé, khó khăn lắm mới tranh thủ giành được chút tài sản cho bà ta và cho cô…”

Hiện thực tàn nhẫn như một cú đấm mạnh vào lòng Từ Tử Thanh, cô ta máy móc ngẩng đầu nhìn Giang Thế Quân, đáy mắt ánh lên một tia hoảng sợ. Điều này tất nhiên không lọt qua mắt Giang Thế Quân. Ông ta lập tức bày ra bộ dạng một bậc trưởng bối khuyên nhủ hậu bối hướng thiện, vỗ vai Từ Tử Thanh. “Tuy cô ngu ngốc nhưng ít nhất còn có một ưu điểm. Đó là… lòng ích kỷ. Cô có thể nói cho Viêm Lương biết chuyện tôi vừa nói với cô, chỉ cần cô không sợ ngồi tù và biến thành hai bàn tay trắng.”

Vẻ mặt Từ Tử Thanh đờ đẫn, cô ta không đáp lời. Nhưng Giang Thế Quân đã nhìn ra sự dao động của cô ta. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ cầm số tài sản mình có ra nước ngoài sống cuộc đời yên ổn, chứ không phải lội xuống bãi bùn này.”

Nói xong, Giang Thế Quân lập tức thu lại vẻ mặt ôn hòa và bàn tay đặt trên vai Từ Tử Thanh. Ông ta lạnh lùng quay người bỏ đi, để lại một mình Từ Tử Thanh đứng trong căn phòng trống rỗng. Cơn sóng lớn trong lòng cô ta cuồn cuộn, một lúc lâu sau mới lấy lại vẻ bình tĩnh.

Từ Tử Thanh cúi xuống nhìn mấy con số hiện trên màn hình điện thoại. Cô ta lắc đầu, dường như muốn gạt bỏ ý nghĩ đáng sợ trong đầu. Cô ta tiếp tục bấm số nhưng động tác ngày càng chậm và cuối cùng dừng hẳn.

Rõ ràng căn phòng không một bóng người, vậy mà Từ Tử Thanh dường như nghe thấy một giọng nói văng vẳng bên tai: “Cô có thể nói cho

https://thuviensach.vn

Viêm Lương biết chuyện tôi vừa kể với cô, chỉ cần cô không sợ ngồi tù và biến thành hai bàn tay trắng.”

Hai bàn… tay trắng!

Ba ngày sau, Viêm Lương thức dậy từ sớm.

Thời gian qua, nếu có ăn ở nhà cũng đều do Tưởng Úc Nam phụ trách bữa sáng. Hôm nay, Viêm Lương phá lệ, chăm chỉ một lần.

Tưởng Úc Nam trải qua một cơn ác mộng dài, vừa tỉnh dậy. Thời gian này anh thường mơ một giấc mơ, đến mức anh đã chuẩn bị tinh thần để gặp lại giấc mơ đó. Khi mở mắt, anh cũng thành công trong việc đưa thần trí từ giấc mộng trở về hiện thực. Chỉ đáng tiếc, khi không nhìn thấy hình bóng quen thuộc nằm bên cạnh, Tưởng Úc Nam lại rơi vào nỗi hoảng sợ mơ hồ.

Bên cạnh giường trống không, chẳng còn hơi ấm cũng như dấu vết chứng tỏ sự tồn tại của Viêm Lương… Cảnh này giống hệt cảnh mở đầu trong cơn ác mộng của anh.

Đúng lúc đó, cửa phòng ngủ đột nhiên xuất hiện một hình dáng. Tưởng Úc Nam lập tức quay lại, ánh mắt anh đờ đẫn mất nửa giây. Sau đó anh liền khôi phục vẻ bình thản, mỉm cười: “Em dậy sớm thế?”

Viêm Lương cũng nở nụ cười ngọt ngào: “Mau dậy đi, em rán thêm trứng nữa là xong bữa sáng.”

Tưởng Úc Nam tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng khi thấy Viêm Lương quấn tạp dề, tay cầm đũa, anh lập tức đi đánh răng rửa mặt với tốc độ nhanh nhất rồi tới phòng ăn. Quả nhiên, trên bàn bày đầy đồ ăn sáng.

Thấy anh đứng bên bàn ăn bất động, Viêm Lương kiễng chân ôm cổ anh. “Anh còn ngây ra đó làm gì?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt ẩn giấu tia phức tạp của Tưởng Úc Nam biến mất khi anh quay lại nhìn Viêm Lương, thay thế bằng một vẻ hài lòng. “Nếu anh nói, đây là lần đầu tiên có người chuẩn bị bữa sáng cho anh trong mười mấy năm qua, liệu em có cho phép anh không nhẫn tâm đánh chén chúng?”

Viêm Lương ngẩn người, nhưng nhanh chóng cười tươi: “Ai tin nổi? Đường đường là Tưởng Úc Nam, chắc có rất nhiều cô gái tự nguyện xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh ấy chứ! Anh sợ đồ em nấu khó ăn nên mới viện cớ này phải không?” Vừa nói cô vừa đặt hai tay lên vai Tưởng Úc Nam, ấn anh ngồi xuống ghế. “Bây giờ em ra lệnh, anh phải ăn hết chỗ này.”

Tưởng Úc Nam không giải thích. Viêm Lương vòng tay qua cổ Tưởng Úc Nam, đè xuống lưng anh, đợi anh nhận xét sau khi ăn miếng đầu tiên. Tưởng Úc Nam chỉ cười cười, cắt một miếng thịt hun khói, quay người đưa vào miệng cô. “Hôm nay em vẫn về nhà với mẹ à?”

“Ừ.” Viêm Lương tỏ vẻ lo lắng. “Mẹ em gần đây tâm trạng bất ổn, sức khỏe cũng kém hơn trước. Em muốn thường xuyên ở bên mẹ để động viên bà.”

Nửa tiếng sau, Viêm Lương lái xe đến tập đoàn Minh Đình.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Ngoài hợp đồng đã định, hai bên còn ký thêm nhiều khoản bí mật. Sau khi nguồn tiền được chuyển vào tài khoản, tiến độ sang tên cổ phần của Từ thị cho Lộ Chinh sẽ được đẩy nhanh. Danh sách cổ đông vừa và nhỏ mà Từ Tử Thanh giao cho Viêm Lương, cô cũng cần giải quyết ngay.

Vẫn chưa rời khỏi phòng họp của tập đoàn Minh Đình, Viêm Lương đã âm thầm sắp xếp các bước tiếp theo. Lúc trợ lý giúp Viêm Lương mở cửa phòng, đằng sau chợt có tiếng gọi: “Viêm tiểu thư!”

Viêm Lương quay đầu, đúng lúc thấy Lộ Chinh đứng dậy.

Lộ Chinh còn chưa mở miệng, thư ký của anh ta đã lên tiếng: “Viêm tiểu thư xin dừng bước, Lộ Tổng muốn nói chuyện riêng với tiểu thư.”

Viêm Lương gật đầu, dặn dò trợ lý: “Đợi tôi ở bãi đỗ xe.”

Khi trợ lý đi khỏi, thư ký của Lộ Chinh cũng rời văn phòng, thuận tay khép cửa. Phòng hội nghị chỉ còn lại Viêm Lương và Lộ Chinh.

Lộ Chinh giơ tay ra hiệu Viêm Lương ngồi bên cạnh anh. Cô liền ngồi xuống.

“Vừa rồi có mặt người ngoài nên tôi không tiện nói một chuyện.”

Viêm Lương lập tức ngồi thẳng người. Lộ Chinh ngừng một lát để quan sát phản ứng của cô, mới nói tiếp: “Bây giờ chúng ta đã ký hợp đồng rồi, cô cũng nên gỡ bỏ sự đề phòng, nói cho tôi biết ông chủ đứng đằng sau MT là ai?”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đờ người trong giây lát.

Dưới ánh mắt dò xét của Lộ Chinh, Viêm Lương do dự hồi lâu. Cuối cùng cô ngẩng đầu, nở nụ cười với vẻ áy náy. “Nhờ nguồn vốn của Minh Đình, kế hoạch phản thu mua của tôi chắc cũng không che giấu được bao lâu. Đến lúc đó, ông chủ đứng sau MT nhất định đứng ngồi không yên, bị ép vào đường cùng, người đó sẽ chủ động lộ diện.”

Lộ Chinh lắc đầu bất lực. “Xem ra cô vẫn không tin tôi.”

Viêm Lương tưởng anh sẽ tiếp tục truy vấn, nhưng anh chuyển sang đề tài khác: “Vậy… cuối tuần này tôi muốn hẹn cô ăn tối, cô có thể nể mặt không?”

Đây dường như là điều kiện trao đổi. Lộ Chinh không tiếp tục truy vấn, nhưng Viêm Lương phải nhận lời mời ăn tối cùng anh. Cô gật đầu đồng ý. Sau khi hẹn thời gian và địa điểm cụ thể, cô lập tức rời khỏi Minh Đình, không còn thời gian phân tán tư tưởng. Vừa rời khỏi Minh Đình, cô lái xe về thẳng nhà của Từ gia. Mấy cổ đông bị Giang Thế Quân liệt vào danh sách thuyết phục hôm nay đến thăm mẹ Viêm Lương.

Nghĩ lại thật khôi hài, cô đường đường là nhị tiểu thư của Từ gia mà phải lén lút, thậm chí phải lấy cớ vừa mất cha mới có thể hẹn gặp các cổ đông.

Một điều đáng mừng là cô đã ổn định tinh thần các đại cổ đông. Theo tin tức Từ Tử Thanh cung cấp, Giang Thế Quân chuyển mục tiêu sang cổ đông vừa và nhỏ. Chỉ cần lần này Viêm Lương hành động nhanh gọn, giành được sự ủng hộ của ít nhất một nửa số cổ đông vừa và nhỏ, cô có thể thay đổi cục diện.

Việc Viêm Lương mua lại cổ phiếu lưu động trên thị trường sẽ khiến giá cổ phiếu tăng lên. Giá cổ phiêu tăng đến mức nhất định sẽ thu hút sự

https://thuviensach.vn

chú ý của Giang Thế Quân. Lúc bấy giờ, bộ mặt thật của người nào đó không thể tiếp tục che giấu…

Viêm Lương lái xe vào cổng nhà lớn. Đang chuẩn bị vào garage, chợt nhìn thấy một chiếc xe con quen thuộc đỗ ở vị trí ngoài cùng, liền phanh gấp. Chiếc xe đó rõ ràng là xe của Tưởng Úc Nam. Viêm Lương hạ cửa kính nhìn thật kĩ. Đúng là xe của Tưởng Úc Nam.

Cô ngồi trong xe ngẫm nghĩ hồi lâu, tim đập thình thịch. Viêm Lương không dám vào nhà, chỉ còn cách gọi điện trước.

Người nghe máy là dì Lương. “Nhị tiểu thư?”

Hiện tại, chỉ có Viêm Lương và vài trợ lý đắc lực, thư ký Lưu, bà Viêm và Từ Tử Thanh biết kế hoạch phản thu mua của cô. Ngay cả dì Lương cũng không rõ tình hình. Viêm Lương dán mắt vào chiếc xe ô tô cách đó không xa, hỏi: “Tưởng Úc Nam đến thăm mẹ cháu phải không ạ?”

“Đúng vậy, Tưởng tiên sinh đến để bàn một số chuyện với phu nhân. Hình như hai người đã bàn xong rồi, Tưởng tiên sinh vừa…”

Dì Lương còn chưa nói hết câu, bên tai Viêm Lương chợt vang lên tiếng gõ cửa kính. Cô giật mình, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, Tưởng Úc Nam đang đứng cạnh xe cô.

Cùng lúc đó, đầu máy bên kia truyền đến giọng nói của dì Lương: “Tưởng tiên sinh vừa ra khỏi nhà, chắc vẫn chưa đi xa.”

Viêm Lương không kịp trả lời dì Lương, bởi theo phản xạ, cô lập tức tắt máy và hạ cửa kính xe.

Trên lớp cửa kính đang từ từ hạ xuống, Viêm Lương nhìn thấy gương mặt cô từng bước được ngụy trang đâu vào đấy. Khi cửa kính được kéo xuống, cô tỏ vẻ vui mừng: “Sao anh lại ở đây?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam nhìn gương mặt Viêm Lương một lượt mới trả lời: “Anh đến để bàn với mẹ em chuyện công bố tin tức chúng ta đã kết hôn.”

Viêm Lương sững sờ trong giây lát. Người đàn ông từ trước đến nay rất giỏi đọc suy nghĩ của người khác dường như không chú ý đến phản ứng bất thường của Viêm Lương, nói tiếp: “Chúng ta đăng ký kết hôn một thời gian nhưng vẫn chưa chính thức công bố ra bên ngoài. Anh nghĩ… đã đến lúc công khai rồi.”

Viêm Lương trầm mặc hồi lâu, cô không biết nên dùng biểu cảm nào để đối diện Tưởng Úc Nam. Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cô chỉ có thể hỏi: “Mẹ em nói thế nào?”

“Mẹ em tôn trọng ý kiến của chúng ta.”

Viêm Lương gật đầu, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Tưởng Úc Nam nhìn cô rồi giơ tay xem đồng hồ. “Em vào nhà đi, buổi tối anh đến đón em.” Nói xong, anh cúi người, đưa tay giữ gáy Viêm Lương, ép cô ngẩng đầu rồi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô. Sau đó anh đứng thẳng người, đi tới xe của mình.

Nhưng mới đi vài bước, Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng lại. Viêm Lương không chú ý đến anh, cô vừa thu lại nụ cười giả tạo liền nhìn thấy anh quay về phía cô.

Viêm Lương ngây người, nhưng cô lập tức mỉm cười. “Sao thế?”

“Anh vừa nhớ ra một việc…” Tưởng Úc Nam cất giọng từ tốn. “Lúc đến đây, anh gặp Từ Tử Thanh. Sức khỏe mẹ cô ta gần đây không tốt, hình như bệnh cũ tái phát. Từ Tử Thanh nói sẽ đưa mẹ ra nước ngoài chữa bệnh, cô ta đến chào tạm biệt mẹ em.”

“Ờ…”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương dõi theo Tưởng Úc Nam cho tới khi anh lên xe rồi rời đi. Cô gác khuỷu tay lên thành cửa. Qua gương chiếu hậu, cô thấy xe của anh mỗi lúc một xa, cuối cùng biến mất sau cánh cửa cổng.

Tin tức kết hôn…

Nghĩ đến điều này, ngoài sự tự giễu ra, Viêm Lương không còn bất cứ suy nghĩ nào khác.

Lúc nào công bố tin tức kết hôn mới thích hợp?

Viêm Lương còn đang giả bộ phiền não về vấn đề này, giới truyền thông độc ác đã lặng lẽ thay cô quyết định tất cả…

Vào một buổi sáng, Viêm Lương vẫn cùng Tưởng Úc Nam ra khỏi nhà như thường lệ, nhưng chờ đón họ không chỉ có một ngày nắng đẹp giữa mùa đông mà là ánh đèn từ camera và máy ảnh của đám phóng viên còn nhức mắt hơn cả ánh mặt trời.

Cô hoàn toàn không ngờ bên ngoài chung cư là cảnh tượng hoành tráng như vậy, lập tức trợn tròn hai mắt.

Viêm Lương vẫn chưa kịp bừng tỉnh, đã có phóng viên xông đến hỏi: “Viêm tiểu thư… Không đúng, tôi nên gọi là Tưởng phu nhân… Hai người kết hôn từ bao giờ?”

Một phóng viên đứng phía sau cầm chiếc micro dài cố chen lên, suýt nữa chọc vào người Viêm Lương. Đúng lúc này, hai bàn tay kịp thời ôm lấy trán cô, ấn đầu cô thấp xuống nên mới thoát nạn.

Tuy nhiên, động tác bảo vệ Viêm Lương của Tưởng Úc Nam không thoát khỏi cặp mắt sắc bén của đám phóng viên, càng không thoát khỏi ánh đèn máy ảnh nhấp nháy.

https://thuviensach.vn

“Thảo nào trước đó chúng tôi ở bên ngoài căn hộ của Viêm tiểu thư suốt mà chẳng gặp cô, hóa ra cô đã dọn đến sống cùng chồng…”

“Tại sao hai người phải bí mật kết hôn?”

“Nghe nói nhân viên làm việc nơi đăng ký kết hôn tiết lộ tin tức, hai người có định kiện nhân viên đó không?”

Viêm Lương cúi thấp đầu, tìm khe hở giữa vô số mũi giày của đám phóng viên để xông ra ngoài, nhưng rất nhiều phóng viên đứng chặn ở cửa, cô muốn tiến nửa bước cũng khó.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng Viêm Lương có thể cảm nhận Tưởng Úc Nam đang bảo vệ cô, lặng lẽ mở đường cho cô. Đến khi bàn tay trên vai Viêm Lương ấn cô vào trong ô tô, cô mới ngẩng lên, đúng lúc bắt gặp Tưởng Úc Nam đang đóng cửa ở bên ngoài.

Tưởng Úc Nam nhanh chóng ngồi vào vị trí lái xe, nổ máy phóng đi, bỏ mặc đám phóng viên ở phía sau.

“Em không sao đấy chứ?”

Tưởng Úc Nam vừa quan sát phía trước vừa hỏi Viêm Lương.

Viêm Lương mãi dõi theo đám phóng viên qua gương chiếu hậu, nghe câu hỏi của Tưởng Úc Nam, cô mới thu ánh mắt, lặng lẽ lắc đầu.

Để bình ổn tâm trạng, Viêm Lương vô thức bật chương trình phát thanh trên xe.

Trong chương trình, giọng nói hưng phấn của DJ như vô số mũi kim đâm vào tai Viêm Lương: “Tiếp theo là tin tức vô cùng nóng hổi, nhị tiểu thư của Từ gia thời gian trước mới xảy ra scandal cùng Lộ Chinh của Tập đoàn Minh Đình. Không ai có thể ngờ, cô gái đó đã kết hôn từ lâu…”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương vô cùng buồn bực, giơ tay định tắt radio nhưng Tưởng Úc Nam nhanh hơn một nhịp, đập mạnh tay vào nút tắt. Viêm Lương bất giác quay đầu nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh u tối vài giây rồi trở lại bình thường.

Giới truyền thông ầm ĩ như vậy, Viêm Lương không muốn công khai chuyện kết hôn cũng không được.

Khi sự việc bị lộ, điều Viêm Lương lo lắng nhất không phải đánh giá của người khác về cô, mà là Lộ Chinh, người cuối tuần này hẹn cô cùng ăn tối.

Vì cô, Lộ Chinh trở thành trò cười cho thiên hạ… Ở một góc độ khác, Lộ Chinh là ân nhân của cô. Vì vậy, Viêm Lương không biết phải xin lỗi anh thế nào.

Đến tận buổi chiều ngày Chủ nhật, Viêm Lương vẫn không nhận được điện thoại của Lộ Chinh. Bữa cơm tối chắc đã bị hủy bỏ, thời gian hẹn gặp bất giác trôi qua, Viêm Lương vẫn ngồi trong tiệm áo cưới, nhìn dì Lương không biết tìm đâu ra quyển catalogue áo cưới.

“Nhị tiểu thư, dù tạm thời không tổ chức hôn lễ nhưng cũng nên chụp ảnh cưới. Tiểu thư hãy đưa mấy tấm ảnh cưới cho giới truyền thông để bịt miệng họ.”

Trong lòng Viêm Lương rất buồn bực, cô chống tay lên trán, không trả lời. Dì Lương tưởng cô không thể quyết định, lại nói: “Lát nữa Tưởng tiên sinh sẽ đến đây, nếu tiểu thư không thể quyết định, đợi cậu ấy đến rồi cùng chọn kiểu váy.”

Lúc dì Lương đi kiếm thêm vài quyển catalogue khác, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Cô lấy di động từ túi xách, ngây người khi thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình.

https://thuviensach.vn

Do dự một, hai giây, Viêm Lương mới bắt máy.

Đầu máy bên kia im lặng.

Viêm Lương đang lưỡng lự không biết nên mở lời thế nào, đối phương đột nhiên lên tiếng trước: “Cô trễ hẹn rồi…”

Giọng nói của Lộ Chinh ẩn hiện ý cười.

Khi dì Lương vui vẻ cầm cả tập catalogue áo cưới quay về, Viêm Lương đã chạy ra cửa tiệm.

“Nhị tiểu thư!”

Tiếng gọi đầy kinh ngạc của dì Lương cũng không khiến Viêm Lương quay lại. Lúc tới nhà hàng đã hẹn với Lộ Chinh, nhà hàng đã hết giờ kinh doanh nhưng cô vẫn nhìn thấy ngay chiếc bàn ở góc trong cùng.

Dưới một ngọn đèn, một chiếc ghế, Lộ Chinh ngồi uống rượu một mình. Bóng lưng kéo dài dưới ánh đèn khiến người đàn ông này lộ vẻ yếu đuối chưa từng thấy.

Viêm Lương lặng lẽ tiến lại gần. Mặc dù trong lòng cô do dự nhưng bước chân không chút ngập ngừng.

Đi đến bên bàn, Viêm Lương đúng lúc nghe một nhân viên phục vụ nói với Lộ Chinh: “Lộ Tổng, tôi đã mở cửa phòng 1619 ở tầng dưới giúp anh, để tôi dìu anh xuống phòng.”

Lộ Chinh đang cúi đầu, lúc này mới ngẩng lên, nhưng không phải vì câu nói của nhân viên phục vụ, mà vì anh cảm nhận được… sự xuất hiện của cô.

Lộ Chinh chỉ im lặng nhìn nhưng cũng đủ khiến Viêm Lương vô cùng khó xử. Anh không nói lời nào. Sau đó, anh đứng dậy, chỉnh lại cổ áo vest,

https://thuviensach.vn

đi thẳng ra ngoài cửa.

Viêm Lương dõi theo bước đi hơi xiêu vẹo của anh, cô cầm theo thẻ mở cửa phòng đặt trên bàn, giải thích với nhân viên phục vụ: “Để tôi đưa Lộ Tổng xuống dưới!” Sau đó, cô bước nhanh theo Lộ Chinh.

Rõ ràng Lộ Chinh đã say khướt nhưng vẫn không cần người đỡ. Viêm Lương chỉ lặng lẽ đi sau, cho đến khi anh dừng lại trước cửa phòng 1619.

Anh ngẩng đầu nhìn số phòng. Vừa định đặt tay lên tay nắm cửa, thân hình anh lảo đảo, Viêm Lương vội chạy tới đỡ anh, lúc này Lộ Chinh mới nhìn cô.

“Tôi…”

Viêm Lương vừa mở miệng liền bị anh ngăn lại: “Thật đáng tiếc…” Anh đặt ngón trỏ lên môi cô, cười nói: “Tôi đã chậm một bước…”

Lộ Chinh chỉ mỉm cười nhưng anh càng như vậy, Viêm Lương càng cắn chặt môi, trong lòng áy náy.

Anh rút lại ngón trỏ đang đặt trên bờ môi Viêm Lương, sau đó, chậm rãi tiến lại gần, dường như muốn nhìn rõ gương mặt cô. Cuối cùng, anh chậm rãi đặt một nụ hôn lên môi cô.

Từ đầu đến cuối, Viêm Lương đứng bất động ở đó.

Cánh cửa phòng số 1620 ngay bên cạnh phòng 1619 lặng lẽ khép lại. Tưởng Úc Nam tựa lưng vào cánh cửa, gương mặt lạnh lùng, vô cảm.

Sau sự trầm mặc tưởng như kéo dài nửa thế kỷ, Tưởng Úc Nam rút điện thoại, bấm một dãy số. Đối phương không lên tiếng. Cuối cùng, anh cất giọng lạnh lẽo: “Tại sao lại để cháu chứng kiến cảnh này?”

https://thuviensach.vn

Im lặng một lúc, đầu máy bên kia vang lên tiếng cười khẽ của Giang Thế Quân. “Cháu thông minh như vậy, không thể không phát hiện điều bất thường.”

Ánh mắt vốn sắc bén như lưỡi dao của Tưởng Úc Nam tựa như bị đối phương nói trúng tim đen, bỗng trở nên đờ đẫn.

Giang Thế Quân tiếp tục nói: “Tôi không muốn cháu tiếp tục sống lừa mình dối người. Tôi muốn cháu tận mắt chứng kiến con bé đó đã làm những chuyện gì để đối phó chúng ta. Tôi muốn giúp cháu nhìn rõ, nó không đáng để cháu đối xử thật lòng.”

https://thuviensach.vn

Chương 52

Bên ngoài cửa phòng 1619.

Cuối cùng, Lộ Chinh không thể chờ đợi sự hồi ứng của Viêm Lương. Anh ngẩng đầu, dưới đôi mắt mơ màng của người say rượu là trái tim vô cùng tỉnh táo. Anh mỉm cười: “Tôi đã vượt qua giới hạn rồi, tôi xin lỗi, Tưởng phu nhân!”

“Tôi xin lỗi…”

“Tưởng phu nhân…”

Vào thời khắc này, diện mạo hay dáng vẻ của người đàn ông trước mặt đều toát ra sự thê lương. Viêm Lương từ từ thả lỏng bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm. Cô ngập ngừng vài giây rồi giơ tay, tựa như muốn vỗ về tâm trạng mất mát của Lộ Chinh. Nhưng đúng lúc đầu ngón tay sắp chạm vào mặt Lộ Chinh, Viêm Lương liền rút tay về. Cuối cùng, cô đẩy nhẹ vai anh, mỉm cười, nói: “Lộ Tổng, anh say rồi, mau vào phòng nghỉ ngơi đi, tôi không làm phiền anh nữa. Tạm biệt!”

Nụ cười của Viêm Lương rất xa cách, vạch rõ ranh giới giữa hai người. Lộ Chinh tất nhiên nhận ra điều đó, anh cũng không miễn cưỡng. Cảm giác ưu việt trời sinh, lòng tự trọng và khả năng kiềm chế hơn người không cho phép anh bắt ép Viêm Lương. Anh do dự vài giây rồi lùi lại.

Nhưng dù khả năng kiềm chế tốt đến mấy, Lộ Chinh cũng không thể chống đỡ cảm giác đau đến tận tâm can khi tận mắt chứng kiến cô không chút do dự, quay người bước đi.

https://thuviensach.vn

Không biết bao lâu sau, Lộ Chinh mới định thần, mắt vẫn dõi theo hành lang dài trống không. Hiện thực tàn nhẫn quét sạch ước mong cuối cùng của anh. Lộ Chinh mở cửa vào phòng, đóng chặt cửa, để mặc bóng tối nuốt chửng anh.

Tiếng đóng cửa vang lên rồi nhanh chóng trả lại bầu không khí tĩnh mịch trên hành lang. Một lúc sau, cửa phòng 1620 lặng lẽ mở ra, một người đàn ông bước ra ngoài, nhìn căn phòng bên cạnh bằng ánh mắt u tối.

Cuối cùng cô vẫn làm chuyện đó…

Tưởng Úc Nam lạnh lùng thu ánh mắt, đi thẳng ra thang máy với vẻ mặt vô cảm. Lúc anh bước vào thang máy, vách tường thang máy phản chiếu gương mặt không một chút xao động của anh.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tưởng Úc Nam chau mày nhìn màn hình rồi bắt máy. Đầu máy bên kia truyền tới giọng nói của dì Lương: “Tưởng tiên sinh, nhị tiểu thư có việc gấp phải đi một lát. Tiên sinh lái xe cẩn thận, không cần vội đến đây đâu!”

“Được ạ!”

Tưởng Úc Nam nói xong liền tắt máy. Thang máy lại rơi vào bầu không khí yên tĩnh trong vòng ba giây, sau đó vang lên tiếng “bụp” cực lớn.

Chiếc điện thoại đã bị chủ nhân của nó ném mạnh vào bức tường kim loại, vỡ tan tành. Khi thang máy xuống đến tầng một, Tưởng Úc Nam giẫm chân lên mảnh vỡ điện thoại, mặt vô cảm bước ra ngoài.

Đây là lần thứ hai trong đời Viêm Lương đi lòng vòng không mục đích trong thành phố.

https://thuviensach.vn

Lần thứ nhất là ngày sinh nhật mười tuổi của cô. Cô muốn tổ chức sinh nhật ở bên ngoài cùng bạn bè nhưng bà Viêm không cho phép. Bà nói, cả gia đình tụ tập chúc mừng cô. Đáng tiếc, buổi tối hôm đó Từ Tử Thanh bị ốm phải nhập viện, tất cả mọi người vội vàng đến bệnh viện, bỏ mặc cô ở nhà một mình. Viêm Lương vô cùng tức giận, mang chiếc bánh ga tô cao gần bằng cô bỏ nhà ra đi. Lang thang ngoài đường vài tiếng đồng hồ, cuối cùng cô mệt đến mức không đi nổi. Lúc cô gục xuống, chiếc bánh ga tô cũng lăn lóc trên mặt đất.

Lúc đó, một con mèo hoang nằm trong thùng giấy ở góc phố đi đến chỗ Viêm Lương, ngước nhìn cô bằng ánh mắt sợ hãi, sau đó mới dè dặt liếm hết chỗ kem dính trên mặt đất.

Nhưng lần này, chẳng còn ánh mắt đáng thương như thế nhìn cô nữa.

Khi Viêm Lương đẩy cửa vào nhà, từ phòng khách lập tức vọng tới giọng nói vô cùng quen thuộc: “Em đi đâu mà về muộn thế?”

Căn phòng không bật đèn, Viêm Lương đứng trong bóng tối một lúc mới định hướng được nơi phát ra tiếng nói.

“Châu Trình gặp phải vài rắc rối.” Viêm Lương nói với Tưởng Úc Nam đang ngồi trên sofa. Trong bóng tối, cô không cần nở nụ cười áy náy, giả tạo. “Em phải đi giải quyết.”

Nơi anh ngồi vang lên tiếng động, hình như Tưởng Úc Nam đứngdậy, tiếng giày da không bình tĩnh bước về phía Viêm Lương. “Sao em tắt điện thoại?”

Tưởng Úc Nam đứng trước mặt Viêm Lương nhưng trong bóng tối, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng quắc của anh. Viêm Lương ngẩn người vài giây mới bừng tỉnh, rút điện thoại khỏi túi xách. “Anh gọi điện cho em à? Sao em chẳng biết gì cả?” Sau đó, cô giơ điện thoại cho anh xem. “Hết pin rồi, thảo nào…”

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam nở nụ cười hiếm hoi. Nhờ nụ cười, gương mặt vốn lạnh lùng của anh trở nên ôn hòa hơn. “Không sao! Anh đã đến tiệm áo cưới nhưng không vừa ý bộ nào. Em có thích nhà thiết kế nào không? Anh sẽ bảo người hẹn nhà thiết kế đó để đặt may áo cưới.”

Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, quay người bật đèn và thay dép đi trong nhà. Lúc này, cô mới phát hiện đôi giày dưới chân Tưởng Úc Nam, bất giác ngẩng đầu nghi hoặc. “Anh cũng vừa mới về à? Giày còn chưa thay.”

Tưởng Úc Nam nhận ra anh đi cả giày vào nhà, nói: “Vừa rồi anh mải nghĩ một chuyện nên quên mất…” Nói xong, anh nhoài người ra phía sau Viêm Lương, lấy đôi dép đi trong nhà. Giây tiếp theo anh hơi cúi xuống, ôm chặt eo Viêm Lương, như muốn hôn cô.

Viêm Lương giật mình, lùi một bước theo phản xạ nhưng bị Tưởng Úc Nam ôm chặt trong nháy mắt. Sau đó, anh liên tục hôn lên khóe miệng, cằm, cổ và xương quai xanh của cô. Viêm Lương buộc phải dùng sức đẩy mạnh vai Tưởng Úc Nam, ngăn cản hành động của anh. “Anh ngủ sớm đi. Mai là thứ Hai, còn phải tiến hành cuộc họp hội đồng quản trị nữa.”

Tưởng Úc Nam dừng lại vài giây rồi tiếp tục vùi đầu vào cổ Viêm Lương. Ngay sau đó, anh lập tức thu tay về, đặt một nụ hôn lạnh lẽo lên trán Viêm Lương. “Em mau đi ngủ đi!” Nói xong, anh ngồi xuống chiếc ghế con bên cạnh cửa thay giày.

Nhìn mái tóc đen của Tưởng Úc Nam, trong lòng Viêm Lương xuất hiện tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô nhắm mắt lấy lại bình tĩnh, cúi người hôn lên tóc anh, rồi cất giọng nhàn nhạt: “Anh cũng ngủ sớm đi! Chúc ngủ ngon!”

Sáng hôm sau là thứ Hai, công ty diễn ra cuộc họp hội đồng quản trị thường kỳ.

https://thuviensach.vn

Ngoài hai thành viên xin nghỉ, các thành viên khác trong hội đồng quản trị đều có mặt đúng giờ. Sau khi Từ Tấn Phu qua đời, vị trí chủ tịch tạm thời do bà Viêm nắm giữ, nhưng trên thực tế, quyền hạn cao nhất đã thuộc về Viêm Lương. Viêm Lương tương đối quen thuộc với các chú, các bác có mặt ở đây, vì vậy, họ tỏ ra quan tâm đến chuyện riêng tư của Viêm Lương hơn đống báo cáo công thức rập khuôn tẻ nhạt. Trước khi cuộc họp chính thức bắt đầu, ai nấy đều hỏi Viêm Lương:

"Cháu gái, sao cháu kết hôn mà chẳng thông báo với chúng tôi?"

"Đây là chuyện vui mà, cháu không muốn công bố à?"

"Nếu không phải hôm nay gặp đám phóng viên đó ở dưới lầu, đến bây giờ bác vẫn chẳng biết gì cả!"

"Lúc nào cháu mới tổ chức tiệc cưới?"

"Tưởng Úc Nam là người có năng lực, làm con rể Từ gia không có điều gì đáng bàn cãi, tuy so với công tử của Lộ gia thì…"

"Lão Bành, anh nói gì vậy?"

"Thật ngại quá, tôi hồ đồ rồi. Tổng giám đốc Tưởng rất xứng làm con rể Từ gia…"

…

Viêm Lương nghe họ nói với tâm trạng mệt mỏi, may mà cuộc họp nhanh chóng bắt đầu. Để cắt giảm chi phí đầu tư, nhanh chóng thu hồi nguồn vốn, nhãn hiệu Secret tạm ngừng mở rộng thị trường Bắc Mỹ, chi phí đầu tư cho sản phẩm dược mỹ phẩm của Nhã Nhan cũng bị cắt bớt. Ngoài ra, có khả năng trong tương lai, Từ thị phải cắt giảm nhân viên để tiết kiệm chi phí. Những việc này cần được toàn thể thành viên hội đồng quản trị biểu quyết mới có thể chính thức thực thi.

https://thuviensach.vn

Tại cuộc họp lần này, Viêm Lương nhấn mạnh kiến nghị cắt giảm nhân viên.

Viêm Lương đoán, những vấn đề cô nêu ra ngày hôm nay đã truyền đến tai Tưởng Úc Nam. Lớp vỏ này sớm muộn cũng bị bóc trần, nhưng cô không rảnh để chú ý nhiều như vậy. Hơn nữa, một khi kẻ địch ra ngoài ánh sáng, tình hình có lẽ càng bất lợi đối với cô.

Tiền mặt cô có trong tay, nguồn vốn do Lộ Chinh cung cấp và phần lớn số vốn thu được từ việc cắt giảm sẽ được dùng để thu mua cổ phiếu. Chỉ cần vượt qua kiếp nạn lần này, tất cả sẽ trở nên sáng sủa hơn. Nhanh chóng bố trí mọi việc đâu vào đấy là điều duy nhất Viêm Lương nên làm lúc này.

“Việc cắt giảm nhân viên bắt đầu từ chi nhánh công ty ở nước ngoài…”

Lời nói của Viêm Lương bị cắt ngang bởi tiếng ồn, huyên náo ở bên ngoài phòng hội nghị.

Tiếng người bảo vệ vang lên: “Xin lỗi, ông không thể vào trong…”

Viêm Lương nhíu mày, đảo mắt qua trợ lý ngồi bên cạnh. “Mau ra ngoài xem xảy ra chuyện gì?”

Người trợ lý gật đầu, chạy về phía cửa phòng, nhưng vừa chạm vào tay nắm cửa, cánh cửa đã bị người bên ngoài đẩy mạnh.

Cánh cửa đập vào tường “bốp” một tiếng, người trợ lý vô thức lùi lại một bước. Tiếng người bảo vệ truyền đến tai tất cả mọi người trong phòng một cách rõ ràng: “Ông không thể vào bên trong!”

Một người đàn ông đi vào, bất chấp tiếng ngăn cản của bảo vệ. Viêm Lương đưa mắt nhìn, gương mặt cô cứng đờ trong giây lát. Lúc này, một

https://thuviensach.vn

thành viên hội đồng quản trị ngồi ở vị trí đối diện cửa ra vào đứng dậy. “Giang Thế Quân?”

Giọng nói đầy kinh ngạc của Chu đổng sự đã giúp Viêm Lương lấy lại thần trí. Cô đứng dậy, cười nhạt: “Giang Tổng, hình như đây không phải nơi ông có tư cách đặt chân đến?”

Đối diện với sự tức giận của Viêm Lương, Giang Thế Quân nhếch mép cười, bộ dạng điềm nhiên. Bảo vệ ở bên ngoài định xông vào phòng liền bị vệ sĩ của ông ta ngăn lại.

Hai vệ sĩ của Giang Thế Quân chặn ở bên ngoài, tiện tay đóng cửa phòng hội nghị.

Thấy Giang Thế Quân từng bước tiến lại gần, Viêm Lương lập tức bấm điện thoại nội bộ trên bàn, cất giọng nghiêm nghị: “Bảo vệ làm ăn kiểu gì thế, mau cử người lên phòng hội nghị…”

Chưa nói hết câu, Viêm Lương chợt nghe thấy tiếng tút tút, cô nghi hoặc quay lại, Giang Thế Quân đang ấn vào nút tắt trên điện thoại.

“Sao tôi không có tư cách xuất hiện ở đây?” Giang Thế Quân vừa nói vừa vòng qua Viêm Lương, tiện tay kéo chiếc ghế trống bên cạnh cô. Ông ta nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt đầy vẻ thách thức. “Bây giờ tôi là cổ đông lớn thứ hai của Từ thị. Từ tiểu thư, cô không biết chuyện này sao?”

Lời nói của Giang Thế Quân như quả bom ném xuống phòng hội nghị, không chỉ một mình Viêm Lương sững sờ.

Tất cả hình ảnh từ cuộc họp hội đồng quản trị đều xuất hiện trên màn hình trong văn phòng CEO. Tưởng Úc Nam im lặng cầm điều khiển ngồi sau bàn làm việc. Thư ký Lý đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Thấy vẻ mặt Tưởng Úc Nam vẫn không thay đổi, thư ký Lý nghi hoặc nói: “Tổng giám đốc, trước đó anh đã dặn tạm thời không ngả bài? Giang Tổng làm như vậy chẳng phải…”

Tưởng Úc Nam xua tay không cho anh ta nói tiếp. Thư ký Lý liền im lặng. Tưởng Úc Nam vẫn ngồi yên trên ghế, ánh mắt phức tạp của anh dừng lại ở gương mặt đang cố kiềm chế của người phụ nữ trên màn hình.

Ngoài cửa sổ, một buổi sáng trong lành đã trở lại từ lúc nào…

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Không khí dường như đông lại trong phòng hội nghị số một. Thông báo của Giang Thế Quân một đánh trúng hồng tâm. Các cổ đông đưa mắt nhìn nhau. Sắc mặt ai nấy đều nặng nề và nghi hoặc.

Bộ dạng chết lặng của Viêm Lương lọt vào mắt các bậc trưởng bối, tất nhiên sẽ có người không kiềm chế được, ra mặt thay cô. “Giang Tổng, câu chuyện hài hước của ông chẳng buồn cười một chút nào! Chúng tôi đang họp, mời ông đi ra ngoài!”

Giang Thế Quân vẫn ngồi im một chỗ, quan sát các cổ đông ở phía đối diện bằng ánh mắt thách thức. Sau đó ông ta phất tay, trợ lý đứng gần cửa lập tức hiểu ý, giơ tay mở cửa. Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía phòng hội nghị, một người đàn ông trẻ tuổi đi vào. Bảo vệ ở ngoài bị vệ sĩ của Giang Thế Quân khống chế, không thể làm gì được.

Người đàn ông trẻ tuổi dừng lại bên Giang Thế Quân, anh ta cung kính gật đầu chào Giang Thế Quân, sau đó nhướng mày nhìn đám cổ đông của Từ thị, tự giới thiệu: “Xin chào các vị, tôi là đại diện MT, phụ trách kế hoạch thu mua cổ phần của Từ thị. Tôi được Giang tiên sinh thuê để làm việc này…” Vừa dứt lời, cả hội trường đều “ồ” lên kinh ngạc.

Đại diện MT từ tốn rút một tập tài liệu từ túi xách. “Đây là giấy tờ chứng minh quyền sở hữu cổ phần, quý vị có thể xem qua!”

Các thành viên hội đồng quản trị sớm đã nghe nói đến vụ thu mua ác ý của MT. Tuy nhiên, bọn họ không ngờ chủ mưu đứng sau vụ này chính là tập đoàn Lệ Bạc, đối thủ của Từ thị gần hai mươi năm nay.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương khiến cô càng thêm căng thẳng, gần như không đứng vững. Cô lảo đảo lùi lại, phải bám lấy thành ghế mới đứng vững, cố gắng lấy lại tinh thần.

Viêm Lương vuốt mái tóc lòa xòa, cất giọng bình tĩnh: “Xin lỗi Giang Tổng, chắc ông cũng biết, quy định của pháp luật, thành viên hội đồng quản trị là do các cổ đông bỏ phiếu lựa chọn. Dù bây giờ ông là cổ đông lớn thứ hai của Từ thị nhưng chỉ cần một ngày ông chưa được bầu vào hội đồng quản trị thì ông không có tư cách ngồi đây.”

Giang Thế Quân không khỏi bất ngờ trước thái độ bình thản của Viêm Lương, ông ta nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên và có phần cảnh giác.

Viêm Lương nói xong, lập tức quay sang các cổ đông khác, khóe miệng cong lên thành nụ cười áy náy: “Thật ngại quá! Thưa các chú, các bác! Bởi sự xuất hiện của vị khách không mời, cuộc họp của chúng ta không thể tiếp tục. Bây giờ cháu tuyên bố giải tán cuộc họp, các chú, các bác có ý kiến gì không ạ?”

Các cổ đông gật đầu tán thành. Viêm Lương lại nhấc điện thoại, gọi tới phòng bảo vệ: “Cử một đội bảo vệ tới phòng hội nghị số một ngay lập tức!” Viêm Lương nhấn mạnh từng từ, trịnh trọng dặn dò đối phương. Trong khi đó, ánh mắt lạnh lùng của cô dừng lại trên người Giang Thế Quân.

Trợ lý của Giang Thế Quân vẫn đứng bên cánh cửa đóng kín. Thấy các cổ đông lần lượt đi về phía này, lại nghe câu nói có ý đe dọa của Viêm Lương, anh ta bất giác hướng ánh mắt về phía Giang Thế Quân.

Dưới sự mặc nhận của Giang Thế Quân, trợ lý buộc phải mở cửa phòng hội nghị, ra hiệu vệ sĩ nhường lối.

Cuối cùng, phòng hội nghị chỉ còn lại Giang Thế Quân và Viêm Lương. Viêm Lương giả bộ cắm cúi thu dọn tài liệu, trong lòng vô cùng

https://thuviensach.vn

hỗn loạn. Cô thấy Giang Thế Quân đứng dậy, tiến lại gần phía mình. Động tác của Viêm Lương bỗng cứng đờ nhưng vẫn không ngẩng đầu.

Giọng nói thâm hiểm vang lên bên tai cô: “Nếu tôi nhớ không nhầm, đại hội cổ đông của Từ thị sẽ được tổ chức vào ngày mùng Một tháng sau, tức là chỉ còn sáu ngày mười bốn tiếng đồng hồ nữa… Tôi muốn xem, trước khi chết, con mồi giãy giụa lần cuối như thế nào…”

Tiếng bước chân của Giang Thế Quân mỗi lúc một nhỏ, cuối cùng biến mất bên ngoài cửa phòng hội nghị.

Viêm Lương bị rút sạch chút sức lực cuối cùng, ngồi thẫn thờ trên ghế, sắc mặt tái nhợt. Người trợ lý đứng bên ngoài phòng hội nghị lo lắng nhìn cô chống tay lên trán, cúi đầu ở ghế chủ tịch hồi lâu. Thấy cô không nhúc nhích, trợ lý ngập ngừng một lát rồi lặng lẽ giúp cô đóng cửa mà không đi vào quấy rầy.

Viêm Lương không biết cánh cửa đóng từ khi nào. Đến khi nó lại bị đẩy ra, cô vẫn chẳng để tâm, cho tới khi tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Rõ ràng đây là tiếng bước chân đàn ông nhưng lại giống như từng nhát búa gõ vào tim Viêm Lương, khiến nó đau buốt. Càng đau, cô càng không muốn ngẩng đầu. Tiếp theo, một cánh tay rắn chắc quàng lên vai cô.

Người đó không lên tiếng, chỉ ôm chặt vai Viêm Lương. Từ vị trí của cô, có thể ngả đầu vào lòng anh.

Theo bản năng, Viêm Lương tựa vào người Tưởng Úc Nam. Trước đây, cô đã rất cần chỗ dựa này, vào những lúc cô yếu đuối nhất. Nhưng không phải hôm nay và thời khắc này.

Viêm Lương rất muốn khóc nhưng cô lại nở nụ cười gượng gạo. “Tổng giám đốc sắp trả được mối thù lớn, trong lòng anh rất sung sướng đúng không?” Cánh tay đang khoác vai cô bỗng cứng đờ.

https://thuviensach.vn

“Em nói gì?” Vẫn là giọng nói bình tĩnh và uy nghiêm quen thuộc.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi…” Cuối cùng Viêm Lương cũng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngay trước mắt. Đôi lông mày hơi nhíu lên, ánh mắt sắc bén, làn môi mỏng, chiếc cằm ngạo mạn… Nhưng thật ra, cô chưa từng biết bộ mặt thật của người đàn ông này. “Anh còn định đóng kịch đến bao giờ? Tôi mệt mỏi rồi…”

Vụ tập đoàn Lệ Bạc thu mua Từ thị chưa đến nửa ngày sau đã lan truyền khắp nơi. Từ thị mất hết thể diện cũng là điều nằm trong dự kiến. Nhiều người cười, nói Giang Tổng ức hiếp mẹ góa con côi, nhưng trên thực tế là châm biếm tình hình thảm hại của Từ thị, tiện thể tỏ ra khâm phục người đàn ông cáo già Giang Thế Quân.

Ngay tối hôm đó, Viêm Lương dọn khỏi căn hộ của Tưởng Úc Nam. Vì cần mang theo cả tài liệu nên không chỉ thuê công ty vận chuyển, mà còn đích thân về lấy.

Trước khi dọn đồ, Viêm Lương tranh thủ ăn tối cùng bà Viêm.

Viêm Lương ăn ngấu ăn nghiến. Đây là cách duy nhất cô có thể làm để mình không suy sụp. Bà Viêm lại chẳng muốn ăn, cầm đũa rồi lại buông đũa, ảo não nói với Viêm Lương: “Nếu lúc trước cô chọn Lộ Chinh…”

Bàn tay cầm đũa của Viêm Lương hơi run run. Ngay sau đó, cô làm ra vẻ không nghe thấy, tiếp tục cúi mặt ăn cơm, không khóc, không cười, cũng chẳng mở miệng.

Sau bữa tối, Viêm Lương tiễn mẹ lên xe do chú Châu lái rồi tự lái xe về căn hộ của Tưởng Úc Nam.

Cửa nhà không khóa, Viêm Lương đẩy cửa đi vào. Cô không ngờ, trong nhà không chỉ có nhân viên của công ty vận chuyển mà còn có một người đàn ông. Anh lặng lẽ ngồi ở sofa trong phòng khách hút thuốc.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam vẫn mặc com lê chỉnh tề, đi cả giày vào nhà như buổi tối hôm qua. Trông anh giống như một người chồng đang chờ vợ đi làm về, toàn thân mệt mỏi, sa sút. Trông anh cũng giống một nhà đầu tư vừa phá sản, để mặc người lạ vào chuyển hết đồ trong nhà, còn mình từ đầu đến cuối chỉ lặng lẽ hút thuốc. Bên cạnh anh không có gạt tàn, tàn thuốc rơi đầy xuống nền nhà.

Viêm Lương không biết nên đối mặt với cảnh tượng này như thế nào. Vào giây phút đó, những người đang bận rộn đi lại dường như biến mất, căn phòng rộng lớn chỉ còn có cô đang đứng ở cửa và anh ngồi trên sofa. Khoảng cách giữa hai người là khói thuốc lá mờ mịt.

Nhưng tiếng đồ đạc va chạm lịch kịch đã phá vỡ tất cả, kéo Viêm Lương trở về với thực tại. Ở đây không có "nhà", không có gia đình, chỉ có lòng người hiểm ác. Trên đời có một số thứ là vậy, chân thực quá sẽ khắc nghiệt, rõ ràng quá sẽ tàn khốc… Viêm Lương cố giữ bình tĩnh, đi qua phòng khách tới thư phòng. Sau khi thu dọn tài liệu, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Trên thực tế, cô cũng làm vậy. Tuy nhiên, khi Viêm Lương ôm thùng tài liệu đi qua phòng khách, một giọng nói thản nhiên đã ngăn cô lại: "Bao giờ tôi mới nhận được đơn xin ly hôn từ luật sư của em?" Giữa hai ngón tay người đàn ông đang ngồi trên sofa kẹp một điếu thuốc mới châm.

Nói xong, Tưởng Úc Nam nhướng mày nhìn cô, trong đôi đồng tử đen láy của anh vẫn là tâm tình khó đoán biết. Viêm Lương quay đầu, đối diện anh.

Viêm Lương quay đầu nhìn anh. Trước mặt cô là một hình ảnh giả tạo đẹp đẽ biết bao, trong mắt anh dường như xuất hiện nỗi đau, sâu sắc đến mức một lúc lâu sau cũng không tan biến, tựa như cho cô biết trên thế giới tàn khốc này, thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, cũng là thứ duy nhất có thể hâm nóng trái tim lạnh lẽo của anh, có thể mang đến cho anh chút ấm áp đáng thương sắp bỏ anh mà đi mãi mãi.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương khép hờ mi mắt. Đến khi mở mắt, cô đã gạt bỏ lớp sương mù lưu luyến giả dối. Cô dùng mắt, dùng trái tim ghi nhớ vẻ chân thực của người đàn ông trước mặt. Chính người này đã dùng phương thức tàn khốc nhất để dạy cho cô biết thế nào là lòng người hiểm ác.

"Tại sao tôi phải ly hôn?" Viền mắt đỏ hoe nhưng Viêm Lương vẫn cố mỉm cười. "Trước sau gì Giang Thế Quân cũng sẽ chuyển giao cổ phần của Từ thị cho anh. Chỉ cần một ngày tôi vẫn là Tưởng phu nhân thì tài sản của anh sau khi kết hôn đều có phần của tôi." Nói xong, cô lạnh lùng quay người bước đi.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Viêm Lương chính thức đưa ra đề nghị hội đồng quản trị bãi bỏ chức vụ CEO của Tưởng Úc Nam. Không ai có thể ngờ hai nhân vật mới xuất hiện tin đồn kết hôn cách đây không lâu lại trở mặt vào đúng thời điểm này. Hai đương sự tất nhiên giấu kín như bưng nguyên nhân đổ vỡ, các thành viên hội đồng quản trị mù mịt, giới truyền thông vẫn thêm mắm thêm muối như thường lệ.

Điều này có nghĩa tại cuộc đại hội cổ đông sắp tới, có hai vấn đề quan trọng cần toàn thể cổ đông tiến hành biểu quyết: Giang Thế Quân gia nhập hội đồng quản trị và vấn đề đi ở của Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam dường như sớm dự liệu Viêm Lương sẽ làm như vậy, anh chẳng thèm đến công ty. Tuy không liên lạc nhưng Viêm Lương hàng ngày vẫn biết tin tức về anh thông qua giới báo chí: đi đâu ăn cơm, đi đâu chơi tenis, chơi bài với ai...Người đàn ông này ung dung tự tại như trong kỳ nghỉ phép.

Viêm Lương ngược lại vô cùng bận rộn chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Chỉ cần vượt qua đại hội cổ đông vào tháng sau, kế hoạch gia nhập hội đồng quản trị của Giang Thế Quân bị phá bỏ, Từ thị sẽ tránh được nguy cơ đổi chủ.

Có một điều Viêm Lương không hiểu nổi, cô bận tối mắt tối mũi, trong khi đối phương lại án binh bất động. Cô gần như dốc hết tài sản trong nhà, mua vào không ít cổ phiếu của Từ thị, để đảm bảo dù xảy ra chuyện gì, vị trí cổ đông lớn nhất của Từ gia cũng không bị lung lay.

https://thuviensach.vn

Cho đến thời điểm còn cách đại hội cổ đông hơn một tuần. Buổi sáng hôm đó, Viêm Lương mới vừa chợp mắt vài phút sau một đêm làm việc vất vả, người trợ lý của cô vội vã đi vào: "Viêm...Viêm tổng...có...có..."

Viêm Lương ấn huyệt thái dương, nhìn người trợ lý đứng ở cửa phòng lắp ba lắp bắp: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Người trợ lý hít một hơi sâu, thốt ra lời một cách khó khăn: "Có người gửi đồ đến đây."

Viêm Lương nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu thái độ của người trợ lý. Người trợ lý nhanh chóng đưa một hộp quà rất lớn thắt dải lụa trắng ở bên ngoài tới bàn làm việc của Viêm Lương.

Viêm Lương lặng lẽ quan sát chiếc hộp, đặc biệt dải lụa trắng thắt thành hình bông hoa ở trên hộp. Cô do dự vài giây rồi kéo sợi dây, mở nắp hộp.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, trong hộp là một bộ váy cưới mới tinh.

Không đợi Viêm Lương mở miệng hỏi, người trợ lý lên tiếng thông báo: "Họ nói là Tưởng tiên sinh gửi tặng."

Người trợ lý vừa dứt lời, Viêm Lương đã đóng nắp hộp. Cô tiện tay đẩy chiếc hộp sang một bên, cất giọng hết kiên nhẫn: "Giúp tôi đem vất đi."

Người trợ lý có vẻ không đành lòng, dù chỉ nhìn qua nhưng cô ta cũng biết bộ váy cưới này là hàng đắt tiền.

Viêm Lương lập tức tăng âm lượng, nhắc lại: "Đem bỏ đi."

Người trợ lý gật đầu lia lịa, ôm hộp quà nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ hai, ngoài việc nhận được hộp quà đáng ghét, mọi chuyện khác đều diễn ra bình thường. Viêm Lương liên tục họp bàn phương án cắt giảm nhân viên với giám đốc chi nhánh công ty ở châu Âu và châu Mỹ.

Điều lệ mới của công ty cũng được Viêm Lương thẩm duyệt lần cuối. Điều lệ mới này sẽ được công bố ở đại hội cổ đông một tuần sau đó. Một trong những nội dung sửa đổi quan trọng nhất là: cổ đông chỉ có một cơ hội xin gia nhập hội đồng quản trị. Nếu lần đó thất bại, cổ đông sẽ vĩnh viễn mất tư cách gia nhập hội đồng quản trị.

Nếu điều lệ mới này được thực thi, quyền kiểm soát Từ thị của Viêm Lương sẽ càng được bảo đảm.

Khả năng giành thắng lợi của cô lại nhiều hơn một chút.

Thế nhưng ngày thứ ba phảng phất bắt đầu vén tấm màn tuyệt vọng của Viêm Lương...

***

Sáng thứ ba, thị trường chứng khoán vừa mở cửa một tiếng đồng hồ, giá cổ phiếu của Từ thị đã xuống đến hết biên độ dao động. Viêm Lương lập tức ngửi ra hiện tượng bất bình thường này, cô dặn dò cấp dưới: "Đi điều tra xem có phải Giang Thế Quân bán tháo cổ phiếu?"

Quả đúng như cô định liệu, là Giang Thế Quân giở trò...hoặc nói chính xác hơn, Tưởng Úc Nam đã bắt đầu ra tay.

Viêm Lương không nhịn được cười. Tưởng Úc Nam chắc chắn nắm được số vốn cô dùng vào việc phản thu mua. Có điều, anh đã tính sót khoản tiền 1 tỷ của Lộ Chinh. Anh tưởng chơi trò bán khống này có thể dồn cô vào chỗ chết? Hành động của anh ngược lại có lợi đối với cô.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương lập tức thông báo Châu Trình, người phụ trách vụ thu mua cổ phiếu: "Giúp em theo dõi sít sao. Ngày mai mở cửa thị trường, họ bán tháo ra bao nhiêu, em sẽ mua vào bấy nhiêu."

Lấy đá chọi đá là hành vi tương đối nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ suất, mọi nỗ lực sẽ biến thành công cốc. Châu Trình cân nhắc thay cô: "Em chắc chắn?"

Câu trả lời tất nhiên là chắc chắn.

Bị dồn đến nước này, Viêm Lương đã không còn đường lùi.

Thứ tư, thứ năm...Viêm Lương đã sớm chuẩn bị tâm lý nên không bất ngờ trước hành động bán tháo liên tục của Giang Thế Quân. Một bên mua một bên bán, giá cổ phiếu của Từ thị giữ ở mức ổn định. Chỉ có điều, mức lỗ của bên Viêm Lương ngày càng lớn, như rơi xuống hố không đáy.

Đến ngày thứ sáu, Giang Thế Quân đã bán hết số cổ phiếu lưu thông của Từ thị. Để đối phó với chiêu "đập nồi dìm thuyền" của ông ta, Viêm Lương đã sử dụng đến nguồn vốn dự trữ cuối cùng.

("Đập nồi dìm thuyền" có nghĩa "quyết đánh đến cùng", dựa theo điển tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông, ông ra lệnh dìm hết thuyền, đập vỡ hết nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Viêm Lương cuối cùng cũng giành thắng lợi.

Vào giây phút thị trường chứng khoán đóng cửa, văn phòng của Viêm Lương tràn ngập tiếng hoan hô.

Trạng thái tinh thần căng thẳng của Viêm Lương kéo dài suốt một tuần liền cuối cùng cũng được thả lỏng. Cô quan sát con số lên xuống trên màn

https://thuviensach.vn

hình vi tính, ngả đầu về thành ghế phía sau rồi từ từ nhắm mắt, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Có người đề nghị: "Chúng ta mở champagne chúc mừng đi!"

Những người khác đều giơ tay tán thành.

Trong không khí vui vẻ, duy nhất chỉ có Châu Trình vẫn giữa bộ dạng đầy lo lắng. Anh đặt báo cáo tình hình bị lỗ trong một tuần qua lên bàn làm việc của Viêm Lương.

Viêm Lương mới nhẹ nhõm một lúc đã phải đối mặt với con số thâm hụt và lời nhắc nhở trịnh trọng của Châu Trình: "Nếu thứ hai tuần sau, cổ phiếu giảm giá quá bảy điểm, thì đó không phải là vấn đề có tiền để tiếp tục mua vào hay không, mà là vấn đề em có khuynh gia bại sản hay không?"

Viêm Lương còn chưa kịp trả lời, đã có người giúp cô gạt bỏ nỗi lo của Châu Trình: "Giang Thế Quân đầu tư tổng cộng 5 tỷ, phần dùng ở thị trường cổ phiếu lưu động nhiều nhất không vượt quá 40%. Theo tính toán cụ thể, khoản lỗ từ việc bán tháo cổ phiếu trong tuần qua của Giang Thế Quân vượt qua 40%, do đó ông ta đã không còn tiền để tung chiêu khác. Ngoài ngày thứ hai giảm xuống mức sàn, từ thứ ba cho đến hôm nay, chúng ta đều ổn định giá cổ phiếu. Chỉ cần Giang Thế Quân không bày trò, sẽ không xuất hiện tình trạng cổ đông hoảng loạn, cổ phiếu làm sao có thể giảm hơn bảy điểm?"

Châu Trình trầm mặc, bày ra bộ dạng "hy vọng là như vậy". Viêm Lương đứng dậy nói với mọi người: "Giám đốc Châu nói rất đúng. Hay là như vậy đi, champagne để dành đến thứ hai tuần sau mới mở. À không, đến lúc đó không chỉ đơn giản mở champagne, mà có nên mở tiệc thịnh soạn để chúc mừng hay không?"

Sau một thời gian dài, Viêm Lương cuối cùng cũng nở nụ cười hơi tươi tỉnh, cô quay sang Châu Trình: "Đến lúc đó, giám đốc Châu nhớ chi trả

https://thuviensach.vn

toàn bộ chi phí chúc mừng đấy nhé."

Châu Trình cười gượng gạo: "Không thành vấn đề."

***

Ngày thứ hai tuần sau.

Cho đến buổi trưa, giá cổ phiếu vẫn bình ổn, không có biến đổi bất thường.

Động thái kỳ lạ của cổ phiếu Từ thị trong tuần trước đã dẫn đến nhiều ý kiến khác nhau từ các chuyên gia chứng khoán. Không ít chuyên gia dự đoán khói thuốc súng sẽ kéo dài đến tuần này. Việc giá cổ phiếu ổn định hiển nhiên khiến suy đoán của một số chuyên gia "chưa đánh đã bại". Đến giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người trong văn phòng Viêm Lương đều thở phào nhẹ nhõm. Đặc biệt là Châu Trình, anh thấy may mắn vì dự cảm của anh không chính xác.

Không khí trong văn phòng không còn vẻ căng thẳng đè nén trước đó mà sôi nổi hẳn lên: "Xem ra chúng ta có thể mở champagne chúc mừng rồi."

"May mà bọn họ không biết chúng ta nhận được 1 tỷ từ tập đoàn Minh Đình, bằng không chúng ta khó có thể đánh bại bọn họ."

Châu Trình tự nhiên trở thành đối tượng bị "tập kích": "Giám đốc Châu, dù sao tiệc mừng công tối nay anh cũng không chạy thoát, hay là...anh mời cả bữa trưa đi!"

Châu Trình mỉm cười hiền lành: "Đi nhà hàng nào?"

Sau khi thương lượng địa điểm, tất cả mọi người đều kéo nhau rời đi. Châu Trình đi đến cửa tình cờ quay đầu, thấy Viêm Lương vẫn đứng bên

https://thuviensach.vn

cửa sổ hút thuốc, anh hỏi: "Em không đi à?"

Viêm Lương cố nở nụ cười miễn cưỡng mới quay đầu: "Em còn chút việc, mọi người cứ đi đi."

Không hiểu Châu Trình nhìn thấy điều gì trên mặt Viêm Lương, ánh mắt anh lộ vẻ thương hại quen thuộc với Viêm Lương. Vì vậy, Viêm Lương cảm thấy một sự chán ghét không rõ nguyên do, cô vô ý thức né tránh Châu Trình, lại quay về phía cửa sổ tiếp tục hút thuốc.

Trước đây Viêm Lương không nghiện thuốc lá, cô hút cũng được không cũng được. Thời gian gần đây, cô dường như đêm đêm tay không rời khỏi điếu thuốc. Chất nicotine giúp cô trấn tĩnh, đặc biệt là vào lúc nửa đêm khi tinh thần yếu đuối nhất.

Vào thời khắc này, chất nicotine lại có tác dụng lấp đầy khoảng trống trong lòng cô. Cô coi như đã thành công? Tại sao trong lòng cô xuất hiện một nỗi trống rỗng chưa từng có. Viêm Lương không thể xác định nguyên nhân, chỉ có thể hít một hơi sâu.

Bên ngoài cửa sổ sương mù dày đặc, Viêm Lương và thế giới bên ngoài chỉ cách một lớp cửa kính, nhưng cô không nhìn thấy bất cứ cảnh vật nào.

Sau khi Châu Trình rời đi, Viêm Lương đứng bên cửa sổ một lúc lâu. Gạt bỏ cảm giác bi thương chất chứa trong tim, cô bắt đầu nghĩ đến một số việc cần giải quyết.

Cô phải đích thân gặp mặt Lộ Chinh để bày tỏ lòng biết ơn, dù sao khoản tiền 1 tỷ của anh đã cứu Từ gia.

Viêm Lương tắt điếu thuốc, liên lạc với thư ký Lộ Chinh. Người thư ký cho biết, Lộ chinh đang cùng cha anh họp ở Minh Đình, khoảng một rưỡi chiều mới rảnh rỗi.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương tính toán thời gian, xuất phát lúc một giờ chiều. Cô vừa lái xe khỏi bãi đỗ của công ty, điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Viêm Lương vừa đeo bluetooth vừa đánh tay lái chuẩn bị đi vào đường vòng. Sau khi bấm phím bắt máy, giọng nói căng thẳng của Châu Trình lập tức truyền tới: "Cổ phiếu của Từ thị đột nhiên rớt giá..."

Viêm Lương vội vàng thắng gấp xe ô tô.

Bánh xe ma sát trên mặt đường phát tiếng kêu rin rít. Màng nhĩ của Viêm Lương phảng phất bị thanh âm này xuyên thủng. Cô không thể tin nổi: "Anh nói gì?"

***

Viêm Lương bỏ cả xe ô tô, chạy một mạch về văn phòng. Khi cô đẩy cửa xông vào, đón cô là Châu Trình với vẻ mặt viết hai chữ: "Xong rồi..."

"Chúng ta sụp đổ rồi."

Sụp đổ?

Chỉ hai từ đơn giản như sét đánh ngang tai tất cả mọi người. Ai ra chiêu tàn nhẫn như vậy? Độc ác như vậy? Khiến Viêm Lương không kịp trở tay. Viêm Lương ngây ra ba giây, lập tức chạy đến máy vi tính: "Mỗi cổ phiếu lỗ bao nhiêu?"

Châu Trình còn chưa kịp trả lời, Viêm Lương đã lên tiếng dặn dò: "Tiếp tục mua vào."

Nhưng sự thật vô cùng tàn khốc: "Chúng ta...không còn vốn..."

"Không thể nào...Giang Thế Quân rõ ràng chỉ có 5 tỷ..." Ánh mắt Viêm Lương chết cứng trên màn hình với những chỉ số lên xuống, cô lắc đầu khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Trong lúc cô lẩm bẩm, đầu óc phảng phất bừng tỉnh.

Có lẽ, Giang Thế Quân không chỉ có một công ty bình phong là MT...

Ông ta còn công ty bình phong khác...

Công ty đó cũng bí mật mua vào cổ phiếu của Từ thị. Đợi đến ngày hôm nay mới bán ra...

Nếu nói ngày hôm nay mới là ngày ông ta thật sự bán khống cổ phiếu, vậy thì thứ sáu tuần trước chỉ là một hiện tượng giả tạo ông ta dùng để che mắt cô.

Điều đó có nghĩa là, nguồn vốn Giang Thế Quân bỏ ra không chỉ dừng ở con số 5 tỷ....

Không thể nào!

Cũng không phải không có khả năng đó...

Có thể...tin tức tình báo Từ Tử Thanh cung cấp cho cô là giả...

Từ Tử Thanh đã bị con cáo già Giang Thế Quân lừa gạt?

Hay...

Từ Tử Thanh bắt tay Giang Thế Quân cùng lừa gạt cô?

Trong lúc đầu óc hỗn loạn, điện thoại di động của Viêm Lương bỗng đổ chuông.

Cô giật mình, cúi xuống nhìn.

Là...điện thoại của Tưởng Úc Nam.

***

https://thuviensach.vn

Cả văn phòng vẫn hỗn loạn. Viêm Lương thẫn thờ nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình.

Kể từ khi cắt đứt quan hệ, cô đã xóa bỏ tên Tưởng Úc Nam khỏi danh sách điện thoại. Nhưng số điện thoại của anh đã nằm trong não cô từ lâu, không giống như cô tưởng, muốn quên là có thể quên.

Cuối cùng Viêm Lương vẫn nghe điện thoại.

Chuông điện thoại đã tắt hẳn khi cô bắt máy. Nhưng không vì thế, bên tai Viêm Lương trở nên yên tĩnh, ngược lại vẫn có tiếng ù ù khiến cô gần như suy sụp.

Đầu kia truyền đến giọng nói lạnh lùng quen thuộc: "Nếu em bán tháo cổ phiếu, chắc chắn tôi sẽ nhân cơ hội lại mua vào. Như vậy, cổ phần của tôi sẽ vượt quá em, tôi sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của Từ thị. Một khi tôi trở thành cổ đông lớn nhất, các cổ đông khác vì sợ áp lực nhất định sẽ đồng ý để tôi gia nhập hội đồng quản trị. Còn nếu em không chịu bán ra, vậy thì đến cuối cùng em sẽ...phá sản."

Ngoài thanh âm đáng ghét trong điện thoại, văn phòng của Viêm Lương lúc này đồng thời vang lên tiếng nói của đám nhân viên: "Viêm tổng, chúng ta bán ra hay...?"

"Viêm Lương, đừng mua thêm nữa. Làm vậy, em sẽ phá sản đó."

Viêm Lương nói không ra lời. Gương mặt cô tái nhợt từ lâu. Trong khi đó, người ở đầu kia điện thoại dường như ngửi thấy mùi hiện trường hoảng loạn, anh cất giọng âm trầm: "Thử hỏi một người phụ nữ bị phá sản, liệu các cổ đông còn cho rằng cô ấy có tư cách lãnh đạo công ty?"

Đúng lúc này, Châu Trình phảng phất nhìn ra một tia hy vọng, lập tức nhắc nhở Viêm Lương: "Chúng ta có thể nhờ Lộ Chinh tăng thêm..."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại ra tay một cách chính xác và tàn nhẫn, bóp nát tia hy vọng đó, khiến Viêm Lương rơi vào trạng thái chết sững hoàn toàn: "Tất nhiên, chỉ cần tên Lộ Chinh hành xử theo cảm tính, tiếp tục rót tiền cho em, em vẫn có cơ hội chuyển bại thành thắng. Chỉ đáng tiếc...bây giờ Giang Thế Quân đang ngồi uống trà với Lộ Minh Đình."

"..."

"Có phải em cảm thấy bản thân thất sách? Bán mình cho cậu con trai để đổi lấy lợi lộc, nhưng không biết, Lộ Minh Đình luôn là đối tác tốt của tôi. Tất nhiên cũng phải cám ơn em đã giúp Lộ Minh Đình nhìn rõ cậu con trai của ông ta mờ mắt vì một người đàn bà, giúp chúng tôi càng có cơ hội đi sâu hợp tác với Lộ Minh Đình. Nhân đây, tôi cũng xin chân thành cám ơn em."

Viêm Lương bị nụ cười khinh miệt của Tưởng Úc Nam đánh về nguyên hình một cách triệt để. Cô bừng tỉnh từ trong nỗi tuyệt vọng, miệng thốt ra một câu yếu ớt: "Tưởng Úc Nam, anh tàn nhẫn thật."

Đầu kia điện thoại trầm mặc trong giây lát.

Một lúc sau, thanh âm lạnh lùng không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào vang lên bên tai Viêm Lương: "Nếu hôm nhận được áo cưới do tôi gửi đến, chỉ cần em mở ra, em có thể phát hiện bức thư tôi viết cho em."

"..."

"Trong thư, tôi kể tường tận kế hoạch đánh đổ Từ gia trong một tuần qua. Nếu em đọc được, em hoàn toàn có cơ hội giành thắng lợi."

"..."

"Đáng tiếc, em không làm vậy..."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Tưởng Úc Nam lập tức cúp điện thoại, không một chút lưu luyến.

Hết chương 54

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Mười hai giờ trưa. Sương mù dày đặc bao phủ tòa nhà Minh Đình.

Tại văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị.

Lộ Chinh cùng bố anh và người đại diện một công ty vừa quyết định gia nhập dự án đầu tư lớn nhất từ trước đến nay của Minh Đình sẽ được khởi động trong thời gian tới đã họp bàn nhiều tiếng đồng hồ. Lúc này, có người gõ cửa đi vào. Lộ Chinh nhướng mắt, là thư ký của anh.

Người thư ký đứng yên một chỗ, hơi cúi đầu và cất giọng cung kính: "Chủ tịch, Lệ tổng, Lộ tổng."

Sau khi chào hỏi xong, anh ta đi đến bên cạnh Lộ Chinh, cúi thấp người nói nhỏ vào tai anh: "Viêm tiểu thư vừa gọi điện, nói muốn gặp Lộ Tổng. Tôi mời cô ấy khoảng một rưỡi tới đây."

Lộ Chinh nhìn đồng hồ, gật đầu, biểu thị đồng ý. Vừa đưa mắt đi chỗ khác, anh liền bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của bố anh. Nhưng Lộ Minh Đình nhanh chóng thu hồi ánh mắt, Lộ Chinh cũng không để ý. Khoảng một giờ hai mươi phút, cuộc họp giữa ba người kết thúc. Lộ Chinh thay bố anh đưa Lệ Tổng xuống dưới lầu. Sau đó anh quay về văn phòng của mình. Xem lại thời gian, cô chắc sắp tới nơi…

Một giờ ba mươi…

Một giờ ba mươi lăm….

Một giờ bốn mươi…

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh ngồi yên một chỗ, liên tục nhìn đồng hồ. Anh còn bận việc khác, cần phải rời công ty lúc hai giờ. Nhìn thời gian mỗi giây mỗi phút qua đi, Lộ Chinh nghiến răng, quay người lấy điện thoại. Anh vừa chuẩn bị bấm số, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Người thư ký đứng ở cửa, sắc mặt hơi do dự, như có điều muốn nói: "Lộ Tổng…"

Lộ Chinh nhíu mày: "Chuyện gì?"

"Viêm tiểu thư… có khả năng không tới đây."

Lộ Chinh cao giọng: "Tôi hỏi anh câu nào anh mới trả lời câu đó? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, người thư ký mới đi vào phòng, cầm máy tính bảng đưa cho Lộ Chinh. "Vừa rồi các tờ báo lớn đều đăng một loạt tin tức tương tự…"

Lộ Chinh cầm máy tính bảng xem một lượt, sắc mặt ngày càng khó coi.

Ngón tay anh lướt nhẹ trên màn hình. Hầu hết các bài báo đều đăng tải nội dung: "Đối với động thái bất thường của Từ thị trên thị trường chứng khoán thời gian gần đây, một nhân vật biết rõ nội tình tiết lộ, đó là hành động thu mua và phản thu mua của tập đoàn Lệ Bạc và Từ thị tạo thành. Trong ngày hôm nay, cổ phiếu của Từ thị lại một lần nữa rớt giá nghiêm trọng. Nhân vật nói trên cho biết, đó là do cô Viêm Lương, con gái Từ Tấn Phu, đã thất bại thảm hại trong chiến dịch phản thu mua, nguồn vốn đứt đoạn, tổn thất dự kiến vượt qua con số một phẩy năm tỷ đô la…"

Lộ Chinh không cần xem tiếp, lập tức lấy áo vest ở thành ghế, sải bước dài ra ngoài. Vừa đi, anh vừa dặn dò thư ký: "Chuẩn bị xe cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Người thư ký định thần, vội vàng đi theo, giúp anh cầm áp khoác ngoài trên giá. Chưa đuổi kịp đến nơi, người thư ký thấy Lộ Chinh đột nhiên đứng sững trước cửa thang máy.

Nguyên nhân khiến Lộ Chinh kinh ngạc là sự xuất hiện của Giang Thế Quân bên cạnh người thư ký thứ nhất của Lộ Minh Đình trong thang máy.

Tầng trên cùng của tòa nhà Minh Đình chỉ có hai văn phòng, một là văn phòng chủ tịch của bố Lộ Chinh, hai là văn phòng tổng giám đốc của anh. Mà Giang tổng rõ ràng không phải là khách của Lộ Chinh.

Trong lúc anh ngẩn người, người thư ký thứ nhất đột nhiên mở miệng: "Lộ Tổng đi ra ngoài sao?"

Lộ Chinh nhanh chóng che giấu tâm trạng. "Đúng, tôi có chút việc gấp."

Lúc này Lộ Chinh và Giang Thế Quân hơi gật đầu thay lời chào hỏi. Lộ Chinh đứng tránh sang một bên nhường lối cho bọn họ ra khỏi thang máy. Khi anh bước vào thang máy, chuẩn bị bấm nút, thư ký thứ nhất nói: "Lộ Tổng, Chủ tịch gọi anh cùng đến văn phòng."

Trước khi Lộ Chinh từ chối, thư ký thứ nhất đã quay sang dặn dò thư ký của Lộ Chinh: "Đây là ý của Chủ tịch, anh hãy đi hoãn hết lịch làm việc của Lộ Tổng."

Lộ Chinh đành phải đi theo bọn họ tới văn phòng chủ tịch. Thư ký thứ nhất đứng bên ngoài, đóng cửa lại.

Vừa vào phòng, Giang Thế Quân lập tức chào hỏi Lộ Minh Đình, lúc này đứng dậy nghênh đón. "Lão Lộ, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Lộ Chinh sa sầm mặt, vô thức quan sát phản ứng của bố anh, chỉ thấy Lộ Minh Đình cười vui vẻ. "Quán ăn Thừa Đức mà hôm nọ Giang Tổng

https://thuviensach.vn

hẹn tôi và phu nhân cùng tới dùng bữa khó đặt chỗ quá. Chắc hôm nào phải mượn tên tuổi của anh để đi ăn một bữa mới được!”

Một dự cảm tồi tệ dâng lên trong lòng Lộ Chinh, nhưng anh cố kìm nén nỗi bất an, bình thản nghe Giang Thế Quân đáp lời: “Nhà hàng đó nổi tiếng khó đặt chỗ. Quan chức hay người có tiền vẫn phải hẹn trước như thường. May mà tháng trước tôi đã đặt một bàn, đến lúc đó anh phải nể mặt đấy nhé!”

Lộ Chinh trầm mặc lắng nghe, trong lòng không khỏi cảm thán, Giang Thế Quân đúng là con cáo già.

Trong lúc anh thầm cười khổ, câu nói tiếp theo của Giang Thế Quân dường như bộc lộ nội tình thật sự: “Ban đầu cũng là thằng nhỏ Úc Nam nói cho tôi biết phu nhân của anh là người Thừa Đức, tôi mới chợt nhớ ra nhà hàng đó.”

Lộ Minh Đình không tiếc lời khen ngợi Tưởng Úc Nam: “Nhắc đến Tưởng Úc Nam, tôi lại nhớ tới môn cờ tướng, lúc nào hẹn cậu ta ra ngoài chơi với ông già này một ván. Bây giờ rất hiếm người trẻ tuổi chơi cờ giỏi như cậu ta…”

Tưởng… Úc… Nam…

Lộ Chinh như đoán ra mọi chuyện qua ba từ này, hoặc là… sự thật nào đó.

Giang Thế Quân và Lộ Minh Đình vui vẻ trò chuyện như hai người bạn già lâu ngày không gặp. Lộ Chinh liếc nhìn đồng hồ để bàn cách chỗ anh không xa, tâm tư anh sớm đã không còn ở nơi này. Đúng lúc này, giọng nói của Giang Thế Quân kéo anh về thực tại. “Hôm nay tôi đến đây là muốn bàn việc nghiêm túc. Chắc anh cũng đã nghe tin cổ phiếu Từ thị rớt giá rồi.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Lộ Chinh thấp thỏm không yên, nhưng anh đành giả bộ thản nhiên nhìn Giang Thế Quân. Ông ta liếc anh một cái với hàm ý sâu xa rồi nói tiếp: “Việc chúng tôi thu mua Từ thị đã ngã ngũ. Tới đây, ngành mỹ phẩm trong nước sẽ có biến động lớn. Nửa đầu năm nay, Từ thị đều có quầy mỹ phẩm đặt tại Minh Đình Square ở các thành phố lớn trong cả nước. Tôi hy vọng sau khi nhãn hiệu của Từ thị bị dỡ bỏ, chỗ trống đó sẽ do sản phẩm của Lệ Bạc chúng tôi thay thế.”

Đến lúc này, Lộ Chinh không thể ngồi yên, anh đứng dậy nói: “Con có việc gấp. Hai người cứ nói chuyện đi. Con đi ra ngoài một lúc.”

Nó xong, anh liền bỏ đi.

Lộ Minh Đình dõi theo bóng con trai, không kêu anh đứng lại ngay. Ông ta lặng lẽ quan sát bước chân Lộ Chinh ban đầu đi chậm một cách kiềm nén, sau đó nhanh dần và cuối cùng dừng lại để mở cửa.

Vào giây phút đó, Lộ Minh Đình mới mở miệng, giọng nói thất vọng vô cùng: “Lộ Chinh, từ trước đến nay anh luôn công tư phân minh, sao bây giờ lại không biết giữ chừng mực chỉ vì một người đàn bà?”

Lộ Chinh đứng ngây như phỗng.

Trong khi đó, ở sau lưng anh, Giang Thế Quân ngồi vắt chân, nhếch miệng cười, bổ sung một câu: “Còn là người đàn bà đã có chồng?”

Giọng nói của ông ta không to không nhỏ, đủ để hai bố con họ Lộ nghe thấy rõ ràng.

Lộ Chinh hít một hơi sâu, quay người. Anh coi như Giang Thế Quân không tồn tại, chỉ lãnh đạm nói một câu: “Bố, chuyện này bố đừng can thiệp…”

https://thuviensach.vn

Thái độ bình tĩnh của anh dường như chọc giận Lộ Minh Đình. Ông ta cất cao giọng, vang vọng cả văn phòng rộng lớn: “Nếu anh bước ra khỏi căn phòng này nửa bước, tôi sẽ thu hồi chức vụ CEO của anh, xem anh làm thế nào để giúp con bé đó!”

Chỉ sau một đêm, toàn thế giới đều biết Từ gia bị ép đến đường cùng. Trên thương trường, kẻ yếu vĩnh viễn không phải để thương hại, mà để chà đạp…

Viêm Lương không thể đến công ty, không thể về căn hộ của cô, càng không thể bén mảng đến nhà lớn, bởi vì nơi nào cũng có phóng viên rình rập, với họ, chỉ cần chụp một tấm ảnh với bộ dạng sa sút của cô cũng là thu hoạch lớn.

Viêm Lương cùng một trợ lý ở trong khách sạn. Bây giờ đã là nửa đêm, cô trợ lý lướt qua các tin tức rồi tắt ti vi, cất giọng bực tức: “Nhân vật biết rõ nội tình gì chứ? Chắc chắn là Giang Thế Quân tiết lộ tin tức cho báo chí. Giậu đổ bìm leo, bây giờ mọi người đều tránh xa Từ thị, ngân hàng đòi nợ, bạn bè không dám ra tay giúp đỡ. Giang Thế Quân định thừa dịp này ép chết Từ gia đây mà.”

Nghe cô trợ lý nói vậy, Viêm Lương nhếch miệng cười. Tất cả đều là lỗi của Giang Thế Quân sao? Trong lòng Viêm Lương có đáp án rõ ràng: cao thủ thật sự ẩn nấp trong bóng tối, làm mọi chuyện xấu xa nhưng không hề bị nguyền rủa.

Đêm nay lại mất ngủ.

Cố vấn tài chính của Từ gia gửi thông báo: đến sáng sớm hôm nay, Từ gia mắc nợ một phẩy năm tỷ đô la. Giống con số mà tin tức đã đưa. Đến chuyện cô bị tổn thất bao nhiêu, anh đều có thể tính toán…

Viêm Lương ngồi thẫn thờ trên giường một lúc. Sau đó cô với tay lấy điện thoại, nhắn tin. Cô viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, khó khăn lắm mới

https://thuviensach.vn

thành một câu: “Mẹ, nếu con nói, con muốn bán tất cả bất động sản đứng tên con để lấy tiền đối phó với Lệ Bạc, liệu mẹ có…”, nhưng cuối cùng cô vẫn nhắm mắt, xóa tin nhắn.

Chỉ nhắm mắt vài giây, Viêm Lương đột nhiên mở mắt, cầm điện thoại. Động tác của cô vô cùng gấp gáp, như thể nếu cho mình thời gian suy nghĩ dù chỉ một giây, cô sẽ hối hận.

Viêm Lương bấm dãy số di động đã thuộc làu.

Lúc này đã là ba giờ sáng, nhưng điện thoại mới đổ hai hồi chuông, đối phương đã bắt máy, tựa hồ anh đang đợi cuộc điện thoại của cô.

Viêm Lương đưa mắt về phía cô trợ lý đang ngủ say ở giường bên cạnh, nói: “Tưởng Úc Nam…” Trong phòng dường như chỉ có hơi thở tuyệt vọng của Viêm Lương. “Chúng ta gặp nhau đi!”

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 56

“Chúng ta gặp nhau đi!”

Đầy máy bên kia không một tiếng động, khi Viêm Lương tưởng anh sẽ từ chối cô thì cuối cùng anh cũng mở miệng.

Nhưng chỉ là những từ cứng nhắc: “Thời gian? Địa điểm?”

“Nửa tiếng nữa…” Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi chữa lại: “Anh quyết định đi!”

Thái độ của cô rất nhún nhường, Tưởng Úc Nam thản nhiên tiếp nhận: “Nửa tiếng nữa, tại khách sạn số một của Minh Đình…”

Tim Viêm Lương đập nhanh một nhịp. Không đợi cô có phản ứng, Tưởng Úc Nam nói tiếp: “Phòng 1619.”

Nghe đến đây, Viêm Lương cuối cùng cũng bừng tỉnh. Cô nhíu mày nhưng Tưởng Úc Nam đã cúp máy, để mặc cô với tiếng “tút tút” đơn điệu trong điện thoại. Trong lòng cô nổi lên từng đợt sóng.

Viêm Lương lái xe chưa đầy hai mươi phút là tới khách sạn số một. Trước cửa phòng 1619, tay nắm cửa bằng đồng lấp lánh ánh sáng mờ mờ, hoa tươi bày ở hành lang vẫn còn đọng nước… Cảnh tượng này không còn xa lạ với cô.

Cô hít một hơi sâu, bấm chuông. Một lát sau, cửa tự mở ra từ bên trong. Đối với Viêm Lương, gương mặt và vẻ mặt người đàn ông xuất hiện ở khung cửa vô cùng xa lạ.

https://thuviensach.vn

Anh làm động tác “mời vào”. Viêm Lương trầm mặc và cảnh giác theo anh đi vào phòng. Trên bàn có nửa chai Whisky, một thùng đá và một ly rượu chỉ còn một nửa.

Tưởng Úc Nam rót một ly nước, đưa cho Viêm Lương. Anh đã uống không ít rượu. Khi nhận ly nước, Viêm Lương ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ người anh.

Cử chỉ của anh rất khách khí nhưng lại trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

Tưởng Úc Nam không lên tiếng, không hỏi han, không mỉa mai, cũng không bộc lộ niềm vui của người chiến thắng. Anh chỉ ngồi trên chiếc sofa đơn bên cạnh Viêm Lương, lặng lẽ uống rượu.

Viêm Lương cầm cốc nước, nhưng không uống nổi một hớp. Trong cuộc đọ sức về tâm lý trầm mặc này, cuối cùng cô cũng chịu thua. Cô đặt mạnh cốc nước xuống bàn, nói: “Tôi chấp nhận để các anh gia nhập hội đồng quản trị. Tại đại hội cổ đông tổ chức vào ngày kia, tôi sẽ bỏ phiếu tán thành. Nhưng vị trí chủ tịch hội đồng quản trị không thay đổi, vẫn thuộc về Từ gia chúng tôi.”

Tưởng Úc Nam cầm ly rượu, đang chuẩn bị ngửa cổ uống, nghe Viêm Lương nói vậy, anh liền dừng động tác. Cách miệng cốc thủy tinh trong suốt, Viêm Lương nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên, thành nụ cười khinh bạc.

Sau khi uống hết ly rượu, Tưởng Úc Nam nhướng mày nhìn cô. “Em dựa vào cái gì để ra điều kiện với tôi?”

“Dựa vào tình hình bây giờ tôi vẫn là cổ đông lớn nhất của Từ thị.”

“Ngày mai khi thị trường chứng khoán mở cửa, nếu cổ phiếu của Từ thị vẫn tiếp tục rớt giá, đống cổ phần của em sẽ biến thành mớ giấy lộn, không đáng giá một xu.”

https://thuviensach.vn

Một câu nói trúng chỗ hiểm khiến Viêm Lương á khẩu ngay tức thì. Trước mặt cô chỉ có hai con đường. Một là cô tiếp tục chống đỡ, nhưng đến cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, đăng ký phá sản, Từ thị sụp đổ, đem bán đấu giá, cuối cùng bị Lệ Bạc mua lại.

Hai là cô bỏ cuộc ở thời điểm này, bán số cổ phiếu có trong tay với giá thấp để trả một phần nợ nần. Lệ Bạc sẽ mua lại số cổ phần đó với giá cực thấp, bỏ ra số tiền ít nhất đánh bại Từ gia, nhanh chóng trở thành cổ đông lớn nhất của Từ thị. Từ thị sau một loạt quyết sách thất bại, tỷ lệ tài sản cố định trên nợ vô cùng thảm hại, bị đá ra khỏi hội đồng quản trị một cách không thương tiếc.

Cả hai con đường đều là đường cùng. Lúc này, Viêm Lương chỉ có thể làm một việc: cầu xin người đàn ông trước mặt nương tay, cho Từ gia một con đường sống.

“Chi bằng em hãy nghe đề nghị của tôi?” Tưởng Úc Nam nhếch mép.

Thật ra cả hai đều biết rõ sự thật: ngoài nhận lời, Viêm Lương không còn con đường nào khác.

Tưởng Úc Nam lên tiếng: “Em đừng ngăn cản Lệ Bạc thu mua Từ thị nữa. Trong tương lai, tôi có thể sắp xếp một chức vụ ở Lệ Bạc cho em. Chỉ cần em ngoan ngoãn làm Tưởng phu nhân, tôi có thể đảm bảo giữ nguyên các nhãn hiệu thuộc về Từ thị, không chuyển giao cho Lệ Bạc, cũng không bán cho các doanh nghiệp khác.”

Tưởng Úc Nam từ tốn lắc lắc ly rượu trong tay, viên đá trong ly rượu chạm vào thành cốc phát ra tiếng kêu chói tai, hòa với giọng nói của anh: “Đề nghị của tôi thế nào?”

Nghĩ đến việc trước đây, Viêm Lương cảm thấy hài hước vô cùng. Lúc đó, cô tràn đầy tự tin là có thể đánh bại Lệ Bạc. Vậy mà cho tới bây giờ, cô chỉ có thể ngồi đây, suy nghĩ tới đề nghị nhục nhã này.

https://thuviensach.vn

“Tôi cần thời gian suy nghĩ.” Viêm Lương cắn răng nói.

Viêm Lương nghi ngờ Tưởng Úc Nam hình như sớm đoán ra câu trả lời của cô, bởi anh trả lời rất dứt khoát: “Được!”

Thời gian đồng nghĩa với cơ hội. Người đàn ông này chịu cho cô một tiếng đồng hồ, cô sẽ có thêm một tiếng tìm kiếm khả năng đột phá khác.

Tuy nhiên, Viêm Lương mới thả lỏng tinh thần vài giây, lại nghe Tưởng Úc Nam nói tiếp: “Có điều, thời gian của em không nhiều.” Tưởng Úc Nam nhìn đồng hồ đeo tay. “Đến lúc thị trường mở cửa còn chưa đầy năm tiếng nữa.”

Tưởng Úc Nam không hổ danh là người tinh tường. Câu nói nhẹ nhàng của anh lập tức bóp chết ý nghĩ kéo dài thời gian của Viêm Lương.

“Đến lúc đó vẫn không nhận được câu trả lời của em, tôi coi như em từ chối. Em nghe rõ chưa?” Giọng anh từ tốn, như một quân tử chỉ đường đi nước bước cho cô. Viêm Lương hận đến mức trong tay mình không có con dao, nếu có, cô sẽ lao tới, kết thúc mạng sống của người đàn ông này.

Lý trí là thứ đáng sợ nhất, cũng là thứ tốt nhất giúp Viêm Lương nhanh chóng xóa bỏ những suy nghĩ không thiết thực. Trước đó vì vội vàng đến đây, cô quên không đeo đồng hồ, bây giờ đành phải rút điện thoại di động xem giờ.

Lúc này, Viêm Lương mới phát hiện, điện thoại đã đổi thành chế độ im lặng của cô có sáu cuộc gọi nhỡ.

Người gọi đều là Châu Trình. Thấy Viêm Lương không nghe máy, Châu Trình chỉ còn cách nhắn tin thông báo: nhà phân phối Johnny Weir trước đó hợp tác với Từ thị đã móc nối giúp với một tập đoàn ở Bắc Mỹ, anh đang trên đường ra sân bay.

https://thuviensach.vn

Các đối tác, chủ nợ, ngân hàng, thậm chí cả các cổ đông đều trở mặt một cách vô tình khiến Viêm Lương nếm trải hết mùi vị thói đời đen bạc trong một ngày. Do đó tin tức Châu Trình vừa thông báo chẳng phải là cơ hội đột nhiên rơi xuống đầu cô hay sao?

Viêm Lương mừng thầm trong lòng nhưng cô mím môi để tránh bộc lộ tâm trạng trước mặt Tưởng Úc Nam. Cô đứng dậy ra về, không dám đối diện với người đàn ông có thể nhìn thấu mọi sự này. “Tôi sẽ cho người thảo hợp đồng trong năm tiếng đồng hồ. Chúng ta ký kết ở Từ thị.”

Nhưng khi Viêm Lương đi qua chiếc sofa đơn Tưởng Úc Nam đang ngồi, anh đột nhiên mở miệng: “Khoan đã!”

Viêm Lương lập tức dừng bước. Tay cô nắm chặt điện thoại.

Tưởng Úc Nam bỏ ly rượu xuống bàn, thong thả đứng dậy.

Anh nhất định phát hiện ra điều gì đó… Viêm Lương nghe trái tim mình đập thình thịch. Ngón tay đang siết chặt điện thoại của cô bất giác run rẩy. Vào thời khắc Tưởng Úc Nam đặt tay lên vai Viêm Lương, toàn thân cô cứng đờ. Hơi rượu xộc vào mũi cô.

“Hình như em quên điều gì rồi?” Tưởng Úc Nam ghé sát tai Viêm Lương, nói nhỏ.

Từng từ thốt ra từ miệng anh như mũi kim sắc nhọn, đâm vào sợi dây thần kinh đã tê liệt của Viêm Lương. Cô vội trả lời lấy lệ: “Gì cơ?”

Phản ứng khẩn trương của Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lý giải thành “biết rồi còn hỏi”. Anh không lập tức mở miệng, mà tiến hành trò chơi săn mồi, từng bước dụ cô rơi vào bẫy: “Em không nhớ à? Lúc em mới đến đây, tôi đã hỏi, em dựa vào cái gì để bàn điều kiện với tôi? Với tình cảnh của Từ gia hiện nay, tôi đưa ra điều kiện nhân từ như vậy, em định lấy gì trao đổi với tôi?”

https://thuviensach.vn

Lời vừa dứt, Tưởng Úc Nam chậm rãi giữ hai bả vai Viêm Lương, xoay người cô đối diện với anh. Bốn mắt chạm nhau, Viêm Lương chỉ thấy mắt anh đã bị chất cồn bao phủ. “Căn phòng này, chắc em không xa lạ đúng không?”

Một lời ám chỉ rõ ràng, mùi rượu của người đàn ông xộc vào mũi Viêm Lương, lan tỏa trong cơ thể cô, kích thích bản năng phản kháng của cô. Một nửa đầu óc cô bây giờ muốn gọi điện thoại cho Châu Trình, nửa còn lại kêu gào cô ngăn cản sự đụng chạm của Tưởng Úc Nam. Nhưng lý trí vẫn vô cùng tàn khốc, ép Viêm Lương đứng im trong khi cô lặng lẽ bỏ điện thoại vào túi.

Viêm Lương không muốn đối diện nên cố tình nhắm nghiền hai mắt.

Hơi thở của Tưởng Úc Nam như có như không trên bờ môi Viêm Lương, như thể anh sẽ hôn cô ngay lập tức. Nhưng hơi thở quen thuộc đó cuối cùng rời khỏi môi cô, từ từ chuyển đến bên tai cô.

Viêm Lương chợt nghe thấy tiếng cười nhạt của anh.

Cô vội mở mắt. Gương mặt người đàn ông sát gần. Anh cất giọng ôn hòa, ấm áp nhưng cũng rất tàn nhẫn: “Đừng hiểu nhầm, tôi không phải Lộ công tử của em, không cần em dùng *** để hối lộ.”

Viêm Lương có thể đọc được sự lăng nhục không lời của Tưởng Úc Nam đối với cô qua ánh mắt anh. Sự phẫn nộ khiến Viêm Lương xé toang lớp mặt nạ nhu thuận trong giây lát. Cô lùi lại một bước, vung tay về phía Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam túm lấy cổ tay cô một cách chính xác, mỉm cười, nói: “Sao, dám làm không dám chịu à?”

Viêm Lương giật tay khỏi tay anh, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng. Tưởng Úc Nam vẫn thản nhiên như không, anh chẳng bận tâm đến

https://thuviensach.vn

chuyện này, rút trong túi ra một thứ, đưa đến trước mặt Viêm Lương.

Đó là một hộp nhung, chiếc hộp vuông vắn, đường nét mềm mại trông rất đáng yêu. Nhưng bên trong không biết ẩn chứa mưu mô như thế nào?

Viêm Lương ngây người nhìn chiếc hộp, cho đến khi Tưởng Úc Nam mở ra.

Bên trong là chiếc nhẫn cưới tương đối quen thuộc với Viêm Lương. Đó là chiếc nhẫn buổi sáng sớm hôm đó Tưởng Úc Nam dẫn cô đi mua.

Trong mắt Viêm Lương, viên kim cương lấp lánh trở nên chói mắt vô cùng. Ngón tay cô cứng đờ đến mức không cảm nhận thấy độ lạnh khi Tưởng Úc Nam đeo nhẫn vào tay cô.

“Sau khi đại hội cổ đông kết thúc, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới.” Tưởng Úc Nam nâng gương mặt hóa đá của cô. “Em nên biết, em không có quyền nói “không”.”

Anh hơi cúi người, đặt một nụ hôn không có độ ấm lên môi cô, kết thúc màn lãng mạn y như thật này.

Viêm Lương thất thểu rời khỏi khách sạn.

Bấy giờ đã là lúc sáng tinh mơ nhưng mây mù vẫn che kín bầu trời, không để một tia sáng lọt qua. Đèn đường vẫn bật sáng, khách sạn Minh Đình ở sau lưng Viêm Lương sáng rực rỡ nhưng vẫn khiến cô cảm thấy con đường phía trước mờ mịt.

Viêm Lương dừng bước, giơ tay sờ lên mặt nhẫn kim cương. Nó vừa cứng vừa lạnh, không cho cô cơ hội từ chối.

Cuối cùng Viêm Lương cũng nhớ ra cô có thể làm gì để cứu bản thân. Cô vội vàng rút điện thoại, gọi cho Châu Trình. Đối phương tắt máy. Có lẽ

https://thuviensach.vn

anh đã lên máy bay. Viêm Lương xem thời gian, tính toán lộ trình từ thành phố tới sân bay. Cô lắc đầu, bấm số điện thoại khác của Châu Trình, nhưng chưa kịp nhập hết dãy số, đột nhiên có người gọi điện đến. Màn hình hiển thị số di động của chú Châu. Viêm Lương không nghĩ ngợi, lập tức bắt máy.

"Viêm Lương!" Sau câu nói ngắn ngủi là hơi thở hoảng loạn và gấp gáp.

Đầu óc Viêm Lương đang căng lên như dây đàn, cô liền nín thở. "Chú Châu, chú sao thế?"

"Châu Trình… bị cấm xuất cảnh rồi."

"Chú nói gì cơ?"

"Chú lái xe đưa Châu Trình ra sân bay… Nhưng nó vừa đến sân bay không bao lâu liền bị cảnh sát giữ lại… Bọn họ nói… nói có người tố giác Châu Trình dính dáng đến hoạt động phạm tội thương mại…"

Là ai, ai giáng cho một một đòn tàn nhẫn như vậy ở thời khắc xuất hiện tia hy vọng cuối cùng?

Bên tai Viêm Lương vẫn vang lên tiếng than vãn đứt đoạn của bậc trưởng bối. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô quay đầu ngước nhìn khách sạn Minh Đình ở sau lưng.

Ở một tầng nào đó, một ô cửa sổ nào đó, có người đang thưởng thức sự ngoắc ngoải của loài giun dế ở bên dưới?

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Lúc Viêm Lương đến cục cảnh sát, cô nhìn thấy chú Châu sốt ruột đi đi lại lại trên hành lang. Sống lưng chú hơi lom khom còn ánh mắt không rời khỏi cánh cửa phòng thẩm vấn đóng kín. Bộ dạng của chú khiến Viêm Lương xót xa trong lòng.

Nghe tiếng bước chân của Viêm Lương, chú Châu liền quay đầu. Phảng phất tìm thấy chỗ bấu víu trong lúc nguy nan, ánh mắt chú nhìn Viêm Lương lóe lên một tia hy vọng. Viêm Lương bị chú chiếu tướng đến mức muốn độn thổ cho xong: cô thì có thể giúp gì? Châu Trình rơi vào tình cảnh này, đều do cô và Từ Tử Thanh liên lụy...

Viêm Lương khó nhọc che giấu mọi tâm tình, tiến về phía trước, đỡ chú Châu ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Thời gian từ từ trôi qua, hành lang vô cùng tĩnh mịch. Viêm Lương không dưới một lần khuyên chú Châu : "Hay là chú về nghỉ đi, cháu ở đây đợi anh ấy là được rồi." Chú Châu xua tay, ra hiệu từ chối.

Trong thời gian cùng chú Châu chờ đợi, Viêm Lương vẫn không được nghỉ ngơi. Về vụ của Johnny Weir, cô đành phải cử người khác đi đàm phán. Nhưng ngoài cô và Châu Trình, công ty không có người nào nắm rõ tình hình hơn bọn họ nên không mấy khả quan. Châu Trình bị đưa về cục thẩm tra suốt đêm, đến giờ vẫn chưa rời khỏi phòng thẩm vấn. Bên ngoài, trời đã tờ mờ sáng. Viêm Lương nhìn đồng hồ trên máy di động, đã hơn bảy giờ sáng. Người cô cử đi vẫn đang trên máy bay đi New York, trong khi hơn hai tiếng đồng hồ nữa là đến giờ mở cửa thị trường chứng khoán.

https://thuviensach.vn

Chú Châu ngồi bên cạnh, có lẽ do thức thông đêm hoặc quá lo lắng mệt mỏi, đôi mắt chú vằn lên tia máu. Viêm Lương thật sự lo lắng: "Chú cả đêm không về, cô ở nhà không rõ tình hình, chắc sẽ rất lo lắng. Cháu sẽ gọi người đưa chú về."

Bất chấp sự từ chối của chú Châu, Viêm Lương bấm điện thoại gọi tài xế đến cục cảnh sát đón người.

Tài xế nhanh chóng đến nơi, chú Châu do dự một lát rồi cũng quyết định ra về. Sức khỏe của mẹ Châu Trình không tốt, tâm trạng xúc động dễ phát bệnh. Chuyện xảy ra hồi đêm, chú Châu giấu không cho vợ biết. Hôm nay quay về nhà, chỉ e là không thể che giấu.

Trước khi đi, chú còn không quên dặn Viêm Lương: "Có tình hình gì nhớ gọi điện ngay cho chú."

Gần 8 giờ sáng, cảnh sát cuối cùng cũng thả người. Viêm Lương đang gọi điện thoại. Nghe tiếng mở cửa phòng, cô lập tức cúp máy, đi tới nghênh đón. Nhưng người đi ra không phải là Châu Trình.

Viêm Lương kinh ngạc, vô ý thức dừng bước. Ở phía trước, một người cảnh sát từ trong phòng đi ra nói với Từ Tử Thanh: "Từ tiểu thư, chúng tôi sẽ mời cô đến hợp tác điều tra bất cứ lúc nào."

Từ Từ Thanh lộ vẻ mất kiên nhẫn. Cô ta đang định nói điều gì đó, ánh mắt vô tình chạm phải Viêm Lương đứng bên này.

Từ Tử Thanh ngây ra một giây mới vội đưa mắt đi chỗ khác. Người cảnh sát quay vào phòng, bên ngoài cửa chỉ còn lại hai người phụ nữ. Dưới ánh mắt lạnh lùng của Viêm Lương, Từ Tử Thanh nở nụ cười miễn cưỡng: "Viêm Lương...lâu rồi không gặp."

Viêm Lương bất giác hừ một tiếng: "Chẳng phải chị đưa mẹ chị ra nước ngoài chữa bệnh hay sao?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Từ Tử Thanh gần như rúm ró. Cuối cùng, cô ta tránh ánh mắt của Viêm Lương, quay sang cánh cửa phòng thẩm vấn đóng kín, đánh trống lảng: "Châu Trình chắc cũng sắp được thả ra..."

Viêm Lương im lặng.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt lạnh lùng và kinh miệt của Viêm Lương không rời khỏi Từ Tử Thanh. Ánh mắt đó như con dao sắc nhọn bóc đi lớp mặt nạ áy náy của cô ta. Từ Tử Thanh cất giọng ấm ức: "Kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện là Giang Thế Quân. Ông ta đã lừa tôi. Nếu tôi tiếp tục đối đầu ông ta, tôi cũng chẳng thể cứu Từ thị, còn khiến bản thân chết càng thảm hơn. Người không vì bản thân thì trời tru đất diệt. Cô không thể trách tôi."

Người không vì bản thân thì trời tru đất diệt...

Một lý do không dễ phản bác chút nào.

Nếu cô ta có một chút hối hận, cô ta không còn là Từ Tử Thanh, nói chuyện với loại người này chỉ tốn nước bọt. Việc duy nhất Viêm Lương có thể làm bây giờ là giúp Châu Trình tranh thủ lần cuối cùng: "Từ Tử Thanh, tôi chỉ nói một câu thôi. Châu Trình đã vì chị làm nhiều chuyện như vậy, nếu lần này chị dám để anh ấy gánh tội thay chị, tôi sẽ không bỏ qua cho chị."

Dù căm hận đến mấy cũng không địch nổi sự bất lực của ngày hôm nay. Lời uy hiếp của Viêm Lương lộ rõ vẻ yếu ớt. Từ Tử Thanh hiển nhiên cố ý né tránh đề tài này. Cô ta không nhắc một từ về Châu Trình, ngược lại khuyên nhủ Viêm Lương: "Tôi định cả đời này không quay về đây, nhưng người đại diện ở trong nước đột nhiên báo cho tôi biết, việc xử lý bất động sản đứng tên tôi xảy ra vấn đề, tôi buộc phải lén lút về nước. Kết quả tôi vừa đặt chân đến khách sạn liền bị cảnh sát gõ cửa. Chắc chắn là do Giang Thế Quân bày trò. Ông ta vô cùng tàn nhẫn và tuyệt tình. Viêm Lương, cô

https://thuviensach.vn

nhất định đấu không lại ông ta. Nhân cơ hội còn chưa đến bước đường cùng, cô mau rút thân đi."

Từ Tử Thanh chuyển đề tài cứng nhắc như vậy, Viêm Lương cảm thấy cô đã hiểu rõ thái độ của Từ Tử Thanh về vấn đề của Châu Trình...

Viêm Lương không buồn mở miệng. Dù sao bây giờ cô cũng trắng tay, còn điều gì có thể khiến cô sợ hãi? Nhưng một câu vô tình của Từ Tử Thanh đánh trúng chỗ hiểm của cô: "Tên Tưởng Úc Nam đó, Viêm Lương, tôi khuyên cô một câu, có thể ly hôn thì cô mau ly hôn đi."

"..."

"Trừ khi cô định sống chết với bọn họ đến cùng, bằng không cô không thể nào thắng cuộc. Nếu tôi là cô, dù phá sản tôi cũng không muốn nửa đời sau, đêm đêm chung chăn chung gối với kẻ thù, đầu óc tính kế để đối phương sống không bằng chết."

Vết thương trong lòng Viêm Lương bị Từ Tử Thanh vô tình xé toạc.

Đêm đêm chung chăn chung gối với kẻ thù, đầu óc tính kế để đối phương sống không bằng chết...Cuộc sống như vậy, sẽ khổ sở đến mức nào?

Nhưng cô đã bị anh hủy hoại tất cả. Cô làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh, nhìn anh sống thảnh thơi sung sướng?

Cô không cam lòng...

"Giang Thế Quân bỏ nửa cuộc đời để trù bị kế hoạch trả thù, Tưởng Úc Nam từ nhỏ sống trong thù hận. Tôi không rõ bọn họ khổ sở đến mức nào. Nhưng tôi biết bọn họ đã thành công. Rất...thành...công." Viêm Lương nghiến răng ken két khi nhắc đến từ "thành công". Cuối cùng, cô cười nhạt: "Tại sao tôi không làm được?"

https://thuviensach.vn

***

Đến lúc Châu Trình được thả ra về, Từ Tử Thanh đã bỏ đi mất. Khi rời khỏi phòng thẩm vấn, thấy Viêm Lương một mình ngồi trên ghế ở bờ tường đối diện đợi mình, tia sáng cuối cùng trong đáy mắt Châu Trình tắt ngóm...

Anh tưởng Từ Tử Thanh đợi anh ư?

Viêm Lương thầm nghĩ. Nhưng cuối cùng, cô không nói ra câu gây tổn thương đó, chỉ cất giọng lãnh đạm: "Đi thôi!"

Bấy giờ đã hơn chín giờ sáng. Viêm Lương cùng Châu Trình đi khỏi cục cảnh sát. Cô đứng dưới bậc thang, ngẩng đầu ngắm mây đen trên bầu trời.

Mùa đông năm nay là một mùa đông dài nhất ở thành phố này.

Điện thoại di động của Viêm Lương đổ chuông. Cô nhìn số điện thoại trên màn hình, bấm phím bắt máy. Tâm trạng của cô không một chút xao động, bình tĩnh vô cùng.

Thanh âm của đối phương cũng không hề gợn sóng: "Thời gian đến rồi."

"..."

"Câu trả lời của em?"

***

Viêm Lương không cần có bất cứ động thái nào, chỉ trong một ngày, tin tức về đám cưới của cô đã lan truyền khắp thành phố.

Từ Tấn Phu qua đời chưa đến ba tháng, cô con gái đã định tổ chức đám cưới hoành tráng? Hơn nữa còn tiết lộ tin tức từ trước cho giới truyền

https://thuviensach.vn

thông. Điều này khiến mọi người dự đoán, đây sẽ là đám cưới thế kỷ?

Cuộc hôn nhân như vậy, không gây xôn xao dư luận cũng khó. Rất nhiều người ở đằng sau lưng cười nhạo Viêm Lương, hành động của cô là hành động của kẻ điên rồ. Dùng một câu nói cũ, xương cốt của bố cô vẫn còn chưa lạnh...

Dù biết không thể xoay chuyển tình thế, dì Lương vẫn không nhịn được, khuyên nhủ Viêm Lương: "Cô hai, cô hãy hủy bỏ hôn ước đi. Tên khốn đó không đáng để cô gả cho nó."

"Gả chứ! Tại sao cháu không gả? Anh ta dùng thủ đoạt ti tiện cướp mất sản nghiệp của cháu, nhưng cháu sắp trở thành Tưởng phu nhân rồi. Tài sản của anh ta chẳng phải là của cháu hay sao?"

Viêm Lương nghiến răng nói từng từ một, nhưng khóe miệng cô vẫn mỉm cười.

"Đem hôn nhân của bản thân ra làm lá bài, liệu có đáng không? Viêm Lương, cô đừng hy sinh hạnh phúc riêng vì việc gia đình."

Trước đó, Từ Tử Thanh từng nói với Viêm Lương câu tương tự. Đối diện với dì Lương, người chăm sóc cô từ nhỏ đến lớn, Viêm Lương chỉ nở nụ cười, không lên tiếng.

Mang một vẻ căm hận trong đáy mắt, nụ cười của Viêm Lương rạng rỡ đến mức viền mắt đỏ hoe.

Hết chương 57

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Một buổi sáng thời tiết thay đổi thất thường.

Đại hội cổ đông vốn bắt đầu từ lúc 10 giờ bị hoãn lại không lý do.

Giang Thế Quân, người sắp chờ đón thắng lợi tại phòng hội nghị tòa nhà Từ thị lúc này đang nổi trận lôi đình ở văn phòng của Lệ Bạc.

Trong tay Giang Thế Quân là tập hợp đồng Tưởng Úc Nam vừa mang đến.

Giang Thế Quân cố gắng đè nén tâm trạng khó tin, xem hết bản hợp đồng. Nhưng cuối cùng, ông ta vẫn không nhịn được, ném mạnh tập hợp đồng xuống bàn.

Tập hợp đồng rơi xuống bàn, Giang Thế Quân chỉ ngón tay run run về chữ ký và con dấu của Tưởng Úc Nam và Viêm Lương ở trang cuối cùng: "Tại sao cháu lại ký tên vào hợp đồng này?"

Sự việc hoang đường đến mức buồn cười, nhưng Giang Thế Quân không cười nổi: "Thảo nào hôm qua cháu đột nhiên dừng sự tấn công trên thị trường chứng khoán, giới truyền thông bỗng loan tin đồn kết hôn. Lúc đó tôi nên nghĩ đến điều này...nghĩ đến điều này..."

Tưởng Úc Nam ngồi một bên bàn làm việc. Anh vẫn khoanh tay trước ngực, hơi ngả người về thành ghế phía sau, không hề có phản ứng trước cơn giận dữ của Giang Thế Quân. Sau đó, anh nhướng mắt nhìn ông ta: "Cháu đến đây là để thông báo với chú về bản hợp đồng, chỉ có vậy mà thôi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam hiển nhiên cho rằng bản thân không cần thiết giải thích với Giang Thế Quân.

Giang Thế Quân lắc đầu: "Kế hoạch ban đầu của chúng ta không phải như vậy."

Tưởng Úc Nam nhếch mép, thay câu trả lời.

Giang Thế Quân cũng có lúc lâm vào tình cảnh bất lực. Ngoài việc tận tình khuyên bảo ra, ông ta chẳng có cách nào khác: "Trước đây, tôi tung tin giả, với mục đích khiến con bé đó tưởng tôi sẽ chuyển mục tiêu sang các cổ đông vừa và nhỏ, để nó mất khoản tiền lớn khi chạy theo mục tiêu giả này, đồng thời làm suy yếu sức cạnh tranh của nó trong việc mua bán cổ phiếu, cũng tránh để nó gây trở ngại đến quá trình mua chuộc cổ đông lớn của chúng ta. Tôi đã cầm chắc có thể liên kết cổ đông lớn hất nó ra khỏi hội đồng quản trị. Bây giờ thì hay rồi, cháu và nó ký kết hợp đồng kiểu gì vậy?"

"..."

"Đến những nhân vật cốt cán trong hội đồng quản trị, những người con bé đó gọi là chú bác cũng đã ngả về phía tôi. Hôm nay, sau khi đại hội cổ đông kết thúc, Từ gia của nó coi như xong. Cháu làm vậy, chẳng phải tha cho nó hay sao?

"Đó là kế hoạch của chú." Ngữ khí của Tưởng Úc Nam rất thoải mái, thể hiện thái độ không muốn tiếp tục đề tài này. Anh đứng dậy, theo thói quen chỉnh lại cổ áo comple. Sau đó, anh ngẩng đầu, nở nụ cười mập mờ: "Kể từ ngày hôm nay trở đi, tiến hành theo kế hoạch của cháu."

Nói xong anh liền bỏ đi.

"Thế này mà gọi là kế hoạch ư? Cháu muốn dùng một bản hợp đồng đổi lấy cuộc hôn nhân mỹ mãn? Úc Nam, ban đầu tôi giao quyền quyết

https://thuviensach.vn

định sách lược cho cháu, không phải để cháu làm ăn bừa bãi."

Tưởng Úc Nam hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của ông ta, anh không dừng bước. Giang Thế Quân đứng ở đó nhìn theo bóng lưng anh. Ông ta đột nhiên hiểu ra vấn đề: "Cháu làm như vậy, là vì trách tôi cho cháu biết chuyện xấu xa giữa con bé đó và Lộ Chinh?"

Tưởng Úc Nam dừng bước.

Sự do dự của anh khiến Giang Thế Quân bắt được một tia hy vọng: "Hay là cháu cho rằng, cháu bố thí một chút nhân từ cuối cùng với con bé đó, là có thể cứu vãn điều gì? Tuy những chuyện sau này như tôi lợi dụng Từ Tử Thanh tung tin giả, cháu đều không hề hay biết, nó không thể trách cháu, nhưng cháu đừng quên...Người đứng sau thao túng thị trường chứng khoán trong thời gian qua chính là cháu."

"..."

"Cháu tưởng cháu ép con bé đó giơ cờ trắng đầu hàng cháu, mà không ép chết nó, nó sẽ cảm kích cháu hay sao?"

Tưởng Úc Nam vẫn đứng quay lưng về phía Giang Thế Quân. Sống lưng thẳng của anh không bộc lộ bất cứ tâm tình nào. Chỉ có hai bàn tay buông thõng bên người cuộn chặt lại.

Giang Thế Quân tung một đòn cuối cùng vào biểu hiện bình tĩnh của người đàn ông trẻ tuổi nhưng tâm tư thâm sâu trước mặt: "Xem ra cháu không hiểu, một khi phụ nữ tàn nhẫn đáng sợ đến mức nào. Chỉ cần cháu yêu bọn họ, bọn họ đều có thể nghĩ ra cách hành hạ cháu."

Yêu...

Một đòn khiến cả thành trì đổ sụp trong nháy mắt. Vào giây phút đó, Tưởng Úc Nam nghe thấy tiếng đổ vỡ trong lòng. Nhưng lời nói thốt ra từ

https://thuviensach.vn

miệng anh vẫn lạnh lùng, thản nhiên, như trần thuật một sự thật dù dối mình lừa người thế nào cuối cùng cũng bị bại lộ: "Về chuyện của cô ấy và Lộ Chinh, cháu không trách chú, ngược lại cháu phải cảm ơn chú. Chú lại một lần nữa nhắc nhở cháu, loại người như cháu..."

"..."

Tưởng Úc Nam dường như cười khẽ, ánh mắt lưu chuyển, dập tắt tia hy vọng cuối cùng của Giang Thế Quân: "...không xứng đáng có tình yêu."

***

Tòa nhà Từ thị.

Vì sự vắng mặt của Viêm Lương và Giang Thế Quân, đến tận 11 giờ đại hội cổ đông vẫn chưa thể bắt đầu. Đại hội cổ đông bị hủy bỏ hay chỉ tạm thời hoãn lại? Chẳng ai có thể cho câu trả lời chính xác.

Các cổ đông mỗi người mang một tâm tư, nhưng không ai không nhìn đồng hồ và thì thầm bàn tán.

Có người không nhịn được, nói lớn tiếng: "Rốt cuộc lúc nào mới bắt đầu..."

Cổ đông chưa kịp dứt lời, cánh cửa phòng hội nghị bị đẩy ra.

Trợ lý của Giang Thế Quân mở cửa phòng hội nghị. Người đi vào đầu tiên là Giang Thế Quân với sắc mặt không mấy vui vẻ. Hai người là thành viên hội đồng quản trị ngồi ở phía đối diện nhìn nhau rồi cùng đưa mắt về phía Giang Thế Quân.

Ánh mắt đầy thâm ý của hai bên bị Viêm Lương vừa đi vào cửa bắt gặp. Giây phút đó, lòng Viêm Lương chùng xuống. Bởi vì một trong hai đại cổ đông là chú Trần, có quan hệ rất tốt với bà Viêm.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, sự đời đúng như câu châm ngôn: không có bạn bè mãi mãi, cũng không có kẻ địch mãi mãi, mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn...

Hai đối thủ lớn nhất cùng xuất hiện, cả hội trường im lặng trong giây lát. Giang Thế Quân đứng ở vị trí chủ tịch, đảo mắt qua hội trường với tư thế kẻ bề trên. Sau đó, ông ta ngoảnh đầu, làm động tác "mời" Viêm Lương: "Cô nói đi!"

Phong cách lịch thiệp nhưng chứa đựng sự tàn nhẫn và thâm độc biết bao. Giang Thế Quân giao quyền phát ngôn của Viêm Lương, chính là muốn cô tự xé bỏ tôn nghiêm của Từ gia trước mặt tất cả mọi người.

Viêm Lương nhìn mọi người ở xung quanh. Giang Thế Quân lùi lại đằng sau một bước, nhường vị trí cho cô. Lúc này, cô như người cầm quyền chịu nỗi nhục mất nước, chân tay lạnh toát.

"Tôi xin đại diện người cha quá cố Từ Tấn Phu, và chủ tịch hội đồng quản trị lâm thời Viêm Nhụy Vân, tức mẹ tôi, tuyên bố...Kể từ ngày hôm nay trở đi, Từ gia từ bỏ vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, đồng thời tiến cử...Giang Thế Quân..." Viêm Lương hít một hơi sâu, nhắm mắt, đè nén tia mâu thuẫn cuối cùng: "Đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị nhiệm kỳ tiếp theo."

Cả hội trường xôn xao.

***

"Cô ta còn có thời gian rảnh đi thử áo cưới? Công ty đã bị cô ta hai tay dâng cho người khác..."

"Cô ta đi thăm mộ ông già Từ gia? Gia đạo bị cô ta hủy hoại rồi. Đổi lại là tôi, cả đời này tôi không có mặt mũi dâng hương hoa cho bố ấy chứ..."

https://thuviensach.vn

"Chị gái cô hại Châu Trình nhà chúng tôi sắp bị ngồi tù, cô còn mặt mũi đến đây đưa thiếp mời?"

Vào một buổi sáng cuối mùa đông, người phụ nữ đang trở thành trung tâm bàn tán của dư luận cùng chồng mình tiến hành chụp ảnh cưới tại một khu nghỉ mát ở ngoại thành.

Tưởng Úc Nam trước đó đã thông báo với lãnh đạo khu nghỉ mát, nên cả khu vực đều có bảo vệ canh gác, tránh sự quấy nhiễu của đám phóng viên.

Viêm Lương không xa lạ với khu nghỉ mát này. Cách nơi đây không xa là sân golf hàng đầu của thành phố, trực thuộc tập đoàn Minh Đình.

Sau khi chụp xong hai lô ảnh, Viêm Lương về phòng, thay váy cưới đuôi dài quét đất tới hai mét. Hôm nay, cô diện bốn bộ áo cưới, kiểu dáng khác nhau. Những bộ váy cưới này đều được đặt may ở nước ngoài, mới được chuyển về nước để chuẩn bị cho buổi chụp hình. Sau khi thay xong, Viêm Lương ngắm hình ảnh cô trong gương, đầu óc không có bất cứ cảm nghĩ nào. Trong khi đó, người trợ lý ở bên cạnh hết lời khen ngợi: "Đúng là bộ sau đẹp hơn bộ trước."

Nhóm chụp hình và địa điểm đều do thư ký Lý toàn quyền phụ trách. Lúc nhân viên hóa trang trang điểm lại cho Viêm Lương, thư ký Lý gõ cửa đi vào: "Tưởng phu nhân, sắp đến trưa rồi, cô có muốn ăn chút đồ trước không?"

Viêm Lương coi như không nghe thấy, trang điểm xong liền đứng dậy, nhấc gấu váy đi ra ngoài. Lúc đi qua cửa, cô lướt qua vai thư ký Lý, chẳng hề để ý đến đối phương. Thư ký Lý một mình đứng ở đó, ngượng ngập ho khan một tiếng.

Viêm Lương đi hai bước liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam ngồi trên chiếc ghế dài kiểu Âu ở phía đối diện.

https://thuviensach.vn

Anh đã thay bộ lễ phục đàn ông tương ứng, bộ dạng như đang đợi Viêm Lương. Viêm Lương dừng bước, hai nhân viên đi sau giúp cô nâng gấu váy chuẩn bị dừng lại nghỉ ngơi. Ai ngờ Viêm Lương chỉ dừng một giây rồi sải bước dài rời khỏi nơi đó.

"Bữa trưa sắp mang đến rồi. Em hãy ăn chút đồ rồi chụp tiếp." Tưởng Úc Nam đột nhiên lên tiếng.

Lúc này, Viêm Lương đi ngang qua người Tưởng Úc Nam. Cô chỉ hơi dừng bước, ném ánh mắt khinh miệt về phía anh rồi bỏ đi thẳng thừng.

Thợ chụp ảnh không theo kịp bước chân của cô, quay sang nói với Tưởng Úc Nam: "Tưởng tiên sinh cứ ăn trước đi, tôi đi chụp ảnh ngoại cảnh một mình phu nhân trước."

Tưởng Úc Nam không mở miệng, thợ chụp ảnh nghĩ anh đã mặc nhận, lập tức rảo bước nhanh. Tưởng Úc Nam đột nhiên gọi lại: "Khoan đã."

Thợ chụp ảnh quay đầu. Tưởng Úc Nam đứng dậy, đi về phía anh ta: "Bên ngoài tương đối lạnh, khi nào không chụp hình, anh hãy khoác cho cô ấy."

Nói xong, Tưởng Úc Nam đưa cho anh ta áo khoác comple: "Anh hãy nói là áo của nhân viên, phiền anh."

Thợ chụp ảnh gật đầu. Lúc nhận áo khoác, anh ta không thể kìm nén ý nghĩ: Đúng là một đôi vợ chồng kỳ quái...

***

Ngọn gió cuối đông rét cắt da cắt thịt.

Viêm Lương mặc bộ váy cưới hở ngực, gấu váy tung bay, trông giống một lá cờ điêu tàn.

https://thuviensach.vn

Trước khi chụp hình, nhân viên bận rộn đi đi lại lại chuẩn bị, Viêm Lương đứng một bên xoa bờ vai lạnh giá, phóng tầm mắt ra xa. Thảm cỏ xanh mướt như đang giữa mùa hạ, chỉ có người ở trong mới cảm nhận được cái rét tê tái .

Đúng lúc này, một chiếc áo khoác ấm áp khoác lên vai Viêm Lương. Cô giật mình so vai, vừa quay đầu liền sững sờ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Viêm Lương, Lộ Chinh ngập ngừng: "Tôi...nghe nói hôm nay cô đến đây chụp ảnh cưới. Tôi vừa vặn chơi golf ở sân bên cạnh, nên..."

"..."

Lộ Chinh cuối cùng thở dài: "Thôi, tôi cũng chẳng biết nói gì, chỉ là...đi ngang qua nên muốn vào đây xem thế nào..."

Nói xong, anh lấy một chiếc hộp đóng gói rất đẹp từ tay người trợ lý ở bên cạnh đưa cho Viêm Lương, đồng thời cất giọng dịu dàng: "Tân hôn vui vẻ."

Tân hôn vui vẻ...

Bốn từ này buồn cười biết bao. Trong mắt người đàn ông trước mặt đầy vẻ thương xót, khiến Viêm Lương đau buốt tim gan.

Chuẩn bị cả quà cưới, vậy mà anh còn nói anh chỉ tình cờ đi ngang qua nên muốn vào đây xem thế nào.

Hai tay Viêm Lương nắm chặt áo khoác, nhìn người đàn ông chỉ mặc chiếc sơ mi mỏng ở trước mặt. Mồm miệng cô cứng đờ, mãi mới nhếch lên thành nụ cười.

Nhưng ai biết, trong lòng cô, máu đang nhỏ từng giọt.

https://thuviensach.vn

Ngắm nụ cười của Viêm Lương, Lộ Chinh đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi..."

"..."

"Cô có đồng xu một đồng không?"

Viêm Lương ngẩn người.

Thợ chụp hình cầm chiếc áo khoác của Tưởng Úc Nam đi tới, thấy Viêm Lương ngây ra ở đó liền hỏi: "Anh cần đồng xu làm gì?"

Không đợi Viêm Lương trả lời, thợ chụp hình nhanh chóng bảo trợ lý đi một đồng xu cho Viêm Lương.

Viêm Lương còn chưa định thần, Lộ Chinh đã lấy đồng xu từ tay cô.

Anh giơ giơ đồng xu, mỉm cười với Viêm Lương.

Viêm Lương vẫn không mở miệng, cho đến khi Lộ Chinh cất giọng vui vẻ: "Tôi đại diện tập đoàn Minh Đình chính thức thông báo cho cô biết, ngày hôm nay, công ty chúng tôi sẽ xóa bỏ món nợ 1 tỷ của cô."

Hết chương 58

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Gió thổi tan nụ cười của ai?

...

May mà ngọn gió mùa đông không ngừng thổi, mới có thể che giấu sự run rẩy trong ngữ điệu của Viêm Lương: "Hội đồng quản trị của Minh Đình sao có thể đồng ý..."

Nói đến đây, gương mặt cô đột nhiên cứng đờ, vẻ cảm động biến mất trong giây lát, thay vào đó là sự lạnh lùng và cảnh giác. Lộ Chinh cũng phát hiện ra điều bất thường, quay đầu nhìn theo ánh mắt của Viêm Lương.

Tưởng Úc Nam đang tao nhã tiến lại gần.

Khác với tư thế ung dung tao nhã, ánh mắt của anh lạnh lẽo vô cùng. Cho dù anh đi đến trước mặt Lộ Chinh, lịch sự chào hỏi: "Lộ tổng, trùng hợp thật đấy, ở đây cũng có thể gặp anh", nhưng Lộ Chinh không hề cảm nhận thấy một chút hữu hảo.

Viêm Lương diện bộ váy cưới lộng lẫy, còn Tưởng Úc Nam mặc lễ phục tương ứng, điều này nhắc nhở Lộ Chinh về mối quan hệ của hai người. Cho dù không thấy thoải mái, nhưng đến nước này cũng bị hiện thực thuyết phục, Lộ Chinh nở nụ cười ôn hòa, nói với Tưởng Úc Nam: "Tôi và Tưởng phu nhân là chỗ bạn bè thân quen. Hôm nay vừa vặn có việc ở gần đây nên tiện đường đến xem thế nào."

"Vậy à?" Tưởng Úc Nam nhướng mày, quay sang Viêm Lương, ánh mắt anh có ý cảnh cáo rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh cũng không có ý ở lại lâu hơn. Anh nhìn đồng hồ, chào tạm biệt hai người: "Tôi còn công chuyện, không làm phiền hai vị..." Nói đến đây, anh không thể kiềm chế lại đưa mắt về phía người phụ nữ im lặng từ đầu đến cuối, như muốn nói với cô: "Tạm biệt".

Lộ Chinh cuối cùng cũng không có cơ hội nói ra hai từ này. Bởi vì Tưởng Úc Nam đã tiếp lời bằng ngữ điệu khách sáo: "Tạm biệt."

Lộ Chinh không còn lập trường nhìn Viêm Lương, anh quay sang Tưởng Úc Nam, gật đầu: "Tạm biệt."

Viêm Lương vẫn khoác áo comple của Lộ Chinh. Nhưng cô chỉ có thể túm chặt vạt áo, dõi theo bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông mỗi lúc một xa mà không thể thốt ra câu "Xin dừng bước".

Lộ Chinh rời đi, mang theo "niết bàn" cuối cùng trong lòng Viêm Lương. Tương lai cô có trở nên tàn nhẫn hay bất chấp thủ đoạn đến mức nào, nhưng ít nhất trong mắt người đàn ông vừa khuất dạng, cô cũng từng có một thời tốt đẹp.

***

Sau khi chụp xong cả bộ ảnh cưới, mặt trời đã xuống núi. Ngày mùa đông trời tối rất nhanh, Viêm Lương ngồi trong phòng nghỉ tẩy trang, thay quần áo. Đám nhân viên bận rộn thu dọn đồ đạc ở xung quanh.

Căn phòng vốn rất ồn ào. Nhưng không hiểu tại sao, mọi tiếng động đều cùng lúc dừng lại trong giây lát. Viêm Lương đang bận chùi mặt nên không để ý. Sau giây phút tĩnh lặng ngắn ngủi, đám nhân viên lần lượt bỏ hết công việc trong tay, rời khỏi căn phòng. Viêm Lương không thể mở mắt xem là chuyện gì, cho đến khi bên tai vang lên tiếng bước chân trầm ổn, không nhanh không chậm của một người nào đó.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Viêm Lương chỉ có hai từ "chán ghét". Cô giả vờ không nghe thấy, ngồi yên lặng trước bàn trang điểm, tiếp tục công việc tẩy trang.

Tưởng Úc Nam lặng lẽ ra hiệu đám nhân viên rời đi, phảng phất chỉ có thời khắc không bị làm phiền, anh mới có dũng khí đi đến bên Viêm Lương.

Trong gương phản chiếu hình bóng Tưởng Úc Nam đứng sau lưng cô, nhưng Viêm Lương vẫn không có phản ứng.

Tưởng Úc Nam cúi đầu nhìn khóa váy áo mới kéo một nửa, lặng lẽ giúp cô kéo hết lên. Hai tay anh đặt lên hai đầu vai của cô.

Động tác của anh tự nhiên như không, anh hất cằm về phía hộp quà Viêm Lương đặt trên bàn hóa trang: "Sao không mở ra xem?"

Viêm Lương hất tay Tưởng Úc Nam khỏi vai cô, bỏ ngoài tai câu nói của anh, cũng chẳng động đến hộp quà. Trước thái độ thờ ơ của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam ngược lại cầm hộp quà, giúp Viêm Lương mở ra.

Bên trong hộp quà là một đôi giày cao gót.

Món quà của Lộ Chinh.

Viêm Lương vốn định mau chóng tẩy trang rồi bỏ đi, không muốn ở cùng Tưởng Úc Nam dù chỉ một giây một phút. Nhưng khi khóe mắt cô liếc thấy đôi giày, động tác của cô lập tức dừng lại. Viêm Lương ngây người nửa giây, cô lập tức đứng dậy, gần như giằng lấy đôi giày từ tay Tưởng Úc Nam.

Sao Viêm Lương có thể không nhận ra đôi giày này? Đến tên tiếng Anh Elaine của nhà thiết kế độc lập khắc dưới đế giày, từng đường nét chữ cái đều vô cùng quen thuộc với cô.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt phức tạp của Tưởng Úc Nam dừng lại ở tên tiếng Anh đó. Viêm Lương vẫn đang chìm trong sự kinh ngạc tột độ, chợt nghe tiếng anh cười khẽ: "Hóa ra hai người quen nhau từ lúc ở New York."

Nghe tiếng cười giễu cợt của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương mới ngẩng đầu, liền bắt gặp gương mặt vô cùng lạnh lẽo của anh. Nhưng câu nói của anh mới khiến cô càng kinh ngạc hơn: "Ý anh à gì?"

New York...

Lúc cô du học ở đó, cô chưa từng gặp hay có bất cứ mối quan hệ nào với hai người đàn ông này.

New York...

Bây giờ hồi ức lại, Viêm Lương mới cảm thấy may mắn không có Tưởng Úc Nam trong quá khứ của cô.

Tưởng Úc Nam đã khôi phục vẻ bình tĩnh, phảng phất câu nói vừa rồi chỉ là buột miệng. Anh nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: "Tôi còn tưởng cả đời này em không chịu nói chuyện với tôi."

Viêm Lương cẩn thận bỏ đôi giày vào hộp, cúi thấp người trước gương, tẩy vết son cuối cùng trên môi: "Anh tưởng tôi nói một hai câu với anh có nghĩa tôi sẽ tha thứ cho anh?"

Viêm Lương cười lạnh một tiếng, lấy áo khoác và túi xách trên ghế sofa bỏ đi. Bước chân gấp gáp của cô lập tức bị một câu nói tàn nhẫn chôn xuống đất: "Tôi chẳng cần em tha thứ cho tôi. Ngược lại, nếu em hận tôi cả đời này là tốt nhất."

Bất động trong giây lát, Viêm Lương tiếp tục đi ra ngoài, dùng động tác đóng sập cửa thay câu trả lời.

https://thuviensach.vn

***

Đám cưới thế kỷ. Nhưng ngoài một mình cô dâu, Từ gia không ai tham dự. Đám doanh nhân nhà giàu trong thành phố về cơ bản đều đến dự trừ Lộ gia.

Yến tiệc linh đình, khách khứa đông như trảy hội. Ngắm ly rượu đẹp đẽ trong tay, Viêm Lương suy nghĩ xem nên uống say khướt hay giữ trạng thái tỉnh táo. Cuối cùng cô chọn vế sau.

Cô cần tỉnh táo để xem bản thân diễn màn kịch khôi hài này như thế nào?

Hai MC nổi tiếng của đài truyền hình được mời đến chủ trì hôn lễ. Màn hình lớn đang phát câu chuyện tình yêu của cô dâu chú rể, từ lúc mới quen biết nhau cho đến lúc hạnh phúc tay trong tay. Công ty tổ chức đám cưới tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp, họ đóng gói tất cả thành cuộc gặp gỡ định mệnh, yêu nhau và cuối cùng ước hẹn trọn đời một cách lãng mạn.

Thảo nào có thể đổi lấy tiếng vỗ tay rào rào của khách khứa.

Ánh mắt Viêm Lương dừng lại ở tấm ảnh cưới của hai người. Nhìn không ra thời tiết ngày hôm đó tệ hại đến mức nào. Ngược lại được sửa thành trời quang mây tạnh, ánh nắng chói chang.

Ai có thể nhìn ra nụ cười của người phụ nữ trên ảnh giả tạo đến mức nào?

Sau khi tiễn một quan chức đến chúc mừng, Tưởng Úc Nam quàng tay qua eo Viêm Lương, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai cô, ngữ khí đầy tán thưởng: "Em cười rất đẹp."

Tất nhiên cô phải cười rồi, hơn nữa cần nở nụ cười rạng rỡ, để tất cả mọi người đều thấy.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, dù là diễn viên chuyên nghiệp đến mấy cũng có lúc tắt nụ cười. Ở trong nhà vệ sinh, Viêm Lương cho phép bản thân tháo bỏ tấm mặt nạ, lắng nghe người ngoài đánh giá diễn xuất của cô.

"Nếu là tôi, chắc chắn tôi sẽ chọn Lộ Chinh. Từ thị dâng cho người khác, ít nhất cũng nên tranh thủ vị trí nữ chủ nhân tương lai của Minh Đình mới đúng. Tưởng Úc Nam dù lợi hại đến mức nào, cũng là kẻ làm thuê cao cấp mà thôi. Dựa vào anh ta, tuy có thể sống cả đời nhàn nhã nhưng làm sao sánh bằng Minh Đình, chức vụ CEO là gì chứ?"

"Cô cũng thực dụng quá đi. Không biết chừng giữa Tưởng Úc Nam và cô ta có tình yêu thật sự. Xã hội này không phải ai cũng thích tiền bạc, vẫn còn nhiều người coi trọng tình cảm lắm."

"Nói cũng đúng, vừa rồi cô dâu có vẻ rất hạnh phúc. Bên ngoài đồn cô ta sắp phát điên đến nơi. Hôm nay mọi người đều biết cô ta không đến nỗi thảm như vậy, lời ra tiếng vào chắc sẽ nhanh chóng lắng xuống".

"Ừ, rơi vào tình cảnh bố mất, sản nghiệp đi tong...Gặp nhiều cú sốc như vậy mà người đàn ông của cô ta vẫn không từ bỏ cô ta...may quá còn gì?"

***

Lúc Viêm Lương quay lại đại sảnh, nụ cười vẫn đọng trên khóe miệng cô.

Hai người phụ nữ vừa thảo luận trong nhà vệ sinh là khách đi cùng bạn bè trong giới doanh nhân. Lúc cánh đàn ông đến chúc mừng Tưởng Úc Nam, Viêm Lương mỉm cười chào hỏi bọn họ: "Xin chào!"

Sau khi bọn họ ra về, Tưởng Úc Nam thấy tâm trạng của Viêm Lương dường như tốt hơn trước đó. Cô cười giả tạo hay thật lòng đều không qua

https://thuviensach.vn

nổi mắt anh. Anh bất giác mỉm cười với cô: "Hình như em quen biết bọn họ?"

Nói xong, Tưởng Úc Nam giúp cô vét sợi tóc lòa xòa ra sau tai. Viêm Lương nhướng ánh mắt long lanh nhìn anh: "Vừa rồi trong nhà vệ sinh, tôi nghe thấy bọn họ thảo luận một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Tại sao tôi lại chọn anh mà không chọn Lộ Chinh?" Nụ cười trên môi Viêm Lương càng rạng rỡ và ngọt ngào.

Ánh mắt Tưởng Úc Nam tối sầm.

Viêm Lương dường như có tâm trạng rất thoải mái, cô chủ động nắm tay Tưởng Úc Nam. Lòng bàn tay anh cứng đờ, phảng phất tiết lộ tâm tình gì đó. Tưởng Úc Nam giật khỏi tay cô: "Em muốn uống gì? Để tôi đi lấy."

Nói xong, anh định đi về phía nhân viên phục vụ cách chỗ bọn họ không xa.

Viêm Lương liền kéo tay anh.

Cô mỉm cười với Tưởng Úc Nam, ánh mắt vô cùng dịu dàng: "Tuy nhiên, tôi quên không cho bọn họ biết, tôi không chọn Lộ Chinh, không phải do tôi không nỡ rời xa anh, mà bởi vì tôi cảm thấy bản thân không xứng với anh ấy."

"..."

"Anh có hiểu không? Tôi muốn nói..." Nụ cười trên môi Viêm Lương càng tươi tắn, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Cô lặp lại từng từ một: "Không...xứng...với anh ấy."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương nghe thấy tiếng vỡ vụn ở đâu đó. Cuối cùng, cũng có người biết thế nào là đau lòng?

Đây là nụ cười xuất phát từ nội tâm đầu tiên của Viêm Lương trong buổi tối ngày hôm nay.

Hết chương 58

PS: LBS thông báo ngày Tết không có lịch post truyện cố định. Khi nào có tớ sẽ dịch, bà con đừng giục nhé.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Sau khi hôn lễ kết thúc, công ty tổ chức đám cưới đặc biệt sắp xếp buổi "after party", từ chối toàn bộ giới truyền thông. Họ còn mời ca sĩ và người mẫu nổi tiếng góp vui, khách khứa vui chơi thỏa thích đến tận hai giờ sáng mới tan cuộc.

Chẳng ai chú ý, cô dâu không có mặt tại hoạt động cuối cùng này.

Ngay sau hôn lễ, Viêm Lương lập tức bỏ đi. Đêm tân hôn mà cô không có nơi nào để đi, chỉ có thể một mình lái xe lòng vòng trên đường trong đêm tối. Đến khi dừng lại, Viêm Lương phát hiện cô quay về ngôi nhà lớn của Từ gia lúc nào mà không hay biết.

Ngôi biệt thự này là quà cưới ông ngoại Viêm Lương tặng Từ Tấn Phu và Viêm Nhụy Vân khi hai người kết hôn. Cho đến bây giờ, ngoài ngôi nhà của Từ gia ở New Zealand, những bất động sản khác đều được rao bán. Căn hộ của Viêm Lương và nhà lớn cũng không may mắn thoát khỏi. Dưới sự giúp đỡ của công ty môi giới nhà đất, giá bán ngôi biệt thự này khá hời. Viêm Lương đoán chủ nhân mới sẽ nhanh chóng dọn đến.

Dì Lương cùng mẹ Viêm Lương sang New Zealand tĩnh dưỡng. Bây giờ, căn nhà rộng lớn trống không, chiếc chìa khóa dự phòng cuối cùng đang nằm trong tay Viêm Lương. Trước đây, mỗi khi về nhà, người giúp việc đều mở cửa cho cô, bây giờ cô chỉ có thể xuống xe, tự mở chiếc khóa sắt nặng nề ở cổng rồi dùng hết sức đẩy cánh cổng.

Viêm Lương đậu xe ngoài cổng, đi bộ vào trong.

https://thuviensach.vn

Vườn hoa, cây cảnh ở hai bên đều là của nhà thiết kế nổi tiếng nhất thời bấy giờ. Viêm Lương nhớ khi cô còn nhỏ, mỗi ngày đều có người đến chăm chút, cắt tỉa cành lá. Dù là mùa đông, nơi này vẫn được bao phủ bởi một màu xanh tươi. Vậy mà bây giờ, Viêm Lương chỉ thấy cảnh vật tiêu điều.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng đi đến tòa nhà chính. Vừa đẩy cửa, đập vào mắt cô là gian phòng khách trống không. Xem ra, chủ nhân mới không thích phong cách trang trí cũ nên dọn hết đồ đạc đi chỗ khác.

Hầm rượu vẫn được bảo quản nguyên vẹn. Viêm Lương đi cầu thang cuốn xuống tầng hầm, vừa chọn một chai rượu vừa nghĩ thầm: nếu Từ Tấn Phu dưới suối vàng biết cô tặng hết số rượu ông sưu tập bao nhiêu năm qua cho chủ nhân mới mà cô không biết mặt, chắc ông sẽ tức đến mức đội mồ dậy, quật cho cô một trận…

Viêm Lương nở nụ cười tự giễu.

Cô cầm chai rượu và chiếc ly đi lên phòng khách. Phòng khách không còn bàn ghế, Viêm Lương ngồi xuống đất, tự rót cho mình một ly.

Một mình uống hết nửa chai rượu, cô cũng hơi say, nâng ly rượu, nói: “Kính một ly nào!”

Kính ai đây?

Kính kẻ thù bất chấp thủ đoạn, kính người nhà tự tư tự lợi, hay kính… người ngu xuẩn cùng cực chính là cô? Viêm Lương cười khanh khách, nhắm mắt, ngửa cổ uống cạn.

Đúng lúc này, Viêm Lương nghe thấy tiếng lạch cạch. Tiếng khóa cửa chuyển động. Cô mơ màng đưa mắt về phía cửa ra vào, chỉ thấy cánh cửa từ từ mở ra, một hình bóng cao lớn đi vào. Bởi xung quanh rất tối nên

https://thuviensach.vn

ngoài thân hình cao lớn đó, cô chẳng nhìn rõ diện mạo của anh ta. Cô đang định mở to mắt quan sát thì người vừa đi vào đã tới chỗ có ánh sáng.

Đập vào mắt Viêm Lương là đôi giày da, quần Âu, áo sơ mi mỏng, cuối cùng là gương mặt lạnh lẽo của Tưởng Úc Nam. Viêm Lương tỉnh táo trong giây lát, cười nhạt một tiếng rồi lại cúi đầu, rót một ly.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, cuối cùng dừng lại cách Viêm Lương nửa mét. Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên trên đầu cô: “Em đỗ xe ngoài đường, cửa xe không đóng, áo khoác cũng bỏ ngoài xe.”

Vừa nói, Tưởng Úc Nam vừa khoác áo khoác lên vai Viêm Lương.

Chiếc áo khoác dày không mang đến chút hơi ấm, ngược lại cô cảm thấy rét run. Cô vừa uống rượu vừa lên tiếng: “Đây không phải nơi công cộng, không hoan nghênh anh, anh hãy cuốn xéo cho tôi!”

Tưởng Úc Nam khẽ cười một tiếng. Anh ngồi xuống, tầm mắt ngang với Viêm Lương, xòe lòng bàn tay… Trong đó có một chiếc chìa khóa nhà.

Viêm Lương sững sờ.

Tưởng Úc Nam lấy ly rượu trong tay Viêm Lương, đặt lên môi, đúng chỗ có vết son nhàn nhạt, uống một ngụm.

Sau khi có phản ứng, Viêm Lương lắc đầu cười khổ, không khỏi khâm phục Tưởng Úc Nam. “Là anh mua ngôi biệt thự này?”

Đây đương nhiên là một câu hỏi thừa. Tưởng Úc Nam đã rất thành công trong việc cướp đi từng thứ của Từ gia. Cô bây giờ là “con chó chết chủ”, làm gì có tư cách ngăn cản anh vui vẻ sau khi trả được mối thù lớn. Viêm Lương hít một hơi thật sâu. “Được, tôi cuốn xéo!”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương uống không ít rượu, người có cảm giác phiêu diêu. Cô từ từ đứng dậy, chuẩn bị rời đi, Tưởng Úc Nam đột nhiên giơ tay kéo, cả người cô lảo đảo rồi ngã xuống.

Chai rượu và ly rượu đều đổ xuống sàn nhà. Nếu không phải bàn tay Tưởng Úc Nam đỡ sau gáy, Viêm Lương đã bị sứt đầu mẻ trán.

Tưởng Úc Nam cúi thấp người, nhìn cô. Rượu vang chảy dưới nền nhà như phản chiếu lên đôi mắt anh. Viêm Lương vội vàng đẩy vai anh nhưng anh nhanh chóng ngăn cản sự kháng cự của cô.

“Một khi chúng ta đã đạt được tiếng nói chung trong cuộc hôn nhân này thì em nên biết tôi không cam tâm làm người chồng hữu danh vô thực…”

Theo động tác cúi thấp người của Tưởng Úc Nam, tia sáng cuối cùng trong đáy mắt anh cũng tan biến.

“Em quả thực không xứng đáng với Lộ Chinh, bởi vì nơi này…” Ngón tay anh chỉ vào môi Viêm Lương. Bàn tay anh thuận theo đường nét trên cơ thể di chuyển xuống dưới, dừng lại ở trước ngực cô. “Nơi này…”, rồi từ từ lần vào trong gấu váy cô. “Cả nơi này nữa… đều khắc tên Tưởng Úc Nam tôi.”

Viêm Lương hoảng loạn, ngoảnh đầu sang một bên. Nụ hôn của Tưởng Úc Nam rơi xuống má cô.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, nhưng có lẽ do tức giận hoặc chỉ định lặng lẽ thưởng thức phản ứng khi bị rơi vào bước đường cùng của Viêm Lương nên khóe miệng anh hơi nhếch lên thành ý cười như có như không. Viêm Lương ra sức giãy giụa, chai rượu bị đổ nằm lăn lóc một chỗ có thể cứu cô. Theo phản xạ, Viêm Lương giơ tay với chai rượu nhưng không tới. Cô ra sức đạp chân, cuối cùng đạp trúng bụng Tưởng Úc Nam. Anh đau đớn “hừ”

https://thuviensach.vn

một tiếng, Viêm Lương thoát khỏi sức mạnh kẹp chặt cổ tay cô. Cô nhoài người lấy chai rượu, đập mạnh vào đầu Tưởng Úc Nam.

Một tiếng động lớn vang lên.

Tưởng Úc Nam nhanh chóng đoạt chai rượu trong tay Viêm Lương, ném mạnh về bức tường kính cách đó không xa.

Bức tường kính nứt thành một vệt dài.

Mảnh thủy tinh vỡ bắn vào mặt Viêm Lương. Cô không có thời gian bừng tỉnh, chỉ cảm thấy hai bàn tay che mặt mình.

Sau tiếng va chạm, căn phòng trở lại bầu không khí tĩnh mịch. Bàn tay che mặt Viêm Lương từ từ rời đi. Cô không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, ngược lại, một dòng chất lỏng ấm nóng nhỏ từng giọt xuống mặt cô.

Tưởng Úc Nam để mặc Viêm Lương quan sát vết thương do bị mảnh thủy tinh găm trúng trên mu bàn tay anh. Anh coi như không có chuyện gì xảy ra, dùng đầu ngón tay lau vết máu trên mặt Viêm Lương rồi mỉm cười.

Anh đang cảm thấy may mắn vì cô không bị thương?

Không, chắc chắn anh đang chế giễu sự mất bình tĩnh của cô. Viêm Lương lấy lại lí trí trong chốc lát. Cô tức giận đẩy người Tưởng Úc Nam. Cô gần như dùng toàn bộ sức lực, Tưởng Úc Nam ngã về phía sau, phải chống tay xuống đất mới giữ được thăng bằng.

Lòng bàn tay anh ấn vào mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, Viêm Lương nhìn thấy máu chảy ra từ đó, nhưng cô không hề bắt gặp vẻ đau đớn trên gương mặt Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông này đối với bản thân còn tàn nhẫn như vậy, làm sao có thể nhân từ mà nương tay với cô? Viêm Lương cười lạnh, cuối cùng cũng

https://thuviensach.vn

nhận ra cô kém ở điểm nào.

Trên con đường trả thù, anh tuyệt đối là tấm gương của cô.

Áo khoác rơi trên mặt đất, dính đầy rượu vang. Nhìn màu đỏ nhức mắt đó, Viêm Lương tĩnh tâm hồi nhớ lại, bước đầu tiên của Tưởng Úc Nam trong kế hoạch là gì?

Là tiếp cận cô, giành được sự tín nhiệm của cô.

Tưởng Úc Nam ngồi trong bóng tối, cúi thấp đầu, không ai có thể thấy vẻ mặt của anh lúc này. Trông anh rất thảm hại nhưng vẫn lặng thinh nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Cuối cùng Viêm Lương vẫn bỏ đi, không chút lưu luyến.

Tưởng Úc Nam nhếch mép nhưng vẫn không thể nở nụ cười giả dối.

Sau khi Viêm Lương bỏ đi, hơi ấm cuối cùng trên thế giới này cũng rời bỏ anh.

Không biết bao lâu sau, bên tai Tưởng Úc Nam dường như vang lên tiếng bước chân Viêm Lương. Ảo giác này rất quen thuộc với anh, mỗi lần cô tuyệt tình bỏ đi, để lại anh một mình ở chỗ cũ chờ đợi. Trong một giây phút nào đó, anh như nghe thấy tiếng bước chân cô quay lại, cũng mừng rỡ ngẩng đầu nhưng chỉ thấy căn phòng trống không.

Tiếng bước chân dừng lại trước mặt Tưởng Úc Nam, đôi giày cao gót đứng trên những mảnh thủy tinh. Nhưng vào thời khắc đó, Tưởng Úc Nam không dám ngẩng đầu, anh sợ mình lại chìm trong nỗi mất mát không thể nói thành lời.

Cảm giác mất mát đó khiến người mạnh mẽ như Tưởng Úc Nam cũng khó có thể chống đỡ.

https://thuviensach.vn

Nhưng may mà sự mất mát giống như đau đớn, dù có xé nát tim gan cũng không địch nổi một câu: “Quen là ổn ngay thôi!”

Lúc này, ngôi nhà lớn của Từ gia ngoài Tưởng Úc Nam thì không còn một bóng người. Tưởng Úc Nam nhủ thầm “quen là ổn ngay thôi”, sau đó từ từ ngẩng lên.

Viêm Lương đang đứng trước mặt anh.

Vào thời khắc đó, Tưởng Úc Nam dường như đã quên đi tất cả. Quên đi bó hoa điêu linh bên mộ mẹ, quên đi hình ảnh bố nhảy lầu, máu chảy thành sông, quên đi nỗi hận khắc cốt ghi tâm, quên cả… mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn người phụ nữ đứng trước mặt. Trong mắt anh chỉ có hình bóng cô.

Dường như Viêm Lương vừa vội vàng chạy về, vẫn còn thở hổn hển. Vẻ mặt cô ngoài lạnh lùng không còn bất cứ tâm tình nào khác. Nhưng túi nylon cô đưa cho Tưởng Úc Nam đã truyền tải tất cả những điều không thể nói thành lời.

Tưởng Úc Nam mở túi. Bên trong là băng gạc, thuốc kháng sinh, bông cầm máu.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Sau khi hôn lễ kết thúc, công ty tổ chức đám cưới đặc biệt sắp xếp buổi "after party", từ chối toàn bộ giới truyền thông. Họ còn mời ca sĩ và người mẫu nổi tiếng góp vui, khách khứa vui chơi thỏa thích đến tận hai giờ sáng mới tan cuộc.

Chẳng ai chú ý, cô dâu không có mặt tại hoạt động cuối cùng này.

Ngay sau hôn lễ, Viêm Lương lập tức bỏ đi. Đêm tân hôn mà cô không có nơi nào để đi, chỉ có thể một mình lái xe lòng vòng trên đường trong đêm tối. Đến khi dừng lại, Viêm Lương phát hiện cô quay về ngôi nhà lớn của Từ gia lúc nào mà không hay biết.

Ngôi biệt thự này là quà cưới ông ngoại Viêm Lương tặng Từ Tấn Phu và Viêm Nhụy Vân khi hai người kết hôn. Cho đến bây giờ, ngoài ngôi nhà của Từ gia ở New Zealand, những bất động sản khác đều được rao bán. Căn hộ của Viêm Lương và nhà lớn cũng không may mắn thoát khỏi. Dưới sự giúp đỡ của công ty môi giới nhà đất, giá bán ngôi biệt thự này khá hời. Viêm Lương đoán chủ nhân mới sẽ nhanh chóng dọn đến.

Dì Lương cùng mẹ Viêm Lương sang New Zealand tĩnh dưỡng. Bây giờ, căn nhà rộng lớn trống không, chiếc chìa khóa dự phòng cuối cùng đang nằm trong tay Viêm Lương. Trước đây, mỗi khi về nhà, người giúp việc đều mở cửa cho cô, bây giờ cô chỉ có thể xuống xe, tự mở chiếc khóa sắt nặng nề ở cổng rồi dùng hết sức đẩy cánh cổng.

Viêm Lương đậu xe ngoài cổng, đi bộ vào trong.

https://thuviensach.vn

Vườn hoa, cây cảnh ở hai bên đều là của nhà thiết kế nổi tiếng nhất thời bấy giờ. Viêm Lương nhớ khi cô còn nhỏ, mỗi ngày đều có người đến chăm chút, cắt tỉa cành lá. Dù là mùa đông, nơi này vẫn được bao phủ bởi một màu xanh tươi. Vậy mà bây giờ, Viêm Lương chỉ thấy cảnh vật tiêu điều.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng đi đến tòa nhà chính. Vừa đẩy cửa, đập vào mắt cô là gian phòng khách trống không. Xem ra, chủ nhân mới không thích phong cách trang trí cũ nên dọn hết đồ đạc đi chỗ khác.

Hầm rượu vẫn được bảo quản nguyên vẹn. Viêm Lương đi cầu thang cuốn xuống tầng hầm, vừa chọn một chai rượu vừa nghĩ thầm: nếu Từ Tấn Phu dưới suối vàng biết cô tặng hết số rượu ông sưu tập bao nhiêu năm qua cho chủ nhân mới mà cô không biết mặt, chắc ông sẽ tức đến mức đội mồ dậy, quật cho cô một trận…

Viêm Lương nở nụ cười tự giễu.

Cô cầm chai rượu và chiếc ly đi lên phòng khách. Phòng khách không còn bàn ghế, Viêm Lương ngồi xuống đất, tự rót cho mình một ly.

Một mình uống hết nửa chai rượu, cô cũng hơi say, nâng ly rượu, nói: “Kính một ly nào!”

Kính ai đây?

Kính kẻ thù bất chấp thủ đoạn, kính người nhà tự tư tự lợi, hay kính… người ngu xuẩn cùng cực chính là cô? Viêm Lương cười khanh khách, nhắm mắt, ngửa cổ uống cạn.

Đúng lúc này, Viêm Lương nghe thấy tiếng lạch cạch. Tiếng khóa cửa chuyển động. Cô mơ màng đưa mắt về phía cửa ra vào, chỉ thấy cánh cửa từ từ mở ra, một hình bóng cao lớn đi vào. Bởi xung quanh rất tối nên

https://thuviensach.vn

ngoài thân hình cao lớn đó, cô chẳng nhìn rõ diện mạo của anh ta. Cô đang định mở to mắt quan sát thì người vừa đi vào đã tới chỗ có ánh sáng.

Đập vào mắt Viêm Lương là đôi giày da, quần Âu, áo sơ mi mỏng, cuối cùng là gương mặt lạnh lẽo của Tưởng Úc Nam. Viêm Lương tỉnh táo trong giây lát, cười nhạt một tiếng rồi lại cúi đầu, rót một ly.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, cuối cùng dừng lại cách Viêm Lương nửa mét. Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên trên đầu cô: “Em đỗ xe ngoài đường, cửa xe không đóng, áo khoác cũng bỏ ngoài xe.”

Vừa nói, Tưởng Úc Nam vừa khoác áo khoác lên vai Viêm Lương.

Chiếc áo khoác dày không mang đến chút hơi ấm, ngược lại cô cảm thấy rét run. Cô vừa uống rượu vừa lên tiếng: “Đây không phải nơi công cộng, không hoan nghênh anh, anh hãy cuốn xéo cho tôi!”

Tưởng Úc Nam khẽ cười một tiếng. Anh ngồi xuống, tầm mắt ngang với Viêm Lương, xòe lòng bàn tay… Trong đó có một chiếc chìa khóa nhà.

Viêm Lương sững sờ.

Tưởng Úc Nam lấy ly rượu trong tay Viêm Lương, đặt lên môi, đúng chỗ có vết son nhàn nhạt, uống một ngụm.

Sau khi có phản ứng, Viêm Lương lắc đầu cười khổ, không khỏi khâm phục Tưởng Úc Nam. “Là anh mua ngôi biệt thự này?”

Đây đương nhiên là một câu hỏi thừa. Tưởng Úc Nam đã rất thành công trong việc cướp đi từng thứ của Từ gia. Cô bây giờ là “con chó chết chủ”, làm gì có tư cách ngăn cản anh vui vẻ sau khi trả được mối thù lớn. Viêm Lương hít một hơi thật sâu. “Được, tôi cuốn xéo!”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương uống không ít rượu, người có cảm giác phiêu diêu. Cô từ từ đứng dậy, chuẩn bị rời đi, Tưởng Úc Nam đột nhiên giơ tay kéo, cả người cô lảo đảo rồi ngã xuống.

Chai rượu và ly rượu đều đổ xuống sàn nhà. Nếu không phải bàn tay Tưởng Úc Nam đỡ sau gáy, Viêm Lương đã bị sứt đầu mẻ trán.

Tưởng Úc Nam cúi thấp người, nhìn cô. Rượu vang chảy dưới nền nhà như phản chiếu lên đôi mắt anh. Viêm Lương vội vàng đẩy vai anh nhưng anh nhanh chóng ngăn cản sự kháng cự của cô.

“Một khi chúng ta đã đạt được tiếng nói chung trong cuộc hôn nhân này thì em nên biết tôi không cam tâm làm người chồng hữu danh vô thực…”

Theo động tác cúi thấp người của Tưởng Úc Nam, tia sáng cuối cùng trong đáy mắt anh cũng tan biến.

“Em quả thực không xứng đáng với Lộ Chinh, bởi vì nơi này…” Ngón tay anh chỉ vào môi Viêm Lương. Bàn tay anh thuận theo đường nét trên cơ thể di chuyển xuống dưới, dừng lại ở trước ngực cô. “Nơi này…”, rồi từ từ lần vào trong gấu váy cô. “Cả nơi này nữa… đều khắc tên Tưởng Úc Nam tôi.”

Viêm Lương hoảng loạn, ngoảnh đầu sang một bên. Nụ hôn của Tưởng Úc Nam rơi xuống má cô.

Tưởng Úc Nam mỉm cười, nhưng có lẽ do tức giận hoặc chỉ định lặng lẽ thưởng thức phản ứng khi bị rơi vào bước đường cùng của Viêm Lương nên khóe miệng anh hơi nhếch lên thành ý cười như có như không. Viêm Lương ra sức giãy giụa, chai rượu bị đổ nằm lăn lóc một chỗ có thể cứu cô. Theo phản xạ, Viêm Lương giơ tay với chai rượu nhưng không tới. Cô ra sức đạp chân, cuối cùng đạp trúng bụng Tưởng Úc Nam. Anh đau đớn “hừ”

https://thuviensach.vn

một tiếng, Viêm Lương thoát khỏi sức mạnh kẹp chặt cổ tay cô. Cô nhoài người lấy chai rượu, đập mạnh vào đầu Tưởng Úc Nam.

Một tiếng động lớn vang lên.

Tưởng Úc Nam nhanh chóng đoạt chai rượu trong tay Viêm Lương, ném mạnh về bức tường kính cách đó không xa.

Bức tường kính nứt thành một vệt dài.

Mảnh thủy tinh vỡ bắn vào mặt Viêm Lương. Cô không có thời gian bừng tỉnh, chỉ cảm thấy hai bàn tay che mặt mình.

Sau tiếng va chạm, căn phòng trở lại bầu không khí tĩnh mịch. Bàn tay che mặt Viêm Lương từ từ rời đi. Cô không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, ngược lại, một dòng chất lỏng ấm nóng nhỏ từng giọt xuống mặt cô.

Tưởng Úc Nam để mặc Viêm Lương quan sát vết thương do bị mảnh thủy tinh găm trúng trên mu bàn tay anh. Anh coi như không có chuyện gì xảy ra, dùng đầu ngón tay lau vết máu trên mặt Viêm Lương rồi mỉm cười.

Anh đang cảm thấy may mắn vì cô không bị thương?

Không, chắc chắn anh đang chế giễu sự mất bình tĩnh của cô. Viêm Lương lấy lại lí trí trong chốc lát. Cô tức giận đẩy người Tưởng Úc Nam. Cô gần như dùng toàn bộ sức lực, Tưởng Úc Nam ngã về phía sau, phải chống tay xuống đất mới giữ được thăng bằng.

Lòng bàn tay anh ấn vào mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, Viêm Lương nhìn thấy máu chảy ra từ đó, nhưng cô không hề bắt gặp vẻ đau đớn trên gương mặt Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông này đối với bản thân còn tàn nhẫn như vậy, làm sao có thể nhân từ mà nương tay với cô? Viêm Lương cười lạnh, cuối cùng cũng

https://thuviensach.vn

nhận ra cô kém ở điểm nào.

Trên con đường trả thù, anh tuyệt đối là tấm gương của cô.

Áo khoác rơi trên mặt đất, dính đầy rượu vang. Nhìn màu đỏ nhức mắt đó, Viêm Lương tĩnh tâm hồi nhớ lại, bước đầu tiên của Tưởng Úc Nam trong kế hoạch là gì?

Là tiếp cận cô, giành được sự tín nhiệm của cô.

Tưởng Úc Nam ngồi trong bóng tối, cúi thấp đầu, không ai có thể thấy vẻ mặt của anh lúc này. Trông anh rất thảm hại nhưng vẫn lặng thinh nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Cuối cùng Viêm Lương vẫn bỏ đi, không chút lưu luyến.

Tưởng Úc Nam nhếch mép nhưng vẫn không thể nở nụ cười giả dối.

Sau khi Viêm Lương bỏ đi, hơi ấm cuối cùng trên thế giới này cũng rời bỏ anh.

Không biết bao lâu sau, bên tai Tưởng Úc Nam dường như vang lên tiếng bước chân Viêm Lương. Ảo giác này rất quen thuộc với anh, mỗi lần cô tuyệt tình bỏ đi, để lại anh một mình ở chỗ cũ chờ đợi. Trong một giây phút nào đó, anh như nghe thấy tiếng bước chân cô quay lại, cũng mừng rỡ ngẩng đầu nhưng chỉ thấy căn phòng trống không.

Tiếng bước chân dừng lại trước mặt Tưởng Úc Nam, đôi giày cao gót đứng trên những mảnh thủy tinh. Nhưng vào thời khắc đó, Tưởng Úc Nam không dám ngẩng đầu, anh sợ mình lại chìm trong nỗi mất mát không thể nói thành lời.

Cảm giác mất mát đó khiến người mạnh mẽ như Tưởng Úc Nam cũng khó có thể chống đỡ.

https://thuviensach.vn

Nhưng may mà sự mất mát giống như đau đớn, dù có xé nát tim gan cũng không địch nổi một câu: “Quen là ổn ngay thôi!”

Lúc này, ngôi nhà lớn của Từ gia ngoài Tưởng Úc Nam thì không còn một bóng người. Tưởng Úc Nam nhủ thầm “quen là ổn ngay thôi”, sau đó từ từ ngẩng lên.

Viêm Lương đang đứng trước mặt anh.

Vào thời khắc đó, Tưởng Úc Nam dường như đã quên đi tất cả. Quên đi bó hoa điêu linh bên mộ mẹ, quên đi hình ảnh bố nhảy lầu, máu chảy thành sông, quên đi nỗi hận khắc cốt ghi tâm, quên cả… mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn người phụ nữ đứng trước mặt. Trong mắt anh chỉ có hình bóng cô.

Dường như Viêm Lương vừa vội vàng chạy về, vẫn còn thở hổn hển. Vẻ mặt cô ngoài lạnh lùng không còn bất cứ tâm tình nào khác. Nhưng túi nylon cô đưa cho Tưởng Úc Nam đã truyền tải tất cả những điều không thể nói thành lời.

Tưởng Úc Nam mở túi. Bên trong là băng gạc, thuốc kháng sinh, bông cầm máu.

Đêm tối không một tiếng động. Ánh trăng chiếu khắp không gian.

Viêm Lương và Tưởng Úc Nam ngồi trên thành cửa sổ, cô băng bó cho anh. Cô tập trung mọi sự chú ý vào vết thương của anh còn anh lạnh lùng nhìn cảnh tượng lộn xộn ở phía đối diện.

Mảnh thủy tinh đầy mặt đất được ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi, hắt vào đáy mắt Tưởng Úc Nam. Nhưng ánh sáng lấp lánh cũng không đủ che giấu nét u ám vốn có trong mắt người đàn ông này.

https://thuviensach.vn

Căn phòng đã bật hệ thống sưởi ấm nên không đến nỗi lạnh lẽo. Tưởng Úc Nam và Viêm Lương không đối mắt, cũng chẳng tìm hiểu tâm tư của đối phương, chỉ lặng lẽ diễn tốt vai trò của mình.

Đó là một người phụ nữ dễ mềm lòng và một người đàn ông lạnh lùng. Không ai lên tiếng, căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ. Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Điện thoại của Tưởng Úc Nam.

Khi chuông điện thoại reo vang, Viêm Lương đang toàn tâm toàn ý với vai diễn chợt giật mình, đôi bàn tay vô thức siết mạnh. Nỗi đau đớn từ vết thương lan tỏa nhưng Tưởng Úc Nam vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ liếc cô một cái, đến chân mày cũng không động đậy.

Tưởng Úc Nam sờ tay vào túi áo, rút điện thoại, bấm nút nghe.

Bởi xung quanh vô cùng tĩnh lặng nên Viêm Lương có thể nghe rõ giọng quen thuộc của Giang Thế Quân: “Xem ra cháu vẫn còn sống… Rất tốt!”’

Giọng nói của Giang Thế Quân đầy vẻ châm chọc. Tưởng Úc Nam ngẩng đầu nhìn Viêm Lương. Cô đang bận rộn băng bó vết thương, không hề có phản ứng, dường như lúc này không có việc gì quan trọng hơn vết thương của anh. Từ một nơi xa, chỉ một câu nói qua sóng điện thoại, Giang Thế Quân đã phá vỡ tâm tư cô đang che giấu. “Với cá tính của con bé đó, không biết chừng nó sẽ giấu dao dưới gối, trực tiếp giải quyết cháu trong đêm tân hôn. Cháu hãy cẩn thận đấy!”

Tưởng Úc Nam bật cười.

Tiếng cười của anh tuy rất khẽ nhưng cũng đủ ép Giang Thế Quân phải tỏ thái độ nghiêm túc. Ông ta lập tức chuyển chủ đề: “Mấy ngày trước, thư ký của chú nói tình cờ gặp cháu ở bệnh viện. Chú quên mất không hỏi

https://thuviensach.vn

cháu xảy ra chuyện gì.” Ngừng một lát, ông ta đột nhiên cất giọng nghiêm nghị: “Có phải con bé đó làm cháu bị thương không?”

Ngón tay Viêm Lương cứng đờ nhưng cô nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, coi như không nghe thấy. Do cúi đầu, cô không được chứng kiến tia sáng trong mắt người đàn ông bên cạnh nhanh chóng biến mất.

Một lúc lâu sau cô vẫn không nghe thấy câu trả lời của Tưởng Úc Nam.

Sau khi băng bó xong, Viêm Lương đứng dậy, định đi nhặt mảnh thủy tinh nhưng cổ tay cô lập tức bị túm chặt.

Viêm Lương quay đầu, bắt gặp Tưởng Úc Nam đang ngẩng mặt nhìn cô. Không biết anh tắt điện thoại từ lúc nào, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Xung quanh lại rơi vào yên lặng. Viêm Lương không hiểu ánh mắt của anh. Là một người vợ, liệu cô có nên bày tỏ sự quan tâm đến sức khỏe của chồng mình, hay bày ra bộ dạng muốn quan tâm nhưng không thể?

Cuối cùng Viêm Lương cũng mở miệng, giọng nói không mấy chắc chắn: “Anh đến bệnh viện làm gì?”

Viêm Lương chỉ buột miệng hỏi, thể hiện sự lo lắng giả tạo sau khi đã suy nghĩ nhưng đáy mắt Tưởng Úc Nam vụt qua một tia hoảng loạn mà cô chưa thấy bao giờ. Mặc dù tia hoảng loạn nhanh chóng biến mất nhưng cũng đủ khiến Viêm Lương đờ người. Lúc vạch trần bộ mặt thật của anh, cô cũng không thấy người đàn ông này hốt hoảng như vậy.

Viêm Lương bị sự kinh ngạc bao trùm, nhất thời buông lỏng sự cảnh giác. Cho đến khi Tưởng Úc Nam đột nhiên siết chặt cổ tay cô và cất giọng lạnh lùng: “Đừng học tôi chiêu thu phục lòng người. Em không học nổi đâu!”

https://thuviensach.vn

Việc cô quan tâm đến sức khỏe của anh lại chọc giận anh? Viêm Lương không kịp suy nghĩ sâu về vấn đề này bởi Tưởng Úc Nam đã đứng dậy, đẩy cô vào tường. Người anh ép sát vào cô, nâng cằm cô, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét rồi mỉm cười. “Trong mắt em tôi nhìn thấy nỗi hận.”

Bị vạch trần ngay tại trận quả thực không hay lắm, Viêm Lương giật tay và đẩy người anh. Tưởng Úc Nam bị đẩy lùi nửa bước nhưng anh chỉ mỉm cười, nhướng mắt nhìn người phụ nữ đang tức tối. Sau đó, ánh mắt anh trở nên tàn nhẫn, trong lúc Viêm Lương chưa có phản ứng, anh đã bước đến, hai tay nâng mặt cô và cúi xuống hôn.

Trong lúc bờ môi anh liên tục tấn công, Viêm Lương nghe thấy giọng nói mơ hồ của anh: “Chúng ta hình như vẫn còn chuyện chưa làm xong…”

Theo phản xạ, Viêm Lương cắn chặt môi, đẩy người Tưởng Úc Nam. Nhưng lần này, cô không thể đẩy hai cánh tay mạnh mẽ đang ôm chặt lấy mình. Khi váy của cô trượt xuống dưới, tay của Tưởng Úc Nam đã xâm nhập vào trong qua lỗ mở khóa, Viêm Lương gần như hét lên: “Buông tôi ra!”

Trong lúc va chạm, máu đã thấm đỏ lớp vải băng bó trên bàn tay Tưởng Úc Nam nhưng vẫn không đủ ngăn cản anh đè Viêm Lương vào góc tường. Một tay anh khóa chặt hai cổ tay cô ở phía sau, cúi đầu cắn mút xương đòn của cô, bất chấp sự vùng vẫy. Mặc dù căn phòng rất ấm áp nhưng khi tấm lưng trần của Viêm Lương cọ vào tường, cô vẫn cảm thấy lạnh buốt. Miệng lưỡi của Tưởng Úc Nam ngày càng nóng bỏng. Anh hôn lên bầu ngực của cô, tay anh lướt qua bụng cô, thâm nhập vào nơi bí ẩn.

Mọi sự phản kháng của Viêm Lương đột nhiên biến mất. Tưởng Úc Nam giống một tay thợ săn đang thưởng thức sự giãy giụa của con mồi, cũng lập tức ngừng cuộc tấn công hung bạo khi không nhận được sự hồi ứng của con mồi.

https://thuviensach.vn

Lần này đến lượt Viêm Lương dùng ngón trỏ nhấc cằm Tưởng Úc Nam, ánh mắt cô vụt qua tia khinh miệt. “Muốn chạm vào tôi không phải không được, nhưng cần xem anh đưa ra cái giá nào.”

Tưởng Úc Nam chau mày.

Anh buông lỏng đôi tay, đứng thẳng người dò xét Viêm Lương. Anh cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu, cất giọng châm biếm: “Thiên kim tiểu thư của Từ gia cũng có lúc chà đạp bản thân như vậy sao?”

“Đường đường là một người đàn ông như anh còn có thể bán thân cho tôi để đổi lấy sự tín nhiệm của tôi. Ít ra tôi còn tử tế hơn anh, mua bán đàng hoàng, không lừa già dối trẻ.”

Đáp lại lời cô là nụ cười lạnh lùng của Tưởng Úc Nam. Viêm Lương không bận tâm, tiếp tục lẩm bẩm: “Trước khi sự việc xảy ra, dự án mới của Nhã Nhan vốn sẽ khởi động trong năm nay. Bây giờ Giang Thế Quân đóng băng nguồn vốn đầu tư của dự án này. Tôi cần chữ ký khôi phục dự án của anh.”

Tưởng Úc Nam cụp mắt trong giây lát như đang trầm tư suy nghĩ. Lúc anh ngẩng đầu, ánh mắt anh đã lấy lại vẻ u ám mà người khác không thể nhìn thấu. “Nếu tôi nhớ không nhầm, dự án này cần nguồn vốn tới tám chữ số. Em cho rằng, bây giờ em vẫn còn xứng đáng với cái giá đó?”

Tưởng Úc Nam cau mày, tỏ vẻ coi thường thái độ ngông cuồng, tự đại của Viêm Lương. Nhưng Viêm Lương dường như nhận ra sự hốt hoảng trong ánh mắt được che giấu hoàn hảo của anh.

Anh đang sợ hãi điều gì? Viêm Lương không rõ, cũng không thể đoán ra. Giống như vừa rồi, khi cô nhắc đến bệnh viện, anh cũng bộc lộ vẻ hốt hoảng như thế. Bây giờ, điều duy nhất cô có thể làm là đánh cược một phen…

https://thuviensach.vn

Viêm Lương nghiến răng, nhìn thẳng vào đôi mắt của người đàn ông đang nắm quyền sinh quyền sát trước mặt. “Anh đang sợ hãi điều gì? Anh sợ tôi dùng Nhã Nhan để lật đổ anh ngay trong tầm kiểm soát của anh? Trong ấn tượng của tôi, chồng tôi đâu có nhát gan như vậy!”

Không khí yên lặng chết chóc, hai người mắt đối mắt. Một giây… Hai giây…Ba giây…

Tưởng Úc Nam đột nhiên xoay bờ vai của Viêm Lương, đẩy cả người cô vào tường. Cùng lúc đó, Viêm Lương cảm thấy bàn tay lạnh lẽo thuận theo đùi cô tiến vào trong, kéo tuột bức bình phong cuối cùng.

Bị anh nhấc eo, Viêm Lương hoảng hốt túm tay anh. “Anh vẫn chưa…”

Tưởng Úc Nam ép sát sau lưng cô. Nhân lúc cô quay lại, anh hôn lên môi cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: “Mặc cả xong.”

Đồng thời, Tưởng Úc Nam kéo khóa quần, để vật đàn ông đâm thẳng vào cơ thể vẫn còn khô khan của Viêm Lương.

Cảm giác đau đớn lan tỏa khiến Viêm Lương “hừ” một tiếng. Hai chân cô nềm nhũn, muốn trượt xuống đất. Được Tưởng Úc Nam đỡ thắt lưng, cô mới miễn cưỡng đứng vững. Anh bắt đầu vận động điên cuồng.

Những cú đâm giội vào dông bão khiến tầm nhìn của Viêm Lương chấn động, lắc lư. Trong cơn vận động hoang dã, đôi tay Viêm Lương chống lên tường theo sự dẫn dắt của Tưởng Úc Nam, hai chân cô giạng ra, khó nhọc giữ thăng bằng. Người đàn ông phía sau thu lại bàn tay đang ở trước ngực cô, đỡ hông cô để cô có thể nghênh đón đợt tấn công càng mạnh mẽ của anh.

Tưởng Úc Nam nhấc mông Viêm Lương, tăng cường vận động, ép cô dung nạp vật nóng bỏng của anh sâu hơn. Viêm Lương buộc phải kiễng

https://thuviensach.vn

ngón chân, nơi bí ẩn mềm mại không ngừng được chà sát… Cô cúi đầu, cảm nhận cơn kích tình cuồng dã này.

Trong lúc không ngừng co rút, xuất phát từ bản năng bảo vệ, cuối cùng Viêm Lương cũng cảm thấy cơ thể của cô tiết ra chất dịch ướt át. Trong lòng cô bình tĩnh đến đáng sợ, tựa như linh hồn đã rời khỏi cơ thể, lơ lửng trên không trung, lạnh lùng quan sát.

Người đàn ông ở phía sau dường như bất mãn trước thái độ bàng quan của cô, ra sức vận động cơ thể, cũng là bóp nát linh hồn cô một cách vô tình.

Toàn thân Viêm Lương như tê liệt, sợi dây thần kinh căng lên như dây đàn. Cô túm lấy cổ tay anh, bất lực lắc đầu. Bản thân cô cũng không biết mình đang cầu xin điều gì.

Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng lại ở nơi sâu thẳm đó. Chất dịch ấm áp chảy xuống, thuận theo cặp đùi đang run rẩy của Viêm Lương, dính cả vào quần anh. Tiếng “hừ hừ” kìm nén ở cổ họng người phụ nữ như dụ dỗ anh chiếm hữu cô sâu hơn, mạnh hơn. Lại một đợt va chạm vào nơi sâu nhất, cuối cùng Viêm Lương không kìm được, bật ra tiếng rên quyến rũ, hành hạ màng nhĩ của người đàn ông ở phía sau.

Khi cơn khoái cảm bắt đầu đến như thác lũ, đôi mắt đã vằn lên tia máu của Tưởng Úc Nam lướt qua chiếc cổ đẹp đẽ, tấm lưng thon thả… của cô. Trên làn da cô lờ mờ xuất hiện những vết bầm do sự tàn sát của anh.

Tưởng Úc Nam nhắm mắt, cảm nhận từng cơn co rút trong cơ thể cô. Lúc mở mắt, trong thâm tâm chỉ còn lại nỗi thê lương. Tưởng Úc Nam buông tay. Đôi chân mềm nhũn của Viêm Lương lập tức khuỵu xuống, cô chống tay lên nền đá hoa lạnh lẽo, không ngừng run rẩy. Tưởng Úc Nam đứng thẳng, chỉ cụp mắt nhìn mà không hề có ý đỡ cô dậy.

https://thuviensach.vn

Lúc này Viêm Lương thật thảm hại. Tưởng Úc Nam đứng trước mặt cô, cởi từng lớp vải trên bàn tay mà trước đó cô băng bó cho anh.

Vết thương tuy không sâu nhưng đủ khiến anh đau buốt đến tận xương tủy nhưng vẻ mặt anh vẫn không chút cảm xúc.

Sau khi tháo lớp vải băng cuối cùng, Tưởng Úc Nam ném xuống đất. Sự quan tâm của cô, dù là thật lòng hay giả dối đều bị vứt bỏ như đống giẻ rách.

Tưởng Úc Nam ngồi xuống, nâng mặt Viêm Lương. Sự kháng cự trong mắt cô là hiện thực tàn khốc nhất trên thế gian này. Tưởng Úc Nam bóp mạnh cằm cô, cất giọng lạnh lẽo: “Tôi thà để em hận tôi… Đúng… hận như bây giờ.” Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô. Trong đó có một nỗi hận đang dâng trào, chôn vùi tất cả. “Hãy cứ hận tôi…”

Chút tình ý cuối cùng mà cô dành cho anh đã bị anh phá hủy.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Hai năm sau.

Một buổi sáng, ngoài trời mưa tầm tã, Viêm Lương vắng nhà lâu ngày, hôm nay lại mặc áo choàng ngủ xuống tầng một ăn sáng.

Phòng ăn được thắp sáng bởi ngọn đèn chùm, bức tường kính được nước mưa cọ rửa. Cây cối trong vườn bị những cơn mưa rào mùa hạ giội xuống xối xả trở nên xơ xác, tiêu điều.

Ngôi biệt thự của Từ gia đã được Tưởng Úc Nam trang trí lại theo sở thích của anh. Mặc dù sống trong ngôi nhà mới hai năm, Viêm Lương vẫn không có cảm giác quen thuộc. Hơn nữa, số bữa cơm cô ăn ở nhà trong hai năm qua cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vì vậy không thể trách những người giúp việc mới được thuê hai năm nay không biết rõ khẩu vị của cô.

Viêm Lương cúi đầu nhìn đồ ăn sáng xếp đầy trên bàn: sủi cảo rán, bánh rán hành hoa, cháo hành hoa, trứng rán hành hoa… Viêm Lương không nói một lời nào, cũng không động đũa, chỉ cầm cốc nước mật ong, uống vài ngụm.

Bắt gặp vẻ mặt lạnh nhạt của Viêm Lương, người giúp việc vô thức đưa mắt về vị trí đối diện cô. Sau một hồi đắn đo, người giúp việc cất giọng dè dặt: “Cô chủ, cậu chủ vẫn chưa biết cô chủ từ New Zealand trở về. Tối qua, cậu chủ phải làm thêm, vì vậy mới… cả đêm không về…”

Viêm Lương coi như không nghe thấy. Cô đặt cốc nước xuống bàn, lẳng lặng cầm tờ báo xếp ngay ngắn ở bên cạnh, vừa giở báo vừa hỏi: “Hành lý của tôi đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

“Tôi đã thu dọn và mang hết về phòng rồi ạ!”

Viêm Lương gật đầu, định đặt tờ báo về chỗ cũ, ánh mắt cô dừng lại.

Viêm Lương đờ đẫn mất hai giây mới lại giở tờ báo, tới chuyên mục giải trí vừa bị cô bỏ qua.

Sau khi tập đoàn Lệ Bạc thu mua Từ thị thành công, những nhân vật có liên quan biến mất khỏi tầm ngắm của giới truyền thông gần hai năm. Bây giờ, tin tức CEO đương nhiệm của tập đoàn Lệ Bạc Tưởng Úc Nam và một người phụ nữ thần bí cùng xuất hiện ở một câu lạc bộ tư nhân chiếm vị trí nổi bật trên chuyên mục giải trí.

Cuối bài viết, phóng viên còn thêm một câu mang hàm ý sâu xa: “Cho đến lúc phóng viên gửi tin, vẫn chưa thấy hai người rời khỏi câu lạc bộ.”

Thời gian chụp tấm ảnh trên mặt báo là tối hôm qua. Bấy giờ là nửa đêm, trời lại mưa lớn nên tấm ảnh không được rõ nét, không nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ đó, nhưng chỉ qua dáng hình lờ mờ cũng có thể suy đoán đó là một mỹ nhân.

Còn bộ dạng của Tưởng Úc Nam, dù hóa thành tro bụi Viêm Lương vẫn nhận ra.

Người giúp việc lập tức lắp bắp: “Cô chủ, cậu chủ…”

Viêm Lương im lặng, đặt tờ báo về chỗ cũ. Trên mặt cô vẫn là vẻ thờ ơ, lãnh đạm như thường lệ. Tuy nhiên, trong một giây không để ý, Viêm Lương vô thức gắp miếng sủi cảo rán, bỏ vào miệng. Đến khi mùi hành hoa ngập tràn trong khoang miệng, cô mới định thần, chỉ còn cách cố nuốt. Người giúp việc đứng bên cạnh sốt ruột nhìn tờ báo như muốn thu dọn. Viêm Lương đã buông đũa, chuẩn bị rời đi. Lúc này, cô mới mở miệng, giọng nói khô khốc: “Nhớ kĩ, tôi không ăn hành hoa.”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương định quay về phòng trên tầng hai, nhưng mới quay đầu định đi về phía cầu thang, bên tai vang lên tiếng chào của người giúp việc: “Tưởng tiên sinh… Chào buổi sáng!”

Viêm Lương vô thức dừng bước.

Tiếng giày da từ xa đến gần, sau đó là tiếng kéo ghế lạch cạch. Viêm Lương tưởng anh ngồi xuống ăn sáng, cô đang chuẩn bị bỏ đi, cổ tay bỗng bị nắm chặt.

“Cùng ăn sáng đi!” Giọng nói của Tưởng Úc Nam vang lên ngay sau lưng cô.

“Tôi no rồi!” Viêm Lương chẳng thèm quay đầu, cố gắng rút tay về nhưng Tưởng Úc Nam dùng sức, cả người cô bị kéo xuống ghế.

Sau đó, Tưởng Úc Nam ngồi xuống cạnh Viêm Lương.

Người giúp việc vội vàng chuẩn bị bộ bát đũa mới. Tóc và áo khoác ngoài của Tưởng Úc Nam ướt nước mưa nhưng anh không bận tâm, nhận bát đũa rồi ăn sáng.

Viêm Lương cũng không bỏ đi, lặng lẽ ngồi đó nhìn anh ăn. Vài phút sau, cô cười nhạt. “Tối qua làm thêm ở trên giường với đàn bà, bây giờ khẩu vị của anh vẫn tốt như vậy sao?”

Bàn tay cầm đũa của Tưởng Úc Nam dừng lại. Trong lúc Viêm Lương tưởng anh sẽ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn, anh đột nhiên buông đũa.

Người giúp việc hoảng hốt chạy đến, vội vàng ôm tập báo vào lòng, lên tiếng giải thích: “Là tôi sơ ý… Tôi quên không chọn báo rồi mới mang vào đây.”

https://thuviensach.vn

Trái ngược với tâm trạng hoảng sợ của người giúp việc, Tưởng Úc Nam lại tỏ ra ung dung, thong thả. Anh cầm khăn ăn lau khóe miệng, động tác từ tốn, tao nhã, nhưng ánh mắt sắc bén của anh như lưỡi dao quét qua người Viêm Lương.

Sau đó, Tưởng Úc Nam mỉm cười, nói với người giúp việc. “Không phải xin lỗi! Người này luôn miệng nói đi New Zealand thăm mẹ, vậy mà cũng bị chụp hình cùng đàn ông ở New York đấy thôi!”

Câu nói của Tưởng Úc Nam rõ ràng là để an ủi người giúp việc nhưng ánh mắt anh không rời khỏi Viêm Lương. Bị anh chiếu tướng, Viêm Lương nhíu mày vẻ khó chịu.

Mặc dù trong lòng rất sốt ruột nhưng bề ngoài Viêm Lương vẫn tỏ ra điềm nhiên. Hai năm trước, Johnny Weir giới thiệu đối tác cho Từ thị nhưng do Châu Trình đột ngột bị bắt giữ ở sân bay nên Viêm Lương đã bỏ lỡ cơ hội đó. Hiện tại, vụ làm ăn này có chuyển biến nên Viêm Lương và Châu Trình bay sang New York, gặp mặt người phụ trách tập đoàn là Lương Thụy Cường, một doanh nhân người Hoa nổi tiếng ở New York để bàn bạc cụ thể.

Đúng dịp lớp đại học của Viêm Lương ở New York tổ chức buổi họp mặt thường niên. Có cái cớ đi họp lớp, nếu bị Tưởng Úc Nam phát hiện, cô cũng dễ dàng che đậy mục đích thật sự của mình.

Chỉ đáng tiếc, các nhãn hiệu của Từ thị đã bị Giang Thế Quân khóa chặt. Trong tay Viêm Lương chỉ còn lại Nhã Nhan, một nhãn hiệu có giá trị tương đối thấp, không có triển vọng, vì vậy rất khó thu hút sự đầu tư của Lương Thụy Cường. Cô và Châu Trình ở New York hai tuần nhưng cũng chỉ có thể gặp tổng giám sát kinh doanh của Lương Thụy Cường mà không có cơ hội gặp trực tiếp ông ta.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương lấy lại tinh thần, nói với người giúp việc: “Đi ra ngoài trước đi!”

Người giúp việc tất nhiên không muốn bị lôi vào cuộc tranh chấp của hai vợ chồng ông bà chủ, gật đầu rồi lập tức đi nhanh ra ngoài. Lúc này, Tưởng Úc Nam chống tay lên cằm, nửa cười nửa không như dò xét Viêm Lương. “Sao em lại nhăn nhó thế? Xem ra chuyến đi New York với Châu Trình không mấy vui vẻ?”

Vất vả bay đi bay lại giữa New York và New Zealand mà công việc không chút tiến triển, cô có thể vui vẻ được sao? Cô nên làm thế nào để che giấu cảm giác chán chường và thất vọng? Viêm Lương mở miệng chất vấn: “Anh cho người theo dõi tôi?”

“Tôi bận rộn như vậy, làm gì có thời gian quản lý cuộc sống riêng của em! Tôi có mối quan hệ khá thân thiết với tổng biên tập một tờ báo nên họ mới không đăng tin.”

Người đàn ông này dường như không phát hiện ra mục đích thật sự của cô và Châu Trình ở New York, đáng lẽ Viêm Lương có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao, khi thấy tâm trạng của Tưởng Úc Nam dường như rất tốt, cổ họng Viêm Lương đột nhiên tắc nghẹn, rơi vào trạng thái buồn bực vô cớ.

Trong đầu cô vụt hiện hình ảnh trên tờ báo, đôi nam nữ nhìn nhau mỉm cười. Viêm Lương có cảm giác như đứng ngồi không yên, ném lý do đi New York họp lớp ra khỏi đầu, không lên tiếng giải thích với Tưởng Úc Nam mà làm bộ dạng bất cần. “Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai có tư cách trách móc ai.”

Vừa dứt lời, Viêm Lương vội vàng đứng dậy. “Tôi còn phải tới công ty làm việc, không quấy rầy anh dùng bữa.”

https://thuviensach.vn

Lần này, Tưởng Úc Nam không kéo cô lại, để mặc cô bỏ đi. Từ đầu đến cuối, anh dõi theo bóng lưng cô bằng ánh mắt vô cảm. Nhưng khi cô đi lên cầu thang, anh đột nhiên lên tiếng: “Hai ngày nữa cùng tôi tham gia lễ đính hôn của một người bạn.”

Viêm Lương dừng bước nhưng lập tức tiếp tục bước lên cầu thang. “Tưởng tiên sinh đã có bạn gái rồi mà vẫn cần tôi đi cùng sao?” Nói xong, Viêm Lương đã lên tầng hai. Khi cô sắp biến mất khỏi tầm nhìn của anh, anh thong thả bổ sung một câu: “Đó là một người bạn chung… Lộ Chinh.”

Viêm Lương lập tức dừng bước.

Đối với người đàn ông ngồi dưới nhà, hành động của cô hài hước biết bao? Vì vậy anh cúi đầu không nhìn thẳng. Khi anh ngẩng lên, hành lang ở tầng hai đã không còn bóng dáng Viêm Lương.

Viêm Lương vào phòng thay đồ thay quần áo, định tới công ty làm việc. Khi lấy bộ đồ công sở màu đen trên mắc áo, động tác của cô chợt dừng lại. Bên tai cô vang lên câu nói: “Hai ngày nữa cùng tôi tham gia lễ đính hôn của một người bạn…”

Lộ Chinh…

Dường như là người cô quen ở kiếp trước. Bây giờ nhắc đến tên này, Viêm Lương chỉ cảm thấy như cách một đời.

Không biết Viêm Lương thẫn thờ trước tủ quần áo bao lâu, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của Tưởng Úc Nam: “Em hãy bỏ chút thời gian đi mua váy áo để mặc đi dự lễ đính hôn.”

Viêm Lương chợt bừng tỉnh nhưng không quay lại.

Tưởng Úc Nam đưa mắt liếc đống váy áo chỉ có ba màu đen trắng, xám treo trên móc. “Tôi sắp quên mất dáng vẻ của em ngoài bộ đồ công sở

https://thuviensach.vn

rồi!”

Viêm Lương bỏ ngoài tai, cô cởi áo choàng ngủ, chuẩn bị thay đồ. “Tôi không đi!”

Bị đối xử lạnh nhạt nhưng Tưởng Úc Nam không hề tỏ ra bực bội, ngược lại, anh đứng tựa vào cánh cửa, lên tiếng: “Em không cảm thấy hiếu kỳ sao? Người đàn ông nặng tình với em như vậy, rốt cuộc cưới một cô gái như thế nào?”

Nhìn bóng lưng của Viêm Lương, có thể thấy cô đang hít một hơi thật sâu. Quả nhiên khi quay lại, cô nở nụ cười rất lịch sự. “Mời anh ra ngoài, tôi còn phải thay quần áo!”

Tưởng Úc Nam chau mày nhìn Viêm Lương, không nhúc nhích.

Viêm Lương bật cười thành tiếng, không đẩy anh ra ngoài mà quay lưng, cởi váy ngủ, mặc áo sơ mi và váy công sở.

Bờ vai mảnh mai, eo thon gọn, đôi chân dài thẳng tắp…

Mặc dù so với hai năm trước, Viêm Lương gầy đi không ít nhưng từng tấc da trắng nõn của cô vẫn rất quen thuộc với anh. Tưởng Úc Nam vẫn tựa người vào cánh cửa, động tác không thay đổi nhưng ánh mắt tối đi mấy phần.

Cuối cùng, Viêm Lương kéo khóa váy ở bên hông, quay đầu lấy túi xách trên giá làm bằng kính, đi về phía cửa ra vào. Từ đầu đến cuối, cô không hề để ý đến Tưởng Úc Nam, tựa như anh chỉ là không khí.

Tưởng Úc Nam đứng bên cửa, chặn đường Viêm Lương.

Viêm Lương đứng im, cúi đầu, vuốt mái tóc lòa xòa, chờ anh nhường lối. Tưởng Úc Nam không có ý rời đi, cất giọng vô cảm: “Trái ngược với

https://thuviensach.vn

yêu không phải là hận mà là không đếm xỉa. Tưởng phu nhân, hai năm qua em đã thể hiện rất tốt điều này.”

Lần này, Viêm Lương không kìm được phì cười.

Cô thong thả ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt. “Yêu ư? Anh đừng nhắc đến từ buồn nôn đó. Ban đầu tôi chọn anh cũng chỉ vì anh có thể giúp tôi lật đổ Từ Tử Thanh, nhưng cuối cùng tôi gieo gió gặp bão, rơi vào cảnh nhà tan cửa nát. Chúng ta hãy tự hỏi bản thân, từ đầu đến cuối trong lòng chúng ta có tồn tại từ “yêu” hay không?” Viêm Lương chỉ ngón tay vào ngực Tưởng Úc Nam. “Hay chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi?”

Viêm Lương nói xong liền thu tay, lách qua người Tưởng Úc Nam, đi ra ngoài.

Vào thời khắc lướt qua vai nhau, một nỗi đau đớn từ “kỳ kinh bát mạch[1]” chạy thẳng vào tim. Tưởng Úc Nam đứng bất động ở đó, cảm nhận nỗi đau xé nát ruột gan.

[[1]] Kì kinh bát mạch: Theo người xưa, bốn khí dương từ trên đi xuống (thiên khí) và bốn khí âm (địa khí) từ dưới đi lên, tám dòng khí hóa trên giao lưu qua cơ thể con người, tạo thành tám kinh, gọi là “kỳ kinh bát mạch”. Kỳ kinh bát mạch gồm: Nhâm mạch, Đốc mạch, Dương duy mạch, Âm duy mạch, Dương kiều (kiểu) mạch, Âm kiều (kiểu) mạch, Xung mạch và Đái (Đới) mạch. Trong tám mạch, trừ hai mạch Nhâm và Đốc có huyệt riêng, còn sáu mạch khác không có huyệt riêng, có thể dùng một số huyệt của các kinh chính (huyệt hội với tám mạch) để điều hòa mạch khí của sáu mạch này.

Sau đó, anh từ từ lấy lại sự bình tĩnh.

Không biết bao lâu sau, có tiếng bước chân đi lên cầu thang, Tưởng Úc Nam vẫn đứng yên một chỗ, quay lưng về phía cầu thang. Tiếng bước chân dừng lại sau lưng anh, giọng nói của thư ký Lý vang lên: “Chuyên cơ

https://thuviensach.vn

của Lương Thụy Cường sẽ hạ cánh sau một tiếng nữa. Tổng giám đốc, chúng ta nên xuất phát rồi!”

Lúc này Tưởng Úc Nam mới định thần, day day ấn đường, quay đầu, nói: “Đi thôi!” Nói xong, anh cùng thư ký Lý đi xuống tầng một.

Đi xuống được nửa cầu thang, Tưởng Úc Nam bất giác dừng bước, quay đầu về phía phòng thay đồ đã không còn một bóng người. Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc: “Từ đầu đến cuối trong lòng chúng ta có tồn tại từ “yêu” hay không?… Hay là chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi…”

Tưởng Úc Nam thu lại ánh mắt, đi xuống nhà, gạt bỏ giọng nói quen thuộc đó ra khỏi đầu.

Cơn mưa rào như bắc ngang cả mùa hạ. Viêm Lương về nước một tuần mà chưa gặp một ngày trời quang đãng, chỉ có mưa xối đất xối cát không ngừng.

Tuy nhiên cô vừa thấy một tia nắng trong thời tiết tồi tệ này.

Viêm Lương tin đây không phải tia nắng của một mình cô, bởi khi gọi điện đến, giọng nói của Châu Trình cũng hưng phấn đến mức run run: “Lương Tổng đang ở Trung Quốc. Anh đã nhờ người tìm ra nơi ở của ông ta rồi.”

Vận may đến bất ngờ khiến Viêm Lương không dám tin vào tai mình. “Ai cơ? Lương Thụy Cường?”

“Hiện tại Lương Tổng đang đợi chúng ta ở khách sạn. Ông ấy chỉ cho chúng ta ba mươi phút. Em hãy đem theo tất cả tài liệu đến đó.”

Ba mươi phút…

https://thuviensach.vn

Viêm Lương vội vàng cúp điện thoại, mở ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc. Cô cất đống tài liệu đã chuẩn bị cho chuyến đi New York lần trước vào một két bảo hiểm cỡ nhỏ. Thời gian cấp bách, cô vội đến mức nhập sai mật mã hai lần. Cuối cùng cô mở tủ, lấy hết tài liệu bỏ vào túi, chạy khỏi văn phòng.

Châu Trình đã nhắn địa chỉ khách sạn vào di động của Viêm Lương. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết khởi động ô tô, phóng đi với tốc độ nhanh nhất. Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước.

Viêm Lương chọn con đường ngắn nhất đến khách sạn, nhưng khi thấy đoạn đường phía trước ngập lụt vì mưa lớn, cô lập tức phanh kít lại.

Tiếng trái tim đập trong lồng ngực Viêm Lương đã át tiếng mưa. Cô nhìn đồng hồ, nếu quay lại đi đường khác thì không thể đến điểm hẹn trong vòng ba mươi phút.

Đường có vẻ ngập không sâu lắm. Viêm Lương nghiến răng, khởi động xe, lái xe đi thẳng qua con đường ngập nước.

Ô tô của Viêm Lương đi được gần nửa đoạn đường, nước ở bên ngoài đã ngập đến cửa xe. Cô đoán ô tô của cô có thể đi hết đoạn đường, liền thở phào nhẹ nhõm, giơ tay gạt cần số, tăng tốc.

Đúng lúc này…

Động cơ đột nhiên tắt ngúm.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Lúc Viêm Lương tỉnh lại, cô đang ở trong bệnh viện. Ký ức cuối cùng dừng ở thời khắc nước tràn vào xe của cô.

Cảnh cuối cùng trước khi cô bất tỉnh là cửa kính ô tô bị một vật nhọn đập vỡ.

Bây giờ, Viêm Lương vẫn cảm thấy hoảng sợ đến nghẹt thở. Mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện xộc vào mũi khiến cô chau mày, đầu đau như búa bổ.

Có tiếng bước chân tiến lại gần. Viêm Lương lập tức cảnh giác, muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu, hàng mi động động một lúc mới có thể mở mắt một cách khó nhọc.

Một cô gái trẻ trong trang phục y tá đi vào. “Viêm tiểu thư, chị tỉnh rồi à?”

Khó khăn lắm Viêm Lương mới nhìn rõ dung mạo của cô y tá. Nhưng vừa mở miệng, cô phát hiện từ cổ họng đến lồng ngực đau buốt, không thể thốt ra lời.

“Nước ở trong dạ dày chị đã được xử lý sạch sẽ nhưng chị nằm viện thêm một đêm để theo dõi.”

Viêm Lương chống tay xuống giường, từ từ ngồi dậy, lòng tay đau nhức. Cô cúi đầu nhìn, vết thương ở các đốt ngón tay là do cô đập cửa kính xe. Nhân viên y tế đã xử lý vết thương trong lúc cô bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

“Ai đưa tôi đến đây?”

Đến Viêm Lương còn cảm thấy giọng mình nhỏ như tiếng muỗi kêu, cô y tá phải căng tai mới nghe rõ.

“Là vị này…” Cô y tá vừa nói vừa quay lại phía sofa ở góc phòng nhưng ngoài chiếc áo vest ướt sũng vắt trên thành ghế thì không thấy người đâu.

Cô y tá nghi hoặc quay lại, nói: “Có lẽ người đó vừa mới đi..”

Viêm Lương ngây người nhìn chiếc áo vest vẫn đang nhỏ nước xuống nền nhà, lòng cô chợt căng lên như dây đàn. Cô y tá vừa đi về phía cửa vừa lẩm bẩm: “Ban nãy, rõ ràng người đó vội vàng đến mức chỉ hận không thể lôi hết bác sĩ trong bệnh viện đến cứu người phụ nữ này. Sao bây giờ anh ta lại bỏ đi mà chẳng nói lời nào thế nhỉ?”

Lúc cô y tá sắp đi khuất sau cánh cửa, Viêm Lương đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu hỏi: “Cô có thấy tập tài liệu của tôi không?”

Cô y tá thò đầu vào phòng. “Gì cơ?”

“Thứ tôi nắm chặt trong tay ấy.”

Viêm Lương vẫn nhớ sau khi nước tràn vào trong xe, cô đã gọi điện báo cảnh sát rồi gọi cho Châu Trình, bảo anh đến giúp. Viêm Lương phải chờ rất lâu, nước trong xe mỗi lúc một dâng cao, cửa kính xe lại không thể hạ xuống. Cô dùng nắm đấm, dùng khuỷu tay, thậm chí dùng cả giày cao gót để đập cửa kính nhưng không ăn thua. Chân tay cô đầy vết xước, cửa xe vẫn không nhúc nhích, tập tài liệu nổi lềnh bềnh trên mặt nước, cô vội vàng vơ lấy, nắm chặt trong tay. Nỗi kinh hoàng đó kéo dài bao lâu? Bây giờ nhớ lại, cảm giác đó vẫn rõ mồn một. Nước sắp ngập tới nóc xe, Viêm Lương nhổm người đứng dậy, ra sức hít chút không khí còn sót lại, cho đến khi nước ngập đến cằm cô rồi khiến cô không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Thần Chết cách cô rất gần, dường như cô còn nhìn thấy bộ dạng của ông ta.

Cho đến khi một tiếng "chát" vang lên. Tiếp đó lại là tiếng "chát, chát, chát!"

Tiếng động đó như gõ vào trái tim đã ngừng đập của Viêm Lương, ngày càng mãnh liệt, cuối cùng khiến nó đập trở lại. Cô bừng tỉnh, ho khan một tiếng.

Là tiếng đập cửa xe? Viêm Lương đưa mắt nhìn ra ngoài, qua làn nước, cô như nhìn thấy một gương mặt trầm tĩnh.

Là thần Chết đến lấy mạng cô, hay là…

"Chát!" Sau cú gõ cuối cùng, cửa kính bị vỡ tung tóe trong nước.

Có người nắm chặt tay cô.

Người đó dùng bàn tay kiên định, lôi cô ra khỏi xe ô tô với một sức mạnh đến thần Chết cũng không thể làm được gì.

Mưa lớn quất vào mặt Viêm Lương, cảm giác sống lại khiến cô hồi tỉnh một lần nữa. Cô đã thoát chết ư?

Một lực vừa phải và có tiết tấu ấn xuống lồng ngực Viêm Lương, bờ môi lạnh giá phủ lên môi cô, một luồng không khí tràn vào khoang miệng cô.

Đây là cảnh sát cứu nạn?

Hay là…

"Châu Trình!" Khi giọng nói mơ hồ thoát ra khỏi miệng Viêm Lương, bờ môi của đối phương cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương cảm thấy cô được bế lên rồi người đó chạy đi với tốc độ rất nhanh. Cô không còn sức để mở mắt, thậm chí không nghe rõ giọng nói có vẻ nôn nóng của người đó, nhưng cô vẫn nhớ rõ, từ đầu đến cuối cô luôn nắm chặt tập tài liệu, không rời.

Đó là thứ còn quan trọng hơn tính mạng của cô, vậy mà bây giờ tập tài liệu không cánh mà bay. Viêm Lương lập tức ngồi dậy. Thấy cô chuẩn bị xuống giường, cô ý tá vội quay lại đỡ. Cô vốn không có sức để tự đứng lên, đầu óc quay cuồng, choáng váng, cô phải túm cánh tay cô y tá mới có thể đứng vững.

“Chị còn chưa hồi phục, đã định đi đâu vậy?”

Viêm Lương muốn nói chuyện nhưng cổ họng tắc nghẹn không thể thốt ra tiếng, chỉ có tiếng ho khàn khàn. Cô y tá thông minh lập tức hiểu ý. “Tôi nghe nói ô tô của chị vẫn ở dưới nước, dù đồ của chị còn ở trong xe thì bây giờ cũng không tìm thấy đâu!”

“Trận mưa này rất lớn. Một, hai ngày trước, đài truyền hình đưa tin có người gặp tình huống giống chị nhưng người đó không may mắn như chị, chết đuối trong ô tô của mình. Chị vừa thoát chết còn chuyện gì quan trọng hơn là nghỉ ngơi chứ?” Cô y tá tiếp tục khuyên nhủ.

Thế nhưng Viêm Lương khăng khăng làm theo ý mình, cô giật tay khỏi tay cô y tá, nhưng mới đi được nửa bước, cô mất thăng bằng, ngồi phịch xuống mép giường.

Viêm Lương nhắm mắt cho đỡ quay cuồng. Sau đó, cô ngẩng đầu nói với cô y tá: “Có thể cho tôi mượn điện thoại không?”

Cầm di động của cô y tá, Viêm Lương gọi cho Châu Trình.

Lúc cô vừa nhập chữ số cuối cùng, bên ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Một cơn choáng váng ngắn ngủi trói buộc chân

https://thuviensach.vn

tay Viêm Lương, khiến đầu ngón tay cô dừng lại trên màn hình. Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra.

Châu Trình xuất hiện trong tầm mắt Viêm Lương.

Ánh mắt hoảng loạn của anh đảo một lượt quanh căn phòng. Thấy Viêm Lương ngồi trên giường bệnh, anh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi đến trước mặt cô.

Sắc mặt Viêm Lương vô cùng nhợt nhạt. Châu Trình vô thức giơ tay định sờ trán cô nhưng lại rút tay về ngay.

“Em không sao đây chứ?”

Thảo nào cô y tá biết họ của cô, thì ra là Châu Trình cứu cô rồi đưa cô đến bệnh viện. Tuy nhiên, Viêm Lương không rảnh để cảm nhận sự sống sau tai nạn này. “Tài liệu mất rồi.”

Đâu chỉ đơn giản là chán chường, Viêm Lương có cảm giác như mất đi nửa mạng sống. Cơ hội cô đợi suốt hai năm đã bị chính cô phá tan. Nhưng bây giờ không phải lúc ảo não, cần tìm cách cứu vãn. Cô cất giọng khản đặc: “Phải mất ít nhất một ngày mới có thể chuẩn bị lại tài liệu, Lương Thụy Cường ở Trung Quốc mấy ngày? Dù thế nào cũng phải hẹn gặp ông ta trước khi ông ta quay về New York.” Giọng nói của Viêm Lương khản đặc, Châu Trình phải vừa nghe đoán mới hiểu ý cô. Anh lập tức ra hiệu cô im lặng. “Chẳng phải em bảo người đưa tài liệu đến khách sạn rồi sao?”

Thấy vẻ mù mờ của Viêm Lương, Châu Trình nhìn cô y tá vẫn đứng bên cạnh, ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô y tá, có thể đi gọi bác sĩ tới đây không?”

Sau khi cô y tá đi ra ngoài, Châu Trình mới kể ngọn nguồn sự việc: “Nhận được điện thoại của em, anh lập tức đi ngay mà chẳng để ý đến Lương Thụy Cường. Trên đường đến đây, anh nhận được một cuộc điện

https://thuviensach.vn

thoại, đối phương nói em đã được đưa tới bệnh viện, không có gì đáng lo. Ngoài ra, em đã nhờ người đưa tài liệu đến chỗ Lương Thụy Cường."

Viêm Lương không tin vào tai mình, giọng nói khản đặc của cô thể hiện rõ tâm trạng thấp thỏm. "Lương Thụy Cường phản ứng ra sao?"

"Lúc đến bệnh viện, anh nhận được điện thoại của thư ký của Lương Thụy Cường. Có lẽ cảm nhận được thành ý của chúng ta, cuối cùng Lương Tổng cũng nói bóng gió, không loại trừ khả năng hợp tác."

Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Giây phút này, sự đau đớn tràn ngập cơ thể cô. Những vết xước do quệt vào kính vỡ ở bàn tay, khuỷu tay, đầu gối đều vô cùng đau đớn. Viêm Lương lặng lẽ ngồi trên giường bệnh, không nhúc nhích. Đầu óc cô bình tĩnh vô cùng, bắt đầu nghĩ đến khả năng hợp tác, những việc cần làm tiếp theo… Cô phải hết sức thận trọng bởi mỗi bước đi sau này sẽ quyết định sự thành bại của cô.

Hiện tại, Viêm Lương vẫn là người phụ trách, cô chỉ còn cách cố gắng hết sức. Muốn đánh bại Giang Thế Quân, cách hữu hiệu nhất bây giờ là mượn danh nghĩa của Lương Thụy Cường để khiến Giang Thế Quân cắn câu. Hai năm trước, cuộc chiến thu mua đánh bại Từ thị nhưng cũng khiến Lệ Bạc tổn thất nghiêm trọng. Nếu không phải Viêm Lương và Tưởng Úc Nam có hợp đồng ràng buộc, Giang Thế Quân đã xé nhỏ nhãn hiệu của Từ thị và đem bán từ lâu. Bây giờ, Viêm Lương phải làm thế nào để thuyết phục Lương Thụy Cường không chỉ xuất vốn đầu tư mà còn cho phép cô mượn danh nghĩa ông ta làm việc? Làm thế nào để dụ Giang Thế Quân bán Từ thị cho Lương Thụy Cường?

Trong lòng tràn ngập tia hy vọng, Viêm Lương cảm thấy sôi sục, ánh mắt nhìn Châu Trình sáng ngời, trái ngược với sắc mặt tái nhợt. "Em phải đích thân đi gặp Lương Thụy Cường."

https://thuviensach.vn

Châu Trình hiểu ý cô, cất giọng nghi hoặc: “Em muốn nói… bây giờ sao?”

Viêm Lương trịnh trọng gật đầu.

Châu Trình lập tức từ chối: “Bây giờ em hãy ở lại bệnh viện cho anh, không được đi đâu cả!”

Viêm Lương định mở miệng cãi lại, đúng lúc bác sĩ đi vào để kiểm tra sức khỏe cho cô. Châu Trình chỉ còn cách tạm thời lánh mặt. Thấy anh đi ra cửa, Viêm Lương nói với theo: “Anh hãy đi mua giúp em bộ quần áo ở trung tâm thương mại gần đây đi!” Cô ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm: “Em sẽ mặc khi ra viện sau hai ngày nữa.”

Châu Trình gật đầu, rời đi. Bác sĩ đi đến bên giường bệnh. “Cô hãy nằm xuống, tôi phải…”

Bác sĩ chưa nói hết câu, Viêm Lương đã cắt ngang: “Tôi có thể ra viện ngay bây giờ không?”

Viêm Lương tỏ thái độ rất kiên quyết, cuối cùng bác sĩ cũng đồng ý. Đến khi Châu Trình quay về phòng bệnh, Viêm Lương lấy túi quần áo từ tay anh, xuống giường, đi vào phòng vệ sinh.

Châu Trình cất giọng ngạc nhiên: “Không phải em…”

Đúng là không biết trời cao đất dày, Châu Trình lắc đầu. “Em điên rồi! Bây giờ gió thổi em cũng có thể gục ngã, em không ở bệnh viện điều trị tử tế, lẽ nào định đi gặp Lương Thụy Cường thật sao?”

Viêm Lương lập tức đóng chặt cửa phòng vệ sinh, mặc kệ Châu Trình ra sức gõ cửa, cũng không đáp lại nửa câu.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương nhanh chóng thay quần áo. Bộ váy đen khiến làn da cô càng trắng bệch như tờ giấy. Châu Trình vừa định mở miệng, cô đã lên tiếng trước: “Bác sĩ đã cho phép em xuất viện, em nên nghe lời bác sĩ hay nghe lời anh?”

Một Viêm Lương mồm mép lanh lợi như vậy chỉ tồn tại trong ký ức của Châu Trình. Hai năm nay, cô sống khép mình, trở thành người trầm lặng. Châu Trình nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Viêm Lương chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng ra ngoài, anh lặng lẽ đi theo.

©STE.NT

Sau khi hoàn tất thủ tục xuất viện, Viêm Lương ngồi vào xe của Châu Trình. Ngoài trời vẫn mưa to, trước mặt chỉ có một màu trắng xóa, tầm nhìn mơ hồ.

Châu Trình lo lắng quay sang Viêm Lương đang ngồi ở ghế lái phụ. Gương mặt cô không chút sắc hồng, như sẽ gục xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng cuối cùng Châu Trình không lên tiếng, trầm mặc khởi động xe.

Châu Trình lái xe khá nhanh, mưa gió cũng không ngừng. Viêm Lương thắt dây an toàn rồi nhắm mắt, ngồi yên lặng ở đó. Trong đầu cô quanh đi quẩn lại mấy vấn đề: Ai đang lặng lẽ giúp cô? Cô nên nói gì khi gặp Lương Thụy Cường? Làm thế nào mới có thể khiến Tưởng Úc Nam hủy hợp đồng? Ngoài đêm tân hôn hai năm trước, Tưởng Úc Nam không hề nổi giận với cô, dù chỉ một giờ, nếu cô chọc giận anh thì hậu quả sẽ thế nào? Cô phải làm gì để dụ Giang Thế Quân rơi vào bẫy?…

Càng nghĩ càng đau đầu.

Cảm thấy ô tô dừng lại, Viêm Lương mở mắt một cách khó nhọc. Cô phát hiện cảnh sắc xung quanh rất quen thuộc. Đây đâu phải khách sạn Lương Thụy Cường ở, mà là căn biệt thự của Từ gia.

https://thuviensach.vn

Trong tai Viêm Lương vẫn còn tiếng ù ù. Giọng nói của Châu Trình như cách một lớp màng mỏng, từ nơi xa truyền tới: “Em hãy nghe lời anh, nghỉ ngơi cho khỏe. Anh đã hẹn Lương Thụy Cường ngày khác rồi. Bây giờ em đột nhiên xuất hiện chỉ khiến ông ta cảm thấy hai chúng ta bất đồng quan điểm trong việc xử lý vấn đề, như vậy sẽ lợi bất cập hại.”

Châu Trình nói xong, không đợi Viêm Lương lên tiếng, anh đã cầm ô, xuống xe, đi đến mở cửa xe giúp Viêm Lương. “Để anh đưa em lên nhà.”

“Anh không đưa em đi gặp Lương Thụy Cường, em sẽ tự đi.”

Viêm Lương tỏ ra cố chấp, giữ vô lăng định di chuyển tới vị trí lái xe. Nhưng cô vừa nhúc nhích, trước mắt tối sầm, cả người mềm nhũn. Châu Trình thò nửa người vào trong xe, đỡ cô ra ngoài. Cuối cùng cô đành ngoan ngoãn nghe lời.

Châu Trình đưa cô đến cửa nhà rồi tạm biệt. Viêm Lương một mình mở cửa vào nhà. Lúc này đã là tầm chạng vạng, mưa vẫn chưa ngớt, sắc trời đã tối hẳn.

Viêm Lương đi thẳng lên tầng trên. Toàn thân cô không còn chút sức lực, phải bám cầu thang đi từng bước, cuối cùng cũng lảo đảo về đến phòng ngủ.

Vừa vào cửa, Viêm Lương liền chống tay lên trán, đứng tựa vào tường nghỉ ngơi. Trong phòng ngủ không có chút động tĩnh nhưng trước mắt cô đột nhiên có ánh sáng.

Cô ngẩng đầu, đưa mắt về nơi có ánh sáng, phát hiện cửa phòng tắm vừa mở toang.

Ánh sáng từ trong phòng tắm chiếu ra ngoài, Viêm Lương từ từ nhìn rõ một hình bóng xuất hiện ở cửa phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam?

Hơi nước từ trong phòng tắm lan tỏa. Người đàn ông ở phía đối diện rõ ràng vừa mới tắm nước nóng nhưng sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Chương 64

Trong hơi nước mờ mịt, Tưởng Úc Nam ngẩn người khi nhìn thấy Viêm Lương.

Ánh đèn trong nhà tắm hắt ra từ sau lưng Tưởng Úc Nam. Hai người mặt không còn hột máu, đứng ở hai đầu sáng và tối.

Viêm Lương cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Bởi vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông ở phía đối diện, nhưng ánh mắt u tối của anh khiến cô muốn né tránh theo bản năng. Viêm Lương cố gắng lấy lại tinh thần, miễn cưỡng đi về phía giường ngủ.

Với trạng thái của cô hiện tại, chắc chắn thả mình xuống giường sẽ ngủ ngay. Nhưng Viêm Lương vừa đi đến bên cạnh giường, chân cô dường như đạp phải thứ gì đó. Viêm Lương đang chuẩn bị cúi đầu nhìn, một luồng khí nóng quen thuộc phả vào người cô. Cùng lúc đó, một hình bóng cao lớn từ sau lưng cô chiếu xuống giường, nuốt trọn hình bóng của cô.

Tưởng Úc Nam đứng ngay sau lưng Viêm Lương. Mặc dù anh không lên tiếng nhưng cảm giác tồn tại vẫn rất mãnh liệt. Cuối cùng, Viêm Lương nghiến răng, kéo chăn chui vào bên trong, nhắm nghiền hai mắt.

Viêm Lương nằm nghiêng người, quay lưng về phía Tưởng Úc Nam. Nếu anh hỏi tại sao sắc mặt cô tệ như vậy, cô cũng không định mở miệng. Chỉ cần cô và anh không đối mặt trò chuyện, cô sẽ không để lộ sơ hở, anh sẽ không phát giác ra điều bất thường.

Nghĩ như vậy, Viêm Lương nhắm mắt chờ đợi sự chất vấn của Tưởng Úc Nam, hoặc là tiếng bước rời đi. Tuy nhiên, Tưởng Úc Nam từ đầu đến

https://thuviensach.vn

cuối giữ thái độ trầm mặc, không bỏ đi cũng không lên tiếng. Anh chỉ đứng ở bên cạnh giường, lặng lẽ ngắm nhìn thân hình mảnh mai của người phụ nữ trước mặt.

Sau đó, Tưởng Úc Nam giơ tay, định kéo tay Viêm Lương bỏ vào trong tấm chăn mỏng. Nhưng gần chạm vào cô, anh đột nhiên dừng động tác, đổi thành ngồi xổm xuống, nhặt hai viên thuốc màu trắng vừa bị Viêm Lương vô ý giẫm nát.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, Viêm Lương mới mở mắt. Sắc trời bên ngoài cửa sổ không biết tối đen như mực từ bao giờ. Cho tới lúc thiếp đi, đầu óc Viêm Lương vẫn rối như tơ vò. Lương Thụy Cường...cô có nên đánh cược tất cả vào canh bạc đó?

***

Viêm Lương bị bóng đè đến ngạt thở.

Trong cơn ác mộng, Viêm Lương bị chìm ở dưới nước. Trong xe ô tô kín mít, cô hốt hoảng vặn tay nắm cửa, nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Viêm Lương không thể mở mắt, cũng không thở nổi. Nỗi kinh hoàng chết chóc bao trùm cả người cô. Trong nỗi tuyệt vọng, cô cố gắng hết sức giơ tay lần cuối. Đúng lúc này, cửa ô tô đột nhiên mở ra như có kỳ tích. Viêm Lương mừng rỡ nhoài người ra khỏi xe ô tô. Lúc cô chuẩn bị bơi lên mặt nước hít thở không khí, đột nhiên xuất hiện một bàn tay nắm chặt gót chân cô, kéo cô xuống nước. Viêm Lương hoảng sợ cúi đầu, bắt gặp gương mặt Tưởng Úc Nam, anh đang ra sức lôi cô cùng vào chỗ chết.

Viêm Lương giật mình tỉnh giấc.

Tiếng ù ù bên tai kéo Viêm Lương từ cơn ác mộng trở về hiện thực. Khoang miệng và khoang mũi của cô như bị tắc nghẹn, cô chỉ còn cách há mồm thở dốc. Viêm Lương mở to mắt nhìn trần nhà, nỗ lực xóa bỏ gương mặt đáng sợ trong giấc mộng ra khỏi đầu óc.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài cửa sổ, mưa bão cuối cùng cũng thu hồi thế tấn công mạnh mẽ, nhưng cơn mưa vẫn dệt thành tấm màn trắng vô cùng vô tận.

Hóa ra tiếng kêu bên tai vừa rồi không phải do Viêm Lương bị ù tai, mà là chấn rung điện thoại di động.

Thời tiết mùa hè vừa ẩm ướt vừa nóng bức. Không biết ai tắt điều hòa, làm Viêm Lương đổ đầy mồ hôi. Việc toát mồ hôi khiến thân thể Viêm Lương dễ chịu hơn nhiều, đầu óc cô không còn choáng váng như trước đó. Điện thoại di động liên tục rung lên, báo hiệu có người gọi tới. Viêm Lương không chịu nổi, xuống giường đi tới cửa nhà tắm, lục tìm máy di động trong áo sơ mi và quần comple vắt ở bên ngoài nhà tắm.

Điện thoại ướt sũng, nhưng vẫn có thể sử dụng. Viêm Lương bắt máy, cô còn chưa kịp mở miệng, đầu bên kia vang lên giọng nói gấp gáp: "Tổng giám đốc, cuối cùng anh cũng nghe máy."

Thư ký Lý...người này luôn ra vẻ đạo mạo như sếp của anh ta, ngữ khí của Viêm Lương không một chút nhiệt tình: "Là tôi."

Đầu kia điện thoại trầm mặc trong giây lát, thư ký Lý nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cất giọng cung kính như thường lệ: "Tưởng phu nhân, tôi không có cách nào liên hệ với tổng giám đốc. Hai người đang ở cùng nhau à? Cô có thể bảo tổng giám đốc nghe điện thoại không?"

"Anh tìm anh ta có chuyện gì?"

"Việc này..."

Thư ký Lý im lặng. Viêm Lương cũng không định dò hỏi. Cô cầm điện thoại ra khỏi phòng, ngó nghiêng xuống dưới tầng một nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam. Viêm Lương chuẩn bị xuống cầu thang, vừa vặn bắt gặp người giúp việc đi lên, cô hỏi người giúp việc: "Có thấy tiên sinh đâu không?"

https://thuviensach.vn

Người giúp việc trợn mắt ngạc nhiên. Ông bà chủ ngôi nhà này cả năm không nói với nhau đến ba câu, tất cả mọi người đều quen với cuộc chiến tranh lạnh kéo dài của bọn họ. Hôm nay bà chủ tự nhiên quan tâm đến hành tung của chồng mình, người giúp việc làm sao không kinh ngạc?

"Tiên sinh hình như đang ở...phòng khách."

Viêm Lương nghe xong lập tức quay đầu đi về phía phòng khách. Cửa phòng khóa trái, Viêm Lương gõ cửa cũng không có người trả lời, cô đành sai người giúp việc lên tiếng: "Tiên sinh, thư ký Lý gọi điện thoại đến tìm tiên sinh."

Trong phòng vẫn không một tiếng động. Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi nói với người giúp việc: "Hãy đi lấy chìa khóa dự phòng lên đây."

Người giúp việc nhanh chóng đi lấy chìa khóa, Viêm Lương mở cửa phòng. Vừa đi vào bên trong, cô lập tức hóa đá trong giây lát.

Tưởng Úc Nam đang nằm bất động dưới sàn nhà ở phía đối diện cô.

Viêm Lương choáng váng đầu óc. Sau khi có phản ứng, cô lập tức xông đến, quỳ chân xuống nền nhà đỡ vai Tưởng Úc Nam: "Tưởng Úc Nam!"

Tay Viêm Lương chạm vào bờ trán nóng ran của Tưởng Úc Nam. Dù cô gọi tên anh thế nào, người đàn ông đã bất tỉnh cũng không một chút phản ứng.

Lúc này, người giúp việc xông vào phòng. Viêm Lương lên tiếng chỉ đạo: "Mau kéo tay của tiên sinh, giúp tôi đỡ tiên sinh đứng dậy."

Người giúp việc gật đầu, đi sang một bên thân Tưởng Úc Nam. Hai người phụ nữ gắng sức đỡ anh dậy. Nhưng người anh nặng như chì, Viêm

https://thuviensach.vn

Lương vẫn chưa hồi phục sức lực. Cô không thể đỡ Tưởng Úc Nam, ngược lại mất đà ngồi phịch xuống đất.

Sau một hồi lắc lư, lông mi của Tưởng Úc Nam động nhẹ, đôi mắt sâu thẳm từ từ mở ra.

Người giúp việc có phản ứng trước tiên, mừng rỡ nhắc Viêm Lương: "Phu nhân, tiên sinh tỉnh rồi kìa!"

Viêm Lương ngoảnh đầu theo phản xạ có điều kiện. Trong một khoảnh khắc, cô phảng phất rơi vào động không đáy tối đen như bầu trời ngoài cửa sổ.

Hai người mắt đối mắt, ánh mắt vẫn còn yếu ớt của Tưởng Úc Nam như chìm trong hồi ức nào đó. Anh nhìn Viêm Lương chăm chú, rồi từ từ giơ tay vuốt ve khuôn mặt cô, khóe miệng anh hơi cong lên.

Động tác của anh rất dịu dàng, tựa hồ chỉ cần mạnh tay một chút, giấc mộng sẽ tan vỡ. Nụ cười của anh bao hàm rất nhiều điều. Nhưng ánh mắt của anh quá nặng nề, do đó việc trầm mặc đối mắt khiến Viêm Lương không chịu nổi, vô ý thức muốn né tránh.

Viêm Lương theo bản năng rút tay về, đứng dậy lùi lại phía sau một bước.

Hành động trốn tránh của cô trong con mắt Tưởng Úc Nam phảng phất bấm vào nút tiến lùi. Anh cứ mở mắt nhìn Viêm Lương từ từ lùi lại phía sau, cuối cùng quay đầu bỏ đi.

Tưởng Úc Nam bất động chứng kiến cả quá trình đó, anh như rơi vào sự giày vò kéo dài một thế kỷ.

Viêm Lương quay về phòng lấy điện thoại di động của cô gọi cho bác sỹ gia đình, mời bác sỹ đến nhà một chuyến. Khi cô trở lại phòng khách,

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam đã được người giúp việc đỡ lên giường, anh nhắm nghiền hai mắt. Nhìn gương mặt trắng bệch của anh, Viêm Lương thầm nghĩ, tại sao anh lại cười với cô như vậy? Nụ cười của anh khiến tim cô đập nhanh một nhịp.

***

Bác sỹ mà Viêm Lương mời đến là bác sỹ gia đình của Từ gia trước kia, từng chăm lo bệnh tình của Từ Tấn Phu trước khi ông qua đời. Đến nay, bác sỹ này vẫn giữ mối quan hệ tốt với người của Từ gia. Chính vì vậy, Viêm Lương không hề bất ngờ khi tin tức Tưởng Úc Nam bị ốm truyền đến tai Châu Trình.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên với Lương Thụy Cường tuy không đạt kết quả như mong đợi nhưng cũng tương đối vui vẻ thuận lợi. Từ trước đến nay, Lương Thụy Cường không bao giờ đích thân nhúng tay vào các dự án đầu tư, vậy mà lần này, ông ta tỏ ra hứng thú với đề xuất của Viêm Lương, khiến cô tràn trề hy vọng. Thư ký của Lương Thụy Cường tiễn Viêm Lương và Châu Trình ra về. Lúc lên xe, Châu Trình dường như muốn nói điều gì đó. Khi anh lần thứ ba liếc Viêm Lương qua kính chiếu hậu, Viêm Lương không nhịn được hỏi thẳng: "Anh muốn nói gì?"

"Anh nghe nói mấy ngày trước Tưởng Úc Nam bị ốm?"

"Chỉ bị sốt mà thôi, không chết được đâu."

Ngữ khí của cô hơi lạnh lùng, Châu Trình gật đầu không truy vấn tiếp. Anh lại dõi mắt về con đường ở phía trước. Trầm mặc một lúc, Châu Trình lại mở miệng: "Xem ra, em vẫn còn lo lắng cho anh ta."

"Tất nhiên rồi, nếu anh ta chết đi, kế hoạch của em sẽ đổ sông đổ biển. Em không chỉ không thể đoạt lại Từ thị, Giang Thế Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em."

https://thuviensach.vn

"Em thật sự nghĩ như vậy, hay chỉ cứng miệng mà thôi?"

"Anh nghĩ sao?" Viêm Lương trề môi, như mỉm cười. Nhưng ánh mắt sắc bén của cô đã trả lời câu hỏi của Châu Trình.

Châu Trình lặng lẽ quan sát Viêm Lương, tựa hồ muốn nhìn thấu ý nghĩ chân thực của cô. Nhưng cuối cùng anh đành bỏ cuộc, thật sự đoán không ra tâm tư của cô.

"Nếu chúng ta và Lương Thụy Cường hợp tác thành công, em và Tưởng Úc Nam cả đời này không đội trời chung. Em nên suy nghĩ cho kỹ."

"Anh cho rằng em kiên quyết không ly hôn với anh ta là vì điều gì?" Viêm Lương hơi tức giận, ngữ khí của cô càng trở nên lạnh lẽo: "Em không phải là anh, sẽ không làm theo cảm tính như anh."

"..."

"Anh yên tâm, em đã suy nghĩ kỹ rồi."

***

Không ai có thể ngờ, trận ốm của Tưởng Úc Nam khiến mối quan hệ của vợ chồng anh có sự thay đổi lớn, nhưng không phải thay đổi theo chiều hướng tích cực mà ngày càng tệ hại.

Sau hai năm, Viêm Lương lại một lần nữa trở thành đề tài bàn tán trong giới thượng lưu. Cô thường qua đêm ở bên ngoài, bị báo lá cải chụp được hình ảnh vui vẻ uống rượu với những người đàn ông xa lạ. Nhiều người suy đoán, Tưởng phu nhân đột nhiên trở nên bất thường, nhằm mục đích trả thù Tưởng Úc Nam vì scandal hẹn hò ầm ĩ của anh trước đó.

Thái độ của Tưởng Úc Nam cũng thu hút sự quan tâm của dư luận. Không rõ trong lòng hổ thẹn hay quan hệ vợ chồng thật sự đứng bên bờ vực

https://thuviensach.vn

thẳm, Tưởng Úc Nam không hề bận tâm đến hành vi phóng túng của bà xã mình.

Đây là lần thứ ba trong tuần, Viêm Lương qua đêm ở bên ngoài. Cô trở về nhà vào lúc chạng vạng tối. Tưởng Úc Nam không ở nhà, chỉ có những người giúp việc mở to mắt nhìn cô ăn mặc diêm dúa, chân nam đá chân xiêu đi lên gác. Viêm Lương biết, tin tức cô cả đêm không về sẽ nhanh chóng truyền đến tai Tưởng Úc Nam.

Giới hạn lòng bao dung của người đàn ông này đối với cô là ở mức độ nào? Cô cần đạp đổ giới hạn chịu đựng của anh.

Sau khi tẩy trang, Viêm Lương đi tắm rửa. Chất cồn đã chảy xuống cống theo dòng nước, Viêm Lương chỉ còn lại đầu óc trống rỗng và cơ thể mệt mỏi.

Cô ngẩng cao đầu, để mặc nước lạnh phun vào người. Đúng lúc này, tiếng mở cửa cực lớn truyền tới.

Viêm Lương giật mình, lập tức quay đầu. Cô thấy cánh cửa nhà tắm bị đẩy mạnh, đập vào tường đánh rầm. Trong lòng Viêm Lương lập tức lấy lại bình tĩnh. Cô thản nhiên nhìn Tưởng Úc Nam đứng ngoài cửa.

Thân hình anh thẳng tắp, gương mặt đầy tức giận.

Viêm Lương thu lại ánh mắt, coi như anh không tồn tại. Cô lại ngẩng đầu nhắm mắt, để nước chảy xuống mặt. Tưởng Úc Nam không thèm thay dép, Viêm Lương nghe thấy tiếng giày da tiến lại gần, cô im lặng chờ đợi.

Chỉ một giây sau, Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi xềnh xệch ra ngoài.

"Anh giở trò điên gì vậy?" Cô cố tình hỏi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam lặng thinh.

Viêm Lương vẫn trong trạng thái trần truồng, tóc cô ướt rượt, nước chảy tong tong xuống nền nhà. Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi vào phòng thay đồ. Anh vung tay, cả người Viêm Lương ngã ngồi xuống ghế sofa. Ghế sofa màu đỏ thẫm dính nước, biến thành màu đen. Người đàn ông trước mặt Viêm Lương có đôi mắt đỏ ngầu giận dữ. Viêm Lương giơ tay rút áo trong tủ che chắn trước ngực. Sau đó, cô ngẩng đầu đối mắt Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam không lên tiếng, anh lục tủ tìm quần áo, động tác dường như hết kiên nhẫn. Anh nhanh chóng lấy bộ quần áo lót lẫn váy ngoài ném xuống ghế sofa: "Mặc vào!"

"Đi đâu?" Viêm Lương hỏi.

Tưởng Úc Nam nghiến răng rít lên: "Mặc vào!"

Ngày hôm nay, thời điểm này, Tưởng Úc Nam bắt cô mặc bộ váy dạ hội gợi cảm màu da... Viêm Lương biết sự kết hợp này có ý nghĩa như thế nào. Nhưng cô cố ý ngồi ở đó không nhúc nhích.

Trước thái độ không tình nguyện của Viêm Lương, thần sắc của Tưởng Úc Nam ngày càng u ám. Anh trầm mặc nhìn cô, sau đó đột nhiên cúi người nâng mặt cô, gan bàn tay anh siết mạnh cằm cô.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng nghe thấy câu nói mà cô chờ đợi từ lâu: "Em đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta. Em ngoan ngoãn nghe lời, còn tôi bỏ qua chứng cứ phạm tội của Châu Trình, không bán các nhãn hiệu trực thuộc Từ thị."

Nói xong, Tưởng Úc Nam buông tay khỏi mặt Viêm Lương. Viêm Lương vẫn không lên tiếng, tựa hồ đã chịu khuất phục. Tưởng Úc Nam rời

https://thuviensach.vn

khỏi phòng thay đồ. Viêm Lương nghe thấy tiếng anh dặn dò người giúp việc ở bên ngoài: "Mau đi lấy khăn tắm và máy sấy tóc lại đây."

***

Tưởng Úc Nam vẫn nhớ số đo thân hình Viêm Lương, bộ váy dạ hội màu da anh chọn cho cô rất vừa vặn. Váy ngắn trên đầu gối, bó sát thân, giúp Viêm Lương phô bày đường cong hoàn hảo.

Tưởng Úc Nam và Viêm Lương ngồi ở hai đầu hàng ghế sau xe ô tô. Tưởng Úc Nam nhắm mắt, còn Viêm Lương nhìn ra ngoài cửa sổ. Lại là một ngày mưa gió, người đi bộ trên vỉa hè cầm ô hối hả qua lại. Không một ai nói cho cô biết xe ô tô đang đi đâu. Khi xe dừng lại trước cánh cửa xoay của khách sạn Minh Đình, Viêm Lương không hề cảm thấy bất ngờ.

Công tử của chủ tịch tập đoàn Minh Đình tổ chức lễ đính hôn tại đây, vào buổi tối hôm nay.

Nhà trai gia cảnh hiển hách, nhà gái là quan chức cao cấp, Viêm Lương đã nghe tin đính hôn của bọn họ từ lâu. Tin tức Lộ Minh Đình bỏ một khoản tiền lớn, sáng lập một quỹ cho con dâu tương lai lan truyền khắp đầu đường cuối ngõ, Viêm Lương không muốn biết cũng khó.

Bảo vệ mở cửa xe ô tô cho Viêm Lương. Sau khi xuống xe, Tưởng Úc Nam đi đến trước mặt cô, hơi đưa cánh tay về phía cô. Trước động tác có tính ám chỉ của anh, Viêm Lương không có ý định phối hợp, cô đi thẳng về phía cửa khách sạn. Nhưng cô bị Tưởng Úc Nam kéo lại trong nháy mắt. Anh cầm tay cô khoác vào tay anh. Viêm Lương định rút tay về nhưng bị anh giữ chặt. Hai người đi vào khách sạn Minh Đình trong cuộc đọ sức âm thầm. Nhưng dưới con mắt của người ngoài, vợ chồng họ sánh bước bên nhau, tay trong tay rất tình cảm.

Tiệc đính hôn có quy mô hơn một trăm bàn, hoành tráng vô cùng. Đi vào bên trong, Viêm Lương bắt gặp vô số nhân viên phục vụ mặt mày hớn

https://thuviensach.vn

hở.

Trong thang máy chỉ có hai người, Tưởng Úc Nam thôi không ép buộc Viêm Lương. Giây phút cửa thang máy khép lại, Viêm Lương lập tức thu tay, ôm hai vai lùi về một góc.

Tưởng Úc Nam đứng thẳng người, anh không quay đầu nhìn Viêm Lương mà dõi mắt về phía trước, đồng thời cất giọng ngạo mạn: "Em có cảm giác gì khi người tình cũ kết hôn?"

Viêm Lương không hề nghĩ ngợi, trả lời ngay lập tức: "Đau khổ tột cùng."

Viêm Lương vừa dứt lời, sống lưng Tưởng Úc Nam cứng đờ. Phát hiện ra điều đó, khóe miệng Viêm Lương cong lên. Đúng lúc này, cửa thang máy "ding" một tiếng, báo hiệu đến đích.

Lần này, Viêm Lương hết sức phối hợp, cô thân mật khoác tay Tưởng Úc Nam rời khỏi thang máy.

Sau khi ký tên vào danh sách khách mời, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào hội trường.

Tưởng Úc Nam đứng ở cửa đảo mắt một lượt, tìm ra những nhân vật quan trọng trong buổi tiệc ngày hôm nay.

Nhìn thấy Lộ Minh Đình đang vui vẻ trò chuyện với nhà thông gia, Tưởng Úc Nam ghé sát tai Viêm Lương nói nhỏ: "Chúng ta đi chào hỏi."

Viêm Lương bất giác đưa mắt về phía Lộ Minh Đình. Dáng vẻ và cách ăn mặc của ông ta thể hiện rõ là một nhà tư bản kỳ cựu. Thì ra đây là bố của Lộ Chinh, cũng là một trong những người bắt tay với Giang Thế Quân đánh đổ Từ thị.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam đưa Viêm Lương đi sâu vào hội trường. Trên đường đi, không ít khách mời nhiệt tình chào hỏi anh, Tưởng Úc Nam gật đầu đáp lại. Khi vợ chồng Tưởng Úc Nam đi qua, đám khách mời bắt đầu thì thầm bàn tán, nghi vấn lớn nhất chính là: "Tưởng phu nhân...chẳng phải là bạn gái cũ của Lộ thiếu gia hay sao?"

"Cô ta trang điểm nổi bật như vậy, không biết có ý đồ gì?"

Viêm Lương đã sớm luyện được bản lĩnh bỏ ngoài tai những lời bàn tán không hay về mình từ lâu. Cô bình thản đi theo Tưởng Úc Nam đến bên Lộ Minh Đình.

Nhìn thấy Tưởng Úc Nam, Lộ Minh Đình nở nụ cười thân thiết: "Úc Nam đến rồi à?"

"Lộ tiên sinh."

"Khí sắc của cậu có vẻ không được tốt lắm."

"Tôi bị ốm vặt mà thôi, không có gì đáng lo ngại." Tưởng Úc Nam quay sang Viêm Lương: "Đây là phu nhân của tôi."

"Tưởng phu nhân?" Lộ Minh Đình lập tức đưa mắt nhìn Viêm Lương, nụ cười của ông ta ẩn chứa vẻ lạnh lẽo: "Quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy."

Ở một góc hội trường, Lộ Chinh đang trò chuyện cùng bạn bè. Được người trợ lý nhắc nhở, anh lập tức quay đầu về phía Lộ Minh Đình.

Thời gian đột nhiên ngừng lại.

Như thể bất chợt bừng tỉnh từ trong cơn u mê, Viêm Lương ngập ngừng ngẩng đầu. Cô đứng ở bên này, Lộ Chinh đứng ở bên kia. Dù cách cả hội trường rộng lớn, hai người đều tìm thấy đối phương ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Họ trầm mặc mắt đối mắt.

Tiếng nhạc du dương vang vọng khắp hội trường. Lộ Chinh mỉm cười gật đầu với Viêm Lương. Điều duy nhất Viêm Lương có thể làm lúc này là cúi thấp đầu.

Người đàn ông ở phía đối diện trao cho cô tình yêu mà cô khao khát từ nhỏ. Nhưng đáng tiếc, số phận đã định anh chỉ có thể là khách qua đường.

Còn người đàn ông ở bên cạnh cô...là người mượn danh nghĩa tình yêu khiến cô mình đầy thương tích. Có điều, người đàn ông này là sự lựa chọn của cô, nên cô phải gánh chịu mọi hậu quả.

Tưởng Úc Nam vui vẻ trò chuyện với Lộ Minh Đình, Viêm Lương mỉm cười cắt ngang bọn họ: "Thật ngại quá, tôi đi nhà vệ sinh một lúc."

Sau đó, Viêm Lương ngồi một mình ở khu vực hút thuốc lá làm một điếu thuốc. Khi hút đến nửa điếu thuốc, Viêm Lương chợt nghe thấy tiếng mở cửa.

Có tiếng bước chân lại gần, rồi dừng lại trước cái ghế ở bên cạnh Viêm Lương.

Người đó lặng lẽ ngồi xuống. Viêm Lương vẫn cúi đầu, cho đến khi thanh âm quen thuộc vang lên bên tai: "Có thể cho tôi xin ít lửa?"

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Viêm Lương cứng đờ trong giây lát.

Người đàn ông lại nói: "Lâu rồi không gặp."

Lúc này, Viêm Lương mới ngẩng đầu nhìn Lộ Chinh: "Lâu rồi không gặp."

Cô nở nụ cười xã giao giả tạo. Nhìn cô như vậy, Lộ Chinh cũng mỉm cười: "Bộ váy của cô rất đẹp."

https://thuviensach.vn

"Chồng tôi giúp tôi chọn."

Nụ cười trên môi Lộ Chinh cứng đờ.

Đây mới là biểu hiện Viêm Lương muốn thấy. Cô không xứng với người đàn ông này, nên không thể độc chiếm tình cảm quyến luyến của anh. Tình cảm đó nên thuộc về người vợ tương lai của anh.

Lộ Chinh rút bật lửa từ túi quần châm một điếu thuốc. Viêm Lương bất giác cười cười: "Anh cũng có bật lửa, sao còn xin lửa của tôi?"

Cô chỉ muốn tìm đề tài nói chuyện cho tự nhiên hơn, ai ngờ đạt hiệu quả ngược lại: "Nếu không viện cớ, tôi làm sao có dũng khí đi tìm cô?"

Viêm Lương không kiềm chế nổi, ngẩng đầu nhìn Lộ Chinh.

Ánh mắt anh trầm tĩnh như hồ nước, nhưng có một sức mạnh cuốn người đối diện vào trong đó.

Thuốc lá đã cháy hết, đốt nóng đầu ngón tay Viêm Lương, khiến cô định thần.

Viêm Lương vội vàng thả tay, mẩu thuốc lá rơi xuống đất, đốm lửa lóe lên lần cuối rồi tắt ngóm.

Viêm Lương đứng dậy: "Xin lỗi, tôi đi ra ngoài trước đây."

Lộ Chinh không níu kéo. Anh biết không thể níu kéo, cũng không có tư cách giữ cô ở lại. Anh chỉ có thể lặng lẽ dõi theo hình bóng Viêm Lương.

Viêm Lương bỏ mặc ánh mắt của người đàn ông sau lưng cô, mở ra đi nhanh ra ngoài. Vẫn chưa đi đến góc rẽ, Viêm Lương đột ngột dừng bước.

Tưởng Úc Nam đang đứng bên bờ tường cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương định thần, rồi lạnh lùng đi lướt qua Tưởng Úc Nam. Trong lòng Viêm Lương biết rõ, Tưởng Úc Nam đời nào dễ dàng bỏ qua cho cô. Lúc cổ tay Viêm Lương bị anh giữ chặt, cô đã chuẩn bị tâm lý. Viêm Lương chỉ không ngờ Tưởng Úc Nam nói câu: "Tình yêu ban đầu của em dành cho Châu Trình, tình yêu cuối trao cho Lộ Chinh. Tôi thì sao? Tôi đạt được điều gì ở em?"

Đã từ lâu Tưởng Úc Nam không nhìn thấy Viêm Lương hốt hoảng bối rối như vừa rồi...Nhưng vì một người đàn ông khác.

Mặc dù trong lòng anh đã biết trước, có lúc ép bản thân vui vẻ chấp nhận sự thật, thế nhưng...

Thanh âm của Tưởng Úc Nam toát ra vẻ bất lực. Đây là sự ngụy trang rất quen thuộc với Viêm Lương. Cô nhướng mắt nhìn Tưởng Úc Nam, khóe miệng nhếch lên, đồng thời giơ tay vỗ nhẹ mặt anh, nói rành rọt từng từ một: "Anh giành được mọi nỗi hận của tôi."

Viêm Lương định giật tay khỏi sự khống chế của Tưởng Úc Nam, nhưng ngược lại bị anh giữ chặt cả hai tay.

Tưởng Úc Nam dùng sức đẩy Viêm Lương vào bờ tường: "Em đã hận đến mức muốn tôi chết đi, thế thì tại sao việc tôi chỉ bị ốm qua loa lại khiến em căng thẳng như vậy?"

Viêm Lương xì mũi giễu cợt: "Tưởng tiên sinh, anh học được thói tự mình đa tình ở đâu thế?"

"..."

"Anh lạ thật đấy? Chẳng phải anh mong tôi căm thù anh hay sao? Bây giờ anh cứ như một người sắp chết, bắt đầu khao khát được người khác tha thứ?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam phảng phất nhìn xuyên thấu sự thật. Anh trầm mặc một giây rồi bật cười: "Đúng vậy, là tôi nhất thời hồ đồ..."

Tưởng Úc Nam cúi đầu nhìn sâu vào mắt Viêm Lương: "Tôi đúng là nên tận dụng thời gian, hưởng thụ thật tốt nỗi căm hận của em."

Nói dứt lời, Tưởng Úc Nam tiếp tục nhìn Viêm Lương chăm chú. Viêm Lương chau mày ngoảnh đầu đi chỗ khác. Tưởng Úc Nam bất thình lình giữ mặt cô, phủ xuống môi cô.

Một nụ hôn đến bất ngờ, mang theo hơi thở đã trở nên xa lạ với Viêm Lương từ lâu...

Viêm Lương không kịp cắn răng, đầu lưỡi của anh đã tiến sâu vào bên trong.

Toàn bộ sợi dây thần kinh của Viêm Lương đều tập trung cảm nhận sự giày vò mạnh mẽ của Tưởng Úc Nam trong giây lát. Hai năm qua anh không động đến cô. Ngày hôm nay, anh như con dã thú đói khát từ lâu, đầu lưỡi cô bị anh mút đến đau rát, sự phản kháng của cô bị anh làm tan rã, đến hơi thở cũng bị anh cướp đoạt.

Cho tới khi Tưởng Úc Nam hài lòng buông người Viêm Lương, cuối cùng cô mới thoát khỏi sự khống chế của anh. Viêm Lương lập tức vung tay tát Tưởng Úc Nam, nhưng bị anh dễ dàng túm được.

Lồng ngực Viêm Lương phập phồng, môi cô sưng đỏ. Tưởng Úc Nam nắm cổ tay cô, bình tĩnh quan sát cô.

Đám nhân viên phục vụ đi ngang qua đều ngoảnh đầu về bên này. Viêm Lương nghiến răng, rút tay bỏ đi mất. Dõi theo bóng lưng Viêm Lương cho đến khi cô khuất dạng, Tưởng Úc Nam mới quay đầu.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh vừa rồi vẫn đứng bên ngoài cửa khu vực hút thuốc, bây giờ đã không thấy bóng dáng.

***

Lộ Chinh đi về căn phòng nghỉ của khách sạn. Cô dâu tương lai vẫn đang chải đầu hóa trang ở bên trong. Lộ Chinh vừa định gõ cửa, đầu óc anh chợt vụt qua hình ảnh: đôi nam nữ hôn nhau nồng nàn, cô rất không tình nguyện...

Lộ Chinh lập tức thu tay về. Còn chưa kịp quay người bỏ đi, có người chạy đến tìm anh: "Lộ thiếu, chủ tịch đang tìm anh."

Lộ Chinh ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Cứ nói không tìm thấy tôi."

Nói xong anh lập tức bỏ đi. Nhưng mới đi hai bước, cánh cửa phòng nghỉ sau lưng đột nhiên mở ra.

Lộ Minh Đình từ phòng nghỉ đi ra: "Anh định đi đâu vậy?"

Lộ Chinh thở dài, trong lòng không muốn nhưng cũng chỉ còn cách quay đầu: "Ba!"

"Hôm nay Tử Nam rất xinh đẹp, anh không vào ngắm con bé sao?"

"Hả? Vậy à?" Lộ Chinh cau mày, nhưng không hề có ý định đi vào bên trong phòng nghỉ.

Thấy con trai tỏ ra lơ đễnh, Lộ Minh Đình nhíu chặt lông mày: "Tôi thay anh mời vợ chồng họ đến đây, là vì muốn anh chết tâm một cách triệt để."

Lộ Chinh ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Lộ Minh Đình thất vọng lắc đầu: "Đàn bà trên thế giới nhiều vô số, tôi thấy con bé Viêm Lương đó cũng chỉ có hai mắt một mũi như bất cứ người nào. Dù nó đặc biệt trong mắt anh, cũng là vợ của người khác, có gì đáng để anh quyến luyến đến tận bây giờ?"

Đến bố anh cũng nhận ra tâm trạng quyến luyến của anh? Mới thấy sự ngụy trang của anh trong hai năm qua thất bại đến mức nào...

Lộ Chinh nở nụ cười thê lương.

Lộ Minh Đình trầm mặc trong giây lát, sau đó ông ta mở miệng, ngữ khí ôn hòa hẳn: "Con trai, từ nhỏ đến lớn anh đều biết rõ bản thân muốn gì, cũng biết làm thế nào để đạt được mục tiêu của mình. Anh nên biết điều gì mới là tốt nhất đối với anh. Anh đừng vì một người đàn bà đánh mất lý trí anh đã rèn luyện suốt mười mấy năm."

Lời nói của Lộ Minh Đình hoàn toàn có lý, Lộ Chinh nhún vai bất lực: "Có lẽ con chỉ muốn trải nghiệm một lần cảm giác hoàn toàn mất khống chế, hoặc là..."

Hoặc là...anh bất chấp tất cả một lần, quên mình phấn đấu vì thứ anh thật sự mong muốn, chứ không phải liên quan đến trách nhiệm và thể diện của anh.

Thư ký của Lộ Minh Đình đi vào. Thấy Lộ Chinh mặt vô cảm đứng ở đó, anh ta nhất thời không biết có nên quấy rầy. Do dự một lát, anh ta mới nhắc nhở Lộ Minh Đình: "Chủ tịch, bộ trưởng Lý đến rồi."

Lộ Minh Đình gật đầu, nói với Lộ Chinh: "Tôi đi chào hỏi khách khứa, anh hãy vào trong xem Tử Nam thế nào." Nói xong, ông ta không lập tức rời đi, mà đưa mắt ra hiệu người thư ký mở cửa phòng nghỉ. Nhìn theo bóng Lộ Chinh cho đến khi anh đi vào, Lộ Minh Đình mới cùng người thư ký đi ra hội trường.

https://thuviensach.vn

Trong phòng nghỉ rộng lớn, nhân viên trang điểm đang thu dọn đồ. Đám bạn thân của cô dâu đang vây quanh bàn trang điểm. Một người tình cờ ngẩng đầu, lập tức mỉm cười nói với cô gái trẻ tuổi đang ngồi trước bàn trang điểm: "Trang Tử Nam, người đàn ông của cậu đến rồi kìa."

Tất cả mọi người đồng thời quay về phía cửa ra vào, nhân viên trang điểm cúi đầu chào hỏi: "Lộ tiên sinh."

Lộ Chinh mỉm cười với bọn họ, sau đó tiến lại gần bàn trang điểm.

Người phụ nữ tên Trang Tử Nam lập tức nở nụ cười với Lộ Chinh, nhưng thần sắc cô vẫn lạnh nhạt. Ở một góc độ nào đó, trông cô rất giống một người.

Lộ Chinh cuối cùng cũng quyết định đối mặt với hành động lừa mình dối người buồn cười này.

"Tôi có thể nói chuyện riêng với cô ấy một lúc?"

Lộ Chinh vừa dứt lời, mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi quay sang Trang Tử Nam. Sau đó, cả đám người lần lượt rời đi, để lại không gian riêng cho đôi tình nhân.

Anh và cô cũng có thể gọi là đôi tình nhân? Mỗi tuần đi xem phim vào thứ bảy, ngày chủ nhật cùng cô đi viện dưỡng lão hoặc trại trẻ mồ côi tham gia hoạt động công ích, mỗi tuần cùng ăn tối hai bữa, nếu có việc đột xuất sẽ gọi điện thông báo cho đối phương...Trong một năm hẹn hò, khoảng thời gian hai người ở bên nhau rất có trật tự nhưng thiếu đi cảm xúc.

Anh tán thưởng tham vọng kinh doanh của cô. Còn cô khao khát có chỗ dựa vững chắc như Minh Đình để phát triển sự nghiệp của mình. Cuộc hôn nhân kiểu này, vốn dĩ ai nấy đều đạt mục đích của mình mà thôi.

https://thuviensach.vn

Trầm mặc một lúc, Lộ Chinh đột nhiên nói: "Em có còn nhớ, em từng hỏi anh, tại sao anh lại sưu tầm nhiều giày cao gót như vậy?"

"Sao bỗng dưng anh nhắc tới chuyện đó?"

Lộ Chinh cười cười: "Đó là tác phẩm của một nhà thiết kế độc lập ở New York. Mỗi đôi giày đều khắc tên của nhà thiết kế. Tên tiếng Trung của cô ấy là Viêm Lương."

Sắc mặt Trang Tử Nam hơi thay đổi.

Viêm Lương...

Đây là bạn gái tin đồn duy nhất của người đàn ông này.

"New York ư?" Trang Tử Nam hỏi lại.

"Sau này anh mới biết, lúc bấy giờ cô ấy bị người nhà đưa ra nước ngoài học ngành tài chính tiền tệ. Nhưng cô ấy không thích ngành đó, nên đổi sang học ngành thiết kế."

"..."

"Chắc em cũng biết, khoảng thời gian đó, mẹ anh định cư ở New York."

Trang Tử Nam gật đầu, sắc mặt tương đối khó coi.

"Vì nguyên nhân này, anh thường bay đi bay về giữa hai nơi. Lúc đó, cô ấy chắc mới học thiết kế khoảng một năm. Cô ấy cùng bạn mở một cửa hàng bán giày nhưng gặp nguy cơ đóng cửa. Anh tình cờ gặp cô ấy, khi cô ấy đang thương lượng với người chủ cho thuê nhà ở bên ngoài cửa hàng. Cô ấy vừa dùng tiếng Anh khẩn cầu người ta, vừa dùng tiếng Trung chửi rủa, trông rất thú vị. Đáng tiếc là lúc đó, anh không dừng lại thưởng thức. Sau khi về nước, anh ngẫu nhiên nhớ đến cô ấy. Thế là anh nhờ người giúp

https://thuviensach.vn

việc của mẹ anh đến cửa hàng đó mua giày, rồi anh tặng đôi giày cho mẹ anh."

"..."

Rốt cuộc là ký ức thú vị đến mức nào mà khóe mắt anh tràn ngập ý cười?

Trang Tử Nam cụp mi mắt. Cô không biết nên làm gì để đối diện với người đàn ông có bộ dạng ấm áp chưa từng thấy trước mặt.

"Đáng tiếc, mẹ anh chưa từng xỏ chân vào đôi giày đó. Có thể thấy trình độ thiết kế của cô ấy không cao."

"Kể từ lần đó, mỗi tháng anh đều nhờ người giúp việc của mẹ anh đến cửa hàng cô ấy mua giày. Mỗi đôi giày đều tặng kèm thư viết tay của cô ấy. Ngoài lời cảm ơn thông thường, cô ấy thỉnh thoảng kể về tình hình và ước mơ của mình. Tuy chỉ gặp cô ấy một lần, nhưng trên thực tế, anh đã biết rõ cô ấy từ lâu."

"Mặc dù không phải là người trong ngành nhưng anh cũng có thể nhận ra, thiết kế của cô ấy ngày càng tiến bộ. Nhưng một năm sau, trong lá thư cảm ơn, cô ấy nói cho anh biết, cô ấy và người bạn định bán cửa hàng."

"Cho đến khi cô ấy đi tìm anh vì chuyện đặt quầy Nhã Nhan ở Minh Đình Square, anh mới biết, cô ấy cũng giống anh, buộc phải từ bỏ lý tưởng vì sự nghiệp của gia đình."

Trang Tiểu Nam vẫn im lặng lắng nghe.

"Nhiều khi, thương hại và thương yêu chỉ cách nhau một đường thẳng."

Trang Tử Nam muốn nở nụ cười, nhưng khóe miệng cô cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh cười tươi, như vừa gạt bỏ gánh nặng: "Trang Tử Nam, anh cảm thấy em nên suy nghĩ kỹ. Người đàn ông như vậy có đáng để em gửi gắm cả cuộc đời hay không?"

***

Buổi tiệc đính hôn bắt đầu, Lộ Chinh mặc comple chỉnh tề đi lên sân khấu theo lời mời của người chủ trì.

Tiếng người chủ trì lại vang lên: "Xin mời Trang tiểu thư!"

Khi người chủ trì lần thứ ba lên tiếng, nhân viên phục vụ trong cả hội trường đưa mắt nhìn nhau, khách dự tiệc thì thầm to nhỏ, Lộ Minh Đình lập tức đứng dậy.

Cô dâu đã bỏ trốn...

Tin tức vừa lan ra, cả hội trường xôn xao.

Tưởng Úc Nam ngồi yên một chỗ. Hội trường ồn áo náo động đến mức nào cũng không ảnh hưởng đến ánh mắt lạnh lẽo của anh. Chỗ ngồi bên cạnh anh trống không. Cho đến khi Lộ Minh Đình và bố mẹ cô dâu vội vàng rời khỏi hội trường, Tưởng Úc Nam mới rời mắt khỏi vị trí bên cạnh, nhìn lên người đàn ông trên sân khấu.

Chú rể trên sân khấu không hề tỏ ra ngạc nhiên trước sự vắng mặt của cô dâu. Ánh mắt anh ngược lại khóa chặt vào chỗ ngồi trống không bên cạnh Tưởng Úc Nam.

***

Viêm Lương rời khỏi khách sạn Minh Đình trước khi buổi tiệc đính hôn bắt đầu, cô lại một lần nữa qua đêm ở bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Nửa đêm, Viêm Lương tắm xong, cuộn khăn tắm đi ra ngoài. Do cô ở trong nhà tắm quá lâu, người đàn ông ở phòng ngoài đã ngủ say.

Viêm Lương ngồi xuống cạnh giường, không khách sáo giơ tay vỗ lên mặt người đàn ông, nhưng anh ta vẫn không tỉnh lại.

Người đàn ông có thân hình màu đồng rắn chắc, là DJ tại một quán bar, ngón tay anh ta rất đẹp, nụ cười vô cùng cuốn hút. Viêm Lương cho rằng cô có chút cảm tình với anh ta. Nhưng bây giờ ngắm kỹ anh ta trong giấc ngủ say, Viêm Lương chỉ cảm thấy, gương mặt này xa lạ vô cùng.

Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Đây là phòng khách sạn xa hoa, giường hình bầu dục cỡ lớn, quần áo vất bừa bộn dưới đất. Viêm Lương đứng dậy, tìm quần áo của cô mặc vào người. Sau đó cô lục túi xách lấy ví tiền, rút tập tiền đặt lên tủ đầu giường.

Mua hàng trả tiền, sau đêm hôm nay, họ trở thành người xa lạ.

Trong lúc đi ra cửa phòng khách sạn, Viêm Lương vô tình bắt gặp bóng dáng cô trong chiếc gương cỡ lớn ở bức tường đối diện, cô bất giác dừng bước.

Người phụ nữ trong gương xinh đẹp nhưng không có linh hồn.

Đôi mắt cô trống rỗng vô cảm.

Viêm Lương về đến nhà vào lúc nửa đêm.

Vừa lái ô tô vào nhà để xe, một người giúp việc xông đến trước đầu xe của Viêm Lương: "Phu nhân, tiên sinh đang đợi phu nhân ở phòng khách."

"Tôi biết rồi."

https://thuviensach.vn

Miệng nói vậy nhưng trên thực tế, Viêm Lương chẳng hề bận tâm. Cô xuống xe, đi cầu thang ở nhà để xe lên thẳng tầng trên, về phòng ngủ liền đặt mình xuống giường.

Trong lúc ngủ lơ mơ, điện thoại di động của Viêm Lương rung lên, cô cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn từ một số lạ.

"Tôi là đàn ông, dù thế nào cũng không thể nhận tiền của đàn bà, hơn nữa chúng ta vẫn chưa làm gì cả."

Viêm Lương cố nhớ xem cô đưa số điện thoại cho đối phương từ lúc nào nhưng nghĩ mãi không ra. Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng tay nắm cửa phòng chuyển động. Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lương ném điện thoại lên tủ đầu giường, nhắm nghiền hai mắt.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Tấm chăn mỏng bị kéo ra, một bên giường hơi lún xuống, Viêm Lương rất phiền não, cô quay người sang một bên giả vờ ngủ say.

Người đàn ông vừa ngồi xuống giường đưa mắt nhìn chỗ lõm trên đệm, nơi Viêm Lương vừa nằm ngủ. Anh giơ tay chạm vào, vẫn có thể cảm nhận thấy hơi ấm thân thể cô để lại.

Người đàn ông ngoảnh đầu về phía chiếc đồng hồ cổ ở góc phòng, bây giờ là hai giờ sáng. Cách bữa tiệc đính hôn lộn xộn gần mười tiếng đồng hồ.

Tưởng Úc Nam cúi xuống, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Viêm Lương. Đúng lúc này, anh nhìn thấy những dấu hôn còn rõ nét trên cần cổ trắng ngần của cô.

Viêm Lương bị người đàn ông nổi giận kéo tóc giật ngược về đằng sau.

https://thuviensach.vn

Cô đau đến mức giật mình tỉnh giấc, túm chặt tay người đàn ông nhưng bị anh gạt ra. Cả người cô không thể khống chế đổ về đằng sau, đè vào chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường, căn phòng đột nhiên tối hẳn.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Viêm Lương nhìn thấy người đàn ông giơ tay định tát cô, nhưng bàn tay anh dừng lại trong không trung, phảng phất anh đã khôi phục lý trí vào giây phút đó. Vài giây sau, người đàn ông nhấc cằm Viêm Lương: "Hôm nay em lại chơi bời ở đâu? Cũng không biết tắm rửa sạch sẽ rồi mới về nhà."

Động tác của anh khá nhẹ nhàng, ngữ khí kiềm chế. Sự thay đổi thái độ nhanh như tia chớp của anh khiến Viêm Lương ngây người, sau đó cô nở nụ cười thách thức: "Tôi rất mệt, mời anh ra ngoài."

"Ra ngoài?" Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng. Trong lúc nhìn cô chằm chằm từ trên cao, bàn tay anh lần đến trước ngực cô.

Tiếng loạt xoạt vang lên, cổ áo của Viêm Lương bị kéo ra.

Viêm Lương cố hết sức giật tay anh nhưng tốn công vô ích. Người đàn ông dễ dàng túm cô về giường nằm.

Người đàn ông làm động tác như sắp bóp cổ cô, khiến cô ngoái đầu sang một bên, để lộ cần cổ trắng nõn. Anh không hề do dự cúi xuống cắn mạnh vào cổ Viêm Lương.

Hành động hoang dã này đã hoàn toàn phủ lấp những dấu hôn trên đó.

Viêm Lương giơ tay định đánh người đàn ông, nhưng bị anh giữ chặt, cô chỉ có thể hét lên: "Tưởng Úc Nam! Có giỏi anh hãy giết tôi đi!"

Tưởng Úc Nam nhả miệng khỏi cổ Viêm Lương, hơi thở nóng hổi của anh phả trên làn da lạnh giá của cô, thanh âm của anh trầm thấp đến mức đáng sợ, nhưng vẫn lộ vẻ tao nhã từ cốt tủy. Anh nói chậm rãi từng từ một:

https://thuviensach.vn

"Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, làm gì có gan lấy mạng em? Cùng lắm tôi chỉ nộp bằng chứng phạm tội thương mại của Châu Trình cho cảnh sát, rồi tiễn cậu ta vào tù mà thôi."

Nghe đến hai từ Châu Trình, ánh mắt Viêm Lương bỗng trở nên đờ đẫn.

Đây không phải kết quả cô mong muốn. Hủy bỏ cam kết, nhận lời Giang Thế Quân xé lẻ sản nghiệp của Từ thị đem rao bán mới là điều anh nên thốt ra miệng.

Vừa nói dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức kéo váy Viêm Lương...

Hết chương 64

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Viêm Lương đọc được tin tức con dâu tương lai của Lộ gia từ hôn trên báo chí vào sáng hôm sau.

Trước đó, cuộc hôn nhân giữa hai họ Lộ và Trang đã gây xôn xao toàn thành phố. Vì vậy tin tức từ hôn liền trở thành đề tài bàn tán sôi nổi. Giới truyền thông không ngừng suy đoán, bọn họ thậm chí điểm lại từng chi tiết nhỏ trong một năm Lộ Chinh và Trang Tử Nam hẹn hò, hòng tìm ra nguyên nhân tại sao Trang Tử Nam quyết định từ hôn.

Viêm Lương lặng lẽ gấp tờ báo, đặt sang một bên rồi cầm cốc cà phê. Đồ ăn sáng trên bàn đều làm theo sở thích của cô, không bỏ hành hoa nhưng Viêm Lương vẫn chẳng muốn ăn. Cô mới chỉ nhấp một ngụm cà phê đã bị người khác cướp mất.

Viêm Lương ngẩng đầu, bắt gặp Tưởng Úc Nam ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng đang uống ly cà phê của cô. Tưởng Úc Nam lạnh nhạt nhìn lại Viêm Lương rồi chuyển ánh mắt đi chỗ khác. Anh vừa cầm ly cà phê vừa giở tờ báo, lật đến đúng bài báo vợ anh vừa xem qua.

Sau khi đọc tin tức, Tưởng Úc Nam mỉm cười. Anh rời tay khỏi tờ báo, quay sang nâng cằm Viêm Lương. Động tác bất ngờ này khiến người giúp việc đứng ở cửa ra vào không dám lại gần khiến Tưởng Úc Nam có thể nhìn thẳng vào mắt cô vợ của anh mà không bị ai quấy rầy. “Nhân tình của em đã loại bỏ chướng ngại giữa hai người, tại sao trong mắt em vẫn không có vẻ gì là vui mừng?”

https://thuviensach.vn

Cằm bị Tưởng Úc Nam bóp đến phát đau, nhưng Viêm Lương lại cảm thấy vui mừng. Cô nhếch miệng cười. “Xem ra tối qua anh ngủ không ngon, sắc mặt rất tệ.”

Nói xong, cô giơ tay vuốt ve mặt anh.

Sự quan tâm theo kiểu “nghĩ một đằng, nói một nẻo” của Viêm Lương khiến Tưởng Úc Nam ngẩn người. Nhưng ngay sau đó anh gạt tay Viêm Lương, bỏ ly cà phê xuống bàn rồi ngồi xuống vị trí của mình, bắt đầu ăn sáng.

Viêm Lương thu lại nụ cười, đưa mắt nhìn người giúp việc đứng như trời trồng ở cửa ra vào, lên tiếng hỏi: “Chị Chu, chị đã mua thứ tôi bảo chưa?”

Lúc này, người giúp việc mới bừng tỉnh, lập tức tiến lại gần. Chị ta nhìn Tưởng Úc Nam ở phía đối diện bằng ánh mắt khó xử, băn khoăn không biết có nên đưa cái túi nylon cho Viêm Lương. Viêm Lương giơ tay cầm lấy túi.

Tưởng Úc Nam chỉ liếc một cái rồi lại cúi đầu ăn sáng, coi như không để ý. Viêm Lương rút hộp thuốc trong túi, cô cố ý gây ra tiếng động mạnh, nhưng người đàn ông đối diện vẫn cúi đầu. Viêm Lương đành thu lại ánh mắt, dùng cà phê uống thuốc tránh thai rồi đứng dậy. “Tôi đi làm đây, anh cứ ăn từ từ.”

Viêm Lương quay người đi mất. Tiếng giày cao gót của cô mỗi lúc một xa, cho đến khi biến mất hoàn toàn, Tưởng Úc Nam mới ngẩng đầu.

Người giúp việc đứng yên lặng ở đó. Chị ta biết rõ ánh mắt Tưởng Úc Nam dừng ở chỗ nào, vội vàng gọi anh: “Cậu chủ…”

Tưởng Úc Nam như không nghe thấy, lặng lẽ nhìn hộp thuốc tránh thai đã bị bóc tung tóe ở trên bàn. Ánh mắt của anh bộc lộ sự bi thương đến

https://thuviensach.vn

mức người giúp việc không đành lòng. Chị ta vội vàng đi thu dọn thuốc rồi chạy nhanh xuống bếp.

Nửa tiếng sau, xe của Viêm Lương đi vào bãi đỗ tầng ngầm của công ty.

Sau khi đỗ xe, Viêm Lương đi về phía thang máy. Nhưng khi đi ngang qua chiếc Maybach đang lặng lẽ đậu ở đó, cô bị gọi lại.

“Viêm tiểu thư!”

Viêm Lương liếc qua nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người có bộ dạng giống tài xế thò nửa người ra khỏi buồng lái chào hỏi cô. Viêm Lương nhanh chóng rà soát não bộ, xác nhận cô không quen người này.

Viêm Lương vẫn đứng yên một chỗ quan sát người đàn ông xa lạ. Thấy cô không có ý tiến lên, đối phương liền giải thích: “Tôi là tài xế của Lộ tiên sinh.”

Viêm Lương chau mày. Cô ngập ngừng tiến lại gần. Cửa kính phía sau từ từ hạ xuống ngay trước mặt cô.

Vào giây phút cửa kính hạ xuống toàn bộ, Viêm Lương giật mình kinh ngạc. Người đàn ông ngồi trong xe, hai bên tóc mai chỉ sau một đêm đã bạc trắng.

Là Lộ Minh Đình.

Viêm Lương ngồi vào xe ô tô của Lộ Minh Đình, cô không biết nói gì, cũng không rõ chiếc xe sẽ đưa cô đi đâu. Bây giờ điều duy nhất cô có thể xác định là bậc trưởng bối này không thích cô. Nhìn gương mặt u ám của ông ta, người không bị mù đều có thể ra.

Đã ghét như vậy, tại sao ông ta còn đến tìm cô?

https://thuviensach.vn

Viêm Lương nghĩ mãi không ra lý do.

Lộ Minh Đình im lặng từ đầu đến cuối, tựa hồ không có ý nói chuyện với Viêm Lương. Tối qua gặp tại buổi tiệc đính hôn, Lộ Minh Đình còn là người đàn ông trung niên đầy phong độ. Chỉ sau một đêm, ông ta đã già đi trông thấy.

Cuối cùng, xe của Lộ Minh Đình đi vào một bệnh viện.

Từ lúc nhìn tấm biển ngoài cổng bệnh viện đến khi xe ô tô dừng lại ở bãi đỗ ngoài trời, Viêm Lương đều cuộn chặt tay thành đấm, cô căng thẳng vô cùng.

Ô tô đỗ vào vị trí, người tài xế xuống xe, mở cửa cho Viêm Lương. Viêm Lương quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Lộ Minh Đình không có ý xuống xe, ông ta dặn dò tài xế: “Cậu đưa Viêm Lương lên trên đó.”

Viêm Lương hơi gật đầu tỏ ý tạm biệt rồi xuống xe. Người tài xế đưa cô lên thẳng phòng bệnh.

Phòng bệnh rất sang trọng, độc chiếm cả một tầng lầu chứng tỏ bệnh nhân là nhân vật quan trọng. Bên ngoài phòng bệnh không đề tên bệnh nhân. Tài xế mở cửa rồi đứng tránh sang một bên, nói với Viêm Lương: “Viêm tiểu thư, mời vào!”

Tuy đã lờ mờ đoán ra nhưng khi đi vào phòng và bắt gặp người đàn ông đang ngồi trên giường bệnh đọc báo, Viêm Lương vẫn vô cùng kinh ngạc.

Nhìn thấy Viêm Lương, Lộ Chinh cũng ngạc nhiên không kém.

Trên mặt, cổ, tay trái, chân phải… của anh, không chỗ nào không có vết thương. Có vết thương được băng bó bằng vải, một số chỗ được bôi

https://thuviensach.vn

thuốc nước. Chú rể ngày hôm qua vẫn còn đẹp trai ngời ngời, sao hôm nay lại ra nông nỗi này? Viêm Lương nhíu mày: “Anh… Tại sao anh…”

Lộ Chinh nở nụ cười nhàn nhạt. Việc anh nhếch miệng đã chạm tới những vết thương trên mặt đau đến mức anh thở hắt ra.

Viêm Lương không nỡ nhìn, cô cúi đầu vô tình thấy tờ báo trên đầu gối Lộ Chinh, đó chính là tờ báo cô đọc sáng nay.

“Trông tôi buồn cười lắm phải không? Lớn như vậy rồi còn bị bố quật cho một trận giống đứa trẻ không nghe lời.”

Viêm Lương không biết đáp lời thế nào. Chứng kiến bộ dạng bối rối của cô, Lộ Chinh lại mỉm cười. Tại sao người đàn ông này lúc nào cũng mỉm cười với cô? Bất kể cô thảm hại, khó coi và mất thể diện như thế nào.

Viêm Lương thật sự muốn gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu. Cô không có tư cách đón nhận điều gì từ Lộ Chinh. Cô lên tiếng an ủi: “Vị hôn thê của anh từ hôn là lỗi của cô ấy. Lẽ nào còn bắt anh trói cô ấy đến kết hôn với anh? Sao anh phải chịu trách nhiệm?”

Lộ Chinh hiểu Viêm Lương nói câu này là để né tránh điều gì. Anh vẫn không vạch trần cô như thường lệ, chỉ nói: “Bố tôi cho tôi biết một số chuyện nhưng không phải là tất cả. Cô đã đến đây rồi, có thể giải đáp thắc mắc của tôi không?”

Viêm Lương lặng thinh.

“Người hại Từ gia của cô ra nông nỗi này, ngoài Giang Thế Quân còn cả Tưởng Úc Nam nữa phải không?”

Viêm Lương dường như ngây ra trước câu hỏi của Lộ Chinh. Nhưng đó chỉ là dường như, Lộ Chinh không nhận ra vẻ mặt của cô cũng như anh

https://thuviensach.vn

nghĩ mãi mà không biết tại sao anh hết lần này đến lần khác mê đắm người phụ nữ có thể nói không xứng với anh.

Viêm Lương không trả lời, Lộ Chinh đành tiếp tục thăm dò: “Cô không chịu ly hôn với Tưởng Úc Nam là vì hy vọng có một ngày sẽ đoạt lại Từ thị?”

Lộ Chinh nhìn Viêm Lương chăm chú, ánh mắt thăm dò của anh lộ vẻ kiên định. Sau đó, anh cất giọng từ tốn: “Nếu tôi nói tôi có thể giúp cô?”

Viêm Lương nhướng mày. Ánh mắt của cô đã nói lên tất cả.

Hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra ở buổi tiệc đính hôn, Lộ Chinh thầm nghĩ: “Thảo nào…” Thảo nào cô miễn cưỡng tươi cười. Thảo nào bộ dạng của cô lại như vậy… Anh rất đau lòng, đến mức đánh mất lý trí, đến mức bất chấp tất cả, trở mặt với cha anh.

Đôi mắt Viêm Lương vụt qua một tia kỳ lạ. Cuối cùng, cô mở miệng hỏi anh: “Anh cho rằng sau khi bị Tưởng Úc Nam bán đứng, tôi còn có lòng tin vào sự giúp đỡ vô tư như vậy?”

Lộ Chinh á khẩu.

Viêm Lương lắc đầu. “Tôi bây giờ không đủ năng lực mua cổ phần của Từ thị, càng không thể gánh món nợ một tỷ khác.” Ngừng vài giây, cô lắc đầu, nói tiếp: “Nói một cách khác, dù tôi có thể chi trả khoản nợ một tỷ đi chăng nữa, bố anh cũng tuyệt đối không cho phép anh làm càn.”

Khóe mắt Lộ Chinh ẩn hiện ý cười tự giễu. “Bố tôi đã lấy đi nửa mạng sống của tôi. Nếu ông phản đối, tôi sẽ đặt cược nửa mạng sống còn lại của mình.”

Hai năm trước, anh dễ dàng chấp nhận điều kiện của Lộ Minh Đình: Xóa bỏ món nợ một tỷ của Viêm Lương, nhưng đổi lại anh phải khoanh tay

https://thuviensach.vn

đứng nhìn.

Lộ Chinh bình thản nhìn Viêm Lương nhưng trong ánh mắt bình tĩnh của anh che giấu một tâm tình mà Viêm Lương không thể đọc ra.

“Nếu em thật sự muốn dùng thứ gì để trao đổi với tôi…” Lộ Chinh lên tiếng. “Thì tôi muốn em.”

Căn phòng yên tĩnh nhưng bên tai Viêm Lương đột nhiên vang lên tiếng một bức tường thành nào đó bắt đầu sụp đổ.

Khi Viêm Lương từ bệnh viện quay về công ty, cuộc họp thường kỳ sáng thứ Hai hằng tuần sắp kết thúc.

Hai năm nay, mọi người đều biết rõ thái độ tiêu cực của Viêm Lương đối với công ty. Vì vậy những người có mặt đã quen với việc cô đi làm muộn từ lâu.

Chỉ là Viêm Lương không ngờ Tưởng Úc Nam cũng vắng mặt. Cho đến khi cuộc họp kết thúc, cô vẫn không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam. Trong khi đó, cô lại gặp Giang Thế Quân, người từ trước đến nay không nhúng tay vào việc điều hành công ty.

Khi Viêm Lương đẩy cửa đi vào, không khí trong phòng hội nghị trở nên ngượng ngập. Giang Thế Quân ngồi ở vị trí chủ tịch, Viêm Lương ngồi bên phải ông ta. Người ở trong phòng không cần quan sát cũng có thể nhìn ra không khí thù địch giữa bọn họ.

May mà cuộc họp nhanh chóng kết thúc. Tất cả mọi người thu dọn tài liệu rời đi. Viêm Lương giao giấy tờ có liên quan cho thư ký rồi cũng đi ra ngoài. Giang Thế Quân vẫn ngồi ở đó, nghe thư ký của ông ta báo cáo lịch làm việc tiếp theo: “Mười giờ ba mươi: thị sát trung tâm nghiên cứu sản phẩm mới. Mười một giờ ba mươi: ăn trưa với giám đốc ngân hàng Chung. Hai giờ chiều: chơi golf với Lương Thụy Cường…”

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đi gần đến cửa phòng, lập tức dừng bước.

Thư ký đi theo sau Viêm Lương, nghi hoặc gọi cô. “Viêm Tổng?”

Viêm Lương quay đầu, xua tay ra hiệu không có chuyện gì. Ánh mắt cô vượt qua thư ký, dừng lại ở Giang Thế Quân. Sau đó cô quay người, rời khỏi phòng hội nghị.

Viêm Lương trở về văn phòng của mình, sắp xếp lịch trình rồi đọc tài liệu ghi chép để tìm hiểu nội dung thảo luận trong cuộc họp mà cô bỏ lỡ. Viêm Lương bất giác nhớ đến câu nói ban nãy.

Hai giờ chiều, chơi golf cùng Lương Thụy Cường.

Viêm Lương lặng lẽ đóng tập tài liệu.

Tập đoàn Minh Đình, tập đoàn Lương thị… Viêm Lương nhắm mắt tựa vào thành ghế phía sau, cô dường như nhìn thấy một cơ hội lật ngược thế cờ.

Viêm Lương vẫn qua đêm ở bên ngoài nhưng cô không cần đến quán bar giết thời gian như thường lệ. Lộ Chinh bị thương khá nặng, phải mất một thời gian mới hồi phục. Vì vậy tối nào Viêm Lương cũng đến bệnh viện thăm anh.

Người Viêm Lương thường gặp ở bệnh viện là đầu bếp của Lộ gia đi đưa cơm nước. Cô chỉ một lần gặp Lộ Minh Đình đến thăm con trai. Viêm Lương ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, không quấy rầy hai cha con họ. Đợi Lộ Minh Đình ra về, cô mới vào phòng bệnh.

Viêm Lương đỡ Lộ Chinh đến bên cửa sổ. Không bao lâu sau, hai người thấy hình bóng Lộ Minh Đình xuất hiện ở dưới lầu. Lộ Chinh chỉ tay về phía hình bóng lờ mờ của cha, nói với Viêm Lương: “Vết thương trên

https://thuviensach.vn

đầu tôi là tác phẩm của cây gậy đó. Nó được làm từ một loại gỗ quý, cứng hơn đá, đánh một lần cũng đủ bị chấn thương sọ não.”

Viêm Lương bị anh chọc cười. Cô quay sang Lộ Chinh mới phát hiện khoảng cách giữa hai người rất gần.

Nụ cười của Viêm Lương rơi vào đáy mắt Lộ Chinh.

Viêm Lương vô thức kéo dài khoảng cách. Lộ Chinh thấy vậy liền thu cánh tay đang khoác vai cô. Viêm Lương đảo mắt quanh căn phòng, thấy giỏ táo bên cạnh giường, cô lập tức đi về bên đó. “Tôi đi rửa táo.”

Lộ Chinh không rời mắt khỏi bóng lưng Viêm Lương. Dù cô đối với anh chỉ đơn thuần là lợi dụng, anh cũng cam tâm tình nguyện…

Ngủ lại bệnh viện một tối, Viêm Lương định về nhà thay quần áo rồi đi làm. Phòng bệnh của Lộ Chinh có một phòng dành riêng cho người chăm nom. Mấy ngày qua đêm ở bệnh viện là khoảng thời gian cô ngủ ngon nhất trong hai năm qua.

Hít thở không khí trong lành của buổi sáng sớm, Viêm Lương cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái, nhưng gần đến cổng ngôi biệt thự, Viêm Lương lập tức đeo tấm mặt nạ cảnh giác như thường lệ.

Sáng nay có vẻ không bình thường. Xe của Tưởng Úc Nam đỗ ngay trước cửa ngôi nhà chính. Cửa sau mở toang… Không biết Tưởng Úc Nam vừa về nhà hay chuẩn bị đi ra ngoài?

Viêm Lương liếc qua chiếc xe, không hỏi han người tài xế mà đi thẳng vào nhà.

Vừa lên tầng hai, Viêm Lương nghe thấy tiếng động ở phòng thay đồ. Cô tiến lại gần, nhìn thấy thư ký Lý đang ở trong, sắp xếp quần áo của

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam vào một chiếc va li. Vẻ mặt và động tác của anh ta có vẻ lo lắng, sốt ruột.

Thấy Viêm Lương đột nhiên xuất hiện, thư ký Lý hơi ngây người rồi gật đầu chào cô.

“Anh làm gì vậy?” Viêm Lương đứng bên cửa, cất tiếng hỏi.

Thư ký Lý nở nụ nụ cười miễn cưỡng. “Tổng giám đốc đi công tác khoảng mười ngày. Tôi đến lấy đồ cho anh ấy.”

Xem ra lần này Tưởng Úc Nam đi công tác rất vội vàng. Viêm Lương cau mày nhìn theo thư ký Lý cho đến khi anh ta rời đi.

Thư ký Lý xuống dưới nhà, nhanh chóng ngồi vào ô tô đang chờ sẵn ở bên ngoài. Sau khi đóng cửa xe, anh ta nói với tài xế: “Quay về bệnh viện!”

https://thuviensach.vn

Chương 66

Buổi tiệc đính hôn dở dang khiến Lộ Chinh trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Tin tức anh nhập viện cũng được lan ra không lâu sau đó. Nhiều phóng viên chộp được hình ảnh một người phụ nữ không rõ thân phận thường xuyên ra vào bệnh viện chăm sóc Lộ Chinh. Điều này khiến vấn đề tình cảm của Lộ Chinh càng thêm màu sắc thần bí.

Trên thực tế, những tin tức này đều do Viêm Lương sai trợ lý tiết lộ với giới báo chí. Tuy hình ảnh cô cung cấp đã được làm mờ nhưng người quen biết Viêm Lương đều có thể nhận ra cô.

Viêm Lương muốn dùng thủ đoạn này thách thức giới hạn của Tưởng Úc Nam. Đáng tiếc là từ hôm thư ký Lý về nhà lấy đồ, Tưởng Úc Nam biến mất nửa tháng liền, Viêm Lương hoàn toàn không có tin tức của anh.

Sau khi Lộ Chinh bình phục và xuất viện, anh phụ trách kế hoạch hợp tác giữa Viêm Lương và Minh Đình. Nhờ sự giúp đỡ của Minh Đình, cuối cùng Lương Thụy Cường cũng chấp nhận đề nghị trước đó của Viêm Lương. Viêm Lương và Châu Trình đi New York, cô gặp Lộ Chinh ở đó rồi cùng tới gặp Lương Thụy Cường.

Sau khi hai bên bí mật ký kết hợp đồng, công ty Unique trên danh nghĩa là của Lương Thụy Cường chính thức được thành lập.

Tất cả đã chuẩn bị đâu vào đấy, chỉ chờ kẻ địch rơi vào bẫy.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng nhận được điện thoại của Tưởng Úc Nam. Nhìn thấy số hiển thị trên màn hình điện thoại, tim Viêm Lương bỗng đập nhanh.

https://thuviensach.vn

“Là tôi.” Tưởng Úc Nam nói.

Không biết do chất lượng âm thanh của điện thoại hay nguyên nhân khác, người đàn ông ở đầu máy bên kia bộc lộ sự mệt mỏi vô hạn chỉ qua hai từ ngắn ngủi. Viêm Lương ngẩn người mất ba giây mới có phản ứng. “Tôi còn tưởng anh biến mất luôn rồi!”

“Hừ…” Tưởng Úc Nam cười nhạt.

Đến lúc này, Viêm Lương mới hoàn toàn bừng tỉnh. Vừa rồi chỉ là ảo giác của cô, giọng của anh đâu có vẻ mệt mỏi, mà chỉ có sự lạnh lùng. Câu nói tiếp theo của Tưởng Úc Nam càng không chút nể tình: “Tôi gọi điện thoại cho em chỉ là để thông báo với em một tiếng. Kể từ ngày hôm nay trở đi, cam kết giữa chúng ta hết hiệu lực.”

Cam kết hết hiệu lực?

“Anh…” Viêm Lương chưa nói hết câu, Tưởng Úc Nam đã tắt điện thoại.

Bước tiếp theo, Tưởng Úc Nam sẽ đồng ý để Giang Thế Quân đem bán Từ thị? Hay là tố cáo Châu Trình? Tưởng Úc Nam nhanh chóng dùng hành động thực tiễn giải đáp thắc mắc của Viêm Lương.

Ngày hôm sau, Giang Thế Quân tuyên bố mở cuộc họp hội đồng quản trị bất thường. Bộ dạng hăm hở của Giang Thế Quân trong cuộc họp khiến Viêm Lương linh cảm sẽ có chuyện.

Quả nhiên, cuối cùng Viêm Lương cũng nghe chính miệng Giang Thế Quân nói một câu cô mong chờ từ lâu: “Tôi tổ chức cuộc họp bất thường này là vì muốn báo với các vị một tin vui. Tổng giám đốc Lương Thụy Cường của tập đoàn Lương thị có ý mua lại hơn mười nhãn hiệu của Từ thị trước đây, bao gồm Nhã Nhan, Secret, Chìa khóa của làn da…”

https://thuviensach.vn

Lời nói vừa dứt, các thành viên hội đồng quản trị ai nấy đều ngẩn người, hướng ánh mắt thương hại về phía Viêm Lương.

“Tất nhiên…” Lúc này, Giang Thế Quân cũng nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. “Tôi đoán sẽ có người phản đối nên chúng ta có thể bỏ phiếu biểu quyết ở đại hội cổ đông.”

Dưới sự chiếu tướng của đám đông, Viêm Lương cố giữ vẻ vô cảm, không bật cười.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Lương là người đầu tiên đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi phòng hội nghị. Mọi người dõi theo bóng lưng cô bằng ánh mắt thương hại, lo lắng hoặc thờ ơ, lãnh đạm, Viêm Lương đi thẳng về văn phòng. Sau khi khép cửa, cô lập tức gọi điện cho Châu Trình để báo tin vui với anh.

Chỉ sau một hồi chuông, điện thoại đã được kết nối. Viêm Lương không ngờ Châu Trình nghe máy nhanh như vậy, cô im lặng một vài giây để kiềm chế tâm trạng vui vẻ rồi cố ý hạ thấp giọng, tránh tai vách mạch rừng: “Tên cáo già đã cắn câu rồi!”

Ở đầu kia điện thoại, Châu Trình dường như không tỏ ra hưng phấn như Viêm Lương tưởng tượng. Ngược lại, anh trầm mặc một lúc mới lên tiếng.

“Viêm Lương…” Châu Trình nghiêm nghị gọi tên cô như hy vọng cô bình tĩnh tiếp nhận câu nói tiếp theo của anh. “Anh đang trên đường đến Cục Cảnh sát.”

Viêm Lương ngồi đờ đẫn ở ghế một lúc lâu sau vẫn chưa định thần. Bên tai cô là tiếng “tít tít” của điện thoại sau khi đã cúp máy, đơn điệu mà nhức tai vô cùng.

https://thuviensach.vn

Không biết bao lâu sau, thư ký của Viêm Lương gõ cửa rồi vào phòng, hốt hoảng nói: “Viêm Tổng!”

Lúc này Viêm Lương mới bừng tỉnh, nhướng mắt nhìn thư ký. “Vừa rồi Cục Cảnh sát gọi điện tìm chị, tôi định nối điện thoại nhưng…” Người thư ký đưa mắt về ống nghe điện thoại trong tay Viêm Lương: “… điện thoại bận suốt.”

“Chuyện gì vậy?”

Giọng nói của Viêm Lương không bình thường. Niềm vui hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nỗi lo lắng, hoảng sợ.

Người thư ký giật mình khi thấy bộ dạng của Viêm Lương, cô ta ho khan một tiếng mới nói tiếp: “Cảnh sát nói phòng điều tra tội phạm kinh tế nhận được tin tố cáo, nghi ngờ Giám đốc Châu liên quan đến việc lạm dụng công quỹ của công ty từ hai năm trước. Viêm Tổng là lãnh đạo cấp cao của công ty, họ hy vọng chị hợp tác điều tra.”

“Hãy nói với họ tôi đi công tác, không ở công ty, cũng không liên hệ được.” Viêm Lương ngẫm nghĩ một lúc rồi ra lệnh cho cô thư ký.

Trong lúc cô thư ký nhíu mày vẻ khó xử, Viêm Lương đã cất giọng quả quyết: “Cứ quyết định như vậy, cô ra ngoài trước đi!”

Người thư ký tuy khó xử nhưng cũng hết cách, đành rời khỏi văn phòng, khép cửa lại.

Không gian yên tĩnh có lợi cho việc suy ngẫm, nhưng đầu óc Viêm Lương hoàn toàn trống rỗng, cô chẳng nghĩ ra kế sách nào khả thi. Cô vô thức nhấc điện thoại, bấm một dãy số.

Đúng lúc chuẩn bị bấm con số cuối cùng, Viêm Lương lập tức dừng lại. Cô chợt bừng tỉnh, bây giờ gọi điện cho Tưởng Úc Nam liệu có giải

https://thuviensach.vn

quyết được vấn đề? Anh sẽ nể tình hay sao?

Không, chắc chắn anh càng chế nhạo và làm hại cô mà thôi.

Bên tai Viêm Lương vang lên câu nói cuối cùng của Châu Trình trước khi tắt điện thoại: “Viêm Lương, bố mẹ anh không biết chuyện này. Bây giờ anh chẳng cầu xin điều gì cả, chỉ mong em giúp anh nghĩ cách, nhất định phải giấu bố mẹ anh.”

Nhất định phải giấu bố mẹ anh…

Nghĩ đến đây, Viêm Lương liền xóa số định gọi đổi sang bấm số điện thoại của Từ gia ở New Zealand.

Người nghe điện thoại là dì Lương. Lâu lắm mới nhận được điện thoại của Viêm Lương, giọng nói của dì Lương rất vui mừng: “Nhị tiểu thư, cuối cùng cô cũng nhớ đến dì Lương. Phu nhân và dì đều rất nhớ cô…”

Do trong lòng chất chứa tâm sự, Viêm Lương chỉ có thể cắt ngang lời dì: “Dì Lương, giúp cháu một việc…”

Dì Lương nuôi Viêm Lương từ nhỏ nên chỉ nghe qua ngữ khí của cô, bà liền hiểu ý. “Nhị tiểu thư nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Châu Trình gặp chút rắc rối. Việc này nhất định không được để bố mẹ anh ấy biết. Dì hãy lấy danh nghĩa mẹ cháu, mời cô chú Châu sang New Zealand chơi một thời gian, càng nhanh càng tốt!”

“Được, tôi sẽ đi gọi điện tới Châu gia ngay.”

Viêm Lương lặng lẽ cúp máy.

Muốn cứu Từ thị, buộc phải hy sinh Châu Trình? Tưởng Úc Nam, anh cho tôi một sự lựa chọn tàn nhẫn biết bao!

https://thuviensach.vn

Với danh nghĩa của Lương Thụy Cường, Unique và tập đoàn Lệ Bạc tiến hành vụ đàm phán thuận lợi. Giang Thế Quân đưa ra giá hai phẩy năm mươi sáu tỷ đô la Mỹ nhưng Viêm Lương nhờ người quản lý chuyên nghiệp ép giá xuống hai tỷ, cô sẽ giành lại toàn bộ nhãn hiệu của Từ thị.

Mặt khác, bên cảnh sát tiếp tục điều tra, thu thập chứng cứ. Nhưng do Viêm Lương không hợp tác, cảnh sát không thể liên hệ với nhân viên của Từ thị trước đây, do đó, vụ án của Châu Trình vẫn giậm chân tại chỗ.

Bây giờ, Viêm Lương học tập Tưởng Úc Nam hai năm trước, làm một người bày mưu tính kế thao túng ở đằng sau. Còn Tưởng Úc Nam thì sao? Anh trốn ở góc nào trên thế giới? Anh muốn làm thế nào để trừng phạt người vợ không nghe lời là cô, hay đang nghĩ cách gì để kết thúc cuộc hôn nhân thất bại này?

Một buổi tối, Viêm Lương chìm trong giấc ngủ nặng nề. Cô mơ thấy ác mộng, cảnh cuối cùng trong ác mộng là hình ảnh Châu Trình đứng trước vành móng ngựa, mẹ anh vừa khóc vừa mắng cô: “Là cô đã hại con trai tôi ngồi tù… Chính cô…”

Viêm Lương giật mình tỉnh giấc. Cô mở to mắt nhìn trần nhà, trán đẫm mồ hôi. Cho đến khi thần trí từ cơn ác mộng trở về hiện thực Viêm Lương mới phát hiện có một người đang ngồi bên mép giường. Người đàn ông ngồi ở đó, lặng lẽ nhìn cô, không biết bao lâu rồi.

Viêm Lương như nhìn thấy một sự thương xót từ trong đáy mắt của người đàn ông. Nhưng vào thời khắc hai người chạm mắt nhau, ánh mắt anh nhanh chóng biến thành lạnh lùng. Viêm Lương cũng vậy, ánh mắt cô lập tức đầy vẻ cảnh giác. Cô ôm chăn ngồi dậy, cười nhạt. “Tưởng Úc Nam, cuối cùng anh cũng đã xuất hiện!”

Tưởng Úc Nam im lặng. Anh lạnh lùng nhìn Viêm Lương rồi nằm xuống một bên giường, nhắm mắt, không nói một lời.

https://thuviensach.vn

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Viêm Lương cứ ôm tấm chăn mỏng ngồi trên đầu giường, nhìn gương mặt người đàn ông trong giấc ngủ. Đằng sau biểu hiện bình thản của họ là những gì? Không ai hay biết.

Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ là nằm xuống, nhắm mắt, chịu đựng cảnh đồng sàng dị mộng này, cho đến khi cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Một lúc lâu sau, Tưởng Úc Nam mở mắt, tuy sắc mặt vẫn vô cảm nhưng trán rịn mồ hôi.

Tưởng Úc Nam ngoảnh đầu nhìn người phụ nữ nằm co quắp tận mép giường, như sắp rơi xuống đất. Cô né tránh anh như vậy sao? Tưởng Úc Nam chậm rãi thả lỏng bàn tay đang cuộn chặt. Anh giơ tay, tựa như muốn chạm vào bờ vai Viêm Lương nhưng cuối cùng không nỡ. Sau đó, anh ngồi dậy, xuống giường.

Tưởng Úc Nam lặng lẽ đi sang phòng ngủ phụ, mỗi bước đi của anh nặng nề vô cùng. Nhưng anh từ đầu đến cuối không mở miệng, chỉ là gương mặt anh càng lúc càng trắng bệch.

Trong tủ để đồ có một két bảo hiểm, Tưởng Úc Nam lấy thuốc từ két bảo hiểm. Mặc dù rót nước uống thuốc là động tác vô cùng đơn giản nhưng tay anh run rẩy mãi mới làm xong.

Cũng không rõ do thuốc có tác dụng nhanh hay đau đớn đến mức cảm giác tê liệt, Tưởng Úc Nam cảm thấy người nhẹ bẫng. Sau khi đặt cốc nước lên tủ để đồ, thân hình cao lớn của Tưởng Úc Nam trượt xuống, cuối cùng

https://thuviensach.vn

ngồi bệt dưới đất. Từ đầu đến cuối, anh không phát ra tiếng động, trong khi Viêm Lương vẫn ngủ say ở phòng ngủ chính bên cạnh.

Một đêm trôi qua như vậy. Khi tia nắng đầu tiên chiếu qua rèm cửa sổ, rọi ánh sáng dịu dàng xuống mí mắt Tưởng Úc Nam. Anh khó nhọc mở mắt, đôi mắt vằn tia máu bất giác hướng ra ngoài cửa sổ.

Cảnh tượng sáng sủa trước mắt như nhắc nhở anh, anh lại sống qua một ngày…

Tưởng Úc Nam bám vào tủ để đồ, miễn cưỡng đứng dậy nhặt mấy viên thuốc bị rơi ra ngoài, ném vào thùng rác. Sau đó, anh vào phòng tắm, gột rửa nỗi đau đớn của cơ thể, thay quần áo rồi xuống nhà ăn sáng.

Tưởng Úc Nam ngồi vào bàn ăn, nhận miếng bánh mì phết bơ do người giúp việc chuẩn bị. Anh vừa định đưa lên miệng, cầu thang cách đó không xa vang lên tiếng động. Tưởng Úc Nam nhướng mắt nhìn, bắt gặp Viêm Lương đang đi xuống cầu thang, cô cũng nhìn anh chăm chú.

Thấy bộ dạng com lê, giày da chỉnh tề của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương thầm nhắc nhở bản thân, người mà cô phải đối mặt mỗi ngày là kẻ địch máu lạnh rất nguy hiểm.

Quả nhiên, Viêm Lương vừa ngồi xuống bàn ăn, Tưởng Úc Nam đã chọc ngoáy vào nỗi đau của cô: “Tại sao em không cầu xin tôi tha cho Châu Trình?”

Viêm Lương cười nhạt. “Cầu xin anh thì có tác dụng sao?”

Tưởng Úc Nam thẳng thắn trả lời: “Không.”

“Thế thì được rồi!” Viêm Lương nói xong, uống một ngụm nước hoa quả. Muốn làm việc lớn cần giữ thái độ bình tĩnh. Hôm nay, cô có thể điềm nhiên ngồi ăn sáng với kẻ thù, coi như cô có tiến bộ lớn.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam tựa như nhận ra điều gì đó, trầm mặc dò xét Viêm Lương rồi đột nhiên lên tiếng: “Em đã thay đổi nhiều!”

Viêm Lương tưởng anh phát biểu điều gì ghê gớm, nào ngờ câu nói tiếp theo của anh đầy vẻ chế giễu: “Có người tình mới nên mặc kệ sự sống chết của người tình cũ. Đây không giống tác phong của em.”

Viêm Lương nghiến răng nghiến lợi, nhắm mắt nhưng cuối cùng vẫn không chịu đựng nổi. Cô đập “bốp” cái thìa xuống bàn, đứng dậy đi thẳng ra cửa, không ngoảnh lại. Tưởng Úc Nam không theo Viêm Lương mà nhìn chằm chằm vào đồ ăn sáng vẫn chưa động đũa. Đồng tử đen láy của anh xao động.

Viêm Lương lái ô tô ra khỏi nhà xe. Cô vừa bực tức vừa rối bời, cô làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn Châu Trình ngồi tù? Nhưng Châu Trình vì Từ Tử Thanh, đến mạng sống cũng không cần. Bảo Châu Trình khai ra Từ Tử Thanh là chuyện không thể.

Bây giờ việc cô có thể làm, là kéo thời thời gian điều tra, cho đến khi tìm được Từ Tử Thanh. Nếu Từ Tử Thanh chủ động nhận tội… Nhưng khả năng này gần như bằng không.

Viêm Lương vừa chìm trong suy tư vừa lái xe theo lối đi nhỏ, cánh cửa sắt nặng nề từ từ mở ra, ô tô của Viêm Lương rời khỏi ngôi nhà lớn. Đúng lúc này, một chiếc xe đậu bên ngoài cổng đột nhiên lao đến trước đầu xe của Viêm Lương.

Chiếc xe đó dừng ngay trước mũi xe của Viêm Lương. Viêm Lương giật mình, vội nhấn phanh. Suýt nữa cô đâm trúng chiếc xe chặn đường, may mà cô lái xe rất chậm. Viêm Lương định hạ cửa kính xem tình hình của đối phương, chiếc xe phía trước đột nhiên mở cửa ở vị trí tài xế và đằng sau. Hai người đàn ông bước xuống, tiến lại gần Viêm Lương.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Viêm Lương, một người cất giọng nghiêm túc: “Cô Viêm, chúng tôi đợi cô lâu rồi.”

Viêm Lương cau mày quan sát người đàn ông vừa lên tiếng. Cô đột nhiên bừng tỉnh, theo phản xạ nhìn kĩ xe ô tô trước mặt quả nhiên là xe của cảnh sát.

“Xin lỗi, tôi có việc phải đi ngay bây giờ. Các anh có chuyện gì để nói sau. Mời các anh tránh đường.”

Trước thái độ cự tuyệt của Viêm Lương, hai người cảnh sát mặc thường phục vẫn bất động. Viêm Lương biết không thể thuyết phục họ, cô không nhiều lời, đánh tay lái định vòng qua xe của cảnh sát. Đúng lúc này, một người cảnh sát thò tay vào trong ô tô của Viêm Lương, giữ chặt vô lăng. “Chúng tôi chỉ muốn mời cô Viêm đi hợp tác điều tra mà thôi. Vụ án Châu Trình sớm kết thúc ngày nào sẽ có lợi cho Từ thị ngày đó, cô không cần viện cớ né tránh chúng tôi.”

Thấy bộ dạng ngạo mạn của người cảnh sát, Viêm Lương thầm cười nhạt. Có lợi cho Từ thị? Từ thị đã không tồn tại từ lâu.

Cuối cùng, Viêm Lương đành phải đi theo hai người cảnh sát.

Từ miệng cảnh sát, Viêm Lương biết tin, bởi vì Từ thị bị Lệ Bạc thu mua, nhưng nhân viên có liên quan đến vụ án của Châu Trình đều rời khỏi công ty. Do đó, phía cảnh sát gặp trở ngại trong việc điều tra, thu thập chứng cứ.

Chứng cứ Tưởng Úc Nam nắm trong tay rõ ràng có thể đẩy Châu Trình vào chỗ chết, tại sao cảnh sát còn vướng mắc ở khâu điều tra, thu thập chứng cứ? Lẽ nào Tưởng Úc Nam chỉ giao một phần nhỏ chứng cứ cho cảnh sát?

https://thuviensach.vn

Trong hoàn cảnh không biết rõ nội tình, Viêm Lương chỉ có thể tự phán đoán hướng phát triển của vụ việc, không dám khai nhiều với cảnh sát. Cảnh sát không moi được điều gì từ Viêm Lương, cô lại tỏ ra có việc gấp, muốn rời đi ngay. Vì vậy cảnh sát đành hẹn Viêm Lương lần sau rồi thả cô.

Cuộc điều tra của cảnh sát tương đối lặng lẽ, không làm kinh động đến giới truyền thông. Viêm Lương thuận lợi rời khỏi đồn cảnh sát. Đang chuẩn bị đi lấy xe ô tô ở bãi đỗ ngoài trời, cô vô tình nhìn thấy một người quen.

Đó là luật sư Cao, một trong những người sáng lập văn phòng luật sư Vạn Khang Niên, chuyên phụ trách vấn đề pháp lý của Từ gia.

Luật sư Cao được Viêm Lương ủy thác giúp Châu Trình. Nhưng Viêm Lương được biết, hôm nay cảnh sát không triệu tập Châu Trình. Vậy luật sư Cao vội vàng đến là vì lý do gì?

Viêm Lương đã mở cửa ô tô, chuẩn bị lên xe. Dõi theo bóng dáng luật sư Cao biến mất ở cổng Cục Cảnh sát, Viêm Lương lập tức đóng cửa xe, chạy theo luật sư Cao vào trong Cục Cảnh sát. Cuối cùng, Viêm Lương theo kịp luật sư Cao đến cửa phòng thẩm vấn.

“Luật…” Viêm Lương đang định gọi ông ta, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở ra.

Bên trong truyền tới giọng nói nghiêm khắc của người cảnh sát thẩm vấn: “Chúng tôi hiện đã nắm đủ chứng cứ, nghi ngờ cô có liên quan đến vụ án này.”

Người mở cửa phòng hiển nhiên để đón luật sư Cao. Luật sư Cao hơi gật đầu với đối phương, đồng thời đi vào bên trong. Đúng lúc này, trong phòng vọng ra tiếng phụ nữ mà Viêm Lương vô cùng quen thuộc: “Tôi vẫn chỉ nói câu đó, trước khi luật sư của tôi đến đây, câu trả lời của tôi chỉ là: không có gì để nói.”

https://thuviensach.vn

Sau khi luật sư Cao đi vào trong, cửa phòng thẩm vấn nhanh chóng khép chặt, Viêm Lương không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì ở bên trong.

Cô đứng ngoài cửa, lặng lẽ mỉm cười. Không ngờ cảnh sát tìm thấy Từ Tử Thanh nhanh hơn cô.

Sao Từ Tử Thanh lại bị gọi đi thẩm vấn? Không có chuyện Châu Trình tố cáo chị ta, trừ khi… Cảnh sát đã điều tra ra Từ Tử Thanh?

Tại sao luật sư Cao lại không nói với cô chuyện Từ Tử Thanh bị cảnh sát thẩm vấn? Lẽ nào ông ta còn giấu giếm cô nhiều chuyện khác?

Viêm Lương nhìn chăm chú cánh cửa đóng chặt ở trước mặt. Bây giờ cô không thể tin tưởng bất cứ người nào. Kể cả luật sư Cao có giấu cô nhiều bí mật, có lẽ cô cũng không cảm thấy lạ lùng.

Hai tiếng sau, cánh cửa phòng thẩm vấn lại một lần nữa mở ra. Người từ bên trong đi ra là luật sư Cao, không thấy Từ Tử Thanh.

Viêm Lương ngồi trên chiếc ghế dài ở bức tường đối diện. Từ vị trí của cô, có thể nhìn thấy Từ Tử Thanh ngồi trong phòng, cô ta có vẻ rất tức giận.

Viêm Lương nhìn luật sư Cao. Thấy Viêm Lương ngồi ngay ngoài cửa, luật sư Cao sững sờ. Sau khi định thần, ông ta đi đến trước mặt Viêm Lương. “Sao cô lại ở đây?”

Viêm Lương nhìn luật sư Cao bằng ánh mắt lãnh đạm, cô đứng dậy, nhếch mép với ông ta. “Ông nên trả lời câu hỏi của tôi trước, tại sao Từ Tử Thanh lại ở đây?”

Luật sư Cao khó mở lời.

https://thuviensach.vn

Trước ánh mắt chăm chú của Viêm Lương, cuối cùng luật sư Cao cũng thỏa hiệp. Ông ta thở dài. “Tôi không thể tiết lộ nhiều với cô. Tôi chỉ có thể cho cô biết, tuy tôi không rõ phía cảnh sát nắm được bao nhiêu chứng cứ, nhưng theo tình hình trước mắt, lần này chị gái cô không xong rồi.”

Viêm Lương hết kiên nhẫn, hỏi thẳng: “Châu Trình thì sao?”

Luật sư Cao không cảm thấy ngạc nhiên khi Viêm Lương không tỏ ra quan tâm đến sự sống chết của chị gái. Trước câu hỏi của Viêm Lương, ông ta chỉ lắc đầu.

Tuy không có câu trả lời chính thức nhưng trong lòng Viêm Lương dấy lên một tia hy vọng. Nếu lần này cảnh sát điều tra đến cùng khiến Từ Tử Thanh phải trả giá cho những sai lầm của cô ta trước đây, như vậy Tưởng Úc Nam cũng coi như gián tiếp giúp đỡ cô.

Viêm Lương về đến công ty đã là hơn mười hai giờ.

Phần lớn nhân viên đi ăn cơm trưa, chỉ có người trợ lý vẫn ở đó chờ cô. Thấy Viêm Lương xuất hiện, người trợ lý đứng dậy. Viêm Lương nhíu mày khi bắt gặp bộ dạng thấp thỏm của người trợ lý. “Chuyện gì vậy?”

Người trợ lý lập tức cất giọng nghiêm túc: “Tổng giám đốc… hẹn chị cùng ăn trưa từ nửa tiếng trước. Tổng giám đốc nói đợi chị ở văn phòng.”

Tuy Viêm Lương và Tưởng Úc Nam xảy ra không ít tin đồn nhưng trong mắt người ngoài, vợ chồng họ vẫn đối xử với nhau lịch sự như khách. Quan hệ của bọn họ trên thực tế tệ hại đến mức nào, người trợ lý luôn theo sát cô tất nhiên biết rõ, thảo nào cô ta thấp thỏm như vậy.

Viêm Lương không đáp lời. Người trợ lý biết ý. “Tôi giúp chị từ chối.” Nói xong, cô ta liền cầm ống nghe điện thoại.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương liền giơ tay ngăn cô ta. “Không cần đâu, chỉ ăn bữa cơm thôi. Cô sợ anh ta hạ độc tôi?”

Người trợ lý ngây ra trước câu nói đùa hiếm thấy của Viêm Lương. Cho đến khi Viêm Lương quay người đi ra thang máy, cô ta vẫn chưa định thần.

Viêm Lương đi vào thang máy, lên thẳng tầng trên cùng. Cô muốn xem Tưởng Úc Nam định giờ trò gì?

Viêm Lương nhanh chóng đứng trước cửa văn phòng CEO. Cô giơ tay gõ cửa theo đúng phép lịch sự, bên trong không có phản ứng. Viêm Lương liền đẩy cửa đi vào phòng.

Từ xa, Viêm Lương đã nhìn thấy một thân hình cao lớn ngồi gục xuống bàn làm việc, dường như đang ngủ say.

Viêm Lương không ngờ sẽ bắt gặp bộ dạng này của Tưởng Úc Nam, anh thật sự ngủ say đến mức không biết gì.

Viêm Lương ngập ngừng tiến lại gần. “Tưởng Úc Nam.”

Cho tới khi cô đi đến bên cạnh, anh vẫn không hề nhúc nhích.

Viêm Lương nghiến răng đẩy người Tưởng Úc Nam, bàn tay vô tình chạm vào bàn tay lạnh giá của anh.

Viêm Lương giật mình. “Tưởng Úc Nam!” Cô bất giác cao giọng.

Tưởng Úc Nam vẫn không có phản ứng. Viêm Lương sờ lên trán anh. Bàn tay của người đàn ông này lạnh như đá, trong khi trán lại nóng ran.

https://thuviensach.vn

Chương 68

Tay Viêm Lương vẫn còn đặt trên trán Tưởng Úc Nam. Anh giống như người đang ngủ say bị quấy nhiễu, chau mày, động đậy bờ vai. Đầu óc Viêm Lương chưa có phản ứng đã vô thức rụt tay lại.

Tưởng Úc Nam mở mí mắt nặng nề, cảnh vật trước mắt mơ hồ trong giây lát rồi dần trở nên rõ ràng, cho đến khi anh nhìn rõ người đứng trước mặt mình là ai.

Đáy mắt anh vụt qua một tia sáng lấp lánh nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lẽo. Tưởng Úc Nam ngồi thẳng người, kéo lại cổ áo rồi đứng dậy nhìn đồng hồ. Sau đó anh lạnh nhạt liếc nhìn Viêm Lương. “Đi thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Nói xong, anh liền thu ánh mắt, đi vòng qua bàn làm việc, ra ngoài. Viêm Lương dõi theo bóng lưng đang vội vàng rời đi, trong đầu cô đầy nghi vấn, nhưng cô không thể nói rõ rốt cuộc điểm nào kỳ lạ. Thấy anh chuẩn bị biến mất ở cửa văn phòng, Viêm Lương nói: “Sắc mặt anh không tốt lắm…”

Sống lưng Tưởng Úc Nam cứng đờ. Hai giây sau, anh quay đầu nhìn Viêm Lương, giọng nói như có gai nhọn: “Em quan tâm đến tôi? Đúng là hiếm có!”

Mọi nghi hoặc bị nụ cười như có như không của Tưởng Úc Nam xóa sạch, Viêm Lương tự giễu trong lòng. Chỉ trong giây lát, đầu óc và đôi mắt cô không có chút biểu cảm, lạnh lùng đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Hiếm có dịp anh hẹn tôi cùng ăn trưa, tôi cũng nên giả bộ quan tâm anh một chút, đúng không?”

Một đòn phản kích hoàn hảo. Viêm Lương vừa dứt lời, vẻ chế nhạo trên gương mặt người đàn ông hoàn toàn biến mất.

Tưởng Úc Nam chọn một nhà hàng khá xa công ty.

Khi ngồi vào vị trí bên cửa sổ, trong lòng Viêm Lương dậy sóng. Không phải vì người đối diện cô lúc này là Tưởng Úc Nam, mà là… đã rất lâu cô không đến nơi này dùng bữa.

Cũng là giờ ăn trưa, cũng là vị trí gần cửa sổ, Viêm Lương từng đến đây một lần. Đó là lúc hai người mới đăng ký kết hôn không lâu. Để che mắt mọi người, Viêm Lương và Tưởng Úc Nam không thể cùng nhau ăn trưa ở công ty. Thời gian đó, nhà hàng này mới khai trương, không gian tương đối yên tĩnh, không bị người khác làm phiền. Viêm Lương cũng ngồi ở vị trí này, vừa cúi đầu uống nước chanh vừa trò chuyện với Tưởng Úc Nam về công việc, Tưởng Úc Nam lặng lẽ nhìn cô, nghe cô nói. Trên trán cô có một lọn tóc vô tình rơi xuống, anh giơ tay giúp cô vén ra sau tai, động tác rất tự nhiên. Cô ngẩng đầu nhìn anh, liền bắt gặp ánh mắt ấm áp hơn ánh mặt trời ngoài cửa sổ. Cảnh tượng này ùa về một cách rõ ràng, như mới xảy ra ngày hôm qua.

Nhưng hiện tại, anh không cần đóng kịch, tất nhiên cũng sẽ không vén tóc giúp cô. Cô cũng không nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng. Giữa hai người chỉ còn là công việc. “Sắp đến dịp kỷ niệm hai năm ngày cưới của chúng ta, lẽ nào em không cảm thấy chúng ta nên tổ chức buổi party nhằm xóa bỏ những tin đồn về tôi và em?”

Viêm Lương uống nước chanh, không ngẩng đầu. “Đừng có lôi tôi vào, tin đồn về anh đúng là chưa bao giờ ngừng. Còn tôi gần đây rất ngoan ngoãn, không có tin đồn gì cả!”

https://thuviensach.vn

“Em tưởng những tấm ảnh em đến bệnh viện thăm Lộ Chinh bị che mặt, chỉ có tôi nhận ra em thôi sao? Em cứ dây dưa với Lộ gia, để Giang Thế Quân cảm thấy bị uy hiếp, em sẽ không có kẹo ngon ăn đâu!

Tưởng Úc Nam lại để lộ nụ cười như có như không, anh muốn che giấu điều gì? Che giấu sự quan tâm dành cho cô? Đáng tiếc chiêu này đã vô tác dụng với Viêm Lương. Cô đáp lại anh bằng giọng điệu chế giễu: “Xem ra, dù chơi trò mất tích một tháng nhưng anh vẫn còn quan tâm đến mọi hành động của tôi. Trước khi lo Giang Thế Quân đối phó với tôi, anh nên lo liệu tôi có cắm sừng anh hay không mới đúng!”

Lời nói của Viêm Lương như mũi dao sắc nhọn, cắm thẳng vào nơi yếu ớt nhất trong trái tim người đàn ông, khiến một người vốn kiềm chế rất giỏi như Tưởng Úc Nam cũng chết sững trong giây lát.

Máu lặng lẽ chảy.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ dọn món ăn, Viêm Lương đã bỏ lỡ biểu cảm của Tưởng Úc Nam. Cô quay sang người phục vụ, đến lúc nhìn anh, tất cả đã trở lại bình thường. Ánh mắt Tưởng Úc Nam như lớp băng trên mặt hồ, không hề xao động, cũng không có độ ấm. “Mọi việc không cần em lo, em chỉ cần trang điểm đẹp để tới dự buổi tiệc là được!”

Công ty PR phụ trách tổ chức buổi party nhiều lần cử người đưa váy dạ hội đến cho Viêm Lương thử, nhưng đều bị cô trả lại nguyên vẹn. Cô không có tâm trạng, càng không có thời gian để lãng phí vào buổi tiệc nhằm phô diễn thứ hạnh phức giả tạo này. Những người tinh mắt đều nhìn ra cuộc hôn nhân của cô thất bại thế nào, cô việc gì phải lừa mình, dối người!

Trước buổi tiệc kỷ niệm kết hôn hai năm, Viêm Lương gặp không ít chuyện vui. Châu Trình không còn bị cảnh sát triệu tập nhiều như trước. Dù anh không tiết lộ điều gì với cô nhưng cô có thể đoán ra, cảnh sát đã

https://thuviensach.vn

chuyển mục tiêu sang người khác. Dạo này luật sư Cao thường xuyên đến Cục Cảnh sát nên không khó để đoán ra, "người khác" đó chính là Từ Tử Thanh.

Giang Thế Quân cuối cùng cũng nhượng bộ, không ngậm chặt con số hai phẩy năm mươi sáu tỷ như trước. Viêm Lương tin ông ta sẽ nhanh chóng đạt thỏa thuận với Lương Thụy Cường về vấn đề giá thu mua, không bao lâu sau sẽ ký hợp đồng.

Ai có thể ngờ người hoạt động ngầm sau lưng Lương Thụy Cường chính là Viêm Lương? Đến khi thành công, có lẽ cô nên mua bó hoa, đi viếng mộ Từ Tấn Phu, đứng trước mộ nói cho ông biết: "Đứa con gái bị bố ghét bỏ đã thay bố giành lại sản nghiệp của Từ gia."

Nhưng trước khi xảy ra chuyện đó, Viêm Lương cần tiếp tục ngụy trang.

Cô thư ký gõ cửa, đi vào. "Viêm Tổng, người của công ty PR lại đến rồi."

Chắc họ đưa lễ phục đến, Viêm Lương vừa kết thúc cuộc điện thoại với giám đốc của Unique. Cô đặt ống nghe, nói với thư ký: "Bảo họ để đồ ở đây rồi đi đi!"

"Vâng ạ!" Cô thư ký vừa định đẩy cửa đi ra ngoài, đột nhiên kêu lên một tiếng. Viêm Lương ngẩng đầu, thấy một người đẩy mạnh cô thư ký, xông vào phòng.

Từ Tử Thanh?

Viêm Lương đứng đậy, nhíu mày nhìn Từ Tử Thanh đang tức giận xông về phía cô. Từ Từ Thanh nhanh chóng đi đến bên Viêm Lương, nhìn cô trừng trừng.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương còn chưa kịp nói gì thì Từ Từ Thanh đã giơ tay tát vào mặt cô.

Một tiếng "bốp" đanh giòn vang lên, vừa nhanh vừa chính xác. Cô thư ký đuổi theo Từ Tử Thanh nhưng không kịp, chỉ nhìn thấy một bên má Viêm Lương hiện dấu tay rõ ràng.

Từ Tử Thanh lại định cho Viêm Lương cái bạt tai thứ hai nhưng lần này, Viêm Lương kịp thời túm tay cô ta. Từ Tử Thanh dùng sức thoát khỏi bàn tay Viêm Lương. Viêm Lương hất mạnh tay khiến ả ta mất thăng bằng, ngã xuống mép bàn. Cô ta lại đứng dậy, định xông lên nhưng cuối cùng bị cô thư ký chặn lại.

"Thấy tôi ngồi tù, cô vui lắm phải không?" Không thể động đến Viêm Lương, Từ Tử Thanh chỉ có thể hét lên.

Viêm Lương lạnh lùng nhìn cô ta. "Chị lên cơn điên gì vậy?"

"Hai năm nay, tôi làm gì cũng bị lỗ vốn, không phải do cô giở trò ở sau lưng sao? Đừng tưởng tôi không biết, lần này chính cô tố cáo tôi đúng không? Tôi còn cho rằng cô đã chịu dừng tay, hóa ra cô muốn tìm cơ hội để đâm tôi một nhát."

Viêm Lương không lên tiếng. Cô thư ký ra sức ngăn cản Từ Tử Thanh, Viêm Lương nhanh chóng bấm số điện thoại của phòng bảo vệ. "Gọi hai bảo vệ lên văn phòng tôi, ở đây…"

Viêm Lương chưa kịp nói hết câu, Từ Tử Thanh đã cắt ngang: "Nể tình Từ gia nợ cô khá nhiều, cũng nể mặt Châu Trình năn nỉ tôi, tôi vốn định giấu giếm chuyện này cả đời. Nhưng bây giờ cô dồn tôi vào chỗ chết, tôi không ngại nói cho cô biết, cô không có tư cách thay Từ gia trừng phạt tôi."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương ngây người, nhướng mắt nhìn Từ Tử Thanh. Cô ta đáp trả cô bằng ánh mắt ngạo mạn. Viêm Lương đặt ống nghe xuống bàn, chậm rãi đi đến bên Từ Tử Thanh, giơ cao tay…

Lại một tiếng "bốp" vang lên, Viêm Lương hoàn trả Từ Tử Thanh một cái tát rất mạnh. Cái tát này khiến khóe miệng Từ Tử Thanh rỉ máu.

Từ Tử Thanh ngẩn người mất năm giây. Sau đó, cô ta đột nhiên trở nên bình tĩnh, hơi mỉm cười. "Trong di ngôn ba để lại cho tôi có viết rõ, cô không phải con gái của ông."

Cả thế giới trở nên tĩnh lặng trong giây lát…

Buổi đêm là thời điểm thích hợp để uống say.

Viêm Lương nằm bò trên quầy bar, cúi đầu, ly rượu trong tay cô trống không. Tiếng nhạc dồn dập và ánh sáng hỗn loạn trong quán bar tạo thành một tấm lưới dày đặc, bao trùm lên người cô.

Bên tai Viêm Lương, giọng Từ Tử Thanh lặp đi lặp lại: "Năm đó, mẹ cô biết bố có mẹ tôi ở bên ngoài, còn sinh ra tôi nên tức giận đến mức bị sẩy thai. Cô chỉ là một đứa trẻ được mẹ cô nhặt về nuôi để che mắt thiên hạ. Bố biết chuyện này nhưng không vạch trần mẹ con cô bởi ông cảm thấy có lỗi với mẹ cô. Chẳng phải từ nhỏ đến lớn, cô đều nghĩ tôi là đồ con hoang nên coi thường tôi hay sao? Thật ra…" Ánh mắt Từ Tử Thanh lộ vẻ hung ác. "Cô mới là con hoang!"

"Bức thư đó tôi cũng đưa Châu Trình xem qua, không tin cô có thể đi hỏi anh ta." Từ Tử Thanh nhấn mạnh. "Cô vốn không phải con gái của bố… Cô không cảm thấy nực cười sao? Người mang dòng máu chính thống của Từ gia là tôi còn không muốn trả thù, chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, vậy mà cô… Cô đánh cược cả hạnh phúc đời mình, báo thù cho Từ gia… Cô đúng là đồ ngu xuẩn!"

https://thuviensach.vn

Viêm Lương cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng móc điện thoại di động trong túi xách. Cô tìm số điện thoại của Châu Trình, định bấm nút gọi nhưng ngón tay run lẩy bẩy. Cô lắc đầu để tỉnh táo lại nhưng vẫn không thể nhìn rõ màn hình.

Nhân viên phục vụ rót cho Viêm Lương một ly rượu. Thấy bộ dạng đờ đẫn của cô, anh ta bất giác hỏi: “Có cần tôi giúp gì không?”

Viêm Lương chậm rãi ngẩng đầu, nấc một cái. “Giúp tôi… gọi điện thoại… cho anh ấy…” Vừa nói xong, Viêm Lương liền gục xuống bàn.

Không biết bao lâu sau, Viêm Lương vẫn đang trong trạng thái mơ màng, có người đột nhiên đỡ cô từ chiếc ghế cao xuống.

Sau đó, Viêm Lương bị lôi lên ô tô, cánh cửa ở ghế lái phụ đóng sầm bên tai cô.

Viêm Lương mơ hồ nhìn thấy một thân hình cao lớn ở vị trí tài xế, ô tô nhanh chóng khởi động, anh ta muốn đưa kẻ say rượu là cô đi đâu? Lý trí còn sót lại trong đầu Viêm Lương khiến cô vô thức hoảng sợ nhưng không tài nào mở nổi mắt. Người ở bên cạnh nhoài người giúp cô thắt dây an toàn. Hơi thở quen thuộc xộc vào mũi Viêm Lương, mùi của đối phương rất quen thuộc với cô.

“Châu Trình?” Viêm Lương lẩm bẩm hỏi.

Đối phương đặt tay lên mu bàn tay cô, dùng sức bóp mạnh như muốn trả lời: “Là tôi.”

Hành động này cuối cùng cũng khiến Viêm Lương yên lòng.

Ô tô lăn bánh.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương túm dây an toàn, đột nhiên bật cười. “Những lời chị ta nói có phải sự thật không?”

Chẳng ai để ý đến câu hỏi của Viêm Lương. Trong ô tô kín mít chỉ có hơi rượu nồng nặc và giọng nói lè nhè của cô, người tài xế im lặng đến mức như không tồn tại.

Nghĩ đến chuyện Châu Trình cố gắng nín nhịn, Viêm Lương càng cười lớn, nhưng cô không biết nụ cười đó méo mó đến mức nào. “Vậy sự tồn tại của em rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Đối phương vẫn không trả lời.

“Từ thời ấu thơ cho đến lúc trưởng thành, em đều oán hận bố em, chị gái em… Bây giờ mới nói cho em biết, ông ấy không phải bố em, chị ta không phải là chị gái ruột của em…”

Viêm Lương vẫn cười nhưng một giọt lệ lặng lẽ từ khóe mắt nhắm nghiền chảy xuống khóe miệng đang cười của cô.

“Trước đây em luôn tưởng mẹ em vì em nên mới chịu tủi nhục để duy trì một gia đình… Bây giờ mới nói cho em biết, em chẳng qua chỉ là một quân cờ bà ấy dùng để bảo vệ vị trí nữ chủ nhân của Từ gia…”

Hóa ra nước mắt cũng có thể tuôn ra vòi nước bị hỏng.

“Nếu không phải là con gái của Từ gia, bây giờ em sẽ thế nào?”

“Nghèo rớt mồng tơi? Lang thang đầu đường xó chợ? Trở thành một người vô cùng bình thường? Bình thường nhưng có cuộc sống thanh thản?”

“Nếu như vậy… Em không cần đố kỵ với Từ Tử Thanh đến mức phát điên, không cần trốn sang New York nhiều năm, có nhà không thể về,

https://thuviensach.vn

không cần từ bỏ ước mơ của mình, càng không trở thành một Viêm Lương tâm hồn u ám, đầu óc chỉ toàn thù hận như bây giờ…”

Chất cồn đúng là thứ tốt, có thể đánh thức những điều cô không dám thừa nhận lúc tỉnh táo. “Nếu như vậy… Tưởng Úc Nam sẽ không tìm mọi cách tiếp cận em, sẽ không giăng cái bẫy dịu dàng như vậy. Em cũng sẽ… sẽ không yêu anh ấy…”

Ô tô đột ngột phanh gấp.

Châu Trình luôn là người đàn ông dịu dàng, tay anh nhẹ nhàng nhấc cằm cô. Gương mặt đầy nước mắt của cô khiến đầu ngón tay anh run run. Nhưng Viêm Lương không cảm nhận được điều đó, cô vẫn đang chìm đắm trong thế giới của mình, tiếp tục lẩm bẩm: “Nếu không gặp anh ấy, liệu em có hạnh phúc? Hay càng bất hạnh?”

Giọng nói của Viêm Lương lập tức bị nuốt trọn. Bờ môi cô bị chặn lại. Người đàn ông ở bên cạnh dùng sức, hôn cô một cách tuyệt vọng… Một nụ hôn không có độ ấm nhưng như nghiền nát tất cả.

Đầu óc Viêm Lương nổ tung. Vào giây phút đó, cô đột nhiên nhận ra, người đàn ông này… không phải Châu Trình.

Viêm Lương dường như cảm nhận được vị mặn của nước mắt nhưng cô không rõ là nước mắt của mình hay của đối phương. Ngoài vị giác, chất cồn đã làm tê liệt mọi cảm giác của cô, thậm chí không còn sức để mở mắt. Còn chưa rõ người đàn ông đang cùng cô chia sẻ nụ hôn mãnh liệt và không có đường lùi rốt cuộc là ai, Viêm Lương đã lịm đi.

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 69+70: 71-72-73-74-75

Nửa đêm, trên trời không một vì sao.

Một chiếc xe con chạy rất nhanh trên đường, hàng đèn đường chiếu sáng bị chiếc xe nhanh chóng bỏ lại phía sau.

Kim đồng hồ chỉ tốc độ run rẩy một cách nguy hiểm, hiển thị xe ô tô đã vượt quá tốc độ cho phép. Từ Tử Thanh không hề có cảm giác, cô ta không biết có thể lái đi đâu, cũng như cô ta không biết lối thoát của mình nằm ở đâu.

Trong xe ô tô vang lên tiếng nhạc đinh tai nhức óc, theo tiếng động cơ ù ù. Đúng lúc này, điện thoại di động của Từ Tử Thanh đổ chuông. Tiếng chuông điện thoại bị tiếng nhạc lấn át, Từ Tử Thanh liếc qua màn hình điện thoại nhấp nháy. Cô ta không có ý định bắt máy nhưng cuộc gọi đến không ngừng nghỉ. Cuối cùng, Từ Tử Thanh cũng mất kiên nhẫn, tắt nhạc và nghe điện thoại.

Đầu kia truyền đến giọng nói sốt ruột của Châu Trình: "Em chạy đi đâu vậy? Sao không ở khách sạn?"

"Em ra ngoài cho khuây khỏa."

"Mau quay về đi, anh đang chờ ở cửa phòng của em." Từ trước đến nay, Châu Trình luôn nhẹ nhàng với Từ Tử Thanh. Lúc này, thanh âm của anh đặc biệt nghiêm túc: "Anh có chuyện muốn nói với em."

"Chẳng cần đoán cũng có thể biết anh định nói gì. Em chỉ là đi mắng con bé đó một trận, anh đau lòng rồi à?"

https://thuviensach.vn

Châu Trình trầm mặc.

Từ Tử Thanh lập tức hiểu ra, cô ta đã đoán đúng. Cô ta lạnh nhạt hừ một tiếng: "Em đã bị nó hại không được xuất cảnh, em còn chưa đủ thảm thương hay sao? Lẽ nào anh còn muốn thay nó giáo huấn em?"

Châu Trình cuối cùng thở dài bất lực: "Dù sao em cũng không xác định chứng cứ trong tay cảnh sát có phải do Viêm Lương cung cấp hay không? Anh tin Viêm Lương, cô ấy không làm như vậy đâu."

Một câu bênh vực đơn giản khiến Từ Tử Thanh nổi giận ngay tức thì. Cô ta lập tức tắt động cơ ô tô, nghiến răng mắng một câu. Sau đó, cô ta không nổ máy mà cầm điện thoại hét lớn vào ống nghe: "Bây giờ nói gì cũng vô dụng, em đã cho nó biết sự thật, nó là đứa lai lịch không rõ ràng..."

Từ Tử Thanh chưa kịp nói hết câu, một tiếng động lớn cắt ngang lời cô ta.

"Ầm..."

Một chiếc xe ô tô từ phương hướng tay lái phụ đột nhiên đâm ngang vào xe của Từ Tử Thanh. Quán tính cực lớn khiến một bên thân Từ Tử Thanh va vào cửa xe ô tô, điện thoại di động trong tay cô ta rơi xuống sàn xe.

Hai ô tô va vào nhau phát tiếng kêu nhức óc. Từ Tử Thanh lịm đi trong một giây. Cô ta sờ trán, mới phát hiện đầu đập vào cửa sổ xe, bị chảy một ít máu.

Điện thoại di động vẫn đang kết nối. Nghe thấy động tĩnh ở bên này, Châu Trình lo lắng hét lên: "Tử Thanh! Tử Thanh! Xảy ra chuyện gì vậy? Em mau lên tiếng đi!"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Thanh ôm trán, không quan tâm đến điện thoại. Dù đầu rất đau nhưng thần trí của cô ta vẫn tỉnh táo. Cô ta tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe xem người gây tai nạn liều lĩnh là ai.

Vừa đặt chân xuống đất, một hình bóng nhanh như tia chớp áp sát Từ Tử Thanh. Từ Tử Thanh chưa kịp có bất cứ phản ứng, đối phương đã siết chặt cổ cô ta, đẩy người cô ta vào cửa xe.

Đằng sau hai người là ánh đèn đường mờ mờ. Cuối cùng Từ Tử Thanh cũng thích ứng với tai họa va chạm này. Khi nhìn rõ gương mặt của người đối diện, cô ta lập tức trợn mắt kinh ngạc, miệng lắp bắp: "Tưởng...Tưởng Úc Nam."

Tưởng Úc Nam đứng ngược sáng, trong mắt anh phảng phất có ngọn lửa lạnh lẽo đang lay động. Anh trầm mặc dùng sức siết cổ Từ Tử Thanh. Nỗi kinh hoàng khi bị thiếu dưỡng khí khiến Từ Tử Thanh hoảng loạn kéo cổ tay anh nhưng vô ích.

Dần dần, gương mặt Từ Tử Thanh đỏ bừng, đôi môi cô ta trở nên tím tái, sức lực phảng kháng thất bại dưới đôi tay như gọng kìm sắt của đối phương. Khi Từ Tử Thanh gần rơi vào ranh giới sống chết, Tưởng Úc Nam đột nhiên buông tay.

Cả người Từ Tử Thanh bị đẩy xuống đất. Đầu gối đập xuống mặt đường xước da chảy máu. Nhưng cô ta không bận tâm đến điều đó, chỉ ho khù khụ và ra sức hít không khí.

Một đôi giày da từ từ đi vào tầm mắt của Từ Tử Thanh.

Bóng đen của người đàn ông trên mặt đất phủ kín toàn thân Từ Tử Thanh. Thanh âm của anh vô cùng lạnh lẽo: "Bây giờ cô nên cầu nguyện Viêm Lương là người của Từ gia các cô. Bằng không, mục tiêu sau này của tôi sẽ là Từ tiểu thư, người mang dòng máu Từ gia thật sự."

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam ngồi xổm xuống, nâng cằm Từ Tử Thanh: "Đến lúc đó, thủ đoạn của tôi sẽ càng tàn nhẫn hơn. Tôi là người nói được làm được."

Dứt lời, Tưởng Úc Nam lạnh lùng quăng mặt Từ Tử Thanh về một bên.

Tưởng Úc Nam đứng dậy rời đi. Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân mới biến mất ở nơi xa, để lại người phụ nữ hồn bay phách lạc ngồi bệt dưới ngọn đèn đường, và hai chiếc xe con sang trọng bẹp rúm ró.

***

Viêm Lương tỉnh lại từ cơn đau đầu như búa bổ vào trưa ngày hôm sau.

Cô đang nằm trên chiếc giường mềm mại, dưới ánh sáng ấm áp. Viêm Lương giơ tay che mắt để thích ứng với ánh sáng đột ngột. Một lúc lâu sau, cô mới ngồi dậy, cúi đầu quan sát bản thân. Mặc dù đã thay bộ đồ ngủ, nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi rượu còn lưu lại trên người.

Tựa hồ đoán chuẩn xác thời gian cô thức giấc, người giúp việc đẩy cửa đi vào, mang theo khay thức ăn. Viêm Lương không có khẩu vị, chỉ cầm cốc uống nước. Cô xua tay ra hiệu người giúp việc mang đồ ăn ra ngoài.

Người giúp việc vâng dạ một tiếng rồi bê đồ ăn rời khỏi phòng. Viêm Lương uống nước không cũng buồn nôn, cô ngừng hai giây, cố đè nén cảm giác khó chịu. Đúng lúc này, Viêm Lương chợt nhớ ra một vấn đề, cô vội vàng gọi người giúp việc: "Đúng rồi..."

Người giúp việc đứng lại, quay đầu.

"Đêm qua ai đưa tôi về?"

https://thuviensach.vn

Người giúp việc nhìn Viêm Lương, có vẻ khó mở miệng, ấp úng một hồi mới nói: "Là Lộ Chinh, Lộ tiên sinh..."

Viêm Lương ngẩn người, dường như nghĩ không thông điều gì đó. Cô chạm tay lên môi. Người giúp việc đứng ở đó, khó khăn lắm mới hạ quyết tâm hứa với Viêm Lương: "Phu nhân yên tâm đi, chúng tôi sẽ không nói chuyện này với tiên sinh."

Viêm Lương mỉm cười, giơ tay ra hiệu người giúp việc có thể đi xuống nhà.

Sau khi cửa phòng khép lại, Viêm Lương bóp trán xuống giường. Cô ngẫm nghĩ, tìm điện thoại di động bấm một dãy số.

Đối phương bắt máy chỉ sau một hồi chuông, nhưng Viêm Lương đột nhiên không biết nói gì. Đối phương đợi cô mở miệng, nhưng trước sự trầm mặc của Viêm Lương, đối phương đành từ bỏ ý định: "Em tỉnh rồi à?" Là thanh âm dịu dàng của Lộ Chinh.

Xem ra đúng là Lộ Chinh đưa cô về...Viêm Lương không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay càng lo lắng hơn. Phân vân một lúc, cuối cùng cô cũng mở miệng: "Tối qua tôi uống say quá, thật ra tôi..." Viêm Lương đột nhiên ý thức cô càng nói nhiều càng sai nhiều, thế là cô cắn răng, thẳng thừng đề nghị: "Hy vọng anh quên đi chuyện xảy ra tối qua."

"Hả?" Lộ Chinh kéo dài giọng, hỏi lại Viêm Lương: "Em có thể nói rõ, rốt cuộc tôi nên quên đi chuyện gì xảy ra tối hôm qua?" Tâm trạng của anh có vẻ không tồi.

Tư duy hỗn loạn của Viêm Lương bất giác quay về không gian kín mít trong buổi tối ngày hôm qua. Nhưng ngoài nụ hôn mãnh liệt đó, cô không có một chút ấn tượng về chuyện khác. Đầu cô lại bắt đầu ong ong...

https://thuviensach.vn

Viêm Lương trầm mặc hồi lâu, cuối cùng đành mở miệng: "Bất kể tôi nói với anh chuyện gì, làm điều gì...anh hãy quên hết đi!"

Ở đầu kia điện thoại, Lộ Chinh mỉm cười: "Muốn tôi quên cũng được, nhưng tối nay em phải mời tôi ăn cơm, coi như bù đắp, deal?"

"Tôi..."

Viêm Lương còn đang do dự, Lộ Chinh đã tự quyết định: "Hết giờ làm tôi sẽ đến đón em."

Sự trầm mặc của Viêm Lương bị Lộ Chinh coi như nhận lời, anh tiếp tục mở miệng: "Lát nữa tôi còn một cuộc họp. Em hãy ngủ thêm một lúc, tối gặp lại em sau."

Viêm Lương ngẫm nghĩ, cô không từ chối mà cúp điện thoại.

Ở đầu bên kia, Lộ Chinh ngồi trong văn phòng của anh ở tòa nhà Minh Đình. Người trợ lý gõ cửa đi vào, nhìn thấy Lộ Chinh đang cầm điện thoại trầm tư.

Người trợ lý gõ tay xuống mặt bàn, Lộ Chinh mới ngẩng đầu nhìn anh ta.

"Lộ tổng, cuộc họp sắp bắt đầu rồi..."

Lộ Chinh một mặt nghe người trợ lý nhắc nhở, một mặt nghe tiếng tút tút truyền ra từ điện thoại di động. Người trợ lý buộc phải nhắc một lần nữa: "Lộ tổng..."

Lúc này, Lộ Chinh mới định thần, anh giơ tay ra hiệu người trợ lý im lặng. Còn anh tắt cuộc điện thoại, bấm một số di động khác.

Tiếng chuông điện thoại tựa hồ hành hạ màng nhĩ của Lộ Chinh, may mà đối phương nhanh chóng bắt máy.

https://thuviensach.vn

Nhưng đối phương không lên tiếng.

Lộ Chinh không vòng vo tam quốc, hỏi thẳng vào vấn đề: "Nửa đêm hôm qua anh gọi tôi ra ngoài, bảo tôi đưa vợ anh về nhà. Coi như tôi giúp anh, nên anh hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đang tính toán điều gì?"

"Nếu anh muốn giành được thứ anh cần nhất, vậy thì anh đừng hỏi gì cả, cũng đừng lật tẩy chuyện này."

Lộ Chinh đợi một lúc lâu cũng chỉ nhận được câu nói này của đối phương. Đối phương dứt lời liền cúp máy ngay lập tức. Lộ Chinh ngẩn người nghe tiếng tút tút điện thoại, trong lòng thầm suy tính.

***

Từ Tử Thanh thường xuyên bị cảnh sát gọi đi điều tra, muốn tìm cô ta không không phải là việc khó khăn. Trực tiếp đi cục cảnh sát "cắm sào chờ nước" là được.

Khi Viêm Lương lê tấm thân mệt mỏi đến cục cảnh sát, cô nhận được tin, Từ Tử Thanh đang nằm viện.

"Nằm viện? Chị ta bị thương à?"

Trước câu hỏi của Viêm Lương, người phụ trách vụ án nói thẳng: "Cô tin à? Tôi cảm thấy cô ta đang viện cớ trốn tránh chúng tôi."

Viêm Lương mang suy đoán giống người cảnh sát đi bệnh viện, ai ngờ Từ Tử Thanh bị thương thật sự. Vết thương không nặng lắm.

Lúc Viêm Lương tới phòng bệnh, Từ Tử Thanh đang nằm ngủ, cũng không rõ cô ta ngủ thật hay ngủ giả. Viêm Lương đành lặng lẽ rời phòng bệnh. Châu Trình đang ngồi bên giường bệnh, nhìn thấy Viêm Lương, anh liền đứng dậy theo cô ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Sao chị ta bị thương?"

Châu Trình cũng không rõ: "Cô ấy nói cô ấy bị ngã."

Nghe Châu Trình nói vậy, Viêm Lương bất giác ngoảnh đầu nhìn qua ô kính trên cửa phòng bệnh, thấy Từ Tử Thanh vẫn nằm quay lưng về phía cửa ra vào. Chỉ là vết thương nhỏ, nhưng cô ta vẫn được người đàn ông này đến chăm sóc ngay, Từ Tử Thanh mãi mãi may mắn như vậy. Viêm Lương đã sớm quen với điều đó. Châu Trình tiếp tục lên tiếng: "Nghe nói hôm qua cô ấy xông vào văn phòng cãi nhau với em? Anh thay cô ấy xin lỗi em." Viêm Lương không nhịn được, cười nhạt một tiếng. Châu Trình ngượng ngập ho khan, chuyển sang đề tài khác: "Em có tìm cô ấy có việc gấp à? Để anh đánh thức cô ấy, cho em nói chuyện."

Lúc này, Viêm Lương mới rời ánh mắt khỏi ô kính. Cô đảo mắt qua Châu Trình, cuối cùng mở miệng: "Không cần đâu, ngày mai em lại đến đây, anh hãy chăm sóc chị ta tử tế."

Tuy là câu dặn dò nhưng ngữ khí vô cùng lạnh nhạt, Viêm Lương nói xong quay người đi mất. Ra khỏi cửa bệnh viện, cô đứng ở bậc cầu thang lên xuống. Lúc này, ngoài trời ánh nắng chói chang, xung quanh không hề có bóng râm, Viêm Lương đứng ở đó hồi lâu mới rút điện thoại di động.

Không biết nắng ở New Zealand có rực rỡ như ở đây? Viêm Lương đang nghĩ tới điều này, điện thoại đã kết nối. Đầu kia vọng đến giọng nói đầy xúc động: "Cô hai!"

Đúng là khá lâu rồi Viêm Lương không liên lạc với mẹ. Bây giờ nghe thấy giọng nói thân thiết của dì Lương, cô cảm thấy rất xa lạ. Dưới ánh mặt trời chói lọi, đáng lẽ cô nên thấy ấm áp mới đúng, nhưng cô đột nhiên rét run, bởi vì bên tai lặp đi lặp lại âm thanh đầy chế nhạo của Từ Tử Thanh: "Cô không cảm thấy nực cười sao? Người mang dòng máu chính thống của

https://thuviensach.vn

Từ gia là tôi còn không muốn trả thù, chỉ muốn sống yên ổn qua ngày. Vậy mà cô...cô đánh cược cả hạnh phúc đời mình, báo thù cho Từ gia..."

Viêm Lương gượng cười, cô cố giữ giọng bình tĩnh: "Cô chú Châu ở bên đó chơi có vui không ạ?"

"Không tồi, tuần trước mọi người bay đi Sydney xem ca kịch, bây giờ bọn họ và phu nhân đi uống trà buổi chiều."

"Thế thì tốt."

"Cô hai đừng chỉ lo hỏi thăm ông bà Châu. Cô hai thì sao? Bao nhiêu lâu mới thấy cô hai gọi điện thoại, có phải công việc bận rộn lắm không?"

"Dì Lương..." Viêm Lương cắn răng, cuối cùng vẫn không thể nói ra thắc mắc của cô.

Dì Lương nhận ra điều khác thường: "Sao thế, cô hai muốn hỏi gì?"

Viêm Lương cố gắng điều hòa hơi thở, để giọng nói của cô trở nên vui vẻ: "Không có gì ạ, dì Lương, dì đừng lo cho cháu. Cháu ở bên này sống rất tốt. Dì ở bên đó cũng nhớ chăm sóc bản thân tử tế."

"Con bé này, sao chỉ quan tâm đến dì, cô cũng nên quan tâm cả phu nhân nữa chứ. Lần trước đi xem triển lãm giày, phu nhân còn nhắc đến cô, nói chắc cô sẽ rất thích."

Viêm Lương sốt ruột muốn cúp điện thoại: "Lần sau cháu lại gọi cho dì, bây giờ cháu hơi bận, không thể nói chuyện nhiều."

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lương đi xuống cầu thang, nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Đằng sau một ô cửa sổ phòng bệnh, Từ Từ Thanh đứng bất động, quan sát người phụ nữ bên dưới, từ lúc cô gọi điện thoại, cho tới khi cô vội vã bỏ

https://thuviensach.vn

đi.

Từ Tử Thanh còn chưa kịp buông rèm cửa sổ, đằng sau vang lên tiếng Châu Trình: "Hôm qua hai chị em em cãi lộn chuyện gì mà hôm nay đều bất bình thường như vậy?"

Từ Tử Thanh quay đầu nhìn Châu Trình nhưng không lên tiếng. Cô ta lặng lẽ quay về giường nằm, Châu Trình đứng ở cửa ra vào dõi theo nhất cử nhất động của cô ta, anh lắc đầu bất lực.

***

Viêm Lương cố tình chọn lúc không có Châu Trình mới đến bệnh viện. Rõ ràng cô cũng giống Từ Tử Thanh, không muốn lôi Châu Trình vào vụ này.

Vừa vào cửa phòng bệnh, Viêm Lương thấy Từ Tử Thanh đã thay bộ đồ bệnh nhân, cô ta đang đứng bên cạnh giường thu dọn túi xách của mình.

Viêm Lương không gõ cửa, cứ thế đi thẳng vào trong. Khi cô tới sau lưng Từ Tử Thanh, cô ta mới phát giác. Nhìn thấy Viêm Lương, cô ta lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

"Sao thế? Nghe Châu Trình nói hôm nay tôi lại đến nên chị định xuất viện luôn à?"

Bị nói trúng tâm tư nhưng Từ Tử Thanh vẫn giả bộ không nghe thấy, cô ta cúi đầu lặng lẽ thu dọn đồ.

Viêm Lương đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn xem bức thư bố để lại cho chị."

Từ Tử Thanh dừng động tác. Viêm Lương chờ đợi câu trả lời của Từ Tử Thanh, nhưng không ngờ cô ta đột nhiên phủ nhận điều cô ta tiết lộ

https://thuviensach.vn

trước đó: "Khôi hài thật, tôi nói gì cô cũng tin à? Đó chỉ là lời nói trong lúc tôi tức giận, bố có để lại cho tôi thư từ gì đâu?"

Người phụ nữ này nói dối mà không hề biến sắc mặt. Từ Tử Thanh nói xong liền kéo khóa túi xách, xách túi đi ra ngoài. Viêm Lương định xông lên ngăn cô ta nhưng bỗng dưng nhìn thấy thứ gì đó trên tủ đầu giường, cô lập tức dừng bước.

Từ Tử Thanh trong chớp mắt đã biến mất bên ngoài cửa phòng bệnh. Viêm Lương đi đến tủ đầu giường, cầm cái lược Từ Từ Thanh bỏ quên...

***

Viêm Lương đem sợi tóc của cô và Từ Tử Thanh đưa đi giám định DNA.

Trong thời gian đợi kết quả giám định, cô cũng đồng thời chờ đón buổi tiệc kỷ niệm hai năm kết hôn của mình và lễ ký kết giữa Lệ Bạch và Unique.

Không biết là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay do Tưởng Úc Nam cố ý sắp đặt, bữa tiệc kỷ niệm kết hôn được tổ chức vào lúc bảy giờ tối, trong khi lễ ký kết giữa Lệ Bạc và Unique diễn ra lúc mười một giờ buổi sáng cùng ngày.

Buổi lễ ký kết được tổ chức tại tập đoàn Lệ Bạc. Tập đoàn Lệ Bạc đồng ý bán hơn mười nhãn hiệu sản phẩm thuộc Từ thị trước kia, gồm Nhã Nhan, Secret, Chìa khóa của làn da...với giá hai tỷ đô la cho Unique.

Một đế quốc mỹ phẩm hoàn toàn mới sắp ra đời.

Bên ngoài có tin đồn, sở dĩ Lương Thụy Cường đột nhiên nhảy vào ngành mỹ phẩm, ngành nghề từ trước đến nay ông ta chưa bao giờ động tới

https://thuviensach.vn

là bởi vì chiều theo ý thích của người vợ thứ ba. Unique chính là tài sản nhà triệu phú họ Lương tặng cho cho người vợ kém ông ta gần 30 tuổi.

Buổi sáng hôm đó, Viêm Lương nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới khi cô đang ở văn phòng của mình: "Viêm tiểu thư, đã có kết quả giám định, xin cô hãy mau chóng đến lấy kết quả."

Viêm Lương cúp điện thoại, định đi bệnh viện một chuyến. Nhưng cô vừa cầm túi xách, người thư ký gõ cửa đi vào: "Giang tổng mời chị lát nữa cùng tham dự buổi lễ ký kết."

Ông ta muốn cô đi chứng kiến buổi lễ có thể nói sỉ nhục Từ gia?

Viêm Lương vừa đi vừa lên tiếng: "Cô hãy nói tôi có việc gấp cần ra ngoài. Nếu về kịp, tôi sẽ đi thẳng tới phòng hội nghị."

Không đầy nửa tiếng sau, Viêm Lương đã lái xe đến bệnh viện. Sau khi nhận kết quả giám định, cô vội vàng rời đi, nhanh chóng quay về bãi đỗ xe. Vừa chui vào ô tô, Viêm Lương lập tức đóng sập cửa. Ngồi trong không gian kín mít, cô nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình. Trước đó, đầu óc cô không có bất cứ suy nghĩ gì, còn bây giờ, cuối cùng cô cũng cảm thấy một nỗi hoảng sợ bao trùm toàn thân.

Viêm Lương nắm chặt vô lăng, đến mức các khớp ngón tay trắng bệch. Một lúc lâu sau, cô vẫn không nổ máy, mà chậm rãi cầm túi tài liệu đặt ở ghế lái phụ. Lúc mở túi tài liệu, bàn tay cô run run.

Viêm Lương rút tờ kết quả giám định, lướt qua những con số phức tạp, ánh mắt cô di chuyển tới ô cuối cùng. Kết quả hiển thị: không có quan hệ huyết thống...

Viêm Lương thẫn thờ quay về văn phòng của mình. Bắt gặp bộ dạng hồn bay phách lạc của cô, người thư ký không khỏi lo lắng: "Viêm tổng..."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương dừng bước, nhìn người thư ký. Vào giây phút đó, cô phảng phất nghĩ thông suốt tất cả, ba hồn chín vía trở lại vị trí cũ. Viêm Lương bình thản hỏi thư ký: "Lễ ký kết đã kết thúc chưa?"

"Chắc vẫn chưa ạ."

Viêm Lương gật đầu, lại quay ra thang máy. Không bao lâu sau, cô đã tới phòng hội nghị. Cô không hề nghĩ ngợi, lập tức gõ cửa rồi đi vào. Mọi người ở trong phòng đều ngẩng đầu nhìn Viêm Lương. Giang Thế Quân cất giọng mỉa mai: "Cô đến đúng lúc thật đấy."

Viêm Lương lặng lẽ đảo mắt một lượt quanh phòng hội nghị. Tưởng Úc Nam ngồi bên cạnh Giang Thế Quân là người duy nhất không nhìn cô. Trong khi đó, người cùng Giang Thế Quân ngồi ở vị trí trang trọng nhất là Lương Thụy Cường hơi gật đầu với cô. Viêm Lương phóng tầm mắt qua đỉnh đầu Tưởng Úc Nam, dừng lại ở vị trí còn trống cách đó không xa. Cô liền đi về chiếc ghế trống đó.

Câu "đến đúng lúc" của Giang Thế Quân có nghĩa, bây giờ là thời khắc then chốt nhất trong quá trình ký kết hợp đồng giữa hai bên. Viêm Lương ngồi chưa ấm chỗ, Lương Thụy Cường và Giang Thế Quân bắt đầu ký hợp đồng, đứng dậy, bắt tay. Cả phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Lễ ký kết nhanh chóng kết thúc. Những người không liên quan rời đi trước, Lương Thụy Cường và Giang Thế Quân vẫn ở lại hàn huyên. Viêm Lương cũng đứng dậy, chuẩn bị bỏ đi như những người không liên quan. Giang Thế Quân liếc cô một cái rồi tiếp tục mỉm cười trò chuyện với Lương Thụy Cường.

Ai ngờ Viêm Lương không bỏ ra ngoài mà đi thẳng về phía Lương Thụy Cường. Giang Thế Quân đang uống trà, ông ta ngẩn người khi chứng

https://thuviensach.vn

kiến hành động này của Viêm Lương. Viêm Lương chào Lương Thụy Cường một câu, sau đó cúi sát tai ông ta thì thầm điều gì đó.

Lương Thụy Cường đột nhiên bật cười thành tiếng: "Tốt! Tốt!" Sau đó, ông ta quay sang Giang Thế Quân: "Giang tổng! Vị này là..." Lương Thụy Cường đưa mắt qua Viêm Lương: "Bà chủ của Unique."

Tách trà trong tay Giang Thế Quân rơi xuống đất, vỡ tan. Nước trà bắn tung tóe.

Viêm Lương bình tĩnh mỉm cười với Giang Thế Quân. Tựa hồ đây là lần đầu tiên gặp ông ta, cô lịch sự giơ tay: "Chào Giang tổng!"

Tưởng Úc Nam vẫn ngồi yên một chỗ. Lúc này, anh mới nhướng mắt nhìn người người phụ nữ nở nụ cười chiến thắng ở trước mặt. Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Chỉ trong một ngày, nội bộ Lệ Bạc "long trời lở đất", dư luận xôn xao. Người phụ nữ ở trung tâm "cơn bão" là Viêm Lương chính thức đệ đơn từ chức lên hội đồng quản trị. Cô từ bỏ mọi chức vụ, rời khỏi tập đoàn Lệ Bạc với hai bàn tay trắng.

Bên ngoài tòa cao ốc Lệ Bạc tụ tập rất đông phóng viên. Viêm Lương đi ra ngoài bằng cổng sau, cô lái xe tới con đường trước tòa văn phòng Lệ Bạc, nhìn đám phóng viên đang vây kín cổng ra vào của tòa nhà. Viêm Lương chỉ giảm tốc độ liếc qua rồi lại tăng tốc rời đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến bảy giờ tối. Bây giờ vốn là lúc tổ chức tiệc kỷ niệm hai năm kết hôn, nhưng do sự "tạo phản" của cô, buổi tiệc quy mô lớn đương nhiên bị hủy bỏ.

Tám giờ...

Chín giờ...

https://thuviensach.vn

Viêm Lương lặng lẽ ngồi trong thư phòng của ngôi nhà lớn Từ gia chờ đợi một người. Trên bàn làm việc xuất hiện một tờ giấy và một cây bút. Nhưng cho đến mười giờ tối, ngoài trời đã tối đen như mực từ lâu, nhưng Tưởng Úc Nam vẫn không thấy bóng dáng.

Viêm Lương suy tư một lúc, cô đột nhiên nghĩ tới một khả năng. Thế là cô rời khỏi nhà, lái xe thẳng đến khách sạn theo kế hoạch tổ chức tiệc kỷ niệm vào buổi tối hôm nay.

Hội trường ở tầng trên cùng trống không, chẳng có bóng dáng của khách khứa. Đây cũng là điều nằm trong định liệu của Viêm Lương. Nhưng khi đi vào hội trường, cô bất chợt nghe thấy tiếng nhạc du dương, một cô gái đang biểu diễn violon cello ngay tại chỗ.

Trên mấy chục chiếc bàn ăn đều bày ly thủy tinh lóng lánh và bộ bát đĩa bằng sứ trắng ngần. Tuy nhiên, cả hội trường rộng lớn không có lấy một người khách, trừ hình bóng cô độc ngồi ở cái bàn chính giữa.

Luồng sáng trong hội trường không chiếu vào người đàn ông đó, nhưng ngay từ cửa ra vào, Viêm Lương đã phảng phất nhìn thấy vẻ hiu quạnh trên gương mặt người đàn ông đó.

Viêm Lương lặng lẽ tiến lại gần. Nghe tiếng bước chân, Tưởng Úc Nam lập tức ngẩng đầu. Viêm Lương ở trước mặt anh không trang điểm đẹp đẽ, không diện váy áo lộng lẫy, mà chỉ có vẻ mặt lạnh lùng vô cảm: "Đây là đơn xin ly hôn. Tôi đã ký tên rồi, chỉ thiếu chữ ký của anh."

Tưởng Úc Nam mỉm cười, cúi đầu nhìn tờ đơn ly hôn vừa đưa đến trước mặt anh. Đây là món quà cô tặng anh nhân dịp kỷ niệm hai năm kết hôn...

Tiếng đàn violon cello bỗng im bặt.

https://thuviensach.vn

"Sau khi mượn tay Lương Thụy Cường giành lại Từ thị, cuộc hôn nhân của chúng ta không còn giá trị lợi dụng đối với em phải không?" Tưởng Úc Nam thong thả lắc ly rượu, mỉm cười hỏi.

"Tôi đã ghi rõ không cần tài sản sau khi kết hôn của anh, anh có thể yên tâm." Viêm Lương cố ý không trả lời câu hỏi mà nói sang vấn đề khác, đồng thời đẩy tờ đơn về phía Tưởng Úc Nam.

"Sau khi tôi ký tên thì sẽ thế nào?" Tưởng Úc Nam hỏi đến đây, anh đột nhiên tỉnh ngộ: "Ân oán kết thúc, sống chết cũng không qua lại?"

Đúng vậy...Sau đó thì sao? Viêm Lương tự hỏi bản thân.

Cô từng yêu, cũng từng hận đến khắc cốt ghi tâm người đàn ông này. Nhưng bản báo cáo giám định DNA nằm trong túi xách của cô, và tiếng khóc vì không có gì để nói của dì Lương khi cô gọi điện đi New Zealand luôn luôn nhắc nhở cô, mọi sự nỗ lực của cô trước đó chỉ là một trò cười to lớn mà thôi.

Dì Lương hứa với Viêm Lương sẽ không tiết lộ với mẹ cô chuyện này. Một người phụ nữ nuôi dưỡng cô nhiều năm như vậy, tình cảm đã vượt qua quan hệ dòng máu, cô không thể nào cắt bỏ.

Thế nhưng về người đàn ông đang ngồi trước mặt cô...

Bây giờ là lúc cô nên buông tay, tha cho bản thân cô, cũng để cho anh một con đường sống...

Trong lúc cả hai trầm mặc, Tưởng Úc Nam đột ngột đứng dậy. Viêm Lương lùi lại phía sau nửa bước theo phản xạ, cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy cảnh giác. Tưởng Úc Nam thấy vậy nhếch miệng cười tự giễu, một tay anh cầm ly rượu của mình, bàn tay còn lại đổ champagne vào chiếc ly không ở trên bàn rồi đưa cho Viêm Lương: "Lễ kỷ niệm vui vẻ."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương chỉ nhìn ly rượu mà không có ý nhận lấy. Tưởng Úc Nam không ép buộc, anh hơi nghiêng ly rượu trong tay, để chất lỏng chảy xuống tờ đơn xin ly hôn trên mặt bàn. Anh dùng hành động bày tỏ lập trường của mình.

Viêm Lương chợt phát hiện, mặc dù rơi vào tình huống này nhưng bản thân cô vô cùng bình tĩnh. Có lẽ cô đã hoàn toàn hết hy vọng. Cô rút tấm danh thiếp đặt lên mặt bàn: "Lúc nào muốn ký, anh hãy gọi điện liên hệ với luật sư của tôi."

Nói xong cô liền quay người bỏ đi.

Tưởng Úc Nam đứng yên một chỗ, anh không dõi theo bóng hình người phụ nữ mà cúi đầu nhìn tấm danh thiếp. Cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Viêm Lương, anh mới từ tốn ngồi xuống.

Nữ nghệ sỹ chơi violon cello trên sân khấu luống cuống, không biết nên ở lại hay ra về. Nhưng khi cảm nhận thấy một nỗi tuyệt vọng mãnh liệt bao trùm người đàn ông ngồi giữa hội trường, cô ta không nhẫn tâm bỏ lại người đàn ông cô độc một mình.

"Xin hãy diễn tấu một bản nhạc..." Người đàn ông đột nhiên mở miệng.

Anh không nói hết câu, bởi vì cổ họng anh tắc nghẹn? Nhưng vẻ mặt của anh vẫn rất bình tĩnh, dưới tấm mặt nạ vô cảm đó che giấu điều gì? Nữ nghệ sỹ ngẫm nghĩ, lại ngồi xuống. Ở giây tiếp theo, cả hội trường vang lên tiếng nhạc réo rắt.

Goodbye, my almost lover

Goodbye, my hopeless dream

I'm trying not to think about you

https://thuviensach.vn

Can't you just let me be?

Goodbye, my almost lover

Goodbye, my hopeless dream

I'm trying not to think about you

Can't you just let me be?

……

Viêm Lương dọn khỏi ngôi nhà lớn Từ gia ngay trong buổi tối hôm đó. Lúc lái xe ô tô ra cổng, Viêm Lương nhìn "cái lồng sắt" cô sống suốt hai năm qua lần cuối.

Tạm biệt...Không bao giờ gặp lại...

Một ngày mới bắt đầu, Viêm Lương tỉnh dậy ở phòng khách sạn. Nhìn lên trần nhà xa lạ, cô cũng không rõ bản thân rốt cuộc hồi sinh hay để hết tình cảm ở đằng sau cánh cửa ngôi nhà lớn, chỉ mang đi cái vỏ trống rỗng.

Tưởng Úc Nam không hề liên lạc với cô, tựa hồ anh đã cắt đứt mọi quan hệ chỉ sau một đêm.

Là một nhãn hiệu hoàn toàn mới, Unique bắt đầu cuộc hành trình của mình. Đúng như Viêm Lương và những người thông thạo tình hình dự liệu, Lệ Bạc không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Giang Thế Quân sử dụng mọi biện pháp phong tỏa Unique, khiến Unique không thể đăng quảng cáo trên những tờ báo hay tạp chí có mối quan hệ hợp tác lâu dài với Lệ Bạc. Ngoài ra, dưới sự "chọc ngoáy" của Lệ Bạc, trên thị trường liên tục xuất hiện tin tức không có lợi cho Unique. Đây chẳng qua là thủ đoạn quen thuộc của Giang Thế Quân, ông ta giở lại sự kiện dị ứng da gây ầm ĩ dư luận của Từ thị mấy năm trước.

https://thuviensach.vn

Trước hành động của Lệ Bạc, công tác đối phó nguy cơ của Unique tiến hành đâu vào đấy. Tận dụng ưu thế của tập đoàn Minh Đình ở trong nước, Unique xây dựng lại mạng lưới tiêu thụ, liên kết với các đại lý ở các tỉnh thành tiến hành hoạt động quảng bá sản phẩm rầm rộ, mời nhân vật có tên tuổi dùng thử sản phẩm, mượn hiệu ứng dư luận liên tục tuyên truyền rộng rãi.

Ba tháng trôi qua rất nhanh. Sau khi Từ thị bị thu mua, rất nhiều công nhân viên có cống hiến cho công ty buộc phải thôi việc. Lần này, Viêm Lương đích thân ra mặt, đi thăm hỏi mọi người. Đám "công thần" lại được trọng dụng, tự nhiên sẽ cho Viêm Lương sử dụng nguồn tài nguyên và mối quan hệ trong tay bọn họ.

Để xóa bỏ ảnh hưởng tiêu cực từ những tin tức bất lợi, Viêm Lương quyết định đi một nước cờ mạo hiểm, đó là công bố công thức sản phẩm.

Kể từ giây phút công bố công thức sản phẩm, Lộ Chinh toát mồ hôi lạnh thay cô: "Em to gan thật đấy. Ở đất nước này có doanh nghiệp nào làm theo cách của em?"

Thực tế chứng minh, chiêu này của Viêm Lương vô cùng hữu hiệu. Lộ Chinh thường xuyên hẹn cô ăn cơm. Trong bữa ăn, anh luôn có vẻ mặt lo lắng. Một tháng sau, Viêm Lương cuối cùng cũng có thể tươi cười rút bảng báo cáo tiêu thụ đưa cho Lộ Chinh, thành tích kinh doanh không bao giờ biết lừa dối. Viêm Lương đắc ý nói với Lộ Chinh: "Anh xem đi, thế giới là vậy. To gan thì sống, nhát gan thì chết."

Lộ Chinh bất lực mỉm cười, vừa xem báo cáo vừa phụ họa theo cô: "Phải rồi."

Trong cuộc chiến không khói lửa giữa Lệ Bạc và Unique, tuy Minh Đình đứng ở vị trí trung lập, nhưng Lộ Chinh lặng lẽ giúp cô bao nhiêu, trong lòng Viêm Lương đều biết rõ. Chỉ có điều...hình như cô đã thật sự

https://thuviensach.vn

thay đổi. Người xung quanh đối xử tốt với cô, cô có thể thản nhiên chấp nhận, nhưng không nghĩ đến việc báo đáp. Tình ý trong mắt Lộ Chinh ngày càng nồng đậm, vậy mà Viêm Lương vẫn tỏ ra thờ ơ như không hề hay biết.

Cô đúng là thay đổi nhiều so với trước, thậm chí ngay cả Châu Trình cũng phát giác. Gần đây, Châu Trình rất ít khi gọi điện cho cô. Hiếm hoi lắm anh mới gọi một lần thì cũng nhắc tới Từ Tử Thanh: "Ngày kia, vụ án của Tử Thanh mở phiên tòa xét xử."

"Thế à?"

Châu Trình vẫn là thái độ muốn nói nhưng lại ngập ngừng, Viêm Lương thật sự không muốn an ủi anh: "Lẽ nào anh định bảo em cùng anh đi dự phiên tòa? Nếu em đi, em không dám bảo đảm vào giây phút chị ta bị tuyên án, em sẽ không nhảy lên vỗ tay tán thưởng."

Một lúc sau, Châu Trình thở dài: "Viêm Lương, em đã hoàn toàn thay đổi."

"Vậy sao?" Viêm Lương nhếch khóe miệng: "Cuối cùng anh cũng cảm thấy thất vọng về em? Nhưng em rất yêu con người em bây giờ."

Yêu con người hiện tại chỉ sống vì bản thân, yêu con người ngoài sự nghiệp không bận tâm đến bất cứ điều gì khác...

Ba tháng quay như chong chóng, Viêm Lương chưa từng nghỉ ngơi một ngày, nếu không phải Lương Thụy Cường mời cô đi New York tham dự tiệc cưới của thiên kim Lương gia, lịch trình công việc của Viêm Lương chắc sẽ kín mít đến tận quý sau.

Lương Thụy Cường là ân nhân lớn nhất của Viêm Lương nên cô đương nhiên gác mọi công việc đi dự tiệc cưới.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh và Viêm Lương cùng bay đi New York. Gặp Lương Thụy Cường ở khách sạn nơi trú ngụ, Lộ Chinh mở miệng nói: "Tôi thật lòng cám ơn Lương tiên sinh. Nếu không phải là tiên sinh, chắc cô gái này cả đời không định nghỉ ngơi."

Viêm Lương không ngờ anh nói vậy, lập tức ngẩn người. Lương Thụy Cường nhìn cô và Lộ Chinh bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Ông cười cười, phảng phất đã xác định mối quan hệ của hai người trẻ tuổi.

Trước thái độ của Lương Thụy Cường, Viêm Lương chỉ có thể ngượng ngùng ho khan vài tiếng.

Tiệc cưới của thiên kim Lương gia liên tục kéo dài trong ba ngày ở New York và Long Island. Bữa tiệc vào buổi tối ngày cuối cùng được tổ chức ở biệt thự của Lương gia nằm trên Long Island, khách mời đều là nhân vật quyền quý trong và ngoài nước. Viêm Lương có nghe nói, chồng của Lương tiểu thư từng là trợ lý riêng của một tỷ phú trong ngành tài chính tiền tệ, hiện anh ta làm giám đốc chi nhánh của Lương thị ở New York. So với danh tiếng của Lương gia, cuộc hôn nhân của Lương tiểu thư không phải môn đăng hộ đối, nhưng bất cứ ai từng gặp đôi vợ chồng này cũng đều cảm thấy hai người vô cùng ân ái, là một cặp trời sinh.

Vợ của Lương Thụy Cường cũng xuất hiện tại bữa tiệc. Cô ta quả nhiên là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp.

Tuy đây là lần đầu tiên gặp vị Lương phu nhân nhưng Viêm Lương có cảm giác đã từng gặp cô ta ở đâu đó, bởi vì trông cô ra rất quen mắt. Viêm Lương thậm chí chau mày quan sát người phụ nữ từ phía xa, cho đến khi bên tai cô bất chợt vang lên giọng nói quen thuộc: "Sao em lại lén lút nhìn phu nhân nhà người ta như vậy?"

Viêm Lương giật mình, thu hồi tầm mắt. Lộ Chinh không biết quay về từ lúc nào, đang đứng trước mặt cô. Anh lịch sự đưa cho cô ly rượu.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương cụp mi mắt, nhận ly rượu. Nhưng cô chỉ uống một ngụm rồi lại ngẩng đầu, một lần nữa đưa mắt về phía Lương Thụy Cường và người vợ xinh đẹp của ông ta.

Không ngờ lần này, cô chạm phải ánh mắt của Lương phu nhân. Khi ánh mắt giao nhau, Lương phu nhân mỉm cười gật đầu với cô.

Để che giấu sự ngượng ngùng, cô định mỉm cười với người phụ nữ đó. Nhưng đúng lúc này, ký ức trong bộ não Viêm Lương như được mở nắp van, khiến nụ cười cứng đờ trên khóe miệng cô.

Viêm Lương lập tức đặt ly rượu, rút điện thoại khỏi túi xách. Bộ dạng cấp thiết của cô thu hút sự chú ý của Lộ Chinh: "Em sao thế?"

Viêm Lương chỉ lặng lẽ lắc đầu, tiếp tục mở điện thoại di động. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy tin tức lá cải liên quan đến Tưởng Úc Nam gần một năm trước.

Lúc bấy giờ có một chuyên mục giải trí đăng tiêu đề rất lớn: Tưởng Úc Nam và một người phụ nữ thần bí cùng đi vào câu lạc bộ tư nhân.

Cuối bài báo, người viết còn thêm một câu mang hàm ý sâu xa: "Cho đến khi phóng viên gửi bài, hai người vẫn chưa rời khỏi câu lạc bộ."

Tấm ảnh trên bài báo không mấy rõ ràng, nhưng lúc đó Viêm Lương liếc qua vẫn có thể nhận ra người đàn ông trong ảnh là ai. Còn cô gái yêu kiều ở bên cạnh anh...

Vào giây phút này, bộ não Viêm Lương tựa hồ vụt qua một tia sáng, ép cô ngẩng đầu dõi mắt về Lương phu nhân ở phía xa xa. Cô ta chính là người phụ nữ đi cùng Tưởng Úc Nam vào câu lạc bộ tư nhân, bị phóng viên chộp được hình.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương hốt hoảng lùi lại phía sau một bước. May mà có Lộ Chinh đỡ cô.

Bắt gặp vẻ đờ đẫn trong mắt cô, Lộ Chinh hỏi: "Em sao thế?"

"..."

"Trong người không khỏe à?"

Lúc này Viêm Lương mới nhìn anh, cô miễn cưỡng lắc đầu.

Tầng một của ngôi biệt thự và vườn hoa, bể bơi ở bên ngoài được bố trí thành phòng tiệc, khách khứa rất đông đúc. Nửa tiếng sau, Lương Thụy Cường mới đưa phu nhân tới chúc rượu. Viêm Lương và Lương phu nhân cùng độ tuổi, trò chuyện khá thoải mái. Lộ Chinh vốn hơi lo lắng, nhưng thấy sắc mắt Viêm Lương hoàn toàn bình thường, anh mới yên tâm đi gặp bạn bè của anh.

Lương phu nhân quả nhiên có hứng thú với ngành mỹ phẩm như tin đồn. Cô ta nói không bao lâu nữa cũng có ý định tham gia cổ phần của Unique. Lương Thụy Cường rất sủng ái người vợ này. Hai người phụ nữ trò chuyện, nhân vật hô phong hoán vũ như Lương Thụy Cường đứng bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười với vợ ông ta. Đến khi người giúp việc của Lương gia đi tới, nói với Lương Thụy Cường: "Tiểu thư mời tiên sinh lên phòng", ông ta mới ôm vợ: "Anh đi một lát."

Cuối cùng chỉ còn lại Viêm Lương và Lương phu nhân. Khi nhân viên phục vụ bưng khay đi qua bọn họ, Lương phu nhân lấy hai ly rượu, đưa cho Viêm Lương một ly: "Chúng ta vừa nói đến đâu rồi?"

Viêm Lương mỉm cười nhận ly rượu, cô đột nhiên chuyển đề tài: "Lương phu nhân có quen biết Tưởng Úc Nam không?"

https://thuviensach.vn

Lương phu nhân ngẩn người. Im lặng vài giây, cô ta uống một ngụm rượu, ho khan một tiếng mới trả lời: "Tôi có nghe nói đến người này nhưng chưa từng gặp mặt. Tại sao cô đột nhiên hỏi tôi điều đó?"

"À, không có gì." Viêm Lương cũng uống một hớp rượu, cất giọng thản nhiên: "Vừa rồi phu nhân nói trước khi quen biết tiên sinh, phu nhân làm việc ở một công ty mỹ phẩm. Phu nhân còn nhắc đến mô hình tiêu thụ có tính toàn thắng. Theo tôi được biết, mô hình này là do công ty CGCM đưa ra, tôi không nhớ nhầm đấy chứ?"

"Không sai." Lương phu nhân vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng thần sắc không mấy tự nhiên.

Viêm Lương gật đầu: "Tại tôi đột nhiên nhớ ra, năm đó Tưởng Úc Nam đang làm giám đốc điều hành của CGCM, được công ty "săn đầu người" kéo về Từ thị. Sở dĩ Tưởng Úc Nam thăng chức nhanh như vậy, thậm chí cuối cùng trở thành giám đốc điều hành người Hoa duy nhất của CGCM kể từ khi thành lập, chính là vì anh ta đề xuất ra mô hình tiêu thụ có tính toàn thắng, giúp công ty hái ra tiền."

"Vậy sao? Đúng là người có năng lực...Đáng tiếc, tôi chỉ làm việc ở CGCM có mấy tháng. Khoảng thời gian đó, hình như không phải là nhiệm kỳ của vị Tưởng tiên sinh mà cô nhắc tới."

Lúc người phụ nữ trước mặt sắp bị Viêm Lương tóm được sơ hở, cô ta đột nhiên chủ động chạm cốc với Viêm Lương: "Bên kia có người bạn gọi tôi, tôi đi một lát, chúng ta nói chuyện sau."

Viêm Lương quay đầu, đằng sau quả nhiên có một người da trắng đang vẫy tay về bên này. Viêm Lương chỉ còn cách lặng lẽ uống cạn ly rượu.

Bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, Viêm Lương bỏ về khách sạn trước. Cô không kịp cởi váy dạ hội, chỉ tháo giày cao gót rồi đi đi lại lại trong phòng.

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ mãi không thông, cũng không dám nghĩ ngợi nhiều, đầu óc cô hỗn loạn vô cùng. Do dự gần nửa tiếng đồng hồ, Viêm Lương cuối cùng hạ quyết tâm bấm một dãy số điện thoại di động.

Tại sao luật sư của tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời của anh? Ngẫm nghĩ nửa tiếng đồng hồ mới ra câu này. Nhưng dù sao cũng có cớ để mở miệng, cô không cần sốt ruột như con kiến trong chảo nóng.

Điện thoại hình như kết nối, Viêm Lương lập tức lên tiếng: "Tưởng..."

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã ngừng hoạt động."

Đáp lại Viêm Lương là một câu lạnh lùng và máy móc. Viêm Lương chết sững ngay tại chỗ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Đến khi điện thoại báo lần thứ ba, cô mới định thần. Vừa chuẩn bị tắt điện thoại, Viêm Lương đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa phòng "ding dong".

Âm thanh giòn giã khiến tim Viêm Lương đập chậm nửa nhịp. Tiếng chuông thứ hai lại vang lên trong nháy mắt, Viêm Lương hết nhìn điện thoại di động lại đưa mắt về phía cửa phòng.

Không thể nào...

Lúc Viêm Lương lao đi mở cửa, cô không hề hay biết đầu óc cô đang nghĩ gì. Cho tới khi cô mở cửa phòng, nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài là Lộ Chinh chứ không phải ai đó, bộ não cô cuối cùng cũng vang lên âm thanh: cô đã mất tin tức của anh một cách triệt để.

Lộ Chinh quan sát người phụ nữ đang ngây ra ở cửa: "Sao em bỏ về trước? Quần áo cũng chưa thay."

Viêm Lương đứng như trời trồng ở giữa cửa, tựa hồ không muốn cho Lộ Chinh vào phòng. Lộ Chinh chỉ có thể nở nụ cười ngượng ngùng: "Em không khỏe sao?"

https://thuviensach.vn

Viêm Lương không trả lời. Im lặng một lúc, cô đột nhiên gọi tên anh: "Lộ Chinh."

Mặc dù chỉ là cách gọi bình thường nhưng Lộ Chinh phảng phất ngửi thấy một tín hiệu nguy hiểm. Quả nhiên câu tiếp theo của Viêm Lương là: "Tôi đặt vé máy bay về nước vào ngày mai."

"Sao em không ở lại chơi thêm một hai ngày?"

Viêm Lương không trả lời. Lộ Chinh vô ý thức thu lại nụ cười. Nhưng anh là Lộ Chinh, là người đàn ông lịch thiệp, vì vậy anh nhanh chóng mỉm cười: "Được thôi, em đặt vé chuyến bay nào? Ngày mai tôi về cùng em."

"Không cần, thật sự không cần đâu." Đây là lần đầu tiên kể từ bao lâu nay, Viêm Lương từ chối người đàn ông này một cách dứt khoát.

"Chỗ này từng chứa một người." Viêm Lương chỉ vào ngực cô, đúng vị trí trái tim.

"Em đừng nói nữa..."

Đáng tiếc sự phảng kháng của Lộ Chinh vô hiệu, Viêm Lương tiếp tục lẩm bẩm: "Tôi đã đích thân cắt bỏ người đó khỏi trái tim tôi. Cả quá trình này đau đớn đến mức nào, ngay bản thân tôi cũng không dám hồi tưởng. Anh nghĩ trái tim tôi còn có thể chứa đựng người khác?"

Cuối cùng, Lộ Chinh hoàn toàn tắt nụ cười.

"Anh đi đi." Viêm Lương nói xong liền đóng cửa.

Vào thời khắc này, hoàn cảnh này, tất cả đang tuyên án tử hình cho anh...Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, vẻ mặt của người phụ nữ ở đằng sau cánh cửa vốn lạnh lùng dần chuyển sang áy náy, Lộ Chinh đột nhiên giơ tay chặn cửa.

https://thuviensach.vn

Anh chưa bao giờ nổi nóng với cô. Lần này, Lộ Chinh đột ngột bộc phát, anh đẩy mạnh cửa, mạnh đến nỗi cánh cửa đập mạnh vào bờ tường đánh "sầm".

Viêm Lương đã sớm đoán ra phản ứng của Lộ Chinh, cô thậm chí chờ đón hành động tiếp theo của anh, bất kể quát mắng hay đánh cô, anh muốn làm thế nào cũng được. Tuy nhiên...Viêm Lương không hy vọng nhất là chứng kiến anh như vậy.

Lộ Chinh mỉm cười nhìn cô, nỗi tức giận phảng phất tan biến trong giây lát. Đáy mắt anh chỉ còn lại sự mất mát và bất lực: "Em có biết không? Nếu anh vẫn còn là anh trước khi quen biết em, có lẽ anh sẽ cười nhạt một tiếng rồi bình thản bỏ đi. Không có một cái cây, anh vẫn còn cả khu rừng. Thế nhưng..."

Anh không biết diễn đạt như thế nào. Đây là lần đầu tiên trong đời bày tỏ tình cảm, vậy mà anh bí từ và khẩn trương, giống một đứa trẻ.

Ngừng vài giây, Lộ Chinh tiếp tục mở miệng: "Anh có nghe nói đến câu chuyện của Châu Trình và chị gái em. Châu Trình vì chị gái em làm vô số việc, chắc em coi thường anh ta lắm đúng không?"

Viêm Lương lắc đầu, nhưng vẻ mặt của cô đã khẳng định nhận xét của Lộ Chinh.

"Anh..." Lộ Chinh sốt ruột muốn nói điều gì đó nhưng tựa hồ rất khó mở miệng: "Anh không biết nói thế nào, nhưng bây giờ anh có thể cho em biết, anh chính là Châu Trình của em. Anh yêu em, yêu đến mức không lý do, yêu đến mức không có nguyên tắc, thậm chí từ bỏ cả tôn nghiêm của mình."

Viêm Lương im lặng. Cô thà không nghe thấy gì cả. Như vậy, cô sẽ không cảm thấy đau lòng như bây giờ. Lộ Chinh tiến lên một bước đến

https://thuviensach.vn

trước mặt cô. Mặc dù hai người chỉ cách nhau nửa bước chân nhưng khoảng cách vô hình giữa bọn họ, anh làm thế nào mới có thể vượt qua?

Lộ Chinh nâng mặt Viêm Lương. Anh quan sát hình ảnh hèn mọn của bản thân phản chiếu trong đôi mắt của người phụ nữ.

Cuối cùng, anh cúi xuống hôn lên trán cô. Một nụ hôn dè dặt và khiêm nhường: "Chúc em ngủ ngon."

***

Dưới sự đàn áp của Lệ Bạc, Unique dựa vào sức của mình sinh tồn trong kẽ hở. Chuyến đi New York năm ngày là kỳ nghỉ cuối cùng của Viêm Lương. Sau khi về nước, Viêm Lương lại bắt đầu cuộc sống vô cùng bận rộn.

Viêm Lương rất hiếm khi ở nhà quá ba ngày. Nhưng bất kể cô bận đến mức nào, bất kể cô bay đến thành phố nào, luôn có một người đàn ông mỗi ngày đều nói với cô câu: "Chúc em ngủ ngon."

Anh yêu em, yêu đến mức không lý do, yêu đến mức không có nguyên tắc, thậm chí...Lời nói của anh hiện rõ mồn một bên tai, mỗi câu "chúc em ngủ ngon" của anh đều giống một nhát dao cứa vào tim Viêm Lương.

Liệu có phải dùng từng nhát dao xẻo đi vết thương trong trái tim, trái tim cô mới có khả năng chấp nhận người đàn ông khác? Viêm Lương thà chết mệt trên bàn làm việc cũng không muốn suy nghĩ vấn đề này.

Unique khai trương cửa hàng flagship đầu tiên, Viêm Lương đang ở tỉnh khác nên không định về tham gia. Cô đã thông báo cho trợ lý, bảo phó giám đốc thay cô cắt băng khai trương. Nhưng hôm đó, Viêm Lương hoàn thành việc ký kết hợp đồng trước thời hạn. Cuối cùng vẫn còn thừa thời gian, cô không kịp thông báo với người trợ lý nên tự mua vé máy bay quay về.

https://thuviensach.vn

Khi Viêm Lương đến cửa hàng, người chủ trì ở bên ngoài đang tuyên bố danh sách khách quý cắt băng khai trương. Phó giám đốc vừa chuẩn bị từ phòng nghỉ đi ra ngoài, liền nhìn thấy Viêm Lương đẩy cửa đi vào. Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc: "Viêm tổng!"

Những người khác đều tỏ ra mừng rỡ, chỉ có trợ lý hơi hoảng hốt, nhưng cô ta nhanh chóng mỉm cười: "Chị về đây từ lúc nào vậy?"

Viêm Lương cười cười thay câu trả lời. Sau đó, cô cùng lãnh đạo công ty và người đại diện phát ngôn của sản phẩm xuống tầng dưới. Người đại diện phát ngôn là một ngôi sao hạng A, bên ngoài cửa hàng đầy phóng viên và fans hâm mộ của cô ta, không khí vô cùng náo nhiệt. Người chủ trì tuyên bố cắt băng khai trương, Viêm Lương nhận cái kéo trong khay của nhân viên phục vụ ở bên cạnh, cắt một nhát kéo có ý nghĩa lịch sử đối với sự phát triển của Unique.

Đám phóng viên điên cuồng giơ máy ảnh ghi lại hình ảnh này. Viêm Lương phối hợp ngẩng đầu tươi cười trước ống kính. Trong tiếng "tách tách" không ngừng, Viêm Lương đảo mắt qua đám phóng viên. Ánh đèn chớp nháy khiến cô lóa mắt.

Trong một giây phút, Viêm Lương hồi phục tầm nhìn. Đối diện với biển người ở trước mặt...cô đột nhiên sững sờ.

Ở một góc nào đó giữa đám đông...

Viêm Lương không ngờ, cô gặp lại Tưởng Úc Nam trong hoàn cảnh này...Nhưng ánh đèn chớp nháy không cho Viêm Lương thời gian phân biệt. Vài giây sau, tầm mắt cô lại sáng lóa.

Cuối cùng, việc chụp ảnh cũng dừng lại. Khi đôi mắt đã thích ứng với ánh sáng, Viêm Lương vội vàng quan sát đám đông, nhưng đâu thấy hình bóng của anh.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương đảo mắt qua từng gương mặt xa lạ, trong lòng hơi thất vọng. Lẽ nào vừa rồi chỉ là ảo giác của cô?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau khi thấy Viêm Lương vẫn đứng yên một chỗ bất động. Cuối cùng, người trợ lý tiến lại gần, ghé sát tai Viêm Lương nói nhỏ: "Viêm tổng."

Lúc này Viêm Lương mới bừng tỉnh, cô quay người đi vào trong cửa hàng. Nhưng khi bước tới cửa ra vào, Viêm Lương như bị ma xui quỷ khiến, đột nhiên dừng bước. Cô quay đầu, liền nhìn thấy một hình bóng đàn ông tách khỏi đám đông ở phía xa xa, đang đi về phía chiếc xe hơi màu đen đỗ bên lề đường.

Người đó mặc áo sơ mi và quần âu đơn giản, nhưng chiều cao và dáng vẻ của anh rất nổi bật, khiến Viêm Lương chỉ liếc qua cũng nhận ra anh.

Có người xuống xe, chạy ra đằng sau, mở cửa xe cho anh. Thấy anh sắp chui vào ghế sau ô tô, Viêm Lương không hề nghĩ ngợi, lao ra khỏi cửa hàng, xuyên qua đám phóng viên vây quanh, cứ thế chạy về chiếc xe ô tô đó.

"Tưởng Úc Nam!"

Tiếng ồn ào ở ngoài đường nhấn chìm tiếng gọi của Viêm Lương. Tuy nhiên, thân hình của người đàn ông đó cứng đờ trong giây lát. Nhưng anh nhanh chóng ngồi vào trong xe, đồng thời đóng sập cửa xe. Ô tô lập tức chuyển bánh rời đi.

Đám phóng viên kinh ngạc nhìn Viêm Lương chạy đuổi theo xe ô tô một đoạn mới dừng lại. Viêm Lương thẫn thờ đứng bên lề đường, dõi mắt theo chiếc xe, trông cô như lạc mất linh hồn.

Ô tô nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường. Gương chiếu hậu bên ngoài xe vẫn còn xuất hiện hình bóng cô quạnh của người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Người tài xế hết nhìn vào gương chiếu hậu lại nhìn Tưởng Úc Nam ngồi ở hàng ghế sau. Anh chỉ yên lặng ngồi ở đó, nhưng tài xế dường như thấy anh đang cố gắng đè nén nỗi đau.

Do dự hồi lâu, người tài xế cuối cùng không nhịn được, hỏi một câu có tính chất thăm dò: "Tưởng tiên sinh, có cần tôi dừng lại?"

Tưởng Úc Nam nhướng mắt, nhìn người tài xế qua gương chiếu hậu gắn trong xe, đồng thời quan sát gương mặt ốm yếu xanh xao của anh. Với bộ dạng này, anh làm sao có thể đi gặp cô?

Cuối cùng, Tưởng Úc Nam chỉ nở nụ cười nhàn nhạt và lắc đầu. Sau đó, anh lại cúi xuống xem tấm thiệp nhỏ trong tay. Đây là tấm thiệp đơn vị tổ chức phát cho người qua đường trước khi diễn ra lễ khai trương, là một chiêu thu hút sự chú ý của dư luận. Mọi người viết lời chúc vào tấm thiệp rồi nộp lại cho đơn vị tổ chức, sau đó có cơ hội rút thăm trúng thưởng sản phẩm dùng thử.

Tấm thiệp của Tưởng Úc Nam chỉ có bốn từ: Chúc em thành công.

Cửa hàng flagship khai trương là bước đầu tiên trên con đường tiến tới thành công của cô, Tưởng Úc Nam quyết định đích thân chứng kiến. Nhưng ngay cả lời chúc đơn giản này, anh cũng không có dũng khí, không có lập trường và tư cách tặng cô...

Xe ô tô đi mỗi lúc một xa trong sự trầm mặc của Tưởng Úc Nam. Hình bóng trong gương chiếu hậu ngày càng nhỏ dần, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Tưởng Úc Nam đã tiêm thuốc có công hiệu mạnh, thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng. Về đến nhà, Tưởng Úc Nam thay quần áo. Anh quan sát bản thân qua chiếc gương lớn trong phòng thay đồ. Anh vẫn là Tưởng Úc Nam ăn mặc chỉnh tề, thần sắc lạnh lùng không thay đổi.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngôi nhà này...

Tưởng Úc Nam không biết nơi này còn có thể gọi là "nhà"? Anh lâu lắm không về đây, nhưng người giúp việc vẫn dọn dẹp phòng ốc, cắt tỉa và tưới nước vườn hoa mỗi ngày, phòng thay đồ vẫn thoang thoảng mùi thơm dìu dịu, phảng phất tất cả vẫn như cũ. Chỉ là ngôi nhà này không còn sự tồn tại của cô.

Tưởng Úc Nam vừa đeo đồng hồ vừa đi xuống tầng dưới, thư ký Lý đã đợi anh ở phòng khách. Nhìn thấy Tưởng Úc Nam, thư ký Lý cất giọng lo lắng: "Sao anh lại xuất viện?"

Tưởng Úc Nam chỉ trả lời lãnh đạm: "Về Lệ Bạc." Nói xong, anh liền đi ra ngoài. Thư ký Lý dõi theo hình bóng Tưởng Úc Nam. Biết bản thân can ngăn thế nào cũng vô ích, anh ta đành nghiến răng đi theo.

Xe ô tô chuyển bánh, thư ký Lý báo cáo với Tưởng Úc Nam tình hình gần đây: "Doanh số của Lệ Bạc trong một tháng trở lại đây giảm 30%. Giang Thế Quân vốn định bán các nhãn hiệu của Từ thị để giảm bớt áp lực về nguồn vốn tạo thành từ vụ Lệ Bạc thu mua Từ thị, đồng thời giúp ông ta mở rộng ra thị trường nước ngoài. Nhưng bây giờ..."

"Ông ta định quay đầu, đối phó Unique trước?" Tưởng Úc Nam tiếp tục cúi xuống xem tài liệu thư ký Lý vừa đưa, đồng thời cất giọng trầm trầm.

"Đúng vậy. Giang Thế Quân có ý thay đổi chiến lược, đặt trọng tâm vào thị trường trong nước. Trước đây, Lệ Bạc luôn là "anh cả" của ngành mỹ phẩm quốc nội. Nếu bây giờ Lệ Bạc dồn hết tinh lực vào thị trường trong nước, Unique chắc chắn sẽ gặp khó khăn. Chỉ có điều, Giang Thế Quân đang gặp phiền phức không nhỏ. Dù sao lúc đó ông ta chủ trương bán Từ thị cho Lương Thụy Cường để mở rộng ra nước ngoài, kết quả lại thay đổi chiến lược, chắc hội đồng quản trị sẽ đề nghị ông ta suy nghĩ thận

https://thuviensach.vn

trọng. Vì vậy, việc Giang Thế Quân đau đầu nhất bây giờ là làm thế nào giành được sự chấp thuận của hội đồng quản trị."

Tưởng Úc Nam không phát biểu ý kiến về vấn đề này. Thư ký Lý ngồi ở ghế lái phụ quay đầu nhìn anh, hỏi thăm dò: "Anh định bảo vệ và giúp đỡ Unique à?"

Tưởng Úc Nam vẫn im lặng, coi như mặc nhận? Thư ký Lý nói tiếp: "Vậy chỉ cần chúng ta khiến hội đồng quản trị phủ quyết đề nghị của Giang Thế Quân..."

Tưởng Úc Nam đột nhiên cắt ngang lời anh ta: "Không vội."

Thư ký Lý toát mồ hôi hột. Tưởng Úc Nam giải thích: "Phải nghĩ cách thúc đẩy hội đồng quản trị đồng ý để Lệ Bạch chuyển trọng tâm vào thị trường trong nước. Như vậy, Lệ Bạc sẽ mất trắng khoản tiền đầu tư ra thị trường hải ngoại ở giai đoạn đầu. Khi Giang Thế Quân tưởng Lệ Bạc có thể lấy lại thị phần đã mất ở thị trường quốc nội, chúng ta sẽ khiến ông ta thất bại thảm hại. Nguồn vốn bị đứt đoạn, hội đồng quản trị chắc chắn sẽ trở mặt với ông ta. Đến lúc đó, ông ta coi như tiêu đời."

Thư ký Lý ngẩn người trong giây lát, đầu óc anh ta nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng cũng lĩnh hội lời nói của Tưởng Úc Nam.

"Hãy làm một bản báo cáo cụ thể gửi cho mỗi thành viên hội đồng quản trị, thuyết phục bọn họ ủng hộ Giang Thế Quân."

Thư ký Lý gật đầu: "Vâng, tôi sẽ làm ngay."

Thư ký Lý lập tức gọi điện thoại cho các phòng ban ra lệnh. Vừa nói chuyện điện thoại, anh ta vừa quay đầu nhìn Tưởng Úc Nam. Lúc này, Tưởng Úc Nam đã nhắm mắt nghỉ ngơi, trông anh có vẻ rất mệt mỏi. Ai có thể ngờ, doanh nhân tâm tư cẩn mật có một không hai này bị mắc bệnh

https://thuviensach.vn

nguy kịch...Thư ký Lý lắc đầu, lại giành toàn bộ sự chú ý vào cuộc điện thoại.

Xe ô tô nhanh chóng đến trụ sở tập đoàn Lệ Bạc. Tưởng Úc Nam về văn phòng tổng giám đốc. Ngồi chưa tới mười phút, Giang Thế Quân nghe tin vội đến tìm. Vừa đẩy cửa, ông ta lập tức mở miệng: "Chú còn tưởng cháu bị một người đàn bà đả kích quá nặng nề, nên định trốn tránh cả cuộc đời này?"

Trên bàn làm việc có một tập văn kiện chờ anh ký tên, Tưởng Úc Nam nhanh chóng ký tên, đầu không ngẩng lên: "Cháu cho mình một kỳ nghỉ phép dài, bây giờ điều chỉnh xong rồi cháu quay về tiếp tục làm việc."

Giang Thế Quân gật đầu, thở một hơi dài. Sau đó, ông ta kéo chiếc ghế đối diện Tưởng Úc Nam ngồi xuống: "Trước đây, chú đã nhắc nhở cháu không biết bao nhiêu lần. Cháu để con bé đó ở bên cạnh chẳng khác nào nuôi sư tử. Đàn bà một khi tàn nhẫn giống hệt loài dã thú, sớm muộn cũng quay lại cắn cháu."

Tưởng Úc Nam dừng bút, ngẩng đầu nhìn Giang Thế Quân, đồng thời mỉm cười với ông ta.

Không biết Giang Thế Quân đọc được bao nhiêu nỗi đau từ nụ cười đơn giản của anh, ông ta lên tiếng an ủi anh, ngữ khí tương đối ôn hòa: "Không sao đâu, sau này cháu giúp chú quản lý Lệ Bạc. Unique của con bé đó định dùng mấy miếng sắt gỉ của Từ thị để xây dựng lại một chiếc mẫu hạm? Nó còn non nớt lắm."

Tưởng Úc Nam coi như không nghe thấy, hỏi lại ông ta bằng giọng điệu không mặn không nhạt: "Nghe nói chú định đặt trọng tâm về thị trường trong nước? Chắc khó qua "cửa ải" hội đồng quản trị phải không?"

Con cáo già lập tức chau mày: "Không phải cháu lại có ý định tha cho con bé đó như hai năm trước đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam nở nụ cười mập mờ. Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Giang Thế Quân mà đưa ra phương án giải quyết khiến ông ta hài lòng: "Cháu đã bảo người thảo bản đề án, chắc có thể thuyết phục các cổ đông."

Giang Thế Quân thở phào nhẹ nhõm, ông ta nói đùa: "Lâu rồi mới thấy bộ dạng không có tình người của cháu, khiến chú rất hoài niệm. Cháu nên như vậy mới đúng, cháu lo không có đàn bà hay sao?"

Ông ta xem đồng hồ đứng dậy: "Chú có hẹn với La đổng sự vào nửa tiếng sau, chú đi trước đây. Tối nay, chú sẽ chiêu đãi mấy thành viên hội đồng quản trị, cháu nhớ có mặt. Tới lúc đó, chú sẽ bảo trợ lý thông báo với cháu địa chỉ quán bar." (Đổng sự: thành viên hội đồng quản trị)

Tưởng Úc Nam mỉm cười gật đầu. Khi Giang Thế Quân khuất dạng ở đằng sau cánh cửa văn phòng, nụ cười trên môi anh cũng biến mất hoàn toàn.

Lúc cần đóng kịch thì đóng kịch, không có người nào thông thạo trò này hơn anh.

Chín giờ tối, trợ lý của Giang Thế Quân gọi điện từ một quán bar nổi tiếng trong thành phố vào máy điện thoại của thư ký Lý: "Tổng giám đốc Tưởng đâu rồi? Chẳng phải nửa tiếng trước anh nói xe của tổng giám đốc đang trên đường đến đây hay sao?"

Thư ký Lý lặng lẽ thở dài, cố gắng để giọng nói không có gì lạ thường: "Thành thực xin lỗi, tổng giám đốc bỗng dưng có việc gấp nên không thể đến đó."

"Sao đột ngột thế?"

Thư ký Lý ứng phó hai câu, cuối cùng cúp điện thoại. Lúc này, một cơn gió lùa thổi qua hành lang, thổi tan tấm mặt nạ ngụy trang của thư ký

https://thuviensach.vn

Lý. Thư ký Lý cầm điện thoại ngồi ở chiếc ghế dài, gương mặt vô cùng lo lắng. Thỉnh thoảng, anh ta lại ngẩng đầu, đưa mắt về phía phòng cấp cứu ở phía đối diện.

Cửa phòng cấp cứu đóng chặt, đèn đỏ trên cửa bật sáng...

Bên tai thư ký Lý vẫn văng vẳng câu nói của Tưởng Úc Nam trước khi được đưa vào phòng cấp cứu: "Tôi không nên phát bệnh vào lúc này..."

"Nếu tôi không còn sống khi rời khỏi bàn mổ, cậu hãy giao cái đĩa quang trong két bảo hiểm của tôi cho cảnh sát..."

"Tôi chỉ có thể làm bấy nhiêu việc...cho cô ấy..."

***

Ca mổ kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ. Khi Tưởng Úc Nam được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Bác sỹ mổ chính là bác sỹ chủ trị do Tưởng Úc Nam đích thân mời từ nước ngoài. Thư ký Lý vội vàng đi đến hỏi thăm tình hình, bác sỹ mệt đến mức không nói ra lời, chỉ gật đầu với thư ký Lý.

Tưởng Úc Nam được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Không bao lâu sau, bác sỹ chủ trị cũng đến phòng chăm sóc đặc biệt. Nhìn người đàn ông vẫn hôn mê bất tỉnh dù được máy móc hỗ trợ, ông ta bất giác cảm thán: "Đáng thương thật đấy, bệnh nhân không có người nhà ký tên vào cam kết phẫu thuật của cậu ấy."

"Chắc Tưởng tiên sinh đã lường trước tình trạng phát bệnh đột ngột nên mới sớm thông báo phía bệnh viện, lúc anh ấy mất đi ý thức, mọi thủ tục liên quan đến ca mổ đều do tôi ký thay."

https://thuviensach.vn

"Bệnh nhân đã vượt qua một lần phẫu thuật, còn hai lần nữa, thượng đế sẽ phù hộ cho cậu ấy."

Tỷ lệ thành công của mỗi ca mổ chỉ có 10%. Tỷ lệ sống sót sau ba ca phẫu thuật là bao nhiêu? Thư ký Lý lắc đầu, không dám tính tiếp.

Bác sỹ chủ trị nhanh chóng cáo từ. Thư ký Lý cũng rời khỏi bệnh viện, lái xe ô tô của Tưởng Úc Nam về Lệ Bạc. Không ngờ khi anh ta đi thang máy từ bãi đỗ xe lên đến tầng một, anh ta tình cờ đụng phải Giang Thế Quân và trợ lý của ông ta cũng đi vào thang máy.

Thư ký Lý cúi đầu chào theo phản xạ có điều kiện, thừa dịp né tránh ánh mắt Giang Thế Quân: "Chào Giang tổng!"

Giang Thế Quân đảo mắt một lượt. Không thấy Tưởng Úc Nam, ông ta hỏi: "Tổng giám đốc của các anh đâu rồi?"

"Tổng giám đốc đi...đi thị sát một nhà máy mới. Tôi về lấy tài liệu cho anh ấy." Thư ký Lý trả lời đâu vào đấy, Giang Thế Quân gật đầu.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng 61, thư ký Lý cung kính chào tạm biệt Giang Thế Quân, lập tức đi thẳng đến văn phòng của Tưởng Úc Nam, thuận tay khóa trái cửa.

Két bảo hiểm mà Tưởng Úc Nam nhắc tới trước khi tiến hành ca mổ giấu ở đằng sau bức tranh sơn dầu treo trong văn phòng. Thư ký Lý nhập mật mã, mở két bảo hiểm, lấy đĩa quang ra ngoài.

Vừa bỏ đĩa quang vào máy tính, điện thoại của thư ký Lý đổ chuông. Đó là cuộc điện thoại từ New York. Lúc này, đĩa quang bắt đầu phát hình ảnh. Đây hình như là một đoạn băng do camera giám sát ghi lại, góc quay là nóc một tòa kiến trúc nào đó.

https://thuviensach.vn

Đoạn băng không có âm thanh, thư ký Lý vừa xem vừa nghe điện thoại. Đầu kia truyền đến giọng nói một người phụ nữ: "Cô ấy có tìm các anh không?"

"Cô muốn nói đến Viêm Lương?" Ngữ khí của thư ký Lý đầy vẻ chế giễu: "Không."

"Không thể nào!" Đối phương cảm thấy khó tin: "Như tôi đã kể với anh, tại buổi tiệc kết hôn của con riêng chồng tôi, cô ta hỏi tôi một đống vấn đề chẳng đâu vào đâu. Rõ ràng cô ta đã nghi ngờ việc cô ta có thể móc nối với Lương thị có liên quan đến các anh. Cô ta nên mau chóng tìm các anh để chứng thực mới đúng, sao lại không có động tĩnh gì?"

Thư ký Lý dán mắt vào màn hình vi tính, không dám bỏ qua một hình ảnh nào. Đáng tiếc, trên màn hình vẫn là hình ảnh nóc tòa nhà không người, ống kính camera vẫn không di chuyển.

"Tôi đã nhận lời tổng giám đốc không cho Viêm Lương biết sự thật, tôi nhất định sẽ làm được. Nhưng tôi không nói sẽ ngăn cản Viêm Lương điều tra ngọn nguồn. Về chuyện Viêm Lương gặp cô ở New York mà cô kể với tôi, tôi không hề báo cáo với tổng giám đốc. Nếu cô ta nghi ngờ Lương thị có liên quan đến chúng tôi, đây cũng là một khởi đầu tốt lành. Tôi luôn chờ đợi cô ta tự động đến tìm chúng tôi, nhưng hình như cô ta chỉ tập trung lo cho việc kinh doanh của công ty mới, mà không tiếp tục điều tra vụ đó."

"Đúng là một người đàn bà đáng sợ. Cô ta đang lo lắng điều gì chứ? Lo một khi biết tổng giám đốc Tưởng ở đằng sau lót đường cho cô ta, cuộc sống của cô ta lại một lần nữa bị xáo trộn?"

Thư ký Lý im lặng. Một bên là bệnh nhân đang giãy giụa giữa ranh giới sống chết, một bên là "nữ cường nhân" tươi cười cắt băng khai trương cửa hàng trước ống kính phóng viên. Hai hình ảnh đồng thời xuất hiện trong đầu óc thư ký Lý, tạo thành sự tương phản và trào phúng vô hạn.

https://thuviensach.vn

Điều duy nhất thư ký Lý có thể làm là thở dài bất lực: "Chuyện này tính sau, bây giờ điều quan trọng nhất là khống chế bệnh tình của tổng giám đốc, để tránh..."

Lời nói của thư ký Lý nghẹn lại ở cổ họng. Bởi vì trên màn ảnh đột nhiên xuất hiện hai bóng hình, chứ không còn là nóc nhà cô độc. Hai người đàn ông dường như đang nói chuyện, bọn họ đều đứng ở mép nóc nhà, quay lưng về phía ống kính nên không rõ diện mạo.

Sự im lặng đột ngột của thư ký Lý khiến người phụ nữ ở đầu kia điện thoại nghi hoặc: "Anh làm sao thế?"

"Không có gì." Hình ảnh trên máy tính không có âm thanh, thư ký Lý không rõ nội dung cuộc trò chuyện của hai người trên nóc tòa nhà. Anh ta đành dành một phần chú ý vào máy điện thoại: "Tôi đang xử lý một số công việc tổng giám đốc giao cho tôi."

Đúng lúc này, hai người đàn ông trên màn hình đột nhiên ra tay đánh nhau. Thư ký Lý bất giác dán mắt vào màn hình. Anh ta thấy một người bị trượt chân mất, thăng bằng rơi xuống, toàn thân lơ lửng trong không trung.

Người đó ra sức nắm chặt thanh lan can, người đứng trên sân thượng cuối cùng cũng giơ tay cứu người ở bên dưới. Thư ký Lý toát mồ hôi lạnh thay người đang gặp nguy hiểm. Anh ta thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế. Nhưng đúng lúc này, hình ảnh chao đảo, thư ký Lý kêu lên một tiếng, đứng bật dậy.

Trên màn hình vi tính, người đàn ông vốn đã được cứu, bỗng dưng rơi xuống dưới đất trong nháy mắt.

Tất cả xảy ra quá nhanh, thư ký Lý đã bỏ qua chi tiết quan trọng nhất, anh ta đành phải tua lại đoạn băng. Lần này, thư ký Lý có thể nhìn thấy rõ ràng người đàn ông đứng trên nóc tòa nhà rút bàn tay bị đối phương túm chặt. Sau đó, hắn bẻ từng ngón tay đang nắm vào lan can của đối phương...

https://thuviensach.vn

Sau khi đối phương rơi xuống dưới, hung thủ dùng cổ tay áo lau sạch lan can. Lúc quay đầu bỏ đi, bộ dạng của hắn vụt qua ống kính camera. Hình ảnh này không lọt khỏi mắt thư ký Lý, anh ta nhận ra người đó chính là Giang Thế Quân.

Trong văn phòng tổng giám đốc rộng lớn, thư ký Lý ngồi đờ ra trước máy tính hơn một tiếng đồng hồ. Bức tường kính ở bên cạnh phản chiếu bộ dạng chấn động mãi vẫn không thể trở lại bình thường của anh ta.

Phía đối diện tòa cao ốc Lệ Bạc có một chiếc xe con đỗ hơn một tiếng đồng hồ. Viêm Lương ngồi ở ghế lái xe, ngước nhìn tòa nhà Lệ Bạc. Cô thấy xe ô tô của Tưởng Úc Nam lái vào bãi đỗ ở tầng hầm của tòa nhà. Bây giờ nhìn lên ô cửa sổ ở tầng 61, cô có thể hình dung ra bộ dạng nghiêm túc của anh trong lúc làm việc. Nhưng cô không có dũng khí tiến bước, bất kể là bước vào tòa nhà Lệ Bạc hay bước vào trái tim người đàn ông đó.

Viêm Lương gõ nhẹ đầu ngón tay lên vô lăng. Thời gian trôi qua chậm chạp, cô không dưới một lần khởi động ô tô rồi lại tắt máy, tiếp tục chờ đợi một cách vô ích.

Đến tầm chạng vạng tối, khi xe của Tưởng Úc Nam mới rời khỏi tòa nhà, Viêm Lương hơi do dự. Cô có nên đuổi theo? Đuổi theo rồi nói điều gì? Nếu anh thật sự có liên quan đến Lương Thụy Cường, liệu anh có nói thật cho cô biết? Hay đây là cái bẫy lớn hơn anh giăng cho cô?

Cô đã nếm mùi vị quả đắng của việc tự huyễn hoặc bản thân. Mùi vị này đắng đến mức nào, tuyệt vọng đến mức nào, cô rõ hơn ai hết. Nhưng khi nhìn thấy ô tô chuẩn bị hòa vào dòng xe cộ trên đường, gần như xuất phát từ bản năng, Viêm Lương lập tức nổ máy, nhấn ga đuổi theo.

Bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, tắc đường rất nghiêm trọng. Xe của Tưởng Úc Nam có vẻ vội đi đâu đó nên bấm còi lia lịa. Viêm Lương bám theo sau, cô nắm chặt vô lăng không một chút lơi là trên cả đoạn đường,

https://thuviensach.vn

phảng phất chỉ làm vậy, cô mới loại bỏ mọi nỗi căng thẳng. Cuối cùng, cô đi theo chiếc xe đó đến bệnh viện.

Xe của Tưởng Úc Nam đi vào cổng bệnh viện. Cách mười mấy mét, Viêm Lương vội phanh gấp, dừng lại ở bên ngoài cổng bệnh viện. Cô chau mày nhìn tấm biển hiệu nền trắng chữ đen của bệnh viện. Sau đó, Viêm Lương lắc đầu, lái xe vào cổng lớn. Còn chưa tới bãi đỗ xe, Viêm Lương bất chợt nhìn thấy xe của Tưởng Úc Nam dừng lại, đỗ ở một nơi không xa. Anh đến bệnh viện làm gì? Đi khám bệnh hay thăm người ốm?

Viêm Lương còn đang mải suy đoán, thư ký Lý một mình xuống xe, đi nhanh vào tòa nhà bệnh viện, Tưởng Úc Nam không thấy bóng dáng.

Thư ký Lý biến mất khỏi tầm nhìn của Viêm Lương trong nháy mắt. Viêm Lương lập tức xuống xe, chạy đuổi theo nhưng vẫn bị mất dấu anh ta.

Đại sảnh bệnh viện rộng lớn, người đi lại tấp nập, Viêm Lương ngó xung quanh, hoàn toàn mất phương hướng. Đúng lúc này, đầu óc cô đột nhiên vụt qua một ý nghĩ đáng sợ. Cô chợt nhớ đến hôm cắt băng khánh thành. Tuy lúc đó ánh đèn máy ảnh chớp nháy khiến cô không nhìn rõ, nhưng bây giờ hồi tưởng lại mới thấy, hình như bộ dạng của Tưởng Úc Nam lúc đó rất suy nhược và ốm yếu...

Viêm Lương lắc đầu, cố gắng gạt bỏ ý nghĩ đáng sợ khỏi đầu óc. Nhưng đôi chân cô không chịu sự khống chế của lý trí, nhanh chóng chạy đến khu vực nằm viện. Cô chạy một mạch đến chỗ y tá trực ban, vừa thở hổn hển vừa hỏi: "Ở đây có bệnh nhân tên là Tưởng Úc Nam không?"

Cô y tá trả lời: "Xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ tin tức của bệnh nhân."

Không có manh mối, Viêm Lương chỉ còn cách tìm kiếm từng phòng bệnh.

https://thuviensach.vn

Trong hai tiếng đồng hồ, Viêm Lương đi qua vô số cửa phòng bệnh, nhìn vô số thẻ đề tên bệnh nhân treo ngoài cửa phòng bệnh. Trong lòng cô không ngừng cầu nguyện: không phải là anh ấy...

Khi mọi phòng bệnh thường đều không có tên "Tưởng Úc Nam" như lời cầu nguyện của Viêm Lương, trái tim cô ngược lại phảng phất bị bóp nghẹt trong giây lát, đến mức cô không thở nổi. Phòng bệnh thường không có, phòng bệnh nặng thì sao?

Đầu óc Viêm Lương trống rỗng, cô lao đến khu chăm sóc đặc biệt. Nhưng vào thời khắc đẩy cánh cửa vào khu bệnh nặng, cô mất sạch dũng khí. Cuối cùng, Viêm Lương chỉ đứng ở ngoài cửa dõi mắt vào bên trong.

Viêm Lương nhanh chóng nhìn thấy thư ký Lý đang đi đi lại lại ở ngoài hành lang. Thỉnh thoảng, anh ta ngoảnh đầu về phía phòng bệnh ở trong cùng.

Viêm Lương hoảng hốt cúi thấp đầu. Trong lòng có một âm thanh nào đó kháng nghị, không cho cô ngẩng đầu. Nhưng cuối cùng, cô vẫn từ từ ngẩng đầu, nín thở nhìn phòng bệnh ở trong cùng...

Ba ngày sau, Tưởng Úc Nam mới tỉnh lại từ cơn hôn mê. Bắt gặp thần sắc phức tạp của thư ký Lý, Tưởng Úc Nam liền đoán ra: "Cậu đã xem nội dung đĩa quang?"

Thư ký Lý gật đầu. Phòng bệnh lại rơi vào không khí trầm mặc, chỉ có âm thanh đơn điệu của máy móc y tế vận hành, giống tiếng sinh mệnh của người đàn ông nằm trên giường đang dần trôi đi.

"Từ lúc nào anh biết bố anh không phải nhảy lầu tự tử vì căn bệnh trầm cảm, mà bị..." Thư ký Lý cảm thấy khó mở lời.

"Sau đám tang của Từ Tấn Phu không lâu."

https://thuviensach.vn

Thư ký Lý kinh ngạc trợn mắt. Sau đám tang của Từ Tấn Phu không lâu?

Lẽ nào Tưởng Úc Nam bắt đầu sắp đặt từ lúc bấy giờ...

Trái ngược với sự chấn động của thư ký Lý, Tưởng Úc nam chỉ nhếch mép: "Đây là lần đầu tiên tôi quay về nơi đó kể từ khi bố tôi qua đời. Tôi vốn định nói cho bố tôi biết, Từ gia đã bị sụp đổ, tôi không vì tình cảm cá nhân mà buông tay. Nhưng có một điều nực cười là, hôm đó tôi không hề vui vẻ như tôi mong muốn, bởi vì tôi phát hiện ra chiếc đĩa quang này."

Số phận đùa giỡn anh bằng phương thức khôi hài nhất, đồng thời dùng phương thức tàn khốc nhất kết thúc cuộc đời anh? Thư ký Lý không nỡ nhìn Tưởng Úc Nam, anh ta vô ý thức cúi đầu: "Tổng giám đốc, anh hãy nghỉ ngơi đi, đừng nói gì nữa."

Tưởng Úc Nam tựa hồ không nghe thấy, anh tiếp tục xé toạc vết thương phong kín đã lâu, muốn dùng nỗi đau để nhắc nhở bản thân, anh vẫn còn sống: "Kết quả kiểm tra trước đó cho thấy, tôi ít nhất có thể sống đến năm sau, nhưng bây giờ...có lẽ tôi sẽ chết trước thời hạn. Mỗi bước đi tôi đều tính toán kỹ càng, cũng sắp xếp đâu vào đấy. Một điều duy nhất tôi không thể tính, là liệu tôi có thể sống đến ngày Giang Thế Quân bị phá sản và ngồi tù hay không?"

Thư ký Lý nghiến răng, cuối cùng buột miệng: "Tổng giám đốc, tôi..."

Tưởng Úc Nam lập tức đoán ra anh ta định nói gì. Anh bình tĩnh cắt ngang lời anh ta: "Bây giờ tôi chỉ hy vọng trước khi qua đời, tôi sẽ trả lại cô ấy tất cả, giữ lại duy nhất nỗi căm hận của cô ấy dành cho tôi. Bởi vì chỉ có vậy, dù tôi chết đi, cô ấy cũng có thể sống hạnh phúc."

Cuối cùng, Tưởng Úc Nam lạnh lùng cảnh cáo thư ký Lý: "Nếu cậu tự ý nói với cô ấy những điều cô ấy không nên biết, thì đó chính là việc làm tàn nhẫn nhất đối với tôi."

https://thuviensach.vn

Mười giờ sáng, Unique tổ chức cuộc họp thường kỳ mỗi tuần một lần.

Sau khi tổng giám sát kinh doanh và tổng giám sát tài vụ phát biểu ý kiến, phòng quảng cáo công bố tin vui: "Chúng ta đã giành được quảng cáo mười lăm giây phát vào giờ vàng đài vệ tinh." Người phụ trách phòng quảng cáo vừa nói, vừa bảo trợ lý phát tài liệu có liên quan cho mọi người.

Đây là lần đầu tiên Unique đột phá sự vây hãm của Lệ Bạc, giành được giờ phát sóng quảng cáo có lợi.

Nhưng cũng là lần thứ tư Viêm Lương phân tâm kể từ đầu cuộc họp. Người trợ lý nhắc nhở: "Viêm tổng! Viêm tổng!", Viêm Lương mới định thần, nhìn mọi người ở xung quanh. Lúc này, cô mới nhận ra đến lượt cô phát biểu.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Lương quay về văn phòng. Trên máy tính và bàn làm việc đều là văn bản chờ cô xử lý. Dự án sản phẩm mới của Nhã Nhan bị bỏ xó hai năm, bắt đầu khởi động lại, đủ để cô bận rộn một thời gian. Nghĩ đến việc chiều nay phải đi thị sát trung tâm nghiên cứu sản phẩm mới, buổi tối ăn cơm cùng một số nhân vật có liên quan do Lộ Chinh móc nối, Viêm Lương lại thấy đau đầu.

Cả đêm qua cô không ngủ, bây giờ đọc tài liệu, hai mí mắt díu vào nhau, đầu óc lại bắt đầu không tập trung. Đến khi định thần, nhìn hàng chữ vừa viết trên giấy, Viêm Lương lập tức toát mồ hôi lạnh.

"Anh không thể xảy ra chuyện...Nhất định không xảy ra chuyện..."

Không đúng, đây là báo ứng. Báo ứng...

Viêm Lương phiền muộn vo viên tờ giấy ném vào thùng rác. Cô nhíu chặt lông mày, vừa mở tài liệu vừa gọi điện thoại cho thư ký: "Giúp tôi pha một tách cà phê đậm đặc."

https://thuviensach.vn

"Vâng ạ."

Rất nhanh có người gõ cửa phòng đi vào, mùi cà phê thơm lừng. Viêm Lương tưởng cô thư ký mang cà phê, khóe mắt thấy tách cà phê đặt bên tay, cô bận ký văn bản nên không ngẩng đầu.

Cho đến khi không thấy cô thư ký đi ra ngoài, Viêm Lương mới bỏ bút, ngẩng đầu. Lộ Chinh đang khoanh tay đứng bên cạnh bàn, tựa hồ đợi xem lúc nào Viêm Lương mới phát hiện ra sự xuất hiện của anh. Bộ dạng ngạc nhiên của Viêm Lương khiến anh phì cười.

"Sao anh lại đến đây?"

"Anh đi ngang qua nên vào xem em thế nào."

Viêm Lương mỉm cười, cầm điện thoại nội bộ gọi cho thư ký: "Pha cho Lộ tiên sinh một tách cà phê."

Sau khi cúp điện thoại, cô nở nụ cười áy náy với Lộ Chinh: "Em đang bận nên không thể tiếp đãi anh."

Lộ Chinh đảo mắt qua bàn làm việc chất đầy tài liệu, anh không khỏi lo lắng cho cô: "Anh nghe thư ký của em nói, mấy ngày gần đây lúc nào em cũng đầy tâm sự. Bận rộn kiểu gì em cũng cần chú ý nghỉ ngơi."

"Còn nữa..." Lộ Chinh từ từ tiến lại gần, đột nhiên anh cúi thấp người, chạm vào nơi nhạy cảm nhất là cần cổ của cô. Viêm Lương lập tức đẩy ghế lùi lại phía sau. Hành động đầy cảnh giác của cô khiến ánh mắt Lộ Chinh tối sầm, nhưng anh nhanh chóng che giấu, tiếp tục lên tiếng: "Sao trên người em có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện?"

Viêm Lương không thể nói cho Lộ Chinh biết, thời gian gần đây, tối nào cô cũng đi bệnh viện nhưng chẳng làm gì cả, chỉ ngồi bên ngoài hành

https://thuviensach.vn

lang hết đêm này đến đêm khác. Vì vậy, cô chỉ cười cười mà không trả lời. Cô biết anh rất phong độ, sẽ không truy vấn cô.

Bữa cơm tối có mặt cả người dắt mối là Lộ Chinh và giám đốc phòng thị trường của Unique. Là "chủ xị", Viêm Lương không tránh khỏi uống đến mức đầu óc quay cuồng.

Những người có mặt trong bữa cơm tối nay đều là đại lý cỡ lớn. Thị trường ở những thành phố cấp hai ba mà hiện tại Unique chưa thể với tới đều nằm trong tay những người này. Bọn họ tuy đều là bạn bè lâu năm của tập đoàn Minh Đình, nhưng cũng có quan hệ lợi ích với Lệ Bạc. Viêm Lương có việc muốn nhờ người ta nên hôm nay phải đích thân ra mặt, tiếp bọn họ đến nơi đến chốn.

Cuối cùng, cô cũng nhận được câu nói từ miệng bọn họ: "Được, không thành vấn đề. Ngày mai sẽ đi công ty các cô ký hợp đồng. Có Lộ tổng ở đây, việc hợp tác giữa chúng ta chỉ cần một câu nói là xong."

Sau buổi tiệc rượu, Viêm Lương còn bố trí hoạt động tiếp theo. Cô cùng mọi người đứng bên ngoài hóng gió đêm, đồng thời chờ xe ô tô tới đón. Tài xế của Viêm Lương nhanh chóng lái xe đến trước cửa nhà hàng. Cô lên xe, đang chuẩn bị nói với người tài xế địa chỉ hộp đêm, Lộ Chinh đột nhiên đi đến bên cạnh xe ô tô của cô, cúi xuống dặn dò tài xế: "Đưa Viêm tổng về nhà."

Viêm Lương ngoảnh đầu nhìn anh.

"Anh đã nói với bọn họ rồi, cho em về nhà trước. Anh sẽ cùng bọn họ đi uống tiếp." Lộ Chinh gạt sợi tóc lòa xòa trước trán Viêm Lương rồi đóng cửa xe. Bỗng dưng nhớ ra chuyện gì đó, anh lại cúi người nói với Viêm Lương: "Trước khi đi ngủ em nhớ uống cốc nước mật ong để giải rượu."

Viêm Lương ngẫm nghĩ, gật đầu.

https://thuviensach.vn

Tài xế nhanh chóng nổ máy, Viêm Lương gác tay lên khung cửa, gối đầu lên cánh tay. Người tài xế nghĩ cô đã ngủ say, không ngờ cô đột nhiên mở miệng: "Đi bệnh viện."

Người tài xế tưởng anh ta nghe nhầm, nhưng khi quay đầu, anh ta nhìn thấy Viêm Lương ngồi thẳng người, cô nhắc lại một lần: "Đưa tôi đi bệnh viện." Nói xong, cô liền hạ cửa kính, để ngọn gió đêm thổi vào.

Lúc xe ô tô đến cổng bệnh viện, Viêm Lương đã tỉnh rượu không ít. Cô xuống xe, ngước đầu ngắm bầu trời đầy sao sáng. Tối nào cô cũng đến đây nên đã thông thuộc đường đi nước bước. Viêm Lương nhanh chóng đến bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, ngồi xuống chiếc ghế dài trên hành lang.

Cho đến nay, Viêm Lương vẫn không có dũng khí đẩy cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt. Chỉ là mỗi tối ngồi ngoài cửa, chứng kiến các bác sỹ vội vàng đi đến cấp cứu cho bệnh nhân, khi trời sáng, cô có thể yên tâm rời khỏi bệnh viện, về công ty làm việc.

Viêm Lương căn giờ đến và giờ đi rất chuẩn, cô không lo chạm mặt thư ký Lý.

Tuy nhiên, vẫn có một số y tá trực đêm hỏi cô: "Chị là người nhà của bệnh nhân nào?"

Những lúc như vậy, Viêm Lương không trả lời, đứng dậy đi sang khu vực được phép hút thuốc làm một điếu thuốc lá. Khi cô quay về, cô y tá đã bỏ đi từ lâu. Hôm nay cũng có y tá đi qua chỗ cô ngồi như thường lệ, có lẽ do người Viêm Lương toàn mùi rượu nên cô y tá nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi. Viêm Lương lập tức đứng dậy đi hút thuốc.

Khi quay về bên ngoài cửa phòng bệnh, cô bất chợt nghe thấy cuộc trò chuyện của hai cô y tá đang chờ giao ca: "Nghe nói bệnh nhân đó trước kia

https://thuviensach.vn

chữa trị ở bệnh viện tư, lần này anh ta đột nhiên phát bệnh nên mới được đưa tới bệnh viện chúng ta."

"Thảo nào...Anh ta rõ ràng có cả một đội ngũ y tế, về lý mà nói không cần dùng đến máy móc thiết bị của bệnh viện chúng ta mới đúng."

"Em có hỏi chủ nhiệm Lâm, chủ nhiệm Lâm nói chỉ e bây giờ chuyển viện, tính mạng của anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Có lẽ phải đợi đến khi bệnh tình ổn định, anh ta mới chuyển về bệnh viện tư."

"Ừ, cũng không biết liệu anh ta có sống nổi đến ngày bệnh tình ổn định hay không..."

Nghe đến đây, toàn thân Viêm Lương như bị rút sạch sức lực. Cô tựa người vào cánh cửa an toàn, từ từ trượt xuống đất.

Chỉ e bây giờ chuyển viện, tính mạng của anh ta sẽ gặp nguy hiểm...

Không biết liệu anh ta có sống nổi đến ngày bệnh tình ổn định...

Lời nói văng vẳng bên tai, trước mắt Viêm Lương tối sầm.

***

Phảng phất bị ngất đi một lúc, nhưng cũng tựa hồ ngủ một giấc mấy năm liền, khi Viêm Lương tỉnh lại, trước mặt cô tối om, đầu óc cô mơ hồ hỗn loạn.

Mũi vẫn ngửi thấy mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, Viêm Lương thử động đậy ngón tay, cô phát hiện bản thân không phải ngồi trên nền đất giá lạnh bên cạnh cửa an toàn, mà nằm trên chiếc giường mềm mại.

Viêm Lương lại thử động đậy ngón tay. Lúc này, cô mới nhận ra có một bàn tay đang nắm chặt tay cô. Viêm Lương đưa mắt, thấy người đó đang ngồi bên cạnh giường, úp mặt xuống giường ngủ say.

https://thuviensach.vn

Cánh tay bị nắm hơi tê tê, Viêm Lương rút tay về, khiến Lộ Chinh giật mình tỉnh giấc. Khi đôi mắt ngái ngủ của anh chạm vào mắt Viêm Lương, Lộ Chinh vui mừng đứng dậy ôm vai cô: "Cuối cùng em cũng tỉnh rồi..."

Vòng tay anh siết chặt khiến đầu óc Viêm Lương choáng váng: "Anh..."

"Anh gọi điện thoại cho em, để xác định xem em đã về đến nhà an toàn hay chưa? Kết quả điện thoại không kết nối, mãi sau mới có cô y tá nghe máy, nói em bị ngất xỉu trên hành lang bệnh viện."

Viêm Lương đẩy người anh. Lúc này Lộ Chinh mới có phản ứng, anh buông tay, thận trọng đỡ Viêm Lương ngồi tựa vào đầu giường.

"Em đã ngủ suốt hai ngày nay." Nghĩ đến tình trạng của cô, trong lòng anh vẫn còn thấy sợ hãi.

Viêm Lương im lặng, đầu óc cô vẫn quay cuồng.

"Bác sỹ nói em thiếu ngủ trầm trọng, thần kinh suy nhược. Thời gian qua em sống kiểu gì vậy? Hơn nữa, tại sao em lại bị ngất ở bệnh viện?"

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều sự quan tâm, quá nhiều nỗi lo lắng, đến mức người luôn tỉnh táo như Lộ Chinh cũng nói năng lộn xộn. Cuối cùng, nhìn thấy vẻ mặt không chút sắc hồng của Viêm Lương, Lộ Chinh mới dừng lại.

Sau đó, Lộ Chinh vuốt ve trán cô theo thói quen: "Em nghỉ ngơi đi, anh đi gọi bác sỹ."

Tiếng bước chân gấp gáp của Lộ Chinh biến mất bên ngoài cửa phòng bệnh, để lại một mình Viêm Lương trong bóng tối. Cô lẩm bẩm: "Hai ngày..."

https://thuviensach.vn

Đã hai ngày trôi qua...Vậy anh...

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 76+77: 78-79-80-81-82

Lộ Chinh nhanh chóng dẫn bác sỹ về phòng bệnh. Sau khi kiểm tra sức khỏe của Viêm Lương, bác sỹ nói với Lộ Chinh: "Chắc không có vấn đề gì, cô ấy chỉ là mệt mỏi quá độ, tốt nhất nên nằm viện thêm vài ngày để theo dõi."

Lộ Chinh không yên tâm, hỏi đi hỏi lại bác sỹ cần chú ý điều gì. Bác cất giọng bất lực với Viêm Lương: "Ông xã của cô rất lo lắng cho cô. Hai ngày cô bị ngất, cậu ấy không hề chợp mắt, luôn ở bên cạnh giường bệnh của cô."

Ông xã cô?

Viêm Lương định mở miệng đính chính, bác sỹ đã quay sang Lộ Chinh: "Lát nữa tôi phải đưa sinh viên thực tập đi một lượt quanh phòng bệnh. Tôi đi trước đây, xảy ra chuyện gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào."

Lộ Chinh tiễn bác sỹ ra cửa. Vừa quay đầu, anh thấy Viêm Lương nhìn anh chăm chú. Đoán ra nghi vấn của Viêm Lương, anh vừa đi đến cửa sổ vừa giải thích: "Anh không nói rõ với bác sỹ về quan hệ của chúng ta, không ngờ ông ta lại hiểu nhầm."

Nói xong, Lộ Chinh kéo rèm cửa sổ. Hóa ra bây giờ không phải là nửa đêm mà mới chỉ tầm chạng vạng tối, sắc trời ở bên ngoài vẫn còn tia nắng cuối cùng. Viêm Lương ngắm bầu trời, trái tim cô đã trôi tận phương nào.

Đường đường là tổng giám đốc một công ty lớn, nhưng công việc của Lộ Chinh bây giờ chỉ là chăm lo bữa tối cho Viêm Lương. Anh gọi điện về Lộ gia kêu đầu bếp chuẩn bị. Có bốn món ăn và một món canh đơn giản,

https://thuviensach.vn

nhưng Viêm Lương nghe thấy anh dặn dò đầu bếp: không được bỏ ớt, không được quá mặn, không được bỏ hành hoa, gạo phải nấu mềm...

Khi tài xế Lộ gia mang cơm đến, Lộ Chinh chỉ nhìn Viêm Lương ăn, còn anh không động đũa. Tay Viêm Lương vẫn đang truyền nước nên hơi nhức mỏi. Động tác chau mày của cô đã bị Lộ Chinh phát giác, anh không nói một lời, ngồi xuống ghế cầm thìa múc canh cho cô. Viêm Lương càng cảm thấy khó nuốt trôi.

Nhìn thìa canh đưa lên miệng, Viêm Lương đột nhiên cầm đũa ăn cơm ngấu nghiến. Đây là thái độ biểu đạt sự cự tuyệt của cô, Lộ Chinh đã quen từ lâu, anh cũng không quen không lên tiếng, chỉ lặng lẽ đặt thìa canh xuống.

Viêm Lương nhanh chóng ăn cơm xong, cô buông đũa, nói với Lộ Chinh: "Một mình em ở đây là được, anh về nhà nghỉ ngơi đi."

Lộ Chinh cười cười: "Em không muốn gặp anh đến thế sao?"

Tuy ngữ khí có phần trêu chọc nhưng ánh mắt của anh buồn bã. Đối diện người đàn ông như vậy, dù không có trái tim, Viêm Lương cũng không thể thốt ra câu tàn nhẫn: "Bây giờ em đều dựa dẫm vào anh, em không thể tưởng tượng nếu anh gục ngã vì mệt mỏi quá độ, em sẽ ra sao?"

Lộ Chinh quan sát Viêm Lương tỉ mỉ, cuối cùng anh mỉm cười đứng dậy: "Ngày mai anh lại đến thăm em."

Khi Lộ Chinh sắp khuất dạng ngoài cửa phòng bệnh, Viêm Lương không rõ bản thân thở phào nhẹ nhõm hay áy náy. Đúng lúc này, Lộ Chinh đột ngột dừng lại, quay đầu nói với cô: "Em từng nói, trái tim em không thể chứa người khác. Nhưng chỉ cần là việc anh đã quyết định, trong từ điển của anh không có từ "bỏ cuộc". Anh sẽ dùng cả cuộc đời để chứng minh, suy nghĩ của em là sai lầm."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của anh dịu dàng đến mức phảng phất có thể hóa giải mọi vết thương trong quá khứ. Vào giây phút đó, Viêm Lương gần như tin rằng cô có thể.

Nhưng vài tiếng đồng hồ sau, khi Viêm Lương tỉnh dậy từ cơn ác mộng vào lúc nửa đêm, nhắm mắt lại mường tượng ra thân hình của người nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, một vết thương vô hình nào đó lại bắt đầu nhói đau.

Nỗi đau âm ỉ và kéo dài bao trùm toàn thân khiến Viêm Lương không chịu nổi, cô rút kim truyền, đi dép lê ra khỏi phòng bệnh. Từ chỗ cô nằm đến khu chăm sóc đặc biệt chỉ mất ba phút đi bộ, nhưng Viêm Lương đi mất mười mấy phút. Cửa phòng chăm sóc đặc biệt ngay trước mặt, nhưng Viêm Lương mệt đến mức không thể nhúc nhích. Cô chỉ còn cách chống tay vào bờ tường nghỉ ngơi, để đầu óc đỡ choáng váng.

Đúng lúc này, bên tai Viêm Lương vang lên giọng nói xa lạ: "Chào chị..."

Viêm Lương ngẩng đầu, thấy một cô y tá đang quan sát cô, cô ta nói tiếp: "Chị có phải là người mấy hôm trước bị ngất ở đây?"

Viêm Lương nhìn kỹ, nhưng không nhớ ra từng gặp cô ta ở đâu. Cô y tá tiếp tục lên tiếng: "Tôi chỉ muốn nói cho chị biết, bệnh nhân ở phòng chăm sóc đặc biệt đã chuyển viện rồi."

"Chuyển viện ư?"

Điều đó có nghĩa anh đã yên ổn trải qua một kiếp nạn? Viêm Lương không thể phân biệt tâm trạng của cô lúc này là mừng rỡ hay không cam lòng.

"Lần nào trực đêm tôi cũng nhìn thấy chị ngồi ở kia." Cô y tá chỉ tay về phía chiếc ghế dài: "Chắc chị muốn vào thăm anh ta đúng không?"

https://thuviensach.vn

Muôn vàn lời muốn nói nghẹn lại ở cổ họng, Viêm Lương chỉ có thể nói với cô y tá: "Cám ơn cô."

Tưởng Úc Nam chuyển về bệnh viện tư, có nghĩa là cô lại một lần nữa mất liên lạc với anh. Lúc này, Viêm Lương mới chợt nhớ ra có đợt anh biến mất nửa tháng liền. Nhiều khả năng anh bị bệnh nặng từ lúc đó.

Viêm Lương không thể kể với bất cứ người nào chuyện này. Cô chỉ có thể tìm đến ngôi mộ để tâm sự: "Bây giờ con đã bắt đầu tin vào nhân quả báo ứng. Năm đó bố đối xử tệ bạc với Tống Cẩm Bằng, cuối cùng khiến Từ gia rơi vào thảm cảnh. Tưởng Úc Nam hãm hại Từ gia, bây giờ anh ấy cũng mắc căn bệnh hiểm nghèo. Từ Tử Thanh còn ở trong giai đoạn chờ xét xử, con tin lần này chị ta cũng không thể thoát tội. Giang Thế Quân thì sao? Ông trời sẽ trừng phạt ông ta như thế nào?" Trả lời Viêm Lương, chỉ có ánh mắt lạnh nhạt của Từ Tấn Phu trong tấm ảnh đen trắng trên bia mộ.

Hình như ông trời vẫn bỏ sót Giang Thế Quân, để ông ta từ đầu đến cuối làm xằng làm bậy.

Hôm nay, Viêm Lương đang bận họp, người trợ lý nhận điện thoại thay cô. Mới nói hai ba câu, người trợ lý biến sắc mặt, lập tức đi vào phòng hội nghị cắt ngang lời phát biểu của Viêm Lương: "Viêm tổng."

Viêm Lương ngẩng đầu, người trợ lý ghé sát tai cô nói nhỏ: "Giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm gọi đến, có việc gấp."

Viêm Lương nhận điện thoại, đi ra cửa sổ lắng nghe.

Giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm cất giọng lo lắng: "Viêm tổng, chúng tôi vừa nhận được tin, Lệ Bạc đang nghiên cứu một loại sản phẩm mới rất giống dược mỹ phẩm của Nhã Nhan."

"Gì hả?" Viêm Lương cất cao giọng.

https://thuviensach.vn

"Hơn nữa bọn họ còn định công bố sản phẩm mới trước chúng ta."

Viêm Lương lập tức hỏi: "Anh nhận được tin này từ đâu ra?" Giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm không trả lời mà nói tiếp: "Chúng tôi đã lấy được hàng mẫu của bọn họ, vừa đưa đi phòng thí nghiệm đối chiếu."

Lúc này, Viêm Lương không còn để ý đến cuộc họp, cô vừa cầm điện thoại vừa đi ra ngoài: "Sau khi có kết quả đối chiếu, các anh hãy lập tức đưa về tổng công ty cho tôi."

Chưa đầy nửa ngày, báo cáo kết quả đối chiếu đã nằm trên bàn làm việc của Viêm Lương. Sau khi xem xong, Viêm Lương hồi tưởng lại việc Từ Tử Thanh bị Giang Thế Quân dùng chiêu tương tự mấy năm trước đây. Lúc bấy giờ, hậu quả không chỉ Secret gặp trở ngại khi tiến vào thị trường Bắc Mỹ, Từ thị bị tổn thất một khoản đầu tư lớn, mà còn ly gián cô, Từ Tử Thanh và Từ Tấn Phu một cách triệt để.

Nội bộ Từ thị mâu thuẫn khiến Giang Thế Quân "ngư ông đắc lợi".

Nghĩ đến đây, Viêm Lương không thể kiềm chế cơn giận dữ, cô ném mạnh tập tài liệu xuống bàn: "Ông ta lại dùng chiêu cũ."

Viêm Lương rất hiếm khi nổi giận trước mặt cấp dưới, giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm đứng đối diện không dám ho he.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng lấy lại bình tĩnh: "May mà chúng ta phát hiện sớm. Hai sản phẩm có thành phần giống nhau như vậy, không thể nào là sự trùng hợp, chắc chắn bộ phận của các anh có nội gián."

Người giám đốc gật đầu tán thành: "Việc cần kíp nhất bây giờ là mau chóng tìm ra kẻ nội gián đó."

Để tránh tình trạng bị Giang Thế Quân công bố sản phẩm trước, phòng nghiên cứu càng phải đẩy nhanh tiến độ. Nhưng nếu ngày nào chưa tìm ra

https://thuviensach.vn

nội gián, công ty sẽ không yên ổn ngày đó.

Viêm Lương ngẫm nghĩ, cuối cùng mở miệng: "Mấy năm trước, khi Giang Thế Quân đối phó với kem lót Hoàn mỹ của Secret, ông ta không chỉ sao chép công thức sản phẩm, mà còn sao chép cả việc định vị sản phẩm và mẫu mã bao bì. Lần này, Lệ Bạc chắc cũng không chỉ ăn cắp công thức sản phẩm, nhiều khả năng nội gián không chỉ có một người. Tôi cho các anh mười ngày để tìm ra kẻ đó."

Viêm Lương ngồi xuống ghế, vừa nhấc ống nghe điện thoại vừa nói: "Bây giờ tôi gọi điện cho tổng giám sát dự án và tổng giám sát sản phẩm. Các anh hãy họp bàn, xem nhân viên nào trực thuộc sự quản lý của các anh có khả năng liên quan đến vụ này?"

Mười ngày? Tuy thời gian gấp gáp nhưng dù sao đây cũng là sự việc khẩn cấp, giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm không nghĩ ngợi nhiều, thấy Viêm Lương cúp điện thoại, anh ta nói ngay: "Tôi sẽ tạm ngừng tiến trình nghiên cứu, đợi khi nào tìm ra nội gián mới khôi phục..."

"Không!" Viêm Lương phủ quyết ngay: "Trước khi tìm ra nội gián, các anh vẫn phải tiến hành công việc bình thường."

Người giám đốc không hiểu ý Viêm Lương, đành hỏi thẳng: "Ý của cô là?"

"Nếu bây giờ các anh dừng lại, Giang Thế Quân sẽ nhanh chóng nhận được tin. Ông ta hoặc là quyết định ngừng việc sao chép, hoặc là đẩy nhanh tiến độ, để sản phẩm có mặt trên thị trường trước chúng ta. Bất kể là quyết định nào cũng không có lợi cho chúng ta."

Bắt gặp ý cười ẩn hiện trên khóe miệng Viêm Lương, người giám đốc lập tức tỉnh ngộ. Lúc này, Viêm Lương đã thu lại nụ cười, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: "Một khi ông ta thích ăn cắp như vậy, tôi sẽ khiến ông ta sao chép ra sản phẩm có vấn đề."

https://thuviensach.vn

Nội gián ẩn náu rất kỹ, sợ bị Giang Thế Quân phát hiện, giám đốc bộ phận nghiên cứu không dám công khai điều tra, vì vậy mãi vẫn không tìm ra kẻ phản bội. Không thể khoanh tay chờ chết, Viêm Lương quyết định chủ động ra đòn.

Nhờ khoảng thời gian hai năm làm việc ở Lệ Bạc, Viêm Lương biết nội bộ Lệ Bạc cũng tương đối lục đục. Mục tiêu cô nhắm đến là phó giám sát Chu Thành Chí của trung tâm nghiên cứu sản phẩm Lệ Bạc.

Chu Thành Chí là người trung thực, ông ta không chịu khom lưng uốn gối làm theo triết lý "không giở trò gian thì không thể làm giàu" của Giang Thế Quân. Vì vậy ông ta không được Giang Thế Quân trọng dụng. Nhưng ông ta là nhân tài thật sự, Giang Thế Quân không dùng ông ta, cũng không cho phép ông ta đi công ty khác.

Trói chặt nhưng không trọng dụng, điều này trở thành nguyên nhân khiến Chu Thành Chí hết sức bất mãn.

Viêm Lương nhanh chóng điều tra ra mấy nơi Chu Thành Chí thường đi vào lúc rỗi rãi, đặc biệt là nhà hàng Hồ Sán ở gần tập đoàn Lệ Bạc.

Viêm Lương lôi Châu Trình đi ăn cơm mấy lần. Châu Trình không phải kẻ ngốc, nhanh chóng ngửi ra mùi bất thường. Viêm Lương không định giấu giếm anh. Nhưng sau khi nghe kế hoạch của cô, Châu Trình tỏ ra phản cảm: "Viêm Lương, em bây giờ...quả là đáng sợ."

Viêm Lương đã hạ quyết tâm, cô chỉ cười cười với Châu Trình.

"Em làm vậy có khác nào Giang Thế Quân?"

Viêm Lương bị anh chọc cười: "Từ Tử Thanh làm bao nhiêu chuyện xấu xa, nhưng anh vẫn yêu chị ta sống đi chết lại như thường lệ. Bây giờ em chỉ dùng một chút thủ đoạn đối phó với kẻ thù của em, anh đã cảm thấy thất vọng về em."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Thanh luôn là tử huyệt của Châu Trình, sắc mặt anh lập tức tái nhợt.

"Nếu anh không tán thành việc em làm, anh không cần phải cùng em đi ăn cơm, em sẽ không trách anh." Viêm Lương đã nói đến mức này, lẽ nào anh khoanh tay đứng nhìn, để mặc cô một mình chiến đấu? Châu Trình không làm được điều đó, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, tiếp tục phối hợp với cô.

Buổi trưa hôm nay, khi Chu Thành Chí đi vào nhà hàng, bắt gặp Viêm Lương và Châu Trình ngồi ở vị trí khá nổi bật, ông ta cũng không cảm thấy bất ngờ.

Viêm Lương để ý, Chu Thành Chí do dự trong giây lát rồi đi về phía bàn ăn của cô. Viêm Lương giả bộ ngạc nhiên: "Phó giám sát Chu?"

"Viêm tổng, lại gặp cô ở đây. Lần này là lần thứ ba phải không?"

"Vậy sao? Mấy lần trước từ bao giờ, tôi chẳng chú ý gì cả."

Chu Thành Chí nở nụ cười mập mờ.

Viêm Lương vừa âm thầm phán đoán thâm ý từ vẻ mặt của ông ta, vừa lên tiếng: "Đúng rồi, phó giám sát Chu đừng gọi tôi là Viêm tổng, tôi không còn làm việc ở Lệ Bạc, chú hãy gọi tôi là Viêm Lương đi." Bắt gặp nụ cười của cô, thần sắc Chu Thành Chí hơi thay đổi.

Sau đó, ông ta ghé sát, nói nhỏ bên tai Viêm Lương: "Viêm tiểu thư, hôm nay tôi không phải một mình đến đây ăn cơm. Giang tổng cũng sẽ đến ngay."

Vẻ mặt Viêm Lương cứng đờ trong giây lát, cô nhìn Chu Thành Chí ở phía đối diện bằng ánh mắt phức tạp.

https://thuviensach.vn

"Chắc cô không muốn để Giang tổng biết cô và tôi "tình cờ gặp nhau" nhiều lần như vậy đúng không?" Chu Thành Chí nhắc nhở, lời nói mang hàm ý rõ ràng.

Sau vài lần tình cờ gặp gỡ, Chu Thành Chí đã biết rõ ý đồ của cô. Bây giờ ông ta nhắc nhở cô, tức là ông ta biểu lộ ý tốt. Viêm Lương ngẫm nghĩ, nhanh chóng đứng dậy nói với Chu Thành Chí: "Cám ơn chú."

Không đợi cô lên tiếng, Châu Trình đã biết ý cầm túi xách của cô. Hai người nhanh chóng rời đi. Đến gần cửa nhà hàng, Viêm Lương đột nhiên dừng bước. Châu Trình nghi hoặc nhìn cô, thấy cô đang cân nhắc điều gì đó: "Sao thế? Em đánh rơi đồ à?"

Viêm Lương nhướng mắt nhìn Châu Trình, ánh mắt rực sáng: "Em muốn đánh cược một lần." Nói xong, cô liền quay đầu đi vào trong nhà hàng.

Chu Thành Chí vẫn đứng nguyên một chỗ dõi theo Viêm Lương đi rồi quay lại. Ông ta còn chưa kịp mở miệng, tay đã bị nhét một tấm danh thiếp.

Viêm Lương nói rất nhanh nhưng rõ ràng từng chữ một: "Phó giám sát Chu, tôi biết chú có hoài bão của mình, muốn tự nghiên cứu sáng chế ra sản phẩm. Nhưng Giang Thế Quân ép các chú sao chép dược mỹ phẩm của Nhã Nhan. Hơn nữa, tổng giám sát Kim, cấp trên của chú chẳng qua chỉ là con chó săn của Giang Thế Quân. Chú làm việc dưới trướng bọn họ, cả đời này chú cũng không có cơ hội phát huy tài năng."

Chu Thành Chí nhìn tấm danh thiếp trong tay, ông ta từ từ mím môi.

"Đây là danh thiếp của tôi. Hy vọng chú suy nghĩ kỹ, sau đó có thể gọi điện cho tôi." Viêm Lương cười với ông ta: "Chào chú."

Châu Trình đứng ở cửa nhà hàng chứng kiến toàn bộ sự việc. Thấy Viêm Lương đi nhanh về bên này, Châu Trình ngoài thở dài, không biết làm

https://thuviensach.vn

thế nào để biểu đạt sự bất lực của anh. Cho đến khi vào thang máy, Châu Trình mới lên tiếng: "Nếu ông ta không bị em thuyết phục, còn nói kể chuyện này với Giang Thế Quân, nỗ lực trước đó của em sẽ đổ sông đổ biển hết."

Viêm Lương chỉ cười cười, phảng phất trả lời Châu Trình: một khi đã dám đánh cược, em không bao giờ sợ thua.

Trước nụ cười đầy sức truyền cảm của Viêm Lương, Châu Trình cũng bất giác mỉm cười: "Không sai, ông trời sẽ không bỏ qua cho loại người xấu xa như Giang Thế Quân, lần này ông trời nhất định đứng về phía chúng ta."

Khi thang máy gần khép lại, Viêm Lương lập tức tắt nụ cười trên môi. Bởi cô nhìn thấy Giang Thế Quân đi ra từ thang máy bên cạnh. Tuy Viêm Lương chỉ bắt gặp gương mặt nghiêng của ông ta nhưng cô tuyệt đối không nhận nhầm người. Viêm Lương cắn răng, cảm thấy may mắn là cô rời đi đúng lúc.

Nhưng một giây trước khi thang máy khép lại, đằng sau Giang Thế Quân xuất hiện một hình bóng. Hình bóng đó...có sức mạnh vô hình cướp đi hô hấp của Viêm Lương. Cô còn chưa có phản ứng, cửa thang máy lặng lẽ đóng sập trước mặt cô.

Thang máy từ từ đi xuống dưới. Châu Trình chau mày, cất giọng không mấy chắc chắn: "Hai người vừa rồi là Giang Thế Quân và...Tưởng Úc Nam?"

Viêm Lương tựa hồ không nghe thấy, đôi mắt cô vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, cho dù cô chỉ thấy cánh cửa thang máy giá lạnh.

Thang máy nhanh chóng xuống tầng một. Châu Trình đi ra ngoài, Viêm Lương vẫn đứng bất động trong thang máy, trông cô như lạc mất linh hồn.

https://thuviensach.vn

"Viêm Lương?" Tiếng gọi của anh lập tức đánh thức cô.

Viêm Lương nhìn Châu Trình, ánh mắt dần khôi phục vẻ bình tĩnh: "Anh về trước đi. Em đột nhiên nhớ ra cần đi một nơi."

"Để anh đưa em đi."

"Không cần, không thuận đường." Viêm Lương dứt khoát từ chối.

Châu Trình nghi hoặc quan sát cô một lúc, vẫn không phát hiện ra nguyên nhân dẫn đến thái độ bất thường của cô. Anh chỉ còn cách một mình ra về.

Viêm Lương gọi một chiếc taxi, ngồi đợi ở bãi đỗ xe ngoài trời cách đó không xa. Bên ngoài trời nắng chói chang, trong xe ô tô, điều hòa kêu ù ù. Người tài xế gõ tay lên vô lăng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau qua gương chiếu hậu.

Gần một tiếng đồng hồ sau, ba người đàn ông mới đi xuống. Chu Thành Chí, Giang Thế Quân và Tưởng Úc Nam nhanh chóng mỗi người một ngả, tự lái xe rời đi. Viêm Lương dặn dò tài xế bám theo chiếc xe đi ngược lại hướng tòa cao ốc Lệ Bạc.

Chiếc xe Bentley đó nổi bật dưới ánh nắng gắt. Trong chiếc taxi cách một đoạn không xa, Viêm Lương cuộn chặt hai bàn tay, nhìn chằm chằm về phía trước. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, cô thậm chí quên mất tìm lý do hợp lý cho hành động hiện tại của mình.

Cuối cùng, chiếc Bentley đi vào bãi đỗ xe tầng hầm của một khách sạn, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, hai bàn tay cô rịn đầy mồ hôi. Cô rút một tập tiền trong ví đưa cho người tài xế rồi lập tức xuống xe bỏ đi.

Người tài xế thò đầu ra khỏi cửa sổ xe gọi cô: "Này! Tôi vẫn chưa thối lại tiền..."

https://thuviensach.vn

Lúc này, bên tai Viêm Lương chỉ có một câu nói duy nhất: không thể để mất dấu anh ấy, không thể...

Từ bãi đỗ xe đến thang máy, Viêm Lương đều núp sau lưng người khác. Cuối cùng, cô cũng lên đến hành lang bên ngoài phòng khách sạn. Nền nhà trải thảm nên giày cao gót của cô không phát ra tiếng động. Nhưng Viêm Lương nghe thấy tiếng tim đập như tiếng sấm ở trong lồng ngực cô.

Chỉ cần nhìn anh an toàn đi vào phòng, là cô có thể yên tâm xóa bỏ người đàn ông tên Tưởng Úc Nam khỏi cuộc đời cô một cách triệt để. Hai người chỉ cách nhau mười mấy bước chân nhưng cũng là khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua. Nhận thức này có một sức mạnh vô hình đè xuống người Viêm Lương trong nháy mắt, khiến cô buộc phải dừng bước. Chỉ vài giây phân tâm, Tưởng Úc Nam đã không thấy bóng dáng.

Trên hành lang trống không chỉ còn lại một mình Viêm Lương. Cô hốt hoảng tiến về phía trước, trong lòng không tin nổi cô lại mất dấu anh ở thời khắc cuối cùng.

Đúng lúc này, một cánh cửa đang khép hờ chếch trước mặt Viêm Lương đột nhiên mở ra, một sức mạnh kéo cô vào bên trong ngay tức thì.

Khi cánh cửa khép lại, một mùi quen thuộc bao vây Viêm Lương. Viêm Lương luống cuống ngẩng đầu.

"Tại sao theo dõi tôi?" Tưởng Úc Nam nhìn cô, sắc mặt vô cảm. Tay anh còn túm cánh tay của người phụ nữ.

Vào giây phút Tưởng Úc Nam đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, Viêm Lương đờ ra theo bản năng. Anh quan sát cô bằng ánh mắt dò xét từ trên cao, như chờ đợi câu trả lời của cô. Viêm Lương chỉ mở to mắt nhìn anh, đến mức Tưởng Úc Nam hơi ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Đã bao lâu rồi cô không nhìn anh bằng ánh mắt như vậy? Phảng phất chất chứa tình cảm nhớ nhung nào đó, nỗi hoảng sợ nào đó..như thể anh sẽ biến mất trong nháy mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Úc Nam từ từ cúi xuống hôn cô. Vẫn là trình tự như trong ký ức. Đầu tiên, anh mút môi dưới của cô, sau đó, anh từ từ hôn sâu hơn. Cho đến khi đầu lưỡi của anh chạm vào răng Viêm Lương, cô mới bừng tỉnh. Ở giây tiếp theo, Tưởng Úc Nam không kịp đề phòng, bị cô đẩy mạnh. Tưởng Úc Nam lùi về phía sau nửa bước, anh nhếch miệng cười lạnh lùng. Anh đã sớm dùng phương thức này để che giấu bản thân. Không ai có thể nhìn ra, kỳ thực trong lòng anh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Úc Nam đã phát hiện ra Viêm Lương từ lúc ở nhà hàng. Có lẽ đây chính là số phận, dù cô đứng trong thang máy, dù anh chỉ nhìn qua khe hở rất nhỏ ở cửa thang máy, nhưng anh vẫn nhận ra cô ngay lập tức. Tưởng Úc Nam quá hiểu Viêm Lương, anh sai người tiết lộ thông tin Lệ Bạc sao chép cho cô biết. Hành động ứng phó khẩn cấp của cô y hệt định liệu của anh, không uổng công anh tác động Chu Thành Chí trước đó. Viêm Lương quả thật là người có tài năng kinh doanh bẩm sinh, chỉ cần cô đi theo con đường anh dọn sẵn cho cô, cuối cùng nhất định cô sẽ chiến thắng Giang Thế Quân.

"Em đừng nói cho tôi biết, em đi theo tôi nhằm mục đích quyến rũ tôi rồi lại đẩy tôi ra đấy nhé?"

Viêm Lương chỉ lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt cô vụt qua một tia khác thường. Cô đột ngột tiến lên phía trước một bước, hôn lên môi Tưởng Úc Nam.

Nụ cười lạnh lùng trên môi Tưởng Úc Nam tan biến trong sự kinh ngạc tột độ.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương chưa bao giờ điên cuồng hôn một người đàn ông như lúc này, phảng phất tất cả những điều muốn nói được giải tỏa qua hai bờ môi mỏng. Không biết bức tường thành trong trái tim ai sụp đổ trước tiên?

Củi khô được châm lửa, không ai có thể ngờ ngọn lửa cháy ngùn ngụt trong chớp mắt, mang theo dục vọng không thể kiềm chế. Hai người hôn nhau từ cửa ra vào tới ghế sofa, tủ trang trí, cho đến khi cánh cửa phòng ngủ đóng sập. Nỗi nhớ nhung không thể thốt ra lời, chi bằng hãy giao cho thân thể giải quyết...

Sau khi kết thúc nụ hôn triền miên, Tưởng Úc Nam nhướng mắt quan sát Viêm Lương, cô không dám nhìn thẳng vào anh. Vẻ mặt cô rõ ràng có lời muốn nói, Tưởng Úc Nam dường như đoán ra cô muốn nói điều gì, nhưng anh không có dũng khí lắng nghe.

Anh đã rơi vào tình trạng tuyệt vọng đến mức tê liệt từ lâu. Nếu bây giờ anh cho cô một tia hy vọng, tia hy vọng đó sẽ như lưỡi dao sắc nhọn, khiến cô bị tổn thương nặng nề.

"Tưởng Úc Nam..."

Viêm Lương hơi hé miệng, nhưng mới chỉ gọi tên anh, cô đã bị anh bịt miệng. Tưởng Úc Nam lật người cô, để cô quay lưng về phía anh. Một tay anh bịt chặt miệng cô, bàn tay còn lại vuốt ve tấm lưng trần của cô, từ trên xuống dưới, cho đến khi anh cởi bỏ vật cản cuối cùng trên người cô.

Trong lúc tâm trí hỗn loạn, Viêm Lương phảng phất nghe thấy tiếng thân thể gào thét đòi được giải phóng. Nhưng cùng lúc đó, cô còn nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc.

Viêm Lương giật mình mở mắt, bàn tay đang bịt miệng cô cũng cứng đờ. Tiếng gõ cửa nhanh chóng biến mất, nhưng bên ngoài vang lên tiếng mở cửa. Tưởng Úc Nam lập tức giơ tay khóa trái cửa phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Kích tình vẫn chưa chính thức bắt đầu đã kết thúc. Khi Tưởng Úc Nam thu hai tay về, Viêm Lương gần như cùng lúc ngồi xuống nhặt váy của cô.

Tiếng gõ cửa phòng ngủ lại vang lên, giọng nói lo lắng của thư ký Lý truyền vào bên trong: "Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!"

Viêm Lương ôm váy áo chạy vào phòng tắm. Cánh cửa phòng tắm vừa khép lại, Tưởng Úc Nam lập tức mở cửa phòng ngủ. Nhìn thấy anh, thư ký Lý ngẩn ra mất ba giây mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm đưa thẻ mở cửa phòng khách sạn cho thư ký Lý, Tưởng Úc Nam từng nói đùa: "Nếu một ngày nào đó tôi chết ở trong phòng, có tấm thẻ này, ít nhất cậu cũng có thể vào nhặt xác tôi." Vừa rồi ở bên ngoài gọi mãi không thấy Tưởng Úc Nam trả lời, trong đầu thư ký Lý vang lên câu nói này...

"Cảm tạ trời đất, tôi rất sợ anh lại phát..."

Tưởng Úc Nam cắt ngang lời anh ta: "Cuộc gặp luật sư Hướng lùi lại nửa tiếng sau, cậu hãy đi văn phòng luật sư trước, lát nữa tôi đi sau."

Thư ký Lý luôn là người chấp hành mệnh lệnh một cách triệt để: "Vâng ạ."

Tưởng Úc Nam đóng cửa phòng, không hiểu anh nghĩ gì, sắc mặt hơi nặng nề. Lúc này, Viêm Lương ăn mặc chỉnh tề từ phòng tắm đi ra ngoài. Hai người chỉ cách nhau từ bốn đến năm bước chân, nhưng không ai muốn tiến lên trước, dù chỉ một bước. Tưởng Úc Nam nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt sâu thẳm: "Em không bao giờ vô duyên vô cớ chạy đi tìm tôi. Em nói đi, em muốn thế nào?"

Em muốn thế nào?

https://thuviensach.vn

Viêm Lương chua chát nghĩ thầm, đúng vậy, rốt cuộc cô muốn thế nào? Nói cho anh biết, cô không phải là người mang họ Từ thật sự, những chuyện anh làm với cô trước đây hoàn toàn tốn công vô ích? Hay là nói cho anh biết, cô không muốn anh chết, không muốn một chút nào? Nhưng nói thì sao chứ? Cô và anh liệu có thể quay về thời điểm mới quen biết nhau, hay quay về thời điểm mới yêu nhau? Hơn nữa, người đàn ông này liệu đã từng thật lòng yêu cô?

"Hãy nói cho tôi biết, gian tế Giang Thế Quân cài bên cạnh tôi là ai?" Viêm Lương cất giọng lạnh nhạt.

Tưởng Úc Nam tựa hồ rất ngạc nhiên khi cô đưa ra đề nghị này, anh nhíu mày: "Dựa vào cái gì mà em cho rằng tôi biết gian tế là ai? Dù tôi biết đi chăng nữa, dựa vào cái gì em cho rằng tôi sẽ nói với em sự thật, mà không báo cáo những lời của em với Giang Thế Quân?"

Người đàn ông trước mặt lại trở thành Tưởng Úc Nam mà cô luôn căm hận. Điều này khiến Viêm Lương cảm thấy lạnh buốt, đồng thời cũng thấy may mắn. May mắn là cô không ngu xuẩn đến mức thốt ra câu "chúng ta xóa bỏ oán thù".

"Tôi không cần trả lời giả thiết của anh. Số điện thoại của tôi vẫn không thay đổi, tôi sẽ đợi điện thoại của anh. Tất nhiên, anh có thể lập tức gọi điện báo cáo với Giang Thế Quân, tôi cũng không lấy làm lạ." Viêm Lương nói xong liền đi qua người Tưởng Úc Nam, cầm túi xách của cô ở sau cánh cửa, đi thẳng ra ngoài mà không hề nhìn anh một lần.

Tuy nhiên, tấm mặt nạ đó lập tức biến mất khi Viêm Lương ra đến hành lang bên ngoài căn phòng. Cô đứng tựa vào bờ tường một lúc, trong lòng không nỡ rời xa nhưng cuối cùng cô vẫn rời đi, mang theo lòng tự tôn của mình.

https://thuviensach.vn

Viêm Lương không gọi taxi mà đi bộ dưới trời nắng gắt. Cô muốn ánh mặt trời đốt cháy những suy nghĩ không thực tế liên tục xuất hiện trong đầu óc cô. Viêm Lương bước đi mà không có đích đến, toàn thân đổ mồ hôi, nhưng cô thấy, dù sao cũng tốt hơn rơi lệ.

Không biết bao lâu sau, điện thoại di động của Viêm Lương đổ chuông. Vừa bắt máy, cô nghe thấy tiếng Lộ Chinh hỏi: "Em đang ở trên đường à?"

Lúc này, Viêm Lương mới chợt nhớ ra, chiều nay cô có cuộc hẹn gặp Chung tổng của Cao Thắng. Cao Thắng là hệ thống cửa hàng miễn thuế lớn nhất toàn quốc hiện nay. Lộ Chinh đã giúp cô móc nối với một khách hàng cực lớn.

Viêm Lương lập tức xem đồng hồ. May mà một lúc nữa mới đến giờ hẹn, Viêm Lương ngó xung quanh: "Em đang ở trên khu phố tài chính, bây giờ em bắt taxi qua bên đó."

"Xe của anh đang đi tới khu phố tài chính, em hãy đợi anh dưới tòa cao ốc tài chính, anh đến đón em."

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc tài chính cách đó không xa. Cô cúp điện thoại, lập tức đi về nơi đó. Chưa tới mười phút, xe của Lộ Chinh đã xuất hiện trước mặt cô.

Viêm Lương ngồi vào ghế sau, cạnh Lộ Chinh. Lộ Chinh không nhịn được, hỏi cô: "Em một mình đến nơi này làm gì vậy?"

Viêm Lương vờ như không nghe thấy. Trong xe bật điều hòa mát lạnh, nhưng Viêm Lương vẫn nóng đến mức dùng tay để quạt: "Anh có nước uống không?"

Lộ Chinh nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nhanh chóng đưa cho cô chai nước khoáng. Viêm Lương ngửa đầu uống nước, cô tự hỏi bản thân:

https://thuviensach.vn

đúng vậy, cô một mình chạy đến nơi này làm gì? Cuối cùng cũng chỉ chuốc lấy sỉ nhục mà thôi.

Cách đó không xa có một chiếc xe từ từ chuyển bánh. Hơn chục phút trước, chiếc xe chầm chầm đi theo người phụ nữ. Khi người phụ nữ đứng ở bên ngoài tòa cao ốc tài chính, chiếc xe đó cũng dừng lại. Cho đến khi cô chui vào hàng ghế sau ô tô đến đón cô, chiếc xe mới tăng tốc rời đi.

Nửa tiếng sau, chiếc xe này dừng lại ở văn phòng luật sư. Thư ký Lý đã sớm có mặt, luật sư Hướng cũng chờ đợi Tưởng Úc Nam từ lâu. Hàn huyên một hai câu, Tưởng Úc Nam đi thẳng vào vấn đề chính: "Thư ký Lý đã cho anh xem giấy tờ rồi chứ?"

"Vâng."

"Như tôi đã nói trước với anh, sau khi tôi qua đời, toàn bộ tài sản của tôi sẽ chuyển vào quỹ từ thiện mang tên tôi. Còn văn bản này..."

Tưởng Úc Nam đưa mắt về tập giấy tờ trên bàn luật sư Hướng. Phát hiện thiếu một văn bản, anh ngẩng đầu ra hiệu thư ký Lý đứng bên cạnh. Mặc dù không tình nguyện nhưng cuối cùng thư ký Lý cũng đưa ra văn bản đó.

Tưởng Úc Nam giao cho luật sư Hướng: "Tôi đã ký tên rồi." Luật sư Hướng mở ra xem, là một tờ đơn xin ly hôn.

Sắc mặt Tưởng Úc Nam từ đầu đến cuối không một chút biểu cảm, anh không hề tỏ ra luyến tiếc. Có lẽ con người đạt đến đỉnh điểm tuyệt vọng ngược lại trở nên bình tĩnh, vì vậy đáy mắt anh mới không một chút xao động.

Tưởng Úc Nam nói tiếp: "Tôi vẫn chưa điền ngày tháng. Nếu tôi qua đời, hãy giúp tôi điền ngày tháng hôm đó rồi gửi tới văn phòng luật sư Vạn Khang Niên."

https://thuviensach.vn

Luật sư Hướng đóng văn bản, cất giọng nghiêm túc: "Anh đừng quá bi quan về bệnh tình của anh như vậy, anh hãy lạc quan một chút. Nếu..."

Cuối cùng, vẻ mặt Tưởng Úc Nam cũng để lộ cảm xúc. "Nếu anh biết ngày nào tôi cũng phải tiêm thuốc công hiệu mạnh mới có thể ngồi ở đây, có thể nói chuyện như người khỏe mạnh, anh sẽ biết tại sao tôi không lạc quan." Đáy mắt anh cuộn sóng, nhưng gương mặt vẫn chỉ ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt: "Tôi không phải là người trông chờ vào may mắn. Bài học tôi nhận được từ lần duy nhất tôi mong gặp may đã đủ để tôi tiêu hóa cả đời."

Luật sư Hướng không biết an ủi thế nào. Tưởng Úc Nam khôi phục vẻ bình tĩnh, anh đứng dậy: "Chắc anh cũng sắp đến giờ tan sở, cùng ăn cơm đi."

Luật sư Hướng cố gắng mỉm cười: "Gần đây có nhà hàng không tồi, tôi mời các anh."

Luật sư Hướng dặn dò thư ký thu tài liệu, ba người rời khỏi văn phòng. Xe của luật sư Hướng đi trước dẫn đường, Tưởng Úc Nam ngồi trong xe sau, thư ký Lý phụ trách lái xe.

Có vấn đề thắc mắc từ nãy đến giờ, thư ký Lý cuối cùng không nhịn nổi, mở miệng hỏi: "Lần duy nhất mong gặp may mà anh nhắc tới, có phải chỉ hai năm trước, dù anh hại Từ gia khuynh gia bại sản, nhưng anh vẫn giữ cô ấy ở bên mình, với ước mong hai người vẫn còn khả năng?"

Tưởng Úc Nam ngồi ở hàng ghế sau chỉ cười cười, không lên tiếng.

***

Viêm Lương không chú tâm đợi điện thoại của Tưởng Úc Nam. Thương trường như chiến trường, dễ dàng để người khác nhìn thấu tâm tư không phải là điều tốt lành. Viêm Lương cảm thấy may mắn khi Tưởng Úc Nam không nói với Giang Thế Quân, chuyện cô đã biết nội gián của ông ta.

https://thuviensach.vn

Hiện tại, Giang Thế Quân ở ngoài ánh sáng, còn cô ở trong bóng tối. Cô không đặt cược hoàn toàn vào lương tri ít đến mức đáng thương của Tưởng Úc Nam. Anh không giúp cô, văn phòng thám tử tư vẫn có thể thay cô điều tra như thường.

Hôm nay, Viêm Lương bàn chuyện hợp tác với chuỗi cửa hàng miễn thuế lớn nhất cả nước. Trên đường về công ty, cô nhận được điện thoại của thư ký: "Người phụ trách văn phòng thám tử tư đang chờ chị ở công ty."

Lát nữa Viêm Lương còn một cuộc họp. Cô lái xe như bay về công ty, tranh thủ mười lăm phút rảnh rỗi gặp gỡ người phụ trách văn phòng thám tử tư.

Người phụ trách đặt máy ghi âm lên bàn làm việc của Viêm Lương. Cô bỏ ra một số tiền lớn, cuối cùng cũng mua được đáp án mà cô muốn biết. Khi Viêm Lương bấm vào nút play của máy ghi âm, một giọng nói quen thuộc vang lên: "Giang tổng, tôi thật sự không thể tiếp tục..."

Viêm Lương lập tức ấn nút tạm dừng. Giọng nói này...

Người phụ trách văn phòng thám tử tư liền đưa tài liệu đến trước mặt Viêm Lương: "Diêu Lập Vĩ, 51 tuổi, làm việc ở Từ thị từ lúc công ty mới thành lập. Xuất phát từ người học việc, sau này ông ta trở thành thợ điều chế hàng đầu của công ty. Vợ ông ta hình như có quan hệ họ hàng với dì Lương, người nuôi cô lớn khôn."

Viêm Lương nhìn tấm ảnh quen thuộc trên tài liệu. Đây là thầy Diêu, người làm việc cho Từ gia mấy chục năm, là nhân vật không thể bị nghi ngờ nhất.

Dì Lương cả đời không lấy chồng, em gái ruột của dì trở thành người vợ và người mẹ từ lâu, chồng bà chính là thầy Diêu. Mấy năm trước, em gái dì Lương còn dẫn đứa cháu nội chưa đầy một tuổi về nhà lớn thăm dì.

https://thuviensach.vn

Dù sự thật khó "tiêu hóa" đến mức nào, Viêm Lương cũng buộc phải nhanh chóng chấp nhận. Cô khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe.

Tâm trạng của thầy Diêu có vẻ kích động: "Ngộ nhỡ...nhỡ tôi bị phát hiện, tôi sẽ xong đời. Tôi còn mấy năm nữa là về hưu, tôi thật sự không muốn tuổi già bị ảnh hưởng..."

Tiếp theo là âm thanh xảo trá của Giang Thế Quân: "Mấy năm trước, con trai ông ôm món nợ khổng lồ, ông cũng quỳ trước mặt tôi như bây giờ, cầu xin tôi giúp con trai ông trả nợ. Lúc bấy giờ ông làm rất tốt, khiến Từ thị đến cuối cùng cũng không thể tiến vào thị trường Bắc Mỹ, tôi rất hài lòng. Vì thế lần này tôi mới tiếp tục dùng ông." Giang Thế Quân nói rất từ tốn, nhưng cũng đủ khiến người nghe hận đến mức nghiến răng kèn kẹt.

"Giang tổng, Giang tổng, xin hãy cho tôi một con đường sống. Tôi có thể trả lại tiền cho ông, lập tức từ chức về quê, tuyệt đối không..."

Giang Thế Quân cười nhạt một tiếng, ông ta nói với người thứ ba: "Úc Nam, cháu thấy sao?"

Tưởng Úc Nam? Anh cũng có mặt ở hiện trường? Viêm Lương bất giác nắm chặt tai nghe.

"Là cháu đề nghị chú dùng cách cũ, chính cháu cũng đề nghị chú tiếp tục dùng thầy Diêu, cháu có quyền phát biểu nhất."

Là cháu đề nghị chú dùng cách cũ...

Lời nói của Giang Thế Quân như sợi dây thép nhỏ, từ từ quấn quanh trái tim Viêm Lương và siết chặt cho đến khi máu thịt lẫn lộn.

Có đau không? Viêm Lương phát hiện bản thân bình tĩnh một cách kỳ lạ. Đột nhiên nhớ đến chuyện cách đây không lâu cô còn lo cho sức khỏe của anh đến mất ăn mất ngủ, Viêm Lương nở nụ cười tự giễu.

https://thuviensach.vn

"Tôi cần khoản tiền năm triệu ông trả cho tôi, hay là càng không chịu nổi sự phản bội của người khác, nhất thời kích động nói hết những chuyện ông từng làm với vợ ông?" Tuy hỏi ý Tưởng Úc Nam nhưng trên thực tế, Giang Thế Quân trực tiếp uy hiếp Diêu Lập Vĩ.

"Thầy Diêu..." Tưởng Úc Nam lên tiếng, sợi dây thần kinh của Viêm Lương căng lên như dây đàn: "Ông là người thông minh, chắc ông cũng biết, có những chuyện một khi đã nhúng tay vào, chúng tôi không cho phép ông rút lui giữa chừng. Bằng không..."

Đoạn băng ghi âm kết thúc ở đây.

Viêm Lương tự hỏi bản thân rồi rút ra kết luận, sai lầm lớn nhất của cô không phải chưa từng nghi ngờ thầy Diêu, mà là thái độ của cô đối với vị Tưởng tiên sinh. Dù cô muốn xóa bỏ ân oán trước kia, hay muốn từ nay về sau trở thành người xa lạ, không ai nợ ai, cô đều vô cùng sai lầm.

Đấu với loại người như Tưởng Úc Nam, cần phải xem ai càng tàn nhẫn hơn, ai càng có thủ đoạn hơn.

Viêm Lương tháo tai nghe, nói với người phụ trách văn phòng thám tử tư: "Nội gián chắc chắn không chỉ có một mình Diêu Lập Vĩ, anh hãy tiếp tục điều tra. Có thông tin mới nhớ báo cho tôi ngay."

Nửa tháng tiếp theo, lần lượt từng nội gián bị phát hiện. Cuối cùng, Viêm Lương cũng nhìn rõ âm mưu của Giang Thế Quân. Không chỉ là công thức sản phẩm, mà từ định vị đến đóng gói, từ hoạt động tuyên truyền giai đoạn đầu đến tung hàng ở giai đoạn sau...Giang Thế Quân định chặn mọi đường đi của Unique.

Hiện tại, muốn chiến thắng Lệ Bạc, Chu Thành Chí là niềm hy vọng duy nhất của Viêm Lương và Unique. Đáng tiếc kể từ lần gặp mặt ở nhà hàng Hồ Sán, đối phương không hề liên lạc với cô.

https://thuviensach.vn

Lại kết thúc một ngày bận rộn nhưng vẫn không nhận được điện thoại của Chu Thành Chí, Viêm Lương xách túi rời công ty với tâm trạng thất vọng. Vừa chuẩn bị mở cửa xe ô tô của mình, cô liền nghe thấy tiếng còi xe ở phía đối diện. Viêm Lương ngẩng đầu, bắt gặp xe ô tô của Lộ Chinh. Anh đang thò nửa đầu ra ngoài cửa sổ vị trí tài xế, vẫy tay với cô.

Viêm Lương nghi hoặc tiến lại gần: "Sao anh lại đến đây?"

"Tuần trước anh hẹn em tối nay ăn cơm còn gì?"

Sắc mặt cô viết rõ câu: Em quên mất.

Lộ Chinh nở nụ cười bất lực: "Lên xe đi, anh đã đặt nhà hàng rồi."

Viêm Lương còn đang phân vân, Lộ Chinh đã giật chìa khóa trong tay cô. Anh giơ chìa khóa về phía xe ô tô của Viêm Lương cách đó không xa bấm một phát. Xe ô tô kêu tít một tiếng, lại bị khóa chặt.

Viêm Lương ngồi vào xe Lộ Chinh, quay sang quan sát anh. Người đàn ông này dường như có tâm trạng rất tốt, đuôi mắt anh cũng để lộ ý cười.

"Có chuyện vui hay sao?"

"Em đi rồi sẽ biết."

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương hơi hiếu kỳ. Lộ Chinh vẫn đưa cô đến nhà hàng mà anh đặc biệt ưa thích. Viêm Lương đi theo anh lên thang máy tới cửa nhà hàng, cũng không phát hiện xung quanh có gì bất thường.

Vừa đến cửa nhà hàng, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Viêm Lương rút máy di động khỏi túi xách, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Nhưng khi nhìn thấy dãy số xa lạ trên màn hình, cô lập tức dừng bước.

https://thuviensach.vn

Thật ra số điện thoại này không hẳn xa lạ, đó là số của Chu Thành Chí. Tuy Viêm Lương chưa từng nói chuyện điện thoại với ông ta, nhưng khi văn phòng thám tử tư đưa cho cô số điện thoại này, cô đã thuộc làu làu.

Viêm Lương vội vàng bắt máy.

"Viêm tiểu thư." Đúng là giọng Chu Thành Chí: "Bây giờ cô có bận không?"

"Tôi không bận." Ông trời mới biết cô xúc động đến nhường nào, phải cố đè nén đến nhường nào mới giữ giọng bình tĩnh: "Chú nói đi ạ."

"Về đề nghị của cô lần trước, tôi đã suy nghĩ suốt thời gian qua. Bây giờ, tôi muốn gặp cô thảo luận cụ thể."

"Vâng ạ, chú đang ở đâu, tôi sẽ lập tức đến đó."

Lộ Chinh đứng bên cạnh đợi Viêm Lương. Thấy cô cúp điện thoại, khóe miệng cong cong, anh hỏi ngay: "Có chuyện gì vậy?"

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn anh, cô không nghĩ ngợi giang rộng hai tay ôm chặt lấy anh. Hành động bất thường của cô khiến Lộ Chinh ngây người: "Sao đột nhiên em lại nhiệt tình với anh?"

Không thể che giấu nỗi xúc động, Viêm Lương ngoác miệng cười: "Bây giờ em có việc phải đi gấp. Lần sau em mời anh ăn cơm nhận lỗi." Nói xong, không đợi phản ứng của Lộ Chinh, cô đã quay người chạy đi mất.

Cho đến khi hình bóng của Viêm Lương biến mất sau cửa thang máy khép chặt, Lộ Chinh mới quay người đi vào nhà hàng. Nhìn thấy Lộ Chinh, giám đốc nhà hàng đứng ở cửa ra hiệu cho người chơi violon, tiếng đàn du dương vang lên.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh nở nụ cười nhàn nhạt, anh xua tay ra hiệu người chơi đàn violon dừng lại. Giám đốc nhà hàng tiến lại gần: "Lộ tiên sinh, sao chỉ có một mình anh?"

Lộ Chinh đảo mắt qua nhà hàng đã được bao trọn gói nên không một bóng người. Anh ngồi vào chiếc bàn ở chính giữa, bên cạnh anh là một xe đẩy chất đầy hoa tươi. Bó hoa tinh xảo đặt trên bàn kẹp một tấm thiệp sinh nhật.

Người đàn ông cô độc này thẫn thờ nhìn tấm thiệp hồi lâu. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh do dự một lúc, cuối cùng mím môi hỏi: "Lộ tiên sinh, đây là chai Lafleur năm 82 mà anh đặt, có mở ra không ạ?"

Lộ Chinh nhìn người phục vụ, thở dài, chỉ tay vào ly rượu trên bàn, ra hiệu người phục vụ rót rượu cho anh. Sau đó, anh lắc ly rượu, đưa lên mũi ngửi rồi uống cạn, trong miệng toàn là vị đắng chát.

***

Cuộc gặp gỡ giữa Viêm Lương và Chu Thành Chí vô cùng thuận lợi, cứ như có ông trời phù trợ.

Sau khi quay về khách sạn thuê dài hạn, Viêm Lương cuối cùng cũng tắm rửa thoải mái trước khi đánh một giấc. Nhưng vừa gội đầu xong, còn chưa kịp tìm máy sấy tóc, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

"Ai vậy?"

"Chào chị, tôi là phục vụ phòng."

Viêm Lương đành mở cửa. Người phụ đẩy xe đồ ăn ở bên ngoài: "Viêm tiểu thư phải không ạ?"

https://thuviensach.vn

Viêm Lương nhìn bánh ga tô trên xe đẩy, hôm nay là...Viêm Lương bỗng nhiên bừng tỉnh, cô vỗ vào đầu mình, cô quả thực bận quá nên quên mất. Tuy nhiên, Viêm Lương vẫn chau mày: "Xin lỗi, tôi không đặt những thứ này."

"Là một vị tiên sinh đặt giúp cô."

Viêm Lương nhìn chai rượu tây bên cạnh bánh ga tô, người đàn ông nào hào phóng như vậy? Viêm Lương còn đang suy tư, bên tai cô đột nhiên vang lên câu Lộ Chinh nói với cô lúc chạng vạng tối: "Em đi rồi biết..."

Không phải đấy chứ? Viêm Lương lắc đầu.

Sau khi đóng cửa, Viêm Lương quan sát xe đẩy, trên đó bày một chiếc bánh ga tô, một bó hoa, một chai rượu vang...Viêm Lương không để ý đến chuyện sấy tóc, cô kéo khăn tắm buộc đầu, đi tới đầu giường lấy máy di động.

Lộ Chinh lập tức bắt máy sau hai hồi chuông.

Viêm Lương còn chưa mở miệng, Lộ Chinh đã thốt một câu chẳng đâu vào đâu: "Anh có thể nói chúng ta tâm linh tương thông hay không?"

"Gì cơ?"

Đáp lại cô là tiếng chuông gọi cửa giòn giã: "Ding dong..."

Không phải đấy chứ? Đây là lần thứ hai đầu óc cô xuất hiện câu nói này trong buổi tối hôm nay. Viêm Lương đi mở cửa, quả nhiên Lộ Chinh đang đứng bên ngoài.

Viêm Lương dò xét Lộ Chinh, ánh mắt cô dừng lại ở thứ trên tay anh, cô đột nhiên phì cười: "Không phải đấy chứ? Đã có chai Palmer rồi, anh còn mang Lafleur đến đây?"

https://thuviensach.vn

"Hả?" Lần này đến lượt Lộ Chinh ngẩn người.

Lộ Chinh vừa vào phòng, Viêm Lương nói ngay: "Cám ơn anh."

Lộ Chinh nhíu mày quan sát xe chở đồ ăn đúng ba giây. Sau đó, anh không phát biểu ý kiến, chỉ ngẩng đầu cười cười với Viêm Lương.

***

Ở một đầu hành lang ngoài phòng khách sạn, Tưởng Úc Nam tắt điếu thuốc trong tay, lặng lẽ rời đi. Điện thoại di động của anh rung lên, anh cũng không dừng bước.

"Tổng giám đốc, đã thỏa thuận xong rồi."

"Cám ơn anh."

"Tôi có thể hỏi một vấn đề không?"

"Xin anh cứ nói."

"Tại sao anh lại đi nhiều đường vòng như vậy để giúp một người đàn bà, hơn nữa còn là vợ cũ của anh?"

Tưởng Úc Nam ngoảnh đầu, thật không may, bên cạnh anh chính là căn phòng của cô. Cửa ra vào khép chặt, anh cụp mi mắt, muốn đè nén tâm tình nào đó, nhưng rõ ràng chẳng ăn thua.

"Chỉ cần tôi còn sống một ngày, cô ấy vẫn là vợ tôi, là người thân duy nhất của tôi."

Đúng vậy, nói "tình yêu" là quá nhẹ, cô là người thân của anh...

Người ở bên ngoài hành lang lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi. Ánh đèn trên bờ tường chiếu xuống thân hình cô độc của người đó, cho đến khi anh

https://thuviensach.vn

khuất dạng.

Ở trong phòng khách sạn. Hai chai rượu vang cũng không đủ chuốc say Viêm Lương. Sau tiếng chạm cốc leng keng, Viêm Lương ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch. Lộ Chinh ngồi dưới sàn nhà cùng cô chỉ nghịch ly rượu trong tay, nhìn Viêm Lương chăm chú: "Hôm nay có chuyện gì mà em vui thế?"

Viêm Lương lắc lắc ngón trỏ: "Bí mật."

Lộ Chinh không truy vấn, lại đổ cho cô nửa ly rượu. Điều hòa để nhiệt độ hơi thấp, Viêm Lương lạnh đến mức xoa cánh tay, nhưng cô vẫn mặc kệ. Lộ Chinh thấy vậy lập tức đứng dậy: "Anh đi lấy áo khoác cho em."

Khi Lộ Chinh cầm áo khoác quay lại, Viêm Lương dường như đã say khướt. Cô gục đầu xuống bàn trà, miệng lẩm nhẩm điều gì đó. Tấm thảm trải sàn nhà trắng muốt càng tôn đôi mắt đen sáng rực của cô, nhưng anh không thể đọc ra tâm tình từ trong đôi mắt đó.

Lộ Chinh ngồi xuống tấm thảm, ghé sát tai mới phát hiện Viêm Lương đang hát. Đây là lần đầu tiên anh nghe cô hát, nếu tiếng ngâm nga như muỗi kêu này cũng được coi là tiếng hát. Lộ Chinh bất giác phì cười. Anh đang định vỗ vai để cô hát to hơn, nụ cười dần cứng đờ trên môi anh.

...

Muốn thoát khỏi cái bẫy do anh đặt

Nhưng lại lâm vào cảnh khốn cùng khác

Em không có dũng khí quyết định thắng thua

Cũng không có may mắn trốn thoát.

Em như một quân cờ

https://thuviensach.vn

Tiến lùi do anh quyết định

Em không phải là tướng lĩnh duy nhất trong mắt anh

Mà chỉ là một tiểu tốt xoàng xĩnh.

...

Tiếng hát nhỏ dần, Viêm Lương từ từ khép mi mắt.

Lộ Chinh tiếp tục uống chỗ rượu còn lại, nhưng anh uống thế nào cũng không say, ngược lại ngày càng tỉnh táo. Lộ Chinh cúi đầu nhìn Viêm Lương, cô đã ngủ say.

Lộ Chinh xem đồng hồ đeo tay, anh nhẹ nhàng đứng dậy, bế cô vào phòng ngủ. Sau khi đặt cô xuống giường, do dự một lát, anh không bỏ đi mà ngắm cô một lúc lâu. Cuối cùng, Lộ Chinh cúi thấp người, tựa hồ định hôn lên mi tâm của Viêm Lương, nhưng anh dừng lại, rồi đặt một nụ hôn lên khóe miệng cô.

Có lẽ đây không coi là nụ hôn, mà chỉ là con dấu thành kính. Tuy nụ hôn rất nhẹ nhưng Lộ Chinh phát hiện lông mi của cô đột nhiên động đậy. Biết cô đã tỉnh, Lộ Chinh ngồi bên cạnh giường, đợi cô không thể tiếp tục giả vờ, tự động mở mắt.

"Hãy cho anh một cơ hội, cũng là cho bản thân em một cơ hội." Lộ Chinh cất giọng vô cùng dịu dàng.

"Em..."

"Đừng vội trả lời anh." Lộ Chinh đứng dậy trước khi cô kháng cự đẩy người anh: "Mỗi năm cả gia đình anh đều đi nghỉ vào dịp lễ giáng sinh. Năm nay nhà anh quyết định đi Zurich. Anh đã hỏi qua trợ lý của em, lễ

https://thuviensach.vn

giáng sinh chắc em không bận. Nếu...đến lúc đó em đồng ý đi cùng anh, anh sẽ coi là câu trả lời của em."

"..."

"Chúc em ngủ ngon."

***

Lễ giáng sinh ngày càng đến gần. Cứ nghĩ đến đề nghị của Lộ Chinh, ngay cả bản thân Viêm Lương cũng không thể cho cô câu trả lời.

Ngày cô "thu lưới" cũng mỗi lúc một gần...

Càng là âm mưu dồn người khác vào chỗ chết, ẩn giấu càng sâu, bề ngoài càng tỉnh bơ như không. Về điểm này, Viêm Lương làm rất tốt.

Giang Thế Quân chọn ngày 1 tháng 11 làm ngày công bố sản phẩm mới. Phải là một người kiêu ngạo đến mức nào mới chọn ngày tháng có khí thế "số một"? Tất nhiên, ngoài thời gian tổ chức họp báo, Giang Thế Quân giấu nhẹm mọi thông tin khác, khiến sản phẩm mới của Lệ Bạc được che phủ bởi tấm màn thần bí.

Unique tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm mới vào ngày 3 tháng 11. Viêm Lương cũng giữ bí mật về sản phẩm mới như Lệ Bạc. Hai công ty rõ ràng đang ngầm đọ sức. Cuộc đua này đương nhiên không thể thiếu giới truyền thông thích đổ thêm dầu vào lửa. Đám phóng viên cả ngày tụ tập bên ngoài công ty của Viêm Lương, hòng túm được cô.

Viêm Lương cố ý để bị túm nên cô ngang nhiên đi từ cổng chính ra ngoài. Đám phóng viên lập tức vây quanh: "Viêm tiểu thư, Unique họp báo vào ngày 3 tháng 11, Lệ Bạc trước các cô hai ngày, đây rõ ràng là hành động khiêu khích. Liệu cô có nghĩ đến chuyện rời buổi họp báo sớm hơn bọn họ?"

https://thuviensach.vn

"Ngày 3 tháng 11 là ngày tháng có ý nghĩa quan trọng với Từ gia chúng tôi. Nhiều năm trước, Từ thị cũng chính thức được thành lập vào ngày này. Tôi tin vận may sẽ tiếp nối..."

"Lần này, cô hoàn toàn giữ bí mật về sản phẩm mới, liệu có phải để đề phòng..."

Viêm Lương không trả lời, chỉ mỉm cười với phóng viên. Lúc này, bảo vệ đã mở đường, đưa Viêm Lương ngồi vào xe ô tô chờ sẵn ở bên ngoài.

Tài xế nổ máy, ô tô nhanh chóng chuyển bánh, Viêm Lương quay sát đám phóng viên qua gương chiếu hậu. Cô xem thời gian trên máy di động, hôm nay là 21 tháng 10. Cô và Chu Thành Chí đạt thỏa thuận chung từ cách đây một tháng. Còn mười hôm nữa là tới ngày cô giành thắng lợi triệt để. Cô đã mong ngóng được chứng kiến bộ dạng thất bại thảm hại của Giang Thế Quân.

Từ Tử Thanh nhận sự trừng phạt sớm hơn Giang Thế Quân một bước. Phiên tòa chung thẩm xét xử vụ án của Từ Tử Thanh sẽ được mở vào ngày 26 tháng này như đã định.

Trước khi phiên tòa diễn ra, Châu Trình kinh ngạc khi nhìn thấy Viêm Lương ở bên ngoài tòa án. Anh lập tức dừng cuộc trò chuyện với luật sư, đi nhanh về phía cô: "Sao em lại đến đây?"

"Đến xem kết cục của kẻ xấu xa."

Ngữ khí của Viêm Lương đầy vẻ mỉa mai, Châu Trình bị cô chọc giận, lập tức nhíu chặt lông mày. Người đàn ông này luôn bảo vệ Từ Tử Thanh bằng mọi giá, Viêm Lương đã quen với điều đó từ lâu, nên cô chẳng bận tâm đến nộ khí của anh. Châu Trình thở dài, đưa mắt về cửa ra vào số hai rồi quay sang Viêm Lương: "Em đừng vào trong đó thì hơn. Anh sợ nhìn thấy em, tâm trạng của cô ấy sẽ không ổn định."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương cười cười, đi thẳng vào tòa nhà.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Từ Tử Thanh đi vào phòng xét xử. Thật ra không như Châu Trình lo lắng, Từ Tử Thanh luôn cúi thấp đầu, không hề phát hiện Viêm Lường ngồi bên dưới, lấy đâu ra tâm trạng không ổn định?

Viêm Lương cũng suýt không nhận ra Từ Tử Thanh ở vị trí bị cáo. Dung mạo của cô ta không thay đổi, nhưng vẻ sinh động và kiêu ngạo thường lệ đã biến mất hoàn toàn. Tâm trạng của Từ Tử Thanh tương đối ổn định, dù thần sắc của cô ta vô cùng tuyệt vọng.

Cho đến thời khắc tuyên án cuối cùng, Từ Tử Thanh mới ngẩng đầu. Lần này, cô ta bật khóc nức nở.

Viêm Lương vẫn ngồi yên một chỗ. Chứng kiến chị gái khóc rất thương tâm khi bị xử ngồi tù, lần đầu tiên trong đời cô thấy chị gái bất lực như vậy. Nhưng Viêm Lương không hề vui vẻ. Có điều, cô cũng không buồn bã.

Luật sư Cao ngồi ở vị trí luật sư biện hộ, sắc mặt ông ta rất ủ rũ. Một lúc lâu sau, ông ta mới đi tới chỗ người dự phiên tòa, nói với Châu Trình: "Tôi xin lỗi."

Châu Trình cắn môi đến mức gần bật máu, mới có thể rời ánh mắt khỏi Từ Tử Thanh đang bị đưa đi. Anh nói với luật sư Cao: "Ông đừng nói vậy, ông đã tranh thủ giảm án xuống mức thấp nhất."

"Chúng ta thua trong vụ tố tụng này, bây giờ đành phải nghĩ cách khác, cố gắng để Từ tiểu thư được phép chữa bệnh ở bên ngoài."

"Cũng chỉ còn cách đó."

Lúc Châu Trình nói câu này, một hình bóng đi qua người anh. Châu Trình đờ ra trong giây lát, anh quay đầu, thấy Viêm Lương đi thẳng ra cửa

https://thuviensach.vn

mà không thèm chào hỏi anh một tiếng.

Người phụ nữ này đã trở thành kẻ bàng quan thật sự. Cô lạnh lùng chứng kiến Từ Tử Thanh bị xét xử, dùng bóng lưng tuyệt tình để thông báo với mọi người, cô sẽ từ biệt tất cả, bắt đầu cuộc sống thật sự thuộc về cô.

Viêm Lương chờ đợi buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của Lệ Bạc như chờ đợi cuộc đời mới.

Là hoạt động lớn nhất của Lệ Bạc trong hai năm trở lại đây, buổi họp báo thu hút sự chú ý đặc biệt của dư luận. Viêm Lương cầm tấm thiệp mời, đi cùng Lộ Chinh vào đại sảnh, liền bắt gặp CEO Tưởng Úc Nam của Lệ Bạc đang bị đám phóng viên vây quanh phỏng vấn.

Cảm nhận bước chân của cô chậm lại, Lộ Chinh bất giác quay đầu nhìn. Trong không gian dường như có sóng điện lan tỏa, Tưởng Úc Nam đột nhiên nhướng mắt, vượt qua đám phóng viên hướng ra bên ngoài.

Tưởng Úc Nam chưa kịp thu hồi ánh mắt, các phóng viên có tính nhạy bén nghề nghiệp cao đã lập tức phát hiện mục tiêu mới. Phóng viên tất nhiên không bỏ qua cho cả hai bên. Dưới sự xô đẩy của vô số micro và ống kính camera, Viêm Lương và Lộ Chinh bị đưa đến chỗ Tưởng Úc Nam đang trả lời phỏng vấn.

Có người gọi cô là Tưởng phu nhân, có người gọi Viêm tiểu thư, Viêm Lương chỉ lúng túng nửa giây rồi lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Vấn đề phóng viên tỏ ra hứng thú nhất lại không liên quan đến buổi họp báo: "Viêm tiểu thư, trong danh sách khách mời của Lệ Bạc không có tên cô? Đây là cô..." Nói xong, người phóng viên nhìn Lộ Chinh bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Tất cả mọi người đều đoán ra bảy tám phần, Viêm tiểu thư tham dự bằng thiếp mời Lệ Bạc gửi cho tập đoàn Minh Đình?

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên môi Viêm Lương vẫn không thay đổi, cô từ tốn rời ánh mắt khỏi đám phóng viên, chuyển sang người đàn ông đứng bên cạnh: "Tuy chúng tôi đang làm thủ tục ly hôn nhưng vẫn là bạn bè. Tổng giám đốc Tưởng, anh không đến nỗi không hoan nghênh tôi đấy chứ?"

Nhân viên PR của Lệ Bạc thấy tình hình căng thẳng vội đi đến xoa dịu, Tưởng Úc Nam đi thẳng vào bên trong dưới sự hộ tống của bảo vệ. Viêm Lương dõi theo bóng lưng anh, cô nhếch miệng cười lạnh lùng.

Dường như đọc ra điều gì đó từ ánh mắt của Viêm Lương, Lộ Chinh nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai cô bằng âm lượng chỉ đủ cô nghe thấy: "Thản nhiên như không mới là sự trả thù tàn nhẫn nhất. Em càng thách thức, ngược lại càng cho thấy em vẫn quan tâm đến anh ta."

Viêm Lương ngoảnh đầu nhìn Lộ Chinh. Bắt gặp vẻ chột dạ của cô, anh cất giọng kiên định, nhắc nhở cô đồng thời nhắc nhở bản thân: "Anh sẽ đợi đến ngày em hoàn toàn từ bỏ."

Đám nhà báo lượm được tin tức chấn động, liền đuổi theo Viêm Lương hỏi về vụ ly hôn. Nhưng đương sự nhanh chóng thoát khỏi sự bao vây của phóng viên, đi vào hội trường buổi họp báo.

Minh Đình là công ty duy nhất giúp đỡ Unique mà Lệ Bạc không dám trở mặt. Tại buổi họp báo, Lệ Bạc sắp xếp cho người của Minh Đình vị trí tốt nhất. Tuy nhiên không ai ngờ, Lộ Chinh lại đưa Viêm Lương đi cùng, đây rõ ràng là hành động thách thức trắng trợn. Những người khách có mặt tuy nể mặt Minh Đình, gặp Lộ Chinh và Viêm Lương vẫn tươi cười chào hỏi, nhưng trong mắt bọn họ ít nhiều bộc lộ tia kinh ngạc.

Viêm Lương chẳng hề bận tâm, cô thản nhiên ngồi vào vị trí, chờ đợi buổi họp báo bắt đầu.

Giang Thế Quân đi vào hội trường trong lời phát biểu của một lãnh đạo cao cấp, toàn hội trường vỗ tay nhiệt liệt. Sản phẩm mới của Lệ Bạc

https://thuviensach.vn

cuối cùng cũng vén tấm màn thần bí.

"Tiếp theo, xin giới thiệu với các vị khách quý, nhãn hiệu dược mỹ phẩm mới của tập đoàn Lệ Bạc "Sinh Cơ".

Cùng với lời giới thiệu của người dẫn chương trình, CEO Lệ Bạc Tưởng Úc Nam và chủ tịch hội đồng quản trị Giang Thế Quân đi lên sân khấu công bố sản phẩm mới.

Đây là đế quốc thuộc về Lệ Bạc, Tưởng Úc Nam như một vị hoàng đế, đảo mắt một lượt quanh hội trường theo thói quen. Ánh mắt anh lướt qua người Viêm Lương, phảng phất không nhìn thấy cô.

"Sản phẩm này do phòng thí nghiệm dược phẩm hàng đầu Nhật Bản và tập đoàn Lệ Bạc cùng nghiên cứu sáng chế."

Câu nói của người dẫn chương trình khiến Viêm Lương muốn bật cười. Nhìn hai người đàn ông nghiêm trang trên khân khấu, Viêm Lương thầm nghĩ, bên ngoài chỉ thấy thành tựu mà họ đạt được, ngưỡng mộ quyền lực của bọn họ, chứ không ai để ý đến việc họ giẫm lên xương cốt của bao người mới có thể leo tới đỉnh kim tự tháp.

Buổi họp báo nhanh chóng tới tiết mục tổng giám sát sản phẩm giới thiệu triết lý sản phẩm. Viêm Lương đều có thể đọc thuộc làu mỗi câu nói của tổng giám sát sản phẩm. Đây đâu phải là triết lý, mà chỉ là sự sao chép mà thôi: "Toàn bộ sản phẩm "Sinh Cơ" đều sử dụng bao bì bảo vệ môi trường, trong triết lý thiết kế "trời tròn đất vuông"..."

Theo tiết lộ của Chu Thành Chí, quy mô đầu tư sản xuất của Lệ Bạc vào sản phẩm mới lần này lớn chưa từng có. Có thể thấy tham vọng của Giang Thế Quân lớn đến mức nào. Lúc này, tổng giám sát thị trường ở trên sân khấu cũng chứng thực nhận xét của Chu Thành Chí: "Trong lúc buổi họp báo đang diễn ra, "Sinh Cơ" đã được chuyển đến các trung tâm thương mại, nhà thuốc, cửa hàng độc quyền của Lệ Bạc, sân bay, cửa hàng miễn

https://thuviensach.vn

thuế ở các thành phố lớn. Tám giờ tối ngày hôm nay, sáu kênh truyền hình thuộc đài trung ương và đài truyền hình của năm tỉnh lớn sẽ cùng một lúc phát sóng quảng cáo "Sinh Cơ" đầu tiên. Các vị có mặt ở đây ngày hôm nay có thể xem trước đoạn quảng cáo này."

Màn ảnh lớn lập tức thay đổi hình ảnh. Chỉ mười giây ngắn ngủi nhưng quảng cáo được chế tác hoàn hảo, khiến cả hội trường xuýt xoa khen ngợi.

Ngoài thiên hậu của làng nhạc Quý Khả Vi, người đại diện phát ngôn riêng của dòng sản phẩm hồi phục làn da chủ đạo của "Sinh cơ", Lệ Bạc còn mời rất nhiều người đại diện phát ngôn các sản phẩm thuộc độ tuổi khác nhau. Hôm nay, những người đại diện phát ngôn này ều xuất hiện ở chỗ trưng bày sản phẩm, có thể nói sao sáng chói mắt. Giờ nghỉ giữa buổi họp báo trở thành thời khắc các ngôi sao, giới truyền thông và doanh nhân tụ hội.

Giang Thế Quân không trò chuyện cùng bạn bè, mà lượn lờ đến trước mặt "kẻ thù không đội trời chung": "Viêm tiểu thư, không ngờ cô vẫn tiếp tục ở lại nơi này, tôi vô cùng khâm phục cô."

"Tất cả đã ngã ngũ, cho dù bây giờ tôi bỏ về cũng chẳng thay đổi điều gì." Viêm Lương trả lời mập mờ nước đôi. Giang Thế Quân cười cười, ông ta ngó nghiêng rồi đột nhiên thu lại ý cười, ghé sát tai Viêm Lương nói nhỏ: "Cũng phải, ngày kia là buổi họp báo công bố sản phẩm của công ty cô. Tôi tin hàng của cô đã được rải khắp cả nước. Tôi rất muốn biết, tới lúc đó cô định thu dọn tàn cục thế nào?"

Viêm Lương đoán, có lẽ vẻ mặt của cô bây giờ được Giang Thế Quân lý giải thành thê thảm. Cô không bận tâm, thản nhiên dõi theo Giang Thế Quân cho đến khi ông ta khuất bóng.

https://thuviensach.vn

Lộ Chinh vốn đang trò chuyện với một đối tác tình cờ gặp gỡ ở buổi họp báo, thấy Giang Thế Quân đi về phía Viêm Lương, sắc mặt anh lập tức thay đổi. Anh nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện. Lúc về bên Viêm Lương, Giang Thế Quân đã đi mất. Lộ Chinh có thể đoán ra, Giang Thế Quân nói gì với Viêm Lương. Nhưng người phụ nữ ở bên cạnh anh không tỏ ra tức giận, mà giống như đang chờ đợi điều gì đó. Lộ Chinh nheo mắt nghi hoặc. Lúc này, Viêm Lương mới phát hiện ra Lộ Chinh, cô lập tức mỉm cười với anh. Lộ Chinh càng thấy khó hiểu: "Anh rất tò mò muốn biết đầu óc em đang suy tính điều gì?"

"Đến lúc đó anh sẽ biết ngay ấy mà."

Giờ nghỉ kết thúc, buổi họp báo lại tiếp tục. Tiếp theo là tiết mục các chuyên gia trang điểm dùng thử sản phẩm trên gương mặt người đại diện phát ngôn Quý Khả Vi và các người mẫu.

Người dẫn chương trình giải thích: "Tất cả sản phẩm "Sinh Cơ" được chắt lọc từ thảo dược và cây cỏ, có tác dụng đánh thức sức sống của làn da, mà không tăng thêm gánh nặng cho làn da. Chúng ta có thể thấy, sau khi sử dụng sản phẩm "Sinh Cơ", máy móc đo được làn da của Quý tiểu thư tăng thêm 30% hàm lượng nước. Tiếp theo, chúng ta sẽ chứng kiến hiệu quả của nó..."

Ở bên dưới sân khấu, Viêm Lương vẫn không hề tỏ ra lo lắng, Lộ Chinh bất giác mỉm cười: "Buổi họp báo của đối thủ thành công như vậy mà em vẫn hoàn toàn bình thản. Điều đó có nghĩa, anh có thể chờ đợi sự bất ngờ từ buổi họp báo của công ty em vào ngày kia?"

Viêm Lương nở nụ cười khiêm nhường: "Buổi họp báo của công ty em chắc chắn không hấp dẫn như Lệ Bạc."

Giới truyền thông tập trung mọi sự chú ý vào Quý Khả Vi, ánh đèn chớp nháy không ngừng. Đúng lúc này, một người mẫu ở góc trong cùng

https://thuviensach.vn

dường như xảy ra vấn đề. Chuyên gia trang điểm phụ trách bôi thử sản phẩm cho người mẫu đó biến sắc mặt, nói nhỏ vào máy bộ đàm. Nhận được chỉ thị, có người nhân lúc không ai để ý đưa người mẫu đó rời khỏi sân khấu.

Hành động này đã thu hút sự chú ý của các phóng viên. Không biết nhà báo nào đó đột nhiên nói to: "Gương mặt của người mẫu kia hình như bị mẩn đỏ?"

"Có phải dùng sản phẩm mới của các anh nên..."

Người dẫn chương trình trên sân khấu bảo đảm: "Tuyệt đối không phải, mọi người đừng..."

Anh ta chưa dứt lời, một phóng viên bất chợt chỉ tay lên sân khấu hét lớn: "Trên mặt Quý Khả Vi cũng xuất hiện nốt mẩn đỏ kia kìa."

Cả hội trường náo loạn.

Trên mặt tất cả những người mẫu dùng thử sản phẩm, bao gồm cả Quý Khả Vi đều xuất hiện các nốt mẩn đỏ nặng nhẹ khác nhau. Xung quanh khu vực báo chí có bảo vệ giữ trật tự, nhưng vào lúc này, bảo vệ cũng không thể ngăn cản đám phóng viên như ong vỡ tổ. Bọn họ tràn lên sân khấu trong nháy mắt.

Lãnh đạo cao cấp của Lệ Bạc được bảo vệ mở đường, nhanh chóng rút về hậu trường. Ngôi sao và người mẫu trên sân khấu không may mắn như vậy, đều bị phóng viên bao vây.

Lúc này, hội trường vô cùng hỗn loạn, đến mức Viêm Lương đang bận xem trò vui không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Do túi xách của cô chạm vào tay Lộ Chinh nên anh cảm nhận được chấn rung, anh nhắc nhở cô: "Hình như em có điện thoại."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương nghe máy, đối phương báo cáo: "Viêm tổng, đoạn băng ghi âm đã được gửi cho các tờ báo lớn."

Viêm Lương cúp điện thoại mà không nói một lời. Cô cũng không còn hứng thú thưởng thức cảnh tượng hỗn loạn này nên ghé sát tai Lộ Chinh: "Chúng ta đi thôi!". Nói xong, Viêm Lương sải bước dài đi ra ngoài, bỏ lại sau lưng cảnh tượng hỗn độn.

Đến khi các phóng viên nhận được điện thoại từ tòa soạn: "Chẳng phải Viêm Lương cũng ở đó hay sao, mau chặn cô ta lại. Chúng tôi vừa nhận được cuộn băng ghi âm nặc danh, cho thấy sản phẩm mới của Lệ Bạc bị nghi ngờ sao chép Unique." Khi các phóng viên quay ra tìm kiếm, Viêm Lương đã biến mất từ bao giờ, để lại hai chiếc ghế trống mà Lệ Bạc dành cho Minh Đình.

Lúc này, Viêm Lương đã đi đến thang máy.

Ngoài cô và Lộ Chinh, còn có hai ba người khách cũng rời khỏi hiện trường. Khi Viêm Lương chuẩn bị vào thang máy, đằng sau bất chợt vang lên tiếng bước chân gấp gáp và giọng nói đầy tức giận của Quý Khả Vi: "Nhất định phải bắt Lệ Bạc bồi thường đến cùng."

Viêm Lương quay đầu, thấy Quý Khả Vi cùng người quản lý và trợ lý chạy trốn khỏi sự đeo bám của phóng viên.

"Bồi thường là lẽ đương nhiên, bây giờ chúng ta mau đi bệnh viện kiểm tra." Người quản lý vừa nói vừa che chắn để Quý Khả Vi vào trong thang máy. Quý Khả Vi nhận ra Viêm Lương và Lộ Chinh, cô ta miễn cưỡng mỉm cười gật đầu với bọn họ. Cửa thang máy từ từ khép lại, phần lớn người ở trong thang máy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên thò vào khe cửa, thang máy lại mở ra. Tuy nhiên, người xuất hiện trước mặt bọn họ không phải là phóng viên mà là Tưởng Úc Nam.

https://thuviensach.vn

Anh đứng ở đó, ánh mắt dừng lại ở Viêm Lương. Viêm Lương chỉ hơi ngây ra rồi mỉm cười: "Tưởng tiên sinh, hàng của Lệ Bạc đã được rải khắp cả nước. Tôi rất muốn biết, tới lúc đó anh định thu dọn tàn cục thế nào?"

Viêm Lương nhắc lại y hệt câu Giang Thế Quân nói với cô trước đó. Sai lầm duy nhất của người đàn ông này là không báo cho Giang Thế Quân vụ cô nắm được nội gián của ông ta. Anh đã đánh giá thấp đối thủ nên bây giờ chỉ có thể nhận lấy kết cục thảm hại.

Những người ở trong thang máy đều kinh ngạc. Tuy nhiên, Tưởng Úc Nam không hề để ý đến một ai khác. Nếu có thể, anh nguyện cả đời này lặng lẽ nhìn cô như hiện tại, để ghi nhớ từng chi tiết trên gương mặt cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn phải kết thúc ở đây: "Tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ không gặp lại, chúng ta chào từ biệt đi."

Tưởng Úc Nam thu lại cánh tay đang chặn ở cửa thang máy, cánh cửa từ từ đóng lại. Ở giây tiếp theo, anh đột nhiên giơ tay kéo Viêm Lương ra ngoài. Trong lúc mọi người không kịp phản ứng, cửa thang máy âm thầm khép chặt, Tưởng Úc Nam ép Viêm Lương vào bờ tường và cúi xuống hôn cô.

Không khí tràn ngập nỗi tuyệt vọng bao trùm Viêm Lương, khiến cô không thở nổi. Cô phảng phất quay về buổi tối say rượu ở quán bar, một người đàn ông hôn cô một cách tuyệt vọng như bây giờ.

Người đàn ông của buổi tối hôm đó...là anh?

Viêm Lương hoàn toàn đờ đẫn. Đây là một nụ hôn không có độ ấm, hoặc không được coi là nụ hôn. Mặc dù hai bờ ngực ép sát đến mức đau nhức, nhưng Viêm Lương lại cảm thấy có thứ gì đó rời bỏ cô mà đi.

Nước mắt của ai trào dâng từ dưới đáy lòng, nhưng không thể rơi khỏi viền mắt?

https://thuviensach.vn

Sau đó, Tưởng Úc Nam buông người cô.

"Tạm biệt." Đây là câu cuối cùng Tưởng Úc Nam nói với Viêm Lương.

***

Hiện trường buổi họp báo chỉ còn lại một đống hoang tàn sau cơn giông bão, và một vài phóng viên cố "há miệng chờ sung". Giang Thế Quân nổi trận lôi đình ở hậu trường, tất cả nhân viên có liên quan đều cúi đầu nghe quở trách.

Tổng giám sát trung tâm nghiên cứu cất giọng run run: "Hình như có người động vào...sản phẩm dùng trong buổi họp báo."

"Đi lấy băng ghi hình về đây cho tôi, xem ai vào nhà kho ở hậu trường trước buổi họp báo!"

Giang Thế Quân nổi cơn điên, tất cả mọi người không dám chậm trễ. Chưa đầy năm phút sau, phó giám sát Chu Thành Chí cùng tổ trưởng tổ bảo vệ cầm cuộn băng ghi hình đi tới.

Cuộn băng mở ra trước mặt mọi người. Giang Thế Quân ngồi quay lưng vào màn hình lớn, ông ta cất cao giọng cảnh cáo mọi người: "Để tôi phát hiện ra ai giở trò, hôm nay người đó đừng nghĩ đến việc còn sống rời khỏi Lệ Bạc."

Đoạn băng ghi hình không có âm thanh, Giang Thế Quân không quay đầu theo dõi màn hình lớn, mà trầm mặc đảo mắt qua đám nhân viên, xem ai có biểu hiện bất thường...

Đột nhiên có người phát tiếng kêu kinh hãi, khiến Giang Thế Quân nhíu mày. Ngay sau đó, vẻ mặt của tất cả mọi người vô cùng quái dị, thậm

https://thuviensach.vn

chí có người nhìn Giang Thế Quân bằng ánh mắt hoảng sợ. Lúc này, Giang Thế Quân mới đứng dậy, quay đầu về phía màn hình lớn.

Hình ảnh đang phát trên màn hình lớn không phải từ camera giám sát của nhà kho, mà là một sân thượng rất quen thuộc với Giang Thế Quân. Trên màn hình, một người đàn ông đột nhiên mất thăng bằng rơi xuống dưới, cả người lơ lửng trong không trung.

Xem đến đây, Giang Thế Quân gầm lên với trợ lý: "Tắt đi!"

Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị bị đẩy ra. Một đội cảnh sát sắc mặt nghiêm túc đứng ở ngoài cửa. Người dẫn đầu ngắm đúng Giang Thế Quân và đi về phía ông ta: "Giang Thế Quân tiên sinh, ông bị tình nghi dính đến một vụ án mưu sát. Bây giờ, chúng tôi chính thức..."

Lúc này, màn hình phát đến cảnh người đàn ông trên sân thượng bẻ từng ngón tay của đối phương khỏi lan can, khiến đối phương rơi thẳng xuống dưới đất...

Giang Thế Quân bị bắt giữ vì tội cố ý giết người. Tin tức này nhanh chóng lan truyền, đế quốc Lệ Bạc của Giang Thế Quân đứng bên bờ sụp đổ.

Sự kiện Lệ Bạc sao chép sản phẩm ngược lại không được dư luận chú ý. Tuy nhiên, vẫn có tờ báo muốn phỏng vấn Viêm Lương. Gọi điện đến công ty, người phát ngôn trả lời thay Viêm Lương: "Tại buổi họp báo vào ngày kia, chúng tôi sẽ trả lời cụ thể nghi vấn của mọi người. Điều duy nhất tôi có thể tiết lộ bây giờ là, trong quá trình thí nghiệm, chúng tôi phát hiện công thức sản phẩm trước đó có vấn đề. Sản phẩm được công bố vào ngày kia là sản phẩm sau khi được cải tiến. Lần này Lệ Bạc xảy ra vấn đề, có khả năng gián điệp thương mại của bên đó đã ăn cắp đúng công thức mà chúng tôi vất bỏ."

Hai ngày sau.

https://thuviensach.vn

Buổi họp báo của Unique gây xôn xao dư luận hơn dự kiến. Một số cơ quan truyền thông vì mối quan hệ với Lệ Bạc nên trước đây không qua lại với Unique, nhân cơ hội này tiến hành đăng tin về buổi họp báo một cách toàn diện.

Đọc tin tức có liên quan, Viêm Lương như trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Viêm Lương vẫn bận rộn đến nửa đêm. Lê tấm thân mệt mỏi về nhà, vừa mở tivi, cô liền thấy tin tức về Giang Thế Quân. Màn hình vô tuyến phát hình ảnh phóng viên truyền trực tiếp từ hiện trường. Giang Thế Quân vừa được bảo lãnh ra khỏi cục công an, ông ta bị các phóng viên vây quanh. Bên ngoài cục công an, ánh đèn chớp nháy rực sáng cả trời đêm.

Giang Thế Quân không trả lời bất cứ câu hỏi phỏng vấn nào. Dưới sự hộ tống của vệ sĩ, ông ta nhanh chóng chui vào xe ô tô ra về.

Viêm Lương vừa xem vừa ngẫm nghĩ, một người không khác gì cha nuôi, lại chính là hung thủ giết chết cha ruột của mình, anh làm thế nào mới có thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn như vậy?

Ý nghĩ này vừa vụt qua đầu óc Viêm Lương, đã bị cô lập tức xua tan. Viêm Lương ép bản thân nhìn lên màn hình vô tuyến, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

***

Cũng vào giây phút đó, Giang Thế Quân và luật sư đang ngồi ở ghế sau ô tô. Trợ lý của Giang Thế Quân ngồi ở ghế lái phụ liên tục gọi điện thoại. Cuối cùng, anh ta vui mừng quay đầu nói với Giang Thế Quân: "Giang tổng, điện thoại kết nối rồi ạ."

https://thuviensach.vn

Giang Thế Quân nhanh chóng ngồi thẳng người, nhận máy di động từ tay trợ lý. Đối phương mãi vẫn không chịu lên tiếng.

Giang Thế Quân nghiến răng: "Không hổ danh là người Giang Thế Quân nuôi dạy lớn khôn, làm việc kín kẽ vô cùng. Đúng là hậu sinh khả úy."

"..."

"..."

"Sao chú có thể xác định là do tôi làm?" Đầu kia điện thoại cuối cùng phá vỡ sự trầm mặc, nhưng ngữ khí điềm nhiên như không.

Giang Thế Quân thở dài. Một người tự nhận trong từ điển không có hai chữ "thất bại" như ông ta, cũng có lúc cảm thấy bất lực: "Úc Nam, chú luôn coi cháu như con trai ruột của chú, không ngờ người phản bội chú lại là người duy nhất chú tin tưởng. Cháu cũng biết chú yêu mẹ cháu đến mức nào. Vậy mà Nhã Nhan qua đời chưa bao lâu, Tống Cẩm Bằng đã muốn cưới người phụ nữ khác, còn vờ vĩnh đề nghị chú thông cảm. Thà chú tự tay kết liễu đời ông ta, cũng không cho phép ông ta phản bội mẹ cháu. Chú tin cháu nhất định hiểu chú."

Nụ cười của Tưởng Úc Nam đầy vẻ khinh bỉ: "Bây giờ chú vờ vĩnh cầu xin sự tha thứ của tôi, chẳng qua chỉ vì chú lo sau khi các cổ đông hất khỏi Lệ Bạc, Lệ Bạc sẽ rơi vào tay tôi?"

Một câu nói trúng tim đen. Giang Thế Quân nhất thời "á khẩu".

Tưởng Úc Nam lập tức cúp điện thoại.

***

https://thuviensach.vn

Giang Thế Quân là linh hồn của Lệ Bạc, mọi người dự đoán ông ta khó tránh khỏi kiếp tù đày, Lệ Bạc sẽ rơi vào cảnh khốn cùng.

Unique ngược lại phát triển ổn định. Đặc biệt bước vào tháng mười hai, nhãn hiệu dược mỹ phẩm mới đưa ra thị trường một tháng nhưng đơn đặt hàng không ngớt, lượng tiêu thụ tăng cao.

Unique nhờ sản phẩm mới này nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, trong đó các quầy mỹ phẩm thuộc hàng top ten đều nằm ở các trung tâm thương mại nổi tiếng cả nước. Trước đây, việc hợp tác giữa Viêm Lương và Minh Đình bị chế nhạo là "leo cành cao". Hiện tại, giới truyền thông thay đổi hoàn toàn thái độ, ca ngợi là "sự liên kết đầy sức mạnh".

Sau chuyến thị sát mười quầy mỹ phẩm bán chạy nhất nằm ở các trung tâm thương mại của Minh Đình, Viêm Lương nhân tiện đi trụ sở tập đoàn Minh Đình ở gần đó. Cô thư ký ngồi ở bên ngoài văn phòng Lộ Chinh nhìn thấy Viêm Lương liền đứng dậy chào hỏi.

"Lộ tổng đang bận việc à?"

"Không bận, chị vào đi ạ."

Viêm Lương gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng Lộ Chinh: "Mời vào". Viêm Lương đẩy cửa mới phát hiện Lộ Chinh đang họp, cô giật mình, vội vàng khép cửa, ngồi ở bên ngoài chờ đợi. Một lúc sau, cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi, Lộ Chinh đích thân đón Viêm Lương vào phòng.

"Thư ký không nói anh đang họp, em không làm phiền anh đấy chứ?"

"Là anh dặn cô ta nói vậy. Dù anh đang bận việc gì, cô ta cũng phải nói không bận. Bằng không chẳng biết bao giờ em mới đến tìm anh lần nữa."

https://thuviensach.vn

Lộ công tử hạ thấp thân phận như vậy, Viêm Lương bất giác cắn môi. Lộ Chinh quyết tâm trêu cô đến cùng: "Đúng rồi, em tìm anh vì việc công hay việc tư? Cá nhân anh nghiêng về vế sau hơn."

Thật ra trước khi đến đây, Viêm Lương đã quyết định. Nhưng bây giờ cô lại hơi do dự. Lộ Chinh vừa đợi câu trả lời của cô, vừa bấm điện thoại nội bộ kêu người mang nước vào. Đúng lúc này, Viêm Lương đột nhiên mở miệng: "Giúp em đặt vé đi Zurich!"

Ống nghe trong tay Lộ Chinh rơi xuống bàn. Anh đờ ra vài giây rồi từ từ quay người, nhìn chằm chằm người phụ nữ đang ngồi ở ghế sofa phía đối diện. Lộ Chinh nín thở, cố gắng đè nén niềm vui dâng trào, anh chỉ nói: "Được."

Viêm Lương dường như thở phào nhẹ nhõm sau khi thốt ra quyết định này. Cô đứng dậy: "Anh cứ bận việc đi, em về trước đây."

***

Vé máy bay đi Zurich đặt vào ngày hai mươi. Lúc này, cả thành phố chìm trong giá rét.

Buổi tối trước hôm xuất phát, Lộ Chinh gọi điện thoại dặn dò: "Em nhớ chuẩn bị hành lý đầy đủ, đến lúc đó anh đi đón em."

Lúc này, Viêm Lương đang lái xe trong đêm tối: "Không cần đâu, em có chút việc cần xử lý. Sau khi kết thúc em sẽ tự lái xe đi sân bay."

"Em đúng là người bận rộn." Lộ Chinh trêu cô: "Có khi chơi ở Zurich một nửa thời gian, em lại vội quay về với công việc cũng không biết chừng."

"Anh yên tâm đi, sẽ không có chuyện đó."

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, sẽ không xảy ra chuyện đó. Buổi tối hôm nay đủ để cô từ biệt quá khứ một cách triệt để. Xe ô tô của Viêm Lương dừng lại ở bệnh viện Từ Tấn Phu điều trị mấy năm trước. Cô xuống xe, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trên không trung hình như có đèn tín hiệu nhỏ như con kiến nhấp nháy ở phía xa xa. Đó có phải là chuyến bay đi New York? Cô lần đầu tiên gặp Tưởng Úc Nam trên chuyến bay đó.

Cũng chính ở bệnh viện này, cô lần đầu tiên bị người đàn ông xa lạ giáo huấn.

Tiếp theo cô nên đi đâu?

Xe ô tô của Viêm Lương dừng lại dưới tòa cao ốc Từ thị, đây là đích đến thứ hai của cô.

Tòa nhà Từ thị đã bị Lệ Bạc đem bán từ lâu, bây giờ chỉ là một tòa văn phòng hỗn hợp, cảnh vật vẫn còn đó nhưng người không còn như xưa. Phòng hội nghị ở tầng 43 bây giờ đã đổi thành văn phòng tổng hợp, có người đang làm ca đêm, Viêm Lương không tìm thấy ô cửa sổ của phòng hội nghị năm nào...

Ở nơi đó, Từ Tấn Phu từng hất cốc nước nóng khiến cô mất hết thể diện. Nhưng có một người đã cởi áo comple khoác lên vai cô, giúp cô che giấu sự thảm hại.

Viêm Lương cứ thế đi đến tờ mờ sáng. Ngay bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc, hóa ra cô có nhiều nơi để đi như vậy. Cuối cùng, cô dừng lại ở cửa hàng đồ trang sức.

Đây là cửa hàng đồ trang sức nổi tiếng về mặt hàng nhẫn cưới. Lúc này, cửa hàng vẫn chưa mở cửa. Viêm Lương xuống xe, xung quanh sương mù dày đặc, vô cùng giá lạnh. Cô kéo vạt áo khoác, dõi mắt vào bên trong cửa hàng qua lớp kính.

https://thuviensach.vn

Thật ra Viêm Lương không còn nhớ rõ, người đàn ông đó đứng bên tủ quầy nào, đưa chiếc nhẫn cưới đến trước mặt cô, đồng thời nói với cô: "Chúng ta đính hôn đi."

Gần buổi trưa, ô tô của Viêm Lương mới trên đường cao tốc ra sân bay, để lại tất cả quá khứ ở phía sau.

Chương trình phát thanh trong xe ô tô đưa tin: "Cảnh sát đã đi sâu điều tra vụ án Giang Thế Quân, ông vua của ngành mỹ phẩm một thời chắc chắn không thoát khỏi kiếp tù đày. Các cổ đông của tập đoàn Lệ Bạc nhất trí đưa ra quyết định, Giang Thế Quân chính thức bị cách chức. Theo tiết lộ của một nhân viên Lệ Bạc, giám đốc điều hành Tưởng Úc Nam, người có mối quan hệ thân thiết với Giang Thế Quân đã đệ đơn từ chức với hội đồng quản trị vào mấy ngày trước. Rốt cuộc đây là hành động thỏa hiệp của Tưởng Úc Nam sau khi bị hội đồng quản trị gây sức ép hay bản thân Tưởng Úc Nam không hy vọng vào tương lai của Lệ Bạc? Xin hãy theo dõi chương trình phát sóng lúc chín giờ tối nay để biết thêm chi tiết..."

Tất cả cuối cùng cũng kết thúc triệt để.

Viêm Lương tắt máy thu thanh. Đúng lúc này, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Lộ Chinh hỏi cô: "Em đến đâu rồi?"

"Có lẽ còn mười mấy phút nữa, anh đến rồi à?"

"Mọi người đang đợi em." Tâm trạng của Lộ Chinh rất tốt: "Khi nào đến nơi gọi điện cho anh, anh sẽ ra ngoài đón em."

Viêm Lương cúp điện thoại, tăng tốc độ. Khi biển báo hiệu sân bay xuất hiện ở phía xa xa, máy di động của cô lại có người gọi đến, lần này là số điện thoại xa lạ.

Viêm Lương bấm nút bắt máy: "A lô!"

https://thuviensach.vn

"Viêm tiểu thư!" Đối phương cất giọng lãnh đạm.

Viêm Lương nhanh chóng nhận ra giọng nói này, cô bất giác ngẩn người: "Thư ký Lý?"

"Cô đang ở đâu? Tổng giám đốc có một văn bản muốn giao cho cô."

"Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi và tổng giám đốc của các anh không còn bất cứ dính líu gì." Viêm Lương sốt ruột định cúp điện thoại. Nhưng một giây trước khi cô bấm nút tắt, thư ký Lý lên tiếng: "Là đơn xin ly hôn, tổng giám đốc đã ký tên rồi."

Viêm Lương phanh gấp xe ô tô.

Cùng với tiếng phanh xe chói tai là giọng nói mỉa mai của thư ký Lý: "Bây giờ cô biết nội dung văn bản, chắc chắn muốn nhận ngay lập tức?"

Viêm Lương nhắm mắt, lại khởi động ô tô. Bên ngoài thời tiết lạnh bao nhiêu thì ngữ khí của cô lạnh bấy nhiêu: "Tôi đợi anh ở sân bay, nhưng anh chỉ có bốn mươi phút. Nếu không đến kịp, anh hãy gửi thẳng đơn ly hôn cho luật sư của tôi."

Thật ra Viêm Lương biết đi từ nội thành tới sân bay, bốn mươi phút là không đủ. Đến sân bay, Viêm Lương gửi ô tô, cô vừa xách hành lý đi vào đại sảnh vừa gọi điện cho Lộ Chinh.

"Em đến rồi à? Em đang ở cửa nào, anh sẽ ra đón."

"Không cần đâu, anh đang ở phòng VIP số hai phải không, em lên thẳng đó là được."

Bởi vì là máy bay tư nhân, Viêm Lương đi qua lối kiểm tra đặc biệt, nhân viên sân bay dẫn cô đi tới phòng VIP số hai, phía đối diện là bức tường kính, có thể thấy rõ đại sảnh sân bay và đường băng ở bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Từ phía xa, Viêm Lương đã nhìn thấy Lộ Chinh. Anh đang nói chuyện với một người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc sang trọng. Viêm Lương tiến lại gần, nghe thấy người phụ nữ trách mắng Lộ Chinh: "Con trai của anh họ cháu đã biết làm việc nhà, em họ cháu đã tái giá. Còn cháu thì sao, bao giờ mới giải quyết việc chung thân đại sự?"

Linh cảm có người tiến lại gần, Lộ Chinh ngoảnh đầu, lập tức mỉm cười với cô ruột của anh: "Phải xem ý cô ấy thế nào."

Bà cô rất hiếm khi gặp bộ dạng đặc biệt vui vẻ này của Lộ Chinh, nên hiếu kỳ quay đầu, liền thấy một cô gái trẻ cao ráo kéo va ly đi tới. Viêm Lương tiến lại gần, đụng phải ánh mắt bức thiết của bà cô Lộ Chinh: "Viêm tiểu thư, nghe danh lâu rồi."

Lộ Chinh cười cười: "Cô đừng nhìn chằm chằm cô ấy có được không?"

Viêm Lương đảo mắt xung quanh, phát hiện đúng là đại gia đình cùng đi du lịch. Lộ Chinh sợ cô ngượng ngùng, liền kéo cô vào một góc. Viêm Lương hơi khó xử: "Em không biết đông người như vậy. Cả nhà anh đi du lịch, chỉ có em là người ngoài."

Lộ Chinh hất cằm về quyển hộ chiếu trong tay cô: "Bây giờ em hối hận cũng đã muộn rồi."

Viêm Lương hết nói nổi. Một bên phòng đợi tụ tập khá đông người, già có trẻ có rất náo nhiệt, nhưng không thấy bóng dáng Lộ Minh Đình, Viêm Lương bất giác hỏi: "Bố anh đâu rồi?"

"Bố anh đang ở New York. Ông ấy mà không đích thân đi mời mẹ anh, mẹ anh tuyệt đối không xuất hiện ở Zurich."

Lộ Chinh giới thiệu qua người nhà của anh. Sau đó anh nói: "Đợt tới ở Paris có triển lãm giày cao gót. Nếu thời gian cho phép, chúng ta sẽ đi Paris

https://thuviensach.vn

một chuyến trước khi về nước."

Viêm Lương chỉ mỉm cười. Biết cô không muốn nhắc đến đề tài này, Lộ Chinh đứng dậy hỏi cô: "Em muốn uống chút gì không?"

"Cà phê."

Lộ Chinh ở quầy bar đợi cà phê. Viêm Lương buồn chán đưa mắt quan sát xung quanh. Đúng lúc này, cửa phòng chờ mở ra, thư ký Lý xuất hiện ở ngoài cửa. Viêm Lương sững sờ, ngẫm nghĩ một hai giây, cô đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Thư ký Lý và Viêm Lương cùng tới khu vực hút thuốc yên tĩnh.

"Sao anh biết tôi ở phòng chờ nào? Sao anh có thể vào đây?" Thư ký Lý không những có thể tới sân bay trong vòng 40 phút, mà còn qua cửa kiểm tra, thậm chí tìm đúng phòng chờ, Viêm Lương không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Thư ký Lý không trả lời, mà đưa cho cô một túi tài liệu.

Đơn xin ly hôn chỉ là một tờ giấy mỏng, trong khi thư ký Lý đưa cho Viêm Lương cả tập tài liệu dày.

"Ngoài đơn ly hôn, bên trong còn có thứ gì vậy?"

Thư ký Lý cất giọng lạnh lùng: "Viêm tiểu thư tự mở ra xem đi."

"Vậy anh có thể đi rồi."

Thư ký Lý vẫn đứng yên một chỗ bất động. Viêm Lương liếc anh ta rồi quay người bước đi. Sắp đến thời gian lên máy bay, cô không thể lãng phí thì giờ ở đây. Vừa đi, Viêm Lương vừa mở túi tài liệu, cô chỉ muốn xác nhận, trên đơn ly hôn thật sự có chữ ký của Tưởng Úc Nam?

https://thuviensach.vn

Đơn ly hôn quả thật đã ký tên, là nét chữ cứng cáp mà cô quen thuộc. Nhưng bên dưới hình như không đề ngày tháng.

Viêm Lương đang định xem kỹ, điện thoại trong túi xách bỗng nhiên đổ chuông. Cô rút điện thoại, là Lộ Chinh gọi đến. Đúng lúc Viêm Lương chuẩn bị bắt máy, tập văn bản trong tay cô bất chợt rơi xuống đất. Cúi đầu nhìn giấy tờ nằm rải rác, Viêm Lương phiền muộn đến mức muốn thở dài. Thư ký Lý vẫn còn ở đây, chắc anh ta đang dõi theo cô, cô chỉ có thể cúi xuống nhặt giấy tờ.

Vừa cúi xuống, Viêm Lương lập tức cứng đờ người. Bởi cô nhìn thấy chữ ký của Lương Thụy Cường trên một văn bản.

Chuông điện thoại ngừng rồi lại vang lên. Có tiếng bước chân tiến lại gần, thư ký Lý đi đến bên Viêm Lương, ngồi xổm xuống giúp cô nhặt văn bản.

Nhặt tập đầu tiên, anh ta nói: "Cô tưởng cô có thể dễ dàng mua chuộc Chu Thành Chí?"

Tập thứ hai, anh ta nói: "Cô nghĩ cuộn băng ghi âm mà thám tử tư đưa cho cô là ở đâu ra?"

Tập thứ ba, anh ta nói: "Cô nghĩ là ai nộp chứng cứ phạm tội của Từ Tử Thanh cho cảnh sát?"

Tập thứ tư, cũng là tập văn bản trong tay Viêm Lương: "Ai đã giúp cô móc nối với Lương Thụy Cường?"

Viêm Lương từ từ ngẩng đầu nhìn thư ký Lý, ánh mắt vô cùng mờ mịt. Bên tai cô là ngọn cỏ cuối cùng đánh đổ tất cả: "Lúc cô bị nhốt ở trong xe ô tô ngập nước, là ai đã cứu cô ra ngoài?"

"..."

https://thuviensach.vn

"Không thể nào!"

Người phụ nữ này trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu như vậy. Thư ký Lý tỏ ra kinh ngạc: "Giấy trắng mực đen rõ rành rành, chỉ vì cô hận tổng giám đốc nên cô cảm thấy những thứ này là giả hay sao?"

Viêm Lương lập tức đứng dậy, giật văn bản từ tay thư ký Lý, mở ra xem từng trang một. Cô từng dùng toàn bộ hạnh phúc của mình tin tưởng một người, nhưng đổi lại, cô bị đối phương đẩy xuống vực thẳm. Ngày hôm qua cô vẫn còn thương tích đầy mình, bản năng không cho phép cô dễ dàng tin lần thứ hai.

Nhưng đống giấy tờ trong tay cô...

"Cô sớm biết vợ của Lương Thụy Cường từng là cấp dưới của tổng giám đốc. Trước đây, tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao cô không điều tra theo manh mối đó. Sau này tôi mới thông suốt vấn đề, cô đã quen hận một người nên cô không muốn thay đổi gì cả, bởi vì thay đổi đồng nghĩa với việc lại một lần nữa chọc vào nỗi đau. Nhưng sao cô không nghĩ, tổng giám đốc còn đau đớn hơn cô?"

Lời nói của thư ký Lý như lưỡi dao sắc nhọn cứa vào màng nhĩ Viêm Lương, nhưng cô nhắm mắt làm ngơ, chỉ cúi đầu tập trung xem văn bản. Cho đến khi lật tới trang cuối cùng, Viêm Lương như bị rút hết sức lực, cô buông thõng tay, tập văn bản lại một lần nữa rơi tung tóe dưới đất.

"Tôi biết khoảng thời gian tổng giám đốc nằm ở bệnh viện công của thành phố, tối nào cô cũng đến đó. Tôi gần như ngày nào cũng đoán xem, rốt cuộc bao giờ cô mới đẩy cửa phòng vào thăm anh ấy. Nhưng cho đến khi anh ấy chuyển viện, cô vẫn không làm chuyện đó."

Viêm Lương vốn đang cúi đầu nhìn đống văn bản ở dưới đất, nghe thư ký Lý nói vậy, cô lập tức ngẩng mặt, kinh ngạc nhìn thư ký Lý.

https://thuviensach.vn

"Chuyện này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, mấy cô y tá thường gặp cô nên tôi đương nhiên nghe phong thanh tin tức. Tôi tưởng cô vẫn quan tâm đến tổng giám đốc, vì trong cuộn băng ghi âm thám tử đưa cho cô, rõ ràng có cả anh ấy nhưng cô sai người cắt bỏ đoạn nói chuyện của anh ấy. Cô làm vậy chẳng phải muốn bảo vệ danh dự của anh ấy hay sao?"

Tim Viêm Lương co rút mạnh. Cô lại cúi thấp đầu, khiến người khác không nhìn thấy đáy mắt cô che giấu điều gì.

Giọng nói vốn phẫn nộ của thư ký Lý dần trở nên bất lực: "Đáng tiếc tôi đã nhìn nhầm cô. Nhưng tôi vẫn phải khen cô một câu, cô thật tàn nhẫn với anh ấy, cũng tàn nhẫn với bản thân cô. Tôi đã hứa với tổng giám đốc sẽ không nói sự thật cho cô biết. Có điều lần này anh ấy không thể trách mắng tôi, bởi vì anh ấy tám phần chết trên bàn mổ. Tôi nói vậy, cô hài lòng rồi chứ?"

Nhiều thông tin cùng một lúc dội vào đầu óc, khiến Viêm Lương không có cách nào chấp nhận sự thật. Cô phảng phất bị rút hết sức lực, đờ đẫn ngồi bệt xuống đất.

Thư ký Lý lặng lẽ ném cho cô tấm danh thiếp: "Cô hãy đến kiểm tra thành quả thắng lợi vào ngày chôn cất anh ấy."

Đó là danh thiếp một bệnh viện tư. Viêm Lương nhặt tờ danh thiếp, ngón tay cô run bần bật. Hóa ra điều cô sợ hãi nhất, không phải phủ định tất cả nỗi hận trước kia, mà là cô đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra một tháng trước, ở bên ngoài thang máy hội trường họp báo, nụ hôn hoàn toàn không thấy tia hy vọng đó, và câu "tạm biệt" của anh...

Viêm Lương cuối cùng cũng phát hiện. Thì ra anh thật sự chào từ biệt cô...Đó là vĩnh biệt.

Thư ký Lý để mặc một mình Viêm Lương, anh ta quay người đi ra ngoài. Nhưng anh ta đi rất chậm, phảng phất chờ đợi điều gì đó. Cuối cùng,

https://thuviensach.vn

anh ta nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ở đằng sau.

Viêm Lương nhanh chóng lướt qua thư ký Lý, khuất dạng trong nháy mắt. Sự nôn nóng của cô thể hiện qua bước chân chạy như bay. Thư ký Lý dừng lại, dõi theo Viêm Lương cho đến khi cô biến mất hoàn toàn.

Thư ký Lý trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng, phảng phất vừa trải qua một trận chiến, anh ta tựa người vào bờ tường, ngẩng đầu hít một hơi dài. Sau đó, anh ta rút điện thoại từ túi áo, kiểm tra tin nhắn vừa gửi đến, chỉ là năm chữ ngắn ngủi nhưng chứa đựng niềm vui vô bờ bến: "Ca mổ rất thành công".

***

Trong phòng chờ máy bay, sắp đến giờ lên máy bay nhưng điện thoại gọi mãi không thông, Lộ Chinh vừa tiếp tục gọi điện thoại vừa sốt ruột đi đi lại lại.

Bà cô thấy anh như con kiến trong chảo nóng, cũng sốt ruột thay anh: "Vẫn chưa gọi được sao?"

Lộ Chinh lắc đầu. Đúng lúc này, điện thoại kết nối, Lộ Chinh thở phào nhẹ nhõm: "Em đi đâu vậy? Sắp đến..."

"Lộ Chinh!" Giọng Viêm Lương phảng phất lạc đi trong cơn gió xào xạc, nhưng lại rất kiên định, một sự kiên định chưa từng thấy.

"Em xin lỗi..." Cô nói với anh.

Vào giây phút đó, ánh mắt của Lộ Chinh cứng đờ. Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ bát ngát không bờ bến, từng chiếc máy bay cất cánh và hạ cánh. Một chiếc máy bay nào đó gầm rú bên tai anh theo âm thanh của cô.

https://thuviensach.vn

Chiếc máy bay không biết bay đi đâu lao vút lên bầu trời, ánh nắng mùa đông chiếu rọi khắp không gian, chiếu xuống chiếc xe ô tô đang lao nhanh trên đường, ngày càng cách xa sân bay.

Sắc mặt của người phụ nữ đang lái xe không một chút biểu cảm. Nhưng giọng nói của cô không trấn tĩnh như vẻ mặt: "Em phải quay về bên anh ấy."

Nghĩ đến mấy từ chuẩn bị thốt ra miệng, trong lòng Viêm Lương nhói đau, nhưng cuối cùng cô vẫn nói vào bluetooth của máy di động: "Bất kể anh ấy sống hay chết."

HẾT

https://thuviensach.vn

NỬA HOAN NỬA ÁI - YÊU KHÔNG LỐI THOÁT

Lam Bạch Sắc

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoại Truyện: Vì Anh Là Tưởng Úc Nam

Một ngày cuối tuần, Tưởng tiên sinh và Tưởng phu nhân gặp dịp thảnh thơi hiếm có, cùng ở phòng chiếu phim trang trí mới hoàn toàn của hai người xem một bộ phim điện ảnh văn nghệ châu Âu.Tưởng phu nhân gối đầu lên chân Tưởng tiên sinh, dán mắt vào màn hình. Tưởng tiên sinh chẳng có hứng thú, ngẫm nghĩ rồi mở miệng: "Gọt cho anh quả táo."

Tưởng phu nhân không ngẩng đầu, thò tay vào giỏ hoa quả trên bàn uống nước, lấy quả táo đưa cho chồng.

Vợ không chịu gọt táo, vậy thì..."Bóc cho anh quả nho." Chắc là được chứ?

Tưởng phu nhân lại giơ tay sờ soạng, phát hiện không có nho. Thế là cô khoanh hai tay trước ngực, giả bộ không nghe thấy, tiếp tục xem phim chăm chú.

Tưởng tiên sinh bắt đầu ảo não, xây phòng chiếu phim gia đình chắc chắn là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời anh. Phim đang chiếu là phim nhựa kiểu cũ, anh không thể dùng điều khiển tắt bộ phim hết sức tẻ nhạt này.

Tưởng phu nhân đang xem đến đoạn cảm động, đột nhiên có người bóp cằm cô, đồng thời xoay mặt cô. Tưởng Úc Nam cúi xuống nhìn vợ, gương mặt anh ở ngay bên trên cô: "Anh còn là bệnh nhân. Em bắt nạt bệnh nhân như vậy sao?"

Viêm Lương lắc đầu, phát hiện không thoát khỏi bàn tay anh. Tuy nhiên cô cũng không để bụng: "Thứ nhất, anh xuất hiện gần nửa năm rồi.

https://thuviensach.vn

Thứ hai, em đã xem báo cáo tình hình hồi phục sức khỏe của anh tháng này, không hề có dấu hiệu tái phát. Tưởng tiên sinh, anh tự xưng là bệnh nhân mà không biết ngượng sao?"

Tưởng Úc Nam nhíu mày để che giấu sự chột dạ. Trên màn ảnh, giọng nói đầy xúc động của nhân vật nữ chính vang lên, nhắc nhở Viêm Lương bộ phim chuẩn bị đến đoạn hấp dẫn. Viêm Lương liền kéo tay Tưởng Úc Nam, quay người xem phim: "Đừng làm phiền em, đến cao trào rồi kia kìa."

Nhưng gương mặt nữ diễn viên chính trên màn ảnh chỉ lướt qua tầm mắt của Viêm Lương, ở giây tiếp theo, cô lại bị anh xoay mặt. Lần này, anh bóp rất chặt, cô không dễ dàng thoát khỏi.

"Khó khăn lắm anh mới bỏ hết công việc ở nhà, không phải để xem phim "nước trắng".

Vừa nói, ánh mắt Tưởng Úc Nam vừa thuận theo cổ áo Viêm Lương, như muốn bóc trần cô. Hành động có tính ám chỉ rõ rệt đó đổi lại bằng động tác kéo cổ áo của Viêm Lương.

"Hay nhỉ, anh là giám đốc do em mời về. Em là bà chủ còn chưa kêu mệt, anh làm công cho em, có tư cách gì kêu mệt chứ?"

Bộ dạng vênh mặt của cô khiến Tưởng Úc Nam không nhịn được, giơ tay véo mũi cô: "Em mới hay thật đấy. Em giao Unique cho người khác quản lý, còn mình chạy đi mở công ty giày nho nhỏ. Theo kiểu kinh doanh của em, một năm cũng chẳng bán nổi mấy đôi giày. Nếu không nể mặt em là vợ anh, anh chịu hạ thấp thân phận đi bán giày cho em? Ngoài ra, em không những không tăng thêm nhân viên cho anh, còn điều thư ký Lý sang Unique làm việc thay em. Vì vậy, anh mới càng bận tối mắt tối mũi."

Tưởng phu nhân nhún vai: "Mở công ty giày chỉ là thỏa mãn sở thích thiết kế giày của em mà thôi, em cũng chẳng trông mong sẽ kiếm được tiền.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, nếu không nhờ thư ký Lý, có lẽ bây giờ chúng ta mỗi người một ngả, đến chết cũng không qua lại. Anh ta giúp anh một việc lớn như vậy, anh còn định bắt anh ta làm thư ký của anh? Em cho anh ta thăng chức tăng lương, đồng nghĩa với việc thay anh trả món nợ ân tình cho người ta."

Trong lúc nói chuyện, Viêm Lương nhất thời quên không túm cổ áo. Tưởng tiên sinh đã không chỉ thỏa mãn bằng ánh mắt, từ từ thò tay vào cổ áo cô.

Ở giây tiếp theo, bàn tay anh bị đánh bốp một phát. "Anh không đồng ý vụ đó, em sẽ không cho anh làm chuyện này." Tưởng phu nhân không cho chồng cơ hội thương lượng.

Mặc dù Viêm Lương nói rất mơ hồ nhưng Tưởng Úc Nam lập tức hiểu ý. Anh bất lực đỡ trán: "Anh không muốn có con, bởi vì anh lo căn bệnh này sẽ bị di truyền. Nhưng đây không thể trở thành lý do em ngăn cản nhu cầu sinh lý bình thường của anh."

"Đợi con của chúng ta bằng tuổi anh, y học đã rất phát triển." Viêm Lương không chịu nổi lời lẽ nhàm tai của chồng. Cô gí ngón tay vào mũi anh: "Đúng là cổ lỗ sĩ."

Tưởng Úc Nam tóm lấy ngón tay cô, bàn tay còn lại đỡ cô ngồi dậy, đặt một nụ hôn thật kêu lên môi cô: "Em muốn có con đến thế sao?"

Phim ảnh hoàn toàn bị lãng quên, Viêm Lương thở dài, giơ tay ôm cổ anh: "Anh và em từ nhỏ đều không được cảm nhận sự ấm áp của gia đình, lẽ nào anh không muốn có một gia đình thật sự gồm cả bố mẹ và con cái? Anh thử nghĩ xem, chúng ta có thể đi họp phụ huynh cho con, có thể cùng con tham gia hoạt động gia đình ở trường. Nếu là con gái, chúng ta sẽ mua cả phòng váy áo cho con. Nếu là con trai, chúng ta sẽ dẫn con đi khắp nơi du lịch khám phá. Cứ như vậy, chúng ta nuôi con lớn khôn, đến khi con có gia đình riêng, còn chúng ta từ từ già đi."

https://thuviensach.vn

Một viễn cảnh đẹp đẽ biết bao...

Vẻ mặt Tưởng Úc Nam vụt qua một tia bi thương. Anh nhíu mày, tựa hồ cố gắng tưởng tượng. Cuối cùng, anh mỉm cười lắc đầu: "Vì quá hạnh phúc nên anh không dám nghĩ tới."

Viêm Lương cười nhạo chồng: "Anh trở nên nhát gan như vậy từ lúc nào thế?"

Tưởng Úc Nam cầm quả táo ở bên cạnh gõ vào đầu cô: "Bây giờ anh có em đã là đỉnh điểm hạnh phúc mà anh từng mơ ước. Đây không phải là nhát gan, mà gọi là biết thỏa mãn."

Vào thời khắc này, Viêm Lương rất thương chồng. Sự thận trọng và dè dặt của anh khiến trong lòng cô vô cùng xót xa. Nhưng thương là một lẽ, giữ nguyên tắc là chuyện khác: "Em mặc kệ, anh không muốn có con thì đừng chạm vào người em."

Nghe cô nói vậy, Tưởng Úc Nam lập tức thoát khỏi tâm trạng u ám, trở về thực tại. Ngắm bộ dạng nghiêm túc và đáng yêu của vợ, tâm tình của anh trở nên vui vẻ: "Chạm thì sao nào?"

"Em sẽ..."

Lời đe dọa chưa kịp thốt ra miệng, Tưởng phu nhân đã rơi vào nụ hôn tuyên bố chủ quyền nồng nàn của Tưởng tiên sinh.

Nhưng tốc độ cô cởi quần áo cô nhanh đến mức nào, cũng không nhanh bằng tốc độ cô lại mặc quần áo vào người. Khi Tưởng tiên sinh đè vợ xuống nền nhà trước màn hình lớn, cô đã thành công trong việc khoác áo lên người.

Tưởng Úc Nam thất bại hoàn toàn, anh úp mặt vào cổ cô, kêu một tiếng rất đỗi dịu dàng: "Bà xã..."

https://thuviensach.vn

Viêm Lương thở hổn hển, vừa rồi đúng là một trận "ác chiến", cô suýt nữa bị anh lột sạch quần áo. May mà dù bị chồng hôn đến mức đầu óc choáng váng, cô vẫn nhớ giữ vững phòng tuyến đến cùng. Lúc này, cô ở dưới, anh ở trên, nhưng rõ ràng trong cuộc "đọ sức" vừa rồi, Tưởng phu nhân đã chiếm thế thượng phong. Sau khi khôi phục hô hấp, Viêm Lương đắc ý nói: "Đừng làm nũng với em, gọi em là tổ tông cũng vô dụng. Anh không đồng ý vụ đó, em sẽ không cho anh làm chuyện này."

Sau khi Tưởng phu nhân lặp đi lặp lại câu này hơn 365 lần, một "sư tử con" đã bắt đầu hình thành trong bụng Tưởng phu nhân.

Biết tin vợ mang thai, Tưởng tiên sinh không biết nên vui mừng hay lo lắng. "Em đúng là người phụ nữ cố chấp đến mức đáng sợ."

Viêm Lương coi đây là một lời khen ngợi cô.

"Nếu năm đó em không yêu anh, anh tin với cá tính của em, anh chắc chắn sẽ chết trong tay em, hơn nữa còn chết rất thảm."

Viêm Lương trừng mắt: "Anh đừng hở ra là nhắc đến từ "chết", không tốt cho thai nhi."

Mặc dù tỏ ra hung dữ với chồng nhưng khi cúi đầu vuốt ve cái bụng nhỏ, sắc mặt Tưởng phu nhân lập tức vô cùng dịu dàng: "Con yêu, con đừng nghe lời bố con, bố con ăn nói bậy bạ đấy."

Bắt gặp bộ dạng dịu dàng của cô, Tưởng Úc Nam bất giác tỏ ra nghiêm túc: "Mới hai tháng thôi, dạy dỗ thai nhi là hơi sớm?"

Mặc dù nói vậy nhưng anh vẫn đặt tay lên bụng vợ. Nơi đó vẫn phẳng lì như thường lệ, hoàn toàn không có cảm giác một sinh mệnh nhỏ đang trưởng thành.

https://thuviensach.vn

Những "việc xấu" của Tưởng tiên sinh trở thành một phần nội dung giáo dục trẻ sơ sinh sau khi em bé ra đời. Tưởng tiên sinh hết sức kháng nghị, nhưng đáng tiếc không có hiệu quả.

Ví dụ, Tưởng phu nhân nhắc đi nhắc lại câu "con trai, nếu không phải mẹ đấu tranh suốt một năm trời, đến bây giờ bố con cũng không có ý định sinh con" trước mặt chồng không biết bao nhiêu lần.

Buổi chiều Tưởng Úc Nam đi làm về, vừa tới cửa phòng trẻ sơ sinh liền nhìn thấy Viêm Lương đang kể chuyện cho con trai. Đứng ở bên cửa nghe một lúc, anh rón rén đi vào. Tưởng phu nhân không hề phát giác sự xuất hiện của chồng, đến khi bị anh cúi xuống bế lên, cô mới giật mình kêu lên một tiếng.

"Bỏ em xuống!" Viêm Lương ghé sát tai Tưởng Úc Nam. Tuy nghiến răng nghiến lợi nhưng cô cố ý hạ thấp âm lượng.

May mà con trai đã ngủ say, nếu bị tiếng kêu của cô đánh thức, cu cậu chắc sẽ khóc thét, khiến cô lại bận trước bận sau dỗ dành.

"Em lại truyền bá tư tưởng chống đối bố cho "sư tử nhỏ" phải không?" Tường Úc Nam cười khẽ, cắn chóp mũi vợ.

Thật ra anh biết rõ hơn ai hết, người phụ nữ này chỉ "nói xấu" anh trước mặt con trai. Có lẽ cô cảm thấy làm vậy rất thú vị. Cũng như anh luôn thích thú khi bất ngờ dọa cô như bây giờ.

"Anh cũng biết con trai chính là một chú "sư tử nhỏ", khóc thì thôi rồi, người giúp việc chẳng thể dỗ nổi. Lần trước dì Lương từ New Zealand về thăm cu cậu, cu cậu ầm ĩ đến mức dì đau cả tim. Tưởng tiên sinh, anh cẩn thận một chút, đừng đánh thức con dậy."

Tưởng Úc Nam rất hưởng thụ bộ dạng chịu thua của vợ. Anh đặt cô xuống đất, đi đến bên giường trẻ sơ sinh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán

https://thuviensach.vn

con trai.

Tuy đang ngủ say nhưng cu cậu lập tức khua bàn tay nhỏ lên không trung. Tưởng Úc Nam mỉm cười, quả nhiên là một chú sư tử nhỏ có sức tấn công mạnh mẽ.

Viêm Lương cũng ghé lại gần, cô thậm chí giơ ngón tay nghịch bàn tay của con trai. Nhưng ngay sau đó, cô bị bố đứa trẻ túm lấy ngón tay, đồng thời bị anh bế lên trong nháy mắt.

Lần này, Viêm Lương không phản kháng, ngoan ngoãn ôm cổ chồng. Tưởng Úc Nam bế cô đi ra ngoài, anh giơ chân đá cửa phòng trẻ sơ sinh.

Người giúp việc ở tầng dưới, Tưởng Úc Nam bế Viêm Lương lên phòng ngủ chính trên tầng ba. Khi trở về thế giới riêng của hai người, anh lập tức vùi mặt vào hõm cổ vợ hít hít: "Em đổi dầu tắm đấy à?"

Là mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu.

"Vừa đổi nhãn hiệu dầu tắm khác cho con trai, em thử dùng trước."

"Anh cũng muốn thử."

"Chai màu vàng ở trong nhà tắm ấy."

Viêm Lương vừa nói vừa giãy giụa muốn xuống đất. Tưởng Úc Nam cúi xuống hôn lên mặt và môi cô.

"Chúng ta cùng tắm." Tưởng Úc Nam bế Viêm Lương đi về phía nhà tắm.

"Tưởng tiên sinh, ông chủ Tưởng, em thật sự rất mệt." Có lẽ cô thật sự mệt mỏi, bằng không cô sẽ không dụi trán vào người anh và cất giọng nũng nịu như vậy.

https://thuviensach.vn

Tưởng Úc Nam đặt Viêm Lương lên giường rồi đi vào nhà tắm. Khi anh ra ngoài, Viêm Lương đã chìm vào giấc ngủ. Tưởng Úc Nam ngồi xuống cạnh giường, vuốt lông mày của cô.

Tính cách cô cũng nóng nảy giống con trai, lúc ngủ thường chau mày. Tưởng Úc Nam mỉm cười cúi xuống hôn lên môi vợ, bàn tay anh vuốt ve từ đùi cô ngược lên trên.

Làn da của vợ anh vừa trắng vừa mịn màng. Ngoài vết sẹo mổ đẻ ở bụng, thân hình cô vẫn thon thả như ngày nào. Nhưng vết sẹo đó chính là một tấm huân chương. Người phụ nữ này vì anh vô cùng dũng cảm.

Ban đầu, anh tiếp cận cô với mục đích riêng và đầy rẫy những lời nói dối. Vậy mà bây giờ anh vẫn được hưởng vô vàn niềm hạnh phúc...Tưởng Úc Nam từ bỏ ý định đánh thức Viêm Lương. Anh kéo mép chăn giúp cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Tưởng Úc Nam lại sang phòng trẻ sơ sinh, không ngờ con trai anh đã tỉnh dậy. Nhìn thấy anh, cu cậu không khóc nhè, chỉ mở to đôi mắt đen láy nhìn anh.

Mắt và lông mày của con trai rất giống anh, mũi và miệng giống Viêm Lương, tóm lại toàn kế thừa nét đẹp của bố mẹ. Bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Úc Nam đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, những lúc Viêm Lương ở bên con trai, cu cậu thường gào khóc nửa ngày. Nhưng nhìn thấy anh, cu cậu ngược lại rất ngoan ngoãn. Chẳng lẽ con trai anh mới bé tý đã biết Viêm Lương kiểu gì cũng sẽ dỗ dành cu cậu, còn ông bố cả cuộc đời này ngoài dỗ vợ, sẽ không dỗ dành người thứ hai?

Chính vì điều đó, con trai anh mới phân biệt đối xử như vậy...

Tưởng Úc Nam phì cười bởi ý nghĩ giời ơi đất hỡi của anh. Đúng lúc này, bà giúp việc gõ cửa đi vào: "Tiên sinh, cơm tối chuẩn bị xong rồi ạ?"

https://thuviensach.vn

"Phu nhân đã ăn chưa?"

"Phu nhân bận dỗ Leo đi ngủ nên chưa kịp ăn."

"Lát nữa phu nhân tỉnh dậy, tôi và cô ấy sẽ cùng ăn."

Bà giúp việc biết Tưởng Úc Nam thương vợ, nhưng đợi đến khi phu nhân tỉnh dậy, có lẽ thức ăn nguội lạnh từ lâu.

"Tiên sinh, hay là tiên sinh ăn trước đi."

"Không cần, tôi có một số văn bản cần xử lý." Nói xong, Tưởng Úc Nam cúi đầu nhắn nhủ con trai: "Sư tử nhỏ của bố ngoan, đừng đánh thức mẹ nhé."

Con trai chớp chớp mắt, Tưởng Úc Nam coi như cu cậu nhận lời.

***

Viêm Lương ngủ liền tù tì đến hơn mười hai giờ đêm mới tỉnh giấc. Ngoài hành lang tối mờ mờ, thư phòng bật đèn sáng. Viêm Lương đẩy cửa, quả nhiên thấy Tưởng Úc Nam đang chăm chú đọc tài liệu.

"Anh xem gì vậy?"

Tưởng Úc Nam ngẩng đầu, mới phát hiện cô đứng bên cửa. Anh vẫy tay ra hiệu cô lại gần. Viêm Lương đến bên cạnh bàn, ngồi xuống thành ghế. Tưởng Úc Nam liền ôm eo cô, để cô khỏi trượt từ thành ghế xuống đất.

Viêm Lương lật giở văn bản ở trên bàn. Một lúc sau, cô kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn Tưởng Úc Nam, phảng phất như không quen biết anh.

"Đâu đến nỗi khiến em ngạc nhiên như vậy?" Tưởng Úc Nam nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Unique kinh doanh tốt là chuyện hoàn toàn nằm trong định liệu của Viêm Lương. Nhưng doanh số của công ty giày cao đến mức này, Viêm Lương vô cùng bất ngờ: "Chẳng phải anh nói lượng tiêu thụ rất kém sao?"

Tưởng Úc Nam bày ra bộ dạng kinh ngạc: "Hóa ra Tưởng phu nhân không hề nghi ngờ lời nói của tôi?"

Viêm Lương nhăn mũi với anh, cô tiếp tục cúi xuống xem báo cáo. Tưởng Úc Nam lên tiếng: "Thế nào? Mời anh làm giám đốc, "hàng đẹp giá rẻ" quá phải không?"

Viêm Lương nhìn người giám đốc có mức lương bằng không ở bên cạnh. Trong lòng cô thầm tính toán, đâu chỉ đơn giản là "hàng đẹp giá rẻ", mà là không vốn vạn lời.

Từ trước đến nay, Viêm Lương đều cho rằng công ty chỉ có một nhà thiết kế là cô, còn Tưởng Úc Nam giúp cô quản lý một xưởng giày nhỏ mang tên Elaine. Nhưng sự thật rõ ràng không phải như vậy, trong một năm ở nhà làm "bà nội trợ", rốt cuộc cô đã bỏ lỡ điều gì?

Vẻ kinh ngạc tràn ngập trong mắt Viêm Lương: "Anh làm bằng cách nào vậy?"

"Xem ra em đã hoàn toàn tỉnh táo." Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Sau khi nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi, Viêm Lương lại cúi xuống xem báo cáo. Lần này, Tưởng Úc Nam đóng tập tài liệu: "Chi bằng chúng ta tiến hành cuộc giao dịch đi."

"Gì cơ?"

Tưởng Úc Nam đứng dậy bế cô lên bàn, anh móc ngón tay, tháo đai thắt lưng áo choàng ngủ của Tưởng phu nhân: "Em khiến anh thỏa mãn,

https://thuviensach.vn

anh sẽ cho em đáp án."

Viêm Lương nhìn đai thắt lưng rơi xuống đất. Tuy miệng nói "Em có thể từ chối không?" nhưng hai tay cô tự động vòng ra sau gáy Tưởng Úc Nam, cô ngước mặt đón ánh mắt của anh, thần sắc đầy vẻ mờ ám.

Nhận được tín hiệu của vợ, Tưởng Úc Nam lập tức cởi bỏ áo ngủ của cô, câu trả lời hiển nhiên là: "Không được..."

Đồng hồ trong thư phòng lặng lẽ chuyển động đến hai giờ sáng.

Tưởng Úc Nam thỏa mãn bế thân thể mềm nhũn của vợ từ trên bàn xuống đất. Anh vừa nhặt áo choàng ngủ khoác vào người cô, vừa ghé sát tai cô thầm thì: "Đáp án rất đơn giản, bởi vì anh là Tưởng Úc Nam."

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Dẫn Truyện
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11 (18+)
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16 (18+)
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21 (18+)
Chương 22 (18+)
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27+28
Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45+46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62

https://thuviensach.vn

Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69+70: 71-72-73-74-75
Chương 76+77: 78-79-80-81-82
Chương 83: Ngoại Truyện: Vì Anh Là Tướng Úc Nam

https://thuviensach.vn